PINDARI
CARMINA

EX

INTERPRETATIONE LATINA
EMENDATIORE

CVM

SCHOLIIS

IN PINDARI CARMINA.

VOLVMEN II.

PARS I.

INTERPRETATIO LATINA

ET

SCHOLIA IN OLYMPIA

VETERA ET RECENTIA.

NOVA EDITIO CORRECTA ET EX SCHEDIS
HEYNIANIS AVCTA.

LIPSIAE MDCCCXVII
SVMTIBVS F. C. G. VOGELII.

PINDARI
CARMINA

EX

INTERPRETATIONE LATINA

EMENDATIORE.

OLYMP. I.

HIERONI SYRACVSANO

equo celete victori.

Praestantissima quidem [inter cetera ele- Str. 1.
menta] est aqua, et aurum, ardens ignis vel-
vt nocte, fulget superbas inter diuitias. Si
vero certamina canere gestis, anime mi, nec
sole circumspice aliud quod interdiu calore
suo magis foueat lucidum astrum vacuum
per aërem: nec Olympico certamen praestan-
tius cantabimus: vnde [ductus] celeberrimus
hymnus procedit, poëtarum studiis ad cantan-
dum Saturni filium: ad opulentam accedentes
beatamque Hieronis domum, — iustum Ant. 18.
qui tenet sceptrum in fecunda gregibus
Sicilia, decerpens apices virtutum omnium;
ornatur etiam Musicae (carminum) flore,
quemadmodum ludimus hospitalem nos poë-
tae frequenter ad mensam. Sed (o anime
mi) doricam citharam a clauo deripe, si qua
tibi Pisaeque et Pherenici [equi victoris]
decus (laudes) animum dulcissimis immi-
sit (carminis) meditationibus, quum ille ad
Alpheum cucurrit, latus nullis calcaribus
stimulatum in curriculis habens, ad victo-

Epod. 35. riamque adduxit dominum — Syracusium, equis gaudentem regem. Splendet autem eius gloria apud generosam Lydi Pelopis coloniam, quem praepotens amauit terram continens Neptunus, postquam eum splendido lebete exemerat Clotho, humero ex ebore nitente ornatum. Sane mirae res sunt multae; et nonnunquam etiam exornatae commentis variis fabulae hominum mentes ipsa vera narratione efficacius delinire solent; —
Str. 2. 48. Gratiaque (ingenii et orationis), quae omnia efficit suauia mortalibus, etiam quod incredibile est, adferendo ei dignitatem, efficit credibile saepenumero: tempora tamen futura testes verissimi. At hominem decet narrare de diis honesta; minor enim sic culpa est [fingere]. Itaque te, fili Tantali, contra quam superiores poëtae, dicam, quando vocauit pater, vt aequissimum erat, ad epulas suamque Sipylum, vicissim diis coenam praebens, tunc
Ant. 2. 65. tridente inclytum [deum] rapuisse — domitum animo amore, aureoque curru altissimam multum venerandi ad domum Iouis [te] transtulisse, quo alio tempore venit Ganymedes, Ioui idem ad ministerium. Vt vero non conspiciebaris amplius, nec ad matrem multum inquirentes viri te reduxerant: statim clam dixit aliquis inuidorum vicinorum: aqua ad ignem vehementer feruente elixata cultro (deos) dissecuisse membra, mensisque frusta carnium tuarum distribuisse, et come-

disse. — A me vero impetrare non possum, *Epod.*
vt helluonem deorum aliquem dicam. Longe 2. 82.
absum. Malum consequi solet crebro maledicos. Si vero vllum mortalem Olympi moderatores honorarunt, erat Tantalus hic; sed concoquere (moderate ferre) magnam felicitatem non potuit, insolentiaque sibi contraxit poenam ingentem, qua pater eius (Iupiter) superne appendit ponderosum ipsi lapidem, quem semper nitens a capite amoliri, a laetitia longe abest (perpetuo metu angitur). — Tolerat vero aerumnosam hanc *Str.* 5.
vitam, continuum hunc quartum post ter- 95.
tium laborem, Immortalium quoniam furto ablatum nectar ambrosiamque, quibus immortalem eum fecerant, aequalibus conuivis dederat. Si quis enim clam deo facere aliquid posse sperat, fallitur. Ideo remiserunt ei filium Immortales ad cito-morituram rursus hominum gentem. In florida autem aetate quum lanugo nigrum eius mentum obduxisset, propositum (certamine) coniugium studuit, — illustrem Hippodamiam, a *Ant.* 5.
patre Pisata obtinere. Prope autem accedens 112.
ad canum mare solus in tenebris, inclamauit grauistrepum tridente-insignem Neptunum; isque ipsi ante pedes coram apparuit. Tum illi dixit: Amabilia dona Veneris, age, si quid, Neptune, gratiae apud te habent, cohibe hastam Oenomai aeream, meque in velocissimis deduc curribus ad Elidem, victoriaeque

fac compotem; nam tredecim iam amatoribus
Epod. interemtis differt nuptias — filiae. Magnum
3. 129. quidem discrimen imbellem virum non capit;
mori autem quibus fatalis necessitas est,
quid quaeso aliquis ignobile senium, in tenebris sedens, consumat frustra, omnium
laudum expers? Atqui ego quidem hoc certamen subibo: tu vero euentum optatum
dato. Sic dixit: neque irritis aggressus est
eum precibus. Ei gratificans dedit deus currum aureum alatosque indefessos equos. —
Str. 4. Tum (cursu) vicit Oenomaum fortem, virgi-
142. nemque duxit coniugem, genuitque duces sex,
Virtutum alumnos, filios. Nunc inferiis splendidis honoratur, ad Alphei alueum sepultus,
tumulum vndique patentem nactus, frequentatissimam hospitibus apud aram. Fama vero
Pelopis eminus fulget, Olympicorum certaminum in cursibus, vbi velocitas pedum certat vigorque roboris aerumnas perferentis,
victorque reliquam per vitam dulcem tenet
Ant. 4. felicitatem — victoriae praemiis sibi paratam.
139. Quae autem constanter permanet felicitas,
summa habetur nulli non mortali. Me autem
coronare istum [Hieronem] modis, quibus
victoria equestris ornatur, aeolico carmine,
oportet. Persuadeo mihi enim, me hospitem nullum et honestarum rerum peritiorem
alium et potentia praestantiorem, ex nostris
quidem hominibus, inclitis exornaturum esse
hymnorum strophis. Deus adiutor tuis pro-

spicit cum sollicitudine, o Hiero, studiis (laudum, certaminum). Hic nisi cito te destituet, adhuc suauiorem spero — cum quadriga celeri [victoriam tuam] me celebraturum, esse, apto carminis argumento reperto, apud apricum collem Cronium. Mihi itaque Musa validissimum robore telum seruat. Aliis rebus alii excellunt, summaque felicitas fastigatur regibus. Noli spectare vlterius. Vtinam et tu talis in sublimi diu incedas; et ego inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Graecos vbique. *Epod. 4. 176.*

OLYMP. II.

THERONI AGRIGENTINO

curru.

Citharam regentes hymni, quem deum, quem heroa, quemue virum cantabimus? Sane (conueniunt vno in argumento) Pisa quidem Ioui sacra, Olympicumque certamen instituit Hercules, primitias manubiarum belli; Theronem autem quadrigas ob victrices celebrare iuuat voce, iustum hospitem, columen Agrigenti, clarorumque patrum decus, ciuitatis tutelam. *Str. 1.* — Qui (patres) quum tolerassent multa animose, sacram fluuii tenuere sedem, Siciliaeque fuerunt lumen: tum vita eos excepit felix opes gratiamque *Ant. 15.*

adferens veris virtutibus. Sed, o Saturnie, nate Rhea, sedem Olympi gubernans, certaminumque apicem, alueumque Alphei, placatus carmine, agrum patrium serua propi-
Epod. tius porro ipsorum — postero generi.
29. Quae facta quidem sunt, seu iuste seu iniuste, horum irritum ne tempus quidem omnium parens possit efficere euentum; in obliuionem tamen, secundam inter fortunam, venire ea possunt. Prosperae enim felicitatis vsu malum infestum superatum obliteratur, —
Str. 2. quando dei numen mittit eminus beatitatem
57. excelsam. Congruit sententia in pulchrithronas Cadmi filias, quae sunt magna (mala) expertae; sed concidit grauis luctus maiore victus felicitate. Viuit inter coelites interemta quidem fragore fulminis crinibus prolixis ornata Semele; semper adamat eam Pallas et Iupiter Pater, amatque Filius hederiger. —
Ant. 2. Aiunt etiam in mari inter Nerei filias marinas
61. vitam per omne tempus immortalem Inoi constitutam. Sane mortalibus non cognitum est, num vitam vsque ad mortem, ne diem quidem num vnum, filium solis, tranquillum stabili cum fortuna acturi simus. Vicissitudines enim gaudiorum et aerumnarum alias
Epod. aliae ad homines accedere solent. — Atque
2. 95. sic Parca, quae paternam istorum tuetur laetam fortunam diuinitusque datas opes, aliquam etiam contrariam alio tempore cladem induxit, dum quidem interfecit Laium fatalis

filius obuiam factus, Pythonisque antiquum oraculum ad euentum adduxit. — Quod *Str.* 3.
quum vidisset acris Erinnys, occidit mutua 73.
caede sobolem eius bellicosam. Superstes autem mansit Thersander interemto Polynici, iuuenilibus in certaminibus praeliisque belli gloria insignis, Adrastidarum germen. E cuius semine ortum Aenesidami filium decet carminum lyraeque consequi laudes. — Olympiae enim ipse praemium accepit, Del- *Ant.* 3.
phis vero inque Isthmo quadrigarum duode- 73.
cies curriculum emensarum coronam in consortem etiam fratrem communes Gratiae (victoria) deduxerunt. Felix autem successus experientem certamen liberat ab aerumnis. Opulentia vero virtutibus ornata sustinet adversa et secunda, vtut obueniunt, adhibito grauiore seuerioreque iudicio, — sidus in- *Epod.*
signe, verum homini lumen: quam si quis te- 3. 101.
net, nouit is (tenet memoria) futurum, quod mortuorum illic statim impiae mentes poenas luunt. Namque delicta in hoc Iouis imperio sub terra iudicat aliquis infesta sententiam dicens necessitate. — At boni nocte pariter *Str.* 4.
dieque semper sole fruentes aerumna caren- 109.
tem degunt vitam, non terram mouentes robore manuum, neque ponti vndam, tenuem propter victum: sed apud principes deorum, quicunque studuerunt iustitiae, illacrimosam agunt vitam; illi vero adspectu horrendam tolerant aerumnam. — Quotquot vero susti- *Ant.* 4.
123.

nuerunt, ter vtrobique degentes, ab omni iniustitia animum continere, illi perficiunt Iouis viam ad Saturni vrbem, vbi beatorum insulam Oceanides aurae perspirant, floresque aurei fulgent, humo alii, pulcrisque arboribus aquaque alii progerminantes, vnde sertis
Epod. 4. 137. et coronis implicant manus, — secundum decreta iusta Rhadamanthi, quem Pater habet Saturnus paratum sibi adsessorem, maritus Rheae omnium supremam tenentis sedem. Peleus et Cadmus inter hos numerantur; Achillemque adduxit, quum Iouis animum
Str. 5. 145. precibus flexisset, mater, — qui Hectorem prostrauit, Troiae inconcussam firmam columnam; Cycnumque letho dedit, Auroraeque filium Aethiopem. Multae mihi sub cubito celeres sagittae intra sunt pharetram sonantes intelligentibus, ad vulgus autem interpretibus indigent. Is demum est doctus, qui multa scit naturae sagacitate; at discendo docti (poëtae) facti procaces sunt loquacitate, vt
Ant. 5. 159. ceu corui irrita garriant — certantes Iovis cum alite diuino. Age, anime, intende nunc ad metam arcum. Quemnam petimus missis ex beneuola rursus mente gloriosis telis? Sane in Agrigentum intendens dicam iusiurandum veraci mente, nullam vrbem centum intra annos progenuisse virum animo in amicos beneficentiorem, manuque
Epod. 5. 173. largiorem — Therone. Verum laudem impugnat furiosorum hominum insolentia, iniu-

ste eam aggressa, id agens, vt obtrectatione sua honesta (facta) occultata obruat prauis factis. Nam arena numerum refugit; ille vero quanta beneficia in alios contulerit, quis recensere ausit?

OLYMP. III.

EIDEM THERONI

curru.

Tyndaridis hospitum amantibus cupio placere pulcricomaeque Helenae, dum inclitum Str. 1.
Agrigentum celebrans in Theronis Olympicam victoriam hymnum contexo, indefessorum equorum decus. Musa autem sic sane mihi adstitit, vt, nouo reperto modo, dorico rhythmo hymnum adaptarem — pom- Ant. 10.
pam victoris ornantem. Iubis enim innexae coronae exigunt hoc a me diuinum debitum, citharam vt sonoram cantumque tibiarum hymnorumque carmen Aenesidami filio adferam conuenienter. Ipsaque Pisa canere me iubet, vnde diuina venire solent carmina ad eos, — quibus iustus certaminum iudex Epod. 19.
Aetolus, exsequens mandata Herculis antiqua, super palpebras comas cingit glaucicolore decore oliuae. Quam quondam Istri ab vmbrosis fontibus asportauit Amphitryonides, monumentum pulcerrimum Olympicorum certaminum. — Populo nempe Hyper- Str. 2. 28.

boreorum Apollinis cultori persuasit petiitque ille fidam memoriam seruans Iouis hospitali luco vmbrosum germen, hominibusque simul virtutis coronam. Iam enim tum ei, post aras patri consecratas, Luna curru aureo vecta, (antea) dimidiata, pleno sub vesperam
Ant. 2. 37. lumine affulserat, — iamque magnorum certaminum sanctum iudicium ludosque simul quinquennales instituerat diuinas ad ripas Alphei: sed nondum pulcras arbores progerminabat ager Pelopis in planitie Saturnii (collis). His destitutus locus amoenus quum videretur ei acutis obnoxius esse radiis solis, tum in terram Istriam vt contenderet
Epod. 2. 46. animus eum impulit. — Ibi Latonae equorum agitatrix filia excepit venientem Arcadiae a iugis et varie flexuosis recessibus, quum iussu Eurysthei necessitas a patre imposita coegisset eum adducere auricornem ceruam, quam olim Taygeta Dianae dedicans
Str. 3. 55. sacram inscripserat. — Hanc insequens vidit et illam terram, flatus a tergo Boreae frigidi. Ibi arbores admiratus constitit; dulceque eum tenuit desiderium, circa curriculi equestris metam duodecies circumuehendam eas plantandi. Atque etiam nunc ad hoc sollemne propitius venit cum altecinctae
Ant. 3. 64. Ledae geminis diuinis filiis. — His enim mandauit abiens ad Olympum, vt regerent celebre virorumque de virtute curruumque veloci agitatione certamen. Me igitur ani-

mus impellit pronuntiare, Emmenidis Theronique venisse victoriam, Tyndaridarum equestrium beneficio; quoniam plurimum inter mortales hospitalibus epulis (sacrorum, sacrificiis) plurimis eos colunt, — religiosa mente obseruantes deorum festa. Vt vero aqua principatum tenet inter elementa, interque opes pretiosissimum est aurum: sic nunc Theron extremum terminum virtute adsequutus attingit parta a se *laude* Herculis columnas; vltra quas progredi nec sapientibus est concessum nec insipientibus. Non sane tendam vlterius: vanus essem. Epod. 3. 73.

OLYMP. IV.

PSAVMIDI CAMARINAEO

quadrigis.

Iaculator fulminis rapidi summe Iupiter, tuae Horae reuolutae miserunt me praestantissimorum certaminum testem, cum cantu cithara distincto. In amicorum rebus secundis laetantur statim nuntio dulci audito boni. Sed o Saturni fili, qui Aetnam tenes, furnum ventosum centicipitis violenti Typhonis, accipe benigne Gratiarum (Musarum) caussa hoc carmen, — perenne lumen magnarum virtutum. Psaumidis enim venit curru, qui, olea Str. 1. Ant. 16.

coronatus Pisatide, decus parare satagit Camarinae. Deus propitius sit reliquis eius votis. Laudo enim eum ad equos alendos maxime propensum, gaudentem hospitalitate erga omnes, et ad tranquillitatem ciuitatis amantem sincera mente conuersum. Non mendacio polluam laudem. Experientia vti-
Ep. 31. que mortales probat, — quae Clymeni filium Erginum Lemniadum feminarum liberauit a probro; aereis armis qui victor cursu ad coronam accipiendam vadens dixit Hypsipylae: ecce me; celeritati autem manus animusque pares. Nascuntur et in iuuenibus cani saepe etiam praeter aetatis congruum tempus.

OLYMP. V.

EIDEM PSAVMIDI

quadrigis.

Str. 1. Celsarum virtutum et coronarum Olympicarum dulcem florem, Oceani filia, animo hilari, accipe indefessaeque mularis rhedae Psaumidisque dona; qui tuam vrbem amplificans, o Camarina, populorum altricem, aras sex geminas condecorauit, festo deorum maximo, cum boum sacrificiis ludorumque quinque dierum certaminibus, equorum mularumque curribus, singularique equo. Tibi autem glo-

riam eximiam victor comparauit, et suum patrem Acronem proclamauit et recens habitatam sedem. — Rediens autem Oenomai et Ant. 20. Pelopis ab amabilibus sedibus tuum, o Pallas, vrbium conseruatrix, illustrat sacrum lucum, fluuiumque Oanum, patriamque paludem, sacrosque alueos, Hipparis per quos labens aquas suppeditat populo, educitque (Psaumis) celeriter stabilium aedium altam siluam, e rerum inopia euehens ad prosperitatem huncce populum ciuium. Semper quidem in magnis ausis labor sumtusque certant in subeundo opere periculis tecto; sed qui bene rem gerunt, sapientes iidem ciuibus videntur. — O seruator in altis nubibus Iupiter, Ep. 39. Saturniumque inhabitans collem, tuensque Alpheum late fluentem, Idaeumque sacrum antrum, ad te supplex venio Lydiis modulans tibiis, petiturus, vt vrbem hanc strenuis viris inclitis ornes; vt et tu, Olympice victor, Neptuniis equis gaudens fruaris senectute ad finem vitae tranquilla, filiis, o Psaumi, adstantibus. Bene constitutam autem si quis felicitatem habet, abundans opibus, laudemque insuper consequutus, is ne temere quaerat deus fieri.

OLYMP. VI.

AGESIAE SYRACVSANO

rheda mulari.

Str. 1. Auratas subiicientes bene exstructo domus vestibulo columnas, praeclaris velut in aedibus, educemus. Auspicantes enim opus frontem decet ponere longe splendidam. Si vero sit Olympicus victor, araeque fatidicae Iouis in Pisa praefectus, conditorque nobilium Syracusarum, quemnam ille non consequatur hymnum, nactus non inuidorum ciuium
Ant. 12. amabilia carmina? — Atqui sciat, in hoc calceo felicem pedem se habere, (ad se haec pertinere) Sostrati filius. Periculorum vero expertes virtutes nec inter homines (terra pugnantes) pretio habentur: nec in nauibus cauis; sed, praeclarum si quid cum labore gestum fuerit, multi eius meminerunt. In te vero, o Agesia, laus ea conuenit, quam iuste olim Adrastus in vatem Oiclidem Amphiaraum ore proloquutus est, quum terra ipsumque et insignes equos absorpsisset. —
Ep. 23. Septem enim deinceps rogis cadauerum exstructis, Talaionides pronuntiauit apud Thebas tale aliquod dictum: Desidero exercitus mei lumen, pariterque vatem non minus sapientem, quam hasta pugnando fortem. Quod idem nunc conuenit in hymni

mei heroëm Syracusanum, idque ei neque contentiosus ego neque admodum rixosus, magno iureiurando interposito diserte testabor: modo mellisonae permittant Musae. —
Iunge mihi iam, o Phintis, robur mularum Str. 2.
quam celerrime, vt per viam patentem ducam 37.
currum, veniamque ad victorum etiam stirpem. Illae enim prae aliis duces viae huius esse norunt, coronas Olympiae quandoquidem reportarunt. Consentaneum itaque est portas hymnorum patefacere ipsis; ad Pitanam autem iuxta Eurotae meatum oportet hodie venire tempestiue, — quae a Neptuno Ant. 2.
compressa Saturnio dicitur filiam violaceis ca- 48.
pillis Euadnen peperisse; clam autem gestauerat virgineum fetum sinu, iustoque mense editam infantem famulas iussit educandam tradere heroi Elati filio, qui Arcadibus imperabat Phaesanae, sortitusque fuerat Alpheum accolere. Ibi educata, ab Apolline compressa dulcem primum degustauit Venerem. — Ne- Ep. 2.
que latuit Aepytum omni tempore, (vtero) 59.
eam celare dei prolem; sed is quidem animo comprimens iram ineffabilem sollerti consilio Pythonem abiit oraculum consulturus hoc de intolerando casu. Illa vero punicea-trama-intextam zonam deponens vrnamque argenteam, dumos inter opacos peperit diuinum puerum; dum Auricomus adesse ei iusserat placidamque Lucinam Parcasque. — Prod- Str. 3.
iit igitur ex vtero partu amabili statim in 73.

lucem Iamus; quem illa quidem dolens (animo) reliquit humi, duo vero caesii dracones deorum voluntate curam eius habentes eum nutriuerunt innoxio (almo) succo apum. Rex autem postquam petrosa curru vectus rediit ex Pythone, omnes domi, interrogabat de puero, quem Euadne peperisset. Phoebo
Ant. 3. enim ipsum narrabat genitum esse — patre;
84. futurumque inter homines vatem omnium mortalium praestantissimum, neque vnquam cariturum progenie. Sic vtique nuntiabat. Illi autem nec audiuisse nec vidisse se adseuerabant infantem, etsi quinto abhinc die natum; enimuero latebat ille in iunco rubetoque denso, corpore tenero violarum flauis et purpureis (roris) radiis madefacto. Propterea etiam mater iussit vocari eum omni
Ep. 3. tempore — hoc nomine immortali. Sua-
95. vis vero postquam auro coronatae (pulcrae) accepit pubertatis fructum, in Alpheum medium ingressus inuocauit noctu sub dio Neptunum late potentem suum auum, et arcitenentem Deli diuinitus fundatae custodem, petens sibi publicum quendam honorem. Respondit autem veridica paterna vox, compellauitque eum: Age fili, huc sequere vocem, vt in regionem omnibus communem
Str. 4. (futuram) veniamus. — Atque sic vene-
109. runt alti ad petram excelsam Cronii, vbi ei praebuit thesaurum geminum diuinationis: tunc quidem vocem audire mendaciorum ne-

sciam; quando vero audax Hercules, augu-
stum Alcaeidarum germen, venerit, patris-
que festum frequens hominibus, certaminum-
que magnorum sollemnia, ad Iouis aram al-
tissimam instituerit, tum vero vaticiniorum
sacellum condere iussit. — Ex quo tempore *Ant. 4.*
inclitum inter Graecos Iamidarum genus. Si- *120.*
mul fortunae opes (iis) contigerunt. Colen-
do vero ea, quae laudes ferunt, conspicua
via incedunt. Probat opus quemque. Ob-
trectatio autem aliorum inuidorum impendet
iis, quibus aliquando primo loco duodecies in
spatio decurrentibus veneranda adstillat Gra-
tia gloriosum vultum. Si autem vere tui, o
Agesia, materni maiores sub Cyllenes monte
— habitantes Mercurium deorum praeco- *Ep. 4.*
nem, qui certamina sortemque praemiorum *131.*
gubernat, Arcadiamque incolis insignem amat,
multum multis supplicibus sacrificiis reli-
giose coluerunt: ille est, qui cum graui-
strepo patre tuam, o Sostrati fili, felicitatem
largitur. Oberrat linguae cotis instar acutae
narratio, meque lubentem ad pulcrifluos tibia-
rum flatus allicit. Auia materna mea Stym-
phalis florens Metope est, — equorum agi- *Str. 5.*
tatricem quae Theben peperit, cuius ego dul- *145.*
cem aquam bibo, viris bellicosis nectens egre-
gium hymnum. Praecipe nunc sociis, Ae-
nea, primum vt Iunonem Partheniam canant,
tumque vt declarent, vere nos effugisse anti-
quum probrum: Boeotiam suem. Es enim

nuntius verus, pulcricomarum scytale Musarum, dulcisonorum carminum crater. —
Ant. 5. 156. Iube porro meminisse Syracusarumque et Ortygiae, quam iusto sceptro rectisque consiliis gubernans Hiero rubripedem colit Cererem, candidisque equis vectae filiae festum, Iouisque Aetnaei potentiam. Suauisonae autem eum lyrae cantusque norunt. Ne succedens tempus frangat eius felicitatem. Sed cum comitate amabili Agesiae excipiat hy-
Ep. 5. 167. mnum — a Stymphaliis moenibus e patria ad patriam venientem relicta pecorosae Arcadiae matre. Prodest vero in tempestuosa nocte celeri ex naue demissas figere duas ancoras. Deus horum illorumque (Arcadum et Syracusanorum) illustrem sortem reddat. Lubens vero, Neptune, mari imperans, aureum-colum-gestantis Amphitrites marite, prosperum concede cursum aerumnis vacantem, meorumque carminum auge dulce decus.

OLYMP. VII.
DIAGORAE RHODIO
pugili.

Phialam vti quis diuite manu sumtam, vitis *Str. 1.* intus spumantem rore, donat iuueni genero propinans domo domum (ferendam), auream, pretiosissimam rem eorum quae possidet, conuiuiique decus, et affinitatem honorans suam, amicisque praesentibus, facit eum inuidendum ob coniugalem thorum: — sic *Ant. 12.* ego nectar fusum, Musarum donum, dulcem ingenii fructum mittens ad eos, qui Olympiae Delphisque victoriae praemia reportarunt, iis gratificor. Felix ille, quem Fama amplectitur bona. Alias autem alium respicit alma Gratia (Musa), blandisona cum cithara sonorisque tibiarum instrumentis: — Et vero nunc venio ad celebrandam vtraque *Ep. 23.* (cithara et tibia) cum Diagora, marinam filiam Veneris Solisque, Nympham Rhodum bellicosam, vt ingentem virum prope Alpheum Castaliamque coronatum pugilatus propter victoriam laudem, patremque Damagetum Iustitiae carum; triurbem insulam prope Asiae spatiosae rostrum cum Argiua multitudine inhabitantes; — quibus volo inde a Tlepo- *Str. 2.* lemo commune contexere carmen, Herculis *56.* late potenti stirpi. Paterna enim stirpe a

Ioue ortos se gloriantur; materna vero inde ab Astydamea sunt Amyntoridae. Pendent vero circa hominum mentes innumeri errores,
Ant. 2. difficileque est adsequi, — vt, quae nunc
47. adest felicitas, eadem ad mortem vsque homini contingat. Etenim Alcmenae fratrem nothum, Licymnium, e Mideae thalamo venientem, durae oleae sceptro percutiens occidit Tirynthe huius olim terrae conditor (Tlepolemus) iratus. Sic mentis perturbationes occaecare solent etiam sapientem. Oraculum autem petiit, ad deum profectus; —
Ep. 2. tumque Auricomus bene odorato ex adyto
58. iussit eum Lernaeo a litore nauium classem deducere in regionem vndique mari cinctam, vbi quondam magnus deorum rex aureis imbribus irrigauerat vrbem, quando Vulcani artibus, aenea bipenni, Minerua e patris summo vertice prosiliens vociferata est ingenti clamore, Coelumque horruit ipsam et Terra
Str. 3. mater. — Tunc etiam adfulgens mortalibus
71. deus Hyperionides futurum mandauit obseruare negotium filiis caris: vt deae primi conderent aram conspicuam, et piis sacris factis cum Patris animum exhilararent, tum Puellae hastifremae. Virtutem autem iniicere solet et alacritatem hominibus erga prudenter mo-
Ant. 3. nentem reuerentia. — Sed superuenire so-
82. let quaedam etiam obliuionis ex improuiso nubes et aufert ex mentibus rerum agendarum rectam viam. Etenim non secum gerentes

flammae ardentis semen ascenderunt, struxe-
runtque igne-carentibus sacrificiis locum sa-
crum in arce. Atque illis quidem flauam in-
ducens nubem copiosum pluit aurum Iupi-
ter: ipsa vero caesia (Minerua) dedit illis,
artificio — omni terrarum incolas affabre- *Ep.* 5.
industriis manibus vincere. Iam opera vi- 93.
ventibus et gradientibus similia viae ferebant,
eratque gloria ingens. Sapienti autem sapien-
tia etiam maior sine fraude contingit. Aiunt
autem hominum antiqui sermones, nondum,
dum terram partiebantnr Iupiterque et Im-
mortales, in conspectum prodiisse in mari
alto Rhodum, sed salsis in abyssis insulam
latuisse. — Absentis autem nemo protulerat *Str.* 4.
sortem Solis, et vtique eum terrae exsortem 106.
reliquerant, castum deum: Iupiter autem
admonitus ab illo sortitionem eius caussa vo-
luit retractare; sed (Sol) id fieri non con-
cessit. Nam cano, inquit, ipse video in
mari attollentem sese funditus terram multo-
rum hominum altricem et almam pecoribus.
— Iussit autem statim aureo redimitam reti- *Ant.* 4.
culo Lachesin manus extendere, deorumque 117.
sanctissimum iuramentum non recusare, sed
Saturni cum filio adnuere: lucidum in aërem
emissam istam sibi in posterum sortem fore.
Atque exitum habuit iurisiurandi summa vere
eueniens. Enata est ex mari humido — in- *Ep.* 4.
sula, tenetque ipsam acutorum genitalis ra- 128.
diorum pater, ignem spirantium dux equo-

rum. Ibi cum Rhodo nympha consuescens genuit septem sapientissimis consiliis maiorum memoria claros filios, quorum vnus Camirum natuque maximum Ialysum genuit et Lindum. Qui singuli separatim tenebant terram trifariam dispertiti, paternam vrbium
Str. 5. sortem, erantque hae eorum sedes. — Ibi
141. praemium calamitatis miserandae iucundum Tlepolemo constitutum est Tirynthiorum duci, tamquam deo, pecorumque nidorosa pompa, et iudicium de certaminibus. Quorum floribus Diagoras coronatus est bis, celebrique in Isthmo quater victor, Nemeaeque
Ant. 5. saepius, et asperis Athenis; — Argiuumque
152. aes (scutum aeneum) nouit eum, Arcadiaeque et Thebarum certamina, ludique legitimi Boeotii; Aegina Pellenaque victorem sexies; Megarisque idem lapideae columnae inscriptus est titulus. At Iupiter Pater, in iugis Atabyrii dominans, honora hymnum,
Ep. 5. Olympicumque victorem — pugilatu virtu-
163. tis decus nactum; daque ei venerandam gratiam et apud ciues, et apud peregrinos, quoniam inimica-insolentiae via recta incedit; probe sciens, quae eum recta ex bonis patribus mens monet. Noli obscurare communem stirpem Callianactis, Eratidarumque decora. Celebrat (quidem) festa conuiuia etiam ciuitas. Vno tamen momento temporis alias aliae ingruunt aurae.

OLYMP. VIII.
ALCIMEDONTI
puero luctatori.

O mater aureis coronis insignium certaminum, Olympia, domina veritatis, vbi vates incensis victimis augurantes explorant Iouem velociter fulminantem, num quam habeat rationem hominum, cupientium animo magnam virtutem consequi, laborumque requiem. — Perficitur autem hoc in gratiam precum piorum hominum. Sed, o Pisae arborosum ad Alpheum nemus, huncce hymnum et coronati victoris pompam accipe. Magnum decus semper eius est, cui tuum praemium contigerit illustre. Alia autem aliis eueniunt bona. Multa enim deorum beneficio genera sunt felicitatis. — Vobis vero, Timosthenes, obtigit felicitas per Iouem genitalem, qui te quidem Nemeae conspicuum, Alcimedontem vero apud Saturni collem fecit Olympicum victorem. Erat ille adspectu pulcer, factisque non dedecorans formam; promulgauit victor lucta longis-remis vtentem Aeginam patriam; vbi Sospita, Ioui hospitali adsidens, colitur Iustitia — plus quam apud alios homines. Nam, quod multum et multas in partes vergit, id recta diiudicare mente, non perperam, difficile est. Decretum vero quoddam deorum etiam hanc mari

Str. 1. — Ant. 10. — Ep. 19. — Str. 2. 30.

cinctam terram, confluentibus vndique constituit hospitibus columnam diuinam; futurum autem tempus efficere hoc, vt ita sit, ne
Ant. 2. 39. desinat! — a Dorico populo possessam inde ab Aeaco; quem filius Latonae lateque potens Neptunus Ilio (moenium) coronam impositurі aduocarunt socium laboris in exstruendo muro. Quippe erat fato constitutum, illud vt orto bello vrbium-vastatrices inter
Ep. 2. 48. pugnas rapidum exhalaret fumum. — Sed caesii dracones, dum struebatur, in nouam munitionem insilientes tres, duo quidem deciderunt, ibique obtusi spiritum emiserunt; vnus vero insiliit sibilo facto. Dixit autem coram animo voluens prodigium protinus Apollo: Pergamus ea parte, qua tuis, o heros, manibus condita est, capitur: sic mihi ostentum indicat a Saturnio missum grauistrepo
Str. 3. 59. Ioue: — non sine filiis tuis; sed cum primi et quarti gradus posteris res procedet. Sic sane deus diserte loquutus ad Xanthum properabat et Amazonas equestres Istrumque vectus. Fuscinae vero vibrator ad Isthmum marinum currum celerem dirigebat, deducens Aeacum
Ant. 3. 68. huc curru aureo, — et ad Corinthi iugum, visurus epulas (sacra) celebres. Idem vero non delectare solet omnes. Si tamen ego Melesiae, ex imberbibus discipulis, gloriam percurram hymno, ne petat me aspero lapide Inuidia. Et Nemeae enim reportatum (ab eo) pariter dicam tale decus, et

postea inter viros pugnam — in pancratio. *Ep.* 5.
Docere autem, vtique gnaro facilius; stultum vero, non praedidicisse. 77.
Leuiores enim inexpertorum mentes. Contra ille docebit eas res melius ceteris: quis modus virum eo perducat, vt ex sacris certaminibus desideratissimam gloriam reportet. Nunc quidem ipsi decus est Alcimedon victoriam tricesimam adeptus, — qui fortuna quidem diuina, *Str.* 4.
nec virtute tamen destitutus, quatuor puerorum corporibus (pueris) effecit reditum in- 88.
visissimum, et sine auctoritate linguam, et clandestinum incessum; patri autem patris (auo) inspirauit robur senio aduersum. Orci vtique obliuiscitur, strenua qui patrauerit vir. — Sed me decet (praeteritorum) me- *Ant.* 4.
moriam excitantem eloqui manuum victo- 97.
riale decus Blepsiadarum, sexta quibus iam corona circumdata est frondiferis ex certaminibus. Est vero etiam aliqua mortuis pars (munus) rite perficienda; occultat enim nequaquam puluis (terra) cognatorum illustrem laudem (quo minus inferi eam resciscant). — Mercurii autem filiam Famam vbi audierit *Ep.* 4.
Iphion, nuntiet Callimacho splendidum de- 106.
cus Olympiae, quod ipsorum praebuit Iupiter familiae. Bona autem bonis vtinam addat, acutosque morbos propulset! Opto, fortunae secundae Nemesin infestam ne addat; sed malorum expertem adferens vitam, ipsosque cumulet et vrbem.

OLYMP. IX.

EPHARMOSTO OPVNTIO

luctatori.

Str. 1. Archilochi quidem hymnus canorus, Calli-
nicus triplex, decantatus suffecit Olympiae
Saturnium apud collem, ad praeeundum
sollemni-pompa-incedenti Epharmosto ami-
cis cum sociis. Verum nunc (quoque), lon-
ge-iaculantium Musarum ab arcu, hisce sa-
gittis Iouemque rutila-fulmina-iaculantem,
venerandumque pete promontorium Elidis,
quod olim Lydus heros Pelops accepit,
Ant. 17. pulcerrimam dotem Hippodamiae. — Alatam
autem mitte iucundam in Pythonem sagit-
tam. Nequaquam inanes laudes attinges
viri super luctis citharam mouens clara ex
Opunte, laudans ipsam et filium (ciuem),
quam Themis filiaque eius Seruatrix tenet
gloriosa Eunomia. Floret autem (certan-
tium) virtutibus, Castaliae pariter atque ad
Alphei flumen; vnde coronae inclitam Lo-
crorum extollunt matrem pulcrarum arbo-
Ep. 33. rum feracem. — Ego autem caram vrbem
claris illustrans carminibus, et feroci equo
citius et naue alata quoquouersum nun-
tium mittam hunc: si modo diuina qua-
dam ope adiutus eximium Gratiarum (Musa-
rum) colo hortum. Illae enim praebere so-

lent iucunda. Boni autem et sapientes viri diuino munere — fieri solent. Quandoqui- *Str.* 2.
dem quomodo tridenti-aduersam Hercules 43.
clauam vibrasset manibus, quum ad Pylum stans obniteretur ei Neptunus? obnitebaturque eidem argenteo-arcu-pugnans Phoebus; neque Pluto immotam tenuit hastam, mortalia corpora qua compellit cauum ad vicum mortuorum. Abiice mihi sermonem hunc, os. Nam conuiciari diis odiosa sapientia est; et gloriari intempestiue — insaniae conso- *Ant.* 2.
nat. Ne nunc blateres talia. Mitte bellum 59.
pugnamque omnem Immortalium, conuertas potius ad Protogeniae vrbem linguam, vbi fulmina-vibrantis Iouis imperio Pyrrha Deucalionque, Parnasso cum descendissent, domum exstruxerunt primum, sineque concubitu eiusdem generis produxerunt lapideam sobolem, qui Lai adpellati sunt. Excita carminum illis modos sonoros, laudaque vetus quidem vinum; flores vero hymnorum — recentium. Aiunt sane terram quidem inun- *Ep.* 2.
dasse nigram aquae vim, sed Iouis arte resor- 75.
ptam esse repente vndarum colluuiem. Ex illis autem originem duxerunt aereis-clypeis-instructi vestri maiores, origine Iapetionidis stirpis filii puellarumque praestantissimorum Cronidarum, indigenae reges semper; — ante quam Olympius rex cum filia Opuntis, *Str.* 3.
e terra Epeorum rapta, clam consueuisset 85.
Maenaliis in iugis, eamque adduxisset ad Lo-

crum, ne auferret eum senectus, mortem admouens, orbum prole. Enixa autem est prolem generosissimam vxor; gauisusque est intuitus heros subditum filium. Materni aui autem iussit eum cognominem esse, summum virum forma et factis, vrbemque ei
Ant. 3. dedit populumque regendum. — Aduene-
101. runt autem (ad eum) hospites ex Argis ex Thebisque, et Arcades itemque Pisatae. Filium autem Actoris Aeginaeque Menoetium maxime honorauit inter aduenas. Cuius filius cum Atridis in Teuthrantis solum profectus, stetit cum Achille solus, cum strenuos Danaos in fugam versos marinas in puppes Telephus compulisset, vt specimen daret, vnde prudens quisque cognosceret Patrocli fortem animum: ex quo Thetidis proles peri-
Ep. 3. culoso illum in bello — rogabat, ne vm-
117. quam a sua seorsum mortalium-domitrice-hasta in acie staret. Essem facundus, vt procederem vectus in Musarum curru, audaciaque et ampla facultas mihi adesset. Enimvero ob hospitii necessitudinem virtutemque veni laudator Isthmiis Lampromachi coronis, dum ambo (ille et Epharmostus) vicerunt
Str. 4. — certamine, vno die; aliae autem duae ad
127. Corinthi portas euenerunt postea victoriae, aliaeque Epharmosto Nemeae in recessu; Argisque obtinuit decus (victoriam) inter viros, puerque Athenis. Quale autem Marathone, digressus ab imberbibus, sustinuit

certamen adultiorum de argenteis phialis! virosque celeri dolo inuicto quum superasset, pertransit Circum quanto cum clamore formosus, et pulcer, cumque perpetrasset pulcerrima! — Parrhasio etiam po- *Ant.* 4. 143.
pulo admirandus adparuit Iouis in panegyri Lycaei, tumque quum frigidarum tepidum remedium aurarum (chlamydem) Pellenae reportaret. Testis etiam est victoriarum eius Iolai tumulus marinaque Eleusis. Quod natura autem contingit, optimum omne est. Multi vero hominum acquisitis disciplina virtutibus gloriam annixi sunt assequi. Absque deo autem (non propitio Genio) quod quis susceperit, sileri non deterius est (praestat) facinus vnumquodque. Sunt enim — viae (laudum *Ep.* 4. 159.
consequendarum) viis aliae vlteriores; neque vnum omnes nos alet studium. Excellere aliqua in arte sane ardua res est. Hoc autem adferens praemium, alte vociferare audacter; huncce virum diuinitus natum esse manu promtum, membris dextrum, adspectu robur prae se ferentem, qui inter sollemnes epulas (sacro facto) Aiaceam Oilidae victor coronauit aram.

OLYMP. X.

AGESIDAMO LOCRO EPIZEPHYRIO

pugili.

Str. 1. Olympicum victorem legite mihi Archestrati filium, qua in parte mentis meae scriptus sit. Dulcem enim ei hymnum debere me oblitus sum. Sed tu, o Musa, atque tu filia Iouis, Veritas, vindice manu arcete mendacii reprehensionem, quae in hospitem
Ant. 9. deliquisse me arguat. — Nam e longinquo superueniens protractum tempus grauis delicti pudore me suffudit; verumtamen diluere potest acrem hominum reprehensionem vsura. Nunc calculum volutatum quo vndae prouoluet fluctus? et quo (deductum) nos communem (vrbi) hymnum iucundam ad
Ep. 17. gratiam persoluemus? — Gubernat vtique Veritas vrbem Locrorum Zephyriorum; curaeque est illis Calliope et aeneus Mars. Fugauit autem Cycnea pugna etiam violentum Herculem. Pugil vero in Olympico certamine victor Ilae acceptum ferat Agesidamus, vt Achilli Patroclus. Acuens autem ad virtutem aliquis eum, qui natura ad rem factus est, ad ingens euehet (victoriae) decus, dei cum
Str. 2. 26. auxilio. — At gaudium (victoria) sine labore contingere solet paucis: certamen laboriosum prae omnibus est vitae decus. Certa-

men autem eximium canere me iubent Themides Iouis filiae, quod antiquum iuxta sepulcrum Pelopis vis Herculea instituit, postquam Neptunium interfecerat Cteatum praestantem, — occiditque Eurytum, vt operae *Ant. 2.*
praestitae ab Augea violento, ab inuito ipse 34.
flagitans, mercedem exigeret. In frutetis autem insidiatus sub Cleonis, oppressit et illos Hercules in via, quoniam antea aliquando Tirynthium profligauerant ipsi exercitum in recessibus haerentem Elidis — Molionidae *Epod.*
arrogantissimi. Atqui in hospitem fraudulen- 2. 42.
tus Epeorum rex non multo post vidit patriam diuitem, vrbem suam, valido igni ictibusque ferri (vastatam) in profundum calamitatis gurgitem depressam. Iram enim potentiorum amoliri difficile. Etiam ille temeritate, postremus post expugnationem obuiam factus, mortem grauem non effugit. — Hic vero ad *Str. 3.*
Pisam quum coëgisset totasque copias prae- 51.
damque omnem, Iouis fortis filius dimetiebatur sacrum locum Patri maximo; septoque facto Altin in patenti loco secreuit: inclusum autem campum constituit epularum deuersorium, honorans (sacro facto) fluuium Alphei — cum duodecim magnis diis, et collem Sa- *Ant. 3.*
turnium adpellauit. Antea enim, quum Oe- 59.
nomaus ei imperabat, ignobilis rigabatur multa niue. Hac vero in prima celebritate vtique quidem prope adfuerunt Parcae, quodque arguit solum veritatem certam, —

Epod. 3. 67. Tempus. Hoc vero, (etsi) longissime progressum, declarat, (memoriam rerum servat,) vbi belli munus, spoliorum primitias, partitus immolauerit, et quinquennale quomodo instituerit festum; in Olympiade prima victoriaque quis recentem reportauerit manibus pedibusque et curribus victoriam in ludis consequutus gloriose certamine victor.

Str. 4. 76. — Stadio quidem vicit recto cursu pedibus currens filius Licymnii Oeonus, qui venerat ex Midea cui imperabat; sed lucta illustrem reddidit Echemus Tegeam; Doryclus vero praemium pugilatus tulit, Tirynthem incolens vrbem.

Ant. 4. 84. Quadrigis autem — e Mantinea Semus canebatur; et iaculo Phrastor attigit scopum; saxo autem (disci) Eniceus iecit in longum, manum circumrotans, supra omnes, et sodalitio acclamationem expressit magnam. Tum vesperam illustrauit

Epod. 4. 92. pulcrae Lunae amabile lumen, — personabatque totum delubrum inter iucundas epulas laudatorio cantu. Primordia vero illa prisca secuti, etiamnum, cognomine decus victoriae superbae, celebrabimus tonitru, rubenteque dextra missum telum grauistrepi Iouis, ardens fulmen, summa cum vi, (manui) aptatum. Tibiae autem respondebit

Str. 5. 101. suauis modulatio carminum, — quae apud inclitam Dircem sero quidem prodierunt. Sed vt filius ex vxore patri gratus est ad iuuentuti iam oppositam metam prouecto, maxi-

meque incendit amore animum; quandoquidem diuitias accipere dominum adscititium alienum, morienti tristissimum fit: — sic, Ant. 5.
si cui rebus pulcre gestis absque carmine, 109.
Agesidame, ad Plutonis limen sit abeundum, inaniter postquam laborauit, breuem pro labore fructum consequitur. Tibi vero dulcisonaque lyra dulcisque tibia adfundit decus, praebentque amplam gloriam filiae Pierides Iouis. — Ego autem, comitatus eas, stu- Ep. 5.
diose claram gentem Locrorum amplexus 117.
sum, melleque viris-insignem vrbem irrigans, filium amabilem Archestrati laudaui; quem vidi vincentem manus robore aram apud Olympicam, illud circa tempus formaque pulcrum floridaque aetate constitutum, quae auidam a Ganymede mortem propulsavit auxilio Veneris.

OLYMP. XI.

EIDEM AGESIDAMO

pugili.

Est hominibus ventorum nunc plurimus Str. 1.
vsus, nunc item coelestium aquarum, pluuiarum filiarum Nubis. Si quis vero in laborioso certamine felix fuerit, suaues hymni, laudum apud posteros caussae; existitque inde fidum pignus magnis virtutibus. — Ingens vero haec Ant. 1.

laus Olympionicis seruatur. Id quidem nostra lingua procurare (tibi) cupit. Diuinitus enim sapienti quisque floret pectore (ingenio). Scito nunc, Archestrati fili, tui, Agesidame,
Ep. 15. pugilatus caussa — ornamentum (hymni), de corona aureae oleae, dulcisonum accinam, Epizephyriorum Locrorum gentis memor. (in laudum partem vocando.) Eo vna choream instituite, o Musae! spondebo, vos non ad eam, ceu hospites-fugantem populum, neque imperitum egregiorum facinorum, at peringeniosum et bellicosum esse venturas. Nam ingenitos neque fulua vulpes neque grauiter-rugientes leones mutauerint mores.

OLYMP. XII.

ERGOTELI HIMERAEO

longiori cursu.

Str. 1. Supplico, filia Iouis Liberatoris, Himera potentissima pro vrbe, Seruatrix Fortuna. A te enim in mari gubernantur veloces naues, in terraque rapida bella concionesque deliberatoriae. (Et tuo numine) aliae hominum saepe sursum, aliae vero deorsum, mendacia (somnia) vana persequentes, volutantur spes. —
Ant. 10. Signum vero nondum aliquis terrestrium certum de re futura inuenit diuinitus; sed in fu-

turis caecutiunt mentes, multaque hominibus praeter opinionem cadunt contraria gaudio; altera ex parte qui in molestas inciderunt procellas, bono ingenti malum breui permutarunt tempore. — Fili Philanoris, certe et *Epod.* tua, intus (intra domum) pugnantis ceu galli, 19. paterna in domo, ingloria virtus emarcuisset pedum; nisi seditio, ciuem cum ciue committens, Cnosia te priuasset patria. Nuno vero Olympiae coronatus, et bis Pythone, in Isthmoque, Ergoteles, calida Nympharum balnea (Himeram) effers (celebrem reddis) habitans (ibi) in patriis agris.

OLYMP. XIII.

XENOPHONTI CORINTHIO

cursu et quinquertio.

Ter-Olympiis-victricem laudans domum, *Str. 1.* benignam ciuibus, hospitesque colentem, celebrabo beatam Corinthum, Isthmi vestibulum Neptuni, iuuenibus florentem. In hac enim Eunomia habitat, sororesque, Iustitia, vrbium firmum fundamentum, et concors Pax, dispensatrices hominibus diuitiarum, aureae filiae bene-consulentis Themidis. — Student *Ant. 12.* autem arcere Insolentiam Fastidii matrem verbis-audacem. Habeo et praeclara loqui, et

audacia mihi recta linguam incitat ad dicendum. Difficile vero est celare ingenitos mores. Vobis igitur, Filii Aletae, (Corinthii) saepe, tum victoriarum decus praebuerunt eorum, qui summis virtutibus superarunt sacris in certaminibus, tum multas in corda im-
Epod. miserunt — hominum antiquas artes Horae
23. multum-floridae. Omne vero inuentoris opus est (tota inuenti laus ei debetur). Bacchi vnde (nisi a Corinthiis) prodierunt hymni cum Dithyrambo, (victoriae praemium) bouem ducente? Quis vero equestria per instrumenta, equorum moderamina? aut in deorum templis, volucrum regem geminum (fastigium ab aquila aetoma dictum) constituit? Musa vero suaue-spirans, et Mars in ea
Str. 2. floret, iuuenum in exitiosis praeliis. — O
34. summe, late-dominans Olympiae, ne auersus carminibus sis, et per tempus omne, Iupiter Pater, huncce populum incolumem seruans, Xenophontis dirige fortunae ventum. Accipe etiam eius coronarum laudatorium carmen, quod reportat ex campis Pisae in quinquertio, simulque stadii vincens cursu. Non consecutus est haec mortalis vmquam aliquis an-
Ant. 2. tea. — Duoque ipsum texerunt plexu serta
45. apii in Isthmiadibus prodeuntem, neque Nemea refragantur (in Nemeis idem euenit). Patris autem Thessali ad Alphei fluenta decus pedum repositum est; (cursus memoria consecrata est;) Delphisque reportauit stadii victo-

riam diaulique sole vno; menseque ipsi eodem asperis Athenis tria sane laborum praemia velox dies circumdedit pulcerrima comis. — In Hellotiisque septies. In mari- *Epod.*
cinctis (Isthmiis) autem Neptuni certamini- 2. 56.
bus, Ptoeodoro cum patre, plures et praeclarae laudes eum sequentur. Quoties etiam Delphis vicistis, inque saltu leonis! (Nemeae). Certo cum multis de multitudine in his praeclare gestorum; vt sane liquido non norim recensere marinorum calculorum numerum. —
Stat vero suus cuique rei modus, cuius oppor- *Str.* 3.
tunitatem intelligere, optimum est. Quin 67.
ego priuatus (priuati hominis laudandi caussa) progressus, publice prudentiamque laudando maiorum, bellaque heroica virtute (gesta) non mentiar (vera narrabo) de Corinthio: Sisyphum quidem sollertissimum artificiis vt deum; et patre inuito parantem nuptias sibi Medeam, nauis seruatricem Argus
et vectorum: — et quomodo olim fortiter *Ant.* 3.
ante Dardani muros visi sunt in vtramque 78.
partem pugnarum facere exitum, alteri quidem cum progenie cara Atrei, Helenam repetentes; alteri vero (in Troianorum agmine) omni ope resistentes; ex Lycia enim Glaucum aduenientem timuerunt Danai: adversus quos quidem gloriabatur, in vrbe Pirenes patris (Bellerophontis) regnum et magnas opes esse ac domum aui, sui,
— qui serpentigerae filium olim Gorgonis *Epod.*
3. 89.

Pegasum circa fontes fraenare cupiens, multa
sane pertulit ante, quam ei aureis-phaleris-
ornatum fraenum virgo Pallas attulit: ex
somnio autem statim vera res erat euigilan-
ti. Dixit enim (dea:) Dormis, Aeolide rex?
Age delinimentum hoc equestre accipe, et
Domitori illud sacrificans taurum nitidum
Str. 4. patri (Neptuno) offer. — Caeruleum-scu-
100. tum-gerens noctu dormienti ei Virgo talia
dicere visa est. Exsiliit autem recto pede,
adiacensque quum arripuisset prodigium, in-
digenam vatem gaudens accessit aperuitque
Coeranidae (Polyido) omnem euentum rei,
quomodo ad aram deae dormiisset noctu,
ex ipsius (vatis) monito; quomodoque sibi
Ant. 4. ipsa Iouis fulminatoris filia dederit — fero-
111. ciae-domitorem aureum. Somnio vero quam
celerrime parere iussit (vates) ipsum, et,
postquam praepotenti robustum-pedibus
taurum mactasset Neptuno, exstruere eque-
stri aram statim Mineruae. Perficit vero deo-
rum potentia facile etiam vltra quod iurasses
ac sperasses, rem. Sane etiam fortis alacri
animo prehendit Bellerophon, delinimen-
tum mite intendendo circa maxillas, equum
Epod. alatum. — Vbi vero adscendit, statim in
4. 122. armis aeratus lusit. Cum illo autem etiam
olim Amazonidum, aëris frigidi e sinibus
deserti, sagittatorem iaculis-petens mulie-
brem exercitum, et Chimaeram ignem spi-
rantem et Solymos, interfecit. Reticebo eius

mortem. Equum autem in Olympo praesepia Iouis antiqua tenent. — Me autem re- Str. 5. 133.
ctum iaculorum mittentem turbinem, non decet praeter scopum multa iacula firmis contorquere manibus. Musis enim pulcrithronis Oligaethidisque laudator lubens veni in Isthmum Nemeamque. At breui sermone faciam manifesta multa, veraxque mihi iusiurandum aderit. Sexagies enim vtroque in certamine dulcilinguis vox praeconis victoriae iis audita est. — Gesta autem Olympiae Ant. 5. 144.
eorum consentaneum est iam antea esse celebrata; futuraque tunc (cum euenere) dixero diserte. Nunc autem spero equidem; verum penes deum est euentus. Si vero fortuna congenita porro adest: (perstat:) Ioui hoc Martique relinquemus efficiendum. At in iugo Parnassio, Argisque quam multae Thebisque, quamque multae inter Arcades (victoriae,) moderator testabitur Lycaeus arae rex, — Pellanaque et Sicyon et Megara Aea- Epod. 5. 155.
cidarumque bene-septus lucus, Eleusisque, et opulenta Marathon, subque Aetna altiiuga diuitiis-florentes vrbes, et Euboea. Et totam per Graeciam inuenies inquirens plura quam quae recognoscere possis. Sed vt leuibus procedant pedibus, (vt felici successu vtantur tribules Oligaethidae,) o Iupiter, facito, modestiam tribuendo et fortunam victoriarum dulcem.

OLYMP. XIV.

ASOPICHO ORCHOMENIO

inter pueros cursu victori.

Str. 1. Cephisiarum aquarum quae colitis pulcrisequis-claram sedem, o diuitis celebres reginae Gratiae Orchomeni, antiquorum Minyarum praesides, audite, dum preces fundo. Per vos enim iucunda et dulcia eueniunt omnia hominibus, vt sapiens, vt bonus, vt quis splendidus vir sit. Neque enim dii venerandis absque Gratiis moderantur aut choros aut conuiuia: sed, omnium dispensatrices, quae fiunt in coelo, aureo-arcu-insignem habentes iuxta Pythium Apollinem thronos, sempiter-

Str. 2. 19. num colunt patris Olympii honorem. — Veneranda Aglaia, cantuumque-amans Euphrosyne, deorum summi filiae, exaudite nunc, tuque, Thalia cantuum amans, adspiciens hanc pompam ob propitiam (victoriae) sortem leui gressu incedentem. Lydiis enim Asopichum modis carminibusque vt celebrarem, veni: quoniam Olympica-victrix Minyea (Orchomenus) per te est. Ad atram domum Proserpinae ito, o Fama, patri celebrem adferens nuntium, Cleodamum vt conspicata, filium (eius Asopichum) referas iuuenilem sibi ad recessus illustris Pisae coronasse inclitorum certaminum alis (praemiis in sublime efferentibus) comam.

P Y T H I A.

PYTH. I.

HIERONI AETNAEO, SYRACVSIO

curru.

O aurea cithara, Apollini Musisque flauico- *Str. 1.*
mis accinens instrumentum, quam audit (cho-
ri) gressus, laetitiae sollennis initium; et (cu-
ius) obtemperant concentores signis, choros-
ducentium quando hymnorum praeludia facis
resonans! Et cuspidatum fulmen exstinguis
perpetui ignis; dormitque super sceptro Iouis
aquila, velocem alam vtrimque demittens, —
rex auium; et atram adunco eius capiti nebu- *Ant. 15.*
lam, palpebrarum suaue claustrum, offundis;
dormiensque illa molle (inflexum) tergum at-
tollit tuis ictibus delinita. Quin etiam violen-
tus Mars, aspera seposita hastae cuspide, recre-
at cor sopore. Tela (sonorum) namque etiam
deorum mulcent animos Latoidae arte (missa)
sinuosisque-pallis-indutarum Musarum. —
Quaequae vero non amat Iupiter, conturban- *Ep. 25.*
tur (ea,) vocem Pieridum vbi audierint, per
terram mareque indomitum; quique in hor-
rendo Tartarò iacet, deorum hostis, Typhos

centiceps, quem olim Cilicium enutriuit famosum antrum: nunc vero et supra Cumas mari-septa littora et Sicilia eius premit pectora hirsuta, columnaque coelestis (eum) cohibet, niuosa Aetna, per totum annum acris
Str. 2. 40. niuis nutrix: — cuius eructantur inaccessi ignis liquidissimi ex cauernis fontes, fluuiique interdiu profundunt vorticem fumi candentem; noctu vero saxa voluens rubicunda flamma in profundum defert maris aequor cum fragore. Sic illa bellua Vulcani gurgites horrendos eiectat; prodigium quidem mirabile adspectu, miraculum vero et iis, qui
Ant. 2. 52. adfuere, auditu, — quomodo Aetnae inter nigri-frondes alligatus sit (Typhos) vertices imasque radices; lectusque lancinans totum dorsum (solo) acclinatum pungat. Vtinam, Iupiter, tibi vtinam probatus sim, qui hunc tueris montem fertilis terrae frontem, cuius cognomine inclitus conditor illustrauit vrbem vicinam; dum Pythiadis in cursu praeco proclamauit eam, pronuntians propter Hieronis
Epod. 2. 64. splendidi victoris — currus. Nauigantibus vero praecipua felicitas ea contingit, nauigationem auspicantibus secundus si veniat ventus; hinc enim verisimile, etiam in fine felicem reditum eos consecuturos. Atque haec ratio hasce propter victorias spem adfert deinceps futuram esse Aetnam coronatis equis inclitam, dulcisonisque (victorum) conuiuiis celebrem. O Lycie et Delo-imperans Phoebe,

Parnassique fontem Castalium amans, velis
haec (hoc omen) animo reponere, et viris-
florentem regionem. — A diis enim (sunt) *Str.* 3.
conatus omnes humanarum virtutum; et 79.
sapientes, et manibus fortes, facundique na-
scuntur. At virum ego illum laudare in ani-
mo habens, spero me non aerea-cuspide-mu-
nitam sagittam praeter scopum iacturum, ma-
nu vibrando; sed longe eiaculatum victurum
aduersarios (aemulos). Vtinam vero omne
tempus felicitatem sic opumque munera con-
seruet, aerumnarumque obliuionem prae-
beat! — Vtique reminiscitur adhuc (Hiero,) *Ant.* 3.
quantas in bellis pugnas toleranti animo sus- 91.
tinuerit, cum (eae) pararunt diis iuuanti-
bus gloriam, qualem nemo Graecorum decer-
psit, opum decus magnificum. Nunc vero
Philoctetae exemplum imitatus militauit:
eum enim ex necessitate, amicum sibi vt red-
deret, aliquis etiam paullo superbior palpa-
vit. Aiunt nimirum in Lemno vulnere ad-
flictum inuestigaturos venisse — heroas di- *Epod.*
vinos Poeantis filium sagittatorem; qui Pri- 3. 103.
ami vrbem euertit finiuitque labores Danao-
rum, etsi infirmo corpore incedens: sed ita
fieri fatale erat. Sic vero Hieroni deus serua-
tor adsit futuro (quoque) tempore, eorum,
quae optat, opportunam facultatem praebens.
O Musa, etiam apud Dinomenem (filium Hie-
ronis) vt canas, obsequere mihi, praemium
quadrigarum. Gaudium enim non alienum,

victoria patris. Age, deinceps Aetnae regi
Str. 4. 118. (Ioui) gratum excogitemus hymnum, — cui
vrbem illam diuina libertate donatam Hyllicae normae legibus Hiero condidit. Volunt
vero Pamphyli atque etiam Heraclidarum
posteri, ad oras Taygeti habitantes, semper
immanere legibus Aegimii, Dorienses. Tenuerunt vero Amyclas fortunati illi, e Pindo
profecti, albis-equis-vectorum Tyndaridarum celeberrimi accolae, quorum gloria flo-
Ant. 4. 130. ruit hastae. — Iupiter, praesta haec, et, vt
semper talis conditio Amenae iuxta aquas ciuibus regibusque veram efficiat famam (vt vere
haec memorentur) inter homines. Tua ope
rex filiumque hortatu suo populumque senex
conuertat ad concordem tranquillitatem. Supplex oro, adnue, Saturnie, pacifica vt in domo Phoenicius Tyrrhenorumque tumultus
bellicus se contineat, nauibus-perniciosam ad
Epod. 4. 142. Cumas cladem intuitus: — qualia (scilicet)
a rege Syracusanorum victi passi sunt; velocibus e nauibus qui in mare deiecit ipsorum
iuuentutem, Graeciam extrahens e graui servitute. Praefero (aliis laudibus) apud Salaminem Atheniensibus debitam victoriae laudem; Spartae autem celebrabo ante Cithaeronem commissam pugnam; quibus Medi
victi sunt sagittarii: enimuero ad pulcre-aquosam ripam Himerae filiis hymnum Dinomenis
perficias, anime mi, quem accipere promeriti
Str. 5. 157. sunt virtute hostibus profligatis. — Si dextre

laudes, multarum rerum summas complexus oratione breui, minor sequitur inuidia hominum. Contra satietas obtundit ingrata celeres mentes. Fama vero, maxime de virtutibus alienis, ciuium occulte animum molestat. Attamen, nam melior miseratione inuidia, ne praetermitte honesta. Guberna iusto clauo populum, veracique in incude exacue linguam (ad vera proferenda). — Si Ant. 5.
quid, quantumuis lenius, perperam (illa) 169.
emiserit, magnum vtique habetur, a te quia venit. Multorum princeps es, multi testes sunt vtrisque rebus (bene maleque gestis) graues. Tu vero in generosa animi indole permanens, si qua cupis famam dulcem semper audire, noli parcere admodum sumtibus: sed expande, tamquam gubernator, velum ventosum. Ne circumueniaris, o amice, blandis insidiis (adulatorum). Post-mortem-sequens fama gloriosa — sola defunctorum Ep. 5.
virorum vitam declarat tam per scriptores, 181.
quam per poëtas. Non perit Croesi benefica virtus. At in tauro aeneo (hominum) vstulatorem saeuum mente Phalarim inuisa tenet vbique fama, neque ipsum citharae domesticae in consortium suaue puerorum cantibus admittunt. At bona fortuna vti, primum praemiorum; bene vero audire, secunda felicitas. Vtrumque autem quicumque attigerit nactusque fuerit, is coronam summam reportauit.

PYTH. II.

EIDEM HIERONI

curru.

Str. 1. O magna vrbs Syracusarum, bellicosi tem-
plum Martis, virorum equorumque ferro-ar-
matorum diuina nutrix. Tibi hoc claris a
Thebis adferens carmen venio, nuntium qua-
drigae terram-quatientis, qua victor Hiero
curribus-insignis eminus-fulgentibus redi-
miuit Ortygiam coronis, fluuialis sedem
Dianae; qua non sine, agilibus manibus,
istius (quadrigae) adfabre-fraenatos domuit
Ant. 16. pullos. — Nam sagittis-gaudens Virgo
manu gemina, praesesque certaminum Mer-
curius, radiantes imponit phaleras, politum
quando ad currum quadrigasque habenis-pa-
rentes iungit robur equinum, tridentige-
rum praepotentem inuocans deum. Aliis
vero alius quis perfecit poëta canorum regi-
bus hymnum praemium virtutis. Resonant
de Cinyra passim laudes Cypriorum, quem
Ep. 31. auricomus propense dilexit Apollo, — sa-
cerdotem, delicias, Veneris. Impellit vero ad
hoc pietas gratiam referre studens alicui pro
beneficiis acceptis. Te vero, o Dinomenee fili,
Zephyria ante aedes Locrensis virgo celebrat,
dum ex bellicis calamitatibus difficillimis
tua virtute (liberata) fidenter tuetur. Deo-

rum autem iussu Ixionem aiunt haec mortalibus dicere in alata rota perpetuo volutatum, vt benefactorem grata remuneratione vicissim afficientes colant. — Expertus autem ille est rem manifesto. *Str. 2.* Beneuolos enim apud Cronidas iucundam agens vitam, non diu sustinuit eam felicitatem, insana mente Iunonem dum deperit, quam Iouis coniugium tenet dulce. At ipsum petulantia ad scelus insolens impulit. Mox vero passus digna exquisitam sustinet aerumnam. Duo autem delicta, quae calamitatem hanc ei attulerunt, erant: et quod heros cognatum sanguinem (cognatorum caedem) primus non sine fraude intulit hominibus; (socerum Deioneum necando;) — et quod magna-penetralia-habentibus (magnis) aliquando in thalamis Iouis vxorem sollicitauit. *Ant. 2.* Enimuero fas est pro se (ad suum quemque modulum) semper cuiusque rei in oculis habere modum. Concubitus illegitimi in malum ingens coniicere solent homines. In quos etiam hic incidit; quandoquidem cum nube concubuit fraudem dulcem sectatus ignarus homo. Forma enim (nubes) praestantissimae assimulata erat coelesti filiae Saturni, hasque insidias ipsi fecerant Iouis manus, pulcram perniciem. Quadriradium autem peperit sibi vinculum — suam perniciem ille quidem; tumque in has *Ep. 2.* membrorum compedes, vnde euadere non liceret, coniectus, illam admodum-vulgatam

declarauit sententiam. Absque Gratiis vero ei peperit (Nubes) sola solam sobolem monstrosam, neque inter homines acceptam, neque deorum sedibus; quam nominauit, cum enutriisset, Centaurum. Qui cum equabus Magnesiis congressus est in Pelii conuallibus; indeque nati sunt populus admirandus vtrisque similes parentibus, matri quidem infe-
Str. 3. rius, desuper vero patri. — Deus omnem
89. ex voto exitum perficit; deus, qui etiam pernicem aquilam adsequitur, et marinum antevertit delphinem, et superborum aliquem prosternit mortalium, contra aliis decus non senescens praebet. Me vero oportet fugere belluam infestam, maledicentiam. (nec Ixionis scelera et poenas diutius exagitare.) Scio enim, quamuis (tempore) procul ab illo, multum in miseria (in magna difficultate constitutum) conuiciatorem Archilochum maledicis criminationibus delectatum. Ditescere autem ita, vt coniuncta sit sors sapientiae,
Ant. 3. optimum est. — Tu vero manifeste eam
104. liberali animo possides, o rex, domine multorum bene coronatorum (muris) vicorum et populi. Si vero quis iam diuitiisque et honore dicat alium quendam maiorum per Graeciam exstitisse te superiorem, stolida is mente luctatur perperam. Ego vero (tanquam) pulcram conscendam classem, (in altum euehar laudando) virtutem celebraturus. Iuventutem tuam commendat audacia in graui-

bus bellis: vnde etiam aio te immensam glo-
riam inuenisse — quum inter equestres co- *Epod.*
pias pugnantem, tum inter pedestres. Consilia 3. 119.
vero senilia (tua) tutam mihi materiem omni
modo laudandi praebent. Salue! (felix esto!)
Mittitur hoc carmen ad modum Phoeniciae
mercis trans canum mare. Respice vero be-
neuole excipiens Castoreum Aeoliis fidibus
(cantatum) munus septichordae citharae. Sis
qualis es ex bona institutione. Venustus sane
simius pueris; semper — venustus! (Sic rex *Str.* 4.
adulatoribus semper sapiens, magnus.) At 133.
Rhadamanthus clarum nomen habet, quia
mentis habebat fructum incorruptum (sa-
pientiam), neque fraudibus (adulatorum)
animo oblectabatur suo; quod quidem arti-
bus susurronum hominum contingere fere
semper solet: malum vtrisque inextricabile.
Calumniarum interpretes; moribus impense
vulpium similes. Quoad lucrum vero, quid
adeo hoc lucrosum est? Etenim in marino
velut labore (piscatione), submerso reliquo
retis funiculo, suberis instar, non submersus
ego in superficie maris nato. *) — Fieri non *Ant.* 4.
potest, vt verbum emittat valens (ad persua- 148.
dendum) inter bonos dolosus ciuis. Ve-
rumtamen adulator omnibus abblandiens, ma-

*) Quidsi *εἰνάλιος πόνος* de nauigatione vel naufragio (vt Pyth. IV, 47. *εἰνάλιον δόρυ* de naui) et *σκευὴ ἑτέρα* de naui ipsa vel fractae nauis tabulis intelligatur? (K.)

lum*) vtique texit. Non huius ego particeps sum impudentiae. Amicum decet amare; in inimicum vero et ipse inimicus lupi more incurram, hic illic incedens viis obliquis. In omni vero reipublicae administratione rectilinguis vir praestat, et in regno, et quando tumultuans populus, et quando rem publicam sapientes tenent. Nec tamen
Ep. 4. fas est cum deo contendere, — qui euehit
163. interdum quidem res illorum, nunc rursus vero aliis dare solet magnam gloriam. Sed neque haec animum placant inuidorum. Dum enim trutinant (alterius bona) lance depressa, suo cordi vulnus dolentissimum infligere solent, antequam ea, quae cum sollicitudine meditantur, adsequantur. Ferre vero leuiter humeris impositum iugum iuuat: at contra stimulum calcitrare, est perniciosa ratio. Probatum vero liceat me cum bonis conuersari.

*) ἄταν. v. Not. Edit.

PYTH. III.

EIDEM HIERONI

equo celete.

Velim Chironem Phillyridem: si fas est, il- *Str.* 1.
lud mea lingua vulgare optare dictum: (ex
vulgari formula:) reuiuiscere (vtinam reui-
visceret) defunctum, Vranidae sobolem prae-
potentem Saturni, vallibusque denuo impe-
rare Pelii, ferum quidem (corporis specie)
agrestem, sed mente praeditum hominibus
amica; qualis educauit olim artificem mitem
indolentiae corpori - salutaris Aesculapium,
heroem, omnium propulsatorem morborum,
— quem equestris Phlegyae filia antequam *Ant.* 14.
peperisset cum (iuuante) matribus-praesente
Lucina, domita aureis sagittis Dianae in Plu-
tonis domum in thalamo descendit opera
Apollinis. Ira enim non irrita est filiorum
Iouis. Illa nimirum contemto ipso, (Apol-
line) errore mentis, alias probauit nuptias,
clam patre, antea cum intonso consuescens
Phoebo, — et gestans semen dei sanctum. *Ep.* 1.
Non sustinuit accedere ad epulas nuptiales, 27.
neque ad omnisonorum hymenaeorum cla-
morem, aequales quomodo virgines solent
sociae vespertinis iuueniliter ludere canti-
bus. At vero amauit absentia; quemad-
modum etiam (alii) multi adfecti esse solent.

Est nimirum genus hominum stolidissimum,
qui (quorum quisque) contemnentes prae-
sentia circumspiciunt remota, vana conse-
Str. 2. 42. ctantes irrita spe. — Contraxit huiusmodi
magnam culpam pulcre-vestitae animus Co-
ronidis. Venientis enim ex Arcadia hospitis
in lecto concubuit. Non autem latuit specu-
latorem. In Pythone enim, ouium-mactata-
rum-receptrice, haec sensit templi rex Loxias
ab arcanorum conscio integerrimo, in men-
tem (sibi id) inducens, omnia scienti animo.
Nam falsa non admittit, fallitque eum nec
deus nec homo nec factis nec consiliis. —
Ant. 2. 55. Etiam tunc sentiens Ischyis Elatidae, qui per-
egre aduenerat, concubitum nefariamque
fraudem, misit sororem, ira furentem in-
genti, Laceriam. Nam ad Boebiadis (palu-
dis) ripas habitabat virgo. Fatum autem in-
festum, ad malum quod (eam) impulerat,
perdidit eam. Et vicinorum multi in societa-
tem mali venerunt. Nam simul perierunt;
magnamque in monte ignis ex vno semine ir-
Ep. 2. 68. ruens vastauit siluam. — At postquam strue
in lignea collocarunt cognati puellam, ful-
gorque circumcurrit vehemens Vulcani, tunc
dixit Apollo: Non sustinebo animo, sobolem
meam perdere miseranda morte, matris gra-
vi cum interitu. Sic dixit, gressuque primo
prehensum puerum e cadauere eripuit; ar-
dens autem ipsi dissiluerat pyra. Et vtique
eum Magnesio adferens tradidit Centauro, vt

is doceret eum multinocuos hominum sanare morbos. — Hos igitur, quotquot eum adierunt, aut sponte-enatis vlceribus adflicti, *Str.* 3 83.
aut cano aere saxoue eminus iacto membra vulnerati, aut aestiuo igni frigoreue hiberno corpus laesi liberans alium ab aliis doloribus eduxit; alios quidem moliibus incantationibus curans, alios vero lenientibus potionibus, vel membris circumnectendo vndique medicamina, (amuleta,) alios denique sectionibus restituit sanos. — Verum lucro etiam *Ant.* 3. 96.
sapientia irretiri solet. Peruertit et illum ampla auri merces, in manibus fulgens, vt virum e morte reduceret iam damnatum (morti). Sed manibus Saturnius traiiciens vtrisque respirationem pectorum abstulit celeriter, ardensque fulmen inflixit mortem. Oportet a diis flagitare ea, quae conueniunt mortalibus mentibus, reputando, id quod in promtu est, qualis simus naturae. — Ne, *Ep.* 3. 109.
anime mi, vitam immortalem affecta. Sed quam perficere possis exerce operam. Si vero prudens antrum inhabitaret adhuc Chiron, et aliquod ei delinimentum in animum dulciloqui hymni nostri instillare possent; vtique ipsi persuaderem, vt et nunc strenuis viris medicum praeberet acutarum febrium aut aliquem Latoidae (Apollinis) aut patris (Iouis) filium aduocatum (vt opem ferret). Atque tum nauibus proficiscerer, Ionium secans mare, Arethusam ad fontem, ad Aetnaeum

Str. 4. hospitem. — Qui Syracusis imperat rex cle-
124. mens, ciuibus non inuidens bonis, hospitibus autem admirandus pater. Ad quem si descenderem, geminum, sanitatem adferens auream, munus, hymnumque, certaminum Pythiorum splendorem coronarum, quas victor Pherenicus (equus) reportauit modo Cirrhae; sidere coelesti, opinor, splendidius ei lumen venirem vtique, profundo mari
Ant. 4. traiecto. — Sed preces facere equidem volo
137. Matri, quam puellae iuxta meum vestibulum vna cum Pane colunt frequenter noctu, venerandam deam. Cum tu vero sapientiae intelligere summam, o Hiero, veram didiceris, edoctus scis ex iis, qui ante nos vixerunt: vnum iuxta bonum mala simul gemina distribuunt mortalibus Immortales. Illa vero non possunt stulti decenter ferre; sed (possunt) boni, meliora qui obuertere solent extra. —
Ep. 4. Tibi autem sors felicitatis contigit. Si quem
150. enim hominum, regem certe populi ducem respicit magna fortuna. Vita tamen calamitatis expers non contigit neque Aeacidae Peleo, neque diuino Cadmo: qui tamen dicuntur mortalium felicitatem summam tenuisse, quique aureis-reticulis-redimitas canentes in monte (Pelio) Musas septiportibusque audierunt Thebis, cum (alter) Harmoniam duceret magnis-oculis-insignem, alter vero Nerei pru-
Str. 5. dentis Thetin filiam inclitam. — Et dii epu-
165. lati sunt apud vtrumque, et Saturni filios reges

viderunt aureis in thronis (epulis nuptialibus assidentes) muneraque sponsalia acceperunt; Iouisque beneficio ex prioribus malis recreati animum erexerunt. Attamen posteriore tempore illi quidem (Cadmo) grauibus tres filiae malis abstulerunt laetitiae partem; candidis-vlnis-insignis autem Thyonae Iupiter pater venit ad thorum amabilem. — Huius vero *Ant.* 5.
(Pelei) filius, quem solum immortalis peperit 178.
Phthiae Thetis, in bello sagittis anima amissa, excitauit igni concrematus Danais planctum. Si quis igitur mortalium mente tenet veritatis rationem, eum fas est, deorum beneficio si consequitur hoc, esse felicem. (felicitate frui, si ei obtigit; verum et ad alteram fortunam paratum habere pectus.) Alias vero aliae aurae sunt alte-volantium ventorum; Felicitas(que) hominum non diu durat, si qua magna nimisque cumulata homini ingruerit. — Tenuiter me geram in fortuna tenui; *Ep.* 5.
magnifice (maiore cum impensa) in ampliori; 191.
semperque eam, quae mihi adest, fortunam animo prosequar pro viribus meis colens. Si vero mihi diuitias deus lautas praebuerit: spem habeo, gloriam me consecuturum esse excelsam apud posteros. Nestorem et Lycium Sarpedonem, hominum fabulas, ex carminibus sonoris, artifices qualia sapientes concinnarunt, nouimus. Virtus enim inclitis carminibus diuturna euadit. Paucis vero (id) assequi facile est.

PYTH. IV.

ARCESILAO CYRENAEO

curru.

Str. 1. Hodie oportet te viro amico adesse, bellicosae regi Cyrenes, vt pompam-agente cum Arcesilao, o Musa, Latoidis debitum Delphisque secundes auram secundam carminum; vbi olim aureis Iouis aquilis assidens, non absente Apolline, sacerdos oraculo edixit: Battum conditorem frugiferae Libyae, sacra insula iam relicta, conditurum curribus-praestan-
Ant. 15. tem vrbem in albicante vbere terrae; — et Medeae vaticinium in animum reuocaturum cum septima et decima generatione Theraeum; Aeetae quod quondam magnanima filia efflauit ex immortali ore regina Colchorum. Dixit vero sic semideis Iasonis bellicosi nautis: Audite, filii fortium virorum deorumque: aio enim, ex hac mariuaga aliquando terra Epaphi filiam plantaturam esse vrbium stirpem mortalibus caram, Iouis in
Ep. 29. Ammonis sedibus. — Delphinesque breuiter alatos (pinnatos) equis permutantes velocibus, habenas pro remis et currus gubernabunt procellipedes. Illud augurium eueniet (exitum habebit), vt magnarum vrbium metropolis Thera fiat, quod olim Tritonidis ad ostia paludis a deo homini assimulato terram dante

pro xeniis e prora Euphemus descendens accepit: faustum autem ei Saturnius Iupiter pater superintonuit tonitru; — quando ancoram *Str.* 2.
aereum-os-habentem, velocis Argus fraenum, 42.
e naui suspendentibus occurrit (deus ille). Duodecim nimirum antea dies ex Oceano ferebamus super terga terrae deserta marinam trabem consiliis eductam meis. Tunc igitur soliuagus deus accessit splendida viri venerandi facie assumta: amicisque verbis orsus est, hospitibus velut aduenientibus benefici hospites coenam denunciant primum. —
[Enimuero reditus causa dulces prohibebat *Ant.* 2.
(nos) manere]. Dixit vero, Eurypylum 56.
terram-continentis filium immortalis Neptuni esse. Cum autem videret (nos) festinantes: statim arripiens dextra obuium terrae hospitale munus studuit (Euphemo) dare. Neque recusauit illam heros; sed in littora prosiliens manui eius manum cum contra porrexisset, accepit glebam diuinam. Audio autem eam submersam e naui marina diffluxisse
aqua, — sub vesperam humido pelago illa- *Ep.* 2.
psam. Vtique ipsam mandaueram saepe le- 70.
vantibus-(herum)-labore famulis seruandam. At eorum oblitae sunt mentes. Atque nunc in hacce insula immortale profusum est Libyae spatiosae semen ante tempus. Si enim domi eam (glebam) proiecisset in inferas Orci fauces, ad sacram Taenarum Euphemus vbi peruenisset, filius equitum-

praesidis Neptuni, rex, quem olim Europa
Str. 3. Tityi filia peperit Cephisi ad ripas: — quarta
83. generatione filiorum prognatorum soboles eius cum Danais latam illam continentem accepisset. Tunc enim e magna egredientur Lacedaemone Argiuoque sinu et Mycenis. Nunc vero peregrinarum mulierum amplexibus (Euphemus) praeclarum suscipiet genus (virorum,) qui in hancce beneficio deorum insulam venientes dgenituri sint virum, camporum nigrorum dominum, (Battum:) quem quidem auri-diuite aliquando in aede Phoebus admonebit oraculis Pythium templum
Ant. 3. ingressum: — vt tempore seriore nauibus
97. multos deducat Nili ad pingue templum Saturnii. Erat haec Medeae verborum series. Obstupuerunt vero immoti silentio heroes diuini reconditum vaticinium audientes. Te vero, o beate fili Polymnesti, hoc sermone oraculum erexit sacerdotis Delphicae sponte editum, quae te saluere ter cum iussisset, fato destinatum regem declarauit Cyrenes, —
Ep. 3. dum tu interrogabas: quomodo impedita
111. loquela solui deorum beneficio posset. Vtique etiam nunc, ceu floribus-purpurei veris in vigore, inter huius (Batti) posteros octaua floret progenies, Arcesilaus: cui Apollo Pythoque gloriam per Amphictyonas praebuit cursus. Ego vero eum Musis tradam et aureum vellus arietis. Ad illud enim dum nauigabant Minyae, diuinitus

missi ipsis honores originem habuerunt. —
Quaenam igitur initia fuerunt nauigationis? *Str.* 4.
quaeque necessitas validis adamantinis illos 124.
alligauit clauis? Fatale erat Peliam ab illustribus Aeolidis interfici siue manibus, siue consiliis saeuis. Venit nimirum animo eius prudenti horrendum vaticinium apud medium vmbilicum (Delphos) arborosae editum matris: vt virum altero tantum pede calceatum magnopere caueret, si quando altis e recessibus in apricam terram veniret talis inclitae
Iolci — siue peregrinus, siue ciuis. Venit *Ant.* 4.
igitur tandem hastis geminis vir terribilis; 138.
vestisque dupliciter eum texit: altera, Magnetibus vsitata, applicans se admirandis membris; altera vero circa eam pardi pellis arcebat horrorem-incutientes imbres. Neque comarum cincinni detonsi abierant pulcri, sed per totum tergum splendebant. Mox vero, recta accedens, sui constitit animi imperterriti experimentum dans in foro quum fre-
quens esset turba. — Atque eum quidem *Ep.* 4.
non agnoscebant; animaduertentium tamen 152.
aliquis dixit ita: Numquid hic est Apollo? neque sane aereo-curru-vtens maritus est Veneris. In Naxo autem clara aiunt obiisse Iphimediae filios Otum, et te, o audax Ephialta rex. Etiam Tityum sagitta Dianae confecit velox ex inuicta pharetra depromta; vt quisque ad licitos amores adspirare amet. —
Talia illi inter sese inuicem loquebantur. Mu- *Str.* 5.
165.

labus autem politaque rheda concitate Pelias superuenit properans. Obstupuit autem statim adspecto bene-cognito calceo dextrum tantum circa pedem. Occultans tamen animo metum allocutus est eum: Quamnam terram, o hospes, profiteris patriam esse? et quaenam hominum te terrigenarum candido emisit ventre? odiosissimis mendaciis non conta-
Ant. 5. 179. minans (ea quae dicis) dic genus. — Huic autem confidenter placidis verbis sic respondit: Aio disciplinam Chironis me afferre. Ex antro scilicet venio a Chariclo et Philyra; vbi Centauri me filiae educarunt castae. Viginti autem postquam compleui annos, nihil neque facto neque verbo obsequioso illis significans redii domum, pristinum recuperaturus regni patris mei, quod olim Iupiter populorum duci Aeolo liberisque eius dederat, iniuste
Ep. 5. 193. ab alio occupati, honorem. — Audio enim Peliam iniquum splendidis obsecutum praecordiis violenter illud nostris iuste imperantibus parentibus eripuisse; qui me, cum primum vidi lumen, insolentis regis veriti iniuriam, funere tanquam defuncti atro in aedibus cum eiulatu mulierum instituto, clam emiserunt fasciis in purpureis; noctem arbitram facientes itineris, Saturnioque nutri-
Str. 6. 206. endum Chironi tradiderunt. — Sed harum quidem rerum capita tenetis. Equestrium vero parentum aedes vos, o incliti ciues, indicate mihi aperte. Aesonis enim filius, indi-

gena, non peregrinam veni in terram aliorum. Centaurus vero me diuinus Iasonem nominans appellauit. Sic dixit. Atque illum ingressum agnouit oculus patris; eiusque ex senilibus palpebris ebullierunt lacrimae; suo in animo quandoquidem gauisus est eximie, filium cum videret pulcerrimum hominum. —
Tum fratres Aesonis ad eos ambo venerunt, *Ant.* 6.
illius ad famam: ex propinquo quidem Pheres 220.
fontem Hypereidem linquens; ex Messene vero Amythaon; statim etiam Admetus venit et Melampus lubentes ad patruelem. Conuivii vero munere cum amicis verbis eos excipiens Iason, (muneribus) hospitalibus convenientibus praebitis omnem hilaritatem intendit, per totas quinque decerpens noctes
atque dies sacrum laetitiae florem; — at *Ep.* 6.
sexto die omnem ille ab initio serium sermo- 234.
nem propositum cum consanguineis communicauit. Illi vero obsequuti sunt. Statim vero ex sedibus proruit cum illis. Et venerunt ad aedes Peliae, irruentesque constiterunt. De iis vero cum audisset, ipse obuiam processit Tyrus comarum-studiosae filius. Placidum autem Iason molli voce stillans sermonem iecit fundamentum sapientum verbo-
rum: Fili Neptuni Petraei, — sunt qui- *Str.* 7.
dem hominum mentes velociores ad vtili- 247.
tatem fraudulentam iustitiae praeferendam, cum tamen ad asperum sibi sic viam parare soleant exitum. At me oportet et te,

legitime fraenatis affectibus, texere futuram (nostram) felicitatem. Scienti tibi dico. Vna mulier Cretheique mater fuit et audacis-consilio Salmonei; tertia vero generatione nos deinceps ab illis sati robur solis aureum cernimus. Parcae autem auersantur, si qua simultas intercedit cognatis, pudore (pietate
Ant. 7. inter eos) exstincto. — Non decet nos duos
261. aes-penetrantibus gladiis aut iaculis magnas maiorum opes partiri. Oues quippe tibi ego et boum flauos greges relinquo agrosque omnes, quos ablatos meis parentibus depasceris, opes tuas alens. Neque me angit, quod tuam domum haec valde amplificant. Sed sceptrum regium et thronum, cui olim Crethides (Aeson) insidens equestrium dirigebat populorum iura; haec quidem sine communi
Ep. 7. molestia. — redde nobis, ne quod grauius
275. inde tibi excites malum. Sic vtique dixit. Placide autem vicissim allocutus est eum etiam Pelias: Ero talis. Sed iam me senilis pars aetatis vrget; (adest mihi senectus;) tuae vero aetatis flos adhuc viget; potesque auferre iram inferorum. Iubet enim Phrixus profectum ad Aeetae thalamos suam animam piare, pellemque arietis villosam auferre,
Str. 8. quo olim e mari seruatus fuit — eque
288. nouercae impiis telis. Haec mihi mirum somnium allapsum mandat. Ego vero oraculum consului apud Castaliam, si quid explorari posset; idque iussit me quam celer-

rime naui suscipere profectionem. Hunc tu laborem sponte perfice, tum tibi monarchiam et regnum iuro me traditurum, firmum iusiurandum (is, per quem sancte iuratur) testis adsit nostrum vtrique Iupiter genitalis. In pactum hoc vbi conuenissent, discesserunt.
At Iason ipse iam — incitabat praecones in- *Ant.* 8.
stantem nauigationem vt denunciarent vbi- 302.
que. Statim vero Saturnii Iouis filii tres nigrisque-superciliis-ornatae Alcmenae Ledaeque inuicti-pugnatores venerunt, duoque altecomati viri, Neptuni soboles, reueriti (Iasonis) virtutem, eque Pylo et a promontorio Taenaro; quorum, Euphemi quidem tuaque, o Periclymene fortissime, gloria insignis (hac expeditione) reddita est. Apolline vero natus, citharoedus carminum pater, accessit
laudibus clarus Orpheus. — Misit porro *Epod.*
Mercurius auream-virgam-gestans duos filios 8. 316.
ad difficilem laborem, vnum Echionem, iuventae vigore plenos, alterum Erytum; statim autem, ad Pangaei montis radices habitantes, venerunt. Promtus etiam animo lubenti cito armauit Zeten Calainque rex ventorum, pater Boreas, viros ambo alis terga horrentes purpureis. Hocce ad inflectendos-animos-potens dulce in Semideis desiderium
accendit Iuno — nauis Argus: ne quis re- *Str.* 9.
lictus periculorum expertem, apud matrem 329.
maneret, vitam fouens; sed vt vel mortis cum periculo ornamentum pulcerrimum vir-

tutis suae aequalibus assequeretur cum aliis. In Iolcum vero postquam descendit nautarum flos: recensuit omnes, postquam laudasset, Iason. Et vero vates ex auguriis sortibusque vaticinans sacris Mopsus, nauem conscendere iussit exercitum promtus (auguria fausta nuntians). Postquam autem e rostro desuper sus-
Ant. 9. 343. penderant ancoras: — auream manibus capiens phialam dux, in puppi, patrem Coelitum, fulminatorem Iouem, et celeres fluctuum ventorumque motus precabatur et noctes, et maris vias, diesque felices et optabilem reditus fortunam. E nubibus vero ei respondit tonitru fausta vox; splendidique venerunt radii ex fulgure erumpentes. Animum autem heroes receperunt dei prodigiis confisi. —
Epod. 9. 357. Iussit vero eos incumbere remis prodigiorum speculator, dulces indicans spes. Remigatio igitur asperarum manuum labore indefessa successit; Notique flatibus ad Ponti Axini ostium acti venerunt; vbi sacrum Neptuno marino constituerunt delubrum: fuluus autem Thraciorum taurorum grex aderat: diuinamque lapideam aram. In periculum vero graue coniecti, domino supplicabant nauium
Str. 10. 370. (nauigationis) — vt concurrentium impetum ineluctabilem effugerent petrarum. Geminae enim erant, viuae, voluebanturque velociores, quam grauiter-stridentium ventorum acies. Sed iam mortem illa iis Semideorum nauigatio adducebat. Phasin

autem deinde ingressi sunt, vbi nigris Colchis robur (h. se) admouerunt (cum iis congressi sunt) Aeetam apud ipsum. Domina autem acutissimorum telorum Cypria Venus versicolorem torquillam, indissolubili quatuor radiorum rotae alligatam, — furiosam auem, *Ant.* 10.
primum ad homines coelitus detulit, preces- 384.
que incantatrices edocuit sapientem Aesonidam, vt Medeae eximeret parentum reuerentiam, desiderabilisque Graecia ipsam in pectore ardentem versaret flagello Suadae. Atque mox illa (Medea) summam laborum paternorum (a patre iniunctorum) ostendit Iasoni, oleoque permixta remedia dolorum dedit, quibus vngeretur; pactique sunt communes nuptias dulces inter se iungere. — At post- *Ep.* 10.
quam Aeetes adamantinum in medio aratrum 398.
statuerat, et boues, qui flammam e flauis malis spirabant ardentis ignis, aereisque vngulis pulsabant terram alternis: hos adductos iugo admouit solus (Aeetes); rectosque sulcos in longum ducens egit, et glebas-emittentis ad orgyae altitudinem dissecuit dorsum terrae. Tum ita dixit: Hoc opus, rex qui praeest naui, mihi si perfecerit: incorruptibile stragulum auferat, — vellus splendidum aureo *Str.* 11.
villo. Sic eo dicente, abiecto Iason croceo 411.
vestimento, deo fretus, aggrediebatur rem. Ignis vero eum non turbabat veneficiorum-peritissimae hospitae praeceptis (medicaminibus). Protracto vero aratro bubulis quum

religasset necessitatis (domantibus) instru-
mentis colla (taurorum,) incutiens validorum-
laterum-corpori stimulum grauem, fortis
elaborauit imperatum (agri) spatium. Inge-
muit vero tacito quamuis dolore robur Iaso-
Ant. 11. nis Aeetes admiratus — simulque socii forti
425. viro amicas porrigebant manus, coronisque
eum herbaceis redimiebant, blandisque ser-
monibus excipiebant. Statim autem Solis ad-
mirandus filius vellus splendidum indicabat
vbi illud extenderant Phrixi cultri. Sperabat
autem non item ei huncce perfecturum esse
(Iasonem) laborem. Repositum enim erat
in saltu, draconisque custodiebatur saeuissi-
mis malis, qui crassitie longitudineque quin-
quaginta-remorum nauem (ipsam Argo) su-
perabat, quam construxerant ictus ferri. —
Ep. 11. Longe mihi (in promtu esset) procedere in
439. via: opportunitas quidem adesset: sed noui
etiam semitam quandam breuem, multisque
praecello artificio (hoc) aliis. (Verbo:) In-
terfecit ille arte, caesiis-oculis varioque-
tergo serpentem, o Arcesila, clamque abduxit
Medeam cum vellere, Peliae mortem; ad
Oceanique pontum accesserunt mareque ru-
brum Lemniarumque gentem feminarum vi-
ricidarum, vbi et membrorum in certamini-
bus exhibuerunt specimen, veste nudati, —
Str. 12. et (cum illis) consueuerunt. Atque tum, in
452. peregrinis licet terris, vestrae felicitatis scin-
tillas accepit fatalis dies vel noctes. Ibi enim

genus Euphemi satum in posterum perpetuum (tempus) extitit. Et Lacedaemoniorum ingressi sedes postea aliquando in Callistam migrarunt insulam. Inde vero vobis Latonae filius dedit Libyam terram deorum beneficio colendam, ad vrbem aurithronae gubernandam diuinam Cyrenes — recti-consultricem pru- *Ant.* 12. 466.
dentiam adeptis. Calle nunc Oedipi sapientiam. Etiamsi quis ramos acuta securi amputet magnae quercus, foedetque admirandam eius speciem: (tamen illa) etsi sterilis reddita, dat suae naturae argumentum, si quando hibernus ignis illa fiat ad extremum, aut rectis herilibus (in heri domo) columnis fulta (tanquam trabs) onus aliis in muris difficile sustineat, suo derelicto loco. — Tu vero ades me- *Ep.* 12. 480.
dicus opportunissimus; Paeanque tuam honorat vitam (fauet tibi). Oportet molli manu adhibita os vulneris tractare. Facile quippe est ciuitatem concutere etiam imbecillioribus. At in sede iterum collocare, difficile vtique est, inopinato nisi deus principibus gubernator adfuerit. Tibi vero harum rerum contexitur decus. Perseuera felicem in Cyrenen impendere studium omne. — Homericarum *Str.* 13. 493.
autem etiam hanc considerans sententiam cura: Nuntium prudentem, inquit, honorem maximum (adeoque successum) negotio cuiuis afferre. Augetur adeo (honore) Musa quoque nuntio recto. Cognouit Cyrene et celeberrima domus Batti iustam (rationem et

viam) Demophili mentis. Ille enim inter
pueros iuuenis, in consiliis vero senex, quasi
assecutus centennem vitam. Priuat maledi-
centiam splendida voce, didicitque iniurio-
Ant. 13. sum odisse — non contendens contra bonos,
507. neque procrastinans rem vllam; quandoqui-
dem tempus opportunum inter homines breue
spatium habet (mox praeterit); ille vero bene
id nouit, comitaturque eum (opportunitas)
famula non tanquam fugitiua. Aiunt vero
esse hoc molestissimum, nosse honesta (bo-
norum sensum habere), at ex necessitate extra
ea habere pedem (iis carere). Et sane ille
(tanquam alter) Atlas cum coelo (ita ipse cum
aerumnis) colluctatur nunc procul patria a tel-
lure, et a possessionibus suis. Soluit tamen Iu-
piter immortalis etiam Titanas: et tempore mu-
Ep. 13. tationes (fiunt), cessante vento, — velorum.
521. Sed optat, pernicioso morbo exantlato (exilio),
tandem domum videre; ad Apollinisque fon-
tem conuiuia frequentans animum tradere iu-
venili hilaritati; saepeque inter sapientes
ciues affabre-factam citharam gestans, in otio
quieto pulsare, nec sane cuique damnum in-
ferens, nec patiens ipse a ciuibus quicquam.
Atque tum narrauerit, qualem Arcesilao in-
venerit fontem praeclararum laudum nouum,
Thebis hospitio exceptus.

PYTH. V.

ARCESILAO CYRENAEO

curru.

Diuitiae magnam vim habent, quum quis *Str.* 1.
mortalis virtute temperatas intemerata, for-
tuna tradente, habeat eas multorum-ami-
corum-conciliatrices comites. O beate Ar-
cesilae, tu vtique, ab inclitae aetatis pri-
mis gradibus vsque, cum gloria eas tenes,
voluntate aureo-curru-vecti Castoris, sere-
nitatem qui post hibernam procellam in tua
fulgere facit beata domo. — Sapientes vero *Ant.* 15.
pulcrius (bene) ferunt diuinitus-datas opes.
Te vero incedentem in iustitia magna feli-
citas amplectitur, tum quia rex es magna-
rum vrbium, oculusque congenitus (h. e.
tuus) prae se fert venerandam hanc maiesta-
tem cum prudentia tua coniunctam; tum
vero beatus etiam nunc es, gloriosa quod
victoriam iam in Pythiade (Pythico sollenni)
equis adeptus accipis huncce victoris pompam
ducentem virorum hymnum, — Apollineum *Ep.* 1.
ludicrum. Idcirco ne obliuiscaris, in Cy- 29.
rene, pulcrum circa hortum Veneris, cele-
bratum (illud): omnia quidem ad deum au-
ctorem referre. Amato vero Carrhotum exi-
mie inter amicos: qui non Epimethei secum
habens sero-sapientis filiam Excusationem

Battidarum peruenit ad domos iura-colentium; sed currus victorialis, ad aquam Castaliae hospitio exceptus, praemium imposuit
Str. 2. 43. tuis comis, — saluis habenis equorum velocium duodecim-cursus-emensorum in campo sacro. Fregit enim instrumentorum robur nullum, sed pendent dedicata, quaecunque manu-fabricantium fabrorum opera afferens Crisaeum collem praeteruectus est, in cauo saltu Dei; totidem (haec) tenet cupressina trabs, ad statuam prope, Cretenses quam sagittarii in templo Parnassio collocarunt,
Ant. 2. 57. vnius arboris truncum. — Beneuola itaque decet mente benefactorem excipere. Te vero, o Alexibii fili, (Carrhote,) pulcricomae illustrant Gratiae (Musa lyrica), beatus qui habes etiam post magnum laborem carminum praestantissimorum monumentum. Inter quadraginta enim lapsos aurigas tu integrum currum reportans intrepido animo rediisti iam in Libyae campum ex splendidis certaminibus
Epod. 2. 71. patriamque vrbem. — Laborum vero nemo exsors est neque erit. Batti vero permanet prisca felicitas, in vtraque licet fortuna; propugnaculum vrbis, lumenque clarissimum hospitibus. Illum sane et frendentes leones prae timore fugerunt, linguam quando illis attulit transmarinam. Nam auctor coloniae deducendae dedit Apollo bestias graui metui, vt ne rectori Cyrenes irri-
Str. 3. 85. tus fieret in oraculis. — Qui et grauium

morborum remedia viris et mulieribus distribuit, praebetque citharam, datque Musam quibuscunque voluerit, placidam in animum immittens tranquillitatem; antrumque regit fatidicum, per quod et Lacedaemone Argisque diuinaque in Pylo habitare fecit strenuos Herculis posteros Aegimiique. At meum est, praedicare, quod e Sparta venit, amabile decus: — vnde oriundi venerunt in Ant. 3.
Theram Aegidae, mei maiores, non sine 99.
numine; sed fatum quoddam duxit. Inde accepto multarum victimarum epulo, tuis, o Apollo, Carneis, sacro celebramus Cyrenen pulcre-exstructam vrbem, quam incoluere (tum) aere-armati hospites Troiani Antenoridae. Cum Helena enim venerunt, fumantem patriam postquam viderant — in Ep. 3.
bello. Equestrem autem gentem (hanc) reli- 115.
giose excipiunt (colunt) sacris adeuntes eos et munera afferentes incolae, quos Aristoteles (Battus) adduxit, nauibus velocibus maris profundam viam aperiens: condiditque lucos maiores deorum strauitque in Apollineae salutaris-hominibus pompae vsum rectam planitiem, equis-perstrepentem Scyrotam viam; vbi in extrema parte fori seorsum iacet mortuus. — Beatus quidem ille inter Str. 4.
homines habitabat, herosque postea populo 127.
cultus. Seorsum vero ante domos caeteri reges sacri sortiti sunt sepulcrum. Magnam vero virtutem, rore molli adspersam

hymnorumque liquoribus, audiunt alicubi sub-terris-viuente animo, suam felicitatem, filioque commune decus iusteque debitum Arcesilae, quem in choro canentium iuuenum decet aureo-ense-insignem Phoebum
Ant. 4. 141. celebrare, — cum habeat ex Pythone praemium victoriale impensarum, carmen iucundum. Virum illum laudant prudentes. Vulgo-dictum dico. Praestantiorem aetate mentem alit; linguaque animique virtute alas expandens inter volucres aquila est, et in certaminibus muri instar robur (ipsi est;) interque Musas ales inde a matre cara, celebra-
Ep. 4. 155. tusque curruum agitator scitus. — Et quotquot sunt indigenarum laudum viae, aggressus est ille, numenque ei et nunc propitium perficit virtutem, (facit vt assequatur, quod aggreditur,) et vero in posterum, o Saturnii dii, detis, vt in factis consiliisque habeat (eam), ne fructibus-exitialis ventorum hibernus flatus foedet aeuum. Iouis vtique mens magna gubernat fortunam virorum (ipsi) carorum. Precor eum Olympiae hanc (similem huic Pythicae) vt conferat victoriam in Batti genus.

PYTH. VI.

XENOCRATI AGRIGENTINO

curru.

Audite. Vtique enim paetos-oculos-habentis Veneris aruum Charitumque aramus (carmen paramus), ad, vmbilicum horrisonae terrae, templum accedentes, de Pythicis victoriis vbi felicibus Emmenidis fluuialique Agrigento atque adeo Xenocrati paratus hymnorum (propter victorias Pythicas) thesaurus in diuite Apollineo asseruatur luco, — *Str.* 1.
quem neque hibernus imber cum impetu irruens, horrisonae nubis exercitus immitis, neque ventus in recessus maris rapiat, conuecto vndique (a fluctibus) sabulo illisum. At ille, luce vultum in candida (h. e. vultus-serenante cum laetitia), patri tuo, Thrasybule, communemque generi tuo, sermonibus mortalium inclitam, curulem Victoriam Crisaeis in vallibus, annuntiabit. — *Ant.* 10.
Tu vtique eam (victoriam) dextre manu tenens, rectum colis praeceptum, quod olim in montibus aiunt Philyrae filium forti (a parentibus) semoto Pelidae commendasse: vt praecipue quidem inter deos Saturni filium grauisonum fulgurum fulminumque rectorem coleret; eodem vero etiam honore parentum vitam fatis-concessam nunquam priuaret. — *Str.* 2. 19.
Fuit et antea *Ant.* 2. 28.

Antilochus fortis mente hac praeditus, qui occubuit pro patre, homicidam quum sustinuisset ducem exercitus Aethiopum Memnonem. Nestoreum enim equus currum remorabatur Paridis a telis saucius; at ille (Memnon) immittebat validam hastam. Tum Messenii senis perculsa mens inclamauit fili-
Str. 3. um suum. — Neque vero irritum verbum
37. emisit. Sed stans (aduersus hostem) diuinus ille vir (Antilochus) redemit morte vitam patris, visusque est apud maiores inter adolescentes, facinore ingenti perpetrato, summus esse pietate erga parentes. Atque haec quidem in praeteritis sunt. Inter nostros vero etiam Thrasybulus paternam maxime ad re-
Ant. 3. gulam incedit, — patruoque (proxime) acce-
46. dens, decus (virtutis) exhibet: prudentiaque diuitias regit, nec iniustum nec insolentem iuuentae florem decerpens, sed sapientiam in recessibus Pieridum. Ad te quoque, terrae quassator, qui equestrem incessum inuenisti, valde probato (tibi) animo, Neptune, sese applicat. Dulcis vero eius mens, etiam in conuersando cum conuiuis, apum superat cancellatum opus.

PYTH. VII.

MEGACLI ATHENIENSI

quadrigis.

Pulcerrimum magna vrbs Athenae (sunt) prooemium, quo Alcmaeonidarum late-potenti stirpi fundamentum carminum in quadrigarum victoria iaciatur. Siquidem quamnam tribum, quamque familiam habitantem in Graecia praedicem fama illustriorem? — Str. 1.
In omnibus enim ciuitatibus fama versatur Erechthei ciuium, (Alcmaeonidarum,) qui tuam, o Apollo, aedem in Pythone diuina admirandam exstruxerunt. Impellunt vero etiam me ad canendum quinque in Isthmo victoriae, vnaque praecellens apud Iouis Olympiam, duaeque e Cirrha, — Ant. 8.
vestrae, o Megacles, et progenitorum. Nupero autem successu felici gaudeo aliquantum; id vero doleo, inuidiam excipere praeclara facinora. Aiunt vtique, (noto dicto) sic homini, in stabili etiam florenteque felicitate, quandam tamen rerum vicissitudinem accidere solere. Epod. 15.

PYTH. VIII.

ARISTOMENI AEGINETAE

luctatori.

Str. 1. Blanda Tranquillitas, Iustitiae o vrbes-amplificans filia, consiliorumque et bellorum tenens claues supremas, Pythicae victoriae decus Aristomenis accipe. Tu enim aequa et agere et admittere pariter nosti tempore
Ant. 10. opportuno. — Tu vero etiam, quando quis immite cordi odium immiserit, aspera, adversariorum occurrens robori, ponis insolentiam in fundo maris. (h. e. submergis, opprimis.) Quam se infauste lacessere non praeviderat Porphyrio. Lucrum id quidem gratissimum est, quod quis volentis ex aedibus
Ep. 19. auferat; — per vim (maiorem) vero etiam magna-iactantem labefactare (illa) solet tandem. Typhos Cilix centiceps eam non effugit, neque adeo rex Gigantum; sed domiti sunt fulmine, sagittisque Apollinis; qui beneuola mente Xenarcis filium excepit e Cirrha coronatum herba Parnassia (lauro) Doricoque hy-
Str. 2. 30. mno. — Neque vero Gratiis excidit (sine decoribus et laudibus est) iustam-ciuitatem-habens, virtutibus inclitis Aeacidarum incendens (ciuium animos) insula; sed perfectam habet gloriam iam inde ab initio. Multa quippe celebratur victricia ad certa-

mina educasse, acresque excellentissimos he-
roas ad pugnas; — quo nomine etiam inter *Ant.* 2.
homines conspicua est. Mihi vero non vacat 39.
tradere omnem (hanc laudum) prolixitatem
lyraeque et cantui molli, ne fastidium super-
veniens molestum sit: quod vero ante pedes
mihi est praeclarorum facinorum recentis-
simum debitum tuum, o puer, procedat
currens, mea arte volans. — Lucta enim *Epod.*
auunculorum vestigiis insistens, neque Olym- 2. 48.
piae victorem Theognetum dedecoras neque
Clitomachi victoriam in Isthmo membris-
robustis-reportatam. Augens vero gloriam
tribus Midylidarum, laudem reportas illam,
quam olim Oiclei filius (Amphiaraus) sub-
indicauit praeuidens ad septiportes Thebas
filios constanter vrgentes bellum, — quum *Str.* 3.
Argis iterum (ad oppugnandas Thebas) ve- 59.
nissent Epigoni. Sic autem dixit: in pu-
gnantibus natura generosus elucescit patrum
in filiis animus. Intueor aperte Alcmanem
draconem varium corusco in clipeo versan-
tem, (clipeum maculoso dracone insignem)
primum (inter primos pugnantem) ad Cadmi
portas. — At, afflictus priori clade, nunc *Ant.* 3.
(in Epigonorum bello) faustioris tenetur au- 68.
gurii nuntio Adrastus heros: etsi domestica
aduersa fortuna vtetur. Solus enim e Da-
naorum exercitu, interfecti ossibus collectis
filii, (Aegialei,) numine deorum redibit exer-
citu cum incolumi — ad Abantis spatiosos *Ep.* 3.
77.

vicos (Argos). Talia quidem edixit Amphiaraus. Laetatus vero et ipse Alcmanem coronis peto aspergoque hymno; vicinus siquidem et possessionum mearum custos obuius est factus eunti mihi ad terrae vmbilicum celeberrimum vaticiniaque attigit (vaticinatus
Str. 4. mihi est) congenita arte. — Tu vero, longe
88. iaculans, qui omnes-recipiens-templum celebre gubernas Pythonis in vallibus, maximam quidem ibi victoriarum praebuisti; domi vero antea auide-apprehensam quinquertii victoriam in festis tuis praebuisti, o
Ant. 4. rex. Propitio autem, precor, animo — ad-
97. spicias hoc, quo singula ista pererro, carmen. Hymno quidem dulcisono Veritas adstat. Deorum autem curam immortalem exposco, o Xenarces, vestrae fortunae. Si quis enim bona consequitur non cum magno labore, multis quidem imperitiorum videtur
Epod. sapiens ille — opes amplificare consiliorum
4. 106. prudentia. Enimuero non haec penes homines sunt, sed deus praebet; alias alium sursum attollens, alium subter manuum libramentum deprimit. Tu vero, et Megaris reportasti victoriam recessuque in Marathonis, Iunonisque in certamine patrio victoriis triplicibus,
Str. 5. o Aristomenes, vicisti fortitudine; — qua-
117. tuorque irruisti desuper in corpora, mala meditans; quibus neque reditus pariter iucundus in Pythiis redditus est, neque reuersis apud matrem risus dulcis excitauit gaudium;

sed per angiportus, aduersarios subueriti trepidant, calamitate sauciati. — Qui vero de- *Ant.* 5. 126.
cus aliquod recens nactus est, magnam ob felicitatem (quae) ex voto (obtigit,) euolat alata virtute, habens praestantiorem fructum diuitiarum. At enim breui mortalium felicitas crescit; sic vero etiam (breui) procidit humi, infesto decreto (fato) quassata. —
Diei vnius (nos!) Quidnam est quis? quid *Epod.* 5. 135.
non est quis? Vmbrae somnium homines. Cum tamen splendor a-Ioue-datus venerit, fulgens adest lumen hominum et suauis vita. O Aegina, cara mater, libero populo ciuitatem hancce cura, cum Ioue et rege Aeaco, Peleoque et praestantissimo Telamone cumque Achille.

PYTH. IX.

TELESICRATI CYRENAEO

armato cursori.

Volo aereum-clypeum-gestantem Pythicum *Str.* 1.
victorem Telesicratem cum (adiuuantibus) pulcre-cinctis praedicans Gratiis celebrare, felicem virum, equestris decus Cyrenes, quam ventistrepis ex Pelii recessibus comatus quondam Latonae filius rapuit, vexitque aureo virginem venatricem curru (in Libyam): vbi eam pecorosae et maxime-frugiferae constituit

dominam terrae, vt radicem (solum) orbis
terrarum tertiam amabilem florentem inhabi-
Ant. 16. taret. — Excepit vero argentipes Venus Deli-
um hospitem, diuinos currus attingens manu
leuiter; ipsorumque dulci connubio amabi-
lem adiunxit verecundiam, nuptias deo pa-
rans cum praepotentis filia Hypsei; qui Lapi-
tharum violentorum tunc erat rex, ab Oceano
genere heros secundus; eum olim Pindi cla-
ris in conuallibus Nais delectata Penei lecto
Ep. 31. Creusa pepererat — Terrae filia. Ille autem
lacertis-decoram educauit filiam Cyrenen,
quae quidem neque telarum retrogradas amauit
vias, neque conuiuiorum domesticas inter
socias oblectationes, sed iaculisque aeneis ve-
nabuloque pugnans conficiebat feras bestias:
multam profecto et tranquillam armentis securitatem praebens paternis; suauemque illum
concubitorem, parum palpebris incumbentem
somnum consumens (somno parum indul-
Str. 2. 45. gens) sub auroram. — Inuenit eam aliquando
ampla-pharetra instructus, leone cum robusto
solam luctantem sine armis, iaculator Apollo.
Statim vero ex aedibus (euocatum) Chiro-
nem allocutus est sermone: Sacro antro, Phil-
lyride, egressus animum feminae et magnum
robur admirare; qualem intrepido pugnam
superinducat capiti (sibi), discrimine maius
puella pectus habens; timoreque non tur-
bantur praecordia. Quis eam hominum ge-
Ant. 2. 60. nuit? quanam auulsa stirpe — montium re-

cèssus habitat vmbrosorum? experiturque robur immensum. Fasne est inclitam manum ei inferre? anne etiam per amplexus demetere mellitum florem? Huic vero Centaurus gravis placido blande ridens supercilio consilium suum statim reddidit. Sunt, o Phoebe, occultae ad sacros amores claues sapientis Suadelae; et inter deos pariterque homines verentur (omnes) palam (aperta vi) dulcibus frui primum amplexibus. — Namque te, cui Ep. 2.
non licet quemquam mendacio aggredi, com- 75.
mouit blandus amor, vt simulate eloquereris hunc sermonem. Puellae vero quorsum genus interrogas, o rex? qui certum omnium rerum exitum nosti et omnes vias, quotque tellus verna folia emittit, quantaque in mari et fluuiis arenae vis fluctibus impetuque ventorum voluitur; quodque futurum est, et quando futurum est, bene perspicis. Si tamen licet etiam cum sapiente contendere (apud artis vaticinandi peritum vaticinari), — edi- Str. 3.
cam (quae futura esse praesentio). Huic mari- 89.
tus venisti vallem in hancce, et es eam trans mare, Iouis eximium in hortum, transportaturus. Ibi eam (aliquando) ciuitatis reginam constitues, populo adducto insulari ad collem campis vndique cinctum. Nunc autem spatiosa-prata-habens sacra tibi Libya excipiet gloriosam nympham aedibus in aureis beneuola; vbi statim ei tenendam legitime donabit terrae portionem, neque frugifera-

rum plantarum expertem, neque ignotam
Ant. 3. animantibus. — Ibi filium pariet, quem in-
104. clitus Mercurius, pulcrithronis Horis Terraeque, susceptum cara a matre, tradet. Illae vero genibus suis imposito infanti nectar labiis et ambrosiam instillabunt, facientque eum immortalem, Iouem et sanctum Apollinem, gaudium amicorum, et proximum comitem ouium, Venatorem et Pastorem, ab aliis vero Aristaeum appellandum. Sic locutus instigauit eum, vt iucundum nuptiarum per-
Ep. 5. ficeret exitum. — Celeris autem est, si quid
119. dii moliuntur, actio viaeque breues. Illud illa dies peregit. Thalamoque concubuerunt in aureo Libyae, quo loco pulcerrimam vrbem, (Nympha Cyrene) tutatur inclitamque certaminibus. Atque nunc apud Pythonem diuinam Carneadae filius florentissimae ipsam admouit fortunae, vbi victor professus est Cyrenen. Quae ipsum beneuola excipiet, pulcris-feminis-insigni patriae gloriam amabilem
Str. 4. afferentem e Delphis. — Magnae virtutes
133. semper capiunt copiosas laudes; in copiosis tamen (in magna rerum dicendarum copia) pauca ornate-edisserere, auditio (grata) sapientibus. Opportunitas autem similiter in quaque re tenet summam. Nouerunt aliquando et Iolaum, non aspernatum eam opportunitatem, septiportes Thebae: quem, Eurysthei postquam caput amputauerat ensis acie, condiderunt ima sub terra in curruum-agitatoris

Amphitryonis sepulcro; vbi paternus auus eius satorum hominum (Thebanorum) hospes iacebat, quem ad equis-albis-tritos Cadmeorum commigrasset vicos. — Peperit ex eius *Ant.* 4.
Iouisque amplexibus prudens vnico partu 148.
Alcmena geminorum inuictum robur filiorum. Mutus ille fuerit, qui Herculi os non applicet, (ei carmine celebrando vocem non accommodet,) neque Dircaearum aquarum semper meminerit, quae illum educarunt et Iphiclem; quibus ego praeclarum ex voto carmen pangam, beneficio ab iis affectus. Gratiarum celebrium (modo) ne me deficiat purum lumen! Aeginaeque enim, aio, Nisique in colle (Telesicrates) ter ciuitatem hanc (Cyrenen) celebrem fecit, — taciturnam lau- *Ep.* 4.
dum inopiam victoria effugiens. Quapropter, 163.
si quis ei amicus sit ciuium, si quis aduersarius, hoc vtique publice bene gestum, ne, praeceptum violans marini senis (Nerei,) celet. Ille etiam inimicum, praeclaras res gerentem, toto animo et pro iustitia laudare iubebat. Saepissime victorem te etiam in sacris statis Palladis vidi; tacitaeque quaelibet carissimum sibi maritum virgines aut filium optabant te, o Telesicrates, (sibi) esse; — in Olympicis *Str.* 5.
quoque et profunde-sinuosae Terrae certami- 177.
nibus inque omnibus etiam domesticis (Libycis). Enimuero sunt, qui a me, qui siti carminum medeor, exigant munus carminum denuo, vt excitem antiquam etiam maiorum

suorum gloriam: quales Libycam ob femi-
nam profecti sunt Irasam ad vrbem Antaei,
ad pulcricomam proci celeberrimam puellam;
quam admodum multi optimates virorum
ambierunt cognati, multique peregrinorum;
Ant. 5. nam admirabilis forma — erat: auroque-
192. coronatae pubertatis fructum florescentem
decerpere volebant. Pater autem filiae parans
illustrius coniugium, audiuerat, Danaus
quondam Argis quales nactus esset quadra-
ginta et octo virginibus, antequam medius
dies illuxisset, velocissimas nuptias. Statim
enim collocauerat vniuersum (puellarum)
chorum ad metas certaminis, certaminibusque
pedum iusserat decernere heroes, quam habi-
turus esset quisque eorum, quotquot generi
Ep. 5. futuri ad eas accesserant. — Similiter igitur
207. Libys iungens dabat filiae sponsum. Ad li-
neam ipsam ornatam eam constituit, finis vt
esset (laborum) extremus. Dixitque in me-
dio, abducturum eam, qui primus prosiliens
eius attigisset amictus. Tum Alexidamus,
postquam emensus est rapidum cursum, vir-
ginem venerandam, manu manum eius appre-
hendens, duxit equestrium Nomadum per
agmen; multa(que) in ipsum illi proiicie-
bant flores et serta: multas vero iam antea
alas acceperat victoriarum.

PYTH. X.

HIPPOCLEAE THESSALO

diauli cursori.

Felix o Lacedaemon! o beata Thessalia! In vtroque vno ex patre Aristomacho Herculis progenies imperat. Quid? an glorior intempestiue? Imo vero me Pythoque et Pelinnaeum vocat Aleuaeque filii, Hippocleae volentes afferre in pompa victorem-ducentium virorum inclitam vocem. — Expertus enim est certamina, in concilioque Amphictyonum Parnassius eum recessus diauli-cursorum iuvenum supremum renunciauit. O Apollo, laetus enim hominum exitus et exordium (quicquid perficiunt aggrediunturque) moderante numine procedit, tuis vtique consiliis ille hoc patrauit; congenitaque ipsi indoles insistere eum fecit vestigiis patris (Phriciae), — bis Olympionicae in bellicis Martis armis; fecit etiam ampla-prata-habente certamen sub Cirrhae rupe pedibus-victorem Phriciam. Adsit fortuna futuris quoque diebus, magnificae divitiae (felicitas) vt floreant ipsis. — (Eorumque quae) in Graecia (sunt) decorum nacti non exiguam portionem, ne in odiosas diuinitus vicissitudines incidant. Deus adsit eis inoffenso animo. Fortunatus vero et a poëtis cele-

Str. 1.
Ant. 11.
Ep. 21.
Str. 2. 29.

bratus vir ille est, quicunque manibus aut
pedum virtute victor maxima praemiorum
Ant. 2. reportauit audaciaque et robore; — et vi-
59. vens adhuc iuuenem filium pro parte sua vi-
derit adeptum coronas Pythias. Aereum coe-
lum nondum ascensum iis; quamcunque vero
nos mortale genus felicitatem attingimus, eam
assecutus penetrat ad extremum nauigationis
terminum. Ad Hyperboreorum vero popu-
lum neque nauibus neque pedestri itinere
Ep. 2. inuéneris mirabilem viam; — apud quos
49. olim Perseus epulatus est dux, quum, domos
eorum ingressus, sacrificantes deo inuenisset
inclitas asinorum hecatombas; quorum(que)
festis dapibus iugiter laetisque vocibus maxi-
me Apollo gaudet, ridetque videns lasciuiam
Str. 3. exultantium bestiarum. — Musa autem non
57. exulat a moribus ipsorum. Sed vbique chori
virginum lyrarumque strepitus sonitusque ti-
biarum mouentur; lauroque aurea comas re-
dimientes epulantur hilariter: neque vero
morbi neque perniciosa senectus attingunt
sacram gentem; laborumque et bellorum
Ant. 7. expertes — habitant, euitantes vltricem
67. Nemesin. Audaci autem spirans corde venit
aliquando Danaes filius, ducebat autem Mi-
nerua, ad hunc beatorum hominum coetum;
occiditque (inde profectus) Gorgonem, et
variegatum draconum iubis caput, rediit,
insularibus, lapideam mortem, afferens. Mihi
Ep. 3. vero, mirabilia — diis perficientibus, nihil
77.

vnquam esse videtur incredibile. Remum in-
hibe, illicoque ancoram fige in terra e prora
proiectam latentis auxilium scopuli. Lauda-
toriorum enim flos hymnorum ad aliam sub-
inde, velut apis, festinat memorationem. —
Spero autem me, dum Ephyraei (tribules) *Str. 4.*
carmen circa Peneum dulce modulantur, 85.
meum, Hippocleam hunc magis etiam carmi-
nibus ob coronas effecturum esse admiran-
dum inter aequales senioresque, iuuenculis-
que virginibus curam (h. carminum argu-
mentum). Etenim aliis aliorum desiderium
pungere solet pectora: — Quae vero quisque *Ant. 4.*
appetit, ea consecutus, auidum habeat (habere 95.
eum par est) studium rei praesentis; post
annum autem euentura obscurum est praeui-
dere. Fretus sum hospitalitate beneuola
Thoracis, qui meum expetens officium, hunc
iunxit currum Pieridum quadriiugum, amans
amantem, ducens ducentem beneuole. —
Exploranti vero et aurum per probationem *Ep. 4.*
refulget, et mens recta. Fratres quoque 105.
(eius) collaudabimus probos, quoniam in
altum efferunt (illustrant) morem (instituta)
Thessalorum fouentes. Penes enim probos
reposita sunt (ibi) paterna augusta ciuitatum
imperia.

PYTH. XI.

THRASYDAEO THEBANO

puero, stadii cursori.

Str. 1. O Cadmi filiae, Semele quidem Olympia-
rum (dearum) socia, Inoque Leucothea ma-
rinarum contubernalis Nereidum, venite cum
Herculis optimae-prolis-procreatrice matre
ad Meliam, aureorum ad penetralem tripo-
dum thesaurum, quem eximie honorauit Lo-
Ant. 10. xias, — Ismeniumque nominauit, veracem
fatidicam sedem; vbi etiam nunc, o filiae
Harmoniae, indigenam Heroidum coetum
congregatum (Loxias) iubet adesse, vt The-
midem sacram Pythonemque et recte-iudican-
tem terrae vmbilicum canatis prima vespera
Ep. 19. — in septiportium Thebarum gratiam certa-
minisque Cirrhae; in quo Thrasydaeus de-
nuo-celebrauit lares paternos, imponens iis
tertius coronam, in opulentis aruis Pyladae
Str. 2. victor, hospitis Laconis Orestae. — Quem,
25. interfecto patre, Arsinoe Clytaemnestrae
manibus validis ex periculo nutrix eripuit
luctuoso, quando Dardanidae filiam Pria-
mi Cassandram corusco aere cum Agame-
mnonia anima misit Acherontis ripam ad
Ant. 2. vmbrosam — crudelis femina. Num illam
34. Iphigenia ad Euripum mactata procul a pa-
tria stimulauit, dolosas vt concitaret insi-

dias? an alio toro lasciuientem nocturni se-
duxerunt amplexus? quod sane iuuenibus
vxoribus odiosissimum est flagitium, fierique
non potest, vt occultetur — alienis linguis. Ep. 2.
Maledici enim sunt ciues; sustinetque opu- 43.
lentia non minorem inuidiam; at humiliter
viuens in abscondito fremit (obtrectat). In-
teriit certe (quicquid est) ipse heros Atri-
des, reuersus tandem, inclitis in Amyclis, —
vatemque perdidit secum puellam, postquam Str. 3.
ob Helenam exustorum Troianorum deiecit 49.
domos de (pristinis) opibus. At ille (Ore-
stes) ad senem hospitem Strophium perue-
nit puerili capite (puer), Parnassi pedem
incolentem, postea vero Marte (ferro) et ma-
trem interfecit et neci dedit Aegisthum. —
Certe, o amici, iter-deflectente triuio vaga- Ant. 3.
tus sum, cum recta via incederem antea; aut 58.
ventus me aliquis extra (nauigandi) cursum
propulit, vt nauigium marinum. Ad te
vero, o Musa, (quod attinet) si mercede
pacta es locare vocem argento-conductam,
alias alia mouere par est: — Non *) patri Ep. 3.
Pythionicae nunc aut Thrasydaeo ipsi, quo- 67.
rum laetitiaque et gloria resplendet. Olim
curribus praeclari victores Olympiaeque certa-
minum celeberrimorum obtinuerunt celerem
fulgorem (victoriam) equis; — Delphisque Str. 4.
(nunc) nudi in stadium quum descendissent, 73.

*) Lego μὴ πατρὶ II. v. 67.

superarunt Graecanicam turbam velocitate. Diuinitus (quotquot deorum numine obtingunt) appetam bona; iis studens, quae assequi licet per vitam. Decorum enim ciuilium cum deprehenderim mediocria diuturniore felicitate florere, improbo sortem tyranni-
Ant. 4. 82. dum: — communibus virtutibus intentus sum (studeo). Inuidi autem puniuntur noxa. Si quis felicitatis fastigium assecutus, tranquilleque degens, a graui iniuria se cohibuit, is nigrae terminum pulcriorem mortis consequi solet, dulcissimae soboli, bonae famae, bonorum praestantissimum, donum relin-
Epod. 4. 91. quens. — Quod Iphicliden (quoque) celebrem facit Iolaum hymnis decantatum et Castoris robur teque, o rex Pollux, filii deorum, die vno in sedibus (sepulcro) Therapnes, altero vicissim habitantes in Olympo.

PYTH. XII.

MIDAE AGRIGENTINO

tibicini.

Rogo te, o splendoris amica, pulcerrima Str. 1.
mortalibus-habitatarum vrbium, Proserpinae
sedes, quae ad ripas pecorosi habitas Acra-
gantis aedificiis-bene-constructum collem,
propitia, o regina, immortalium hominum-
que cum beneuolentia, accipe coronam hanc
ex Pythone illustris Midae, eumque ipsum,
Graeciam qui superauit arte; quam quondam
Pallas inuenit audacium Gorgonum tristem
lamentationem contexens (concinnans, imi-
tata) Minerua — quam e virgineis inacces- Ant. 15.
sisque serpentum capitibus audiuit fusam
luctuosa cum aerumna; quum Perseus tertiam
interfecisset sororum, marinae Seripho inco-
lisque exitium fatale afferens, vtique et diui-
num Phorci excaecauit genus et conuiuium
Polydectae reddidit funestum matrisque lon-
gam seruitutem coactumque coniugium, pul-
cerrimae caput quum abstulisset Medusae —
filius Danaes; quem ex auro fama est sponte- Str. 2.
pluente natum esse. Sed postquam ex his 29.
carum sibi virum laboribus seruauerat virgo
(Minerua), tibiarum effecit omnisonum
cantum, vt Euryalae ex rapacibus genis
emissum instrumento (hoc musico) imitaretur

perstreperum luctum. Inuenit dea. At cum inuenisset eum (tibiae cantum), mortalium in vsum constituit (hunc) capitum multorum (anguineorum in capite Medusae sibilantium) concentum illustrem, populos-cientium pro-
Ant. 4. cum certaminum, — tenui egredientem
43. aereque calamisque, qui prope pulcris-choris-aptam habitant (nascuntur) vrbem Charitum (Orchomenum), Cephisidis in luco, fidi choros-agentium testes. Quaecunque vero hominibus felicitas contingit, nulla est sine labore; finiet tamen eum vel hodie deus. Fatum non est euitabile. Sed erit (esse potest) tempus, quod etiam insperato aliquem opprimendo, praeter opinionem aliud dabit, aliud non (dabit).

NEMEA.

NEM. I.
CHROMIO AETNAEO
curru.

Respirantem sacrum Alphei, inclitarum Sy- *Str.* 1.
racusarum germen (colonia), o Ortygia, cubile
(sedes) Dianae, Deli soror! a te suauiloquus
hymnus orditur dicere laudes procellipedum
magnas equorum, Iouis Aetnaei beneficium.
Quadriga vero incitat Chromii Nemeaque, faci-
noribus victorialibus laudatorium componere
carmen. — Initia autem iacta sunt a diis, illi- *Ant.* 11.
usque viri diuinis virtutibus. Est nimirum in
victoria omnis gloriae fastigium, magnorum-
que certaminum Musa meminisse amat. Ex-
cita nunc decus aliquod (hymnum) insulae,
quam Olympi rex Iupiter dedit Proserpinae;
annuitque ei caesarie, vt — ipsa Siciliam di- *Ep.* 21.
vitem gubernaret eminentem fertilis soli opu-
lentis ciuitatum fastigiis. Praebuit quoque Sa-
turnius ei belli amantem ferrei populum eque-
strem, frequenter etiam Olympicarum foliis
olearum aureis ornatum. Multa attigi ex ipsa
re, non perperam iaculatus. — Adsto autem *Str.* 2.
29.

ad aulicas fores viri hospitalis praeclara (victoriam eius) canens: vbi mihi (tanquam eius hospiti) placitum epulum adornatum est; crebro enim peregrinorum non expertes aedes eius sunt. Habet vero vir bonus hoc, vt obtrectantibus aquam fumo (incendio) ferat contrariam. Artes quidem aliorum aliae. Oportet autem recta via ambulantem anniti
Ant. 2. pro natura. — Iuuat enim certamina robur,
39. consilia mens: vt prospiciat euentum quis, ingenitum est, quibus quidem obtingit illud. Tua autem, o Agesidami fili, in indole horumque et illorum vsus sunt (tibi natura vtrumque adest). Non amo magnas domi divitias absconditas habere; sed praesentibus et bene frui, et bene audire, amicis benefaciendo. In hoc enim conueniunt vota magna susci-
Ep. 2. pientium virorum. — Ego vero in Hercule
49. moror libenter, in summis (eius) virtutum fastigiis, antiquam exordiens fabulam: quomodo, postquam ex visceribus matris serenam illico in lucem filius Iouis, partum euadens,
Str. 3. gemello cum fratre prodiit, — ille quidem
57. tum, non latens aurithronam Iunonem, croceas fascias ingressus est; sed deorum regina irritata animo immisit dracones protinus; qui quidem apertis portis in thalami penetrale amplum irrepserunt, puerulis auidas malas circumplicare cupientes. Ille autem erectum extendit caput fecitque periculum primum
Ant. 3. pugnae — duabus effugium-non-dantibus
67.

manibus suis geminos corripiens ceruicibus serpentes. Strangulatis vero tempus animas efflauit e membris infandis. Intolerabile vero sane iaculum (terror) percussit mulieres, quotquot Alcmenae ministrabant puerperae. Etenim ipsa pedibus nuda prosiliens e strato, simul (cum aliis) propulsauit iniuriam bestiarum. — Confestim autem Cadmeorum pro- *Ep.* 3.
ceres aereis cum armis accurrerunt crebri. 77.
Manu quoque Amphitruo vagina nudum vibrans ensem venit, acutis doloribus percussus. Nam domesticum (domestica calamitas) percellit omnes pariter, statim vero doloris-expers cor in luctu alieno. — Stetit vero in stu- *Str.* 4.
porem grauem iucundumque coniectus. Vide- 85.
bat enim excellentem animum fortitudinemque filii, et in contrarium versam ei Immortales nuntiantium narrationem effecerant. Vicinum euocauit Iouis altissimi prophetam eximium, veridicum Tiresiam, qui ei exposuit et omni turbae, quibuscum conflictaturus esset casibus, — quot in terra interfecturus, quot- *Ant.* 4.
que in mari bestias immanes, quemque etiam 95.
hominum cum iniqua insolentia incedentem; diram ei dixit eum illaturum mortem. Atque etiam, quando dii in campo Phlegrae cum Gigantibus pugna certaturi essent, telorum ictibus illius, conspicuam puluere commixtum iri comam (eorum) — dixit, ipsum *Epod.*
vero in pace per omne tempus fruiturum 4. 105.
perpetua tranquillitate, laborum magnorum

praemium consecutum eximium beatis in domibus, accepta florente Hebe vxore et, nuptiis celebratis, apud Iouem Saturnium augustam probaturum domum.

NEM. II.

TIMODEMO ATHENIENSI

pancratiastae.

Ogdoas 1. Vnde quidem etiam Homeridae contexta car-
mina vt plurimum poetae auspicantur, pro-
oemio a Ioue ducto, (inde) etiam hic vir ini-
tium ex sacris certaminibus victoriarum petiit
primum, Nemeaei in multum - decantato
Ogd. 2. 9. Iouis luco. — Oportet vero etiam, paterna
siquidem in semita eum recta-ducens aeuum
magnis dedit ornamentum Athenis, frequen-
ter Isthmicorum sollennium decerpere pul-
cerrimum florem, in Pythiisque vincere,
Timonoi filium. Est quoque consentaneum,
Ogd. 3. 17. — montanis a Pleiadibus non procul Orio-
nem incedere (h. e. victoriae Nemeaeae suc-
cedere Isthmicam et Pythicam). Atqui Sala-
mis educare virum bellicosum apta. Apud
Troiam Hector Aiacem expertus est (pugna):
te vero, o Timodeme, fortitudo pancratii
Ogd. 4. 25. laboriosa celebrem-facit. — Acharnae autem
antiquitus fortium virorum altrices. Quo-
ties vero in certaminibus Timodemidae prae-

stantissimi recensentur! Prope altum quidem Parnassum quatuor ex certaminibus victorias reportarunt; at a Corinthiis (Corinthiorum iudicio) — in fortis Pelopis recessibus octo *Ogd. 5.*
iam coronas consequuti sunt; septem autem *33.*
Nemeae; domi vero parta in Iouis certamine numero maiora. Quem (Iouem), o ciues, celebrate Timodemi in glorioso reditu, suavisonaque auspicamini voce.

NEM. III.

ARISTOCLIDAE AEGINETAE

pancratiastae.

O veneranda Musa, mater nostra, supplex *Str. 1.*
oro, ad hospitalem hoc sacro Nemeaeo venias Doricam insulam Aeginam. Aquam enim exspectant apud Asopiam (te) mellisonorum artifices hymnorum iuuenes, tuae vocis cupidi. Desiderat autem res alia aliud; certaminum vero victoria maxime cantum amat coronarum virtutumque aptissimum comitem. — Cuius *Ant. 14.*
copiam deprome ex ingenio meo, ordireque coeli multi-nubis regi, (tu) filia (eius), acceptum hymnum; ego vero ipsum cantui eorum lyraeque tradam. Gratum vero habebit laborem (hunc hymnum meum) insulae decus (Aegina;) Myrmidones vbi prisci ha-

bitarunt: quorum antiquitus-celebrem gen-
tem non dedecoribus Aristoclides pro sua con-
Epod. 27. taminauit parte, fractus in — pancratii coetu.
Laboriosarum autem plagarum leuamen sa-
lubre in fertili Nemea pulcra victoria affert.
Cum vero idem formosus, formae consenta-
nea patrans, ad virtutem supremam euectus
sit filius Aristophanis: non ei iam vlterius
inuium mare, columnas vltra Herculis, traii-
Str. 2. 38. cere facile est: — Heros deus quas posuit
nauigationis extremae testes inclitas; post-
quam domuit belluas in pelago ingentes, pro-
prioque consilio scrutatus est paludum fluenta,
quousque reditus terminus patet, processit,
terramque notam fecit. Anime, quodnam ad
peregrinum promontorium meam nauigatio-
nem deflectis? Aeaco te iubeo generique eius
Musam afferre. Adest vero carmini aequita-
tis flos (aequitas): (quod iubet) bonos lauda-
Ant. 2. 51. re; — Neque alienarum laudum studium
quemquam adferre fas est. Domestica quaere.
Commodum autem decus accepisti (habes) ad
dulce aliquid canendum. Nam antiquis (an-
tiquitus iam) virtutibus gauisus est Peleus rex,
eximiam hastam quum resecuisset; qui et
Iolcum expugnauit solus sine exercitu, et ma-
rina Thetide potitus est magno cum labore.
Laomedontem autem praepotens Telamon,
Ep. 2. 64. Iolao latus tegens, prostrauit; — et quon-
dam aereo-arcu-insignium Amazonum ad ex-
ercitum secutus est eum, neque ipsi vnquam

timor virorum-domitor exstinxit fortitudinem animi. Congenita autem quisque virtute multum excellit; qui vero e disciplina accepit, obscurus vir, alias alia spirans (moliens), nunquam firmo incedit pede, et sexcenta praeclara facinora imbecilli mente degustat (affectat). — Flauus autem Achilles Str. 3.
partim quamdiu mansit Philyrae in aedibus, 75.
puer adhuc, ludebat (ludendo tractabat) magnas res, manibus crebro breui-ferromunitum iaculum vibrans; ventisque par; pugna leonibus feris moliebatur caedem, aprosque conficiebat; corporaque ad Saturnium Centaurum palpitantia portabat, sexennis primum; (partim) vero toto deinceps tempore eum obstupescebat Dianaque et animosa Minerua — interficientem ceruos sine canibus Ant. 3.
dolosisque septis. Pedibus enim valebat. 88.
Narrationem vero hanc teneo priscam. Prudens Chiron educauit saxeo Iasonem in tecto, et postea ibi Aesculapium, quem medicamentorum docuit molli manu applicandorum rationem. Despondit postea (Peleo) brachiis-venustam Nerei filiam, sobolemque eius praestantissimam (Achillem) educauit, conuenientibus praeceptis totum eius animum imbuens: — vt marinis ventorum impulsi- Ep. 5.
bus deductus ad Troiam hastifremum tumul- 101.
tum Lyciorumque sustineret et Phrygum Dardaniorumque, et cum hastigeris congressus Aethiopibus manus praecordiis infigeret,

vt ne illorum rex, Heleni patruelis, animo-
Str. 4. 112. sus Memnon domum iterum rediret. — Inde procul effulgens exstitit lumen Aeacidarum, o Iupiter. Tuus enim sanguis (sunt). Tuum vero etiam certamen (est), quod hymnus (hic) attigit voce iuuenum, domesticam victoriam celebrans. Cantus vero victorem Aristoclidem ornat; qui hancce insulam celebri admouit famae praeclarisque poetarum curis sacrum Pythii Thearium. Experiundo vero conspicitur, (quo in certaminum genere)
Ant. 4. 125. quisque excellentior fuerit: — inter pueros iuuenculos puer, inter viros vir; tertia inter prouectiores pars (aetas) est, qualem quodlibet *) assequimur mortale genus (nos hominum quisque). Suas vero etiam quarto loco virtutes affert senectus, prudenterque tractare iubet id quod in manibus est. A quibus non abest (Aristoclides). Salue amice. Ego hocce tibi mitto mixtum mel candido cum lacte, admixtusque ros temperat potum cantabilem ad Aeolicos flatus tibiarum, —
Epod. 4. 138. sero licet. Est autem aquila velox inter volucres, quae corripit statim e longinquo insequuta cruentam praedam pedibus. Clamosi contra graculi humilia depascunt. Tibi quidem, pulcrithrona Clio volente, victoris animi (virtutis) causa a Nemea Epidauroque Megarisque affulget decus.

*) Iung. ἕκαστον γένος. At v. Not.

NEM. IV.

TIMASARCHO AEGINETAE

luctatori.

Optimus laetitia laborum finitorum medicus Str. 1.
(medela, recreatio); et sapientes Musarum filiae Odae blandiorem reddunt eam aggressae (eos canere). Neque calida aqua tantum mollia facit membra, quantum laus citharae comes. Carmen factis diuturnius viuit, quod Charitibus (Musis) propitiis lingua e mente protulerit alta. — Quale mihi consecrare Sa- Ant. 14.
turnioque Ioui et Nemeae Timasarchique luctae hymni prooemium (vtinam) contingat! Accipiat autem (beneuole) Aeacidarum benemunita sedes, iustitiae hospitibus-opitulantis commune lumen (decus). Si vero adhuc vegeto Timocritus sole tuus pater foueretur: varie (variatis sonis) citharam pulsans, saepe, ad hoc carmen conuersus, hymnum cantaturus fuisset victorialem — Cleonaeo ex certa- Ep. 27.
mine monile (seriem) coronarum deducentem insignium et splendidis ab Athenis Thebisque septiportibus; quandoquidem Amphitruonis celebrem apud tumulum Cadmei illum haud inuiti floribus coronarunt propter Aeginam. Ad amicos enim amicus profectus in hospitalem vrbem descendit, Herculis beatam ad aulam, — cum quo olim Troiam robustus Str. 2. 40.

Telamon vastauit et Meropes et magnum bellatorem horrendum Alcyonea; non tamen, priusquam quadrigas duodecim heroesque insistentes equorum-domitores bis totidem saxo (is) peremerat. Inexpertus-belli esse videatur, rem hanc qui non assequatur animo: siquidem patrantem pati etiam aliquid
Ant. 2. 53. conuenit. — Prolixa autem eloqui prohibet me lex horaeque properantes: cupiditate tamen trahor animo, in nouilunio (sollenni) attingere (ista). Verumtamen, etsi medium te tenet altum maris aequor (mens), resiste insidiis. Multum videbimur aduersariis superiores in luce, incedere; inuide autem alius quis intuens, consilium inane in tene-
Epod. 2. 66. bris voluit — irrite-in-terram-cadens. Mihi vero quam virtutem dedit Fortuna regina, bene scio tempus insequens esse, quoad per fatum licebit, seruaturum. Contexe, o dulcis, etiam hoc statim, cithara, Lydiam ad harmoniam carmen gratum Oenonaeque et Cypro, vbi Teucer regnat Telamoniades; sed
Str. 3. 79. Aiax Salaminem tenet patriam; — inque mari Euxino splendidam Achilles insulam; Thetisque dominatur Phthiae, Neoptolemusque in Epiro late protenta, boues-pascentes vbi montes eximii positi sunt, a Dodona incipientes, ad mare Ionium. Pelii autem ad radices, in-seruitutem-redactam Iolcum hostili manu aggressus Peleus tradidit Haemonibus,
Ant. 3. 92. — Hippolytae, Acasti vxoris, dolosis artibus

illaqueatus. Daedali autem gladio machinatus est ei mortem per insidias Peliae filius (Acastus): depulit tamen et a Ioue constitutum fatum ad euentum perduxit Chiron. Ignem vero ille omnia-vincentem, ferociumque leonum vngues acutissimos, aciemque horrendorum cum sustinuisset dentium, — duxit *Ep. 3.*
vxorem altithronarum vnam Nereidum; vi- 105.
ditque rotundam sedem, cui coeli reges marisque insidentes dona opesque exhibuerunt ad posteritatem ipsi (duraturas). Vltra Gades, occasum versus procedi nequit. Conuerte rursus Europam ad terram armamenta nauis: difficile enim mihi est laudes Aeacidarum omnes percurrere. — Theandridis autem *Str. 4.*
membra-roborantium certaminum Olympiae, 118.
in Isthmo, Nemeaeque praeco promtus venire susceperam, vbi (laborem) experti domum inclitos-fructus-ferentibus non redierunt sine coronis. Tribum illam audimus, Timasarche, tuam victorialium carminum antistitem esse. Si vero sane auunculo etiam Callicli iubes me — columnam ponere Pario marmo- *Ant. 4.*
re candidiorem: aurum (enim) excoctum ful- 131.
gore splendet summo, hymnusque praeclare gestarum rerum regibus sorte-aequalem facit virum: ille circa Acherontem habitans meam linguam habeto vocalem, (ibi,) tridentemquatientis vbi in certamine grauistrepi (Neptuni) floruit Corinthiaco apio. — Quem *Ep. 4.*
Euphanes lubens senex auus tuus cecinit, o 144.

iuuenis. Aliis aequales sunt alii. Qua vero in re quis ipse successum habuerit, eam videtur quisque potissimum celebrare posse. Quantopere (aliquis) laudans Melesiam contentionem (aliis) excitet, verba texens! inuictus in certamine*) superat; mollia quidem meditans bonis, asper vero inimicis animaduersor.

*) ἐν πόνῳ. v. Not.

NEM. V.

PYTHEAE AEGINETAE

FILIO LAMPONIS

pancratiastae.

Str. 1. Non statuarius sum, vt non-loco-mouentia-se fabricer simulacra in eadem basi permanentia. Sed omni naui oneraria et cymba (magna et parua) proficiscere ab Aegina, (o carmen) nuntians, quod Lamponis filius Pytheas robustus victor reportarit in Nemeis pancratii coronam. Nondum gena ei protulit
Ant. 12. tenerum, matrem fructus, florem *); — ex Saturno tamen Ioueque heroes bellicosos prognatos et ab aureis Nereidibus, Aeacidas, decorauit, metropolinque, amantem hospitum

*) ὀπώραν accipio pro ὥραν, vt Isthm. II, 8. (K.) Scilicet non per se; sed ὥρα est iuuentas; quatenus ea iusta aetas est lanuginis emittendae et pubertatis, οἰνάνθης, illa quoque est ὀπώρα.

terram; quae olim vt et viris valeret et nauibus inclita fieret, supplicarunt, ad aram patris Hellenii stantes, tetenderuntque ad aethera manus simul, Endeidis celebres filii, (Telamon et Peleus) et robur Phoci regis, (Phocus) — deae filius, quem Psamathea peperit *Ep.* 23.
in littore maris. Vereor rem magnam eloqui, iusteque non perpetratam: quomodo scilicet reliquerint celebrem insulam, et quis viros fortes deus vltus abegerit. Subsistam. Non enim vtile est, faciem ostendere omnem veritatem (etsi) certam; et tacere saepe est sapientissimum inter homines cogitatu. — Si *Str.* 2. 34.
vero opes aut manuum robur aut ferreum laudare bellum visum fuerit, etsi longos mihi inde saltus fodiat aliquis, tamen habeo genuum agilem impetum. Etiam trans mare volant aquilae. Propitius vero etiam illis cecinit in Pelio monte Musarum pulcerrimus chorus, interque medias citharam Apollo septisonam aureo plectro pulsans praecinebat omnis generis modos. — Illae vero primum *Ant.* 2. 45.
quidem cecinerunt, a Ioue exorsae, venerandam Thetin Peleumque; quomodoque ipsum tenera Cretheis Hippolyta dolo irretire voluerit, vxor Magnetum regem cum persuadendo induxisset maritum variis commentis: mendacem nimirum fictum concinnauit sermonem, quasi quidem coniugales tentasset ille in toro Acasti — amores. Sed contrarium *Epod.* 2. 56.
erat. Saepe enim illum toto animo inique-

hortata orauerat; huius vero iram concita-
bant nefaria verba, rectaque recusauit femi-
nam, hospitalis patris (Iouis) iram veritus.
Bene vero obseruauit annuitque ipsi nimbifer
ex coelo Iupiter, immortalium rex, vt con-
festim marinarum colum-auream-gestan-
tium aliquam Nereidum ei pararet coniu-
Str. 3. gem — affini (futuro) Neptuno persuadens;
67. qui ab Aegis ad inclitam saepe proficiscitur
Isthmum Doricam: vbi eum hilares (iuue-
num) turmae inter fistulae cantum deum
excipiunt, et robore membrorum certant
audaci. Fortuna autem iudicat congenita de
factis omnibus. Tu itaque, o Euthymenes,
deae Victoriae in sinu recubans, in Aeginae
honorem varios consequutus es hymnos
Ant. 3. (victorias). — Atqui subsequens te etiam
78. nunc tuus ex-sorore-nepos decorat consan-
guineam gentem Pytheas. Nemea quidem
opportuna fuit ipsi (auspicata ad victori-
am), mensisque patrius, quem amat Apollo;
aequales vero aduentantes domique supera-
vit Nisique ad conualle-cinctum tumulum.
Gaudeo autem, quod praeclaris factis concer-
tat tota ciuitas. Scito: dulce vtique laborum
Ep. 3. praemium Menandri per fortunam — repor-
89. tasti. Oportet autem ab Athenis artificem
athletis adesse. Si vero ad Themistium lau-
dandum accedis, ne exhorrescas. Ede vocem,
velaque extende ad iugum vsque mali; pugi-
lemque eum et pancratii dicito adeptum esse

in Epidauro duplex vincendo decus, et ad vestibulum Aeaci flores virentes tulisse coronas, beneficio flauarum Charitum.

NEM. VI.

ALCIMIDAE AEGINETAE

inter pueros luctatori.

Vnum idemque hominum deorumque ge- *Str. 1.*
nus, ex vnaque spiramus matre vtrique: dirimit vero (vtrumque) prorsus diuersa vis, ita vt illud quidem nihil sit; aereum vero firma semper sedes manet coelum. Verum aliquo modo similes sumus tamen tum excelsa mente tum corpore immortalibus: tametsi nescientes, cum per noctem, tum interdiu quamnam nos fatum iusserit currere ad metam. — Indiciis autem certis Alcimidas et *Ant. 14.*
nunc exhibet cognationem conspiciendam similem frugiferis aruis, quae alternantia aliquando quidem victum hominibus annuum e campis dare, aliquando vero rursus quiescentia recipere solent. Rediit vtique Nemeae ex amabilibus certaminibus puer certator, qui, hanc consectans a-Ioue-datam sortem, nunc apparuit non infaustus lucta venator — vestigiis Praxidamantis suum pedem *Ep. 27.*
infigens aui-paterni eodem-sanguine-orti. Ille enim, Olympicus victor, in Aeacidarum

honorem ramis primum ab Alpheo, et quinquies in Isthmo coronatus, Nemeae vero ter, sustulit obliuionem Soclidae, qui natu maxi-
Str. 2. mus Agesimachi filiorum fuit; — dum tres
38. illi, qui quidem certamina experti fuerant, praemia-reportantes ad fastigium gloriae pervenerunt. Per dei autem fauorem aliam nullam domum insignem-fecit pugilatus plurium reportatricem coronarum in recessu Graeciae vniuersae. Spero me magna locutum collimaturum ad scopum, ita ab arcu eiaculantem. Recta ad hanc (Alcimidaë domum) dirige, Musa, ventum secundum carminum laude-grauem. *) Defunctis qui-
Ant. 2. dem viris, — poetae et scriptores praeclara
51. ipsorum facinora iam extulerunt. Quae quidem inter Bassidas non sunt rara; antiqua gens, sua praebentes **) encomia, Pieridum cultoribus qui possunt suppeditare multiplicem hymnum excelsa propter facinora. Etenim in praeclara, manibus cestu illigatis, Pythone vicit quondam ex hac familia sanguis (soboles) aureum-sceptrum-gestantis
Ep. 2. Callias acceptus — stirpi Latonae; apud Ca-
64. staliamque in Charitum sub vesperem choro refulsit: marisque pons inuicti (Isthmus) in Amphictyonum tauricida trieteride honorauit (eum) Neptunio in delubro; herbaque ipsum

*) v. Notas.

**) ναυστολεῖν non magis emphatica vox, quam vulgaris ἐπιχορηγεῖν. (K.)

aliquando leonis (Nemeis) victorem coronavit vmbrosis Phliuntis sub antiquis montibus.
— Lati vndique eloquentibus sunt aditus *Str.* 3.
ad insulam celebrem hanc exornandam; 75.
quandoquidem ipsis Aeacidae dederunt eximiam (hanc) felicitatem virtutes edentes magnas. Volitat autem supraque terram et per mare procul nomen ipsorum; etiam ad Aethiopes, Memnone non reuerso, processit: quibus graue superuenit certamen, Achilles
in terram descendens de curru, — illustris *Ant.* 3.
filium dum interfecit Aurorae cuspide hastae 88.
furentis. Et hanc quidem antiquiores viam latam (laudum) inuenerunt, quos sequor, et ipse huic (laudandi) studio intentus. Qui vero circa carinam nauis voluuntur fluctus, ii semper dicuntur cuique maxime perturbare animum. Sed voluntario ego dorso subiens geminum onus, praeco adueni quintum supra
viginti hoc celebrans — decus e certamini- *Epod.*
bus, quae vocant sacra; quod Alcimidas pe- 3. 101.
perit inclito generi. Duo quidem Saturnii apud delubrum tibi, o puer, tibique, Timida, eripuit sors temeraria flores Olympici certaminis. Delphini vero velocitate in mari similem dixerim Melesiam manuumque et roboris aurigam (moderatorem).

NEM. VII.

SOGENI AEGINETAE

inter pueros quinquertio victori.

Str. 1. O Lucina, assidens Parcis prudentibus, filia praepotentis, audi, Iunonis, genitrix liberorum. Absque te non lucem, non nigram contuiti noctem, tuam sororem sortiti fuissemus pulcrimembrem iuuentutem. Spiramus autem non omnes pari conditione: sed disiungit fati iugum alium alio. Tuo vero auspicio etiam filius Thearionis virtute iudicatus nobilis cantator Sogenes inter quin-
Ant. 13. quertiones. — Nam vrbem cantus-studiosam inhabitat hasta-strepentium Aeacidarum. Valde vero cupiunt experientem se certamine (experiundo certamina) animum exercere. Si vero quis in certando felix fuerit, mellitam materiem riuis Musarum praebet. Magnae enim virtutes caliginem multam habent, si hymnis careant; factisque praeclaris speculum (contingere) nouimus vnico modo, si Mnemosynes voluntate splendide-vittatae inuenerit aliquis praemia
Ep. 25. laborum inclitis carminum cantibus. — Sapientes vero (nauium gubernatores) futurum perendinum ventum ante cognoscunt, neque lucro (lucri studio) negligunt. Diues pauperque mortis ad sepulcrum tendunt. Ego

vero ampliorem arbitror famam Vlyssi quam
pro calamitate sua per suauiloquum contigisse
Homerum. — Quandoquidem figmentis eius Str. 2.
sublimi (ingenii) facultate graue inest quid- 32.
dam, sollertiaque occulte seducens fabulis.
Coecum autem cor habet multitudo hominum
maxima. Nam si potuissent suam veritatem
cognoscere, non sane armorum caussa iratus
fortis Aiax transfixisset per pectus laeuem
ensem; quem fortissimum, Achille excepto,
ad reducendam bello flaui Menelai coniugem
velocibus in nauibus miserunt recta-spiran-
tis Zephyri aurae — ad Ili vrbem. Enim- Ant. 2.
vero communis venit fluctus Orci cadit- 44.
que in non exspectantem pariter atque ex-
spectantem. Gloria vero contingit mortuis
bellatoribus iis, quorum famam dulcem
fouet deus (Musa). Etenim ad magnum
vmbilicum sinuosae terrae profectus in Py-
thiis campis iacet Neoptolemus, Priami vrbem
postquam euertit; de qua et Danai la-
borarunt. Ille vero renauigans a Scyro ab-
errauit, veneruntque in Ephyram erroribus
acti. — Tum Molossiae imperauit breue Ep. 2.
tempus; etsi posteritas eius semper retinuit 56.
hoc decus (regnum); ipse autem profectus
est ad deum, opes aduehens e Troia manu-
biarum: vbi propter carnes eum pugna con-
gressum transfixit vir gladio. — Doluerunt Str. 3.
valde Delphi hospitales. At quod in fatis 63.
erat, (ille) exsoluit; oportebat enim quen-

dam, in luco vetustissimo, Aeacidarum regum in posterum esse dei iuxta bene-munitam aedem, et, heroicis sacrificiorum pompis inspector vt esset, habitare, sanctum ad ius obseruandum. *) Tria verba sufficiant. Non mendax ille testis rebus sacris praeest. Tuorum, o Aegina, Iouisque nepotum audax satis animus hic mihi est dicere —
Ant. 3. 75. illustribus virtutibus proprium carmen domesticis. **) At enim modus in omni re dulcis; fastidiumque creat et mel et suaues flores Venerei. Indole vero naturali singuli differimus in vita, sortiti alius haec, alia alii; at vt vnus felicitatem omnem reportatam consequatur, fieri non potest; neque possum dicere, cuinam hunc Parca bonorum finem stabilem praebuerit. Tibi vero, o Theario, consentaneam opportunitatem
Ep. 3. 87. felicitatis — (illa) tribuit, resque praeclaras audacter suscipientem prudentia non deficit mentis. Hospes sum, tenebricosam summouens inuidiam; aquae velut rivos, in amicum ducens decus verum, laudabo. Commerita vero viris bonis merces haec. —
Str. 4. 94. Prope autem si adsit Achaeus aliquis, non mihi succensebit ille Ionium vltra mare habitans. Et amicitia hospitali fretus sum et inter populares vultu tueor sereno, non insolens, violenta omnia remouens. Modo

*) At v. Not.

**) v. Not. vt et ad 94 sqq.

posterum laetum adueniat tempus! Qui autem nouit (me), dicat an accedam ad carmen (ad poeticen), maledicum sermonem vt proferam. O Euxenidarum tribu orte Sogenes! iuro (vel sacramento enim contendo) me non, terminum transgressum, iaculum tanquam aere-cuspidatum, vibrasse — celerem lin- *Ant.* 4.
guam; qui (tu) eduxisti e luctationibus (e 106.
lucta) ceruicem et robur sudore-non-adspersum, ardentem priusquam in solem membra inciderent (solis aestum sentirent). Si labor (tamen) fuit, delectatio maior succedit. Sine me, victori in decus (ad ornandum victorem) si qua alta voce insonui. Non difficilis sum ad persoluendum (laudes, quae debentur viris meritis). Nectere coronas (frondeas) leue est. Exspecta. Musa tibi nectit aurum candidumque ebur vna suavemque florem sub marino decerptum rore (coralium). — In Iouis vero mentionem *Ep.* 4.
prolapsus propter Nemeam, celebrem hy- 118.
mnorum sonum moue (o anime) placide. Regem enim deorum decet solo in hocce (Nemeae) celebrare diuina voce. Aiunt enim ipsum (Iouem) a-matre-excepto semine genuisse Aeacum, — meae (immo, vestrae) *Str.* 5.
quidem gubernatorem illustris patriae, tuum- 125.
que, o Hercules, beneuolum hospitem fratremque. Si vero vtilitatem capit ex homine homo: quid dicamus vicinum, animo intento amantem, esse vicino? felicitas haec omnibus

praeferenda. Si vero id ipsum etiam deus praestat, tecum vtique (in tua vicinia) debet, o Gigantes qui domuisti, faustis auspiciis habitare Sogenes, pium erga patrem fouens animum, maiorum vico opulento, praecla-
Ant. 5. 137. ro: — Nam, quadriiugis velut curruum in iugis, inter delubra domum habet tua, vtravis procedens manu. Te vero decet, o Heros, Iunonem maritumque exorare Puellamque caesiam; potes autem dare mortalibus remedium difficultatum inextricabilium subinde. Vtinam itaque stabilem iuuentuti laetaeque senectuti intertextam vitae felicitatem ipsis (patri et filio) concedas, filiorumque
Epod. 5. 149. filii teneant semper — honorem, quo nunc fruuntur, et praestantiorem in posterum. Meum vero nunquam sustinebit cor impiis Neoptolemum lacerare verbis. Haec tamen terque quaterque reuoluere, inopia est; pueris velut blatero (parens itidem repetit): Iouis Corinthus.

NEM. VIII.
DINIAE FILIO MEGAE
AEGINETAE
stadii cursori.

Iuuenta veneranda, praeco Veneris dulcium *Str.* 1.
amorum, quae virgineis iuuenumque in-
sidens palpebris alium quidem blandis (fati)
manibus gestas, alium vero aliis (h. duris).
Iucundum autem est, ab opportunitate (aspi-
rante rebus nostris fortuna) non aberrantem
in re qualibet, felicibus amoribus potiri posse.
— Quales etiam Iouis Aeginaeque lectum *Ant.* 10.
circumuolitarunt Cypriae donorum custo-
des: effloruitque filius (Aeacus), Oenonae
rex, manu et consiliis praestantissimus. Saepe
eum multi optauerunt videre. Sponte enim
herouin flores circumhabitantium vltro vole-
bant illius parere maiestati: — cum qui aspe- *Ep.* 19.
ris Athenis gubernabant populum; tum Spar-
tanorum Pelopidae. Ego vero supplex Aeaci
veneranda genua, cum vrbe pro cara, tum
ciuibus pro hisce, attingo, afferens Lydiam
mitram sonore variatam, Diniae duplicium
stadiorum et patris Megae Nemeaeum or-
namentum. Cum deo namque plantata feli-
citas hominibus durabilior est; — qui (deus) *Str.* 2.
olim etiam Cinyram auxit diuitiis marina in 30.
Cypro. Consisto, (etsi) sane pedibus velo-

cibus, et respirans, antequam aliquid adiiciam. Nam multa multis dicta sunt. Noua vero inuenta tradere examini exploranda omnino periculosum est: obsonium (oblectamentum) dicta inuidis. Attingit vero (inuidia) semper bonos, cum deterioribus autem
Ant. 2. non contendit. — Eadem et Telamonis per-
39. didit filium, ense induens (eum). Vtique animo strenuum, si facundia careat, obliuio (obscuritas, vt inferior iudicetur) opprimit tristi in certamine; maximum vero callide-ornatis mendaciis praemium propositum est. Clancularüs enim suffragiis Vlyssi Danai gratificati sunt; aureis vero Aiax defraudatus
Ep. 2. armis cum caede luctatus est. — Vtique ta-
48. men dissimilia hostibus in calido corpore vulnera inflixerant militantes defensante-homines hasta, partim circa Achillem recens interfectum, partim aliorum laborum perniciosissimis diebus. Sed infesta nimirum orationis versutia erat etiam olim, blandorum verborum comes, doli-meditatrix, maleficum opprobrium; quae quidem, quod splendidum est, deprimit, obscurorum autem gloriam extollit
Str. 5. putridam. — Sint nunquam mihi tales mo-
59. res, o Iupiter pater! Sed viis simplicibus vitae vtinam insistam, defunctus ne liberis famam male audientem relinquam. Aurum optant, campumque alii immensum. Ego vero ciuibus vtinam probatus etiam terra membra operiam, laudans laudanda, vituperium vero adsper-

gens iis quae improba sunt. — Crescere autem *Ant.* 3. 68. solent virtutes (laudes), viridi rore velut arbor surgit, per doctos (poetas) bonosque viros exaltatae ad liquidum aetherem. Vsus vero varius est amicorum; in victoriis quidem maxime; quaeritque etiam oblectatio, (e successu) ante oculos aliorum poni eius fidem. Tuam vero, o Mega, animam rursus ab inferis reducere — non quidem possum; *Ep.* 3. 77. vanamque spem ad exitum perducere velle, stolidum. Sed tribui tuae possum Chariadisque ingentem statuere lapidem Musaeum, ob pedum victorias illustres bis sane duas. Gaudeo autem conuenientes facto emittere laudes. Carminibus vero doloris-expertem multi etiam laborem fecere. Erat enim laudatorius hymnus iam olim, etiam antequam fieret Adrasti Cadmeorumque bellum.

NEM. IX.

CHROMIO AETNAEO

curru.

Pompam cum cantu ducemus ab Apolline e *Duodecas* 1. Sicyone profecti, o Musae, recens-conditam in Aetnam, vbi apertae hospitibus ad ingressum patent portae, beatam in Chromii domum. At carminum dulcem hymnum texite. Equis-vincente enim curru adscenso, matri (Lato-

nae) et geminis liberis eius cantum denuntiat, Pythonis excelsae consortibus inspectoribus.
Duod. 2 — Est vero quoddam dictum hominum:
13. rem praeclare gestam non humi silentio tegendam. Diuinus autem carminis laudatorii cantus consentaneus. Age vero, sonoram citharam, age, tibiam faciamus sonare in ipsum equestrium apicem certaminum, quae Phoebo instituit Adrastus ad Asopi fluenta. Quorum ego mentione facta exornabo inclitis
Duod. 3 heroem honoribus: — Qui tunc quidem
25. regnans ibi, nouisque festis et de robore virorum certaminibus curribusque politis illustrem-reddidit decorans vrbem. Fugiebat enim Amphiaraumque audacem-consilio, et grauem seditionem paternae domus Argosque. Principes vero non amplius erant Talai filii, oppressi seditione. Enimuero praestantior
Duod. 4 (mente) sedat litem priorem vir; — mariti-
37. domitricemque Eriphylen, ceu fidele foederis pignus, dantes Oiclidae (Amphiarao) vxorem, flauicomorum Danaorum facti sunt maximi. Et quondam septiportes Thebas deduxerunt virorum exercitum, non faustis auspiciis; neque Saturnius, fulmine vibrato, e domo furioso-impetu-concitatos (eos) proficisci
Duod. 5 iussit, sed abstinere a profectione. — Mani-
49. festam vero vtique ad cladem properabat exercitus venire, aereis cum armis equestrique apparatu. Ismeni vero ad ripas, dulci reditu inhibito, albicantem corporibus pinguefecerunt

fumum. Septem enim deuorarunt pyrae iu-
venes viros; Amphiarao autem diffidit ful-
mine violento Iupiter latam terram, abscon-
ditque eum cum equis, — hasta Periclymeni *Duod.* 6
antequam tergo percussus forti animo pude- 61.
fieret. Nam in diuinitus-immissis terrori-
bus fugiunt etiam filii deorum. Si fieri po-
test, o Saturnie, animosam hanc Phoenicia-
classe-aduectarum hastarum de morte et vita
dimicationem precibus-amoueo quam longis-
sime; felicitatem vero legibus-sapienter-con-
stitutam, rogo te, filiis diu Aetnaeorum prae-
beas, — o Iupiter pater, decoribusque ciui- *Duod.* 7
libus admoueas populum (h. ea ei impertias). 73.
Sunt vtique in eo equorum studiosi, diui-
tiisque animos habentes superiores viri.
Incredibile dixi. Verecundia enim (honesta-
rum rerum studium) latenter lucri cupiditate
vincitur (plerumque, in iis), quae gloriam af-
ferunt. Chromio autem si armiger adstitisses,
in pedestribus pugnis, equorumque nauium-
que praeliis: cognouisses in discrimine acutae
pugnae, — quod in bello illa dea (Verecun- *Duod.* 8
dia) incitabat eius animum bellicosum, vt pro- 85.
pulsaret exitium Martis. Pauci vero, ad caedis
praesentis nubem manibus animoque in ho-
stium ordines conuertendam, consiliis valent.
Dicitur sane Hectori quidem decus floruisse
Scamandri fluenta prope; alte-praecipites
vero circa ripas Helori, — quo loco Areae *Duod.* 9
Traiectum homines appellant, fulget filio hoc 97.

Agesidami lumen in aetate prima. Alia autem alio tempore, multa quidem in puluerulenta terra, alia vero vicino mari (gesta), commemorabo. Ex laboribus autem, qui in iuuentute suscepti fuerint cumque iustitia, existit senectuti vita placida. Sciat, sorti-
Duod. tum se a diis admirandam felicitatem. — Si
10. 109. enim cum opibus multis gloriosum nactus fuerit (aliquis) decus, non licet vlterius mortali amplius fastigium aliud attingere pedibus. Hilaritatem autem amat conuiuium, recenterque florens augetur (illustrior redditur) victoria molli cantu. Audax vero apud craterem vox est. Misceat aliquis eum,
Duod. dulcem hymni vatem, — argenteisque distri-
11. 121. buat phialis potentem vitis filium, quas quondam quadrigae partas Chromio miserunt benetextis cum Latoidae coronis ex sacra Sicyone. Iupiter pater, precor, vt hoc victoris decus celebrauerim cum Charitibus, supraque multos (alios) honorauerim carminibus victoriam, iaculans proxime ad scopum Musarum!

NEM. X.

THIAEO, FILIO VLIAE,

luctatori.

Danai vrbem, pulcrisque - soliis - insiden- *Str.* 1.
tium quinquaginta filiarum, o Charites, Ar-
gos, Iunonis domicilium dea - dignum, canite.
Refulget enim decoribus (victoriis) infinitis
facinora propter animosa. Longa (sunt re-
latu) Persei circa Medusam Gorgonem (faci-
nora); multa vero in Aegypto condita fue-
runt oppida Epaphi manibus. Neque Hy-
permnestra peccauit, (a recto deflexit) sola
in vagina retinens gladium; — Diomedem *Ant.* 12.
autem immortalem flaua quondam dea cae-
sia fecit deum; Terra vero ad Thebas ex-
cepit, percussa Iouis telis, vatem Oicliden,
(Amphiaraum) belli nubem. Etiam feminis
pulcricomis excellit (Argos). Iupiter olim
dum ad Alcmenam Danaenque venit, hanc
confirmauit famam; patrique (idem) Adrasti
Lynceoque mentis fructus (sapientiam) largi-
tus est recta cum iustitia, — fouitque virtu- *Ep.* 23.
tem Amphitruonis; ipse vero, beatissimus (Iu-
piter), venit in illius affinitatem. Dum enim
(ille, Amphitruo) aereis armis Teleboas caede-
bat, ei facie assimulatus Immortalium rex au-
lam intrauit semen intrepidum afferens Her-
culis: cuius in coelo vxor Hebe pronubam

apud matrem (Iunonem) incedit pulcerrima
Str. 2. dearum. — Arctum mihi os est ad omnia
35. recensenda, quotcunque Argiua terra sortita est decora. Est vero etiam, fastidio hominum occurrere, difficile. Sed tamen (anime mi) chordis-bene-sonoram excita lyram, et luctarum suscipe curam. Certamen vtique aeneum excitat populum ad sacrificium Iunonis praemiorumque iudicium, Vliae filius vbi victor bis, Thiaeus, facilium cepit obli-
Ant. 2. vionem laborum. — Obtinuit vero etiam
46. in Graecorum conuentu Delphis, bonaque fortuna cum aduenisset, et in Isthmo et Nemeae coronam, Musisque negotium praebuit (carmine) arandi; ter quidem in maris portis (Isthmo) victor, ter vero etiam sacris in campis Adrasteae ditionis. Iupiter pater, quae vtique desiderat animo, reticet eius os. Omnis vero euentus penes te est eorum, quae aguntur. Neque (ille) segni corde, (immo vero) afferens audaciam, expetit be-
Ep. 2. neficium. — Nota cano deoque ipsi, et,
57. quisquis certat de supremorum praemiorum fastigiis. Summum vero Pisa tenet certamen ab Hercule institutum. Sane suaues quidem per interualla in sacris Atheniensium (Panathenaicis) ipsum voces bis decantarunt, (in) terraque igni cocta (hydria figlina) fructus oleae (oleum sacrum pro praemio datum) reportatus est ad Iunonis fortem populum (Argos) in vasorum receptaculis (theca

aenea) variegatis. — Obtingit vero, o Thiaee, *Str.* 3.
maiorum maternorum (per) illustrem gen- 69.
tem vestrorum, victoriarum gloria Charitum
Tyndaridarumque beneficio frequens. Vel-
lem equidem, si essem Thrasycli Antiae-
que cognatus, Argis non occultare lumen
oculorum. Victoriis enim quot equorum-
altrix vrbs Proeti floruit! Corinthique in re-
cessibus et a Cleonaeis (Nemeae) quater; —
e Sicyone vero argento-donati cum vinariis *Ant.* 3.
phialis ingressi sunt (Argos), eque Pellene, 80.
induti tergo mollibus tramis (laena). At
aes infinitum (praemia ex aere) non pos-
sum recensere: longioris enim otii esset,
enumerare: quod quidem Clitorium et Tegea
et Achiuorum excelsae vrbes et Lycaeum
iuxta Iouis (aram) posuit, vbi cursu pe-
dum manuumque vicisset (quis) robore. —
Quum Castor autem venerit hospes ad Pam- *Ep.* 3.
phaen*), et frater Pollux: non mirum est 91.
illis (illi stirpi Thiaei) ingenitum esse, vt sint
athletae boni: siquidem spatiosae praesides
Spartae (Diosouri) certaminum sortem cum
Mercurio et Hercule gubernant florentem;
valde quidem virorum bonorum curam geren-
tes; et saue sunt deorum genus fidem seruans.
— Alternantes enim per vices, diem vnum *Str.* 4.
apud patrem carum Iouem degunt, alterum 103.
vero sub latebris terrae, in conuallibus The-
rapnae, sorte vtentes simili. Siquidem hanc,

*) vnum e Thiaei maioribus.

quam omnino deus esse habitareque in coelo, elegit vitam interfecto Pollux Castore in bello. Hunc enim Idas propter boues admodum iratus vulnerauit aereae hastae cuspide. —
Ant. 4. 114. (Namque) a Taygeto e-longinquo-conspicatus vidit Lynceus (Idae frater) quercus in trunco sedentem (Castorem). Illius enim hominum omnino fuit acutissimus visus. Velocibus autem pedibus statim accesserunt et atrox facinus patrarunt celeriter, passi vero etiam sunt graue malum manu Iouis, Apharetidae (Idas et Lynceus). Illico enim aduenit Ledae filius (Pollux) insequens. Illi vero contra steterunt, sepulcrum prope paternum;
Ep. 4. 125. — vnde correptam statuam Plutonis, politum saxum, proiecerunt in pectus Pollucis; nec tamen eum attriuerunt neque represserunt: sed irruens (ille) iaculo veloci adegit Lyncei in latera aes. Iupiter vero in Idam igniferum contorsit fuliginosum fulmen. Vterque vero (Lynceus et Idas) simul combusti sunt, auxilio destituti. Exitiale enim est hominibus, contentionem suscipere cum potentioribus.
Str. 5. 137. — Statim vero ad fratris robur (fratrem fortem, Castorem, lancea percussum) rediit Tyndarides (alter, Pollux) et eum nondum mortuum, sed anhelitu interclusum habentem spiritum invenit. Calidas autem fundens lacrimas inter suspiria altum clamauit: Pater Saturnie, quis tandem finis erit luctuum? etiam mihi mortem

cum hocce immitte, o deus! Perit honor, amicis orbato, viro; paucique in aerumna ita fidi mortalium, — vt in calamitatis so- *Ant.* 5.
cietatem venire non recusent. Sic dixit. Iu- 148.
piter vero occurrit ei, et hocce effatus est oraculum: Tu es meus filius: hunc vero (Castorem) postea maritus (Tyndareus), semen mortale, cum matre tua congressus *), stillauit (genuit) heros. Sed age, horum tibi tamen optionem trado: Si quidem mortemque effugiens et senectutem odiosam, ipse Olympo vis habitare mecum cumque Minerua et atram-gerente-hastam Marte; — est tibi sane horum sors. Si vero pro fratre *Ep.* 5.
contendere, omniumque in animo habes 159.
dividere (cum eo) aequalem portionem: (tum) quidem dimidium spires sub terra viuens, dimidium vero coeli in aureis domibus. Sic vtique locuto (Ioue), animus (Pollucis) non ambiguum versauit consilium. Denuo igitur soluit oculum, deinde et vocem, aere-galeati Castoris.

*) Iungam equidem: σπέρμα πελάσαις, semen mortale tuae matri afferens. cf. hac ipsa Oda v. 30. K.

NEM. XI.

ARISTAGORAE PRYTANI
TENEDIO
FILIO ARCESILAE.

Str. 1. Filia Rheae, quae prytanea tenes, Vesta, Iouis altissimi soror et throni-sociae Iunonis, suscipe propitia Aristagoram tuum in penetrale (curiam), propitiaque (suscipe) collegas insigne prope sceptrum (signum tuum in curia adstans), qui te colentes iustam custodiunt
Ant. 7. Tenedum, — saepe quidem libationibus venerantes (te) principem dearum; saepe vero (sacrificiorum) nidore. Lyra vero ipsis sonat cantusque, et hospitalis Iouis colitur ius perpetuis conuiuiis. Sed gloriose magistratum duodecim-mensium da illis transigere illaeso
Ep. 13. (tristi casu) animo. — Patrem autem ego beatum praedico Arcesilam, et corpus (Aristagorae) admirandum, et fortitudinem ingenitam. Si vero quis opes possidens forma superauerit alios, inque certaminibus victor specimen edidit roboris; is mortalibus meminerit se amictum membri, et postremo
Str. 2. 27. omnium terram induturum esse. — Sermonibus autem ciuium bonis laudare (illum) oportet et mellisonis ornatum celebrare canti-

bus. E vicinis autem, sedecim Aristagorain splendidae victoriae patriamque claram coronarunt lucta et valde-glorioso pancratio.
— Spes tamen segnior parentum filii robur *Ant.* 2.
impediuit Pythone periculum facere Olym- 28.
piaeque certaminum. Per enim ipsam iurisiurandi religionem (asseuero): mea quidem sententia, ad Castaliam et ad arborosum profectus collem Saturni, honorificentius quam pugnantes aduersarii rediisset, — quinquen- *Epod.*
nale festum ab Hercule institutum celebrans, 2. 34.
redimitusque comam purpureis frondibus. Sed mortalium alium quidem vana gloriatio felicitate deiicere solet; alium vero contra, robori nimium diffidentem, propriis priuat bonis, manu trahens retro, animus audacia carens. — Agnoscere admodum facile erat *Str.* 3.
Pisandri priscum sanguinem Spartani: ab 43.
Amyclis enim (ille) venerat cum Oreste, Aeolum exercitum aere-armatorum huc (Tenedum) adducens: et ad Ismeni fluenta admixtum (sanguinem) Melanippi aui materni. Priscae autem virtutes — recupe- *Ant.* 3.
rant, (etsi) per (aliquot) hominum genera- 49.
tiones vicissitudinem expertae, robur. Continue vero neque nigra fruges edere solent arua; nec arbores amant omnibus annorum recursibus florem odoratum ferre copia parem (pari copia), sed per vices. Sic et mortale genus ducit — Fatum. At a Ioue ho- *Ep.* 3.
55.

minibus certum non contingit (de euentu) signum. Et tamen in superbia incedimus resque multas molientes. Illigata enim sunt impudenti spe membra (homines), prouidentiae vero (futuri) longe absunt viae. Vtilitatum autem oportet modum venari (sectari, tenere); appetere vero, quae quis assequi non possit, grauis insania est.

ISTHMIA.

ISTHM. I.
HERODOTO THEBANO
curru.

O mater mea, tuum, aureo-clipeo insignis Theba, negotium etiam occupatione (mea) potius existimabo. Ne mihi aspera succenseat Delus, in qua effusus (qua celebranda occupatus) sum. Quid carius, quam venerandi parentes (sui), bonis est? Cede, o Apollinea (Dele). Vtrumque vtique hymnum cum diis perducam ad finem: — et intonsum Phoebum choro celebrans in Co circumflua, cum maritimis viris (insulanis); et mari septum Isthmi iugum: quandoquidem coronas sex praebuit Cadmi populo ex certaminibus, victoriale patriae decus. In qua et intrepidum Alcmena peperit — filium, feroces quem quondam Geryonae horruerunt canes. At ego Herodoto parans currus quadriiugi praemium, ipsique habenas, non alienis manibus, regenti, velim aut Castoreo aut Iolai inserere ipsum hymno. Illi enim inter heroes aurigae Lacedaemone et Thebis geniti sunt praestantissimi, — in ludisque

Str. 1. Ant. 8. Ep. 15. Str. 2, 26.

ribus omnigenis, carmine dicendo egregium commune excitare decus. — Merces enim Ep. 3. 65.
aliis alia ob labores hominibus dulcis (contingit) pastorique, aratorique, aucupique et (ei), quem mare alit. Vt a ventre quidem horum quiuis depellat famem tetram, occupatur. Qui vero in certaminibus, aut (bello) praelians, reportarit decus splendidum; is bene laudatus lucrum summum accepit, ciuium et peregrinorum linguae (laudis) florem. — At nos decet vicissim et Str. 4. 76.
Saturni terrae-quassatorem filium vicinum, bene meritum de quadrigis, cursuum equestrium praesidem (Neptunum) gratiis agendis celebrare, et tuos, o Amphitruo, filios compellare Minyaeque recessum (Orchomenum), et Cereris inclitum lucum Eleusinem, et Euboeam, inflexorum curriculorum (certaminum) caussa. — Tuum quoque, o Pro- Ant. 4. 83.
tesilae, Achiuorum iuxta Phylacen sacellum addo. Sed omnia eloqui, quae ludorumpraeses Mercurius Herodoto dedit equis, prohibet breuem mensuram habens hymnus. Enimuero saepe etiam, quod est silentio praeteritum, voluptatem maiorem affert (audientibus). — Contingat ipsi (adhuc hoc, Ep. 4. 90.
vt) bene-vocalium alis sublatus splendidis Pieridum porro Pythone etiam Olympiorumque eximiis Alphei frondibus impleat manum, gloriam septiportibus Thebis parando. Si vero quis intus fouet diuitias occultas,

aliisque insultans ridet; is animam Orco se pendere non cogitat sine gloria.

ISTHM. II.

XENOCRATI AGRIGENTINO.

Str. 1. Prisci quidem, o Thrasybule, viri, qui aureis-redimiculis-insignium currum Musarum conscenderunt, inclita cum cithara accedentes, saepe in puerorum gratiam emiserunt mellisonos hymnos; si quis formosus nactus fuerat Veneris pulcrithronae procam,
Ant. 9. suauissimum florem (pubertatem). — Musa enim nondum lucri-cupida tunc erat, neque mercenaria, neque vendebantur dulces (illi) mellisoni a Terpsichore, deargentati fronte (praescripta in fronte argenti summa, qua venales erant) molliuoces cantus. Nunc vero expedit Argiui obseruare dictum,
Ep. 17. ad veritatem proxime accedens: — pecunias! pecunias! heus homo! qui dixit: opibus vna destitutus et amicis! Sapiens enim tu es, nec ignaro cano. Isthmiam quadrigis victoriam hanc *) Xenocrati Neptunus largitus, Doricorum ipsi coronam comis misit
Str. 2. 24. illigandam apiorum, — curru-praestantem virum honorans, Agrigentinorum lumen. Prope Crissam vero praepotens respexit

*) Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν τάν, h. ταύτην —.

Apollo ipsum, praebuitque decus. Et eodem tempore inclitis Erechthidarum decoribus admotus (ornatus) in splendidis Athenis, non conquestus est de currus gubernatrice manu
equorum agitatoris, — quam Nicomachus *Ant.* 2,
(idem hic equorum agitator) tempestiue ad- 32.
hibuit omnibus habenis: quem etiam praecones Horarum (certaminis) pronuntiarunt, sacerdotes Saturnii Iouis Elei, facientes quodammodo aliquod hospitale officium, et suauespirante ipsum salutarunt voce aureae in
sinum prolapsum Victoriae — terra in *Ep.* 2.
ipsorum, quam vocant Olympii Iouis lucum: 40.
vbi immortales Aenesidami filii honores assecuti sunt. Etenim non ignara vestra est domus neque chorearum, o Thrasybule, amabilium, neque mellisonorum cantuum. —
Neque enim scopulus, neque ardua via est, *Str.* 3.
si quis illustrium ad virorum aedes adducat 47.
munera Heliconiadum. Vtinam, (etsi) longe iacto-disco, iaculer tantum, quantum indole Xenocrates homines suaui superauit.
Verecundus erat inter ciues versans, — equo- *Ant.* 3.
rumque-alturam curans vniuersae Graeciae 55.
ritu; et ad deorum epulas studiose-accedebat omnes, neque vnquam hospitalem procella irruens contraxit velum circa mensam, sed traiecit (ille) ad Phasin quidem aestate, hieme *) vero nauigans Nili ad ripas (h. patebat quam latissime eius hospitalitas). —

*) At v. Not.

Epod. 3. 63. Ne nunc, si quidem inuidi sensus mortalium mentes obsident, neque virtutem sileat (Thrasybulus) paternam, neque hosce hymnos; quandoquidem non, vt otiose quiescant, eos elaboraui. Haec, Nicasippe, expone, quando ad hospitem meum familiarem veneris.

ISTHM. III.

MELISSO THEBANO

quadrigis.

Str. 1. Si quis hominum, felicitatem nactus aut per illustria certamina aut vi diuitiarum, cohibet animo tetram insolentiam; dignus is est praeconia ciuium adipisci. O Iupiter, magnae enim virtutes mortalibus contingunt beneficio tuo, viuitque diuturnior felicitas reuerentium (te, piorum); peruersis vero mentibus non aeque perpetuo
Ant. 11. florens adest. — Inclitis vero facinoribus (vt) sua praemia (constent,) fas est celebrare virum strenuum, fasque choreas-ducentem blandis hymnis extollere. Est vero et geminorum certaminum Melisso sors, quae ad hilaritatem conuertat dulcem cor (partim) in conuallibus Isthmi adepto coronas; partim (cum) in cauo leonis pectorosi nemore pro-
Epod. 21. clamauit Theben — cursu equestri victor. A maioribus autem congenitam sibi virtutem

non dedecorat. Scitis sane Cleonymi gloriam antiquam curribus partam; et ex materno genere Labdacidis affines in diuitiis versati sunt inter quadrigarum labores. Tempus vero voluentibus sese diebus alia alias per vices afferre solet. Prorsus intacti (ab aduersis rebus) sunt filii deorum.

ISTHM. IV.

EIDEM MELISSO.

Est mihi, deorum beneficio, infinita quo- Str. 1.
quouersum via, o Melisse; copiam enim dedisti Isthmiis (victoria), vestras (totius gentis Melissi) virtutes hymno prosequendi: quibus Cleonymidae florentes semper iuuante deo mortalem permeant vitae terminum. Alias autem alius ventus omnes homines ingruens agitat: — (etiam) illi igitur The- Ant. 11.
bis in honore fuisse antiquitus memorantur, hospitesque circum-habitantium, clamosaeque expertes contumeliae; quotquot vero inter homines volant defunctorum vivorumque virorum immensae gloriae testimonia, ea omnia attigerunt perfectissima; virtutibusque ad extremas vsque inde a domo sua columnas pertingunt Herculeas:
— nec fas est longius extentam affectare Ep. 21.
(quemquam) virtutem: equorumque altores

fuerunt, aeneoque Marti probati sunt. Enimvero die vna asper nimbus belli quatuor viris orbauit beatam domum. Nunc vero rursus, post hibernam volubilium mensium caliginem tellus velut puniceis, floruerunt,
Str. 2. rosis — deorum numine. Quassator autem
32. terrae, Onchestum inhabitans, et pontem marinum ante Corinthi muros, huncce largitus ipsorum generi mirificum hymnum, e lecto excitat Famam antiquam gloriosorum facinorum: in somnum enim inciderat; sed nunc excitata corpore fulget, Lucifer con-
Ant. 2. spicuus ceu astra inter caetera. — Quae et,
42. in aruis Athenarum currum cum promulgasset vicisse, inque Adrasteis certaminibus Sicyonis, praebuit pariter eius saeculi poetarum folia carminum. Neque a conuentibus communibus abstinuerunt incuruum currum, sed cum vniuersis Graecis certantes sumtu gauisi sunt equorum. Inexpertorum
Ep. 2. enim obscura silentia sunt. — Est vero ob-
52. scuritas fortunae etiam certantibus, priusquam ad finem summum peruentum est; horum enim dat euentum (fortuna). *) Etiam fortiorem virorum deteriorum fraus supplantare solet corripiens. Nostis sane Aiacis robur cruentum, quo, sera nocte confossus suo ense, probrum facit filiis Graecorum, quotquot
Str. 3. Troiam venerant. — At Homerus vtique ho-
63. norauit (eum) inter homines, dum omnem

*) Locus corruptus. v. Not.

eius exaltans virtutem per seriem cecinit diuinorum versuum posteris decantandam. Hoc enim immortale-sonans procedit, quod quis carmine egregio celebrauerit; et omnifrugiferam per terram et per mare incedit factorum splendor egregiorum inextinctus semper. — Propitias Musas vtinam habea- *Ant.* 3.
mus ad accendendam illam facem hymno- 73.
rum etiam Melisso, coronam pancratio dignam, germini Telesiadae! Animo enim, in labore subeundo, audaciae similis grauiterfrementium ferorum leonum; prudentia vero vulpes, quae resupinata aquilae impetum cohibet. Oportet autem, quiduis moliendo labefactare hostem. — Non enim staturam *Epod.*
Orioneam sortitus est. Sed contemtibilis 3. 83.
adspectu, in conflictu vero robore *) grauis. Atqui quondam ad Antaei aedes, Thebis a Cadmeis, statura breuis, animo vero inuictus, colluctaturus venit heros in triticiferam Libyam; craniis vt hospitum templum Neptuni operientem (Antaeum) coerceret, — filius Alcmenae. Qui in Olympum abiit, *Str.* 4.
cum et terras omnes et in-praeceps-pro- 94.
fundi cani maris explorasset aequor, nauigationibusque fretum mansuefecisset. Nunc vero apud Aegiochum praestantissima felicicate fruens habitat, coliturque ab Immortalibus, (ipsis) carus, Hebaeque maritus est, aurearum aedium dominus, et gener Iunonis. —

*) Leg. ἀκμᾷ, non αἰχμᾷ.

Ant. 4. 104. Cui quidem Electras supra portas epulum adornantes nos ciues et recens-structa coronamenta ararum, celebramus inferias aerecaesorum octo mortuorum, quos Megara peperit ei Creontis filia filios, quorum in honorem sub occasum radiorum solis flamma accensa continue pernoctat, aetherem ni-
Epod. 4. 114. dorifero feriens fumo: — et altera dies anniuersariorum terminus certaminum est, roboris spectaculum; vbi dealbatus caput myrtis hic Melissus duplicem victoriam edidit, puerorum tertiam antea (ediderat), gubernatoris clauum-versantis consilio obsecutus prudentissimi. Cum Orsea igitur ipsum celebro iucundam destillans laudem.

ISTHM. V.

PHYLACIDAE AEGINETAE

pancratio.

Str. 1. O mater Solis celeberrima, Thia, per te et praepotens existimant aurum homines prae caeteris; et certantes naues in mari et quadrigales equi propter tuum, o dea, splendorem volubilibus in pugnis admi-
Ant. 9. randi existunt; — et (per te) in ludicris certaminibus amabilem gloriam acquirit, cuicunque multae coronae redimierunt comam, manibus victoriam adepto aut velocitate pedum. Spectatur vero virtus hominum,

deorum ope. Duo vero vitae florem (vitam)
sola pascunt (ornant) suauissimum florente
felicitate: — si quis re bené gesta bene Ep. 17.
audiat. Ne frustra quaere Iupiter fieri:
omnia habes, si ad te horum sors perue-
nerit bonorum. Mortalia mortales decent.
Tibi autem in Isthmo duplex florens victo-
ria, o Phylacida, reposita est; Nemeae vero
etiam vtrique, (tibi) Pytheaeque, pancratii.
At meum non sine Aeacidis pectus hymnos
tractat; cumque carminibus (etiam nunc)
veni Lamponis filiis — hanc in legibus- Str. 2.
bene-instructam vrbem: quae cum conuersa 28.
sit diuinorum facinorum in viam splen-
didam, ne inuideas laudes conuenientes
hymno miscere pro laboribus. Etenim
etiam inter Heroes strenui bellatores famam
lucrati sunt; celebranturque inque citharis,
tibiarumque omnisono strepitu — omni tem- Ant. 2.
pore; studiumque (carminum materiem) 36.
poetis praebent, Iouis beneficio, honorati:
in Aetolorum quidem sacrificiis illustribus
Oenidae strenui; Thebisque equorum agi-
tator Iolaus in honore est; Perseusque Argis;
Castorisque virtus Pollucisque ad Eurotae
fluenta; — at in Oenona (insula Aegina) Ep. 2.
magnanima indoles Aeaci filiorumque. Qui 44.
et praeliis bis vrbem Troum vastauerunt, se-
quentes Herculem prius, tum cum Atridis.
Impelle nunc mihi (cursum) procul a terra
(in altum). Dic: quinam Cycnum, quinam

Hectorem occiderunt, et imperatorem Aethio-
pum intrepidum Memnonem aere-armatum?
Quis strenuum Telephum vulnerauit sua ha-
Str. 3. sta Caici ad ripas? — (Illi quidem) quorum
55. Aeginam profert os patriam, excellentem in-
sulam. Constructus vero est iamdudum cu-
mulus excelsorum facinorum, quem conscen-
dere possis; multaque rectiloqua lingua mihi
iacula (laudes) habet de illis sonandi; etiam
nunc in bello testari potest vrbs Aiacis,
Ant. 3. seruata a classiariis — in multum-exitiali,
63. Salamis, Iouis imbre, innumerabilium homi-
num grandinosa caede. Sed tamen gloriatio-
nem submerge silentio. Iupiter haec et illa
(secunda et aduersa) distribuit, Iupiter,
omnium dominus. Mellis vero instar ama-
bilem huiusmodi etiam decora (victoriae cer-
taminibus partae) epinicium hymnum amant.
Contendat quispiam allaborans (certamina
Ep. 3. frequentans) — de certaminibus, de gente
71. Cleonici vbi inaudiuerit (certet mihi quis
cum ea victoriarum numero). Non profecto
inuolutus tenebris est longus labor virorum,
neque, quantae impensae ad potiundum spe
(factae fuerint), stimulat curam (neque im-
pensarum poenitet). Laudo etiam, Pytheam
inter membrorum-domitores (athletas) Phy-
lacidae plagarum cursum direxisse, manibus
dextrum, animo parem. Accipe ei coronam,
ferque villosam (laneam) vittam, et alatum
nouum vna-mitte hymnum.

ISTHM. VI.

PHYLACIDAE

pancratio inter pueros.

Florente hominum velut conuiuio secundum *Str.* 1.
craterem musicorum carminum miscemus pro
Lamponis strenue-certante progenie. Nemeae
quidem primum, o Iupiter, tibi, flore ac-
cepto coronarum; nunc autem in Isthmo
domino (eius, Neptuno) Nereidibusque
quinquaginta, filiorum (Lamponis) natu
minimo Phylacida vincente. Contingat
autem, tertium (quoque) Seruatori propi-
nantes Olympio (vt possimus) Aeginam per-
fundere mellisonis carminibus! — Si quis *Ant.* 14.
enim hominum, sumtuque delectatus et la-
bore, exercet diuinas virtutes, simulque ei
fortuna serit gloriam amabilem; is iam ad vl-
timos fines felicitatis iacit ancoram, diuinitus-
honoratus. Talia studia secutus optat mor-
tem senectamque excipere canam Cleonici fi-
lius. Ego vero altithronam Clotho sororesque
Parcas precor, vt obsequantur inclitis amici
precibus. — Vosque, o aureis-curribus-in- *Ep.* 27.
signes Aeacidae, institutum mihi profiteor cer-
tissimum esse, quoties in hanc (carmine) in-
cido insulam, adspergere laudibus. Innume-
rae enim sunt facinorum praeclarorum (quae
Aeacidae edidere) centum-pedes-latae (am-

plissimae) continuo viae et vltra Nili vsque
fontes et per Hyperboreos: neque est ita
barbara aut a lingua nostra aliena ciuitas,
quin Pelei norit gloriam herois, felicis ge-
Str. 2. 38. neri deorum: — aut quin Aiacis Telamo-
niadae et patris. Quem (Telamonem) armis-
gaudentem, ad bellum duxit cum Tiryn-
thiis promtum belli-socium ad Troiam, he-
roum laborem, Laomedontium ob delictum,
nauibus, Alcmenae filius; cepitque Perga-
miam (arcem) occiditque cum illo (Tela-
mone) Meropum gentes; et bubulcum,
monti aequalem, ad Phlegras nactus Al-
cyonea; suoque non pepercit manibus gra-
Ant. 2. 51. visono neruo — Hercules. Aeacidam autem
vocans ad nauigandum citauerat omnibus
epulantibus. Illum quidem in exuuio leonis
adstantem iussit nectareis libationibus auspi-
cari fortem Amphitruoniaden, porrexitque
ipsi praestantissimus vini-capacem phialam
auro horrentem Telamon. Ille vero exten-
sis ad coelum manibus inuictis prolocutus
est tale dictum (preces): Si vnquam meam,
o Iupiter pater, animo lubens precationem
Ep. 2. 64. audiuisti: — nunc tibi, nunc precibus
sacris supplico, filium animosum ex Eriboea
viro huic, hospiti meo *), fatis debitum
exhibeas; inuulnerabilem quidem corpore,
quemadmodum hoc exuuium me nunc cir-
cumit ferae, quam, primum omnium laborum,

*) Vide not. Edit.

interfeci olim Nemeae; animusque par esto. Haec vtique illi locuto misit deus principem auium, magnam aquilam. Suauis vero intus ipsum titillauit voluptas — dixitque alta Str. 3.
voce vtpote vates: Erit tibi filius, quem 75.
petis, o Telamon; et ipsum aui, quae apparuit, appella cognominem valde-robustum Aiacem, inter populos in laboribus stupendum Martis. Atque sic locutus mox consedit. Mihi vero longum foret, omnes commemorare virtutes (facta Aeacidarum): Phylacidae enim veni, o Musa, dispensator Pytheaeque hymnorum Euthymenique. Argiuorum more dicetur vtique paucissimis: — Reportarunt, inquam, victorias ex pan- Ant. 3.
cratio tres ab Isthmo, alias autem a fron- 88.
dosa Nemea illustres filiique et auunculi. Produxerunt autem in lucem quantam portionem hymnorum! Psalychiadarumque tribum Gratiarum irrigant pulcerrimo rore; Themistiique domo instaurata hancce vrbem deo caram inhabitant. Lampon autem „studium rebus gerendis adhibens" Hesiodi valde probat illud dictum, filiosque praecipiens (iisdem verbis) adhortatur, — com- Ep. 3.
mune ciuitati decus suo (decore) adducens. 101.
Etiam ob benefacta in hospites amatur; modum animo persequens, modumque etiam (re) seruans; linguaque non a mente aliena. Dicas illum virum inter athletas, esse Naxiam, lapides inter alios, aeris-domitricem

cotem. Rigabo eos Dirces pura aqua, quam alte-succinctae filiae aurea-veste-ornatae Mnemosynes produxerunt iuxta bene muratas Cadmi portas.

ISTHM. VII.

STREPSIADAE THEBANO

pancratio.

Str. 1. Quonam priscorum, o beata (dea) Theba, decorum patriorum maxime animum tuum oblectasti? Num aereis-cymbalis-strepentis assessorem Cereris quando comatum in lucem edidisti Bacchum? an aurum media nocte ningentem quum-excepisti praestan-
Ant. 9. tissimum deorum (Iouem), — quando Amphitruonis in foribus stans (domum ingressus) vxorem conuenit Herculeo semine? an quum Tiresiae sollertibus consiliis? an quum Iolao rei-equestris-perito? an Spartis (Thebanis) inuictis-hasta (animum oblectasti)? an quum acri Adrastum ex tu-
Ep. 17. multu belli remisisti, orbatum — innumeris sociis, ad Argos equestre? an Doricam coloniam quando firmo constituisti talo (firma collocasti sede) Lacedaemoniorum? ceperuntque Amyclas Aegidae tui filii (Thebanorum tribus) oraculis Pythicis? Enimuero antiquum obdormiscit decus, im-

memoresque (eius) fiunt mortales, — quic- Str. 2. 25.
quid non sapientiae florem summum (poetae artem exquisitiorem) assecutum fuerit, vt inclitis carminum riuis (libationibus) admisceatur (carminibus celebretur). Choreas-institue igitur, dulcisono cum hymno, etiam Strepsiadae. Reportat enim ex Isthmo victoriam pancratii, roboreque stupendus adspectuque formosus; habetque virtutem non deteriorem corpore; — illu- Ant. 2. 33.
straturque per violaceis-comis-ornatas Musas; auunculoque cognomini attulit commune*) decus; aereo-clipeo-insignis cui mortem Mars intulit. Sed gloria bonis reposita est. Sciat enim certo, quicunque in hac nube grandinem caedis a cara patria propulsat, — exitium auertens in hosti- Ep. 2. 41.
lem exercitum, apud ciues stirpi maximam gloriam (se) accumulare tam viuentem quam mortuum. Tu vero, o Diodoti fili, bellicosum aemulans Meleagrum, aemulansque Hectorem atque Amphiaraum, floridam exspirasti aetatem, — antesignanorum Str. 3. 49.
in turba, vbi fortissimi sustinuerunt belli contentionem extrema spe. Pertuli tum luctum infandum. At nunc mihi terram-continens (Neptunus) serenitatem praebuit post hiemem: Cantabo comam (victoris) coronis aptans. At Immortalium ne conturbet invidia — (hoc meum studium): quod iu- Ant. 3. 57.

*) f. nouum. καινὸν θάλος.

cunditatem quoque-die-oblatam sectans tranquillus accedo ad senectutem fataleque aevum. Morimur enim pariter omnes, etsi fortuna sit inaequalis. Longinqua vero quisquis spectat, imbecillior (erit, imbecilliorem se esse sentiet), quam vt peruenire possit ad aeream deorum sedem; quum
Epod. 3. 65. alatus excusserit Pegasus — dominum volentem in coeli regiones contendere ad concilium Bellerophontem Iouis. Iniustam vero voluptatem acerbissimus manet exitus. Nobis vero, o aurea-coma-florens, praebe, Loxia, tuis etiam Pythone carminibus floridam coronam.

ISTHM. VIII.

CLEANDRO AEGINETAE

pancratio.

Cleandro quispiam iuuentutique (eius) pretium inclitum, o Iuuenes, laborum, patris splendidum Telesarchi ad vestibulum progressus, congregato pompam cum hymno, et Isthmicae victoriae praemium, et Nemeae quod certaminum victoriam adeptus est. In cuius gratiam et ego, quamuis moestus animo, postulor auream inuocare Musam. A magnis vero luctibus liberati neque in orbitatem incidamus coronarum! neque moerores foue (anime mi)! sed dimissis inutilibus aerumnis, dulce aliquid in publicum proferamus, etiam post calamitatem. Quandoquidem capite impendens Tantali saxum aliquis auertit a nobis deus, — ingentem Graeciae laborem. At mihi metus sublatus grauem leuat sollicitudinem. Resque praesens quaelibet praestat semper. Dolosum enim aeuum (incerta fortuna) hominibus impendet, accelerans vitae cursum. Sanabilia tamen sunt mortalibus salua libertate etiam illa, oportetque bonam spem hominem fouere. Fas vero est, in septiportibus Thebis educatum (me) Aeginae hymnorum decus

Diaeresis 1.

Diaer. 2. 23.

Mea quidem voluntas est, Peleo diuinum concedere nuptiarum Aeacidae praemium, quem religiosissimum aiunt Iolci alere solum. — Eant autem ad diuinum antrum Chironis recta statim nuntii; neque Nerei filia contentionum folia (sententias discrepantes: rixandi inter nos deos materiem) iterum praebeat nobis; pleniluniique vespera amabile soluat (illa) fraenum sub heroe virginitatis. Sic dixit Saturniis locuta dea. Illi vero superciliis annuerunt immortalibus: verborumque (eius) fructus non periit. Aiunt enim vna-curasse et nuptias Thetidis regem (Iouem); et iuuenilem illustrarunt poetarum ora ignaris virtutem Achillis: qui et Mysium vitiferum cruentauit, Telephi atro adspergens cruore, campum; — et construxit Atridis reditum, Helenamque redemit, Troianos neruos (fortissimos Troianorum heroes) cum excidisset hasta, qui eum auerterant nonnunquam a pugna homicida proelium campo molientem, Memnonisque robur (Memnonem) superbum, Hectoremque aliosque principes, quibus domum Proserpinae monstrans Achilles, princeps Aeacidarum, Aeginam suamque stirpem illustrauit. Quem ne mortuum quidem carmina destituerunt; sed iuxta eius rogum sepulcrumque Heliconiae virgines steterunt, lamentationemque celebrem affuderunt. Placuit nimirum Immortalibus, fortem virum

Diaer. 5. 89.

Diaer. 6. 111.

etiam mortuum hymnis dearum tradere. — *Diaer.* 7. 133. Quod et nunc habet rationem (non minus valet): properatque Musarum currus ad Nicoclis monumentum pugilis canendum, honorandumque eum, qui Isthmicam (coronam) e Doricis nactus est apiis; postquam finitimos vicerat olim idem ille viros ineuitabili manu conuellens. Eum quidem non dedecorat eximii filius patrui (Cleander). Aequalium aliquis splendidam ob pancratium Cleandro nectat myrti coronam: si quidem eum Alcathoi certamen cum victoria (h. victorem) inque Epidauro iuuentus antea excepit. Eum laudare viro bono facile est. Iuuentutem enim non expertem sub latibulo praeclarorum facinorum consumsit.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ.

SCHOLIA

IN PINDARI CARMINA.

NOTATA A GRAMMATICIS
DE VITA PINDARI. *)

Πινδάρου γένος διορθωθὲν
παρὰ τοῦ σοφωτάτου κυροῦ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου.

Πίνδαρος, τὸ μὲν γένος Θηβαῖος, υἱὸς Δαϊφάντου κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν· οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφαντον καὶ Σκοπελῖνον· οἱ δὲ, Παγωνίδου καὶ Μυρτοῦς, ἀπὸ κώμης Κυνοκεφαλῶν. a) ἡ δὲ Μυρτὼ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ, τῷ αὐλητῇ, ὃς τὴν αὐλητικὴν διδάσκων τὸν Πίνδαρον, ἐπεὶ εἶδε μείζονος ἕξεως ὄντα, παρέδωκε Λάσῳ, τῷ Ἑρμιονεῖ, μελοποιῷ, παρ' ᾧ τὴν λυρικὴν ἐπαιδεύθη. γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, καὶ συγγεγένηται αὐτῷ, καὶ τέθνηκεν ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζεν. b) ἔσχε δὲ θυγατέρας δύο, Πολύμητιν καὶ Πρωτομάχην. κατῴκει δὲ τὰς Θήβας, πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας c) τὴν οἰκίαν ἔχων. ἐτίμα δὲ τὴν θεὸν σφόδρα, ὧν εὐσεβέστατος, καὶ τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Ἀπόλ-

*) Sunt haec edita statim ab Aldo, inde in Rom. et ex ea repetita in aliis. Diligentiam in comparatione adhibuit Beck V. C. apud quem v. Var. Lect. Equidem nonnulla tantum attigi, quae a grammaticis aut perperam aut parum diserte erant tradita. Nam subtiliore commentatione vix digna ea habeo. De ipsa vita Pindari consulendus Schneider V. D. in eius vita, et Fabric. Bibl. Gr. e recens. Harles.

a) *Κυνοκεφάλων* edebatur. Sed locus erat *Κυνὸς κεφαλαί*, etiam a Steph. Byz. memoratus.

b) Hoc temporum rationi repugnat. At *ἤκμαζεν* ipse *κατὰ τὰ Περσικά*. vt vel ex seqq. intelligas.

c) v. Pyth. III, 138. vbi et de Pane.

λωνα, εἰς ὃν καὶ πλεῖστα γέγραφε. νεώτερος δὲ ἦν Σιμωνίδου, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλίδου. κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ξέρξου κατάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν. ἐτιμήθη δὲ σφόδρα ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος οὕτω φιλεῖσθαι, ὡς καὶ μερίδα τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ λαμβάνειν, καὶ τὸν ἱερέα βοᾷν ἐν ταῖς θυσίαις Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. λόγος καὶ τὸν Πᾶνα d) ὀρχήσασθαί ποτε τὸν αὐτοῦ παιᾶνα καὶ χαίρειν ᾄδοντα τοῦτον ἀεὶ ἐν τοῖς ὄρεσι. φασὶ δὲ καὶ e), ὅτι ποτὲ Λακεδαιμόνιοι Βοιωτοὺς ἐμπρήσαντες καὶ Θήβας, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας αὐτοῦ, θεασάμενοι ἐπιγεγραμμένον τόνδε τὸν στίχον· „Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγαν μὴ καίετε.“ ὅπερ καὶ Ἀλέξανδρον μετὰ ταῦτα φασὶ πεποιηκέναι. καὶ γὰρ οὗτος ἐμπρήσας τὰς Θήβας μόνης τῆς ἐκείνου οἰκίας ἐφείσατο. ἐχθρωδῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι „μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι“ f) ἐζημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν οἱ Θηβαῖοι, ἅπερ ὑπὲρ ἐκείνου ἔτισαν Ἀθηναῖοι. γέγραπται δὲ αὐτῷ ἑπτακαίδεκα βιβλία, ὧν τέσσαρα, ἡ λεγομένη περίοδος, τάδε, τὰ Ὀλύμπια φημὶ, τὰ Πύθια, τὰ Νέμεα, καὶ τὰ Ἴσθμια.

Ἔστι δὲ τὰ Ὀλύμπια ἀγὼν εἰς τὸν Δία, τὰ Πύθια ἀγὼν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὰ Νέμεα ἀγὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δία, τὰ δὲ Ἴσθμια ἀγὼν εἰς τὸν Ποσειδῶνα. τὰ δὲ ἔπαθλα τούτων ἐλαία, δάφνη, σέλινον ξηρόν τε καὶ χλωρόν. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων οὐ χρεία νῦν ἐστι λέγειν· περὶ δὲ τῆς θέσεως τῶν Ὀλυμπίων λεκτέον. τινὲς μὲν εἰς τὰ περὶ Οἰνομάου καὶ Πέλοπος ἀναφέρουσιν, ἕτεροι δὲ Ἡρακλεῖ ἀνατιθέασιν. ὃ καὶ Πίνδαρος λέγει, g) ἐνδοξότερον ποιῶν τὸν ἀγῶνα. ἐπεὶ γὰρ τὴν Αὐγείου κόπρον ἐκάθηρε, καὶ τῶν ἐπηγγελμένων οὐκ ἔτυχε, συναγαγὼν πολὺν στρατὸν, τὸν

d) v. fragm. Hymnorum εἰς Πᾶνα.

e) φασὶ δὲ καὶ, sublesta fide.

f) μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι Pyth. VIII, 1.

g) Olymp. X, 28 sqq.

τε Αὐγείαν φονεύει, καὶ τὴν Ἦλιν παρεστήσατο, καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγὼν, ἀγῶνα τίθησι τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ πολεμήσασιν, ὅθεν καὶ τὸ ἔθος διαμεῖναι. ἀλλ᾽ οὐδὲ αὐτὴ ἔμεινεν ἡ θέσις ἐπὶ τῆς συμβάσης αὐτῆς δυσχερείας· h) ὑπόμνησις δὲ ἦν. ἀλλ᾽ Ἴφιτός τις καὶ Εὐρύλοχος i) τοὺς Κιῤῥαίους πολεμήσαντες (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὴν παράλιον τῆς Φωκίδος λησταὶ κατέχοντες) καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγόντες, ὁ μὲν Ἴφιτος τὰ Ὀλύμπια συνεστήσατο, ὁ δὲ τὰ Πύθια Εὐρύλοχος· καὶ ἐκ τούτου ἐπιμεῖναι τὴν θέσιν συνέβη.

Τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς, ἢ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Ἀβίωνος k) ἄρχοντος κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. ἀκροατὴς δὲ γέγονε Σιμωνίδου. ὁ δὲ ἐπινίκιος, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ἄριστον μὲν ὕδωρ, προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικὰ, διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον, καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἤλιδι ἠγωνίσατο. γέγραπται δὲ Ἱέρωνι βασιλεῖ Συρακουσίων, (αἱ δὲ Συράκουσαι πόλις τῆς Σικελίας) ὃς καὶ κτίστης Αἴτνης ἐγένετο πόλεως, ἀπὸ τοῦ ὄρους αὐτὴν οὕτως ὀνομάσας. ἀποστείλας γὰρ οὗτος ἵππους εἰς Ὀλυμπίαν, ἐνίκησε κέλητι.

h) Aut del. αὐτῆς, aut leg. cum Beck. αὐτοῖς, sc. τοῖς Ὀλυμπίοις, l. αὐτῇ, sc. τῇ θέσει.

i) Indocte *Eurylochus* huc aduocatur, qui Ol. XLVIII. Cirrhaeis seu Crissaeis debellatis Delphicum oraculum in pristinam libertatem vindicauit et cum Amphictyonibus Pythia instituit. Strabo IX. p. 418. (p. 641. A.) et cf. inf. Ὑπόθεσις Πυθίων. At Iphitus CVIII. annos ante primam Olympiadem ludos instaurauerat.

k) Immo ἐπὶ Βίωνος, qui Archon fuit Athenis Ol. LXXX, 3. Perperam scriptum est aut corruptum, quod sequitur: κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. dele ἕκτην καί. Si itaque natus est Pindarus Ol. LXV, 1. cum XL. annorum fuisse dicatur anno pugnae Salaminiae, necesse est eum obiisse anno aetatis LXII. De his accurate egit Corsin. Fast. Att. ad e. a. et To. II. p. 58 sq. Necesse tamen est, Pindarum vixisse adhuc XII. annos serius Ol. LXXXIII, 3.

Καὶ ἄλλως ἐκ τῶν Σουΐδα.

Πίνδαρος Θηβαῖος, Σκοπελίνου υἱὸς, κατὰ δέ τινας Δαϊφάντου, ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές. ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προσγενὴς Πινδάρου. τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστόρησαν αὐτόν. μαθητὴς δὲ Μυρτίδος γυναικός· γεγονὼς κατὰ τὴν ξέ Ὀλυμπιάδα· κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὢν ἐτῶν μ'. καὶ ἀδελφὸς μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱὸς Διόφαντος, *l*) θυγατέρες δὲ Εὔμητις *m*) καὶ Πρωτομάχη· συνέβη δὲ αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς. αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον *n*) αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα, ἐτῶν νέ. *o*) ἔγραψε δ' ἐν βιβλίοις ιζ', Δωρίδι διαλέκτῳ, ταῦτα· Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, Νεμεονίκας, Ἰσθμιονίκας, Προσόδια, Παρθένια, Ἐνθρονισμοὺς, Βακχικὰ, Δαφνηφορικὰ, Παιᾶνας, Ὑπορχήματα, Ὕμνους, Διθυράμβους, Σκολιὰ, Ἐγκώμια, Θρήνους, Δράματα τραγικὰ ιζ', Ἐπιγράμματα ἐπικὰ, καὶ καταλογάδην Παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Πίνδαρος Σκοπελίνου Θηβαῖος, καὶ αὐτὸς λυρικὸς, ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου. Τὰς Θήβας, τὴν πόλιν, Ἀλέξανδρόν φασιν εἰς ἔδαφος κατασκάψαι, καὶ πλὴν ἱερῶν τε καὶ ἱερέων *p*) τοὺς ἄλλους ἀνδραποδίσαι. καὶ τὴν Πινδάρου δὲ, τοῦ ποιητοῦ, οἰκίαν, καὶ τοὺς ἐκγόνους τοῦ Πινδάρου, φησὶν Ἀῤῥιανὸς ὁ ἱστορικὸς ἐν τῇ πρώτῃ διαβάσει Ἀλεξάνδρου, ἀπαθεῖς ἐφύλαξεν, αἰδοῖ τῇ τοῦ Πινδάρου.

l) Filius Διόφαντος: haud dubie Δαΐφαντος, quod Beck. iam notauit.

m) Quae supra erat Πολύμητις.

n) Forte: ἀθρόως, h. e. αἰφνιδίως, et pendent haec a συνέβη.

o) Male. v. paullo ante.

p) Inscite. leg. πλὴν ἱερέων τε καὶ ἱερειῶν. vt legitur quoque in Arriano I, 9. extr. Mox ἀπαθεῖς addit Suidas de suo.

Γένος Πινδάρου διὰ στίχων ἡρωϊκῶν.

Πίνδαρον ὑψαγόρην, Καδμηΐδος οὖδεϊ Θήβης,
Κλειδίκη, q) εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῃ,
Γείνατο, ναιενάουσα Κυνὸς κεφαλῆς περὶ χῶρον,
Οὐκ οἷόν γ᾽· ἅμα τῷ καὶ Ἐρείτιμον, r) εἰδότα θήρην,
Εἰδότα πυγμαχίην τε παλαισμοσύνην τ᾽ ἀλεγεινήν.
Τὸν μὲν ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κάτθετο μήτηρ,
Εἰσέτι παιδίον ὄντα, μέλισσά τις, ὡς ἐπὶ σίμβλῳ,
Χείλεσι νηπιάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτᾶτο.
Τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ᾽ ὑποθήμων
Ἔπλετο δῖα Κόριννα· θεμείλια δ᾽ ὤπασε μύθων
Τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ᾽ Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς,
Ὅς τέ ῥά οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς.
Εὖτε δ᾽ Ἀλεξάνδροιο Φιλιππιάδαο μενοινῆς s)
Καδμείων ἀφίκοντο Μακηδόνες ἄστεα πέρσαι,
Πινδαρέων μεγάρων οὐχ ἥψατο θεσπιδαὲς πῦρ.
Ἀλλὰ τὸ μὲν μετόπισθεν. ἔτι ζώοντι ἀοιδῷ
Φοῖβος ἄναξ ἐκέλευσε πολυχρύσου παρὰ Πυθοῦς
Ἤϊα καὶ μέλι λαρὸν ἀεὶ Θήβηνδε κομίζειν.
Καὶ μέλος, ὡς ἐνέπουσιν, ἐν οὔρεσιν ἠΰκερως Πὰν
Πινδάρου αἰὲν ἄειδε, καὶ οὐκ ἐμέγηρεν ἀείδων.
Ἦμος δ᾽ ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσταν
Αἰναρέται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνου,
Τῆμος ἔτι ζώεσκεν, ὅτ᾽ Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.
Τῷ Τιμοξείνη παρελέξατο δῖα γυναικῶν·
Ἣ τέκεν Εὔμητιν μεγαλήτορα καὶ Δαΐφαντον, t)
Πρωτομάχην δ᾽ ἐπὶ τοῖσιν. ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
Τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας ἐνδεδεγμένους, u)

q) Ex Κλεοδίκη Dorice esse debuit Κλευδίκη. et Πίνδαρον pro Πίνδαρος scripsi.

r) Ἐρείτιμον, qui ap. Suid. Ἐρωτίων. Male corripitur penultima in Ἐρείτιμον. f. ἅμα τῷ Ἐρίτιμόν τ᾽, εἰδότα θήρην.

s) Subiut. ἕνεκα. sed fuit μενοινῇ.

t) Supra v. 2. erat Δαϊφάντῃ.

u) Corrupta haec. Θρήνους latere in vltimis non dubito. Forte fuit: μακάρων Παιήονας, ἀνδράσι Θρήνους, καὶ Μέλος (l. Μέλη) ὀρχηθμοῖσι.

Καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι, θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,
Ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.
Τοῖος ἐὼν καὶ τοῖα πορὼν, x) καὶ τόσσα τελέσσας
Κάτθανεν ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

Εἰς τοὺς λυρικοὺς ποιητὰς ἡρωελεγεῖοι.

Ἐννέα τῶν πρώτων λυρικῶν πάτρην γενεήν τε
Μάνθανε, καὶ πατέρας, καὶ διάλεκτον ἄθρει.
Ὧν Μιτυληναῖος μὲν ἔην, γεραρώτερος ἄλλων,
Ἀλκαῖος πρότερος, ἠχικὸς Αἰολίδος.
Ἡ δ' ἐπὶ τῷ ξυνὴν πάτρην φωνήν τε δαεῖσα
Σαπφὼ, Κληΐδος καὶ πατρὸς Εὐρυγύρου. y)
Στησίχορος Σικελός· πάτρη δέ οἱ Ἱμέρα ἐστίν·
Εὐφήμου πατρὸς, Δωρικὸς ἁρμονίην.
Ἴβυκος Ἰταλὸς αὖ ἐκ Ῥηγίου ἠὲ Μεσήνης,
Ἠλίδα πατρὸς, z) Δωρίδα δ' ἡρμόσατο.
Παρθενίου δὲ πατρὸς, λιγυρὸς πάϊς Ἡετιήου, a)
Ἦν ἄρα μελπόμενος Τήϊος Ἀνακρέων.
Πίνδαρος ἦν Θηβαῖος, ἀτὰρ πατρὸς Σκοπελίνου,
Δώριον αἰνήσας ἁρμονίην ἐπέων.
Ἠδὲ Σιμωνίδεω Κείου, Δωριστὶ λαλοῦντος,
Τὸν πατέρ' αἰνήσας ἴσθι ἀριπρεπέα. b)
Ἰσσαδαὴς καὶ Κεῖος c) ἔην γενεῇ μελοποιός·
Μείλωνος d) πατέρος ἔπλετο Βακχυλίδης.
Ἀλκμὰν ἐν Λυδοῖσι μέγα πρέπει· ἀλλ' ἀδάμαντος e)
Ἐστὶ καὶ ἐκ Σπάρτης, Δωρίδος ἁρμονίης.

x) *πορὼν* scripsi pro *παρών*. Mox errorem in annis vitae LXXX redargui supra.

y) Vrsin. *Εὐρυγόρου*. Suid. *Ἠεριγύου*. Mox *Κληΐιδος* scribendum.

z) Nomen hoc Eelidae apud Suidam non occurrit; vt fere cetera in hoc carmine.

a) f. *Ἠετίης τε* cum Barnes. et v. seq. leg. *Τῆος Ἀνακρείων*.

b) Leg. *ἴσθι Λεωπρεπέα*. *Simonidis Cei, qui Dorice scripsit, patrem scito esse Leoprepem.*

c) Male leg. et interpungitur. Lego *Ἴσα δαεὶς, καὶ Κεῖος ἐὰν γενεῇ, μελοποιὸς, M.* De Bacchylide nunc loquitur, qui et ipse Ceus erat.

d) Apud Suid. est *Μίδωνος*. Ergo *Μείδωνος*.

e) *ἀλλ' Ἀδάμαντος*, vel *ἀλλὰ Δάμαντος*.

Ἀντιπάτρου Σιδωνίου εἰς Πίνδαρον.

Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαχέων βαρὺν ὕμνων
Χαλκευτὰν, κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.
Οὗ μέλος εἰσαΐων φθέγξαιό κεν, ὡς ἀπὸ Μουσέων
Ἐν Κάδμου θαλάμοις σμῆνος ἀπεβλίσατο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ υπερίαχεν αὐλῶν,
Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς.
Οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς
Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεὸς, ὕμνον ἀκούσας
Τὸν σέο, καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

Πλάτωνος, ἢ Ἀντιπάτρου Σιδωνίου, ἢ Λεωνίδου.

Ἅρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

Χριστοδώρου Κοπτίτου ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν ἀγαλμάτων.

Θήβης δ' Ὠγυγίης Ἑλικώνιος ἵσιατο κύκνος,
Πίνδαρος ἱμερόφωνος, ὃν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἔτρεφε Βοιωτοῖο παρὰ σκοπιὴν Ἑλικῶνος,
Καὶ μέλος ἁρμονίης ἐδιδάξατο. τικτομένου γὰρ
Ἑζόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ στομάτεσσι μέλισσαι
Κηρὸν ἀνεπλάσσαντο, σοφῆς ἐπιμάρτυρα μολπῆς.

Plato in Menone To. II. p. 81. A.

Λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν.

Athenaeus XIII. p. 564. D.

Ὁ δὲ μεγαλοφωνότατος Πίνδαρος. [At idem I. p. 3. Eupolis comicus dixerat τὰ Πινδάρου ἤδη κατασεσιγασμένα. *Ex Schedis.*]

Diogenes Laert. IV. in Arcesilao s. 31.

Ἀπεδέχετο δὲ πάντων μᾶλλον Ὅμηρον, οὗ καὶ εἰς ὕπνον ἰὼν πάντως τι ἀνεγίνωσκε, ἀλλὰ καὶ ὄρθρου· λέγων, ἐπὶ

τὸν ἐρώμενον ἀπιέναι, ὁπότ᾽ ἂν βούλοιτο ἀναγνῶναι. τόν τε Πίνδαρον ἔφασκε δεινὸν εἶναι, φωνῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων εὐπορίαν παρασχεῖν.

Horatius Carm. IV, 2.

Monte decurrens velut amnis, imbres
Quem super notas aluere ripas,
Feruet, immensusque ruit profundo
Pindarus ore;
Laurea donandus Apollinari,
Seu per audaces noua *Dithyrambos*
Verba deuoluit, numerisque fertur
Lege solutis;
Seu *deos reges*ue canit, *deorum*
Sanguinem, per quos cecidere iusta
Morte Centauri, cecidit tremendae
Flamma Chimaerae;
Siue quos *Elea* domum reducit
Palma caelestis, *pugilem*ue *equum*ue
Dicit et centum potiore signis
Munere donat;
Flebili sponsae iuuenemue raptum
Plorat, et vires animumque moresque,
Aureos educit in astra, nigroque
Inuidet Orco.
Multa Dircaeum leuat aura cycnum,
Tendit, Antoni, quoties in altos
Nubium tractus.

Quinctilianus Instit. Or. X, 1, 61.

Nouem vero lyricorum longe *Pindarus* princeps, spiritus magnificentia, sententiis, figuris, beatissima rerum verborumque copia, et velut quodam eloquentiae flumine; propter quae Horatius eum merito credidit nemini imitabilem.

ΜΕΤΡΙΚΑ ΤΙΝΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ.

Ἰστέον ὅτι οἱ Λυρικοὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἐχρῶντο στροφῇ, ἀντιστροφῇ, καὶ ἐπῳδῷ· στροφῇ μὲν, ὅτε ἀπὸ δεξιῶν ἐστρέφοντο ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, ᾗ τινι ἀναλογεῖ ἡ τοῦ παντὸς κίνησις ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἐπὶ τὰ δυτικά· δεξιὰ γὰρ καλεῖ Ὅμηρος τὰ ἀνατολικὰ, ἀριστερὰ δὲ τὰ δυτικά· ἀντιστροφῇ δὲ, ὅτε ἐκινοῦντο ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ᾗ τινι ἀναλογεῖ ἡ τῶν πλανήτων κίνησις ἡ ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολάς· ἐπῳδῷ δὲ, ὅτε ἵσταντο ἐν ἑνὶ τόπῳ καὶ ἔλεγον τὰς ᾠδὰς, ᾗ τινι ἀναλογεῖ ἡ στάσις τῆς γῆς. ἐχρῶντο δὲ καὶ δυάσι καὶ τριάσιν, ὡς οὗτος ὁ ποιητὴς, ἤγουν στροφῇ, καὶ ἀντιστροφῇ, καὶ ἐπῳδῷ· ἢ στροφῇ μόνῃ καὶ ἀντιστροφῇ· πολλοὶ δὲ καὶ τετράσιν, ἤγουν στροφῇ, ἐπῳδῷ, ἀντιστροφῇ καὶ πάλιν ἀνομοίῳ ἐπῳδῷ· πεντάσι δὲ, ἤγουν ἐπῳδῷ, στροφῇ, ἐπῳδῷ, ἀντιστροφῇ, ἐπῳδῷ· ἅτινα ἐλέγετο προσῳδικὰ, ἐπῳδικὰ, μεσῳδικὰ, καὶ παλινῳδικά.

Ἄλλως. Περὶ αὐτῶν. Ἐπειδὴ λυρικός ἐστιν ὁ Πίνδαρος, καὶ πρὸς λύραν ᾄδονται τὰ ποιήματα αὐτοῦ, κατὰ τριάδας, στροφὴν, ἀντίστροφον, καὶ ἐπῳδὸν, καὶ ἐκ κώλων τὰ μέλη συνίστανται· πλὴν ὅσων καὶ ὁποίων ἡ στροφὴ, ἐκ τοσούτων καὶ τοιούτων καὶ ἡ ἀντίστροφος· ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἀνόμοιός ἐστι πρὸς αὐτὰς, καὶ εἰκότως· ἐπεὶ κινουμένοις εἰς τὰ δεξιὰ τοῖς χορευταῖς ᾔδετο ἡ στροφὴ, εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ ἐκ τῶν δεξιῶν η ἀντίστροφος, ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἱσταμένοις διεβιβάζετο· εἰς εἰκόνα τῆς τε τοῦ παντὸς κινήσεως ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς, τῆς τε τῶν πλανήτων κινήσεως ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολὰς, καὶ τῆς γῆς ἀκινησίας. καὶ οὕτω μὲν ἡ τριαδικὴ μελοποιΐα κατὰ τὰς στροφὰς, τὰς ἀντιστρόφους καὶ τὰς ἐπῳδάς. ταῦτα δὲ ἐκ κώλων συνίστανται. τὰ δὲ κῶλα μέτρον διάφορον ἔχουσιν, ἐκ ποδῶν συνιστάμενον.

Περὶ τῶν εἰκοσιοκτὼ ποδῶν.

Ἰστέον ὅτι οἱ πάντες πόδες εἰσὶν εἰκοσιοκτώ. τέσσαρες οἱ δισύλλαβοι· ὀκτὼ οἱ τρισύλλαβοι· ἑκκαίδεκα οἱ τετρασύλλαβοι, οἳ δὴ καὶ τέλειον μέτρον καὶ συζυγίαν ἀπαρτίζουσιν· οἱ δ' ἄλλοι πόδες, πλὴν τοῦ καθαροῦ δακτύλου, κατὰ διποδίαν εἰς συζυγίαν συνίστανται, καὶ μέτρα λέγονται· ὥντινων δὴ μέτρων καὶ αἱ καταλήξεις τέσσαρές εἰσιν· ἀκατάληκτον, τὸ μὴ ἔχον ἔλλειμμα τυχόν· καταληκτικὸν, τὸ κατὰ συλλαβὴν λεῖπον· βραχυκατάληκτον, τὸ κατὰ πόδα δισύλλαβον ἢ τρισύλλαβον λεῖπον· καὶ ὑπερκατάληκτον, τὸ ἔχον ἐπέκεινα συλλαβήν. (ἀλλὰ πρῶτον περὶ ποδῶν ῥητέον.)

Περὶ δισυλλάβων ποδῶν.

Δισύλλαβοι πόδες εἰσὶ τέσσαρες· πυῤῥίχιος ἐκ δύο βραχειῶν, υυ, οἷον, λόγος· ἴαμβος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, υ-, οἷον, λέβης· τροχαῖος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, -υ, οἷον, ἦτορ· σπονδεῖος, ἐκ δύο μακρῶν, --, οἷον, ἥρως.

Περὶ τρισυλλάβων.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ· χορεῖος, ὁ καὶ τρίβραχυς, υυυ, οἷον, ἄατος· δάκτυλος, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, -υυ, οἷον, Πίνδαρος· ἀμφίβραχυς, ἐκ βραχείας, καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας, υ-υ, οἷον, ἄμητος· ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, υυ-, οἷον, ἀπάτωρ· βακχεῖος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, υ--, οἷον, δομήτωρ· ἀμφίμακρος, ὁ καὶ Κρητικὸς, ἐκ μακρᾶς, καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς, -υ-, οἷον, Καικίας· παλιμβάκχειος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, --υ, οἷον, συγγνωστός· μολοττὸς, ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν, ---, οἷον, Πειραιεύς.

Περὶ τετρασυλλάβων.

Οἱ δὲ τετρασύλλαβοί εἰσιν ἑκκαίδεκα· προκελευσματικὸς, ὁ ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, υυυυ, οἷον, ἀνιαρός· παίων πρῶτος, ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, -υυυ, οἷον, ἡμίονος· παίων β' ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ ἑτέρων δύο βρα-

χειῶν, υ-υυ, οἷον, ἀγεύεος· f) παίων γ' ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, υυ-υ, οἷον, παράκοιτος· παίων τέταρτος, ἐκ βραχειῶν τριῶν καὶ μακρᾶς, υυυ-, οἷον, παρακαλῶ· ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, --υυ, οἷον, κλειτώνυμος· ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάττονος, ἐκ δύο βραχειῶν, καὶ δύο μακρῶν, υυ--, οἷον, κακοδαίμων· διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, -υ-υ, οἷον, κλειτόδημος· δiΐαμβος, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, υ-υ-, οἷον, θεηγορῶ· ἀντίσπαστος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας g), υ--υ, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου τῶν ἀντεσπασμένων ὄντων, καὶ ἐξ ἐναντίας, οἷον, Θεόκλητος· χορίαμβος, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, (ἡ μακρὰ δὲ καὶ ἡ βραχεῖα ἀντὶ χορείου ἐστὶ τριβραχέος,) -υυ-, οἷον, χειρονομῶ. (Περὶ τῶν τεσσάρων ἐπιτρίτων.) Οἱ τέσσαρες ἐπίτριτοι λέγονται κατὰ λόγους ἀριθμητικούς. Ὁ τέταρτος γὰρ τοῦ τρίτου ἐπίτριτος. ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ τετραχρόνου σπονδείου καὶ τριχρόνου ἰάμβου ἢ τροχαίου σύγκειται ὁ ἐπίτριτος, διὰ τοῦτο ἐπίτριτος λέγεται. καὶ πρῶτος ἐπίτριτός ἐστιν, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, υ---, οἷον, Θεοῤῥήμων· β' ἐπίτριτος, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν, -υ--, οἷον, τοιχορύκτης· τρίτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ δύο μακρῶν, καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς, --υ-, οἷον, αὐτοκράτωρ· τέταρτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ βραχείας, ---υ, οἷον, εἰρήναρχος· δισπόνδειος, ὁ ἐκ τεσσάρων μακρῶν, ----, οἷον, εἰρηναρχῶ.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἀντιπαθεῖ τῷ τροχαίῳ ὁ ἴαμβος· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν τετρασσυλλάβων τινὲς μὲν τῷ τροχαίῳ πρόσκεινται καὶ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας ἀπᾴδοντές εἰσι· τινὲς δὲ τῷ ἰάμβῳ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς συζυγίας οὐ συμφωνοῦσιν· ἤγουν, πρὸς μὲν τὸν χορίαμβον καὶ πρὸς τὸν ἀντίσπαστον αἱ ἰαμβικαὶ συζυγίαι χρήσιμοι, πρὸς δὲ τοὺς ἰωνικοὺς, οὐκέτι· πρὸς δὲ τοὺς ἰωνικοὺς πάλιν, αἱ τροχαϊ-

f) ἀγεύεος, monstrum vocis. an ἀδευκέος?
g) Erat vitiose scriptum: ὁ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας. Monuerat Beck.

καὶ συζυγίαι χρήσιμοι, πρὸς δὲ ἐκείνους, οὐκέτι. εἰσὶ δὲ ἰαμβικαὶ συζυγίαι, ἢ δύο ἴαμβοι, ἢ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος, καὶ πλέον οὐδέν· αἱ δὲ τροχαϊκαὶ συζυγίαι, ἢ δύο τροχαῖοι, ἢ τροχαῖος καὶ σπονδεῖος. πολλάκις δὲ κεῖνται καὶ ἀπὸ τῶν τρισυλλάβων. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἰαμβικοῦ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ ἢ ἴαμβος, ἢ σπονδεῖος, ἢ χορεῖος, ἢ δάκτυλος, ἢ ἀνάπαιστος· ἐπὶ δὲ τῶν ἀρτίων χωρῶν τῆς δευτέρας καὶ τετάρτης καὶ ἕκτης, ἢ ἴαμβος, ἢ χορεῖος, ἢ ἀνάπαιστος, οὐδέποτε δὲ ὁ ἀπὸ μακροῦ ἀρχόμενος. ἐπὶ δέ γε τοῦ τροχαϊκοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ καὶ ἕκτῃ, ἢ τροχαῖος, ἢ σπονδεῖος, ἢ δάκτυλος, ἢ ἀνάπαιστος, ἢ χορεῖος· ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ οἱ ἀπὸ μακροῦ ἀρχόμενοι καὶ μόνοι, ἢ τροχαῖος, ἢ δάκτυλος, ἢ σπονδεῖος, οὐδέποτε δὲ ἀνάπαιστος ἢ χορεῖος. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ποδῶν.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πρώτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ πρώτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιζʹ τὸ πρῶτον, ἀντισπαστικὸν δίμετρον, γλυκώνειον καλούμενον, ἀπὸ τοῦ εὑρόντος αὐτὸ Γλύκωνος. ἔστι δὲ ἀντίσπαστος καὶ διΐαμβος. ἡ γὰρ ἰαμβικὴ συζυγία, ὡς ἐῤῥέθη, οἰκεία τῷ ἀντισπαστικῷ, ἡ δὲ τελευταία παντὸς κώλου ἀδιάφορος, υ--υυ-υ-. Τὸ δεύτερον, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ λέγεται καὶ ἰθυφαλλικόν, -υ-υυ-υ. Τὸ τρίτον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· ὁ δὲ δεύτερος διΐαμβος· οἰκεία γὰρ ἡ ἰαμβικὴ συζυγία τῷ χοριάμβῳ, λείπει δὲ συλλαβή, διὸ καταληκτικόν· ὅτε δὲ λείπει ποῦς, βραχυκατάληκτον λέγεται· καί ἐστι -υυ-υ-υ. Τὸ τέταρτον, ἀναπαιστικὸν, δίμετρον, καταληκτικὸν, ὅπερ καὶ παροιμιακὸν λέγεται, υυ-υυ-υ--- h). Τὸ πέμπτον, ὅμοιον τῷ βʹ, τοῦ τρίτου δακτύλου ὄντος -υ-υ-υυ. Τὸ ἕκτον, ὅμοιον τούτῳ, πλὴν ὁ δεύτερος δάκτυλος, -υ-υυ-υ. Τὸ ἕβδομον,

h) Sic ed. Call. In ed. Oxon. est: -υυυυυ-υ---.

τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καὶ Εὐριπίδειον, καὶ ληκύθιον καλεῖται· ληκύθιον δὲ λέγεται, ἢ διὰ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους σκῶμμα, ἢ διὰ τὸν τοῦ τροχαϊκοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον, ἢ διὰ τὸ τῶν θρήνων βομβικόν· ὅθεν καὶ Καλλίμαχος i) τὴν τραγῳδίαν ληκύθιον μοῦσαν φησίν, -υ-υ-υ-. Τὸ ὄγδοον, τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, τοῦ δευτέρου δακτύλου ὄντος, -υ-υυ-. Τὸ ἔννατον, ἰαμβικὸν δίμετρον, ὑπερκατάληκτον, υ-υ-υ-υ--. Τὸ δέκατον, ἐπιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν· οὐ λέγεται δὲ ἰωνικὸν, ἀλλ᾽ ἐπιωνικόν· ὁ γὰρ ἀντίσπαστος πρὸς τὰς ἰαμβικὰς τὴν κοινωνίαν ἔχει, οἱ δὲ ἰωνικοὶ πρὸς τὰς τροχαϊκάς· ὅθεν ἀσύμφωνοί εἰσιν οἱ ἀντίσπαστοι μετὰ τῶν ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιωνικὸν, υ--υ-υ-. Τὸ ἑνδέκατον, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, -υ-υ-υ-υ. Τὸ δωδέκατον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, λειπούσης τῆς ἐσχάτης μακρᾶς, -υυ--υυ. Τὸ τρισκαιδέκατον, προκελευσματικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ὅρα δὲ καὶ τὰς ταχυτῆτας καὶ τὰ κῶλα τῆς στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστρόφου, ὅπου εὕρηται κείμενον. τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ προκελευσματικὸν, υυυυυυυ. Τὸ ιδ´ ὅμοιον τῷ ἑβδόμῳ, τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, -υ-υ-υ-. Τὸ ιε´ ἀντισπαστικὸν δίμετρον κατ᾽ ἀντιπάθειαν ὑπερκατάληκτον. ἀντίσπαστος γὰρ καὶ παίων πρῶτος καὶ συλλαβή. ἀντιπαθεῖ δὲ, διότι ὁ ἀντίσπαστος μὲν συμφωνεῖ τῷ ἰάμβῳ, οἱ δὲ παίωνες τοῖς τροχαίοις· ἴαμβοι δὲ καὶ τροχαῖοι ἐναντίοι εἰσίν, υ--υ-υυυ-. Τὸ ις´ ἀντισπαστικὸν μετὰ τροχαϊκῆς συζυγίας τῆς δευτέρας κατ᾽ ἀντιπάθειαν, καὶ ὁ ὕστερος ἀνάπαιστος καὶ αὐτὸς οἰκεῖος τῷ τροχαίῳ· ὥστε τρίμετρον βραχυκατάληκτόν ἐστιν, υ--υ-υ-υυυ-. Τὸ ιζ´ φαλαίκιον, ἀπὸ Φαλαίκου τοῦ εὑρόντος, καὶ χρωμένου αὐτῷ, ὅταν ὁ πρῶτος μόνος ἐστὶν ἀντίσπαστος, οἱ δὲ ἐφεξῆς ἴαμβοι. ἔστι δὲ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, υ--υυ-υ-υ-. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς τε καὶ ἀντιστροφῆς, μόνη παράγραφος ⌐· αὕτη γάρ ἐστι σημεῖον τοῦ τέλους τῶν στροφῶν καὶ ἀντι-

i) T. I. p. 548.

στροφῶν. Ἰστέον ὅτι πᾶσαι αἱ στροφαὶ καὶ ἀντιστροφαὶ καὶ αἱ ἐπῳδοὶ τοῦ παρόντος ἐπινικίου ὅμοια καὶ ἰσόμετρα ἔχουσι τὰ κῶλα τῇ πρώτῃ. ὁ αὐτός ἐστι λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς, πλὴν τοῦ ιδ'. ἐκεῖνο γὰρ, μονόστροφον ὂν, ἐνηλλαγμένην ἔχει τὴν ἀντιστροφήν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἔχει κῶλα ιγ'. Τὸ ά ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς κατὰ ἀντιπάθειαν. ἔστι δὲ δίμετρον ὑπερκατάληκτον, υ-υυυ-υ-. Τὸ δεύτερον, ἰαμβικὸν πενθημιμερές· πλὴν ὁ πρῶτος τρισύλλαβος, υυ-υ--. Τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον. ἔχει δὲ καὶ τρισυλλάβους πόδας, υ-υ-υ-υυυυ-. Τὸ δ' ἰαμβικὰ δύο πενθημιμερῆ καὶ συλλαβή· ἔστι δὲ ὁ πρῶτος, τρίβραχυς χορεῖος, υυυυ-υ--υ-υ-. Τὸ έ παιωνικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ βακχείου. εἰσὶ δὲ οἱ τοιοῦτοι πόδες οἰκεῖοι τοῖς παίωσιν, υ-υυ--υ-υ--. Τὸ ϛ' ἀντισπαστικὸν σύναμα ἰαμβικαῖς συζυγίαις οἰκείαις, τρίμετρον, υ--υυ-υ-υ-υ-. Τὸ ζ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἔχει δὲ τὴν δευτέραν τροχαϊκὴν συζυγίαν, οἰκείαν τοῖς ἰωνικοῖς, --υυ-υ-υ-. Τὸ ή, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, --υ-υ-. Τὸ ϑ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον βραχυκατάληκτον, --υυ--. Τὸ δέκατον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, λεγόμενον Ἀνακρεόντειον. ὅλα γὰρ ᾄσματα αὐτῷ τούτῳ τῷ μέτρῳ συνετέθησαν, --υ-υ-υ-. Τὸ ιά, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἀπὸ μείζονος παρατετηρημένον. ἄρχεται γὰρ ἀπὸ βραχείας, ὡς γίνεσθαι τὸ πρῶτον β' παίωνα, υ-υυ--υυ. Τὸ ιβ' ἐπιωνικὸν διὰ τὸν πρῶτον ἀντίσπαστον, οὐκ οἰκεῖον ὄντα τοῖς ἰωνικοῖς καὶ τοῖς τροχαίοις, ἀλλὰ τοῖς ἰάμβοις. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ οὐκ ἰωνικὸν, ἀλλ' ἐπιωνικὸν λέγεται. εἰ δὲ καὶ τροχαϊκὴν τὴν κατακλεῖδα ἔχει, οὐ ξένον. οἱ γὰρ τροχαῖοι οἰκεῖοι τῷ ἰωνικῷ. υ--υ--υυ-υ-. Τὸ ιγ' χοριαμβικὸν δίμετρον, καταληκτικόν· ἔχει γὰρ βακχεῖον τὴν κατακλεῖδα, οἰκείαν ἰάμβιος καὶ χοριάμβοις, -υυ-υ--. Ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης

ἐπῳδοῦ κορωνὶς ⁓ϟ· ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας ἐπῳδοῦ, ἤτοι ἐπὶ παντὸς τοῦ ᾄσματος, μόνος ἀστερίσκος ⁜, ὃς δηλοῖ, ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται. *k)*

k) Non modo Scholia in Olympia vetera habentur, quibus praefixum (ed. Call. Ox.): *Ἐξήγησις παλαιὰ πάνυ ὠφέλιμος·* verum etiam ad calcem (plag. K. ed. Call.) adiecta sunt (in ed. Oxon. cuique carmini subiecta): *Σχόλια νεωτέρων πάνυ καὶ αὐτὰ ὠφέλιμα, ὡς ἐξ αὐτῶν ἐστι δῆλον, εἰς τὰ Πινδάρου Ὀλύμπια, ἢ κατά τινας, Δημητρίου Τρικλινίου.* His monitum sequens praefixum: *Οἱ νομίσαντες τὰ σχόλια ταῦτα Δημητρίου εἶναι τοῦ Τρικλινίου, τούτου ἕνεκα οὕτως ὑπέλαβον. εὑρέθη γὰρ ἔν τινι τῶν παρ᾽ ἡμῖν ἀντιγράφων ἐπισημείωσις οὕτω λέγουσα· Ἰστέον ὅτι τὰ γραφέντα περὶ τῶν κώλων ἐν ἀρχαῖς πάντων τῶν Ὀλυμπίων ἐπινικίων, καὶ τοῦ πρώτου μόνου τῶν Πυθίων, παλαιά ἐστι. διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ ἡμετέρου σοφιστοῦ, ἤτοι μυσταγωγοῦ, κυροῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Πυθίων ἐμετρήθη παρ᾽ αὐτοῦ, πολλῶν τινων τῶν καθ᾽ ἡμᾶς σοφῶν εἰς τοῦτο αὐτὸν προτρεψάντων. καὶ ὅσα δὲ ἐν τῇ βίβλῳ ἐγράφη σχόλια, σημειώσεις τινὰς ἔχοντα ἐν ταῖς τῶν λέξεων ἐναλλαγαῖς, ἃ καὶ σημεῖον, τὰ διὰ μέλανος κεφάλαια, ἔχουσι, καὶ τἄλλα τὰ κατ᾽ ἄλλον τρόπον γραφέντα, καὶ ταῦτα τοῦ αὐτοῦ ἐστιν.* Equidem vtrumque genus Scholiorum coniunxi, ita tamen, vt veteribus adderem litteram V., recentioribus R., et glossas quoque Codd. Mss. edit. Oxon. inserui. BECK. quem ipse sequutus sum.

SCHOLIA
IN PINDARI OLYMPIA.

CARMEN I.

Ἱέρωνι Συρακουσίῳ.] Ἐπιγέγραπται ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι, τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ, νικήσαντι ἵππῳ κέλητι, τὴν ογ' Ὀλυμπιάδα, ἢ, ὥς ἔνιοι, ἅρματι. συνέβη δὲ αὐτὸν νικήσαντα καὶ τεθρίππῳ τὴν οη' Ὀλυμπιάδα, ἐν ταύτῃ τελευτῆσαι. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου Φερένικός ἐστι. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Βακχυλίδης, γράφων οὕτως. (Vrsin. p. 202.) Ξανθότριχα μὲν Φερένικον Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν Πῶλον ἀελλοδρόμον νικήσαντα. ἦν Ἱέρων Δεινομένους παῖς (Δεινομένους δὲ παῖδες τέσσαρες· Γέλων, Ἱέρων, Πολύζηλος, καὶ Θρασύβουλος) τὸ γένος, τύραννος Συρακουσίων τῶν ἐπὶ Σικελίᾳ. ἔσχε δὲ υἱὸν Δεινομένην. νικήσας δὲ τὰ Ὀλύμπια, ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν Συρακούσιον καὶ Αἰτναῖον, κτίσας τὴν παρακειμένην τῷ ὄρει πόλιν ἐν τῇ Σικελίᾳ, Αἴτνην, ὁμώνυμον τῷ ὄρει.

1. *Ἄριστον*] Κράτιστόν ἐστι. Gl. Mss. β. γ.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Οὐδὲν ἕτερόν τι αὐτῷ τὸ προοίμιον βούλεται, ἢ, τεσσάρων ὄντων τῶν ἱερῶν ἀγώνων, συγκριτικῶς ἐπιδοξότερον τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀποφῆναι. οἰκειότατα δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς συγκρίσεως παρείληφε. τεσσάρων γὰρ ὄντων, ὡς ἔφην, τῶν ἱερῶν ἀγώνων, καὶ αὐτὰ τὰ κοσμικὰ στοιχεῖα ἰσάριθμα ὄντα τοῖς ἀγῶσι παραλαμβάνει· εἶτα τούτων τῶν στοιχείων χρειωδέστερον καὶ διαπρεπέστατον τὸ ὕδωρ παραλαμβάνει, τῇ τῶν φιλοσόφων ἑπόμενος γνώμῃ, οἵ, φυσικώτερον, κινηθέντος ἐκ τοῦ ὕδατος ἔφασαν καὶ τὰ ἄλλα τρία στοιχεῖα συνίστασθαι. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ τὸ λεπτομερὲς, ἀέρα λέγουσι γίνεσθαι, τὸ δὲ παχύτερον, εἰς ἑαυτὸ συνιστάμενον, γῆν· ἀποτελεῖν δὲ ἀπολεπτυνόμενον τὸν διάπυ-

ρον αἰθέρα, πῦρ· διὰ τοῦτο ἄριστον εἶπε τὸ ὕδωρ, ἐπεὶ δοκεῖ τῆς τῶν ἄλλων γενέσεως αἴτιον εἶναι. Τὸ γὰρ αἴτιον τῶν δι' ἑαυτοῦ γινομένων προὔχον τῶν ἄλλων. ἔνιοι δὲ καὶ τοῦτο προστιθέασι λέγοντες, ὅτι καὶ πρὸς τὰ λογικὰ καὶ ἄλογα ζῶα ἀναγκαιότερον εἶναι τὸ ὕδωρ, μάλιστα πρὸς θάλπος· καὶ ὅτι τὰ φυτὰ ἐκ τοῦ ὕδατος τρέφεται, ἡμεῖς δὲ ἐκ τῶν σπερμάτων ζῶμεν, τὰ δὲ σπέρματα οὐκ ἄλλως δύναται ζωογονηθῆναι, εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ ὕδατος, εἰκότως τὸ ὕδωρ μεῖζον τῶν ἄλλων στοιχείων. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικὸν παραλαμβάνουσιν· (Iliad. ξ, 201. 2.) „Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.“ εἰ δὲ ὁ Ὠκεανὸς ποταμὸς καὶ ἡ μήτηρ Τηθὺς, ἤγουν ἡ πηγὴ, ἡ δὲ τῶν θεῶν γένεσις ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ γεννᾶται, εἰκότως τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων προτιμώτερον. ἀπεδείξαμεν οὖν διὰ πολλῶν τῶν τεσσάρων στοιχείων προτιμώτερον τὸ ὕδωρ. πρὸς ταύτην τὴν ἀπόδειξιν καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα προτιμώτερον καὶ κεφαλαιωδέστερον ἀποδείκνυσιν. ἀρχὴ γὰρ τῶν ὅλων κατὰ Θαλῆν τὸ ὕδωρ. τὸ δὲ ἑξῆς τοῦ λόγου· ἄριστον μὲν ὕδωρ. ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου· ἅτε αἰθόμενον πῦρ διάδηλόν ἐστι νυκτὶ, οὕτως ἐν πλούτῳ χρυσός.

Ἄλλως. Τρία ἐν ἀνθρώποις Πίνδαρος ἄριστα εἶναι λέγει, τὸ ὕδωρ μὲν, εἰς τὸ ζῆν, οὗ ἄνευ βιοῦν ἀδύνατον· εἶτα χρυσὸν ἐν πλούτῳ τῶν ἄλλων χρημάτων ἐμπρέποντα, καθάπερ ἐν τῇ νυκτὶ τὸ πῦρ· πρὸς δὲ δόξαν, τὴν ἐν Ὀλυμπιάσι νίκην. ὁ δὲ νοῦς τοῦ προοιμίου ὅλου τοιοῦτος· ὥσπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων χρησιμώτερον, ὁ δὲ χρυσὸς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν προτιμώτερος τῶν ἄλλων. καὶ δευτέραν ἀπόδειξιν συγκριτικὴν ποιεῖται τῶν τοῦ πλούτου χρημάτων ἀξιολογώτερον καὶ τιμιώτερον ἀποδεικνὺς τὸν χρυσόν. εἰ δὲ μὴ ἐβράδυνεν, ἠρκέσθη εἰς τὸν περὶ τῶν στοιχείων λόγον, καίτοι κεφαλαιωδέστερον ὄντα· ἀλλὰ πολύς ἐστιν ἐγκωμιάζων τὸν πλοῦτον. φαμὲν, ἡττᾶσθαι αὐτὸν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως φιλοχρημάτου τυγχανούσης. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ χρυσὸς ἐν ἅπασι τοῖς κτήμασι τοῦ δυνατοῦ πλούτου οὕτω διαλάμπει, ὡς ἐν νυκτὶ πῦρ καιόμενον.

Ἄλλως. ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, ἅτε αἰθόμενον πῦρ διάδηλόν ἐστι νυκτὶ, οὕτως ἐν πλούτῳ χρυσός.

Ἄλλως. σύγκρισις τῶν ἀγώνων πρὸς τὰ στοιχεῖα, ἐξ αὐτοῦ τοῦ προοιμίου. καὶ γὰρ ἐκεῖνα ὃν τρόπον αἴτια τοῦ ζῆν τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶ, τὸν αὐτὸν καὶ τοῦ καλῶς ζῆν τούτους αἰτίους φησίν. ἐπειδὴ μὲν οὖν πρώτιστον καὶ τῶν ἄλλων στοιχείων ἄμεινον τὸ ὕδωρ ἐστὶ, παραβάλλει αὐτὸ τῇ τῶν Ὀλυμπίων νίκῃ, ὡς καὶ αὐτῇ προυχούσῃ τῶν ἄλλων τεσσάρων.

Ἄλλως. Ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει τοῦ μεγάλως δυναμένου πλούτου, ἅτε τὸ αἰθόμενον πῦρ ἐν νυκτὶ, ἤγουν ὁ πυρσός· ἀπὸ κοινοῦ τὸ διαπρέπει. V.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἐπειδὴ τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες, Ὀλύμπια, Νέμεα, Ἴσθμια, καὶ Πύθια· οἱ μὲν τρεῖς ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ δὲ τῶν Πυθίων, ἐν Δελφοῖς γινόμενος, ὧν τὰ μὲν Ὀλύμπια καὶ Νέμεα εἰς Δία, εἰς Ποσειδῶνα δὲ τὰ Ἴσθμια, τὰ δὲ Πύθια εἰς Ἀπόλλωνα ἐτελεῖτο. ἔστι δὲ καὶ τέσσαρα στοιχεῖα, τὰ τὸ πᾶν συνιστῶντα, πῦρ, ἀὴρ, ὕδωρ, γῆ· ἐπεὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, βουλόμενος τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα κρείττω τῶν τριῶν ἀποδεῖξαι, καὶ δέον οὕτως εἰπεῖν· ὥσπερ τὸ ὕδωρ κρεῖττον τῶν ἄλλων στοιχείων· ἐπὶ (δὲ) τῇ συγκρίσει ταύτῃ ἑτέραν ποιεῖ λέγων· ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει καὶ διαλάμπει ἐξόχως καὶ ὑπερτάτως τοῦ μεγάνορος καὶ τοῦ τοὺς ἄνδρας μεγίστους κατά τε νοῦν καὶ ψυχὴν ποιοῦντος νομίζεσθαι πλούτου, ἢ τοῦ μεγαλαύχους τούτους ποιοῦντος. πλοῦτον δὲ ἐνταῦθα καλεῖ τὴν τῶν κτημάτων καὶ θρεμμάτων καὶ τῶν ἄλλων περιουσίαν. θέλων δὲ δεῖξαι, πῶς ὑπερέχει ὁ χρυσὸς τοῦ πλούτου, φησίν· ἅτε, καὶ καθὰ, πῦρ αἰθόμενον, καὶ καιόμενον καὶ λάμπον ἐν νυκτί. ἄριστον δέ ἐστι τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, οὕτω. φασὶ γὰρ οἱ Φυσικοὶ, αἴτιον τὸ ὕδωρ τῆς τῶν τριῶν οὐσίας εἶναι, καὶ τὸ μὲν λεπιομερέστερον αὐτοῦ, ἀέρα γίνεσθαι, τὸ δὲ παχύτερον, εἰς ἑαυτὸ καθιστάμενον, γῆν, ἀπολεπτυνόμενον δὲ, τὸν διάπυρον αἰθέρα, ἤτοι τὸ πῦρ. Ἄριστον μὲν ὕδωρ· τῶν

ἄλλων δηλονότι στοιχείων. καὶ γὰρ τὰ μὲν ὑπερθετικὰ, ἐπὶ τὰ ὁμογενῆ ἀεὶ τὴν ὑπέρθεσιν ἔχει, καὶ χωρὶς ἐκείνων πολλάκις λέγεται καὶ ἔχει ταῦτα συνυπακουόμενα, ὡς ἐνταῦθα τὸ ἄριστον. τὰ δὲ συγκριτικὰ χωρὶς ἐκείνων, πρὸς ἃ τὴν σύγκρισιν ἔχει, οὐ δύναται λέγεσθαι, εἰ μὴ ἐπὶ θεοῦ λαμβάνοιτο, ὡς τὸ κρεῖττον παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. R.

3. διαπρέπει] Τὸ διαπρέπει λέγεται μεταβατικῶς μεσιτευούσης ἀεὶ προθέσεως. οἷον διαπρέπει τόδε ἐπὶ τοῖςδε, ἤγουν διὰ πάντων τούτων πρέπει, τουτέστι, παραβαλλόμενον πρὸς πάντα ταῦτα ἀποκρύπτει αὐτὰ, καὶ εὐπρεπὲς αὐτὸ μόνον δοκεῖ ἐν αὐτοῖς εἶναι. ἐπὶ πολλὰ δὲ ἀεὶ ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ ποιεῖται ταύτην τὴν ἑαυτοῦ μετάβασιν. καὶ οὐδέποτε ἐφ' ἕν. ὑπερθετικοῦ γὰρ τρόπον τινὰ δύναμιν ἔχει. δυνάμει δὲ εἴρηται, διὰ τὰ περιληπτικὰ τῶν ὀνομάτων· οἷον τὸ χορὸς, τὸ δῆμος, τὸ πλοῦτος. ταῦτα γὰρ ἑνικὰ ὄντα τῇ φωνῇ, πληθυντικὰ τῇ δυνάμει εἰσί. λέγεται δὲ καὶ μόνον κατ' ἐξαίρετον, καθὰ καὶ τὰ ὑπερθετικὰ ἐνίοτε, ὡς ἐνταῦθα· Αἰθόμενον πῦρ διαπρέπει νυκτί. οὐ γὰρ πρὸς τὴν νύκτα παραβαλλόμενον εὐπρεπές ἐστι· τοῦτο γὰρ ἀσύνετον λέγειν· ἀλλ' ἐν νυκτὶ καιόμενον διαλάμπει, πρὸς τὰ ἄλλα δηλονότι παρατιθέμενον, ἃ λαμπρότητα ἔχει. οἱ λαμβάνοντες εἰς τὸ πλούτου ἔξωθεν τὸ ἐπὶ, καὶ τὸ ἔξοχα ἀντὶ τοῦ λίαν λέγοντες, ἀμαθεῖς. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ἔξοχα, τὸ δὲ ἔξοχα ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα. ὥσπερ οὖν ἐπέκεινα πάντων φαμὲν, οὕτω καὶ ἔξοχα. R.

4. μεγάνορα] εἶπε τὸν πλοῦτον, ὡς μὲν ἔνιοι, διὰ τὸ κατασκευάζειν τοὺς κεκτημένους αὐτὸν αὐχητικοὺς, καὶ ὑπερόπτας, καὶ ὅτι αὐτὸς γίνεται μεγαλήνωρ, διὰ τὸ πολλὰ δύνασθαι κατεργάζεσθαι. νεῦρα γὰρ πολέμου ὁ χρυσός.

Ἄλλως. μεγάνορος, ἤτοι τοῦ αὐξάνοντος τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ποιοῦντος μείζονα φρονεῖν τῶν καθηκόντων, ἢ ὅτι αὐτομεγάνωρ ἐστὶ, διὰ τὸ πολλὰ δύνασθαι κατεργάζεσθαι. V.

5. ἄθλα] νῦν εἴρηκε τὰ ἀγωνίσματα. ἔλεγον δὲ οὕτω καὶ τὰ ἔπαθλα. Ὅμηρος (Iliad. ψ, 273.) „Ἱππῆας τὰ δ'

ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ᾽ ἐν ἀγῶνι", ἢ ἄεθλα, τὰ ἀγωνίσματα, περιφραστικῶς τοὺς ἀγῶνας. πρὸς ἑαυτὸν δὲ ἐκφέρων, εἶπεν· ὦ φίλον ἦτορ, εἰ δὲ καταλέγειν ἆθλα βούλει, νόμιζε ὡς ἐν ἄστροις ἥλιον φαεινότερον, οὕτως ἐν ἄθλοις τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα προτεύειν. V.

Ἆθλον καὶ βραβεῖον τὸ αὐτό· ὡς λῆμμα καὶ δῶρον. λέγεται δὲ οὕτω τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικήσαντι ἀθλητῇ, ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων αὐτὸ βραβευτῶν, βραβεῖον, ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἆθλον. ἐνταῦθα δὲ ἄθλα λέγει τοὺς ἀγῶνας. R.

Γαρύεν] φωνεῖν, καταλέγειν, διακρίνειν, ὑμνεῖν. Δωρικῶς δὲ τὸ γαρύεν, τοῦ ι ἐκλείψαντος. Ἄλλως. γαρύεν λέγει, καί ἐστιν ἀποβολὴ τοῦ ι, ὅπερ ἔθος Δωριέων. (cf. Gregor. Cor. de Dial. p. 140. s.) ἡ δὲ γῆρυς ὅτι ἐπὶ τῆς φωνῆς εἴρηται, εὑρίσκομεν, καὶ Ὅμηρος (Iliad. δ, 437.)· „Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ᾽ ἴα γῆρυς." ἔθος δέ ἐστι Πινδάρῳ, μὴ, οἷς προοιμιάζεται συγκριτικοῖς, τούτοις τὰ συγκρινόμενα εὐθέως ἐπάγειν, ἀλλὰ μεταξὺ τινὰ εἰκόνα ἀποδεικτικὴν τῆς βελτιώσεως παρεντίθεται, καὶ οὕτω τὴν σύγκρισιν ἐπιφέρει. ποιεῖ δὲ τοῦτο, θερμός τις ὢν, καὶ πολύνους ἐπὶ τὰ νοήματα. V.

6. Ἐπιθυμεῖς, ὦ φίλη ψυχή. Gl. mss. α. β. γ.

8. *Θαλπνότερον*] θερμότερον, φανερώτερον, φαεινότερον. τῇ γὰρ θέρμῃ καίειν τὸν ἀέρα καὶ φωτίζειν ποιεῖ. V.

9. *Ἐν ἁμέρᾳ*] καὶ ἐκ τοῦ καιροῦ τὸ ἄγαν λαμπρὸν τοῦ ἡλίου δείκνυσι, καὶ πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ἄστρων, ἅτινα κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξασθενεῖ φαίνεσθαι. διὸ καὶ ἁρμοδίως ἄστρα ἐπήγαγεν. Ἔρημον εἶπε τὸν αἰθέρα διὰ τὸ ἄγαν πυρῶδες, καὶ μὴ πλησιάζειν αὐτῷ ζῶον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ. (τὸ ερι μόριον λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ μεγάλως· ὡς Ὅμηρος (Iliad. κ, 305.)· ἐριαύχενας ἵππους.) τὸ δὲ σαφὲς οὕτως ἔχει· εἰ δὲ, ὦ προσφιλεστάτη ψυχὴ, ἀγῶνας φωνεῖν καὶ διακρίνειν μέλλεις καὶ διακηρύσσειν, μηκέτι τοῦ ἡλίου σκόπει ἕτερον ἄστρον, μήτε θερμότερον μήτε λαμπρότερον διὰ τῆς ἐρήμου αἰθέρος φερόμενον ἐν ἡμέρᾳ· μηδὲ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ

ἀγῶνος ἕτερον βελτίονα. V. Εἰκότως εἶπε τὸ ἐν ἁμέρᾳ. ἡλίου γὰρ ἐν ἡμέρᾳ λάμποντος, οὐδὲν τῶν ἄστρων ὁρᾶται. R. Ἄστρον] κακῶς εἶπε ἄστρον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἀστέρα. τὰ γὰρ ἐκ πολλῶν συγκείμενα ἀστέρων ζώδια, ἄστρα λέγεται, ὁ δὲ ἥλιος ἀστήρ. τὸ δὲ ὅλον εἰπεῖν· ὥσπερ ἐν ἄστροις ἥλιον εἴπῃς θαλπνότερον, οὕτως ἐν ἀγῶσι προκρίναις Ὀλυμπίαν. V. ἄστρον, ἀντὶ τοῦ ἀστέρα. διαφέρει ἄστρον καὶ ἀστήρ. ἀστὴρ γὰρ ὁ μονομερής· ἄστρον δὲ τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συγκείμενον. R.

10. Ἐρήμας δι' αἰθέρος] ἀνεφέλου ἀέρος. Gl. mss. α. β. γ. ἡ μὲν θάλασσα ἔχει τοὺς ἰχθῦς, ἡ δὲ γῆ τὰ τετράποδα καὶ τὰ ἑρπετὰ, ὁ δὲ ἀὴρ τὰ πτηνά· ὁ μέντοι αἰθὴρ, πυρώδης ὢν, οὐκ ἔχει. ἢ ἐρήμης, τῆς μὴ ἐχούσης νέφος· οὐ γὰρ συνίσταται εἰς θερμασίαν. ἢ διὰ τὸ μὴ φαίνεσθαι οἰκούμενον. ἢ ὡς πρὸς ἡμᾶς ἐρήμης, διὰ τὸ ἡσύχιον καὶ ἔρημον. V. Τὸν αἰθέρα ἐνταῦθα θηλυκῶς εἶπε ποιητικῷ ἔθει. Ἐρήμας δὲ δι' αἰθέρος, οἱ μὲν φασὶ τοῦ οὐρανίου πυρὸς, ᾧπερ οὐ πλησιάζει τὶ τῶν παρόντων διὰ τὸ αὐτοῦ δαπανητικόν· διὸ καὶ ἔρημός ἐστιν. ἐγὼ δέ φημι τὸν ἀέρα· ὃς, εἰ καὶ πέτονται ἐν αὐτῷ ζῶα, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ οἰκεῖν ἐνταῦθα, ἔρημός ἐστιν. ἄλλως τε καὶ τί τῆς ἐκείνων ἀλογίας γένοιτ' ἂν χεῖρον, ἐπεὶ τὸ μὲν πῦρ ἄνω ὂν ἡμῖν οὐχ ὁρᾶται, ἡμεῖς δὲ, διὰ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ γῆς, οὐρανοῦ, καὶ ἀέρος διαφανοῦς ὄντος, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἄστρα καταλαμβάνομεν. ὅτι δὲ καὶ τὸ αἰθὴρ ἀντὶ τοῦ ἀὴρ εὕρηται, μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων περὶ τῶν νεφελῶν οὕτως (Nub. 569. 570.) „Ὑμέτερον πατέρ', αἰθέρα, βιοθρέμμονα πάντων.“ ἐν γὰρ τῷ ἀέρι, καὶ οὐκ ἐν τῷ πυρὶ, αἱ νεφέλαι συνίστανται, καὶ οὗτος πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις τὸ ζῆν παρέχει. Ἐρήμας δι' αἰθέρος. Παρὰ τοῖς Ἴωσιν οὕτω θηλυκῶς προφέρεται· ὡς ἡ κίων καὶ ἡ Μαραθών. οὐ πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα Ἰωνικά ἐστιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι. R.

11. Ὀλυμπίας] Ὀλυμπία, Πίσα καὶ Ἦλις τὸ αὐτό· Ὀλύμπια δὲ οὐδετέρως ὁ ἐκεῖ τελούμενος ἀγών. R.

12. *Αὐδάσομεν*] ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ· „Ἵνα εἴδομεν ἄμφω“ (Iliad. α, 363.) R.

13. *Πολύφατος*] πολύδοξος. Gl. mss. α. β. γ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου *l*) περιβάλλεται ταῖς τῶν σοφῶν μητίεσι, καὶ ὑπὸ πάντων τούτων κατασκευάζεται. ἀμφιβάλλεται δὲ, ἤτοι κοσμεῖται, ἢ περιγράφεται, καὶ περιλαμβάνεται, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος (Il. ψ, 255.)· „Τορνώσαντο δὲ σῆμα.“ Ἄλλως. οἷον εἰπεῖν, γράφεται, περιβάλλεται. ἔνιοι δὲ προβάλλεται. κοσμεῖται ὁ ὕμνος — ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν στεφάνων. Πολύφατος δὲ, ὁ πολύφημος, ὁ ὑπὸ πολλῶν φημιζόμενος καὶ λεγόμενος, πολυθρύλλητος. V.

16. *Κρόνου παῖδα*] Ἔστι μὲν τὴν ἑστίαν δέξασθαι Κρόνου, καθότι πρόκειται. (Scilicet in edd. Call. post κελαδεῖν punctum ponitur.) βέλτιον δὲ οὕτως δέξασθαι· εἰς τὴν τοῦ Ἱέρωνος ἐλθόντας ἑστίαν, τὸν τοῦ Κρόνου παῖδα, τὸν Δία, ὑμνεῖν. πιθανώτερον γὰρ τῆς νίκης Ὀλυμπιακῆς οὔσης τὸν Ὀλύμπιον Δία παρὰ τῷ Ὀλυμπιονίκῃ ἀνυμνεῖσθαι. Τὸ δὲ ἐς ἀφνεὰν εἶπεν, ὅτι τὸ ἱπποτροφεῖν πλουσίων· τὸ δὲ ἱκομένους, ἀντὶ τοῦ παραγενομένους· τῇ γὰρ αἰτιατικῇ ἀντὶ ὀρθῆς κέχρηται. (ὅπερ οὐκ οἶμαι λόγον ἔχειν.) V.

Εἰ μὲν ἱκόμενοι γράφεται, τὸ ἑξῆς ἔχει οὕτως· μηδὲ ἀγῶνα εἴπωμεν κρείττονα τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνος, ἀφικόμενοι εἰς τὴν πλουσίαν οἰκίαν τοῦ Ἱέρωνος τὴν εὐδαίμονα· τὸ δὲ, ὅθεν ὁ πολύφατος μέχρι τοῦ, Κρόνου παῖδα, διὰ μέσου οὕτως· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ὁ ὕμνος, οὗ πολὺ κλέος, πλέκεται βουλαῖς σοφῶν, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν σοφῶν, ὥστε ὑμνεῖν τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου, τουτέστι τὸν Δία, ὅς ἐστι δεσπότης τοῦ ἀγῶνος. Εἰ δὲ ἱκομένοις, οὕτω· μηδὲ ἀγῶνα εἴπωμεν κρείττονα τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ὁ ὕμνος, οὗ πολὺ κλέος, πλέκεται ἡμῖν νοήμασι σοφῶν, ὥστε ὑμνεῖν τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου, ἀφικομένοις εἰς τὴν πλουσίαν οἰκίαν τοῦ Ἱέρωνος, τὴν μακαρίαν, τὴν εὐδαίμονα, τουτέστι, τὴν

l) ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. leg. ἐκ τῆς Ὀλυμπίας. ἐκ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος.

Σικελίαν· ὅς, ἤγουν ὁ Ἱέρων, διέπει βασιλείαν δικαίαν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῇ πολυμήλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ πολυθρέμμονι.

Εἰ δὲ ἀγῶνας θέλεις ὑμνεῖν, ὦ προσφιλὴς ἐμοὶ ψυχὴ, μηδὲ ζήτει ἰδεῖν ἐν ἡμέρᾳ ἄλλον τινὰ ἀστέρα λαμπρὸν, θερμότερον τοῦ ἡλίου, δι' ἐρήμου τοῦ αἰθέρος, φερόμενον δηλονότι· ἤγουν μὴ ὑπὸ νεφελῶν κρυπτόμενον· ὅτε γὰρ ἀσύννεφής ἐστιν ὁ οὐρανὸς, τότε ἡ τοῦ ἡλίου δείκνυται θερμότης. R.

Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν] οἱ μὲν πρὸς τὸ ἑστίαν συντάσσουσιν (ἐπλανήθησαν δὲ εἰς τοῦτο) διότι ἡ καταρχὰς τὴν οἰκίαν εὑροῦσα ἡ Ἑστία ἦν, ἥτις ἦν Κρόνου θυγάτηρ, ἀφ' ἧς καὶ τὴν οἰκίαν ἑστίαν λέγομεν. Ἐγὼ δὲ Κρόνου παῖδα λέγω τὸν Δία, ὃν δίκαιον ἐπαινεῖσθαι πρὸ τῶν νενικηκότων, διὰ τὸ αὐτοῦ τὴν πανήγυριν εἶναι, εἰς ἣν ουτοι ἐνίκησαν. πρῶτον δὲ καθολικῶς εἰπὼν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας ἔρχεσθαι τοὺς ὕμνους ἐν τοῖς σοφοῖς ἐπαινοῦσι τοὺς νικῶντας· ἐπειδὴ ὁ νῦν νενικηκὼς ὁ Ἱέρων ἦν, ὁ πρὸς τοῦτον τὸν ἔπαινον ἐργαζόμενος, διὰ τοῦτο πρὸς Ἱέρωνα τὸν λόγον ἀπέτεινε. καί ἐστι τὸ ἱκομένους, δι' ἑαυτόν. R.

18. Θεμιστεῖον] βασιλικόν. Gl. Ms. α. Ἡρωδιανὸς προπαροξύνει· ἀναλογώτερον γάρ· ἡ δὲ χρῆσις παροξύνει. — Ἄλλως. Θεμιστεῖον· τὸ δίκαιον, παρὰ τὸ Θέμις. ἀμφέπει δὲ, τὸ περιέπει, οἱονεὶ θεραπεύει. V. Τοῦτο ἡ μὲν ἀναλογία προπαροξύνει, ἡ δὲ συνήθεια προπερισπᾷ. ἐπικρατεῖ δὲ ἡ συνήθεια, ὡς ἐν τῷ χάριεν. κἀκεῖνο γὰρ, ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ἐπὶ τῆς παραληγούσης ἂν εἶχε τὸν τόνον, ἀλλ' ἡ συνήθεια προπαροξύνουσα αὐτὸ, ἐπεκράτησε. R.

Ἀμφέπει] διέπει. περιέπειν γάρ ἐστι τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ θάλπειν. διέπειν δὲ τὸ διοικεῖν. ἐνταῦθα δὲ ὁ λόγος τὸ δεύτερον ἀπαιτεῖ. R.

Σκᾶπτον] σκῆπτρον, ἡ βασιλικὴ ῥάβδος. ἀπὸ ταύτης δὲ ἐνταῦθα τὴν βασιλείαν θέλει δηλοῦν. τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ ἐστὶν ἐν χρήσει. σκᾶπτον δὲ κατὰ Δωριεῖς τὸ σκῆπτρον, ἀποβολῇ τοῦ ρ γινόμενον. R.

19. Πολυμάλου] τῆς εὐδαίμονος ἀπὸ μέρους τοῦτο. Δρέπων μὲν ἀντὶ τοῦ δρεπόμενος, ἀπανθιζόμενος, πασῶν

ἀρετῶν τὸ τέλειον, ἀνδρείας, δικαιοσύνης, καὶ τῶν ἑξῆς, αὐτὸ τὸ ἄκρον δρεπόμενος ἁπασῶν τῶν ἀρετῶν· οἱονεὶ ἀφ᾽ ἑκάστης τὸ ὠφέλιμον καρπούμενος. Ἄλλως. ἀκαταλλήλως τὸ δρέπων τῷ ἀγλαΐζεται ἐπενήνοχεν. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, ἀγλαϊζόμενος, ἵν᾽ ᾖ, καλλωπιζόμενος τῷ τῆς μουσικῆς κάλλει, τουτέστι τῆς ᾠδῆς. Ἄλλως. ἀγλαΐζεται δέ· ἀκαταλλήλως τὸ δρέπων τῷ ἀγλαΐζεται. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν· ἀγλαϊζόμενος ἐν τῷ τῆς ᾠδῆς ἄνθει, καὶ τῇ ᾠδῇ, ἤτοι μουσικὸς ὤν, ἢ περὶ τὴν μουσικὴν διακείμενος. φίλην δὲ τράπεζαν, ἢ ὅτι κατὰ τὸ ἀναγκαῖον συνεστιῶνται, ἢ ὅτι ἐκ ταύτης αἱ φιλίαι. Ἄλλως. Ἀγλαΐζεται δὲ, ἐπαγωγικῶς ἀπὸ τῶν καταριθμηθέντων. εἰρηκὼς γὰρ, ἀφνεὸς, ἀγαθὸς, δίκαιος, βασιλεὺς, ἐν τῇ ἀρετῇ τὸ δίκαιον, ἐν τῷ πλουτεῖν τὸ νικᾷν, φησὶν, ὅτι κέκτηται καὶ μουσικὴν, ἵνα πάσας τὰς βιωτικὰς ἀρετὰς εἴπῃ. Ἄλλως. τῷ εἶναι μουσικὸν, ἢ τῷ διακεῖσθαι περὶ μουσικὴν, ὥσπερ φιλίατρος m), οὕτως ἐστίν· ἀλλὰ τῷ ἀώτῳ, τῆς ᾠδῆς ἄνθει, τουτέστιν ἐν ταῖς ᾠδαῖς. οὐδὲν γὰρ ἕτερον μουσικῆς ἄνθος, ἢ αἱ ᾠδαί. Οἷα δὲ, ἔφη, ἐν τοῖς περὶ τὸν πότον εἰώθασι λέγεσθαι. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ ἐν τῷ τῆς μουσικῆς ἀπανθίσματι, οἱονεὶ πεπαίδευται τὴν μουσικήν n). V.

Δέον εἰπεῖν ἀγλαϊζόμενος, πρὸς τὸ μέτρον ἀγλαΐζεται εἶπεν. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς λογοποιοῖς. φησὶ γὰρ ὁ Συνέσιος· „Τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ γενόμενος, ἀλλ᾽ ὑπὲρ τῆς εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι, διετέλεσε.“ διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν· ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ, ἤτοι μουσικῇ, περιφραστικῶς δείκνυσιν αὐτὸν εἰρήνης ἀπολαύοντα, καὶ οὐ πολέμους ἔχοντα.

m) Debuit esse φιλαοιδός.

n) In μουσικῆς ἄωτον argutantur Schol. Est lyricus ornatus pro ipsa musica, τῇ μουσικῇ. At is, qui ἀγλαΐζεται, duplici modo accipi sane potest; est enim et is, qui arte musica ornatus est, vel in ea sibi placet, vt ap. Hom. Iliad. K, 331. ἵπποις — ἀγλαϊεῖσθαι, adeoque ipse eam exercet; et is, qui ornatur, celebratur carminibus. Nec video, vtrum posthabendum sit. Praetuli tamen posterius propter sequentia: *sicut solemus multa canere ad mensam*, in quibus sunt τὰ κλέα ἀνδρῶν. Est voc. in quo seriores sibi placent.

εἰρηναίας γάρ ἐστι καταστάσεως, μουσικῇ καὶ αὐλοῖς τὴν ψυχὴν θέλγειν. R.

20-22. Gl. mss. haec: δρέπων· τρυγῶν. Gl. β. γ. κορυφάς· τὰ ἐξαίρετα. Gl. α. β. ms. γ. addit: προτερήματα. ἀγλαΐζεται· λαμπρύνεται. Gl. α. β. γ. Tum additur: ἐν ἀώτῳ μουσικῆς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἐξαιρέτοις μέλεσι μουσικῆς κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὃ παίζομεν οἱ ἄνθρωποι θαμά, ἀντὶ τοῦ πολλάκις, περὶ φίλην τράπεζαν, ἀντὶ φιλικὴν, ἤγουν φίλους συνεστιωμένους ἔχουσαν.

24. Φίλαν] τὴν φιλοποιόν. οὐ γὰρ ἐχθροὶ εἰς τράπεζαν συνέρχονται. Τὸ δὲ παίζομεν, ὡς πρὸς τράπεζαν, οὐ τὸ σπουδαῖον· ἄκαιρον γάρ. ὁ δὲ νοῦς· Ὁποίαν μάλιστα μουσικὴν οἱ ἄνθρωποι συνεχῶς κατὰ τὰ συμπόσια περὶ τὴν προσφιλῆ τράπεζαν παίζομεν. καλῶς καὶ, μετὰ τὴν εὐωχίαν, εἶπεν. οὐ γὰρ ἦν σπουδαίου, ἄνευ τοῦ εὐωχεῖσθαι κιθαρίζειν. ἀμφίβολον οὖν, πότερον ἀγλαΐζεται μουσικῆς ἐν ἀώτῳ μουσικὰ ζητῶν παρὰ τῷ δείπνῳ, ἢ ἐπεὶ λύρα περιεφέρετο τοῖς δειπνοῦσιν, ὡς ἀπαρχομένων παιδιᾷ (καὶ) μουσικῇ τοῦ εἰς Ἱέρωνα ὕμνου. V.

Οἷα παίζομεν] ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὃ παίζομεν· ὁμοιωματικὸν ἀναφορικὸν, ἀντὶ ἀναφορικοῦ δεικτικοῦ. τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐστιν ἐν χρήσει. Τὸ Δωρίαν οἱ μὲν φασὶν ἱστορικῶς, διὰ τοῦτο, ὅτι πρῶτοι οἱ ἐν Παρνασσῷ Δωριεῖς λύραν ἐπήξαντο· οἱ δὲ μυθικῶς, ὅτι πρῶτος Ἑρμῆς ταύτην πήξας, Ἀπόλλωνι δῶρον ἔδωκεν. οὓς αὐτοὺς o) ἐάσας, Δωρίαν νόει τὴν Δώριον μέλος οὖσαν ἐν τῷ Ἱέρωνος ἐπινικίῳ· η ὅτι ο ἐπινίκιος Δωριστὶ συνετέτακτο. εἰσὶ δὲ αρμονίαι τρεῖς· Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. ἀναλάμβανε, ω ψυχὴ, την Δωρίαν φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον ἵππον Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πίσαν, εἰ ἄρα σοι η τούτου χάρις τὸν νοῦν ευφρανε. Πίσα, χώρα, καὶ Ἀλφειὸς, ποταμὸς πλησίον Ηλιδος, ἐν Πελοποννήσῳ εἰσί. λέγουσι δέ τινες τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν πάνυ πλησίον ειναι. ὅπερ ουκ ἐστιν αλη-

o) Leg. οὓς αὐτὸς ἐάσας, *quibus valere iussis, tu intellige.* et mox οὖσαν, ᾄσασαν.

θές. πεντήκοντα γὰρ στάδια ἀλλήλων διέχουσι. Πίσα δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Πίσης, τῆς θυγατρὸς Ἐνδυμίωνος. ἐλέγετο δὲ ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος καὶ Πίσα καὶ Κρόνιος λόφος. Τὸ δὲ σύτο παρ' Ἀλφεῷ, καταχρηστικῶς εἶπεν. σὺ γάρ ἐστιν ἐν τῷ τοῦ ἀγῶνος τόπῳ οὗτος ὁ ποταμὸς, ἀλλὰ πόῤῥω. R.

26. Δωρίαν] παρ' ὅσον οἱ ὑπὸ τὸν Παρνασὸν οἰκοῦντες Δωριεῖς πρῶτα λέγονται τὸ ὄργανον ἐσκευακέναι. οἱ δὲ παρὰ τὸ δῶρον ἀκούουσιν, ὅτι δὴ τὴν λύραν Ἑρμῆς, ἀντὶ τῆς τῶν βοῶν κλοπῆς, Ἀπόλλωνι παρέσχεν. οἱ δὲ, ὅτι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἥρμοσται τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα. ἁρμονίαι δὲ πλείονες, Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. τὸ δὲ ἀπὸ, δύναται μὲν ἀκούεσθαι καὶ πρὸς τὸ, πασσάλου· ἵν' ᾖ, ἀπὸ πασσάλου· δύναται δὲ καὶ πρὸς τὸ λάμβανε, ἵν' ᾖ ἀπολάμβανε. ἐκ τούτου τὸ ᾆσμα τὸ τῆς ἐγκωμίου γραφῆς ὑποφαινόμενον εἴη. Ἄλλως. ἀλλὰ Δωρίαν] ὅτι Δωριστὶ συντέτακται ὁ ἐπινίκιος, περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσι· „Ποτὶ Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστι“ p). πασσάλου δὲ, ὅτι ἐπὶ πασσάλων ἔκειντο αἱ κιθάραι· (καὶ Ὅμηρος· „Πασσάλοι ἐγκρεμάσας.“) διὰ τὸ ἑτοίμους εἶναι εἰς τὸ ἀναλαβεῖν· ἢ ὅτι ὡς ἀνάθημα ἔν τινι τόπῳ τοῦ οἴκου ἀνάκεινται.

28. Πίσας τε] Τὸ Πίσας τε συσταλτέον διὰ τὸ ἀντίστροφον. οὕτω δὲ οἱ περὶ Πίνδαρον καὶ Σιμωνίδην. περὶ δὲ τῆς Πίσης, ὅτι ὁ τόπος ἐν Ἤλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος, Πολέμων φησίν. ἔνιοι δὲ ὑποσυγχέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν· οὐκ ὀρθῶς δέ· διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίοις πεντήκοντα — ὠνόμασται δὲ Πίσα ἀπὸ τῆς Πίσης, τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός.

Ἀναλάμβανε, ὦ Πίνδαρε, τὴν Δωρίαν φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον ἵππον τοῦ Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πίσαν, εἰ ἄρα σοι ἡ τούτων χάρις τὸν νοῦν ηὔφρανεν. Ἄλλως. εἴ τινά σοι ἡ Πίσα καὶ Φερένικος νικήσας παρέσχε λόγων εὐπορίαν. V.

p) ποτὶ Δώριον μέλος. leg. ὅτι, vt iam Schneider. emendauit Fragm. p. 41, VIII.

29. *Φερενίκου*] ὄνομα τοῦ νικήσαντος ἵππου. ὁ δὲ νοῦς· εἴτι σοι, ὦ θυμὲ, ἡ τοῦ ἵππου καὶ τῆς Πίσης χάρις τὸν νοῦν ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν. V. Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πάλιν ψυχὴν ἀποτείνει τὸν λόγον· ἀλλὰ τὴν τοῖς Δωρίοις μέλεσιν ἁρμόζουσαν φόρμιγγα ἀπὸ πασσάλου λάμβανε καὶ μὴ ἀργῶς αὐτὴν ἔα κεῖσθαι· ἀλλὰ λάμβανε καὶ κίνει πρὸς τοὺς ἐπαίνους, εἴ σοι κατά τι τὸν νοῦν ὑπὸ γλυκυτάταις ἐποίησε φροντίσιν, ἤγουν τὴν γλυκυτάτην φροντίδα, τῶν ἐγκωμίων δηλονότι, φροντίζειν ἐποίησε, τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν τῇ Πίσῃ, καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ἵππου τοῦ Φερενίκου· ὅτε αὐτὸς ὁ Φερένικος σύτο, ἤγουν ἐσεύετο, ἔτρεχε, πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, ἤγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, τὸ ἑαυτοῦ σῶμα διδοὺς ἐν τοῖς δρόμοις, μὴ δεόμενον κέντρου· τῇ νίκῃ δὲ ἤνωσε τουτέστι νικῆσαι ἐποίησε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Ἱέρωνα, τὸν βασιλέα τὸν τῇ ἱππικῇ χαίροντα. διάδηλον δέ ἐστιν αὐτοῦ κλέος, ἤγουν τοῦ Ἱέρωνος, παρὰ τῇ ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος τοῦ Λυδοῦ, ἤγουν, ἣν ἀποικισθεὶς ὁ Πέλοψ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, τῆς Λυδίας, ᾤκησε, τουτέστι τῇ Πελοποννήσῳ, τῇ καλῶς ἐχούσῃ ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν. R.

32. *Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ*] ἐν Ἤλιδι. ὁ γὰρ Ἀλφεὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιῤῥεῖ καὶ τὴν Ἦλιν. τὸ δὲ, σύτο δέμας, ὥρμα πρὸς τὸν δρόμον. V. *Σύτο*] ἔτρεχεν. Gl. *β. γ.*

33. *Ἀκέντητον*] ἀμάστικτον αὐτοῦ, τῷ κατὰ φύσιν τάχει, τὸ σῶμα κατὰ τὸν ἀγῶνα διαφυλάξας. ἐκ δὲ τούτου, τὸ ταχὺ καὶ πρόθυμον τοῦ ἵππου δηλοῖ. καὶ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ· (Iliad. ψ, 387.) „Ἄνευ κέντροιο θέουσαι." ἔσυτο δὲ, οὕτως ὥρμησεν, ὡς μὴ δεῖσθαι κέντρου καὶ μάστιγος. V.

34. *Κράτει δὲ*] ἤγουν τῇ νίκῃ. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ Φερένικος, ταχύνας ἑαυτὸν κατὰ τὸν ἀγῶνα, τῇ νίκῃ προσέμιξε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Ἱέρωνα. V.

35. *Ἱππογάρμαν*] καλῶς δὲ τὸ ἐπίθετον τῷ βασιλεῖ, διὰ τὸ ἱπποτροφεῖν, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐ τύχης γέγονεν ἔργον τὸ τῷ Φερενίκῳ χρήσασθαι, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ τῆς περὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιμελείας. (Eadem haec in Rec. sed ante

καλῶς legitur adhuc: τὸν τῇ ἱππικῇ χαίροντα. Sed post γέγονε, ἔργον omittitur.) Ἔνιοι δὲ ἀναγινώσκουσι παροξύνοντες τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακουσίων καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἱπποχάρμαν περισπῶσιν· ἵν' ᾖ, τῶν Συρακουσίων ἱπποχαρμῶν. τὸν γὰρ Ἱέρωνα οὐκ εἶναι Συρακούσιον, ὅτε ἐνίκα· κτίσαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην, καὶ προσαγορεύσαντα Αἴτναν, ἀπ' αὐτῆς Αἰτναῖον λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους· τότε γὰρ ὁ Ἱέρων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἀξιοπίστως, Αἰτναῖον ὄντα, Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι. V.

37. Οἱ] αὐτῷ, ἤτοι τῷ ἵππῳ, ἢ τῷ Ἱέρωνι, ὃ καὶ βέλτιον. Εὐάνορι] ἐν τῇ εὐάνορος ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος, τουτέστιν, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. γράφεται καὶ ἐποικία. ταυτὸν δὲ δι' ἀμφοτέρων. ἀποικίαν δὲ, οὐχ ἣν αὐτὸς ἔστειλεν, ἀλλ' ἣν αὐτὸς ἐστείλατο. τινὲς δὲ εὐάνορι, δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς, τοῦ εὐάνορος. ἐξ ἀνδρείας γὰρ νικήσας ἔσχεν Ἦλιν. V. Τῇ εὐδαίμονας ἐργαζομένῃ τοὺς ἄνδρας, διὰ τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, ἢ τῇ ἐχούσῃ καλοὺς ἄνδρας καὶ ἀνδρείους. R.

Λυδοῦ Πέλοπος] Πίνδαρος τὸν Πέλοπα Λυδόν φησιν εἶναι. Ἴστρος δὲ Παφλαγόνα, Ἀντεσίων Ἀχαιὸν ἀπ' Ὠλένου πόλεως, ἧς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Iliad. β, 639.) „καὶ Ὤλενον ἠδὲ Πυλήνην.“ λόγος τις τοῖς ἱστορικοῖς ἐπὶ τὸ μυθικώτερον πέπλασται, ὡς οἱ θεοὶ ἐπὶ ἑστίαν ἐκάλεσαν τὸν Τάνταλον εἰς ἔρανον, ὅ ἐστι, τὴν εὐωχίαν παρασκευάσαντες. ἐπειδὴ οὖν καὶ αὐτὸς ὁ Τάνταλος τῷ τοῦ ἐράνου τρόπῳ ἀντεισφέρειν τοῖς θεοῖς εὐωχίαν ἠπόρησεν, ἀσεβοῦς ἐπιχειρήματος πρόφασιν τὸ ἄπορον ἔσχε. διακόψας γὰρ τὸν Πέλοπα, ἐγκαθῆκε λέβητι, καὶ ἑψήσας, τοῖς θεοῖς παρέθηκε· μόνην δὲ Δήμητραν τῶν κρεῶν ἀγνοίᾳ μεταλαβεῖν λέγουσι, τινὲς δὲ, τὴν Θέτιδα· γνωρίσαντα δὲ τὸν Δία Ἑρμῇ προστάξει, ἐγκαθεῖναι πάλιν λέβητι τὰ κρέα καὶ ὑγιῆ τὸν παῖδα ἀποδοῦναι. ὁ δὲ Βακχυλίδης τὸν Πέλοπα τὴν Ῥέαν λέγει ὑγιάσαι, καθεῖσαν, διὰ τοῦ λέβητος (τῷ δευτέρῳ ἀκουστέον)· ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἀνεδόθη. V.

38. Μεγασθενὴς] Gl. γ. Μεγαλοδύναμος. Ms. β. Ἰσχυρότατος.

Οὗ τινος, τοῦ Πέλοπος δηλονότι, ἔρωτα ἔσχεν ὁ Ποσειδῶν, ὁ μεγάλην ἔχων ἰσχὺν, ὁ τὴν γῆν συνέχων. ἐπεὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἐστι τὸ κινεῖν αὐτὴν, ἐπ' αὐτῷ δηλονότι ἐστὶ καὶ τὸ μὴ κινεῖν. διὸ οὐ μόνον Ἐνοσίχθων, ἀλλὰ καὶ Ἀσφάλιος καὶ Γαιήοχος ὁ αὐτός. ἠράσθη δὲ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἐξήνεγκεν αὐτὸν τοῦ ἱεροῦ, διὰ τὴν θυσίαν, λέβητος ἡ Κλωθὼ, ἐλεφαντίνῳ ὀστῷ λαμπρὸν ἔχοντα τὸν ὦμον. R. Μεγασθενής. τὰ παρὰ τὸ σθένος καὶ γένος ὀνόματα σύνθετα, κύρια μὲν ὄντα, παροξύνεται· οἷον, Δημοσθένης, Ἀντισθένης, Διογένης, Θεογένης· ἐπίθετα δὲ, ὀξύνονται· οἷον, μεγασθενὴς, ἀσθενὴς, μονογενὴς, εὐγενής. κατὰ ταυτὰ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Μητροφάνης παροξύνεται, κύρια ὄντα· ἀφανὴς δὲ καὶ προφανὴς καὶ διαφανὴς ὀξύνεται, ἐπιθετικῶς λεγόμενα· ὧν τὰ μὲν κύρια ἀπὸ τοῦ φαίνειν γίνεται, τὰ δὲ ἐπίθετα, ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι. τὰ δὲ εἰς ος ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι πάντα προπαροξύνεται, εἴτε κύριά εἰσιν, εἴτ' ἐπίθετα, οἷον, ἄφαντος, πρόφαντος, Διόφαντος. Ἱστορία. Τάνταλος τιμώμενος πάνυ παρὰ θεοῖς, καὶ βουλόμενος αὐτοὺς ἀνταμείψασθαι, σφάττει τὸν ἑαυτοῦ παῖδα Πέλοπα, καὶ δεῖπνον παρατίθησι τοῖς θεοῖς. τῶν ἄλλων οὖν θεῶν (μὴ) ἀποδεξαμένων αυτὸν τῆς γνώμης καὶ μὴ φαγόντων, Δημήτηρ ἐλθοῦσα ἐκ τῆς θυγατρὸς ζητήσεως, καὶ ἀγνοοῦσα, τὸν ὦμον κατέβρωξεν. ἐμβαλόντες οὖν αὐτὸν οἱ θεοὶ εἰς λέβητα, καὶ ὁλόκληρον αὖθις συμπήξαντες, ἐπεὶ ὁ ὦμος ἀπῆν, ἐλεφάντινον ἀντέθηκαν. διὸ καὶ οἱ ἀπὸ Πέλοπος καταγόμενοι τοιοῦτον εἶχον τὸν ὦμον. τὴν Κλωθὼ δὲ λέγει ἐξελεῖν αὐτὸν ἐκ τοῦ λέβητος, διότι συγκεκλωσμένον ἦν αὐτῷ παρὰ τῆς τύχης, αὖθις ἀναζωωθῆναι· ὃ μὴ δεχόμενος ὁ Πίνδαρος, ἐλέγξει μὲν προϊὼν, νῦν δέ (43) φησιν· ἡ θαῦμα τὰ πολλά· ὅπερ τριπλῶς νόει, οὕτως· ὄντως θαῦμα ὑπάρχουσι τὰ πολλά· ὄντως πολλὰ θαύματά εἰσιν· ὄντως θαυματὰ καὶ θαυμαστά εἰσι τὰ πολλά. R.

40. Καθαροῦ λέβητος] ἐν ᾧ συνετίθετο ὁ Πέλοψ, ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἐγένετο. ὅτε τῆς Δήμητρος τὸν ὠμοπλάτην αὐτοῦ φαγούσης κατ' ἄγνοιαν, ἐλεφάντινος ὦμος ἐτέθη αὐτῷ ὑπ' αὐτῆς. V.

41. Κλωθὼ] μία τῶν Μοιρῶν. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπικλώθειν ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον. V.

Φαίδιμον ὦμον] περιττῶς κεῖται τὸ φαίδιμον· ἢ τὸ κεκαδμένον ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. σύνηθες δὲ τούτοις τὰ τοιοῦτον. R.

43. Θαύματα] Gl. mss. α. (in quo θαῦμα) ὄντως ἄξια θαύματος ταῦτα κατὰ πολύ. Ibid. θαῦμα] ὄντως ἔκπληξις τὰ πλείω τῶν πραγμάτων, καί του κατά τι παρασύρουσιν ἔξω τοῦ ἀληθοῦς λόγου τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων καὶ λόγοι ψεύδεσι ποικίλοις πεποικιλμένοι. ἡ ἐπαγωγὸς δὲ δύναμίς ἐστι τῶν ποιητικῶν δηλονότι λόγων· τῇ ποιητικῇ γὰρ ἐφεῖται τὰ τοιαῦτα· ἥτις ἅπαντα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους παρασκευάζει τὰ μείλιχα, τὰ εὐπαράδεκτα, τὰ ἡδέα, ἐπιτιθεῖσα αὐτοῖς τιμὴν, ἀντὶ τοῦ δύναμιν αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξίαν· ἢ ἐπιφέρουσα τιμὴν ἑαυτῇ δηλονότι. καὶ τὸ ἄπιστον ἀπὸ τῆς ἑαυτῆς φύσεως, ἐμηχανήσατο πολλάκις πιστὸν τοῦτο εἶναι, ἀντὶ τοῦ δοκεῖν. αἱ ἡμέραι δὲ αἱ ἔμπροσθεν γίνονται ἔλεγχοι σοφώτατοι τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψεύδους. Ἔστι δὲ πρέπον τῷ ἀνθρώπῳ εἰπεῖν περὶ τῶν θεῶν καλὰ, τουτέστι, λόγους ἀγαθὴν δόξαν ἔχοντας. ἐλάττων γὰρ οὕτω μέμψις, ἀντὶ τοῦ, οὐδεμία· ἀλλὰ καὶ ἔπαινος μᾶλλον. Μὴ συνάψῃς τὸ θνατοῖς πρὸς τὸ τεύχει, ὥς τινες οἴονται, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐπιφέρουσα, οὕτως· ἐπὶ τοῖς θνατοῖς φέρουσα τιμὰν, ἤτοι παρ' αὐτῶν τιμωμένη. τὸ γὰρ ἐν ἀνθρώποις φέρειν τιμὴν, τιμᾶσθαί ἐστι. R.

44. Καί που τι κ. βρ.] καὶ δὴ οἱ λόγοι εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, φησὶν, οἵτινες ποικίλων λόγων τεχνάσμασιν εἰς τὸ ἀπατῆσαι τοὺς ἀκούοντας πεποικιλμένοι ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον ἐξαπατᾷν δύνανται. Ἔνιοι δέ φασιν, ἀντὶ τοῦ, τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Ἄλλως. ἡ τῆς ποιητικῆς, φησὶ, χάρις καὶ τὰ ἄπιστα ποιεῖ πιστά. Ἄλλως. οἱ μῦθοι ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον ἰσχύουσι καὶ ἐξαπατῶσι τοῖς δεδαιδαλμένοις ψεύδεσι καὶ ποικίλοις. πολλὰ γὰρ ἀληθῆ νομίζεται ἐκ τῆς φήμης, ὅτε τὸ ψεῦδος προσλάβῃ. V.

48. *Χάρις δ' ἅπερ*] ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν μῦθον ποικιλίας τε καὶ ψυχαγωγίας, ἥτις καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἅπασιν εἶναι ἡδέα τὰ πράγματα παρασκευάζει, τὴν παρ' ἑαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρουσα, πολλάκις καὶ τὸ ἄπιστον πιστὸν νομισθῆναι παρεσκεύασεν. Ἄλλως. τὸ ποίημα τὸ πεπλασμένον διαδεχθὲν ὑπὸ πολλῶν πιστὸν ἐγένετο. V.

Τεύχει] κατασκευάζει ἡ ποιητικὴ χάρις. Gl. β.

52. *Τὸ πολλάκις*] τὸ τὸ οὐκ ἔστι κατὰ ἀντιστροφὴν πρὸς τὸ ἄπιστον, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' εἰπὼν καὶ ἄπιστον ἐμήσαντο πιστὸν ἔμμεναι, ἐπιφέρει *καὶ τὸ*, καὶ τοῦτο, ὃ ποιοῦσι· q) καί ἐστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Σοφοκλεῖ· „Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει.“ (Aj. 46.) εὑρήσεις δὲ καὶ ἕτερα πολλὰ τοιαῦτα. R.

53. *Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι*] ὁ δὲ χρόνος, φησὶ, καὶ τὴν ἀλήθειαν, προϊὼν, ἀπογυμνοῖ, ἀξιόπιστος ἔλεγχος. καὶ Δημοσθένης· (Olynth. II. p. 21. T. I. Reisk.) „τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται, καὶ περὶ αὐτὰ καταῤῥεῖ.“ V. *Ἐπίλοιποι*] αἱ ἑξῆς. Gl. γ.

55. *Ἔστι δ' ἀνδρὶ*] ἔστι δὲ καὶ προσῆκον ἀνθρώπῳ, τὰ καλὰ περὶ τῶν θεῶν λέγειν. ἐλάττων γὰρ αἰτία. διὰ δὲ τούτου εὐσεβὲς τὸ ἦθος χαρακτηρίζει. ὡς ὅτι δεῖ μηδόλως ἐγκαθιέναι τινὰ εἰς τὸν περὶ τῶν θεῶν λόγον. Ἔνιοι δὲ μείων, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγου. ὡς Ὅμηρος (Iliad. *E*, 800.) „ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Πηλεύς·“ r) ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγον. ἵν' ᾖ, οὐδὲ ὀλίγην εἶναι αἰτίαν, τῷ καλὰ λέγοντι περὶ θεῶν. Ἄλλως. ἔστι δὲ εἰκὸς ἀνθρώπῳ, εὔφημα περὶ θεῶν λέγειν καὶ μὴ βλασφημοῦντα λέγειν αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ γαστριμάργους. V.

58. *Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων*] ἐγὼ δέ σε, ὦ Πέλοψ, ἐναντία ταῖς τῶν προτέρων δόξαις, ἐγκωμιά-

q) Est adeo grammatici sententia, esse ita accipiendum: efficit, *vt saepe etiamsi incredibile credibile illud sit* s. esse videatur. ἐμήσατο, καὶ ἄπιστον, πιστὸν ἔμμεναι τὸ (τοῦτο), πολλάκις. potest voce et pronuntiatione iuuari.

r) *Πηλεύς*. Vitium seu librarii seu memoriae: est *Τυδεύς*.

σω· ἀντὶ τοῦ, ἐναντία καὶ ἕτερα οἷς εἶπον οἱ πρότεροι ποιηταὶ, δοξάσω σε καὶ ἐρῶ. οἱ μὲν γάρ σε ἔθεντο τεθνεῶτα· ἐγὼ δὲ κλαπέντα. Ἄλλως. γράψω εἰς σὲ παλινῳδίαν, καὶ ἐναντία τοῖς λέγουσί σε κρεανομεῖσθαι. V.

Υἱὲ Ταντάλου] ὦ Πέλοψ, υἱὲ Ταντάλου, τὰ περὶ σοῦ δὲ ἐγὼ ἐναντίως τῶν προτέρων ἐρῶ ποιητῶν, ὁπότε ἐκάλεσεν ὁ σὸς πατὴρ τοὺς θεοὺς εἰς τὴν προσφιλῆ αὐτῷ Σίπυλον, δι᾽ αὐτὸν καὶ τὸν εὐσεβέστατον ἔρανον, ηγουν τὴν ἀμοιβαίαν δεξίωσιν, λέγω δεῖπνα διδοὺς αὐτοῖς, ἀμοιβὴν ἔχοντα τῶν δείπνων, ὧν αὐτοὶ δεδώκασιν αὐτῷ· τότε λέγω αρπάσαι σε τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρώμενον, μαλαχθέντα τὸν λογισμὸν ὑπὸ ἔρωτος, ἐπὶ ἵππων χρυσῶν, ἀντὶ τοῦ, ἅρματι χρυσῷ, ὥστε μεταβιβάσαι πρὸς τὸ ἔξοχον οἴκημα τοῦ Διὸς, τοῦ πάνυ τιμίου. R.

60. Ὁπότ᾽ ἐκάλεσε πατὴρ] ἀσαφὴς δοκεῖ ὁ λόγος, οὐκ ἔχων, τίνα ἐκάλεσεν ὁ Τάνταλος. τὸ ἐπαγόμενον δὲ λύει τὴν αὐτοῦ ἀσάφειαν. ἐπάγεται γὰρ, ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων. ἀφ᾽ οὗ δῆλον γίνεται, ὅτι τοὺς θεοὺς ἐκάλεσεν. Εἶχε δ᾽ ἂν σαφέστερον, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· ὁπότ᾽ ἐκάλεσε πατὴρ τοὺς θεοὺς, ἀμοιβαῖα αὐτοῖς δεῖπνα παρέχων. ἐλλειπτικὸν δὲ δοκεῖ εἶναι πρὸς τὴν σύνταξιν τὸ ὅλον χωρίον, καὶ ληπτέον ἔξωθεν τὸ, ᾄδεται. s) R.

61. Εὐνομώτατον] δικαιότατον — ἐπεὶ ἀντίδοσις ἦν ὧν ὑπὸ θεῶν ἀγαθῶν ἔπαθεν. ἢ τοῦτο λέγει διὰ τὸ τοὺς θεοὺς ἑστιάτορας εἶναι. Τὸ δὲ πᾶν ἔχει οὕτως· ὦ υἱὲ τοῦ Ταντάλου, Πέλοψ. εἶτα προκατάστασιν ἐπάγει τοῦ λόγου· ἀντία δὲ καὶ ἐναντίως τῶν προτέρων ἱστορικῶν καὶ ποιητῶν φθέγξομαι καὶ εἴπω, ἁρπάσαι σε τὸν ἀγλαοτρίαιναν Ποσειδῶνα, ἀνὰ ταῖς χρυσέαις ἵπποις, δαμέντα καὶ τρωθέντα τὰς φρένας ἱμέρῳ καὶ τῇ σῇ ἐπιθυμίᾳ, ὥστε μεταβιβάσαι καὶ μετενεγκεῖν πρὸς τὸ ὕπατον καὶ τὸ ἐξοχώτατον δῶμα τοῦ Διὸς τοῦ εὐρυτίμου, ὅτε ἐκάλεσε καὶ συνήγαγεν ὁ σὸς πατὴρ Τάνταλος, τοὺς θεοὺς δηλονότι, εἰς τὸν εὐνομώτατον καὶ

s) Praue interpunxerat Schol. vt vulgo fiebat, post φθέγξομαι.

δικαιότατον ἔρανον, καὶ εἰς τὴν φίλην καὶ προσφιλῆ αὐτῷ, τῷ Ταντάλῳ, Σίπυλον· ἤτοι τὸ ὄρος ἐν ᾧ κατῴκει. R.

62. Ἔρανος τὸ εἰσφερόμενον ὑφ᾽ ἑκάστου τῶν φίλων εἰς κοινὴν ἀπόλαυσιν. R.

Σίπυλον] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα (ἔφασαν addunt R.), οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν ὁ Πέλοψ. (tria vltima verba omittunt R.) V. R.

66. χρυσέαισιν] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ χρυσῶν ἵππων μεταβιβάσας, μεταγαγών. V.

68. Ποτὶ δῶμα Διὸς] καθ᾽ ὑπερβατὸν νοείσθω. Γανυμήδης γὰρ πρεσβύτερος Πέλοπος. καὶ ἔστι τὸ ὑπερβατὸν οὕτως· Διὸς δῶμα μεταβᾶσαι δευτέρῳ χρόνῳ, ἔνθα ἦν καὶ Γανυμήδης· ἔξωθεν τὸ πρότερος προσληπτέον. V.

69. Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ] δευτέρῳ, ἀντὶ τοῦ ὑστέρῳ. προτέρῳ δὲ ἐχρῆν εἰπεῖν. πρεσβύτερος γὰρ Γανυμήδης Πέλοπος, ὡς ἐστιν ἐκ τῶν ἐπιγόνων τεκμήρασθαι· Ἕκτωρ γὰρ καὶ Ἀγαμέμνων, Ἀτρεὺς καὶ Πρίαμος, Πέλοψ καὶ Λαομέδων. καὶ πάλιν Λαομέδων, οὗ Πρίαμος, οὗ Ἕκτωρ. Πέλοπος γὰρ Ἀτρεὺς, οὗ Ἀγαμέμνων κατὰ τὸν Ἕκτορα. προανήρπαστο οὖν Γανυμήδης Πέλοπος. καθ᾽ ὑπερβατὸν οὖν αὐτὸ ἀκουστέον, ὅπως ἐπὶ τοῦ Πέλοπος λέγηται οὕτως· ὁπότ᾽ ἐκάλεσε πατὴρ ἐπὶ τὸν εὐνομώτατον ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον, τότε Ἀγλαοτρίαιναν μεταβᾶσαι δευτέρῳ χρόνῳ, ἔνθα ἦλθε καὶ Γανυμήδης. V.

Δευτέρῳ χρόνῳ] ἔνθα ἀπῆλθεν, ἀντὶ τοῦ ἀπηνέχθη καὶ ὁ Γανυμήδης, πρότερον δηλονότι, ἐπὶ χρείαν τοῦ Διὸς, τὴν αὐτὴν τῇ τοῦ Ποσειδῶνος. R.

72. Ὡς δ᾽ ἄφαντος ἔπελες] ὡς δὲ ἀφανὴς ἐγένου, καὶ οἱ ζητοῦντές σε κενοὶ καὶ ἄπρακτοι ὑπέστρεψαν, μὴ ἄγοντές σε τῇ μητρὶ, Εὐρυανάσσῃ τὸ ὄνομα, οἱ γείτονες διαδεδώκασιν, ὑπὸ τοῦ πατρός σε κατακεκόφθαι τοῖς θεοῖς εἰς εὐωχίαν, ψευδῆ λέγοντες. V. ἐπεὶ δὲ ἀφανὴς ὑπῆρχες, οὐδὲ πρὸς τὴν μητέρα τὴν σὴν ἤγαγόν σε οἱ πεμφθέντες ὑπ᾽ αὐτῆς ἄνδρες ἐπὶ σὴν ζήτησιν, πολλὰ μαιόμενοι, ἤγουν ζητοῦντες, εἶπέ τις αὐτίκα ἀπὸ τῶν φθονερῶν γειτόνων κρυφίως.

ὅτι τε ἐπὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ ὕδατος τὴν ζέουσαν ὑπὲρ τοῦ πυρὸς, μαχαίρᾳ ταμόντες σε κατὰ μέλη οἱ περὶ τὸν Τάνταλον ἐμβεβλήκασι, καὶ ἐν τῇ τραπέζῃ οἱ θεοὶ διεμερίσαντο εἰς μικρότατα, καὶ ἔφαγον ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν σῶν. R.

75. *Κρυφᾷ*] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ κρύφα. ἁρπαγῆναι δέ φησι Πέλοπα ὑπὸ Ποσειδῶνος. εἶτα ἕνα τῶν γειτόνων φθονοῦντα διασκευάσαι τοῦτον τὸν μῦθον, ως ἐκρεουργήθη. V.

78. *Ζέοισαν ἐπ᾽* (sic et Call. quanquam in textu ἀμφ᾽) *ἀκμὰν*] ἀντὶ τοῦ εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον, εἰς θερμὸν, κατὰ μέλη ταμόντες ἐμβεβλήκασι, καὶ τὸ τελευταῖον ἐν ταῖς τραπέζαις παραθέντες, καὶ μερίδας ποιήσαντες βεβρώκασιν. — Ἄλλως. ζέοισαν, τὴν ζέσιν τοῦ ὕδατος. ἐπεὶ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει τῷ σιδήρῳ τὸ πῦρ. V.

79. *Μαχαίρᾳ τάμον*] οἱ Ταντάλου δορυφόροι ἔταμον τῇ μαχαίρᾳ· καὶ μέρος ἑκάστῳ τῶν θεῶν μέλος ἀποδιδόντες ἐν τῇ τραπέζῃ ἔθηκαν. ἔφαγον δεύτατα ὄντα τῷ σώματι, τουτέστι, μετὰ τὸ σῶμα μέλη δεύτερα φαγεῖν ἔθηκαν, χεῖρας, πόδας, καὶ τὴν κεφαλήν. Ἄλλως. δεύτατα ἢ τὰ ἔσχατα, ἢ τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι. V.

80. *Ἀμφιδεύτατα*] ἀπὸ τῆς πρὸ προθέσεως γίνεται συγκριτικὸν μὲν, πρότερον, ὑπερθετικὸν δὲ πρῶτον. λέγεται γὰρ τὸ μὲν πρότερον, ὅταν ἓν μόνον ἐπάγηται, ἢ πολλα ἐν μιᾷ τάξει, ἢ ἐν ἑνὶ χρόνῳ. οἷον πρότερος ὅδε τοῦδε, καὶ πρότερος ὁ δεῖνα ἡμῶν, ἢ τῷ χρόνῳ ἢ τῇ τάξει, ἡμῶν δηλονότι ἐν ἑνὶ χρόνῳ ἢ μιᾷ τάξει οντων. τὸ δὲ α΄, ὅταν πολλὰ ᾖ ἐπαγόμενα, ἄλλου ἄλλο πρότερον ἐφεξῆς, ἢ κρεῖττον. ἀκολουθεῖ δὲ πρὸς μὲν τὸ πρότερον τὸ β΄ μόνον, ἢ πληθυντικῶς τὰ β΄, κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον. πρὸς δὲ τὸ α΄ δεύτερον γ΄, καὶ ἑξῆς. ἀπὸ δὲ τῆς ὑπὸ προθέσεως γίνεται συγκριτικὸν μὲν, ὕστερον, ὑπερθετικὸν δὲ, ὕστατον· ὧν τὸ μὲν ἀπαντᾷ πρὸς τὸ πρότερον, τὸ δὲ ὕστατον πρὸς τὸ πρῶτον, ὅταν ἐπὶ χρόνου ταῦτα λαμβάνηται. ἐπὶ γὰρ τάξεως τὸ ἔσχατον ἀπαντᾷ καὶ τὸ δεύτερον, ὃ καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τάξεως. ἔστι δὲ δύο ἐξ ἀνάγκης ὑπερθετικὰ χρονικὰ, το πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, τὸ δὲ ἐπὶ

τέλους, καὶ δύο ὁμοίως, τάξεως, τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον. τῶν δὲ μέσων τούτων μόνον τὸ δεύτερον συγκριτικῶς ἐξ ἀνάγκης προφέρεται. ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων οὐδεμίαν ἔχει χώραν, οὔτε τὸ συγκριτικὸν, οὔτε τὸ ὑπερθετικόν. ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὑπερθετικὸν ἀπὸ τοῦ δευτέρου σχηματίζει, τὸ δεύτατον· θέλει δὲ τοῦτο σημαίνειν ταυτὸν τῷ ὕστατον. ὃ δὲ ἐπὶ σπικρότητος τοῦτο τίθησι. διεδάσαντο γὰρ, φησὶν, ἀμφιδεύτατα, ἤγουν εἰς μικρότατα. τὸ δὲ τρίτατος παρὰ ποιηταῖς οὐχ ὑπερθετικῶς οὕτω σχηματίζεται, ἀλλ' ὡς τὸ ὀγδόατος παρ' αὐτοῖς καὶ ἑβδόματος· ἃ κατὰ ἀκολουθίαν λέγεται τοῦ τέταρτος καὶ δέκατος καὶ πεντεκαιδέκατος καὶ τῶν ὁμοίων. R.

82. Ἐμοὶ δ' ἄπορα] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, τουτέστιν, ὑπ' οὐδενὸς λογισμοῦ ἐνδεδομένον, εἰπεῖν τινα ἀπὸ τῶν θεῶν μάργον τὴν γαστέρα, ἤγουν μαινόμενον, τουτέστιν ἀκρατῆ τῆς γαστρός. ἀφίσταμαι τούτου τοῦ σκοποῦ. βλάβη γὰρ ἐκληρώσατο κατὰ πολὺ τοὺς κακηγόρους, τουτέστι, τοὺς βλασφημοῦντας εἰς τοὺς θεοὺς, ἤγουν, βλάβην κληρονομοῦσιν οἱ βλασφημοῦντες εἰς τοὺς θεούς. R.

84. Ἀφίσταμαι] μακρὰν καὶ πόῤῥω γίνομαι τοῦ τοιαῦτα περὶ θεῶν λέγειν. Τοῦ δὲ, ἀκέρδεια (κ. τ. λ.) ὁ νοῦς· ἀκέρδεια εἴληχε τοὺς κακηγόρους, ὅπερ ἐστὶν, οἱ κακήγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀκερδείᾳ εἰσίν. ἢ οὕτως· οἱ κακήγοροι οὐδὲν λελόγχασιν, η ἀκέρδειαν. οἷον, οὐδὲν κερδαίνουσι κακηγοροῦντες. τινὲς δὲ τῇ ἐκλείψει τοῦ ῡ ἐχρήσαντο. κακηγόρους μὲν αὐτοὺς, ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους. Ἄλλως. τοὺς κακηγόρους ακέρδεια καὶ βλάβη ἐκλήρωσεν. ἀκέρδεια δέ ἐστιν ἡ κακηγορία καὶ ἡ βλάβη. ἢ τοὺς κακηγόρους περιέχει. τοῦ δὲ κακηγόρως Δωρικὴ η ἀνάγνωσις. ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ῡ λαμβάνεται, διὰ μόνου τοῦ ω̄. V. Δωρικὴ η ἀνάγνωσις· ἀεὶ γὰρ η αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου ἐκφέρεται. τὼς λύκως γὰρ ὁ Θεόκριτος (Id. IV, 11. vbi tamen τὼς λύκος). οὐ χρὴ τοίνυν μικρὸν γράφειν τὸ ρ̄ος, ὥς τισιν ἔδοξε. μακρὰ γὰρ ἡ τοιαύτη συλλαβὴ ὀφείλει εἶναι. R.

Κακηγόρως] τοῦτο λέγει, ὅτι ὁ κακηγορῶν οὐδὲν ἄλλο κερδίζει, πλὴν τοῦ κακὸς εἶναι. R.

85. *Εἰ δὲ δή τινα*] εἰ δὲ δή τινα ἄνδρα ἄλλον, οἱ θεοὶ ἐτίμησαν καὶ μάλιστα τὸν Τάνταλον. V. Ἐὰν δὲ ἐτίμησαν τινὰ ἄνθρωπον θνητὸν οἱ ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν οἱ θεοὶ, ὁ Τάνταλος ἦν οὗτος· ἀλλ οὐκ ἐδυνήθη καταπέψαι τὴν μεγάλην ταύτην εὐδαιμονίαν, ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ᾽ ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ στομάχῳ σιτίων, ἃ πεφθέντα μὲν ὀνίνησι τοὺς μεταλαμβάνοντας αὐτῶν, απεπτα δὲ μείναντα τοῦ στομάχου μὴ δυνηθέντος κατεργάσασθαι αὐτὰ, βλάβην οἶδεν ἐπάγειν. ὑπὸ τοῦ κόρου δὲ, ἤγουν τοῦ ὄγκου τῆς τιμῆς ἔλαβε βλάβην ὑπερβολικὴν, ἁμαρτὼν εἰς τοὺς θεούς· δι᾽ ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὁ Ζεὺς ὑπερεκρέμασέν οἱ, αὐτῷ, τουτέστι κατ᾽ αὐτοῦ, λίθον ἰσχυρὸν, ἀντὶ τοῦ μέγαν· ὃν ἀεὶ προθυμούμενος ἀπώσασθαι τῆς κεφαλῆς, πόῤῥω ἡδονῆς στρέφεται· μὴ δυνάμενος δηλονότι απαλλαγῆναι αὐτοῦ. Τὸ *οὗτος*, ἢ πρὸς τὸ Τάνταλος νόει, ἢ προς τὸ τιμηθέντι παρὰ θεῶν, οὕτως· εἰ δέ τινα τῶν ανθρώπων οἱ θεοὶ ἐτίμησαν, οὐκ αλλος ἦν ὁ τιμηθεὶς, ἢ ὁ Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι, ἤγουν κατασχεῖν — οἱ γὰρ πέπτοντες τὴν τροφὴν, καὶ οὐκ ἐμοῦντες, κατέχουσι ταύτην ἐντός. ὄλβον δὲ λέγει τὴν παρὰ τῶν θεῶν διδομένην αὐτῷ τιμήν. R.

87. *Ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι*] κατασχεῖν καὶ ἐναπολαῦσαι τῆς εὐτυχίας. ἀλλ εὐδαιμονῶν καρτερεῖν οὐκ ἠδυνήθη. V. Καταπέψαι· καταχωνεῦσαι. Gl. Ms. γ.

89. *Κόρῳ*] ὑπὸ τῆς πλείστης τιμῆς. Gl. V. διὰ τὸν κόρον μεγάλως ἐβλάβη, λίθῳ παλαίσας. Ἄλλως. κόρῳ, τῇ ὕβρει καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ. ὑγιῶς δὲ τῇ τροπῇ τοῦ ὅλου ἐχρήσατο, τῷ καταπέψαι τὸν κόρον ἐφαρμόσας. διὰ γὰρ τοῦ κόρου, φησὶ, προσείληφε τὴν ἄτην, ἀδυνατήσας κατασχεῖν τὴν ευδαιμονίαν. „τίκτει τοι κόρος ἄτας." ἔνιοι δὲ κόρῳ, τῇ πλησμονῇ τῆς τροφῆς. V.

90. *Ἄταν ὑπέροπλον*] ὑπέροπλός ἐστιν ἰσχὺς ἡ νικῶσα τὰ ὅπλα. ἐνταῦθα δὲ ὑπέροπλον λέγει βλάβην μεταφορικῶς, τὴν ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον. Ἱστορία. Ἄλλοι

ἄλλως περὶ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως φασίν. οἱ μὲν γὰρ ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τὸ Σίπυλον λέγουσι. Ζεὺς γὰρ ἀποστείλας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν, ἵνα τὸν κύνα λάβῃ, ὃν Πανδάρεως ὁ Μιλήσιος, φύλακα καταστάντα τοῦ ἱεροῦ τῆς Κρήτης, παρὰ Διὸς κεκλοφὼς, ἤγαγεν αὐτῷ, ἵνα φυλάσσῃ. ἐλθόντος οὖν Ἑρμοῦ πρὸς αὐτὸν καὶ μὴ λαβόντος τὸν κύνα· ἔφασκε γὰρ μὴ ἔχειν· ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐπέθηκεν αὐτῷ τὸ Σίπυλον. οἱ δὲ λέγουσι, διὰ τὸ ἐξειπεῖν αὐτὸν τὰ θεῖα μυστήρια τοῖς ἀνθρώποις, ἐν ᾅδου κολάζεσθαι, μέσον ἑστῶτα λίμνης μέχρι τοῦ πώγωνος· ἧς ὁπότε πιεῖν ἤθελε, τὸ ὕδωρ ἐξίστατο. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος λέγων· (Odyss. XI, 582 sq.)

„Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ·
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι.“

ἑστὼς δὲ ἐν τῇ λίμνῃ καὶ λίθον ὑπὲρ κεφαλῆς εἶχεν αἰωρούμενον. Εὐριπίδης δὲ λέγει· (Orest. 5 sqq.) μέσον ἀέρος αὐτὸν τὸν Τάνταλον ἀοράτως κρέμασθαι, καὶ λίθον ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς αἰωρεῖσθαι. ἀσφαλέστερος δὲ πάντων Ὅμηρος. καὶ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία· Ταντάλου δίψα. δέον δὲ εἰπεῖν, ἔχει δὲ τοῦτο βίον ἀπάλαμον, λέγω δὴ, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς λίθον πειρᾶσθαι φυγεῖν καὶ μὴ δύνασθαι, ὁ δὲ τοῦτον εἶπε, πρὸς τὸν βίον. Τὸ δὲ ἐμπεδόμοχθον, ἢ πρὸς τὸ βίον συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ πόνον. R.

91. Τάν οἱ πατὴρ] τὴν ἄτην, φησὶν, ὑπερεκρέμασεν αὐτῷ. ἄταν δὲ εἶπε τὸν λίθον, ὃς ἦν ἄτη. διὸ δὴ παρείληφε τὴν ἀντωνυμίαν. τὸ γὰρ οἱ ἰσοδυναμεῖ τῷ αὐτῷ. Ἄλλως. δι' ἥντινα αἰτίαν ὁ Ζεὺς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἄτην, ἤγουν λίθον, ἀπῄρτησεν, ὥστε τῇ προσδοκίᾳ τοῦ καταπίπτειν τὸν λίθον ἐφ' ἑαυτὸν, τιμωρεῖσθαι· ὅντινα ἐπηρτημένον λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἀπώσασθαι καὶ μὴ δυνάμενος, εὐφροσύνης ἀλᾶται, ἀντὶ τοῦ, ἐν πόνοις ἐστίν. Ἄλλως. ἐπικρέμαται αὐτῷ λίθος. Εἶτα τοῦτο μενοινῶν καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχων, ὡς ἐπιπεσὼν ὁ λίθος διαφθερεῖ αὐτὸν, τῆς εὐφροσύνης ἀλᾶται, προσδοκῶν ἀεὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθήσεσθαι. V.

92. Καρτερόν. Gl. γ. μέγιστον.

95. *Ἀπάλαμον*] δεινὸν, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι παραμυθήσασθαι· περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. V. ἔχει δὲ βίον τοῦτον τὸν ὑπὸ τῷ λίθῳ ἀπάλαμον, ἤγουν ἀμήχανον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τι μηχανήσασθαι. R.

96. *Ἐμπεδόμοχθον*] διηνεκῶς μοχθητὸν, ἠσφαλισμένον τῷ μόχθῳ καὶ τῇ λύπῃ. V. τουτέστιν, ἰσχυρὰν κάκωσιν ἔχοντα, πόνον τέταρτον, μετὰ τριῶν ἄλλων, ἤγουν τοῦ πεινῆν, τοῦ διψῆν, τοῦ ἑστᾶναι· διότι κλέψας τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν τῶν θεῶν, ἡλικιώταις καὶ συμπόταις ἔδωκεν, δι' ὧν ἀθάνατον αὐτοὶ τοῦτον ἐποίησαν· εἰ δ' ἀνήρ τις ἐλπίζει θεὸν λήσειν πράττων τὶ, ἀποτυγχάνει τοῦ πρέποντος λογισμοῦ. R.

97. *Μετὰ τριῶν*] περὶ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτόν φασιν ὑποκεῖσθαι Σιπύλῳ τῷ Λυδίας ὄρει, αἰτίαν τινὰ προστιθέντες, ὡς Πανδάρεως ὁ Μιλήσιος ἀποκλέψας τὸν κύνα τῆς Κρήτης, ὃν ὁ Ζεὺς φύλακα τοῦ ἱεροῦ παρέστησε, παρέθετο αὐτὸν τῷ Ταντάλῳ· τὸν δὲ Δία ἀποστεῖλαι Ἑρμῆν πειρώμενον τοῦ ὑποδεξαμένου· τὸν δὲ μᾶλλον ψευδόμενον ἐπιορκῆσαι, ὡς οὐκ ὄντος παρ' αὐτῷ τοῦ κυνός. καὶ οὕτω τὸν Δία ἐπιθεῖναι κατ' αὐτοῦ Σίπυλον τὸ ὄρος, ὅπερ εἶναι τὸν λίθον. οἱ δὲ, ὧν ἐστι καὶ Εὐριπίδης, ὡς ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. (Orest. 10.) Ὅμηρος δὲ αὐτὸν ἑτέρως ὑποτίθησι τιμωρεῖσθαι (Odyss. XI, 582 sq.)

„Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ·
Στεῦτο δὲ διψάων· πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι."

καὶ τὰ ἑξῆς· πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν, λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. ὁ δὲ Ἀλκμάν· „ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς, ἧστ' ἐπὶ θάκοις κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ." Ἐποίησε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος (Brunk. Anal. T. I. p. 47.)· „μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθη." Ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. τὸν γὰρ Τάνταλον φυσιολόγον γενόμενον καὶ μύδρον ἀπο-

φήναντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκας ὑποσχεῖν, ὥστε καὶ ἐπαιωρεῖσθαι αὐτοῦ τὸν ἥλιον, ὑφ' οὗ δειμαιοῦσθαι καὶ καταπτήσσειν. περὶ δὲ τοῦ ἡλίου οἱ Φυσικοί φασιν, ὡς λίθος καλεῖται ὁ ἥλιος· καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον, διὰ τῶν προκειμένων· (Orest. 4. ss.)

Ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκώς, ὥς λέγουσι, Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον
Ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην.

καὶ πάλιν δι' ἄλλων, βῶλον λέγοντα, οὕτως· (Orest. 980. ss.)

Μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον καὶ χθονὸς
Τεταμέναν αἰωρήμασι
Πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι, φερομέναν
Δίνησι, βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
Ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω
Γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ.

Ἄλλως. Μετὰ τριῶν τέταρτον, ἢ ὅτι ἐν ᾅδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται, Σισύφου, Τιτυοῦ, Ἰξίονος· ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πεινῆν, διψῆν, ἑστάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ, τῷ λίθῳ κολάζεσθαι· ἢ ὅτι μετὰ τρίτον, κατὰ ἕνα. ἐστὶ δὲ περὶ σῶμα, περὶ ψυχὴν, περὶ τὰ ἐκτός. ἢ μετὰ τρίτον κολάζεται, οἷς μετέδωκε τοῦ νέκταρος καὶ ἐξεῖπε τὰ μυστήρια τῶν θεῶν. ὁ οὖν Εὐριπίδης φησὶν, ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν. ἢ ὅτι τριῶν ὄντων πρὸ τούτου βασάνων, δι' ὧν ἀπώλετο, βρόχου, κωνείου, βαράθρου, οὗτος μετὰ τὸ ἀποθανεῖν καὶ διελθεῖν τὰ τρία διὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἐν ᾅδου κρίνεται. Ἔνιοι δὲ, ὅτι τρία λέγονται κοινῶς καὶ τὰ πρὸς θάνατον συνεργοῦντα, ξίφος, ἀγχόνη, κρημνός. Σοφοκλῆς·

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι.

Τέταρτον οὖν τοῦτον μετὰ τῶν τριῶν ὁ Τάνταλος τῶν εἰς τὸν θάνατον συνεργούντων προσείληφε πόνον τὸν τοῦ ὑπερκειμένου λίθου. ἢ ὅτι τεσσάρων μοιρῶν οὐσῶν κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ἢ ὅτι τριῶν μερίδων οὐσῶν κατὰ τοὺς

ποιητὰς, καὶ τοῖς μὲν εὐδαίμοσι μίαν ἕπεσθαι ἀγαθὴν, δύο δὲ κακὰς, τοῖς δὲ δυσδαίμοσι τὰς τρεῖς φαύλας· ὅθεν καὶ τρὶς κακοδαίμονας καὶ τρισαθλίους ἐν τῷ βίῳ τινὰς λέγεσθαι· ἵν' ᾖ οὖν ὁ νοῦς οὕτως· ὅτι δὴ ὁ Τάνταλος καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ταύτας δυστυχίας, ἃς ὑπέστη κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἐξ ἀνθρώπων γεγονὼς καὶ τετάρτην ὑφίσταται. καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη γνώμη ἀσφαλής ἐστι, μαρτυρεῖ ἡμῖν καὶ ὁ Πίνδαρος ἐν ἑτέροις λέγων· „οἶσθα προτέρων, ὅτι ἓν παρ' ἐσθλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι· ἐν Πυθιονίκαις“ (III, 144. ss.). V.

Μετὰ τριῶν] τοῦ πεινῆν, διψῆν, ἑστάναι. Φασὶ δὲ καὶ ἑτέρως τὸ μετὰ τριῶν, ἤγουν μετὰ Ἰξίονος, Σισύφου, καὶ Τιτυοῦ. καὶ οὗτοι γὰρ ἐν ᾅδου κολάζονται· Ἰξίων μὲν, ἐν τροχῷ περιφερόμενος διὰ τὸ ἐρασθῆναι τῆς Ἥρας καὶ πρὸς νεφέλην παρεικασθεῖσαν προσδραμεῖν καὶ μιγῆναι, ὅθεν καὶ ὁ ἱπποκένταυρος γέγονε· Σίσυφος δὲ, πέτρον μέγιστον εἰς ἀνάντη τόπον βίᾳ κομίζων, καὶ ὁπότε εἰς ἄκρον ἔλθοι τοῦ τόπου, ἀπολισθαίνοντα τὸν λίθον αὖθις ἀνάγων, καὶ τοῦτο πάσχων διὰ τὴν ἀπάτην, ἣν ἠπάτησε τὸν Πλούτωνα· ὁπότε γὰρ θνήσκειν ἔμελλε, παρήγγειλε τῇ γυναικὶ, μὴ θάψαι αὐτόν· τῆς δὲ οὕτω πεποιηκυίας, κατελθὼν αὐτὸς κατηγόρει πρὸς Πλούτωνα, ὡς ἀμελησάσης αὐτοῦ, αὐτὸν αἰτῆσαι, ἀνελθεῖν καὶ κολάσαι αὐτήν· ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε, μὴ βουλόμενος αὖθις εἰς ᾅδου παραγενέσθαι, ὑφ' Ἑρμοῦ καταχθεὶς ἄκων, οὕτω κεκόλασται. Τιτυοῦ δὲ, ὡς κατὰ θεῶν μανέντος, ὄφεις τὰ σπλάγχνα ὑπτίου κειμένου κατεσθίουσιν, ἀνακαινιζόμενα ἀεὶ, κατὰ το Προμηθέως ἧπαρ. R.

99. *Ἁλίκεσσι*] ὁμήλιξιν. Gl. γ.

105. *Προῆκαν*] προέπεμψαν, μετέστρεψαν. Gl. β.

Ibid. δαιμονίως τὴν ἱστορίαν μετεχειρίσατο, καί φησιν, ὅτι διὰ τὴν ἀσέβειαν τοῦ Ταντάλου οἱ θεοὶ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ τὸν Πέλοπα ἀπέστειλαν εἰς ἀνθρώπους, αὐταρκῆ εἶναι ἡγούμενοι ταύτην τῷ Πέλοπι τιμωρίαν. Καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο ὁ λόγος ἐξαρκέσει, πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπίθετον, τῆς δυστυχίας τὸ ἄκρατον ἐμφανίζων. — Ἄλλως. Τοὔνεκα, ἀντὶ

τοῦ ἕνεκα, ὥστ' ἴσον εἶναι τῷ, διὸ δὴ ἀνήρπαστο μὲν ὑπὸ Ποσειδῶνος· τῷ δὲ Τάνταλον κλέψαι ταῦτα, τούτου χάριν ἐξέβαλον τὸν υἱὸν εἰς τὸ τῶν θνητῶν γένος· ἡ γὰρ μετὰ ἀντὶ τῆς εἰς· τουτέστι διὰ τοῦτο τὸν Πέλοπα πάλιν οἱ θεοὶ ἐξ οὐρανοῦ μετέστησαν εἰς ἀνθρώπους, Ταντάλου δυσσεβήσαντος. πάλιν, εἰς τοὐπίσω, εἰς τὸ ἐξαρχῆς πάλιν ἀνθρώπων ταλαίπωρον (γένος). V. διὰ τοῦτο ἐπανέστρεψαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ οἱ θεοὶ ἐπὶ τὸ γένος αὖθις τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ ζωῇ διαρκοῦν. ὅτε δὲ πρὸς θαλερὰν ἀναδρομὴν σώματος τριχώσεις αὐτὸν σκέπουσαι ἐποίουν αὐτῷ δηλονότι μέλαν γένειον, γάμον ἀναπολήσας κατὰ νοῦν, ἐζήτησε, προτεθειμένην τῷ βουλομένῳ λέγω, σχεθέμεν, ἤγουν δι' ἰσχὺν (ἤγουν σχεῖν G.) λαβεῖν, τὴν ἀγαθὸν κλέος ἔχουσαν Ἱπποδάμειαν, παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦ Οἰνομάου, τοῦ βασιλεύοντος ἐν τῇ Πίσῃ. R.

107. Ταχύποτμον] ἐπ' ὀλίγον ζῶν. Gl. β.

109. Εὐάνθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρὸν λέγει. ὁ δὲ λόγος οὕτως· πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν, ὅτε καὶ αἱ τρίχες αὐτοῦ ἔστεφον τὸ γένειον, ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀνδρώδης καὶ τέλειος γέγονεν. — Ἄλλως. ὅτε αἱ τρίχες αὐτοῦ τὸ γένειον ἐστεφάνουν μελαίνουσαι, ὅ ἐστιν, ὅτε ἤρχετο γενειᾷν ὁ Πέλοψ. μέλαν δὲ τὸ μελανθησόμενον ὑπὸ τῆς λάχνης. V.

110. Νιν γένειον] ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν νιν, ὅλον· τὸ δὲ γένειον, μέρος· ὥσπερ ἔστι καὶ τό· „Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων“ (Hom. Iliad. δ, 450.). Ἔρεφον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐστεφάνουν. ὥσπερ γὰρ ὁ στέφανος κύκλῳ τῆς κεφαλῆς ἐστιν, οὕτω καὶ αἱ τοῦ πώγωνος τρίχες κύκλῳ εἰσίν. R.

111. Ἑτοῖμον] ἐπεὶ πᾶσι παρέκειτο. ἆθλος γὰρ ἦν τῷ νικῶντι. ἢ ὃν αὐτὸς ἑαυτῷ ἡτοίμασεν. ἢ τὸν ὑπὸ τῶν μοιρῶν αὐτῷ ἡτοιμασμένον· ἢ τὸν τοῖς ᾑρημένοις κινδυνεύειν ἐκκείμενον. ἀνεφρόντισε δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ἠθέλησε γῆμαι τὴν Οἰνομάου Ἱπποδάμειαν. εἴποιμεν δ', αὐτὸν προσκαλεῖσθαι τὸν Ποσειδῶνα, ἤτοι ὡς ἐραστὴν, ἢ ὡς τῆς ἱππικῆς προεστῶτα καὶ δυνατῶς ἔχοντα τέχνῃ πρὸς τὸ ἆθλον συμμαλέσθαι. V.

112. Πισάτα παρὰ πατρὸς] τοῦ Οἰνομάου τῆς Πίσης βασιλεύοντος. V.

113. *Εὔδοξον Ἱπποδάμειαν*] ἤτοι τὴν συνετὴν, ἢ τὴν εὔδοξον, ἀπὸ τοῦ εὖ δοξάζειν. V.

114. *Ἐγγὺς* (Sic Schol. pro *Ἄγχι*) *δ' ἐλθὼν*] ἀντὶ τοῦ τε τὸ δὲ παρέλαβεν. V. πλησίον δ' ἐλθὼν τῆς λευκῆς θαλάσσης, μόνος ἐν νυκτὶ, ἐκάλει τὸν Ποσειδῶνα τὸν βαρύκτυπον, τὸν τῇ καλῇ τριαίνῃ χρώμενον. Ἱστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατὴρ Ἱπποδαμείας, ἐρῶν αὐτῆς διὰ τὴν τοῦ κάλλους ὑπερβολὴν καὶ οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἴς γυναῖκα τινὶ, προὐκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυήσασθαι, θαῤῥῶν τῷ αὐτοῦ ἅρματι, ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι. οὕτω δὲ ἐποίει τὴν ἅμιλλαν· τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἱπποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἅρματι φέρειν, καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου, αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἰὼν καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὁπότε ἔμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἔγχει καὶ ἀνῄρει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεκὼς, ἡττήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου, Μυρτίλος, ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργεύσῃ τὶ, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεῦθεν ἡττηθῆναι παρασκευάσῃ· οὗ γενομένου, Πέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔσχε. τῶν δὲ ἀνῃρημένων τὰ ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα· Μέρμνος, Ἱππόθοος, Πέλοψ Ὀπούντιος, Ἀκαρνὰν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Αὐτομέδων, Λάσιος, Χάλκων, Τρικόρωνος, Ἀλκάθους ὁ Παρθάονος, Ἀριστόμαχος, Κρόκαλος· ὧν ταῖς κεφαλαῖς ἔμελλε ναὸν ἀνεγερεῖν τῷ Ἄρεϊ. R.

115. *Τὸ πολιᾶς ἁλὸς*, ἢ ἀντὶ τοῦ γεραιᾶς νόει, διὰ τὸ εἶναι προγενέστερον τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, ὡς ἔφαμεν· ἢ ἀντὶ τοῦ λευκῆς· λευκαίνεται γὰρ τῇ τῶν κυμάτων περιφορᾷ καὶ δινήσει. *Ὄρφνη*, ἡ νὺξ, βαρυτόνως· ὀρφνὴ δὲ νὺξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινὴ, ἐπιθετικῶς, ὀξύνεται. R.

116. *Ἄπυεν*] ἐφώνει, προσεκαλεῖτο, τουτέστιν, ηὔξατο τῷ Ποσειδῶνι ὁ Πέλοψ. *βαρύκτυπον* δὲ εἶπε τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης. V. *Βαρύκτυπος*, ὁ βαρεῖς κτύπους ἐργαζόμενος. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. λέγεται τὸ βαρὺ καὶ ἐπὶ φωνῆς, καὶ ἔχει ἐναν-

τίον τὸ ὀξύ. ἐνταῦθα ἐπὶ φωνῆς λέγεται τὸ βαρὺ, ἐν τῇ συνθήκῃ τοῦ βαρυκτύπου. κτύπος δέ ἐστιν ὁ ἀπὸ συγκρούσεως ἦχος. R.

118. *Σχεδὸν*] οὐ χρονικῶς τὸ σχεδὸν, ἀλλὰ τοπικῶς, πρὸς, τὴν φωνὴν ἀκούσας τοῦ Πέλοπος. V. Τὸ *σχεδὸν* ὥσπερ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ πὰρ ποσί. τὸ γὰρ παρὰ ποσὶ στῆναι, πλησίον ἐστὶ στῆναι. Ὁ δὲ εὐθέως παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ ἐφάνη· τούτῳ δὲ εἶπεν ὁ Πέλοψ· ἄγε, ὦ Πόσειδον, ἐὰν κατά τι εἰς χάριν σοι ὦσιν, ἤγουν κεχαρισμένα, ἀρεστὰ, ὦσι τὰ προσφιλῆ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης· τοῦτο δὲ ἴσως ὡς ἐρώμενος αὐτοῦ λέγει· κατάσχες, ἀνενέργητον ποίησον τὸ ἔγχος τὸ Οἰνομάου τὸ σιδηροῦν, ᾧ τοὺς μνηστῆρας συμποδίζων ἀναιρεῖ. ἐμὲ δὲ ἐπὶ ταχυτάτου ἅρματος παράπεμψον εἰς τὴν Ἦλιν· τῇ νίκῃ δὲ ἔνωσον, τουτέστι, μετ' ἐμοῦ δὲ ποίησον τὴν νίκην· ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας ἀποκτείνας ὁ Οἰνόμαος ἐρῶντας, εἰς τὸ ἐπιὸν παραπέμπει τὸν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ γάμον. R.

119. *Τῷ μὲν εἶπεν*] ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν. οὐ γὰρ ἀνταποδίδοται πρὸς αὐτὸν, ὁ μὲν εἶπεν, ὁ δὲ ἤκουσε· *φίλια δὲ δῶρα Κυπρίας*, τὰ προσφιλῆ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης, εἰ εἰς χάριν τινὰ γίνεται, ἀντὶ τοῦ, εἰ χάρις ἐραστοῦ πρὸς ἐρώμενον. ἢ Κυπρίας, τοῦ γάμου. ἵν' ᾖ· εἴτι σοὶ χάρις ἐστὶ τοῦ ἐμὲ γῆμαι, σύμπραξον ἡμῖν. — Ἄλλως. εἰ σοὶ κεχαρισμένον ἐστὶ (τὸ) τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ εἰ μὴ μέλλεις ἐναντιοῦσθαι τῷ ἔρωτι τῷ πρὸς τὴν Ἱπποδάμειαν. ταύτην γὰρ φίλια δῶρα τῆς Ἀφροδίτης εἶπεν. ὁ νοῦς· εἰ τὰ τῆς Ἀφροδίτης δῶρα ἐραστά σοι καὶ εἰς χάριν γίνεται, ἄγε τὸ τοῦ Οἰνομάου δόρυ πέδασον. V.

121. *Πέδασον*] κατάσχες, ἐμπέδησον τὸ τοῦ Οἰνομάου δόρυ. δόρυ γὰρ μεταχειριζόμενος, ἐδίωκε προηγουμένους τοὺς μνηστῆρας καὶ συμποδίζων ἀνῄρει, ὥσπερ καὶ Ἀπολλώνιος μαρτυρεῖ· (Argonaut. I, 752. ss. Brunck.)

Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντε.
Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων
Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια.

Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους.
Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
Πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι. V.

126. Κράτει δὲ πέλασον] τῇ νίκῃ δὲ πέλασον· ἵνα κρατήσω αὐτοῦ. V.

127. Ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα] καὶ ἐν Θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· (Schneid. p. 25.) „Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας· τετάρτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη." V.

Τρεῖς τε (Sic Sch.) καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσας] οἱ ἀναιρεθέντες οὗτοί εἰσι· Μέρμνης, Ἱππόθοος, Πέλοψ ὁ Ὀπούντιος, Ἀκαρνὰν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Αὐτομέδων, Λάσιος, Χάλκων, Τρικόρωνος, Ἀλκάθους ὁ Παρθάονος, Ἀριστόμαχος, Κρόκαλος· τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολωλότων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ. τινὲς δὲ οὕτω φασὶν ιε΄· Μέρμνην, Ἱππόστρατον, Αἰολοπέα, Πείραντα, Ἀκαρνᾶνα, Ἱππομέδοντα, Ἀλκάθουν, Εὐρύαλον, Εὐρύμαχον, Κρόκαλον, Ἀκρόκομον, Σκόπελον, Λυκοῦργον, Λάσιον, Χάλκωνα. Τινὲς δὲ τοὺς δέκα τρεῖς, οὕτως· Μέρμνωνα, Ἱππόθοον, Πέλοπα τὸν Ὀπούντιον, Εὐρύμαχον, Εὐρύχολον, Ἱππομέδοντα, Λάσιον, Χάλκωνα, Αἴολον, Τρικόρωνον, Ἀκαρνᾶνα, Ἀλκάθουν, Ἀριστόμαχον. Ἄλλοι δὲ ἓξ εἶναι λέγουσι· Τρικόρωνον, Ἀριστόμαχον, Κυριάνοντα, Αἴολον, Πελάγοντα, Κρόνιον. V.

128. Οἱ μνηστῆρας γράφοντες, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ μέτρων. χρὴ τοίνυν ἐρῶντας γράφειν· ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον τῇ στροφῇ. R. Ἀναβάλλεται· μακρύνει. Gl. V.

129. Ὁ μέγας δὲ κίνδυνος] ὁ περὶ τῆς ψυχῆς. Οἷον· οὐδεὶς ἄναλκις ὑπομένει περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύειν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἀνδρὸς ἀλκίμου. ὅμοιον τῷ παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. μ, 246. s.)

σοὶ δ' οὐδὲν δέος ἔστ' ἀπολέσθαι
Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχίμη.

Ἄλλως. τὰ δὲ ἐπικίνδυνα πραγμάτων οὐ δεῖται ἀτόλμων καὶ ἀθλίων ἀνθρώπων. ἢ οὕτω· τὸν ἀνδρεῖον μέγας κίνδυνος καταλαμβάνει. V. Ἀντὶ τοῦ, τὸ πρᾶγμα, ἐφ' ᾧ μέγας ἐστὶ κίνδυνος, οὐ δέχεται ἄνδρα οὐ γενναῖον τὴν ψυχὴν, τουτέστι δειλόν. ἐκείνοις γὰρ, οἷς ἐστιν ἀνάγκη ἀποθανεῖν ὁπωςδήποτε, διατί ἄν τις ἐν ἀφανείᾳ καθήμενος ἀκλεὲς γῆρας ματαίως ἕψοι, τουτέστι, τῷ χρόνῳ πεπαίνων, ἑαυτῷ ἀφέλκοιτο t), πάντων τῶν καλῶν ἀμέτοχος ὤν. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ὁ ἀγὼν ὑποκείμενος ἔσται, εἰς τὸ ἀγωνίσασθαί με αὐτόν· σὺ δ' ἀπόβασιν πράξεως δίδου προσφιλῆ. R.

131. *Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα*] ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐξανάγκης τὸ θανεῖν. διατί δή τις ἄδοξον τὸ γῆρας, ἐν ἀφανείᾳ καὶ ἀδοξίᾳ καθεζόμενος, τήκει καὶ καταναλίσκει, πάντων τῶν καλῶν ἀμέτοχος ὑπάρχων. Ἄλλως. οἷς ἀποθανεῖν ἀνάγκη, τί καί τις καθεζόμενος, ὑπὸ τοῦ ἀνωνύμου γήρως ἕψοιτο. τὸ δὲ, ἐν σκότῳ καθήμενος, ἀντὶ τοῦ, ἀκινησίᾳ καὶ ἀκλείᾳ καθεστώς. Ἄλλως. εἰ δεῖ ἀποθανεῖν τὸν ἄνθρωπον, ἄξιον αὐτὸν γενναίως, ἢ ἀγεννῶς βιώσαντα, τελευτᾶν. ἕψοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἕψοιτο· οὐ γὰρ ἕψοι τις τὸ γῆρας, ἀλλ'. ἕψεται ὑπ' αὐτοῦ. ἀνώνυμον δὲ, τὸ ἐν ἀπραξίᾳ καὶ ἀκλεὲς ὑπάρχον. V.

132. *Τί κέ τις*] τὸ τις, ἀορίστως λεγόμενον, πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει. διὸ πρὸς πληθυντικὸν ἀποδίδοται νῦν. R. Ἀνώνυμον· ἄδοξον. Gl. a.

134. *Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν*] ἐμοὶ μὲν ὑπὲρ τοῦ γάμου κινδυνεῦσαι πρόκειται, σοὶ δὲ τῇ γνώμῃ τὸ πέρας ἐπιθεῖναι. — Ἄλλως. ἐάν τε συμπράσσῃς, ὦ Πόσειδον, ἐάν τε μὴ, ἐγὼ ὑπομενῶ τοῦτον τὸν ἆθλον τοῦ γάμου. V.

136. *Πρᾶξιν φίλαν*] ἀντὶ τοῦ, ἀπόβασιν πράξεως προσφιλῆ. πρᾶξις γὰρ ἡ ἐνέργεια, καὶ τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ τῆς ἐνεργείας. R.

137. *Ὣς ἔννεπεν*] ἀντὶ τοῦ, εἶπεν. R. *Οὐδ' ἀκράντοις*] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ἀκράντων ἐπῶν, οὐδὲ ἀτελειώτων ἐφή-

t) Obscurus sensus. Cod. Gott. ἐφέλκοιτο, ut cum ἀκλεὲς γῆρας iungatur: *sibi arcessat senium inglorium.*

ψατο λόγων. παρέσχε γὰρ αὐτῷ ἃ ἐβούλετο. ἐνίκησε γὰρ καὶ ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν πρὸς γάμον. V. Δέον ἀκράντων εἰπεῖν ἐπῶν· ὁ δὲ πλαγιάσας, ἀκράντοις ἔπεσιν εἶπε, πρὸς τὸ ἐπί. οὐδὲ λόγων ἐφήψατο ἀδυνάτων τελεσθῆναι. R.

139. Τὸν μὲν ἀγάλλων] τοῦτον μὲν οὖν, φησὶ, τὸν Πέλοπα κοσμῶν καὶ αὔξων, ἔδωκε, φησὶν, αὐτῷ τό τε χρυσοῦν ἅρμα καὶ τοὺς ταχεῖς ἵππους. ἀγάλλων, κοσμῶν, ὡς ἤδη, ἅτε θεὸς, πεπεισμένος περὶ τῆς νίκης. V. Τὸν μὲν τιμῶν ὁ θεὸς ἔδωκε δίφρον, ἅρμα χρυσοῦν, καὶ ἵππους ὑποπτέρους ἀντὶ τοῦ ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἅρμα Πέλοψ πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβών· τὸν δὲ κέλητα, Βελλεροφόντης, διὰ τὴν πρὸς τὸν Πήγασον ἀνάβασιν. R.

141. Ἀκάμαντας] ἀκαμάτους, ἤγουν, οὐ κοπιῶντας· ἕλε δὲ, ἀντὶ τοῦ καθεῖλε τὴν ἰσχὺν τοῦ Οἰνομάου, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, τὸν Οἰνόμαον, ἕλεν, ἤγουν ἔλαβε καὶ τὴν παρθένον τὴν Ἱπποδάμειαν σύνευνον. ἔτεκε δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐγέννησεν υἱοὺς ἕξ, λαῶν ἡγεμόνας, ἀνδραγαθίαις ἐν φροντίδι ὄντας· ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, οἷς ἀνδραγαθίαι ἦσαν ἐν φροντίδι. νῦν δὲ ἥνωται ἐν περιφαναῖσιν u) αἱμακουρίαις, ἤγουν χοαῖς δι᾽ αἱμάτων· ἃς συνήθως ἐτέλουν τοῖς ἀποθανοῦσι. πεσὼν, ἀντὶ τοῦ ταφεὶς, παρὰ τῷ ῥεύματι τοῦ Ἀλφειοῦ, τύμβον ἔχων περιπολεῖσθαι δυνάμενον, διὰ τὸ μὴ πλησιάζειν τινὶ παρὰ βωμῷ, ἔνθα πλεῖστοι ξένοι ἀθροιζόμενοι ἠγωνίζοντο. Τὸ ἕλεν οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινοῦ εἴποις, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ, ἔλαβεν, ἐρεῖς. πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. R.

144. Ἃ (Sic Schol.) τέκε λαγέτας ἕξ] ἥτις Ἱπποδάμεια ἔτεκε λαγέτας ἕξ, ἤγουν ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἡγουμένους. λέγει δὲ Ἀτρέα, Θυέστην, Πιτθέα, Ἀλκάθουν, Πλεισθένην, Χρύσιππον. Ἄλλως. Ἀτρεὺς, Θυέστης, Ἀλκάθους, Ἵππαλκμος, Πιτθεὺς (ἐκ) Δίας, ἢ Χρύσιππος ἐξ Ἀξιόχης νύμφης, καὶ Πλεισθένης ἐξ ἄλλης. Τινὲς δὲ οὕτως·

u) Etiam sic Cod. Gott. Debet esse vel περιφανέσιν vel περιφάνταις.

Ἀτρέα, Θυέστην, Ἵππαλκμον, Πλεισθένην, Πιτθέα, Πέλοπα τὸν νεώτερον. V.

146. Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλοψ ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ῥεύμασι, περίσημον ἔχων μνῆμα, παρὰ τῷ πολυξένῳ βωμῷ. περιφραστικῶς οὖν, ἀπέθανε. V. Κατ' ἐνιαυτὸν πάντες οἱ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ ἔφηβοι ἐν τῷ τοῦ Πέλοπος τάφῳ, ταῖς μάστιξι ξαινόμενοι, ὥσπερ τινὰ σπονδὴν, τὸ αὐτῶν αἷμα τούτῳ παρεῖχον. τοῦτο δ' ἐποίουν δεικνύντες τὴν τοῦ Ἥρωος δύναμιν, καὶ νομίζοντες μηδὲν ἄλλο πρὸς αὐτὸν εἶναι δίκαιον ἢ τοῦτο τελεῖσθαι. Βοιωτῶν φωνὴ τὸ, αἱμακουρίαις. οὗτοι γὰρ αἱμακουρίας τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. R.

149. Τύμβον ἀμφίπολον] τινές φασι, μὴ μνῆμα, ἀλλ' ἱερὸν τοῦ Πέλοπος· καὶ πρὸ τοῦ Διὸς αὐτῷ τοὺς Ἠλείους θύειν, τοῦ Ἡρακλέους πρώτου κατὰ τιμὴν τοῦτο πεποιηκότος. ἀμφίπολον δέ τινες, τὸν περιπολούμενον, διὰ τὸ ἐν μέσῃ εἶναι τῇ πόλει. οἱ γὰρ οἰκισταὶ ἐν μέσαις ταῖς πόλεσιν ἐθάπτοντο ἐξ ἔθους. Ἄλλως. ἀμφίπολον, περιπολούμενον, ὡς τῶν ἐπιφοιτώντων διὰ τὸ ἄγαν τῆς κατασκευῆς εὐπρεπὲς, κύκλῳ περιϊόντων, καὶ θεωμένων. Ἔνιοι δὲ, ὅτι οἱ δρομεῖς εἰς τὸν τάφον τοῦ Πέλοπος ἔκαμπτον. V. Τινὲς φασὶ, μὴ μνῆμα, ἀλλ' ἱερεῖον εἶναι Πέλοπος, καὶ πρὸ τοῦ τοὺς ἀγωνιζομένους θύειν, τοῦ Ἡρακλέους πρῶτον κατὰ τιμὴν τοῦτο πεποιηκότος. ἀμφίπολον δὲ λέγει, ἢ τὸν περιπολούμενον διὰ τὸ ἐν μέσῃ εἶναι τῇ πόλει· ἐνταῦθα γὰρ οἱ οἰκισταὶ ἐθάπτοντο· ἢ τὸν περιπολούμενον ὑπὸ τῶν ἀγωνιστῶν. φασὶ γὰρ, ὡς ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ἦν. R.

150. Πολυξενωτάτῳ] Ἔνιοι μὲν οὖν ἐνόησαν, ὅτι πολύξενόν φησι τὸν βωμὸν, τὸν παρὰ τῷ τάφῳ τοῦ Πέλοπος, διὰ τὸ πλῆθος τῶν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν στελλομένων ἀγωνιστῶν τε καὶ θεατῶν. καὶ φασὶ τὸν ἑστῶτα παρὰ τῷ Πέλοπος βωμῷ, Πέλοπα εἶναι, ἔνθα αὐτῷ τὰ ἐναγίσματα γίνε-

ται. Ἔνιοι δὲ οὕτως, ὅτι Ἴαμος, Ἀπόλλωνος παῖς, παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν μαντικὴν λαβὼν, περὶ τῆς ἱερωσύνης ἔλεγε. τοῖς ἐρωτῶσι. διὰ γοῦν τὸ πλείστους ξένους τῆς μαντικῆς ἕνεκεν ἀφικνεῖσθαι, πολυξεινώτατον εἶπε τὸν βωμόν. Καὶ τοῦτον βωμὸν Διὸς καὶ Πέλοπος λέγουσιν οἱ ταύτην τὴν ἐξήγησιν ἐκδεξάμενοι, ἐπεὶ πολλοὶ ξένοι εἰσρέουσιν εἰς τὸν Ολυμπιακὸν ἀγῶνα. βωμὸς γὰρ ἐν Πίσῃ, ἐφ' ὃν θύουσι πάντες οἱ ξένοι. V.

152. Τηλόθε δέδορκεν] ὁ νοῦς· τὸ δὲ τῆς Ὀλυμπίας κλέος, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς τοῦ Πέλοπος οἰκήσεως ὁρᾶται. ὡς ἐκείνου το τέλειον τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι περιθέντος. Ἄλλως. τὸ τηλόθε χρονικῶς ἀκουστέον· τὸ δὲ δέδορκεν, ἀντὶ παθητικοῦ, τοῦ δέρκεται, ἵνα ᾖ, ὁρᾶται, ἁπανταχῇ βλέπεται καὶ ἀκούεται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών. ἰδίως δὲ τὸ, δέδορκεν, ἐξενήνοχεν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ βλέπεται, ὅτι μακρόθεν ὁρᾶται τὸ κλέος καὶ εἰς δεῖξιν πίπτει. Ἄλλως. τηλόθεν δέδορκεν, ἀντὶ τοῦ, πανταχῇ βλέπεται καὶ βοᾶται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών· τὸ γὰρ δέδορκεν, ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ βλέπεται. V. τὸ δὲ κλέος τῶν Ὀλυμπιάδων δέδορκεν, ἀντὶ τοῦ βλέπεται, περιφανές ἐστιν, ἐκ μακροῦ, ἐν τοῖς δρόμοις, οὓς ἔδραμεν ὁ Πέλοψ, ἐρίζων τῷ Οἰνομάῳ, ὅπου ταχυτὴς ποδῶν ἁμιλλᾶται, καὶ ἀκμαὶ ἰσχύος γενναῖα καὶ ἀνδρικὰ ἐργαζόμεναι. τοῦτο γὰρ τὸ θρασύπονοι. ὁ δὲ νικῶν, ἐν τούτῳ δηλονότι τῷ ἀγῶνι, περὶ τὸν ἐπίλοιπον αὐτοῦ βίον ἔχει εὐδίαν, ἤγουν ἠρεμίαν γλυκεῖαν ἕνεκα βραβείων ἀγῶνος, τουτέστιν, ἡσυχάζει μετὰ γλυκύτητος, οὐ ζητῶν βραβεῖα ἑτέρου ἀγῶνος, ἅτε δὴ τῶν μεγίστων τετυχηκώς. ἀεὶ δὲ τὸ ἀγαθὸν, τὸ κατὰ τὴν παρεστῶσαν ἡμέραν, ἤγουν τὸ ἐνεστὼς, κράτιστον ἔρχεται, ἀντὶ τοῦ δοκεῖ παντὶ ἀνθρώπῳ. R.

154. Ταχυτὰς ποδῶν] πρῶτον γὰρ εὑρέθη δρόμου τὸ ἄσκημα· καὶ ἡ πρώτη θέσις τῶν Ὀλυμπίων, δρόμου ἦν τὸ σχῆμα. ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται ἀκμαὶ τ' ἰσχύος· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐρίζουσιν· ἔνθα πρὸς ἀλλήλας ἐρίζουσι καὶ φιλονεικοῦσιν αἱ τῶν ἀκμαίων ἰσχύες, αἳ γενναίως πρὸς τοὺς πόνους χωροῦσι. τὸ δὲ ἀκόλουθον· αἱ ἀκμαὶ, αἱ ἰσχύες. ἀντὶ

τοῦ, ἔνθα καὶ δρόμοι, καὶ πάλαι, καὶ παγκράτια, καὶ πυγμαὶ — τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, θρασύπονοι ἀκμαὶ ἰσχύος. V.

157. Ὁ νικῶν δὲ] ἔξωθεν ἐξακουστέον, τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. ὁ γοῦν τοῦτον νικῶν, εὔδιον καὶ ἥδιστον λοιπὸν ἔχει βίον, ὡς τοῦ τελείου τῶν ἀγωνισμάτων ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ὄντος ἀγῶνι, καὶ τοῦ νικήσαντος, ἔχοντος τὸ τέλειον τῆς δόξης. Ἄλλως. ὁ νικῶν δὲ, τὸν λοιπὸν αὐτοῦ βίον διάγει ἐν τῇ γῇ, μέλι ῥεούσῃ, ἀντὶ τοῦ, ἡδεῖαν ἀνάπαυσιν. — Ἄλλως· ἀμφίβολον, πότερον ὁ νικῶν τὰ Ὀλύμπια, εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἐν εὐδίᾳ ἐστὶν ἕνεκα τῶν ἄθλων, οἷον, ἕνεκα τοῦ νικῆσαι τὰ Ὀλύμπια· πολλάκι μέντοι εἴωθε δι᾽ ἑτέρας συμφορὰς λυπεῖσθαι· ἢ οὕτως· ὁ νικήσας τὰ Ὀλύμπια ἕνεκα τῶν ἄλλων ἄθλων ἐν εὐδίᾳ ἐστί· οὐκέτι γὰρ φιλοδοξεῖ, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ νικῆσαι ἕτερον ἀγῶνα. Ἄλλως. ὁ νικῶν ἐν εὐδίᾳ διάγει, ἡδόμενος ταῖς νίκαις. V. Εὐδίαν. ἡσυχίαν, τουτέστι, βέλτιστος παρὰ πάντων νομίζεται. Εὐδίαν δὲ εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν θαλάσσῃ χειμαζομένων καὶ πεπαυμένων τοῦ κλύδωνος. R.

159. Τὸ δ᾽ ἀεὶ παράμερον ἐσλὸν] οἱ ἄνθρωποι τῶν ἔμπροσθεν πεπραγμένων ἀγαθῶν οὐκ εἰώθασι μνημονεύειν, ἀλλὰ παρ᾽ ἡμέραν ἢ κακὸν ἢ καλὸν σκοποῦσιν. ἑκάστῳ οὖν, φησὶ, τῶν ἀνθρώπων τὸ παρ᾽ ἡμέραν γινόμενον κρίνεται μέγιστον εἶναι. Ἄλλως. τὸ δὲ τῶν ἄθλων παραγινόμενον ἀγαθὸν παρ᾽ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ἐνεστῶσαν, ἐν ᾗ τις ἐνίκησεν, ὕπατον δοκεῖ καὶ μέγιστον ἀγαθὸν τῷ τετυχηκότι. ἢ οὕτω· τὸ παρ᾽ ἡμέραν γινόμενον. τὰ γὰρ ἐνεστῶτα τῶν μελλόντων προκρίνεται. Ἄλλως. τὸ δὲ καθ᾽ ἡμέραν καὶ ἀδιαλείπτως παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὸν, τοῦτο ἔξοχον καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον γίνεται ἀγαθόν. ἢ οὕτω· τὸ δὲ περὶ τὴν τοῦ στεφάνου ἡμέραν ἀγαθὸν, ὕπατον γίνεται παντὶ ἀνθρώπῳ· ἡ δὲ ἡμέρα, καθ᾽ ἣν τις στέφεται, τιμιωτάτη. Ἄλλως. ἐάν τις πρότερον εὐτυχῇ ἐν τῷ ἄλλῳ βίῳ, καὶ πάλιν εὐτυχήσας νικήσῃ, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ἐνίκησεν, ἐπιλέλησται τῶν προτέρων εὐτυχημάτων. Ἄλλως. τὸ γὰρ κατὰ προαίρεσιν συμβαῖνον ἀγαθὸν, ὕπατον καὶ μέγιστον γίνεται

παντὶ ἀνθρώπῳ. ὥσπερ καὶ ὁ Ἱέρων ἐπιθυμήσας νίκης, ἐνίκησε, καὶ ἐγένετο αὐτῷ τοῦτο τὸ παρ' ἡμέραν ἀγαθὸν, κατὰ προαίρεσιν τελεσθὲν, ὕπατον καὶ μέγιστον. V. Τὸ δ' ἀεὶ τοῦτο λέγει, ὅτι εἴ τις τὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρὰ πάντων τιμᾶται, οὐκ ἔστι τούτου μεῖζον οὐδέν. x) R.

162. Ἐμὲ δὲ χρὴ] ἐμὲ δὲ πρέπει Αἰολίδι μολπᾷ καὶ ὕμνῳ στεφανῶσαι ἐκεῖνον τὸν ἐξ Ὀλυμπίας ἐν νόμῳ ἱππείῳ νενικηκότα κατὰ νόμους. νενομισμένον γάρ ἐστι μὴ μόνον τοῖς οἰκείοις ποσὶν ἀγωνίζεσθαι πεζῇ, ἀλλὰ καὶ ἱππικῶς· λέγω δὴ, ἐν κέλητι καὶ δίφρῳ καὶ τετρώρῳ. λέγει δὲ διὰ τὸν Ἱέρωνα. τὸ δὲ Αἰολίδι μολπᾷ, ἀντὶ τοῦ ποικίλῃ· ποικίλοι γὰρ οἱ ἐκ λύρας ὕμνοι· ἢ Θηβαίᾳ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς ᾤκησαν ποτὲ Θήβας· ἢ διότι καὶ ὁ Πίνδαρος ἐξ Αἰολέων κατήγετο, ὥς φασί τινες. R. Ἐμὲ δὲ πρέπει ἐγκωμιάσαι ἐκεῖνον, ὃν ὑπεθέμην δηλονότι, τουτέστι τὸν Ἱέρωνα, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἁρμόζοντα τοῖς ἱππικοῖς, διὰ μολπῆς, ἤγουν ᾠδῆς Αἰολίδος, ἤγουν Θηβαϊκῆς ἢ Πινδαρικῆς. πέποιθα δὲ μηδένα ἄλλον φίλον ἀπὸ τῶν νῦν κατὰ τὰ ἀμφότερα, καὶ καλῶν ἔμπειρον καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν ἐπικρατέστερον, κοσμήσειν στροφαῖς ὕμνων κλυταῖς, τουτέστι, μετεώρῳ φωνῇ ᾀδομέναις καὶ ἐξακουομέναις. Ibid.

164. Αἰοληΐδι μολπᾷ] ἤγουν ποικίλῃ· ποικίλα γὰρ τὰ λυρικά· ἢ Θηβαίᾳ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ᾤκησαν τὰς Θήβας. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι ἄνωθεν Αἰολεὺς τὸ γένος ὁ Πίνδαρος. οἱ δὲ, ὅτι Αἰολίῳ ῥυθμῷ διὰ τῆς μουσικῆς χρᾶται τῶν ποιημάτων. V.

165. Πέποιθα δὲ ξένον ἐμαυτοῦ, τὸν Ἱέρωνα, ἐμπεριέχοντα καὶ δύο τῶν καλῶν. ὅ ἐστιν, ἀγαθὸν καὶ δυνάμε-

x) Vide annon grammatici nos omnes in transuersa rapuerint, vt verba τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἐσθλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ ad superiora retraheremus. Nam transitus ad sequentia per haec est factus a poeta. *Enimuero semper euentus laetus praesentis diei maxime afficere solet hominum animus; itaque me fas est celebrare victorem Hieronem.* ἐμὲ δὲ pro ἐμὲ οὖν, vt saepe.

νον, ὃ βούλεται, συντελεῖν. ἐνὶ γὰρ τὸ ἕτερον ἠκολούθηκεν, οὐ τὰ δύο. Ἄλλως. πεπίστευκα δὲ καὶ πέπεισμαι ἀκριβῶς, μηδένα με ἔτι φίλον τῶν νῦν ἀνθρώπων ἐγκωμιάσαι τοῖς ὕμνοις, ἀμφότερα ἔχοντα, καὶ ἐπιστήμονα τὰ κατὰ ψυχὴν, καὶ σώματος ἰσχὺν τούτου ἀνδρειότερον· ἅπερ τὰ δύο τῷ Ἱέρωνι πάρεστιν. Ἔνιοι δὲ κατὰ τοῦ Πινδάρου αὐτὸ ἀκούουσιν, ὅπερ καὶ μᾶλλον, διὰ τὰ ἑξῆς ἐπαγόμενα· ἵν' ᾖ τὸ ἐγκώμιον ἐπ' αὐτῷ κινῶν ὁ Πίνδαρος, καὶ ὁ νοῦς τοιοῦτος· πιστεύω δὲ μηδένα ἄλλον ποιητὴν ἐπιστήμονά τε εἶναι καὶ ἀνδρεῖον, καὶ οὕτω δύνασθαι τοὺς φίλους ἐγκωμιάζειν, ὥσπερ ἐμαυτόν. V.

Τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ Πινδάρου ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγοντος νοοῦσι, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἱέρωνος. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ Ἱέρωνος οὕτω· πέποιθα δὲ καὶ θαῤῥῶ μή τινα ἄλλον ξένον καὶ φίλον ἐμὸν δαιδαλωσέμεν καὶ κοσμῆσαι ἐμὲ ἐν κλυταῖς καὶ ἐνδόξοις πτυχαῖς, καὶ περιβολαῖς ἐπαίνων, ἴδριν τε καὶ ἐπιστήμονα καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ δὴ καὶ κυριώτερον καὶ κρείττονα τῶν νῦν ἀνθρώπων κατὰ δύναμιν σώματός τε καὶ πλούτου, ἀμφότερα· τουτέστιν ἐλπίζω, ὡς οὐδένα ἄλλον ὕμνησα, ἐμπειρίαν τε ἀγαθῶν ἔχοντα καὶ κρείττονα τῶν νῦν ἀνθρώπων κατὰ δύναμιν. ἐπὶ δὲ τοῦ Πινδάρου οὕτω· πέποιθα δὲ μή τινα ξένον δαιδαλωσέμεν καὶ κοσμεῖν ἐν κλυταῖς πτυχαῖς ἐπαίνων, ἴδριν τε καὶ ἐπιστήμονα καλῶν, ἢ κυριώτερον καὶ κρείττονα τῶν νῦν ἀνθρώπων, κατὰ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν, ἀμφότερα· τουτέστιν, ἐλπίζω, ὡς οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐπίσταται οὕτως ἐγκωμιάζειν τοὺς φίλους, ὥσπερ ἐγὼ, καλλίστους ἐγκωμίων τύπους εἰδὼς, καὶ κατὰ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν πάντας ὑπερέχων. ἔστι δὲ τὸ, καλῶν ἴδριν, καὶ τὸ, δύναμιν κυριώτερον, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς τὰ ἀμφότερα. διὸ καὶ μετ' ἐκεῖνα τοῦτο λέγω κατὰ τὴν σύνταξιν, εἰ καὶ προηγεῖται κατὰ τὴν φράσιν. ἀγνοοῦντες δέ τινες ὄντα ἔξωθεν λαμβάνουσι. R.

167. Ἴδριν] ἔμπειρον. Gl. β. γ. ἐπιστήμονα. Gl. α.

169. Δαιδαλωσέμεν] κοσμήσειν πτυχαῖς, ταῖς ποιήσεσιν· ἐπεὶ διαιρεῖται εἰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς καὶ ἐπῳδάς. Ἄλλως. ὕμνων πτυχαῖς, τῷ ὕμνῳ κατὰ περίφρασιν. οἰκείως δὲ πρὸς τὸ δαιδαλώσεμεν, καὶ τὸ ποικίλλειν, ὥσπερ ἐπὶ κατασκευάσματος τὸ πτυχαῖς ἐπήγαγεν. V.

171. *Θεὸς ἐπίτροπος*] ὁ μὲν φροντιστὴς τῆς σῆς εὐδαιμονίας, ὦ Ἱέρων, ἀδιάπταιστόν σοι τὴν εὐδαιμονίαν φυλάττει. οἱ δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ Πινδάρου· ἐπίτροπος ὁ θεὸς τῷ ἐμῷ τρόπῳ· καὶ λέγει τὴν Μοῦσαν. Θεὸς ἐπόπτης καὶ διοικητὴς τεαῖσι μήδεται μερίμναις, κῆδος ἔχων τοῦτο, εἰς τοῦτο σπουδάζων, τὸ, σοῦ προνοεῖσθαι. Ἄλλως. Θεὸς ἐπίτροπός σου ὢν, ἔχει τε καὶ φυλάσσει τοῦτο ταῖς σαῖς μερίμναις, ἔμπειρόν τε εἶναι, καὶ τῶν καλῶν δραστήριον. μήδεται δὲ, ἐργάζεταί σε νικητήν. V.

Θεὸς] ἤτοι ὁ Ἑρμῆς, ἐὼν καὶ ὑπάρχων ἐπίτροπος τῆς ἐμῆς τέχνης, μήδεται καὶ βουλεύεται τὰ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐν τεαῖς καὶ ἰδίαις μερίμναις, ἔχων τοῦτο τὸ βουλεύεσθαι, κῆδος καὶ φροντίδα. Καὶ πάλιν· ὁ ἐὼν καὶ ὁ ὑπάρχων ἐπίτροπος σὸς θεὸς, ἐν τεαῖς καὶ ἰδίαις μερίμναις, μήδεται καὶ βουλεύεται τὰ ὑπὲρ σοῦ. R.

174. *Εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι*] εἰ δὲ μὴ ταχέως με ἐπιλίποι ἡ Μοῦσα· καὶ φανερώτερον τὸν λόγον ἐφ' ἑαυτοῦ τίθησιν ὁ Πίνδαρος. οὐκ ἦν γὰρ προσῆκον περὶ τοῦ ἐγκωμιαζομένου λέγειν, ἐὰν μή σε ἐπιλίποι ἡ εὐδαιμονία, ἀλλὰ μετριώτερόν ἐστιν αὐτὸ λαμβάνειν ἐπὶ τοῦ Πινδάρου· ἐὰν οὖν, φησὶ, μή με ἐπιλίποι ἡ Μοῦσα, δυνήσομαί σοι καὶ αὖθις τεθρίππῳ νικήσαντι γλυκύτερον καὶ ἡδύτερον ὕμνον γράψαι, καὶ ἐγκωμιάσαι σε, βοηθὸν τῶν ἐμαυτοῦ ποιημάτων εὑρίσκων τὴν σὴν νίκην· σοῦ γὰρ νικήσαντος, ἔσται μοι πρόφασις καὶ ὁδὸς, ἀφ' ἧς με δεῖ ἐγκωμιάσαι. Ἄλλως. εἰ δὲ μὴ ταχύ. Ἔνιοι οὕτως συνέθηκαν τὸν λόγον· ἐὰν μή με ὁ βίος ταχέως ἐπιλείψῃ, ἀντὶ τοῦ, ἐὰν μὴ τελευτήσω, ἀλλὰ ζῶ, σὺν τῷ ταχεῖ τεθρίππῳ παραγεγονὼς εἰς τὸν εὐδείελον Κρόνιον, τουτέστι τὴν Ὀλυμπίαν, ἐλπίζω γλυκυτέραν σοι καὶ ἡδίω τῆς νῦν ᾆσαι ᾠδήν· ὁδὸν καὶ πρόφασιν τῶν λόγων μου τὴν σὴν εὑρίσκων νίκην. τὸ δὲ, σὺν ἅρματι παραγεγονὼς, οἱονεὶ τεθρίππῳ νικήσαντος ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐμοῦ ἐπὶ τοιαύτῃ νίκῃ γράφοντός σου τὸν ὕμνον. Ἄλλως. εἰ μὴ ταχὺ λίποι ὁ αἰὼν, ὦ Ἱέρων, καὶ ἅρματί σε νικήσαντα ἐλπίζω ὑμνήσειν. δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι· εἰ δὲ μὴ λίποι ὁ ἐπίτροπός

σου δαίμων, ἔλπομαι ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων, ποιήσειν ἐγκώμιον βοηθῶν σου τῇ δόξῃ. V. Εἰ δὲ μὴ ταχὺ καὶ ταχέως λίποι, ἐμὲ μὲν ὁ Ἑρμῆς, σὲ δὲ ὁ σὸς φροντιστὴς θεὸς, ἤγουν, εἰ μὴ ταχέως τοῦ βίου ἀπέλθωμεν, ἔλπομαι καὶ ἐλπίζω ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐλθὼν παρὰ τὸν εὐδείελον καὶ τὸν φανερὸν Κρόνιον λόφον, ἤτοι παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν, κλεΐξειν καὶ ὑμνήσειν σε σὺν ἅρματι θοῷ, εὑρὼν ὁδὸν καὶ μεταχείρησιν λόγων γλυκυτέραν τῆς νῦν ἐπίκουρον καὶ βοηθόν. οὐ γὰρ ἐάσει τὴν νίκην ὑπὸ λήθης ἀφανισθῆναι. κρεῖττον δέ ἐστιν ὑπὲρ τοῦ Ἱέρωνος μόνου ταῦτα λέγεσθαι. R. Θεὸς ἐπίτροπος. ὁ θεὸς, ὦ Ἱέρων, ἐπίτροπος ὢν, ἤγουν τὴν φροντίδα ἀναδεδεγμένος τῶν σῶν μεριμνῶν, τουτέστι τῶν περί σου, ἃς ἐγὼ δηλονότι φροντίζω περί σου, βουλεύεται ἔχων ταύτην τὴν φροντίδα. εἰ δὲ μὴ ταχέως λίποι, ἔτι ἂν ἐλπίζω δοξάσειν σε σὺν ἅρματι ταχεῖ, δι' οὗ σὺ δηλονότι νικήσεις, ἀπελθὼν διὰ τῶν ἐγκωμίων παρὰ τὸν Κρόνιον λόφον, τὸν εὐδείελον, ἤγουν, τὸν μετέωρον καὶ καλῶς ἔχοντα τοῦ ἡλίου κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, καὶ τὰ περὶ τὴν δείλην ἑῴαν, εὑρὼν βοηθὸν, ὁδὸν λόγων γλυκυτέραν. Ibid. (ex paraphrasi).

179. Ἐμοὶ μὲν ὦν] ἐμοὶ μὲν οὖν δυνάμει ἡ Μοῦσα ἰσχυρότατα μέλη τρέφει τῶν λόγων, ὥστε βάλλειν καιρίως τοῖς ὕμνοις τοὺς νικηφόρους. Ἄλλως. ἐγὼ μὲν ἐπὶ μουσικῇ πέποιθα. τὸ ἐμὸν βέλος ὑπὸ μουσικῆς (Μούσης) τρέφεται· σὺ δὲ ἐν τῷ πλουτεῖν μέγας εἶ· τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσης· περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ὀλύμπια. τὸ δὲ τρέφει, ἀντὶ τοῦ ἀλκὴν αὔξει. V. Ἐμοὶ μὲν οὖν ἡ Μοῦσα βέλος, ἀντὶ τοῦ λόγον, τρέφει, τουτέστι διέπει, φυλάττει, καρτερώτατον κατὰ τὴν ἰσχύν· ἐπ' ἄλλοις δὲ πράγμασίν εἰσιν ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δὲ μέγιστον τῶν ἄλλων μέγεθος ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἐστὶν ηὐξημένον, τὴν ἔξοχον αὐτοῦ αὔξησιν. Μὴ ἀπόβλεπε πόρσιον, ἤγουν περαιτέρω, τὴν βασιλείαν δηλονότι ἔχων. εἴθε εἴη σέ τε ταύτην τὴν ἐνισταμένην ζωὴν διέρχεσθαι ὑψοῦ, τουτέστιν ἐπὶ μετεώρου σχήματος, καὶ κράτος ἁπάντων ἔχοντος, καὶ ἐμὲ τοσάδε, ἀντὶ τοῦ τοιάδε, ὁμιλεῖν τοῖς νικηφόροις, πρόφανῆ ὄντα κατὰ σοφίαν πανταχοῦ, κατὰ τοὺς Ἕλληνας. R.

180. *Ἄλλοισι δ' ἄλλοι*] τί μέγα ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως αἰτεῖ τὸν Ἱέρωνα· ἢ ἐπ' ἄλλοις δὲ πράγμασιν εἰσὶν ἄλλοι μεγάλοι. V. (Mutila haec.)

181. *Τὸ δ' ἔσχατον*] τὸ τελευταῖον καὶ τὸ πλῆρες, οὗπερ οὐκ ἔστιν ὑπερβολὴν τοῖς ἀνθρώποις εὑρεῖν, κορυφοῦται καὶ ὑψοῦται, καί ἐστι τοῖς βασιλεῦσιν· ἤ, τὸ δὲ μέγιστον τῶν ἄλλων μέγεθος ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἔχει ηὐξημένην τὴν ἔξοχον αὐτοῦ αὔξησιν. V. Τὸ ἐξοχώτατον, ἤγουν, τὸ τῆς δυνάμεως καὶ εὐδαιμονίας ἀκρότατον οἱ βασιλεῖς ἔχουσιν. R.

182. *Μηκέτι πάπταινε*] μηκέτι περίβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὔσης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα· ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον· μηκέτι περαιτέρω ζήτει τούτων, ὧν ἔχεις, βασιλεὺς γενόμενος. V.

184. *Εἴη σέ τε τοῦτον*] ὁ νοῦς· εἴη δέ σε μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις προσδιαλέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις, προφανῆ καὶ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν, ἐν τοῖς Ἕλλησιν. Ἄλλως. ἀλλ' εἴη σε τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, μὴ ἀποβαλεῖν τὴν βασιλείαν, ἐμὲ δὲ ἐπινικίους γράφειν, καὶ ὑμνεῖν τοὺς νικῶντας. V.

185. *Ὑψοῦ*] τὸ μὲν ὑψοῦ τὴν εὐδαιμονίαν ηὔξατο· τὸ δὲ πατεῖν τὸ ζῆν πάλιν ηὔξατο. V.

186. *Τόσσάδε νικαφόροις*] ἀντὶ τοῦ, τοσοῦτο νικηφόροις ὁμιλεῖν, οἷος εἶ σύ. Χαίρω δὲ γράφων τοιάδε, καὶ ἔσται τοιαῦτα, οἷα ἐπί σου. V.

187. *Πρόφατον*] (sic Schol.) φανερὸν καὶ ἔξοχον ἐν τῇ σοφίᾳ πανταχῇ κατὰ τοὺς Ἕλληνας ὄντα. V.

Σοφίᾳ πρόφαντον] οὐκ ὁμολογουμένως τοῦτο λέγει καυχώμενος, ἀλλ' εὔχεται τοῦτο δοκεῖν· καὶ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τό, τοσάδε. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· ἐμὲ δὲ εἴη τοσοῦτον ὁμιλεῖν τοῖς νικηφόροις, τουτέστι, τοιούτους τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ ὕμνους ποιεῖν, ὡς εἶναι πρόφαντον καὶ ὑπέρτατον πανταχοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ σοφίᾳ· πρὸς μετοχὴν τὸν λόγον ἔτρεψε, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, εἶναι, ὄντα εἶπεν. R.

Carmen II.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ δευτέρου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιδ'. Τὸ ά περιοδικὸν, ἤγουν ἐκ δύο ἰάμβων, καὶ δύο τροχαίων· περιοδικὸν δὲ λέγεται, διότι περιοδεύει τὸ μέτρον, ὡς γίνεσθαι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ὅμοιον τῷ ἀπὸ τέλους· υ-υ--υ-υ. Τὸ β' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν. ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας ἀρχόμενον, οἰκείας τῷ Ἰωνικῷ· ὁ δὲ πρῶτος ποὺς διαλύεται εἰς τρίβραχυν χορεῖον· πολλάκις δὲ καὶ ὁ δεύτερος· υυυ-υ--υ. Τὸ γ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. παραδιδοῦσι δὲ οἱ Ῥυθμικοὶ, ὅτι ἐν τῷ ἀντισπαστικῷ ὁ πρῶτος ποὺς τοῦ ἀντισπάστου πρώτου εἰς πόδας τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους μεταλλάσσεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα. ὅρα γάρ· ἡ δευτέρα συζυγία ἰαμβική ἐστιν οἰκεία τῷ ἀντισπάστῳ· υυ-υυυ-υ-. Τὸ δ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι τοῦ πρώτου σπονδείου· --υυ-υυ. Τὸ έ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ὁ δεύτερος χορεῖος· υ-υυυ--. Τὸ ς' ἀντίπαστος καὶ συλλαβὴ, δηλονότι μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· υ--υ-. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, τῷ Ἰωνικῷ ἀρχομένῳ δίμετρον καταληκτικόν· -υ-υυυ-. Τὸ ή Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον· --υυ--υ-. Τὸ θ' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, πλὴν ὁ ά τέταρτος παίων, ὁ δεύτερος πρῶτος παίων, λειπούσης καὶ τῆς βραχείας· υυυ-υ (immo υυυ--υ-). Τὸ ί ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν· ἄρχεται δὲ ὁ δεύτερος ἀντίσπαστος ἀπὸ πυῤῥιχίου· υ--υυυ-. Τὸ ιά ὅμοιον τῷ ἕκτῳ τῆς στροφῆς, ἤγουν ἀντίσπαστος καὶ συλλαβή· υ--υ-. Τὸ ιβ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ--υ--. Τὸ ιγ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· ὁ δὲ τρίτος ποὺς τρισύλλαβος· --υ-υυυ-. Τὸ ιδ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ-υ-υυυ.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ὀκτώ. Τὸ ά χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, οἰκείας τῷ μέτρῳ· --υ--υυ-υ-. Τὸ β΄ δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐπιχοριαμβικὸν, οὐ χοριαμβικὸν καθαρόν· ἔχει ἐπιμιξίαν πρὸς τροχαϊκὴν συζυγίαν τὴν πρώτην, ἀνοικείαν τῷ χοριάμβῳ· -υ-υ-υυ--. Τὸ γ΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ἄρχεται δὲ τὸ δεύτερον μέτρον ἀπὸ σπονδείου, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀντισπάστου, ἀλλασσομένου κατὰ τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα· υ--υ--. Τὸ δ΄ παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ ά τέταρτος παίων, καὶ ὁ δεύτερος συνεπτυγμένα ἔχει τὰ δύο βραχέα εἰς ἓν μακρόν· υυυ--υ-. Τὸ έ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δεύτερον χορεῖον ἔχει· υ-υυυ--υ-. Τὸ ς΄ ἰαμβικὸν ἐπίμικτον πρὸς τροχαϊκὰς συζυγίας· ὃ ἐλέγετο περιοδικόν. ἀνοίκειοι γὰρ οἱ πόδες· --υ--υ--υυυ--. Τὸ ζ΄ ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἐπιωνικὸν δὲ καὶ οὐκ Ἰωνικὸν λέγεται, ὅτι ἐπιμίγνυται ἰαμβικὴ συζυγία ἀνοικεία τοῖς Ἰωνικοῖς· --υυυ-υ-. Τὸ ή ἰαμβικὸν μικτὸν ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας, τρίμετρον καταληκτικόν· -υ--υ-υ-υ--.

Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ] Γέγραπται Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ ἅρματι νενικηκότι τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οἰδίποδος. ἐκήδευσε δὲ Γέλωνι τῷ τυράννῳ, ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον προσωνομάσθη νόμισμα. *) καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τὴν Πολυζήλου τοῦ ἀδελφοῦ Ἱέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθά φησι Τίμαιος. ἦν δὲ ὁ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου. V.

1. *Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι*] οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες. πρῶτον γὰρ τὰ ᾄσματα συντίθενται, εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα ἁρμόζεται. ἢ οὕτως· ὦ ὕμνοι οἱ ὑπὸ τῆς φόρμιγγος ἀνασσόμενοι. πρῶτον γὰρ ἔκρουον, εἶτα ἐπῇδον. καὶ τούτου μάρτυς Ὅμηρος· (Odyss. I, 155.) „Ἤτοι ὃ

*) Diodor. XI, 26.

φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν" γ). ἐμφανίζει δὲ τὸν μουσόληπτον· ὡς ἐπιζητῶν γὰρ, τίνα ὀφείλει ὑμνῆσαι, εἶτα καθ' ἑαυτὸν δοκιμάζων. Ἄλλως. Ἀναξιφόρμιγγες· τὴν αἰτίαν δηλοῖ, παρ' ἥν. ὁ νοῦς· τρία δὲ δεῖ ἐπαινεῖν· Δία, ὅτι τούτου ἱερὸν ὁ τόπος· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστησεν Ἡρακλῆς· διὸ ὑμνητέον αὐτὸν ὡς ἥρωα· ἄνθρωπον δὲ Θήρωνα. τυποῖ δὲ ὁ Πίνδαρος, ὅτι δεῖ καὶ ἐπίνικον ὑμνεῖν θεὸν, ἥρωα, ἄνδρα. V.

Ἄλλως. Ἀναξιφόρμιγγες, ἤγουν ἄνακτες τῆς φόρμιγγος· ὑπουργὸς γὰρ ἡ φόρμιγξ τῶν ὕμνων, καὶ πρὸς αὐτοὺς αὐτὴ ἁρμόζεται. καὶ τοὔνομα δὲ ἐνέργειαν δηλοῖ ἀεὶ, καὶ οὐδέποτε πάθος· ὡς τὸ, ἀλεξίκακος, καὶ παυσίκακος, καὶ πλήξιππος, καὶ ἀλεξιάρη παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. et D. v. 464.). R.

2. Τίνα θεὸν] θεὸν βουλόμενος καὶ ἥρωα καὶ ἄνθρωπον ὑμνῆσαι, ἵν' εὐπορίαν σχῇ πρὸς τὸ φανερὰν τὴν ἑαυτοῦ καταστῆσαι γνώμην, ἐν ἐρωτήσει σχηματίζει τὸν λόγον· ποιεῖται δὲ τὴν ἐρώτησιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ Μοῦσαν, τὴν συντιθεῖσαν τοὺς ὕμνους. τοὺς ὕμνους γὰρ τίθησιν ἀντὶ τῆς δυνάμεως τῆς συντιθείσης αὐτούς. εἶτα οὐ γυμνὰ ἐπάγει τὰ ὀνόματα τῶν ὑμνηθησομένων, ἀλλὰ μετὰ τῶν αἰτιῶν, δι' ἃς αὐτοὺς ὑμνεῖν βούλεται, ἵνα καὶ τὸ προσῆκον ἀποδιδοῖτο τοῖς ἐγκωμιαζομένοις. φησὶ γάρ· ὦ ὕμνοι, ἄνακτες τῆς φόρμιγγος, τίνα θεὸν μέλλομεν ὑμνήσειν, τίνα ἥρωα, τίνα δὲ ἄνθρωπον; ἡ Πίσα μὲν δή ἐστι τοῦ Διὸς ἱερὰ, ὥστε ὑμνητέον ἐστὶ θεὸν τὸν Δία· τὴν Ὀλυμπιάδα δὲ, ἤγουν τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Πίσῃ ὁ Ἡρακλῆς ἔστησε, τουτέστι συγκροτεῖσθαι ἐποίησεν, ἀκρόθινα πολέμου, ἀντὶ τοῦ, ἐξαίρετον ἀνάθημα ὃ παρέσχεν ὁ πόλεμος, ὃς ἐπολεμήθη δηλονότι αὐτῷ πρὸς Αὐγείαν, ἐπεὶ οὐκ ἐδίδου αὐτῷ τὸν συμπεφωνημένον τῆς ἐξαιρέσεως τῆς κόπρου τῶν θρεμμάτων αὐτοῦ μισθόν. πρέπον δὴ οὖν δηλονότι καὶ ἥρωα ὑμνεῖν τὸν Ἡρακλέα. R.

3. Κελαδήσομεν] δοξάσομεν καὶ τιμήσομεν. Gl. ms. γ.

4. Ἤτοι Πίσα μὲν Διός] Gl. ms. γ. Διὰ τοῦτο κελαδήσομεν τὸν Δία, θεὸν ὄντα. β. ὅς ἐστι θεός.

γ) Hactenus eadem in Sch. rec. repetuntur, nisi quod ibi: ἢ, ὦ ὕμνοι — εἶτα τὰ ᾄσματα ἐπῇδον, ὥς φησιν Ὅμηρος. —

Ibid. ἡ μὲν Πίσα τοῦ Διός ἐστιν ἱερόν· δι᾽ ἣν ὑμνεῖν τὸν θεὸν δεῖ. τὸν δὲ Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἔστησεν Ἡρακλῆς. ἦν γὰρ κατά τινας παραμεληθείς. V.

5. Ὀλυμπιάδα δ᾽ ἔστασεν Ἡρακλέης] Ἱστορία, ὅπως Ἡρακλῆς τὰ Ὀλύμπια ἔστησεν· Ἡρακλῆς, στερηθεὶς τῶν μισθῶν, οὓς ὑπέσχετο αὐτῷ δοῦναι Αὐγείας, ὁ τῆς Ἤλιδος βασιλεύς, διὰ τὴν τῆς κόπρου ἐκφόρησιν, ἐστράτευσε κατ᾽ αὐτοῦ μετὰ τὸ τετελευτηκέναι τοὺς δώδεκα ἄθλους. καὶ πόλεμον συνάψας, καὶ τοῦτον ἀνῃρηκώς, τήν τε πόλιν Ἦλιν λαμβάνει καὶ ἐκ τῶν σκύλων πανήγυριν ἔστησεν εἰς τιμὴν τοῦ Διός. R.

Ibid. Gl. ms. γ. Διὰ τοῦτο κελαδήσομεν τὸν Ἡρακλέα, ἥρωα ὄντα.

7. Ἀκρόθινα πολέμου] πρὸς Αὐγέαν πολεμήσας τῆς Ἤλιδος τύραννον καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαγαγὼν ἔκτισε τὸν ἀγῶνα. V.

Ἀκρόθινα. Gl. ms. γ. Εἰς χαρίσματα.

8. Θήρωνι δὲ] τοῦτον οὖν τὸν Θήρωνα, τεθρίππῳ νικήσαντα, ὑμνήσωμεν. ὁ δὲ νοῦς αὐτῷ· σεμνύνεται μὲν ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τῷ Διῒ καὶ τῷ καταβεβληκότι τὴν ἀρχὴν Ἡρακλεῖ· οὐδὲν δὲ ἧττον καὶ τρίτον σεμνύνεται Θήρωνι νενικηκότι. V.

Τὸν Θήρωνα δὲ ἐνδέχεται μέλεσιν ὑμνεῖν· τοῦτο γὰρ τὸ, γεγωνητέον ὀπί· ἕνεκα τετραορίας, ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνος δι᾽ ἅρματος νικηφόρου· δίκαιον ξένον, τουτέστι δίκαιον ὄντα κατὰ τὴν φιλίαν τῶν ξένων· ἔρεισμα, ἤγουν, στήριγμα, ἀσφάλεια τῆς Ἀκράγαντος, καὶ εὐκλεῶν πατέρων ἐξαίρετον υἱόν· ἀπὸ τοῦ Κάδμου γὰρ κατήγετο. R.

10. Γεγωνητέον] Gl. ms. γ. Ἄξιόν ἐστιν ὑμνῆσαι διὰ φωνῆς λαμπρᾶς ὄντα ἄνδρα καὶ νικαφόρον.

12. Ἔρεισμ᾽ Ἀκράγαντος] τείχισμα ὄντα τῆς Ἀκράγαντος. καὶ Ὅμηρος (Iliad. η, 211.) ἕρκος Ἀχαιῶν. Ἀκράγας δὲ πόλις καὶ ποταμὸς Σικελίας. V. Ἔρεισμα. Gl. ms. α. ἑδραίωμα.

13. Εὐωνύμων] Gl. ms. γ. ἐνδόξων. Πατέρων] προγόνων. πάνυ δὲ ὑπερβαλλόντως ἐπαίρει τὸ ἐγκώμιον·

καὶ ἐνδόξων προγόνων, ἐπεὶ ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου εἶχε τὸ γένος, κατ' ἐπίτασιν αὐτὸν ἄνθος λέγων. V.

14. Ἄωτον. Gl. ms. α. ἀπάνθισμα.

Ὀρθόπολιν] Gl. ms. α. εὐθύνοντα τὴν πόλιν. Ibid. τὸν τῇ ἑαυτοῦ δικαιοσύνῃ ὀρθοῦντα καὶ σώζοντα τὰς πόλεις, ὡς ἐρυσίπολιν, καὶ σωζόπολιν· ἐνταῦθα καὶ διὰ τὸ ἐνοικῆσαι τὴν Ἀκράγαντα, ὁμώνυμον οὖσαν τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ Ἀκράγαντι. V.

Ὀρθόπολιν, τουτέστι συνιστᾷν καὶ ἀνορθοῦν τὰς πόλεις ἐπιτήδειον. Ἱστορία. Φασὶν Αἵμονα, τὸν Κάδμου ἔκγονον, ἀποκτείναντά τινα ἐμφύλιον, ἐκ Θηβῶν Ἀθήναζε παραγενῆσθαι, τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταναστάντας Ῥόδον σὺν Ἀργείοις οἰκῆσαι. καὶ μετὰ ταῦτα στάσεως αὐτοῖς ἐνταυθοῖ γενομένης, εἰς Σικελίαν ἐλθόντας, Ἀκράγαντα κτίσαι, πολλὰ καμόντας περὶ τὴν κτίσιν, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἐκεῖ κωλύεσθαι. ἄρχοντες δὲ τῶν (ἐπ') ἀποικίᾳ στειλαμένων Ἀντίφημος καὶ Ἔντιμος ἦσαν, ὧν μετὰ [εἰκοστὴν] ἑβδόμην γενεὰν Θήρων οὗτος γέγονεν. ἱερὸν δὲ οἴκημα ποταμοῦ λέγει τὴν Σικελίαν, ἐπειδὴ ἐντὸς αὐτῆς ποταμὸς Ἀκράγας, ὁμώνυμος τῇ πόλει, ἢ Γέλλας ὁμώνυμος τῇ ἐκεῖ πόλει Γέλλᾳ ῥέει. ἱερὸν δὲ, ἢ τὸ μέγα, ἢ τὸ ἔχον ἱερὰ, ἢ ὅτι ἡ ἐν Σικελίᾳ Ἀκράγας Περσεφόνη ἐδόθη παρὰ Διὸς εἰς ἀνακαλυπτήρια. R.

15. Καμόντες] Gl. ms. γ. κοπιάσαντες.

Καμόντες οἳ πολλὰ] ὁ λόγος καθαρὸς, ἐπεὶ περὶ τῶν προγόνων τοῦ Θήρωνος, οἳ πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς Γέλλαν, κἀκεῖθεν εἰς Ἀκράγαντα· οὐ γὰρ λέγει ὁ Πίνδαρος, ὅτι καμόντες τὴν Ἀκράγαντα ἔκτισαν, ἀλλ' ὅτι καθ' ὁ οὐ καμόντες πολλὰ τοῦ Θήρωνος οἱ πρόγονοι ἔσχον τὴν Ἀκράγαντα. Οἱ πατέρες, φησὶ, τοῦ Θήρωνος. Ῥόδιοι γὰρ ἦσαν ἄνωθεν, καὶ στάσιν ἐμφύλιον ἀποφεύγοντες μετῴκησαν (εἰς) τὴν Σικελίαν, καὶ αὐτόθι πρός τινας βαρβάρους πολεμήσαντες ἔκτισαν τὴν πόλιν. V.

Οἵτινες, οἱ πατέρες αὐτοῦ δηλονότι, πολλὰ κατὰ τὴν ψυχὴν καμόντες, ἤγουν πολλὰ λυπηθέντες, πολλὰ ἀγωνιάσαντες πρότερον ἐν ταῖς ἀπὸ Ῥόδου εἰς Ἀκράγαντα μετοικήσεσιν, ἱεροὺν

ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, ἤγουν τὴν Ἀκράγαντα, ἣν παρὰ τῷ ποταμῷ ἱδρύσαντο, τῷ Ἀκράγαντι· ἱερὸν δὲ, διὰ τὸ εἶναι αὐτόθι νεὼν τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ ὅτι εἰς ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐδόθη τῇ Περσεφόνῃ. τῶν ἐν τῇ Σικελίᾳ τε ἦσαν ὀφθαλμὸς, ἀντὶ τοῦ, οἱ περιφανέστατοι καὶ ἡγεμονικώτατοι· βίος τε ἐπηκολούθει εὐτυχὴς, πλοῦτόν τε καὶ ἐπαγωγὸν δύναμιν ἐπάγων, ἀρεταῖς γνησίαις, ἤγουν οἰκείαις τῷ γένει αὐτῶν. R.

16. *Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα*] ἱερὸν δὲ εἶπεν οἴκημα, τὴν Ἀκράγαντα, διὰ τὸ Ἀθηνᾶς αὐτόθι νεὼν εἶναι περιττῶς ἁγιστευόμενον, ἢ διὰ τὸ τὴν Ἀκράγαντα τῇ Περσεφόνῃ εἰς τὰ ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ Διὸς δοθῆναι. ὅτι δὲ περὶ Ἀκράγαντός ἐστι τῷ Πινδάρῳ ὁ λόγος, σαφὲς ἐκ τῶν περὶ τοῦ πλούτου τοῦ Θήρωνος. διεξιὼν γάρ φησιν· (v. 164. ss.)

„Ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν
Γ' ἐτέων πόλιν
Φίλοις μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀφθονέστερον χεῖρα Θήρωνος.“

Ἱππόστρατος δὲ ἱστορεῖ, αὐτὸν πλούτῳ διενηνοχέναι. ἀλλ' οἵ γε πρόγονοι τῶν Ἀκραγαντίνων, Γελλῷοι, οὐχ οὕτως εὐπορήκεσαν, ἀλλὰ καὶ πᾶν τοὐναντίον μόγις καὶ ταπεινῶς διέζων, ἐπὶ φυλακῇ τῆς πόλεως μισθαρνοῦντες. Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Γέλλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὴν Ἀκράγαντα ἀπὸ Ῥόδου· ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· (Schneid. Fragm. p. 93.) „Ἂν δὲ Ῥόδον κατῳκισθεν, ἔνθ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται, πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοισιν ἀνέχοντες. ἕπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.“ V.

Ibid. Ἀρίσταρχος τὴν πόλιν οἴκημα ποταμοῦ προσηγορεῦσθαι φησὶ, διὰ τὸ ὁμώνυμον εἶναι τῷ ποταμῷ Ἀκράγαντι. τὴν γὰρ ὀνομασίαν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔσχεν. Ἀρτέμων δὲ, ὁ ἀπὸ Περγάμου, τὴν Γέλλαν οἴεται δεῖν ἀκούειν. καὶ γὰρ ταύτην ὁμώνυμον εἶναι Γέλλᾳ τῷ ποταμῷ, τοὺς δὲ

Ἀκραγαντίνους Γελώων εἶναι ἀποίκους· ὥστε τῶν πατέρων ἄωτον ἐν Γέλλᾳ ἐπὶ τῶν τοῦ Θήρωνος προγόνων συντετάχθαι. κεφαλαιώδει δὲ χρῆται τῷδε· τὸ δὲ καμόντες, ἔφη, προσήκειν μᾶλλον ἀκούειν ὑπὲρ τῶν τὴν Γέλλαν ἐκτικότων, ἀλλ' οὐ τὴν Ἀκράγαντα. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ῥάστου συνῳκίσθησαν, οἱ δὲ χαλεπῶς καὶ μόλις. Ἀντίφημος γὰρ ὁ Ῥόδιος καὶ Ἔντιμος ὁ Κρὴς, οἵτινες εἰς Γέλλαν στείλαντες ἀποικίαν, πρῶτον μὲν περὶ τὴν συναγωγὴν ἔκαμον οὐ μετρίως, συναθροίζοντες τοὺς ἐκ Πελοποννήσου καὶ Ῥόδου καὶ Κρήτης εἰς τὸ περὶ τὸν διάπλουν, εἶτα περὶ τὸν οἰκισμὸν, καὶ πάλιν διαγωνισάμενοι πρὸς τοὺς Σικανούς. Μενεκράτης δέ φησι, ληρεῖν τὸν Ἀρτέμονα. μὴ γὰρ καμεῖν τοὺς περὶ Ἀντίφημον περὶ τὴν ἀποικίαν, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ εὐπέτειαν πολλὴν αὐτοῖς πάντα συμβεβηκέναι. περὶ τίνων οὖν λέγει, καμόντες οἳ πολλά; περὶ τῶν Θήρωνος προγόνων. Τούτους γὰρ Θηβαίους ἀνέκαθεν ἀπὸ Κάδμου εἶναι. Κάδμου γὰρ Πολύδωρος· τοῦ Αἵμων· τοῦτον δὲ ἐν κυνηγεσίῳ ἐμφύλιόν τινα ἀποκτείναντα Ἀθήναζε ἀποστῆναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀποστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ῥόδον κατοικῆσαι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ μέχρι Θήρωνος [εἴκοσι] ἑπτὰ γενεὰς συναριθμεῖσθαι. ἴσως οὖν πρὸς ταῦτα ἀφορῶν ὁ Πίνδαρος φησί· „Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ, Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα Ποταμοῦ.“ Οἴκημα δὲ ποταμοῦ τὴν πόλιν εἶπε, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν. λείπει δὲ ἡ ἐπὶ, ἵνα ᾖ, τὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ οἴκημα ἔσχον, τὴν πόλιν. V.

17. *Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμὸς*] οἱονεὶ τὸ ἐξαίρετον καὶ λαμπρότερον ἦσαν τῆς Σικελίας. ἀξιολογώτερον γὰρ ἐν σώματι ὁ ὀφθαλμός· ἵν' εἴπῃ· περίβλεπτοι ἦσαν. V. *Ὀφθαλμὸς*] Gl. ms. γ. Φῶς καὶ δόξα. α. Ἀσφαλὴς φυλακή.

18. *Αἰὼν*] Gl. ms. γ. Ζωή.

Αἰών τ' ἔφεπεν] ἐπηκολούθησε δὲ τὴν εὐδαιμονίαν ἐπιπέμπων ταῖς γνησίαις αὐτῶν ἀρεταῖς. ἢ οὕτως· εὔμοιρος βίος ἐπηκολούθησεν αὐτοῖς ἐκ πεπρωμένης τινὸς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. γ, 182.) „Μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον.“

Γνησίαις δὲ, ἰδίαις. γνήσια γὰρ τὰ ἴδια ποιήματα, καὶ τὰ ἐκ καμάτων, καὶ οὐκ ἐξ ἐπεισάκτων. ἢ γνησίαις ἀρεταῖς, ταῖς ἐκ γένους συγγεγενημέναις αὐτῷ. V.

19. *Μόρσιμος*. Gl. ms. α. δυστυχής. z)

20. *Χάριν*] εὐφροσύνην. Gl. ms. α.

22. *Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ*] ὁ νοῦς· ὦ Ζεῦ, τὸν οὐρανὸν κατοικῶν. καὶ τὸ, ἡσθεὶς τούτοις τοῖς ὕμνοις, αὔξησον ἔτι, καὶ ἐπιπλέον ἀβλαβῆ αὐτοῖς τὴν πατρῴαν γῆν διαφύλαξον.

Ἀλλ' ὦ Ζεῦ ἐν τῷ Κρονίῳ λόφῳ τιμώμενε, παῖ τῆς Ῥέας, ὁ διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ, περιφραστικῶς ἤγουν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων, τουτέστι, καὶ τὰ ἐξαίρετα ἆθλα τὰ ἐν Ὀλυμπίῳ διδόμενα, καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν τὸν Ἀλφειὸν, τερφθεὶς τοῖς παροῦσιν ὕμνοις, εὔφρων, ἀντὶ τοῦ ἀσμένως, ἐπιπλέον ἐπιμελείας ἀξίωσον τὴν πατρικὴν αὐτῶν ἄρουραν, ἀντὶ τοῦ τὴν γῆν, χάριν τοῦ ἐπιλοίπου γένους αὐτῶν. (29) τὸ δὲ τέλος τῶν πεπραγμένων ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν, ἤγουν δικαίως καὶ ἀδίκως, τουτέστιν ἐν παντὶ τρόπῳ, ἀποίητον, ἤγουν μὴ γεγενημένον, οὐδὲ ὁ χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ, δύναιτο ἂν ποιῆσαι. λήθη δὲ τοῦ πεπραγμένου γένοιτ' ἂν σὺν τύχῃ εὐτυχεῖ. ὑπὸ γὰρ τέρψεως ἀγαθῶν βλάβη δαμασθεῖσα θνήσκει, ἀντὶ τοῦ ἀποκρύπτεται, ἐκπίπτει τῆς μνήμης. παλίγκοτος γινομένη δηλονότι, ἤγουν εἰς τοὐπίσω τὴν ἐπιμονὴν τῆς λύπης τοῦ κακοῦ τρέπουσα. R.

23. *Νέμων*] οἰκῶν. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. β, 499.) οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, ἀντὶ τοῦ ᾤκουν. V. *Διοικῶν*, κυβερνῶν. Gl. mss. α. β.

26. *Ἰανθεὶς*] Gl. mss. α. γ. εὐφρανθείς.

27. *Εὔφρων*] καλῶς διανοούμενος, εὐμενὴς ὤν, ἔτι καὶ ἐπιπλέον τὴν πατρῴαν γῆν αὔξησον, τῷ λοιπῷ γένει. λέγει δὲ αὐτῷ τῷ Θήρωνι. ἔτι, ἵνα τῇ προσούσῃ εὐδαιμονίᾳ ἔτι α ἰ τοῦτο ὁ Ζεὺς παρασχῇ. V.

z) Sed debet esse εὐτυχής, licet in vtramque partem accipiatur epitheton μόρσιμος. Ed. Ox.

28. *Κόμισον*] αὔξησον. εὔχεται τοὺς ἀπογόνους Θήρωνος ἄρχειν τῶν Ἀκραγαντίνων. V.

29. *Λοιπῷ γένει*] τῷ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην, ἀδελφούς. συγγενεῖς δὲ οὗτοι Ἱέρωνος, τοῦ Αἰτναίων βασιλέως. V.

Πεπραγμένων] Gl. ms. γ. συμβάντων ἔργων, ἢ τὰς κακοπαθείας ἃς ὑπέστησαν καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ καὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ.

Ibid. ὁ Θήρων θυγατέρα ἑαυτοῦ ἐξέδωκε πρὸς γάμον Πολυζήλῳ, τῷ ἀδελφῷ Ἱέρωνος, ὃς πεμφθεὶς ὑπὸ Ἱέρωνος πολεμῆσαι τοῖς περιοίκοις Σικελιώταις βαρβάροις, ἔπαυσε τὸν πόλεμον χωρὶς τῆς τοῦ Ἱέρωνος γνώμης, καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὑφοράσει ἦν. Θρασυδαίου δὲ, τοῦ Θήρωνος υἱοῦ πείσαντος τὸν Πολύζηλον ἐπιθέσθαι τῷ Ἱέρωνι, ὑπισχνουμένου αὐτοῦ τοῖς πράγμασι συναντιλήψεσθαι, γνοὺς ὁ Ἱέρων, ἔκρινεν αἱρήσειν τὴν Ἀκράγαντα, καὶ Θήρωνα καὶ Θρασυδαῖον. μελλόντων δὲ τῶν φίλων, ἔπεμψε Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς πρὸς αὐτὸν συμβουλεύων, ἐκταράξαι μᾶλλον βουλόμενος τῷ μηνύειν τὴν μέλλουσαν αὐτῶν προδοσίαν εἶναι καὶ τοὺς προδιδόντας. ὁ δὲ εὐλαβηθεὶς ἐξεχώρησε τῶν πραγμάτων τῷ Ἱέρωνι, ὕστερον δὲ ἀπέλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, καὶ διελύθησαν τῆς ἔχθρας, ὡς καὶ κηδείαν τινὰ πρὸς ἀλλήλους ποιήσασθαι, ἀδελφὴν Θήρωνος Ἱέρωνος λαβόντος γυναῖκα· ὅθεν ὁ Πίνδαρος παραπέμψασθαι παραινεῖ τὰ προγεγενημένα. Ἄλλως. ζητεῖται, δι' ἣν αἰτίαν εὐξάμενος τῷ Θήρωνι τὰ κάλλιστα, κατάπαυσιν τῶν πραχθέντων δεινῶν αἰτεῖται τὸν Δία. Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχός φησι, διὰ τὸ κεκμηκέναι τοὺς τοῦ Θήρωνος πατέρας κατὰ τὴν Ῥόδον, τῶν πραγμάτων στασιαζομένων, καὶ οὕτω τὴν μετοικίαν εἰς τὴν Σικελίαν στειλαμένων· ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἀκριβέστερον τῆς ἱστορίας ἐκτίθεται, μάρτυρα Τίμαιον, τὸν συντάξαντα τὰ περὶ τῆς Σικελίας, προφερόμενος. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει· Θήρων, ὁ τῶν Ἀκραγαντίνων βασιλεὺς, Γέλωνι τῷ Ἱέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας γάμῳ συνάπτει τὴν αὑτοῦ θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον νόμισμα ἐν Σικελίᾳ. τοῦ δὲ Γέ-

λωνος τελευτᾷν τὸν βίον μέλλοντος, Πολύζηλος ἀδελφὸς τὴν στρατηγίαν καὶ τὴν γαμετὴν τοῦ ἀδελφοῦ διαδέχεται, κατὰ τὰς Γέλωνος προστάξεις. ὥστε τὸ Θήρωνος εἰς Γέλωνα κῆδος, εἰς τὸν Πολύζηλον μετατεθεῖσθαι. λαμπρῷ δὲ καὶ περιβλέπτῳ τυγχάνοντι κατὰ τὴν Σικελίαν Ἱέρων φθονήσας, ὁ ἀδελφὸς, καὶ πρόφασιν σκεψάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον, ἀπελαύνει τῆς πατρίδος. ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατώρθωσε τὸν πόλεμον ὁ Πολύζηλος. ὁ δὲ, μὴ φέρων, γυμνότερον αὐτοῦ κατηγορεῖν ἐπειρᾶτο νεωτερισμοῦ· καὶ οὕτω τὸν Θήρωνα, ὑπεραγανακτήσαντα θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ, συῤῥῆξαι πρὸς Ἱέρωνα πόλεμον παρὰ Γέλλᾳ, τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος (Fragm. T. I. p. 557. Ern.) μέμνηται· „οἱ δὲ Γέλᾳ ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστυ." μή γε μὴν εἰς βλάβην, μηδὲ εἰς τέλος προχωρῆσαι τὸν πόλεμον. φασὶ γὰρ τότε Σιμωνίδην τὸν λυρικὸν περιτυχόντα διαλῦσαι τοῖς βασιλεῦσι τὴν ἔχθραν. τούτοις οἰκεῖον τοῖς φθάσασιν εὔχεσθαι τῷ Διΐ φησι τὸν Πίνδαρον ὁ Δίδυμος, ὥστε λοιπὸν αὐτοῖς εἰρηναῖον εἶναι τὸν βίον. ἡ οὖν διάνοια αὕτη· σὺ μὲν, ὦ Ζεῦ, παράσχοις πάντα τὰ κάλλιστα, καὶ πρὸς τῇ οὔσῃ εὐδαιμονίᾳ πλείονα δοίης ἀγαθά. εἰ δέ τι ἐν τοῖς φθάσασι χρόνοις συμβέβηκεν ἄτοπον, εἴτε δικαίως, εἴτε μὴ, τοῦτο οὐχ οἷόν τέ ἐστιν, οὔτε αὐτῷ τῷ χρόνῳ, ὥστε μὴ γεγενημένον ποιῆσαι· τὸ γὰρ γενόμενον ἀγένητον ποιῆσαι ἀδύνατον. ἴσως δὲ λήθη ἄν τις γένοιτο τῶν κακῶν, ἀγαθῆς μοίρας διαδεξαμένης. V.

30. *Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν*] Gl. mss. γ. καὶ μετὰ δικαιοσύνης καὶ ἔξω δικαιοσύνης.

31. *Ἀποίητον*] Gl. ms. γ. ἀνενέργητον.

Οὐδ' ἂν χρόνος] τῶν πεπραγμένων ἔργων τὸ τέλος ἀποίητον καὶ ἀγένητον θέμεν. οὐδ' ἂν ὁ πάντων πατὴρ χρόνος δύναιτο, ἀλλὰ ἀδύνατον. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. ι, 249 sq.)

„Οὐδέ τι μῆχαρ
Ῥεχθέντος κακοῦ οὔτ' ἄκος εὑρεῖν." V.

34. *Λάθα δὲ πότμῳ*] τῶν δὲ κακῶν γένοιτο ἂν λήθη, διαδεξαμένης εὐδαιμονίας. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι

οἱ περὶ Θήρωνα τὸ ἀνέκαθεν δεδυστυχήκασιν, ἀλλ' εἰς λήθην αὐτῶν ἐξέπεσεν ἡ δυστυχία διὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν εὐτυχίαν. V.

35. Χαρμάτων] Gl. ms. β. τέρψεων.

Ἐσθλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων] ὑπὸ γὰρ τῆς χαρᾶς τῶν γεγενημένων ἀγαθῶν τὸ κακὸν ἀφανίζεται. καὶ τὸ παλίγκοτον καὶ ἄτοπον δαμασθὲν καὶ ἀναιρεθὲν ὑφ' ἡδονῆς θνήσκει, μάλιστα ὄλβου ἐπιγινομένου ὑψηλοῦ ἐκ θείας μοίρας. V.

36. Πῆμα θνάσκει] τὸ δὲ τραχὺ πῆμα νικᾶται ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς χαρᾶς καὶ ἀφανίζεται, ὁπόταν εἰς ὕψος τὴν εὐδαιμονίαν ἀναφέρῃ ἡ μοῖρα, καὶ ὅταν τὴν εὐδαιμονίαν εἰς ὕψος ἄγῃ. V.

37. Ὅταν θεοῦ μοῖρα] ἤγουν εὐτυχία, τουτέστιν, ὅταν θεὸς πέμπῃ μεγάλην εὐδαιμονίαν ἀνεκὰς, ἤγουν εἰς παράτασιν χρόνου μακράν. ἐπειδὴ τὸ γένος πλῆθός ἐστι, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ, σφίσιν. ἔστιν οὖν τὸ μὲν κόμισον, πρὸς τὸ, λοιπῷ γένει, τὸ δὲ πατρίαν, πρὸς τὸ, σφίσιν· ἵν' ᾖ, τὴν πατρικὴν αὐτοῖς γῆν. τῷ λοιπῷ δὲ γένει νόει, ἤτοι ἀπὸ γένους τοῦ Θήρωνος, ἢ τῷ Θήρωνι καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, ὃ καὶ κρεῖττον. δέον δὲ εἰπεῖν εὔφρονα πρὸς τὸ ἄρουραν, εὔφρων εἶπε, πρὸς τὸ κόμισον. λέγει δὲ ὅτι, εἰ καὶ οἱ πατέρες τοῦ Θήρωνος πολέμοις καὶ στάσεσιν ἐχρήσαντο, ἀλλ' εἰρηναίαν τὴν ζωὴν Θήρωνι καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ποίησον. Ἱστορία. Ὁ Θήρων οὗτος, Ἀκραγαντίνων βασιλεύων, Γέλωνι τῷ Ἱέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας γάμῳ συνάπτει τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Δημαρέτην. τοῦ δὲ Γέλωνος τελευτήσαντος Πολύζηλος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν γαμετὴν αὐτοῦ διαδέχεται. λαμπρῷ δὲ ὄντι αὐτῷ κατὰ τὴν Σικελίαν Ἱέρων ὁ ἀδελφὸς φθονήσας καὶ προφασισάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον, ἐξάγει τοῦτον τῆς νήσου. κατωρθωκότος οὖν καὶ τοῦτον τὸν πόλεμον Πολυζήλου, ὁ Ἱέρων οὐκ ἔχων, ὅ τι καὶ γένοιτο, πρὸς αὐτὸν ἐπειρᾶτο νεωτερίζειν. Θήρων οὖν, ὑπεραγανακτήσας θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ, συῤῥάξαι πρὸς Ἱέρωνα ἠβούλετο πόλεμον, ὃν Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς καταπαύει

διαλλάξας, ὡς καὶ κηδείαν πρὸς ἀλλήλους ποιήσασθαι, Ἱέρωνος λαβόντος τὴν τοῦ Θήρωνος ἀδελφήν. φασὶ δέ τινες, τὸ πεπραγμένων ἀντὶ τοῦ συμβάντων τοῖς προγόνοις καμάτων. ἄνω γὰρ εἶπε· Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ. τὸ θεοῦ ἢ πρὸς τὸ ὄλβον, οὕτω· τὸν ὄλβον τοῦ θεοῦ· ἤτοι τὴν παρὰ θεῶν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν· ἢ πρὸς τὸ μοῖρα, οἱ γὰρ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις τὴν μοῖραν ἐκπέμπουσιν. Ὁμηρικὸς ζῆλος τὸ εὐθρόνοις. ἐκεῖνος γὰρ τοῖς ἐπιθέτοις κοσμεῖ τὰς γυναῖκας, ἤγουν Λευκώλενος Ἥρα, καὶ Γλαυκῶπις Ἀθάνα, καὶ Ἀργυρόπεζα Θέτις. R.

39. *Ἕπεται δὲ λόγος*] οἰκειότατα πρὸς τὴν γνώμην ἑαυτοῦ καὶ τὸ παράδειγμα ἐκφέρει. μᾶλλον δὲ λαμβάνει, ὅτι τοὺς προδυστυχήσαντας εὐδαιμονία διαδέχεται, ὥσπερ καὶ τὰς Κάδμου θυγατέρας. ὁ αὐτὸς γὰρ λόγος καὶ ἐπ' αὐτῶν ἁρμόσει. αὗται γὰρ τὸ μὲν πρότερον εἰς τοσαύτην δυστυχιῶν ὑπερβολὴν ἐληλύθασιν, ὥστε καὶ τραγικαῖς ὑποθέσεσι χορηγίαν παρασχεῖν· ἀλλ' ἐφάμιλλος καὶ εὐδαιμονία τὰς κόρας διεδέξατο. τούτων δὲ μέμνηται, ἐπεὶ ὁ Θήρων εἰς Λάϊον ἀνάγει τὸ γένος. Ἄλλως. Ἕπεται δὲ λόγος. οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ καὶ ταῖς τοῦ Κάδμου κόραις, μεγάλων γὰρ κακῶν τυχοῦσαι, πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκοινώνησαν. εὖ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρει. ἄνωθεν γὰρ Θηβαῖος ὁ Θήρων. V.

Ἀκολουθεῖ δὲ οὗτος ὁ λόγος, ἤτοι ἁρμόζει, ταῖς θυγατράσι τοῦ Κάδμου, ταῖς νῦν ἐνδόξῳ τάξει ἱδρυμέναις, αἵτινες ἔπαθον συμφορὰς μεγάλας. Τὸ πένθος δὲ τὸ μέγα ἠφανίσθη τῆς μνήμης ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐπικρατεστέρων. ζῇ μὲν ἡ Σεμέλη ἡ ἐπιπολὺ τεταμένας ἔχουσα τὰς τρίχας, ἐν τοῖς θεοῖς τοῖς τὸν Ὄλυμπον οἰκοῦσι, τουτέστιν, ἐν τῇ μετὰ τῶν θεῶν διατριβῇ, ἀποθανοῦσα τῷ βρόμῳ τοῦ κεραυνοῦ, ἀντὶ τοῦ κεραυνῷ. φιλεῖ δὲ αὐτὴν ἡ Ἀθηνᾶ ἀεὶ, διὰ τὸ τὸν πατέρα αὐτῆς τὸν Κάδμον ἱδρύσασθαι αὐτῇ ἄγαλμα ἐν Ὄγκαις, κώμῃ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν Ὀγκαία Ἀθηνᾶ λέγεται, ὡς Κυλλήνιος Ἑρμῆς. καὶ ὁ Ζεὺς, ὁ πατὴρ πάντων, φιλεῖ αὐτὴν κατὰ πολύ. φιλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ ὁ παῖς αὐτῆς ὁ κισσο-

φόρος, ἤγουν ὁ Διόνυσος, ᾧ ἐστιν ὁ κισσὸς ἀφιερωμένος. λέγουσι δὲ τετάχθαι, ηγουν κεκυρῶσθαι, καὶ τῇ Ἰνοῖ τῇ ἀδελφῇ αὐτῆς, κατὰ πάντα τὸν χρόνον, διατριβὴν ἄφθαρτον ἐν τῇ θαλάσσῃ σὺν ταῖς θυγατράσι τοῦ Νηρέως ταῖς θαλασσίαις. R.

Εὐθρόνοις] τοῦτο πρὸς τὴν διαδεξαμένην εὐτυχίαν ἀκουστέον. V.

40. Ἔπαθον αἲ μεγάλα] Ἰνὼ, Σεμέλη, Αὐτονόη, Ἀγαυή· ἐπεὶ καὶ αὗται παθοῦσαι ἐν ἀρχῇ, ὕστερον ἔτυχον τῆς ἐκ θεῶν τιμῆς. Πιτνεῖ δὲ, καταπίπτει· τὸ δὲ βαρὺ πένθος πιτνεῖ καὶ ἀφανίζεται τῶν κρεισσόνων διαδεξαμένων ἀγαθῶν. V.

44. Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις] ἠστειεύσατο πρὸς τὴν τῆς εὐτυχίας ὑπερβολὴν, ὅτι δοκήσει μὲν τέθνηκεν ἡ Σεμέλη τῷ βρόμῳ τοῦ πυρὸς τοῦ κεραυνίου, ζῇ δὲ νῦν συνδιατρίβουσα τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. V.

Ἱστορία. ἡ τῆς Σεμέλης ἱστορία δήλη, ὅτι ἐγκυμονοῦσα Διόνυσον, Ἥρας ὑποβουλαῖς εἰποῦσα τῷ Διῒ, μετὰ κεραυνοῦ ἐλθεῖν πρὸς αὐτὴν, κατεκαύθη, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνῆλθε, Διὸς ἐῤῥαψαμένου τῷ μηρῷ τὸν Διόνυσον, ἄχρις ἂν ὁ προσήκων ἔλθῃ καιρός. λέγεται δὲ φιλεῖσθαι αὐτὴν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ ὅτι εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ἢ ὅτι Θηβαία ἐστίν. ἐν Θήβαις ἱερὸν Ἀθηνᾶς, Ὄγκας καλουμένης Φοινίκων γλώττῃ. R.

46. Τανυέθειρα] Gl. Ms. γ. μακρόθριξ.

48. Παλλὰς αἰεὶ] διὰ τὰ περὶ αὐτῆς εἰρημένα. Gl. M. γ.

Φιλεῖ δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ] τοῦτο οἱ μὲν ἁπλῶς, διὰ τὴν ἐν θεοῖς διατριβὴν, λέγουσιν· οἱ δὲ, ὅτι ὡς ἐπιχωρία θεός. ἄγαλμα γὰρ αὐτῆς ὁ Κάδμος ἱδρύσατο ἐν Ὄγκαις, κώμῃ τῆς Βοιωτίας. Ὀγκαία οὖν ἡ Ἀθηνᾶ τιμᾶται. V.

Φιλέοντι δὲ μοῖσαι. a) οἱ μὲν διὰ τὰ περὶ αὐτῆς τοῖς ποιηταῖς εἰρημένα, οἱ δὲ διὰ τὸν Ἑλικῶνα, ὅς ἐστι τῆς Βοιωτίας. αὗται οὖν ἐπιχώριοι. Ἄλλως. ἔστι περισσὸν τὸ κῶλον πρὸς τὴν ἀντίστροφον· ὅθεν καὶ ἡμεῖς οὐ γεγράφαμεν ἐν τῷ

a) Hic enim versus in multis codd. et edd. adiicitur.

κειμένῳ· πᾶσαι γάρ εἰσιν ιδ΄ ὁμοῦ κώλων, αὕτη δὲ μόνη δεκαπέντε εὑρίσκεται ἔχουσα. V.

Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου· περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ κῶλον τό· *Φιλέοντι δὲ μοῖσαι.* τῶν γὰρ ἄλλων στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν ἀνὰ ιδ΄ ἐχουσῶν κῶλα, αὕτη μόνη πεντεκαίδεκα εἶχεν, ὅπερ ἦν ἄτοπον. οὐ γὰρ ἐν ἑτέροις τοιοῦτό τι εὕρηται. διὸ ἐξεβλήθη παρ᾽ ἐμοῦ, ὡς καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ἄλλων ποιητῶν πολλὰ περιττὰ ὄντα. οἶμαι δὲ, ὡς οὐδεὶς ἡμᾶς μέμψαιτο τοιαῦτα πεπονηκότας, ἀλλ᾽ ἐννοήσας, ὡς οὕτω ταῦτα βέλτιόν ἐστιν ἔχειν, θαυμάσειεν ἂν μάλιστα τῆς σπουδῆς. R.

51. *Λέγοντι δ᾽ ἐν καὶ θαλάσσᾳ*] φασὶ δὲ καὶ τὴν Ἰνὼ Κάδμου θυγατέρα, μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως, ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου ἄφθαρτον οὖσαν διάγειν καὶ τετάχθαι. αὕτη δὲ ἡ Λευκοθέα, Νηρηῒς γενομένη· οὕτω γὰρ, ἤγουν Λευκοθέα, καλεῖται. ἡ γὰρ Ἰνὼ, μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς φυγοῦσα, ἦλθεν εἰς τὸν Ἰσθμὸν, καὶ ἐκεῖθεν ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος· (Odyss. ε, 433 sq.)

„Τὸν δ᾽ εἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνὼ,
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
Νῦν δ᾽ ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.“ V.

55. *Ἦτοι βροτῶν*] ἀντὶ τοῦ δὴ, ἵνα ᾖ ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου οὕτω· τῶν δὴ βροτῶν οὐκ ἔστιν οὐδὲν κεκριμένον πέρας θανάτου· τοῖς ἀνθρώποις γὰρ ἄδηλον, πότε συμβήσεται ὁ θάνατος. Ἄλλως. τοῖς ἀνθρώποις τὸ τέλος τοῦ θανάτου κατ᾽ οὐδὲν σαφές ἐστιν. ἢ οὕτω· τοῖς ἀνθρώποις τὸ τέλος τοῦ βίου κατ᾽ οὐδὲν σαφές ἐστιν, οὐδὲ ποδαπὴν τὴν ἐπιοῦσαν ἕξουσιν ἡμέραν, ἴσασι. V.

56. *Πέρας οὔ τι κέκριται*] οὐδὲ τοῦτο διακεκριμένον ἐστὶν οὐδὲ ἀναμφισβητήσιμον καὶ ἑστηκὸς, ποίαν ἡμέραν εἰρηναίαν καὶ ἀγαθὴν διάξομεν. παῖδα δὲ ἡλίου, τὴν ἡμέραν, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων. V.

Κέκριται] πεφανέρωται. ἤγουν οὐδεὶς οἶδεν, εἰ χρηστὸν, ἢ τοὐναντίον τὸ τῆς ζωῆς αὐτοῦ πέρας ἐπέλθῃ, ἀλλ᾽

οἱ μὲν, πρὶν εὐτυχοῦντες, ἐγγὺς θανάτου δεδυστυχήκασιν, οἱ δὲ τοὐναντίον. Ἄλλως. ὄντως τὸ τέλος τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν ὃ ὁ θάνατος ἐπάγει, οὐδαμῶς ἐστι διακεκριμένον, τουτέστι γνώριμον, ὁποῖον ἔσται δηλονότι· ἤγουν, ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις ἄδηλός ἐστι καὶ ἄγνωστος· οὐδὲ ὁπότε ἀνύσομεν ἡμέραν ἡσυχίας, ἤγουν ἀναπαύσεως μετέχουσαν, παῖδα ἡλίου λέγω, σὺν ἀγαθῷ μὴ ὑπὸ κακοῦ τινος καταπονουμένῳ, κέκριται δηλονότι. ἡμέραν δὲ ἡσυχίας τὸν θάνατον λέγει, ἐπεὶ ἐν αὐτῷ θανόντες ἡσυχάζομεν· παῖδα δὲ ἡλίου τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων τὴν ἡμέραν γεννᾷ. R.

58. Οὐδ᾽ ἀσύχιμον] ἥσυχον, ἀπράγμονα, εὐτυχῆ· οὐδέποτε ἐν εὐτυχίᾳ ἐσόμεθα ἀθορύβως καὶ ἀταράχως ἐν τῷ τοῦ ζῆν χρόνῳ. οὐδέποτε διατελέσομεν ἡμέραν ἥσυχον. ἡμέρα δὲ ἡσύχιος, ἡ τοῦ θανάτου, ἐπεὶ ἐν αὐτῇ θανόντες ἡσυχάζομεν. V.

60. Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ] ἀβλαβεῖ, ἀκαταπονήτῳ, ἀνεμποδίστῳ· ὁπότε σὺν τῷ ἀβλαβεῖ ἀγαθῷ τελευτήσομεν. V. Ἀδαμάστῳ. Gl. Ms. α.

61. Τελευτάσομεν] Gl. Ms. α. τεθνήξομεν. γ. διαβιβάσομεν.

62. Ῥοαὶ δ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλαι] ῥεύματα δὲ ἀλλοῖα καὶ ἀλλοῖα, μετ᾽ εὐθυμιῶν καὶ μετὰ μόχθων, εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνέρχεται. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ οἷόν τέ ἐστιν, ἀνθρώπους ὄντας, ἀεὶ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις ἐντυγχάνειν ἀνάγκη. Ἄλλως. Ῥεύματα, μεταβολαί, αἱ τῆς τύχης φοραὶ ἄλλοτε εἰς ἄλλους ἀνθρώπους μεταβαίνουσιν, ἢ εὐθυμίαν ἢ πόνον παρέχουσαι. V.

ῥεύματα δὲ τύχης ἄλλοτε ἄλλα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔβησαν, ἀντὶ τοῦ ἔρχονται, καὶ μετὰ τέρψεων καὶ λυπῶν. R.

65. Οὕτω δὲ μοῖρ᾽ ἅ τε, ἕως τοῦ, ἄλλῳ χρόνῳ] ἐνταῦθα ἡ ἀνταπόδοσις τῆς διανοίας καὶ ἧς ἐξέθετο γνώμης· οὕτω δὴ καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰ ῥεύματα τῆς τύχης ἄλλοτε ἄλλως φέρεται ἐπί τε καλῶν καὶ κακῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐπίμονα. ὥς τε δείκνυσθαι ἐκ τοῦ κατὰ Θήρωνα γένους· τούτου

μὲν γὰρ εὔφρονα καὶ καλλίστην γένεσιν ὑπέδειξεν ἀπὸ προγόνων, ἐκ τοῦ, τοὺς θεοὺς ἀνωρθωκέναι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν· ἐπάγει δέ τι καὶ πῆμα, ἐναντιώτατον τῷ ἀγαθῷ, ἔστιν ὅτε. ἀφ᾽ οὗ πήματος ἔστι θεάσασθαι κακῶς διατεθὲν καὶ τὸ Λαΐου γένος, ὃν δὴ συμβέβηκεν ὑπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς φονευθῆναι Οἰδίποδος, ἐν ὁδῷ περιτυχόντα κατὰ τὴν Φωκίδα, καὶ ἐπὶ πέρας ἀγαγεῖν τὸ πρότερον αὐτῷ χρησμοδοτηθέν· Μὴ σπεῖρε παίδων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. ὁ δὲ Θήρων τὴν συγγένειαν ἔχει πρὸς τὸ γένος τὸ τοῦ Οἰδίποδος, καὶ διὰ τοῦτο οἰκείως τοῖς περὶ αὐτὸν ἐχρήσατο λόγοις. πῶς δὲ συγγενής ἐστιν, ἐροῦμεν ἑξῆς. ἑρμηνεύεται δὲ καὶ οὕτως· οὕτω δὴ ἅτε πατρῷον· ὃν τρόπον κατὰ τῶν προγόνων τῶν περὶ τὸν Θήρωνα· κατέχει τὸν εὔφρονα πότμον ἡ τύχη, καθάπερ τὸ πατρῷον κατέσχε, τουτέστι τῶν Καδμίδων. V.

Οὕτω δὲ ἡ μοῖρα καὶ ἡ τύχη, ἥτις ἔχει καὶ συνέχει τὸν εὔφρονα καὶ εὐφραντικὸν πότμον τὸν πατρώϊον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶνδε, ἤτοι τῶν προγόνων τῶν σῶν, ὄλβῳ καὶ εὐδαιμονίᾳ θεόρτῳ καὶ θεοπέμπτῳ· ἐκ γὰρ θεῶν τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις παραγίνεται· ἄγει καὶ ἐπί τι πῆμα παλιντράπελον ἐν ἄλλῳ χρόνῳ· λέγω δὴ τὸ τοῦ Οἰδίποδος. λέγει δὲ, ὅτι ἡ μοῖρα, ἡ φύσιν ἔχουσα μεταβάλλειν ἅπαντα, τὴν ἄνωθεν ἐκ θεῶν ἐπελθοῦσαν τοῖς σοῖς προγόνοις εὐδαιμονίαν ἐπὶ δυστυχίαν μετέβαλεν. ἔχει δὲ λόγον τὸ πατρώϊον καὶ πρὸς τὸ πῆμα συνάψαι, ἤγουν, πρὸς πατρικὸν ἄγει πῆμα, διὰ τὸ τοῦ Οἰδίποδος πάθος, ὃ καὶ ἐπάγει. Οὕτω δὲ ἡ μοῖρα, ἥτις συνέχει τὴν πατρῴαν τύχην τούτων ἡδεῖαν σὺν ὄλβῳ, ἤγουν εὐδαιμονίᾳ, ὑπὸ θεοῦ ὡρμημένη, ἄλλῳ χρόνῳ, ἀντὶ τοῦ, κατά τινα χρόνον, καὶ ἐπί τινα βλάβην ἄγει παλιντράπελον, ἤγουν, ἐπὶ τὸ ἐναντίον τετραμμένην, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀφ᾽ οὗ ἔκτεινε τὸν Λάϊον ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ ἐκ μοίρας δαίμονος τεταγμένος ἀποκτενεῖν αὐτὸν, συναντήσας, τὸν παλαιὸν δὲ χρησμὸν, τὸν χρησθέντα ἐν τῇ Πυθῶνι, τελεσθῆναι ἐποίησεν. R.

66. Ἔχει] Gl. Ms. γ. φυλάσσει.

67. Θεόρτῳ] Gl. Ms. γ. θεοκινήτῳ.

68. *Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει*] ἐπάγει δὲ ἡ μοῖρα καὶ κακόν τι ἐναντίον, ἑτέρῳ χρόνῳ· ἵν' ᾖ· ἔστιν ὅτε καὶ κακῶν πεῖραν ἡ μοῖρα δίδωσιν. εἶτ' ἐκ παραδείγματος· τοιγαροῦν καὶ τὸ γένος Λαΐου τάδε ἔπαθεν. Θεόρτῳ δὲ, ὑπὸ θεοῦ ὀρθουμένῳ, ἀσφαλεῖ. Παλιντράπελον δὲ, ἀντεστραμμένον. ἡ δὲ ὅλη διάνοια οὕτως ἔχει· ἡ ἀπὸ τοῦ γένους μοῖρα (ἐπὶ) τὸν περὶ τὸν Θήρωνα εὔφρονα πότμον καὶ ὄλβον, ὃν ὁ θεὸς ὀρίνει καὶ δίδωσιν, ἐπάγει τι καὶ ἀντεστραμμένον πῆμα ἐν ἄλλῳ χρόνῳ. V.

70. *Μόριμος υἱὸς*] ἤτοι ὁ κατὰ μοῖραν αὐτῷ γενόμενος, ἢ ὁ μόρον ἐπενεγκών. ὁ δὲ χρησμὸς ὁ δοθεὶς Λαΐῳ δημώδης. V.

71. *Ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν*] τοῦτο δὲ χρησθὲν πάλαι, φησὶ, τὸ δὲ μαντεῖον τὸ δοθὲν τῷ Λαΐῳ κατὰ τὸν Πυθῶνα παρ' Ἀπόλλωνος, τοῦτον πατροκτονήσας, εἰς πέρας ἤγαγεν ὁ Οἰδίπους. V.

73. *Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς*] ἤτοι ὀξέως βλέπουσα ἢ ὀξέως τιμωρουμένη, ἐστύγησεν, ὥστε ἀλληλοφονίαν γενέσθαι τοῦ γένους αὐτοῦ. Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀνεῖλον. τοῦτο δὲ ὀξέως θεασαμένη ἡ Ἐριννὺς, τὸ γεγονὸς ὑπὸ Οἰδίποδος, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ γένος, καὶ δι' ἀλλήλων χωρῆσαι ἐποίησε. λέγει δὲ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. V.

Ἰδοῦσα γὰρ ὀξέως ἡ ἔφορος τῶν ἀδικουμένων θεὸς φονευθῆναι ἐποίησε τὸ γένος, ἤγουν, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, τοῦ Οἰδίποδος δηλονότι, τοὺς ἀρηΐους, τουτέστι, τοὺς πολεμικοὺς καὶ γενναίους, ἢ τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἄρεος καταγομένους, δι' ἀλληλοφονίας· πεσόντος δὲ τοῦ Πολυνείκους, ἤγουν φονευθέντος, ὑπελείφθη ὁ Θέρσανδρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, τιμώμενος ἐν ἀγῶσι νέοις ἁρμόζουσι, καὶ ἐν μάχαις πολέμου, βλάστημα τῶν Ἀδραστίδων, ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἀδραστίδος, τουτέστι τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, βοηθὸν τῶν δόμων. οὗτος γὰρ σὺν τῷ Διομήδει ἐπιστρατεύσας ταῖς Θήβαις, ἐξεδίκησε τὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φόνον· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ Θερσάνδρου, ἔχουσιν ἀρχὴν τοῦ σπέρματος, τουτέστι τοῦ γένους, οἱ περὶ τὸν Θήρωνα δηλονότι. R.

74. *Πέφνεν*] Gloss. Mss. *α. γ.* ἐφόνευσεν. *β.* τεθνᾶναι ἐποίησεν.

75. *Ἀρήϊον*] πολεμικὸν, ἤγουν τὸν ἐξ Ἄρεος καταγόμενον. ἐξ Ἀφροδίτης γὰρ καὶ Ἄρεος Ἁρμονία ἡ προμήτωρ αὐτῶν. R.

76. *Λείφθη δὲ Θέρσανδρος*] τὸ ἑξῆς· ἐλείφθη δὲ τοῦ Πολυνείκους πεσόντος Θέρσανδρος, Ἀνδρότιμος, Ἄλαστος. ὁ δὲ Θέρσανδρος ἐν Μυσίᾳ τρωθεὶς ὑπὸ Τηλέφου τελευτᾷ. Ἄλλως. ἐλείφθη δὲ λοιπὸν ὁ υἱὸς Πολυνείκους ἀναιρεθέντος, Θέρσανδρος, ὅστις αὐτῷ ἐξ Ἀργείας, τῆς Ἀδράστου θυγατρὸς, γέγονεν. V.

77. *Ἐριπόντι*] Gl. Ms. γ. ἀποθανόντι.

78. *Νέοις ἀέθλοις*] ἐν τοῖς ἀκινδύνοις ἀγωνίσμασι, καὶ πρέπουσι νέοις· λέγει δὲ τοῖς δι' ἀγῶνος· ἐν μάχαις τε καὶ ἐν πολέμοις ὁ τίμιος καὶ γενναῖος τυγχάνων. V.

80. *Ἀδραστεῖδαν*] ἐνταῦθα ἀντὶ ἑνικοῦ πληθυντικὸν ἐξήνεγκεν· ἔστι γὰρ Ἀδραστεῖδος. ἐκ μιᾶς γὰρ τῆς Ἀδράστου θυγατρὸς Ἀργείας γέγονε. τὸ δὲ Ἀδραστεῖδαν οὐ περισπαστέον. ἔστι γὰρ θηλυκὸν, καὶ ἔχει τὴν εὐθεῖαν, Ἀδραστεῖς Ἀδραστεῖδων. τὸ γὰρ ἀρσενικὸν περισπᾶται, οἱ Ἀδραστίδαι, τῶν Ἀδραστιδῶν. V.

81. *Θάλος*] Gl. Ms. γ. τὸ γέννημα, ὁ κλάδος.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις] τὸ βλάστημα τοῦ Ἀδράστου γένους· ἀπὸ γὰρ Θερσάνδρου καὶ Κάδμου οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος. ἐπεὶ Θέρσανδρος καὶ Διομήδης, οἱ ἐπίγονοι, ἐπιστρατεύσαντες ταῖς Θήβαις, τῶν προαναιρεθέντων πατέρων ἐξεδίκησαν τὸν φόνον. V.

Δόμοις] τοῖς πατρικοῖς, ἤτοι ταῖς Θήβαις. ὕστερον γὰρ μετὰ Διομήδους ἐπιστρατεύσας, αὐτὰς παρεστήσατο, ἐκδικήσας τὸν αὐτοῦ πατέρα· ἢ ἀρωγὸν δόμοις, ἤτοι τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑπέρμαχον. R.

82. *Ὅθεν σπέρματος ἔχοντι*] ἀφ' οὗ γένους τοῦ Θερσάνδρου ἔχουσι τὴν ῥίζαν οἱ περὶ Θήρωνα. τὸ δὲ γένος Λαΐου καὶ Οἰδίποδος ὁ Θήρων οὕτω κατάγει· Λαΐου Οἰδίπους· τούτου Πολυνείκης· οὗ Θέρσανδρος· οὗ Τισαμενός· οὗ Αὐτεσίων· οὗ Θήρας· οὗ Σάμος. οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ

νήσῳ, ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ, ὅθεν συλλέξας δύναμιν, ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· οὗ Αἰνησίδαμος· οὗ Θήρων. V.

Ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ Θερσάνδρου, οὕτως· ἐκ Λαΐου, Οἰδίπους· Οἰδίποδος, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης· Πολυνείκους Θέρσανδρος· οὗ Τισαμενός· οὗ Αὐτεσίων· οὗ Θήρας· οὗ Σάμος. οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ· ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ· ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· οὗ Ἐμμενείδης· οὗ Αἰνησίδαμος, ὁ τοῦ Θήρωνος πατήρ. R.

83. Πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου υἱὸν τὸν Θήρωνα, τυγχάνειν ἐγκωμιαστικῶν τε μελῶν καὶ λυρῶν· ἀντὶ τοῦ, καὶ λυρικῶν μελῶν. κατὰ μὲν γὰρ τὴν Ὀλυμπίαν αὐτὸς βραβεῖον ἐδέξατο· ἐν τῇ Πυθῶνι δὲ καὶ τῇ Ἰσθμοῖ κοινῶν ἵππων χάριτες εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τὸν ἐν τῷ αὐτῷ κλήρῳ ὄντα, ἄνθη ἤγαγον, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐξαίρετα, τὰς νίκας τῶν δυοκαίδεκα δρόμων τῶν ἁρμάτων. δωδεκάκις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἅρματα. Τὸ δὲ τυχεῖν τινὰ αγωνίας, ἀντὶ τοῦ, νίκης ἐν ἀγῶνι πειρώμενον, τουτέστι, ζητοῦντα τυχεῖν αὐτῆς, παραλύει, ἀντὶ τοῦ, ἀπολύει, ἐλευθεροῖ τῶν ἀλγεινῶν· εὔφρον τὸ ἡδύ· δύσφρον τὸ ἐναντίον, ἤγουν τὸ ἀλγεινόν. ὁ δὲ πλοῦτος ὁ πεποικιλμένος ἀρεταῖς, τουτέστιν, ὁ τῶν ἀρετῶν πλοῦτος διδάσκει τὸ ἔγκαιρον τῶν καὶ τῶν, ἀορίστως ἀντὶ τοῦ πάντων, ἤτοι τῶν ἀγαθῶν καὶ λυπηρῶν, διάνοιαν διδοὺς βαθεῖαν, ἤγουν συνετὴν, ἀγροτέραν, τουτέστιν αγρευτικὴν τῶν καλῶν, ἀστὴρ ὢν δηλονότι διάδηλος, φῶς ἀνθρώπῳ ἀληθινόν. τοῦτο λέγει, ὅτι αἱ τῷ Ξενοκράτει κατορθωθεῖσαι νῖκαι διὰ τετρώρων εἴς τε τὰ Πύθια καὶ τὰ Ἴσθμια, καὶ τοῦ Θήρωνός εἰσιν· ἢ ὅτι τοὺς ἵππους κοινοὺς ἐκέκτηντο, μεθ᾽ ὧν μόνος Ξενοκράτης ἀπελθὼν ἐνίκησεν, ἢ ὅτι τῶν Ξενοκράτους στεφάνων καὶ Θήρων μετέχει. εἰ γὰρ τὰ τῶν φίλων κοινὰ, πόσῳ γε δὴ μᾶλλον τὰ τῶν ἀδελφῶν; R.

87. Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτός] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενο-

κράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πυθοῖ. ἐξ ἑνὸς γὰρ οἴκου πρὸς ἱπποτροφίαν διδόντες καὶ ἀπὸ κοινῶν χρημάτων, ἀμφότεροι καὶ ταῖς νίκαις ἐνεγράφοντο. καὶ οἱ μὲν βούλονται ἀκούειν οὕτως· οἱ κοινοὶ αὐτῶν ἵπποι νικήσαντες ἀμφοτέροις παρεσχήκασι κοινὴν καὶ τὴν δόξαν· οἱ δὲ, ὅτι ἐν τοῖς κοινοῖς ἵπποις ἀμφότεροι, ἕκαστος ἰδίᾳ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἵπποις, ἐνίκησε τέθριππον, ὃ καὶ μᾶλλον. V.

89. *Ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν*] ἤτοι διὰ τὴν συγγένειάν φησιν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱπποτροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων, καὶ ὁμοῦ νικησάντων Ἴσθμια τεθρίππῳ. φησὶν οὖν, ὅτι ἐν Ἰσθμῷ αἱ χάριτες τῆς νίκης, τῆς ἐν τῷ τεθρίππῳ, κοινὰ ἤγαγον αὐτοῖς τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων· ἀπὸ σελίνων γὰρ τὸ στέμμα. ἢ οὕτως· αἱ δὲ χάριτες αἱ ἐν Πυθῶνι καὶ Ἰσθμῷ τὰ ἄνθη τῶν τεθρίππων εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν ἤνεγκαν. V.

91. *Ἄνθεα*] Gl. Ms. β. τὰς ἀρετάς.

93. *Τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον*] τὸ δὲ ἐπιτυχεῖν καὶ νικῆσαι, ἀποπειρώμενον ἀγῶνος, τῶν δυσκόλων φροντίδων, τῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἀπολύει. V.

Τὸ δὲ πειρώμενον ἀγωνίας, ἤτοι ἀγωνιζόμενον, κατορθῶσαι τὸν ἀγῶνα καὶ νικῆσαι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ τυχεῖν) παραλύει καὶ ἐκβάλλει τὸν νικήσαντα τῶν δυσφρόνων, ἤτοι τῶν πρὶν προσόντων αὐτῷ ἀλγεινῶν ἢ δυστυχιῶν. ἡ γὰρ τῆς νίκης λαμπρότης λήθην τῶν ἔμπροσθεν τίθησι. εἰκότως δὲ δύσφρονα τὰ ἀλγεινὰ λέγει, ἢ τὴν δυστυχίαν. ἥ τε γὰρ δυστυχία καὶ ἡ λύπη καὶ τὸν συνετώτατον τοῦ λελογισμένου κατάγει. Τοῦτο δὲ λέγει εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, εἰς ὃν ἔμπροσθεν ἔλεγε· τῶν δὲ πεπραγμένων ἐν δίκᾳ καὶ τὰ ἑξῆς. ὁ πλούτῳ κεκοσμημένος καὶ ἀρεταῖς κατάκοσμος οὔτε ὑπὸ τῆς ἐπελθούσης αὐτῷ εὐτυχίας ἐπαίρεται, οὔτε ὑπὸ δυστυχίας χαυνοῦται. διὸ δεῖ τῷ πλουτοῦντι καὶ ἀρετῆς, εἰ μέλλει καλῶς τὸν ἅπαντα αἰῶνα διάξειν. φησὶ δὲ καὶ Καλλίμαχος· (Hymn. in Iov. 95 sq.)

„Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον."

Καὶ Σαπφώ· (Wolf. Fragm. Sapph. p. 67.) „*Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀγαθὸς σύνοικος. ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον.*" *Τοῦτο προσεῖναι τῷ Θήρωνι μαρτυρεῖ.* R.

94. *Πειρώμενον*] Gl. Ms. *γ. δοκιμάζοντα.*

96. *Ὁ μὰν πλοῦτος*] *ὁ νοῦς· ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνος ὢν καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένος, καιρίως τῶν τε ἑαυτοῦ ἀγαθῶν καὶ τῆς ἀρετῆς ἀπολαύει, συνετὴν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν τὰ καλά. Τούτων γὰρ τὸ ἕτερον καθ' ἑαυτὸ οὐχ ἡδύ. ὡς καὶ Καλλίμαχος·* (l. l.)

„*Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,*
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον."

Καὶ ἡ Σαπφώ· „*Πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀσινὴς πάροικος. ἡ δὲ κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον.*" *τοῦτο προσεῖναι τῷ Θήρωνι μαρτυρεῖ.* V.

Φέρει τῶν τε καὶ τῶν] *τῶν αὐτοῦ καλῶν καὶ τῆς ἀρετῆς· ἢ τῶν ἐπὶ τῇ ἀθλήσει καμάτων ἐκείνων φησὶ, καὶ τούτων τῶν καλῶν.* V. Gl. Ms. *γ. τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν πραγμάτων.* Gl. Ms. *α. φέρει· προτείνει.*

99. *Βαθεῖαν*] Gl. Ms. *γ. φρονίμην.*

100. *Μέριμναν*] Gl. Ms. *α. σκῆψιν. γ. γνῶσιν.*

101. *Ἀστὴρ ἀρίζηλος*] *ὁ μετὰ ἀρετῆς πλοῦτος ὡς ἀστήρ ἐστιν ἔκδηλος, ἀληθινὸν φῶς τοῖς ἀνθρώποις.* V. *Ἀρίζηλος.* Gl. Ms. *γ. φανερός.* Tum ex *α. β. γ.* affertur: *δηλονότι ἀστὴρ ὢν διάδηλος, ἀληθινὸν φῶς ἀνθρώπῳ.*

102. *Εἰ δέ μιν ἔχει*] *εἰ δέ τις, τοῦτον ἔχων τὸν πλοῦτον, ὁρᾷ καὶ πρὸς τὸ μέλλον, ὅτι τῶν ἀδίκων τελευτησάντων τιμωρία καὶ κρίσις παρὰ τοῖς ἀποιχομένοις πᾶσιν ἐστὶν, οὐκ ἂν αὐτῷ εἰς ἀδικίαν ἐχρήσατο.* V.

Εἰ γάρ ἔχει τις αὐτὸν, ἤγουν τὸν τῆς ἀρετῆς πλοῦτον οἶδε τὸ μέλλον, ὅτι τῶν θανόντων μὲν αἱ φρένες αἱ ἀπάλαμνοι, τουτέστιν αἱ ἀδιόρθωτοι, αἱ ἀπαιδαγώγητοι, πρὸς ἃς οὐκ ἔστι μηχανήσασθαί τι, ἐνθάδε, αὐτίκα, ἀντὶ τοῦ τάχιστα, τιμωρίας ἔτισαν, ἀντὶ τοῦ ὑπέχουσι· τὰ δὲ ἁμαρτήματα τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡγεμονίᾳ τοῦ Διὸς, ἤγουν τὰ ἐν τῷ κόσμῳ,

ὑποκάτω τῆς γῆς κολάζει τις, ἤγουν ὁ Πλούτων, ἀπόφασιν δοὺς ἀνάγκης ἐχθρᾶς, τοῖς κολαζομένοις δηλονότι. R.

104. Ὅτι θανόντων μὲν, ἕως, ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάγκα, ἐγκρίνει τὴν παλιγγενεσίαν. λέγει οὖν· εἴ τις οἶδε τὸ μέλλον, ὅτι οἱ μὲν ἐν τῷ ζῆν ἁμαρτάνοντες ἐν ᾅδου κολάζονται, οἱ δὲ ἐν ᾅδου, ἐν τῷ ἡμετέρῳ βίῳ, ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἀρχῇ· ταύτην γὰρ εἶπε τὸν ὑποκείμενον τῷ οὐρανῷ τόπον. καὶ ἐάν τις ἐν ταῖς τρισὶν ἀναβιώσεσιν, ὡς ὑφίσταται, ἀναμάρτητος εἰς τὰς τρεῖς ἑκατέρωθεν μένῃ, τοῦτόν φησιν εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους προπέμπεσθαι. τὸ δὲ περὶ τῆς παλιγγενεσίας ἀρχαιότερόν ἐστι. παραδίδοται γὰρ ἔτι ἀνέκαθεν, ὡς Ὅμηρός φησιν· (Odyss. Σ, 78.)

„Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάϊε, μήτε γένοιο."

πρῶτος δὲ δοκεῖ τούτῳ τῷ δόγματι χρῆσθαι Πυθαγόρας. τῷ δὲ ἀπάλαμνοι φρένες συναπτέον τὸ, ἐνθάδε· ὅτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθέως τελευτησάντων τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν. V.

Τὸ ἐνθάδε πρὸς τὸ ἀπάλαμνοι συναπτέον, τὸ δὲ αὐτίκα πρὸς τὸ ἔτισαν, οὕτως· αἱ ἀπάλαμνοι καὶ βίαιοι φρένες τῶν θανόντων, ἤγουν οἱ συκοφάνται. καὶ οἱ πονηροὶ καὶ βίαιοι ἐν τῷ βίῳ, ἀποθανόντες, ποινὰς ὧν ἥμαρτον ἔτισαν καὶ ἀπέδωκαν αὐτίκα ἐν ᾅδου. R.

105. Ἀπάλαμνοι] Gl. Ms. γ. ἀπαίδευτοι.

106. Διὸς ἀρχᾷ] Διὸς ἀρχήν φησι τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἄνω διαγωγήν· φησὶν οὖν, ὅτι τὰ ἐν τοῖς ζῶσιν ἁμαρτήματα κατὰ γῆς δικάζει τις· λέγει δὲ, τὸν Πλούτωνα τιμωρεῖσθαι αὐτούς: λείπει τὸ, διδοὺς, τῇ ἐχθρᾷ ἀνάγκῃ εἰπὼν τὸν λόγον τῆς τιμωρίας· ἐχθρᾷ δὲ τοῖς πονηροῖς. V.

Διὸς ἀρχὴ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ κόσμος, Ποσειδῶνος θάλασσα καὶ πάντα τὰ ὕδατα, Πλούτωνος τὰ ὑπὸ γῆν καὶ ὁ Τάρταρος. R.

107. Κατὰ γᾶς] ὑπὸ γῆν, τουτέστι καθ' ᾅδου. ὑφίσταται δὲ ἐν ᾅδου τινὰ Ἀνάγκην ὀνόματι, καὶ ταύτῃ παραδίδοσθαι τοὺς ἀσεβεῖς. V.

Ἀνάγκην λέγει τὴν ἀπόφασιν. σύναπτε δὲ τὸ ἐχθρᾷ ἀνάγκα πρὸς τὸ, δικάζει, τοῦ, λόγον φράσας, διὰ μέσου. Οὕτως. δικάζει τις τῇ ἐχθρᾷ καὶ ἀποτόμῳ ἀνάγκᾳ· φησὶ τὸν λόγον, καὶ τὴν τῆς καταδίκης ἀπόφασιν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ἐχθρᾷ καὶ τὸ ἀνάγκᾳ· τὸ μὲν ἀνάγκᾳ, διότι ἀπαραίτητόν ἐστι τὸ ἐκεῖ δικαστήριον· τὸ δὲ ἐχθρᾷ, διότι οὐδεὶς ἐκεῖ φίλος, ἀλλ' ἕκαστος ἐκ τῶν ἔργων δικαιοῦται καὶ κατακρίνεται. οἱ δὲ ἐσθλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἔχοντες αἰεὶ καὶ πάντοτε ἥλιον ἐπίσης ἐν ἡμέραις καὶ νυξὶ, τουτέστιν, ὅσον καιρὸν ἡμεῖς ἔχομεν ἡμέραν καὶ ὅσον νύκτα, ἐκεῖνοι ἀεὶ ἐλλαμπόμενοι νέμονται βίον ἀπονέστερον τῶν ἐν τῷ βίῳ. R.

109. Ἶσον δὲ νύκτεσσιν] οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἐπίσης ἐν ταῖς νυξὶν, ἐπίσης δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἥλιον ἔχοντες, ἤγουν ἀεὶ ἐν φωτὶ ὄντες, ἀπονέστερον, ἀντὶ τοῦ ἄπονον, ἀκοπίαστον ζωὴν νέμονται, τουτέστι διάγουσιν, οὐ χθόνα ταράσσοντες διὰ τῆς ἰσχύος τῶν χειρῶν, ἤγουν οὐ γεωργοῦντες, οὐδὲ τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ταράσσοντες, ἤγουν οὐδὲ ναυτιλίᾳ χρώμενοι διὰ ματαίαν τροφὴν, οἷα κάμνουσιν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ οἱ ἄνθρωποι, ἵνα βίον πορίσωνται· ἀλλὰ παρὰ μὲν τοῖς τιμίοις ἀπὸ τῶν θεῶν, ἤγουν τοῖς ἐν ᾅδου, τῷ Πλούτωνι δηλονότι καὶ τῇ Περσεφόνῃ, ἄλυπον βίον διάγουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, τουτέστι τρόποις εὐσεβέσι καὶ δικαίοις· οἱ δὲ, ἤγουν οἱ τῆς ἑτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι καὶ ἀπαιδαγωγήτους ἔχοντες γνώμας, πόνον ὀκχέοντι, τουτέστιν ὑφίστανται (ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀχημάτων) ἀπροσόρατον, ἤγουν μέγαν καὶ οὐ προσβλέπεσθαι δυνάμενον, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀνύποιστον. R.

110. Ἶσα δ' ἐν ἁμέραις] ἴσον ἡμῖν αὐτοῖς χρόνον ἐπιβάλλει ὁ ἥλιος καὶ τοῖς ἐν ᾅδου δικαίοις· οὐκ ἐπὶ τῶν ἀδίκων δὲ ὁ λόγος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν δικαίων. φησὶν οὖν, ὅτι τὸν ἥλιον ἔχουσι τοῦτον, καθ' ὃν ἐπιβάλλει αὐτοῖς χρόνον, ἀπονέστερον διάγοντες. V.

Ἅλιον] Gl. Ms. γ. φῶς ἄδυτον.

111. Ἀπονέστερον] ἄθλιβον καὶ ἄλυπον. Gl. Ms. γ.

113. *Οὐ χθόνα ταράσσοντες*] οὔτε γεωργοῦντες, οὔτε πλέοντες, διὰ τὸ κενὰ αὐτοῖς εἶναι τὰ τῆς διαίτης. V.

114. *Ἀλκᾷ χερῶν*] τῷ καρπῷ τῷ ἐπὶ τῆς χειρός· *) τινὲς δὲ ἀκούουσιν ἀλληγορικῶς· οὔτε πολεμοῦντες κατὰ γῆν, οὔτε ἀλλήλοις στόλους ἐπάγοντες κατὰ θάλασσαν· οὔτε ναυμαχοῦσι. V. ἐν χερὸς ἀκμῇ. G.

116. *Κεινὰν παρὰ δίαιταν*] διὰ τὴν κενὴν καὶ ἄπορον δίαιταν· λέγει δὲ τὴν πενίαν· οὐδὲ γὰρ περὶ τῆς αἰτίας τῆς πενίας. οἵτινες οὖν, φησὶν, ἔχαιρον τοῖς δικαίοις, ἀπόνως καὶ ἀβασανίστως καὶ ἀδακρυτὶ διάγουσιν. V. Δέον εἰπεῖν κενῶς καὶ ματαίως (ματαίως γὰρ οἱ ἄνθρωποι περὶ τὸ ζῆν σπεύδουσιν, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῆν μάταιον) κεινὰν εἶπε πρὸς τὸ δίαιταν. V.

122. *Ὀχέοντι*] ὄχος γὰρ τὸ ὄχημα, ὡς ἐν ἄλλοις οὗτος· (Olymp. VI, 40.)

„Ὄφρα κελεύθῳ τ᾽ ἐν καθαρᾷ
βάσομεν ὄχον.“ R.

Mss. β. γ. Schol. *ὄχος* λέγεται τὸ μετέχον τοῦ ὀχήματος, ἤγουν βόες, ἵπποι, ἡμίονοι, οἵτινες ὑφίστανται τὸ ὄχημα, ὥσπερ b) ἄδικον ἡ ἀδικία λέγεται, καὶ τὸ μετέχον τῆς ἀδικίας.

123. *Ὅσοι δ᾽ ἐτόλμασαν ἐς τρὶς*] ὅσοι δὲ τρίτον ὑπέμειναν, ἑκατέρῳ τόπῳ μείναντες, ἔν τε τῷ ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν, ἀπέχεσθαι τῶν ἀδίκων ἔργων καὶ δίκαια πράσσειν, ἐστάλησαν ἣν ὁδὸν ἔταξεν ὁ Ζεὺς, ἣν μακάρων νῆσον ὀνομάζουσιν· ἣν δὴ Κρόνου Τύρσιν προσηγόρευσαν. Ἄλλως. ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμψυχώσεων εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, εἴς τε τὸν ἐν ᾅδου μετὰ θάνατον εἴς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δίκαιοι γενέσθαι, δικαίως, καὶ τὴν ψυχὴν ὁσίαν φυλάξαι, οὗτοι ἐστάλησαν, εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς, ὅ ἐστιν, εἰς τὰς μακάρων νήσους, ἔνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοίκησιν· ἐν αἷς νήσοις, πλησίον ουσαις τοῦ Ὠκεανοῦ, αἱ πλεῖσται καὶ ἡδεῖαι αὖραι τέρπουσι πνέουσαι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἄνθη, ὡς χρυσὸς στίλβει, τὰ μὲν οντα ἐκ τῆς γῆς, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν

*) [Gilb. Wakefield (Silv. Part. II. p. 86.) corrigit τῷ κόπῳ τῷ ἀπὸ τῆς χειρός. Ex Addendis.]

b) Quae sequuntur, etiam inueniuntur in Ms. Bodl.

ὑδάτων ἀποῤῥοίας τρεφόμενα, οἱονεὶ ῥόδα, ὑάκινθος, ἴα· ταῦτα γὰρ ὕδατι τρέφεται. ἐξ ὧν ἀνθέων οἱ δίκαιοι ταῖς ἑαυτῶν χερσὶν ὅρμους πλέκουσι καὶ στεφάνους. ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέρψεως. τὴν δὲ τῆς μετεμψυχώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο, ᾧ νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ. V.

Ibid. Ἔνιοι φασὶ, τῆς κατὰ Πυθαγόραν παλιγγενεσίας μνημονεύειν. οὗτος γὰρ τὰς ψυχὰς εἰς ἕτερα σώματα εἰςδυούσας φησὶν ἀνανεοῦσθαι. Ἄλλως. Τῷ τῆς μετεμψυχώσεως δόγματι καὶ Πίνδαρος κέχρηται, ἀρχὴν ἐξ Ὁμήρου ἔχων. λέγει γὰρ ἐκεῖνος· (vid. supra) „Μήτ' εἴης, βουγάϊε, μήτε γένοιο." ὁ Πυθαγόρας ἐκδεξάμενος πλατύτερον εἰς μέσον ἐξήνεγκεν. ὅτι δὲ καὶ Πλάτων τῶν τοῦτο πιστευόντων ἦν, μαρτυρεῖ Φαίδων. (Plat. Phaed. 30.) Ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅσοι δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐτόλμησαν καὶ ἠθέλησαν ἔχειν τὴν ψυχὴν ἄπο καὶ μακρὰν τῶν ἀδίκων πάμπαν καὶ παντελῶς, μείναντες ἐς τρὶς καὶ ἐκ τρίτου ἑκατέρωθι, ἤγουν ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ, ἔτειλαν καὶ ἐπορεύθησαν Διὸς ὁδὸν, ἤγουν, ἣν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς ἔταξε, παρὰ τὴν τύρσιν καὶ τὴν πόλιν τοῦ Κρόνου, ἤγουν ἐν ταῖς τῶν μακάρων νήσοις. ἐγίνετο δὲ ἡ ἐκ τρίτου διαγωγὴ καὶ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ, εἰς δόκιμον ἀκριβές· αἱ δὲ τῶν μακάρων νῆσοι ἐν τῷ ὠκεανῷ εἰσίν· ὡς φησιν Ὅμηρος· (Odyss. δ, 568.) „Ὠκεανὸς ἀνίησι (παραψυχὴν) ἀναψύχειν ἀνθρώπους." R. (Sic et G.)

Ὅσοι δ' ἐτόλμησαν] ὅσοι δὲ ἐτόλμησαν, τουτέστι, ὑπέμειναν μέχρι τρίτης μετεμψυχώσεως ἐν ἑκατέροις τοῖς μέρεσιν, ἤγουν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ μείναντες, ἀπέχειν τὴν ψυχὴν, τουτέστι κεχωρισμένην ἔχειν τῶν ἀδικιῶν, ἔτειλαν, ἀντὶ τοῦ ἐστείλαντο, ἤγουν ἐπορεύθησαν τὴν τοῦ Διὸς ὁδὸν, ἣν ὁ Ζεὺς δηλονότι αὐτοὺς πορεύει, λέγω παρὰ τὴν πόλιν, ἔνθα ὁ Κρόνος ἔχει τὴν οἴκησιν, ἔνθα τὰς νήσους τῶν μακάρων αἱ τοῦ ὠκεανοῦ αὖραι περιπνέουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἔνθα αἱ τῶν μακάρων εἰσὶ νῆσοι, ὑπὸ τῶν αὐρῶν τοῦ ὠκεανοῦ περιπνεόμεναι. R.

124. Μείναντες] Gl. Ms. γ. βαστάσαντες.

125. *Ἀπὸ — ἔχειν*] Gl. Ms. γ. ἀποχωρίζειν.

126. *Ἔτειλαν*] ἐτελείωσαν· περὶ τὴν Κρόνου βασιλείαν ἐτελείωσαν, ἤνυσαν, ἐπορεύθησαν· Διὸς δὲ ὁδὸν, ἣν ἔταξε τοῖς δικαίοις, τὴν τοῦ Διὸς δεδειγμένην αὐτοῖς, ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς νομοθετηθεῖσαν. λέγει δὲ πρὸς τοῦ Διὸς κρίνεσθαι τοῦτον· τὸν γὰρ ἑκατέρωθεν μείναντα ἀναμάρτητον εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους πέμπεσθαι. V.

128. *Μακάρων*] Gl. Ms. γ. ἁγίων.

129. *Νᾶσον*] Gl. Ms. γ. τὸ Ἠλύσιον πεδίον.

130. *Αὖραι*] Gl. Mss. α. β. γ. αἱ πνοαί.

Ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει] ἄνθη δὲ χρυσοῦ λαμπρότατα λάμπει, τὰ μὲν, ἀπὸ τῆς γῆς, ἀπ' ἀγλαῶν, ἀντὶ τοῦ εὐθαλῶν, δένδρων· ἄλλα δὲ τρέφει τὸ ὕδωρ. ἀφ' ὧν ἀναπλέκουσι ταῖς χερσὶ τοὺς περιτραχηλίους κόσμους καὶ στεφάνους, κατὰ τὰς κρίσεις τὰς δικαίας τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὃν ὁ πατὴρ πάντων, ὁ Κρόνος, ἔχει παρακαθήμενον ἑαυτῷ ἕτοιμον, τουτέστιν ἀχώριστον, ὁ ἀνὴρ τῆς Ῥέας τῆς ἐχούσης θρόνον ὑψηλότατον πάντων. R.

132. *Τὰ μὲν χερσόθεν*] διέστειλεν ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ κατὰ γῆν βλαστήματα, τουτέστι, τὰ χρείαν ἔχοντα ἀρδεύεσθαι. V.

135. *Ὅρμοισι τῶν χέρας*] ὅρμους. ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῇ δοτικῇ ἐχρήσατο. ὅρμοις οὖν λέγει τοῖς ἑλίγμασιν, οἷς τὰς κεφαλὰς στεφανοῦνται καὶ τὰς χεῖρας· ὅρμοισι, τοῖς ἐνέρμασιν, οἷς τὰς χεῖρας στεφανοῦνται καὶ τὰς κεφαλάς· ἢ τῶν ἀνθῶν ταῖς χερσὶν ὅρμους ἀναπλέκουσι καὶ στεφάνους. V.

Ὅρμοισι τῶν] τοῦτο οὕτω λέγε, τῶν καὶ, ἀφ' ὧν, ἀναπλέκουσι τὰς χεῖρας ἐν ὅρμοις καὶ ἐν στεφάνοις, ἑαυτῶν κεφαλὰς δηλονότι. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ (Orest. 1086 sq.)

„Μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
Μὴ λαμπρὸς αἰθήρ·"

τὸ πνεῦμά μου δηλονότι. R.

137. *Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσιν*] ὡς τοῦ Ῥαδαμάνθυος τοῦτο τοῖς δικαίοις παρεχομένου· ὑφίσταται γὰρ αὐτὸν τῶν μακάρων ἄρχοντα νήσων· ἢ ὡς τούτων μεταλαβόντων φύσεως δαιμονίας, οἵτινες ὀρθοὶ κατὰ βουλὴν καὶ δίκην τὸν τρόπον ἔχοντες, ὡς καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς. ἢ συγχωροῦντος τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οὗτος γὰρ δικαιονομεῖ τοῖς ἐν ᾅδου· ἢ οὕτω· βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθυος. ὁ γὰρ Ῥαδάμανθυς διακονεῖ τοῖς κάτω, ὑπηρετῶν τῷ Κρόνῳ. V.

138. *Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος*] ἕτοιμον, τὸν δίχα τοῦ κληθῆναι ἐλθόντα, ὅντινα Ῥαδάμανθυν ὁ πατὴρ πάντων Κρόνος ὁ τῆς γῆς παῖς, ὁ ἀνὴρ τῆς τὸν ὕπατον ἐχούσης θρόνον Ῥέας, ἕτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον. V.

Ὅντινα Ῥαδάμανθυν ἔχει πάρεδρον καὶ συγκάθεδρον, ἕτοιμον καὶ πρόχειρον καὶ αὐτόκλητον, ὁ πατὴρ πάντων, Κρόνος, ὁ πόσις καὶ ὁ ἀνὴρ τῆς Ῥέας, τῆς ἐχούσης θρόνον ὑπέρτατον καὶ ἔξοχον πάντων. R.

139. *Πάρεδρον*] Gl. Ms. γ. πλησίον αὐτοῦ καθήμενον.

142. *Πηλεύς τε καὶ Κάδμος*] συγκαταλέγονται δὲ ἐν τούτοις δικαίοις ὅ τε Κάδμος καὶ ὁ Πηλεύς. V.

Ὁ Πηλεύς τε καὶ ὁ Κάδμος ἐν τούτοις, τοῖς τῶν μακάρων νήσους λαχοῦσιν, οἰκεῖν δηλονότι, συγκαταλέγονται. καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἤνεγκεν, ἀντὶ τοῦ πεμφθῆναι ἐποίησεν, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἡ Θέτις, ἐπεὶ διὰ δεήσεων ἔπεισε τὴν ψυχὴν τοῦ Διός· ὅς, ἤγουν ὁ Ἀχιλλεύς, ἔσφηλεν, ἀντὶ τοῦ κατέστρεψε, τὸν Ἕκτορα, τὸν ἀκλινῆ κίονα τῆς Τροίας, τὸν ἄμαχον, τουτέστι, τὸν ἀνυπόστατον ἐν ταῖς μάχαις· καὶ τὸν Κύκνον, τὸν τοῦ Ποσειδῶνος δηλονότι, τῷ θανάτῳ παρέσχεν, ἤγουν ἐθανάτωσε· καὶ τὸν παῖδα τῆς Ἡμέρας τὸν Μέμνονα, τὸν ἀπὸ Αἰθιοπίας. εἰκότως εἶπε τὸν Ἕκτορα κίονα. ἐκεῖνος γὰρ ἦν ἔρεισμα τῆς Τροίας, οὗ πεσόντος ἐπὶ σαθροῦ τὸ Ἴλιον εἱστήκει. R.

ἐν τοῖσιν ἀλέγονται] ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται ἐν τοῖς εὐσεβέσι, τοῖς κατοικοῦσι τὰς τῶν μακάρων νήσους. καὶ τὸν Ἀχιλλέα δὲ ἡ μήτηρ τεθνηκότα αὐτόθι ἤγαγεν, ἐπειδὴ τοῦ Διὸς τὴν ψυχὴν ἔπεισεν ἱκεσίαις. V.

144. *Λιταῖς*] Gl. Ms. γ. παρακλήσεσιν.

146. *Ἄμαχον*] Gl. Ms. α. δύσμαχον, ἀκαταγώνιστον. γ. ἀκαταπόνητον.

Ἄμαχον, ἀστραβῆ κίονα] μεταφορικῶς εἶπεν· ἀστραβὴς δὲ λέγεται ὁ ἰσχυρὸς καὶ μὴ ῥᾳδίως συστρεφόμενος. ἄστρεπτον καὶ ἀμετακίνητον. καὶ ἔστι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε̄ εἰς τὸ ᾱ καὶ ἀποβολὴν τοῦ λ̄. ἔστι γὰρ ἀστρεβλῆ, οἷον ἄστρεπτον, ἀστραβῆ. V.

147. *Κύκνον τε θανάτῳ πόρε*] παραδέδωκε, τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σκαμανδροδίκης· οἱ δὲ Ἀρπάλης. Κύκνοι δὲ δύο, ὁ μὲν Ἄρεος, ὁ δὲ Ποσειδῶνος· καὶ τὸν μὲν Ἄρεος κακῶς τὰ περὶ Θεσσαλίαν διαθέντα Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε· τὸν δὲ Ποσειδῶνος Ἀχιλλεὺς στρατευσάμενον, καὶ συμμαχοῦντα τοῖς Τρωσίν. V.

Ἱστορία. Δύο Κύκνοι ἐγένοντο, ὁ μὲν Ἄρεος υἱὸς, ἐν Θετταλίᾳ τοὺς παριόντας λογῶν καὶ ἀποκτείνων, καὶ βουλόμενος ταῖς κεφαλαῖς ναὸν ἀνεγεῖραι τῷ πατρὶ, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν· ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ναῦς ἔχων καὶ συμμαχῶν τοῖς Τρωσὶν, ἱστάμενος ἐν στενῷ τῆς ἐκεῖ θαλάσσης καὶ οὐκ ἐῶν τοὺς Ἕλληνας ἀποβῆναι, ὃν Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν. R.

148. *Ἀοῦς τε παῖδ᾽ Αἰθίοπα*] τὸν Μέμνονα, τὸν Τιθωνοῦ τοῦ Λαομέδοντος καὶ Ἡμέρας. Ταῦτα δὲ λέγουσιν οἱ τὰ μεθ᾽ Ὅμηρον γράψαντες οὕτω· Τιθωνῷ γίνονται ἐξ Ἡμέρας παῖδες δύο· Μέμνων καὶ Ἠμαθίων. καὶ Μέμνων μὲν ἀνῃρέθη ὑπ᾽ Ἀχιλλέως, Ἠμαθίων δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους, κατὰ τὴν ἀπέλασιν τῶν Γηρυόνου βοῶν. V.

Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας δύο παῖδες γίνονται, Μέμνων καὶ Ἠμαθίων, ὧν ὁ μὲν ἀνῃρέθη ὑπ᾽ Ἀχιλλέως, Ἠμαθίων δὲ ὑφ᾽ Ἡρακλέους, κατὰ τὴν ἀπελασίαν τῶν Γηρυόνου βοῶν. ἐμυθεύσαντο δὲ αὐτοὺς Ἡμέρας εἶναι παῖδας, διὰ τὸ, Αἰθίοπας ὄντας, λευκοὺς καὶ ὡραίους εἶναι. R.

149. *Πολλά μοι ὑπ᾽ ἀγκῶνος*] πολλὰ βέλη ταχέα ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνός μου εἰσὶν, ἔνδον τῆς βελοθήκης, φωνᾶντα, ἤγουν φωνὴν ἀφιέναι δυνάμενα συνετοῖσιν, παρὰ

τοῖς φρονίμοις, ἀντὶ τοῦ· πολλὰ νοήματα ὀξέα ἐν τῇ ψυχῇ μου εἰσὶ ζῶντα παρὰ τοῖς φρονίμοις, ὡς ἐπίπαν δὲ ἑρμηνέων ἔχει χρείαν. φωνήεντα, τὰ φωνὴν ἀφιέναι δυνάμενα. φωνήεντα δὲ γράμματα, τὰ φωνεῖσθαι μόνον δυνάμενα, κατ' ἐναντιότητα τῶν συμφώνων, ἃ σὺν τοῖς φωνήεσιν ἀεὶ ἐκφωνεῖται, καὶ οὐδέποτε μόνα. R.

150. Ὠκέα βέλη] τροπικὸς ὁ λόγος· βέλη δὲ τοὺς λόγους εἴρηκε διὰ τὸ ὀξὺ καὶ καίριον τῶν ἐγκωμίων· φαρέτρης δὲ, τῆς διανοίας. τὸ δὲ ὑπ' ἀγκῶνος, ὡς πρὸς τὸ φαρέτρας ἀκουστέον. οὕτω καὶ ὁ βουκόλος (Theocritus Id. 17, 30.) „ὑπωλένιόν τε φαρέτραν" λέγει. V.

152. Φωνᾶντα] Gl. Ms. γ. συμφωνοῦντα.

153. Ἑρμηνέων χατίζει] εἰς δὲ τὸ κοινὸν καὶ εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ χυδαιοτέρους ἐρχόμενοι ἑρμηνείας χρήζουσιν· ἤτοι περὶ τῶν ποιημάτων ἑαυτοῦ διαλέγεται. οἶδε γὰρ, ὅτι πολλῇ ἱστορίᾳ κέχρηται καὶ σχήμασιν ἐξηλλαγμένοις, καὶ φράσει ποικίλῃ. ἔχει γὰρ ὑπερβατὰ πολλά. τὰ ποιήματα οὖν, φησὶ, τὰ ἐμὰ ἑρμηνέων χρήζει, οἷον, οὐδέν ἐστιν, ὃ μὴ χρήζει ἑρμηνέων. αὐτὸς γὰρ οὐ δύναται διὰ τὸ πλῆθος ἐξειπεῖν πάντα. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ (Homer. Iliad. β, 488.) „Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω." c) V.

154. Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς] ὁ λόγος γνωμικός· καὶ σοφός ἐστιν ο πολλὰ ἐπιστάμενος ἐκ φύσεως, ὁ φύσιν πρός τι ἔχων. τῶν γὰρ μανθανόντων οἱ ἐκ φύσεως ἔμπειροι βελτίους· ἐπειδὴ καὶ πρεσβυτέρα τῶν μαθημάτων ἡ φύσις· οἱ δὲ ἀπὸ μαθήσεως βουλόμενοι ἠχεῖν, καὶ ἐκ πολλῶν συνείροντες, ὃν τρόπον καὶ οἱ κεκράκται κόρακες καὶ μάτην φλυαροῦντες, ἀτελῆ καὶ περιττὰ καὶ ἀσύνετα φθέγγονται, πρὸς τὸν συνετὸν καὶ θεῖον ὄρνιν τοῦ Διὸς, τὸν ἀετὸν, ἀντιβοῶντες. ἀποτείνεται δὲ πρὸς τὸν Βακχυλίδην. γέγονε γὰρ αὐτῷ ἀνταγωνιστὴς τρόπον τινὰ καὶ εἰς τὰ αὐτὰ καθῆκεν ἑαυτόν. V.

c) Alter τὸ πᾶν interpretatur *apud vulgus;* alter *multitudinem dicendorum.* v. Not. Quod non πᾶν, sed πὰν sit, neuter monet: vt in πανάποτμος, πανάωρος corripitur.

155. *Φυᾷ*] ἀντὶ τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως. φυὴ ἡ ἀναδρομὴ τοῦ σώματος. ἐνταῦθα δὲ φυᾷ, ἀντὶ τοῦ φύσει. οἱ μαθόντες δὲ, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως ὥσπερ κόρακες, λάβρως γαρύουσιν, ἀντὶ τοῦ κράζουσιν, ἀπέραντα. παγγλωσσίᾳ, τουτέστι, συγκεχυμέναις φωναῖς, πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιθα τοῦ Διὸς, ἤγουν τὸν ἀετόν. R.

Φυᾷ, ἤγουν ἐκ φύσεως καὶ οὐκ ἀπὸ μαθήσεως ὄντα. τοιοῦτος δὲ ἐγὼ, πάντα σχήμασι καταποικίλλων τὰ ποιήματα, καὶ φράσει ποικίλῃ, καὶ πολλοῖς ἄλλοις, ἃ οἴκοθεν καὶ οὐκ ἀπὸ μαθήσεως ἐξεῦρον καὶ ἐμηχανησάμην. οἱ δὲ μαθόντες γαρύετον καὶ βοῶσιν ἄκραντα καὶ ἀτελείωτα, λάβροι καὶ σφοδροὶ ἐν παγγλωσσίᾳ, καὶ πολυλογίᾳ ὥσπερ κόρακες πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιθα τοῦ Διὸς, ἤγουν ἐμέ. τουτέστιν, οἱ μὲν ἄλλοι ποιηταὶ (λέγει δὲ διὰ τὸν Βακχυλίδην, οὗτος γὰρ ἀντήριζεν αὐτῷ) περιττολόγοι εἰσὶν ἐν τοῖς αὐτῶν ποιήμασι, καὶ ἄκραντα λέγουσιν· ἐγὼ δὲ τὸ προσῆκον πανταχοῦ τηρῶ, καὶ οὐκ ἐκφέρομαι τοῦ εἰκότος. ὥστε ἐκεῖνοι μὲν, τοιοῦτοι ὄντες, κόρακές εἰσιν ὡς πρὸς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ ἀετός· ὅσῳ γὰρ ἀετὸς κόρακος κρείττων, τοσοῦτον ἐγὼ τούτων βελτίων. Item R.

156. *Λάβροι*] Gl. Ms. γ. στόματι ἀνεῳγμένῳ βοῶσιν ἀτελείωτα.

158. *Ἄκραντα γαρύετον*] οἱ φύσει χρώμενοι, λαμπροί· οἱ δὲ μαθόντες ἄκραντα γαρύειν, ἥσσονές εἰσι τῶν καθ᾽ αὑτοὺς ὅ τι δήποτε μαθόντων ἢ ἐπισταμένων. τὸ δὲ γαρύετον, κακῶς. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ δυϊκοῦ βούλεται ἡ λέξις, οὐδὲ ὑπὲρ δύο κοράκων, ἀλλ᾽ ὑπὲρ πολλῶν· ὥσπερ κόρακες φιλονεικοῦσι πρὸς ἀετὸν, οἱ διδακτοὶ πρὸς τοὺς φύσει αὐτοδιδάκιους. αἰνίττεται δὲ εἰς Σιμωνίδην. V.

160. *Ἔπεχε*] Gl. Ms. β. γ. Ἔντεινε.

Ἔπεχε νῦν] μεθέλκων ἑαυτὸν, φησὶν, ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἔστησα τὸ τόξον. ἔπεχε νῦν σκοπῷ· ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς ἑαυτὸν, καὶ φησὶν, ὅτι, ἐπάνελθε εἰς τὸν ἐξ ἀρχῆς σου σκοπὸν, καὶ τὴν σπουδὴν, τὴν περὶ τοὺς Θήρωνος ἐπαίνους. δι᾽ ὅλου δὲ τὴν τοῦ τόξου ἐφύλαξε τροπήν. τὸ

δὲ, τίνα βάλλομεν, τίνα ἔχομεν θαυμάσαι ἐκ τῆς ἰδίας διανοίας. Τίνα βάλλομεν, δηλονότι σκοπὸν τὸν νικηφόρον. μή ποτε δὲ βέλτιον ἀκούειν σκοπὸν, τὴν Ἀκράγαντα· καὶ γὰρ ἐπιφέρει· ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις· ἐκ τούτου σημαίνει τὸν εὔκαιρον καὶ εὔστοχον λόγον. V.

Ἀντὶ τοῦ, ἐπέχων ἤδη ἔντυνε, ὦ θυμὲ, κατὰ τοῦ σκοποῦ τὸ τόξον, ἀντὶ τοῦ, χαλιναγωγῶν τὸν λόγον ἀπὸ τῶν ἔξω τοῦ καιροῦ ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἀπότεινε. R.

Ἄγε, εἰπὲ, ὦ θυμὲ, ἤγουν ὦ ψυχὴ, τίνα βάλλομεν, ἤγουν τοξεύομεν, οἰστοὺς πέμποντες ἐνδόξους, ἀπὸ ἡμέρου καὶ φιλικῆς φρενός; τουτέστιν, τίνα ἐγκωμιάζομεν; ἐπὶ τὴν Ἀκράγαντα τάνυσον, ἤγουν ἕλκυσον, τὸ τόξον δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ἀκράγαντα ἀπότεινε τὸν λόγον. Item R.

162. Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς] τοῦτο εἶπε θεραπεύων τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου. τὸ γὰρ ἀπὸ τόξου βαλεῖν, ὥς φησι, δύσφρονός ἐστι κατὰ τοῦ βαλλομένου· τῆς σὺν προσηνοῦς καὶ οὐ πολεμικῆς διανοίας. V.

Εἰκότως εἶπε τὸ μαλθακῆς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τόξου. τὸ μὲν γὰρ σκληρόν ἐστιν καὶ πικρίαν ἐμποιοῦν, πρὸς οὓς πέμπει τὰ βέλη· αὕτη δὲ εὐφροσύνης αἰτία τοῖς ἐγκωμιαζομένοις καθίσταται. R.

164. Ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις] τοῦτο ὡς ἐν συννοίᾳ γενόμενος καὶ μαθὼν, τίνα ὀφείλει ἐγκωμιάσαι, φησὶν, ὅτι ἐπὶ τῇ Ἀκράγαντι τῇ πόλει τοῦ Θήρωνος λέγει τὸ τόξον, ὅ ἐστι τὸν λόγον, τείνειν. V.

166. Αὐδάσομαι ἐνόρκιον] λόγον ὄμνυμι ἔνορκον καὶ ἀληθέστατον· ἵνα δείξῃ τὸ πιστὸν ὧν λέγει· περὶ γὰρ ὧν τις πέποιθεν, ὅρκοις διϊσχυρίζεται. τί δέ φησιν; ὄμνυμι, μή τινα πόλιν ἄλλην πρὸ ὅλων ἑκατὸν ἐτῶν τεκεῖν τοιοῦτον ἄνδρα, μηδὲ ἄλλον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων πρόχειρον, ἢ πρὸς ἐπίδοσιν χρημάτων ἀφθονέστερον τοῦ Θήρωνος. V.

Αὐδάσομαι, ἀντὶ τοῦ λέγω, διαβεβαιοῦμαι λόγον σὺν ὅρκῳ κατὰ ἀληθῆ διάνοιαν, μηδένα ἄλλον ἄνδρα ἐφ' ἑκατὸν ἐτῶν, ἤγουν ἐντὸς ἑκατὸν ἐνιαυτῶν, τεκεῖν τὴν πόλιν εὐεργέτην πρὸς τοὺς φίλους φρονήσεσι, τουτέστι διὰ τῆς ἑαυτοῦ

φρονήσεως, μᾶλλον, ἀφθονέστερόν τε κατὰ τὴν χεῖρα, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν δωρεὰν, τουτέστι μεγαλοδωρότερον, τοῦ Θήρωνος. R.

Αὐδάσομαι, ἤγουν λέξω ἐν ἀληθεῖ νόῳ, λόγον ἐνόρκιον καὶ μετὰ ὅρκου, μὴ τεκεῖν καὶ γεννῆσαι πόλιν ἑκατὸν ἐτῶν καὶ χρόνων τινὰ ἄνδρα ἐν ταῖς πραπίσι καὶ φρονήσεσιν εὐεργέτην τοῖς φίλοις μᾶλλον καὶ περισσότερον τοῦ Θήρωνος, καὶ ἀφθονέστερον καὶ δαψιλέστερον κατὰ τὴν χεῖρα, ἤτοι τὸ διδόναι. Εἰ μὲν τὸ, τινὰ, πρὸς τὸ, ἄνδρα, συνάψῃς, πόλιν ἑκατὸν ἐτῶν νοήσεις τὴν Ἀκράγαντα. ἐν γὰρ τῇ πεντηκοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐκτίσθη· Θήρων δὲ ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ ἐνίκησεν· ἐπειδὴ οὖν εἴκοσιν Ὀλυμπιάδες διὰ μέσου εἰσὶν, ἡ δὲ Ὀλυμπιὰς διὰ πέντε χρόνων ἐγίγνετο, ἑκατὸν χρόνων ἀριθμὸς γίνεται. πεντάκις γὰρ εἴκοσιν, ἑκατόν. εἰ δὲ πρὸς τὸ, πόλιν, τὸ τινὰ συνάψεις, ἀορίστως εἴποις τὸ, πόλιν. τοῦτο δὲ ποιῶν, μὴ λάβῃς πρὸ, ἢ ἕως, εἰς τὸ, ἑκατὸν ἐτῶν, ἀλλὰ χωρὶς τούτων λέγε· τινὰ πόλιν ἑκατὸν ἐτῶν. εἰ γὰρ περὶ τὸν κόσμον οἱ χρόνοι, ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἱ πόλεις, καλῶς ἂν ἔχοι λέγειν καὶ τὰς πόλεις τῶν χρόνων. νόει δὲ τὸν λόγον, καὶ ἐπὶ μέλλοντος, καὶ παρῳχημένου. Τὸ γὰρ τεκεῖν οὐ μόνον μέλλοντα χρόνον δηλοῖ· μέλλων γὰρ δεύτερος τὸ τεκεῖν· ἀλλὰ καὶ παρῳχημένον. τεκεῖν γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ τέξαι, καὶ ἀντὶ τοῦ τέξειν φαμέν. R.

167. *Ἀλαθεῖ νόῳ*] Gl. Ms. γ. Ὅτι ὑπολαμβάνω.

168. *Τεκεῖν*] Gl. Ms. α. γεννῆσαι.

172. *Ἀφθονέστερον*] Ms. γ. Τὸ ᾱ ἐστὶν ἐπιτατικὸν, καὶ οὐκ ἀρνητικόν.

173. *Ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος*] τὴν ᾠδὴν ταύτην ἔγραψεν ὁ Πίνδαρος, τοῦ Θήρωνος πολεμοῦντος διὰ τὴν πρὸς Ἱέρωνα κηδείαν. κόρος δὲ, ὕβρις, μετὰ ἀδικίας. τὸ δὲ χαριστικὸν, φησὶ, τοῦ Θήρωνος ἐπέβησε πολλοὺς εἰς ὕβριν, δηλονότι αὐτοὺς προηγάγετο, ἐπεὶ οἱ προδιδόντες αὐτὸν Ἱέρωνι φίλοι ἦσαν. δύναται δὲ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς περὶ Κάπυν τείνειν, οἳ ἐπεστράτευσαν αὐτῷ, μὴ ὑπομένοντες αὐτὸν οὕτως ὁρᾷν λαμπρὸν ὄντα. ἐπέβη οὖν τῷ Θήρωνος ἐπαί-

νῳ ὁ φθόνος, ὑπαντήσας οὐ κατὰ δίκην, οὐδὲ ὃν δεῖ τρόπον. Ἄλλως. Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεψιοί· οὗτοι πολλὰ ὑπ᾽ αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἑώρων ηὐξημένην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν, ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἱμέραν ἐνίκησεν. Ἔβα κόρος τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν, τοῦ Θήρωνος. κόρος δέ, ὕβρις. Ἄλλως. τοῦτο, ὥσπερ ἀγανακτῶν, ἐφ᾽ οἷς ἀδίκως λελύπηται, φησὶν ὁ Πίνδαρος. καί φησιν, ὅτι, ἀλλὰ τὸν ἔπαινον τοῦ Θήρωνος ἐπέβη ἤδη κόρος, ἀντὶ τοῦ, ἱκανῶς ἤδη φθονηθεὶς ἐπὶ τοῖς θαύματος ἀξίοις. αἰνίττεται δὲ τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸς Ἱέρωνα ἔχθραν. V.

Ἀλλὰ ἐπὶ τὸν ἔπαινον, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῶν ἐπαίνου ἀξίων καλῶν τοῦ Θήρωνος ἐκινήθη κόρος, ἀντὶ τοῦ, ὕβρις, ἀπ᾽ ἀγανακτήσεως, οὐ σὺν τῷ δικαίῳ συναντῶν, τουτέστι συμβαίνων, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀνδρῶν μάργων, ἤγουν μανικῶν, φθονερῶν, θέλων, διὰ τὸ θορυβῆσαι, κρύφον ποιῆσαι, (ἀντὶ κρύφιον, τουτέστι κεκρυμμένον, ἄδοξον,) τῶν ἀγαθῶν τῶν κακῶν ἔργων· ἢ ἀφανισμὸν ποιῆσαι τοῖς καλοῖς ἐξ τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων. R.

Εἰκότως εἶπε τὸ, κόρος· ὥσπερ γὰρ ὁ κόρος παρατροπὴν τοῦ στομάχου καὶ διαφθορὰν ἐργάζεται, ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ ὀργανικὴ βλάβη ἐντεῦθεν γίνεται, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν αἶνον τοῦ Θήρωνος, ἤτοι τὸ ἐκ τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν γινόμενον αὐτῷ θαῦμα, ἐπῆλθε κόρος καὶ φθόνος. Κάπυς γὰρ καὶ Ἱπποκράτης, καίτοι πολλὰ ὑπὸ Θήρωνος εὐεργετηθέντες, ὅμως ὡς ἑώρων αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν αὐξομένην, φθονήσαντες μετέστησαν πρὸς Ἱέρωνα, καὶ πόλεμον ἐγείραντες, κατ᾽ αὐτοῦ ἐπειρῶντο τὴν ἀρχὴν καθαιρεῖν, ἀλλ᾽ οὐδὲν ἠδυνήθησαν, ὧν ἐβούλοντο, πρᾶξαι. Item R.

175. Ἀλλὰ μάργων] ὑπὸ γὰρ μανιωδῶν τινῶν καὶ ἀνοήτων ἐφθονήθη, αὐτὸ θορύβῳ τινὶ καὶ ματαίᾳ φλυαρίᾳ κρύψαι καὶ σβέσαι βουληθέντων, τὸ ἐκ τῶν καλλίστων αὐτοῦ ἔργων ἀγαθόν. V.

176. Λαλαγῆσαι] Gl. Ms. α. λυπῆσαι, τρύξαι.

τὸ λαλαγῆσαι θέλων] λαλαγῆσαι λέγει τὸ θορυβῆσαι τῷ λόγῳ. V.

177. Κρύφον] Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι γράφει· κρύφον, καὶ ἀποδίδωσι, κρύψιν· ὁ κόρος κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμὸν θεῖναι τοῖς τῶν ἐσθλῶν κακοῖς. καὶ ἡ ἀντίστροφος δὲ οὕτως ἀπαιτεῖ. V.

178. Ἐπεὶ ψάμμος] παραβολικῶς· λέγει γὰρ, ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθείη, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων ταῖς εὐποιΐαις. V.

Περιπέφευγεν] ἀντὶ τοῦ διαπέφευγεν· ὅσα ἐκεῖνος, ἤγουν ὁ Θήρων, χάρματα, τουτέστιν ἡδέα, τερπνὰ, χάριν ἄλλων ἐποίησε, τίς ἂν δύναιτο φράσαι, ἤγουν εἰπεῖν, διηγήσασθαι. τὸ, ἐπεὶ ψάμμος, ἁρμόζεται τῇ ἐννοίᾳ πρὸς τὸ, φίλοις εὐεργέτην· τὸ δὲ, ἀλλ' αἶνον μέχρι τοῖς ἔργοις, διὰ . . σου παρεμβατικώτερον εἴρηται. καὶ τίς ἂν φράσαι καὶ εἰπεῖν δύναιτο τὰ χάρματα, καὶ τὰς ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν . ς, ὅσα ἐκεῖνος ὁ Θήρων τοῖς καλοῖς ἔδωκεν· ἐπεὶ ἡ ψάμ . τῆς θαλάσσης περιπέφευγε τὸν ἀριθμὸν, ἤτοι οὐ δυνα. ἐστιν, ἀριθμεῖσθαι, τουτέστιν, ὥσπερ ἡ ψάμμος ἀναριθμητός ἐστιν, οὕτω καὶ αἱ τούτου πρὸς ἀνθρώπους εὐεργεσίαι. R.

180. Τίς ἂν φράσαι δύναιτο] Mss. β. γ. φασί τινες εἰπεῖν τὸν Πίνδαρον τοῦτο διὰ τὴν μάχην, τὴν πρὸς Ἱέρωνα, ἕνεκα Πολυζήλου· ὅντινα Πολύζηλον ἐκβληθέντα ὑπὸ Ἱέρωνος ἀπὸ Συρακουσῶν ὑπεδέξατο ο Θήρων. ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης ἦσαν ἀνεψιοὶ Θήρωνος· οἵτινες πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες ἤραντο πόλεμον πρὸς αὐτὸν, φθονοῦντες, ὅτι ἑώρων ηὐξημένην τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς ἐνίκησε.

Carmen III.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρίτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ τρίτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων θ'. Το ά ἐγκωμιολογικὸν, καταληκτικὸν, ἤγουν ἀπὸ δύο πενθημιμερῶν, πρώτου δακτυλικοῦ καὶ δευτέρου ἰαμβικοῦ (λιπούσης συλλαβῆς)· οὕτω δὲ ἐλέγετο, παρόσον τούτῳ τῷ ῥυθμῷ ἐγκώμια συνετίθεντο τοῖς παλαιοῖς· -υυ-υυ---υ-. Τὸ β' προσοδιακὸν, δίμετρον, ἀκατάληκτον· λέγεται δὲ προσοδιακὸν, ὅτι ταῖς προσόδοις καὶ προξενήσεσι προσεγράφετο· σύγκειται δὲ ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου· --υυ-υυ-. Τὸ γ' προσοδιακὸν τρίμετρον· εἷς γὰρ καὶ παρ' ἕνα οἱ τοιοῦτοι πόδες κεῖνται· --υυ-υυ---υυ. Τὸ δ' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.· διατί πλεονάζει τοῖς προσοδιακοῖς; διότι εἰς θεοξένια ἦν ἡ ᾠδὴ, ἐν οἷς καὶ αἱ πρόσοδοι ἐξ ἀνάγκης ἀκόλουθοι· --υυ-υυ-υ. Τὸ έ προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλάττονος Ἰωνικοῦ, ὅπερ ἐστὶ καὶ ἀνακλώμενον· ἀπὸ γὰρ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχὴν Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, καθὼς ἦσαν καὶ τὰ πρότερα προσοδιακὰ ὀρθά· -υ---υυ-υυ-. Τὸ ς' ἰαμβικὸν πενθημιμερές· --υ--. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· -υ---υ--. Τὸ ή ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἐγκωμιολογικὸν, καταληκτικόν· -υυ-υυ---υ-. Τὸ θ' Στησιχόρειον, ἐκ μόνων ἐπιτρίτων δευτέρων. ἡ δὲ πρώτη συζυγία καὶ τέταρτον λαμβάνει, διαλυομένου τοῦ πρώτου μακροῦ εἰς δύο βραχέα· -υ---υ---υ--.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων καὶ αὐτὴ ἐννέα. Τὸ ά τροχαϊκὸν δίμετρον ακατάληκτον· -υ---υ--. Τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές· -υυ-υυ-. Τὸ γ' προσοδιακὸν τρίμετρον κατα-

ληκτικὸν ἀνακλώμενον, ἀρχόμενον ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας ἀντὶ τοῦ ἀπ᾽ ἐλάσσονος Ἰωνικοῦ· -υ---υυ-υυ-. Τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· --υ---υ-. Τὸ ε' προςοδιακὸν ἀνακλώμενον ἀπὸ χοριάμβου δίμετρον ἀκατάληκτον· -υυ-υυ--. Τὸ ς' ἐγκωμιολογικὸν καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ πρώτῳ τῆς στροφῆς· -υυ-υυ---υ-. Τὸ ζ' ἐγκωμιολογικὸν πλῆρες, ἀκατάληκτον· -υυ-υυ---υ-υ. Τὸ η' δακτυλικὸν πενθημιμερές· ἐν δὲ τῇ πρώτῃ ἐπῳδῷ ἡ δᾳς μακρὰ συναίρεσιν ἔπαθε τῶν βραχέων, ἅπερ εἰσὶ τὸ μὲν ἓν, τοῦ δακτύλου, τὸ δὲ ἕτερον, ἡ συλλαβή· -υυ-υυ-. Τὸ θ'. Στησιχόρειον τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτων δευτέρων· -υ---υ---υ--. (pro his G. ὁμοίως τῷ ἐννάτῳ τῆς στροφῆς.)

Εἰς Θεοξένια.] d) Οἱ Διόσκουροι κατὰ ἐντολὴν Ἡρακλέος διατεθειμένοι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, ὡς ἐνομοθέτησεν ὁ Ἡρακλῆς· τούτοις γὰρ εἰς θεοὺς ἀναχωρῶν Ἡρακλῆς τὴν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν ἐνεχείρισεν· οὗτοι ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἐπενόησαν πανήγυριν, Θεοξένια, παρὰ τὸ δοκεῖν τότε ξενίζειν τοὺς θεούς. θύοντος οὖν τοῦ Θήρωνος εἰς Θεοξένια, ἐν τοσούτῳ ἠγγέλθη αὐτῷ καὶ ἑτέρωθεν αὐτοῦ ἵππων νίκη· καὶ εἰς τοῦτο γράφει ὁ ποιητής. ζητεῖται δὲ, διατί μὴ Διῒ ηὔξατο, ᾧ οὗτος ὁ ἀγὼν ἀνάκειται, ἢ Ἡρακλεῖ τῷ καταβολεῖ, ἀλλὰ Διοσκούροις; φαμὲν οὖν, πρῶτον, ὡς τὸ παρόν εἰσιν αὐτοὶ οἱ διοικοῦντες τὸν ἀγῶνα· ἔπειτα ὅ τε Ζεὺς καὶ Ἡρακλῆς. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι, παρὰ τοῖς Ἀκραγαντίνοις διὰ τιμῆς εἶναι τοὺς Διοσκούρους καὶ πατρίῳ ἔθει καὶ νῦν αὐτοὺς χρᾶσθαι. ὁ δὲ Δίδυμος ἱστορικώτερον λέγει, καί φησι, διὰ τὸ τὸν Θήρωνα ἄνωθεν Ἀργεῖον εἶναι. τιμῶνται δὲ κατὰ τὸ Ἄργος καὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Διόσκουροι. V.

Ἀναχωρῶν εἰς θεοὺς Ἡρακλῆς, τοῖς Διοσκούροις τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐπέτρεψε τελεῖν. οὗτοι δὲ πρὸς τούτῳ καὶ ἑτέραν ἑορτὴν ἐξεῦρον, ἣν διὰ τὸ πρὸς πάντας τοὺς

d) Ita inscriptum carmen hoc in codd. v. Not.

θεοὺς γίνεσθαι, Θεοξένια ἐκάλουν, οἱονεὶ ξενίαν καὶ τράπεζαν τῶν θεῶν. θύοντι οὖν Θήρωνι καὶ ἑορτάζοντι τὰ Θεοξένια ἠγγέλθη, ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ οἱ αὐτοῦ ἵπποι ἐνίκησαν. διὰ τοῦτο οὖν ὁ ποιητὴς εὔχεται τοῖς Διοσκούροις καὶ τῇ αὐτῶν ἀδελφῇ Ἑλένῃ, ὡς καταστήσασι πρώτοις τὴν τῶν Θεοξενίων ἑορτήν. λέγει οὖν· γεραίρων καὶ τιμῶν τὴν κλεινὴν Ἀκράγαντα, ὀρθώσας καὶ ἐγείρας καὶ ἀνυψώσας ὕμνον τοῦ Θήρωνος Ὀλυμπιονίκην, καὶ ἐκ τῆς Ὀλυμπίας αὐτῷ καταστάντα, ἄωτον, ἀπάνθισμα τῶν καρπῶν τῶν ἵππων αὐτοῦ τῶν ἀκαμαντοπόδων, εὔχομαι ἁδεῖν καὶ ἀρέσκειν τοῖς υἱοῖς τοῦ Τυνδάρεω, Διοσκούροις, τοῖς φιλοξένοις, καὶ τοῖς φιλοῦσι τοὺς ξένους, καὶ τῇ αὐτῶν ἀδελφῇ, τῇ καλλιπλοκάμῳ Ἑλένῃ. φιλοξένους λέγει αὐτοὺς, διὰ τὸ συστῆσαι τὴν ἑορτὴν τὰ Θεοξένια, εἰς ἣν πολλὰ ξένων ξυνέῤῥεον καὶ φιλοφρονήσεως ἠξιοῦντο. R.

1. *Τυνδαρίδαις τε*] ὁ νοῦς· τὴν ἔνδοξον Ἀκράγαντα τιμῶν καὶ ἐν αὐτῇ τὸν ὕμνον τελειῶν καὶ ὀρθῶν τὸν ἐπὶ τῇ τῶν Ὀλυμπίων νίκῃ, ὅστις ὕμνος ἄωτός ἐστι καὶ κόσμος τῶν ἀκαμαντοπόδων ἵππων τοῦ Θήρωνος, εὔχομαι ἀρέσαι τοῖς Διοσκούροις, καὶ τῇ Ἑλένῃ. διατί δὲ τούτοις εὔχεται ἀρέσαι; διὰ τὸ εἰς Θεοξένια γράφειν. ἀντέστραπται δὲ ἡ τάξις, καὶ δοκεῖ τῇ συγχύσει ἀσάφειαν εἰργάσθαι. ἐπεὶ ἡ ἀκόλουθος ἑρμηνεία οὕτως ἐστί· Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις, Θήρωνος ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, εὔχομαι ἁδεῖν Τυνδαρίδαις τε φιλοξένοις καλλιπλοκάμῳ θ᾽ Ἑλένᾳ. V.

Τοῖς Διοσκούροις εὔχομαι ἀρέσκειν, τοῖς φιλοξένοις, καὶ τῇ Ἑλένῃ τῇ καλλιπλοκάμῳ, τιμῶν τὴν ἔνδοξον Ἀκράγαντα, διὰ τοῦ ἀνεγεῖραι ὕμνον Ὀλυμπιονίκας ὑμνοῦντα, ἄωτον λέγω, ἤγουν κόσμον ἐξαίρετον, τῶν ἵππων τοῦ Θήρωνος, τῶν μὴ καμνόντων τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις. ἐπίνοια δὲ ἐγκωμίων μοι παρέστη, ἤγουν ἐπῆλθε, τοῦτον τὸν τρόπον ἐξευρόντι, τουτέστιν ἐπινοήσαντι τρόπον νεοσίγαλον, ἤγουν καινοτέραν ἀγλαΐαν ἔχοντα, ᾆσμα λαμπρὰν συνιστῶν χορείαν ἐναρμόσαι Δωρίῳ ῥυθμῷ· ἐπεὶ εἰσπράττοντι μὲν ἐμὲ, ἤγουν

ἀπαιτοῦσιν, οἱ στέφανοι οἱ ἐπὶ ταῖς χαίταις τῶν ἵππων ζευχθέντες, τουτέστι συνδεδεμένοι τεθέντες, τοῦτο τὸ χρέος τὸ θεόδμητον, ἤγουν τὸ ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατασκευαζόμενον, λέγω φόρμιγγά τε ποικιλόφωνον καὶ βοὴν αὐλῶν, καὶ συνθήκην ἐπῶν συμμίξαι πρεπόντως, ἤγουν συναρμόσαι, συμβαλεῖν, ταῦτα ἀλλήλοις, χάριν τοῦ παιδὸς τοῦ Αἰνησιδάμου, τοῦ Θήρωνος· καὶ ἡ Πίσα δὲ εἰσπράττεταί με γεγωνεῖν, ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖν, αὐτὸν δηλονότι, ἧς ἄπο, ἤγουν ἀφ' ἧς, θεοδώρητοι ἤγουν ὑπὸ θεῶν κεκληρωμένοι, ἔρχονται πρὸς ἀνθρώπους ὕμνοι ἐπινίκιοι. θεοδώρητοι δὲ, ὅτι οἱ θεοὶ τὰς νίκας δωροῦνται, δι' ἃς οἱ ὕμνοι. R.

2. *Καλλιπλοκάμῳ*] Gl. Ms. α. καλλιτρίχῳ.

5. *Ὕμνον*] Gl. Ms. α. ἔπαινον. *Ὀρθώσας*] Gl. Ms. γ. ανεγείρας.

6. *Ἄωτον*] Gl. Ms. γ. εὐκοσμίαν.

7. *Μοῖσα δ' οὕτω μοι παρέστα*] οὕτω μοι παρέστηκε Μοῦσα, ἐὰν τοῖς Διοσκούροις ἀρέσω. ἢ οὕτω μοι ἐρχέσθω e) ἡ Μοῦσα, ὥστε με Δωρίδι διαλέκτῳ νεοποίκιλον ἐξαγγεῖλαι ὕμνον. V.

8. *Νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον*] νεοποίκιλον ἐπινοήσαντι ὑπόθεσιν, τὸ γράψαι εἰς Θεοξένια. V. Νευσίγαλον. Gl. Ms. γ. ἔνδοξον.

9. *Δωρίῳ*] τρεῖς ἁρμονίαι, Δωρία, Φρυγία, Λυδία. πεδίλῳ δὲ, τῷ ῥυθμῷ. ἀπὸ δὲ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. τὴν βάσιν οὖν εἶπε πρὸς τῷ Δωρίῳ μέλει ἐναρμόσαι. V.

Ὥσπερ ὁ ποὺς τῷ πεδίλῳ ἁρμόζεται, οὕτω φησὶ καὶ τὸν ὕμνον τοῦ Θήρωνος ἁρμόσαι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ. τρεῖς δὲ ἁρμονίαι, Δώριος, Λύδιος, Φρύγιος· ποικιλωτέρα δὲ τῶν δύο ἡ Δώριος. R. Πεδίλῳ. Gl. Ms. γ. ἤχῳ.

10. *Ἀγλαόκωμον*] Gl. Ms. γ. λαμπροτάτην.

Χαίταισι] χαίταις, οὐ ταῖς τῶν ἵππων διὰ τὸ νικᾷν, ἀλλὰ ταῖς τῶν μελλόντων στέλλειν τὸν κῶμον, ὃν ἤμελλον

e) Itaque debuit lectum esse *παρίστη*, pro *παρίσταθι*, *ades, o Musa*; forte nec male. Sic ἵστη in Homero; apud quem quoque Iliad. ν, 291. ὡς νῦν μοι ἐϋέλρυσα παρίστασο, adsta.

ᾄδειν. ἐκώμαζον γὰρ ὑμνοῦντες τὴν νίκην. καὶ οὐκ ἀπιθάνως στοχάζονται, ὅτι ἴσως εἰς Διοσκούριον ὁ κῶμος ᾔδετο καὶ ἡ πομπὴ, διὰ τὴν πρὸς Διοσκούρους τοῦ Θήρωνος οἰκειότητα. V.

11. Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι] ζευχθέντες γὰρ οἱ στέφανοι ταῖς τῶν ἵππων θριξὶν, ἀπαιτοῦσι μὲν τὸν θεοκατασκεύαστον ὕμνον τὸν ἐκ Μουσῶν, ὥστε πρὸς τὴν ποικιλόφωνον κιθάραν καὶ τὴν ἡδεῖαν τῶν αὐλῶν ἠχὴν, τοὺς ἐμοὺς εὐπρεπῶς ἁρμόσαι λόγους εἰς χάριν τοῦ Αἰνησιδάμου παιδὸς, Θήρωνος, ἢ συμβαλεῖν τῇ λύρᾳ καὶ τῷ αὐλῷ τὸν Αἰνησιδάμου παῖδα, Θήρωνα. σύμψαλμα δὲ τὸ γενόμενον. V.

17. Ἅ τε Πίσα με γεγωνεῖν] ἥ τε Πίσα με ἀπαιτεῖ, μὴ ἠρεμεῖν, ἀλλὰ ὑμνεῖν καὶ βοᾶν. ἢ τὸ ἑξῆς· πράσσοντί με γεγωνεῖν. V. Γεγωνεῖν. Gl. Ms. γ. φωνεῖν.

Τᾶς ἄπο] ἀφ' ἧς δὴ Πίσας αἱ ἀπὸ θεῶν μεριζόμεναι ἀοιδαὶ καὶ ᾠδαὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους παραγίνονται. τοὺς ἀνθρώπους δὲ τοὺς νικῶντας. V.

18. Θεύμοροι ἀοιδαὶ] Gl. Ms. γ. ψαλμῳδίαι.

19. Ὧι τινι κραίνων ἐφετμὰς] ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ μετέπεσεν εἰς τὸ ἑνικόν. τούτῳ, φησὶν, ἀκολουθοῦσιν αἱ ᾠδαὶ, ᾧτινι τελειῶν τὰς ἐντολὰς κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Ἡρακλέος ὁ δίκαιος καὶ ἀληθὴς ἑλλανοδίκης, ὁ Ἠλεῖος ἀνὴρ, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν στέφανον περιβάλλει τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας τοῦ κοτίνου. Αἰτωλὸς δὲ ἀντὶ τοῦ Ἠλεῖος. Ὄξυλος γάρ τις, εἷς τῶν Αἰτωλῶν, ἡνίκα ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον Ἡρακλεῖδαι ἠπείγοντο, καθηγήσατο αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ. ἀντιδόσεως δὲ τρόπῳ τινὶ, τὴν Ἠλείων ἡγεμονίαν παρ' αὐτῶν λαμβάνει· παρ' οὗ λοιπὸν οἱ Ἠλεῖοι, Αἰτωλοὶ ὠνομάσθησαν. διὰ τοῦτο οὖν Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὁ Ἠλεῖος. Ἄλλως. Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὁ Ἠλεῖος, ἤτοι ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὃς ἦν Ἠλεῖος, ἀποκτείνας δὲ Ἄπιν ἐν τοῖς ἐπ' Ἀζᾶνι ἄθλοις ἔφυγεν εἰς τὴν πρότερον Κουρῆτιν, Αἰτωλίαν δὲ ὕστερον ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν· ἢ ἀπὸ Ὀξύλου, ὃς ἦν Αἰτωλοῦ τοῦ Ἀνδραίμονος, διεῖλε δὲ τοῖς

Ἡρακλείδαις τὴν Πελοπόννησον, καὶ διὰ τοῦτο ἐδωρήσαντο αὐτῷ ἐξαίρετον τὴν Ἦλιν. V.

Ὧι τινι κραίνων] οὗ τινος ἂν ὑψόθεν, ἀντὶ τοῦ ὑψοῦ, ἀνωτέρω τῶν βλεφάρων, ἐπὶ ταῖς κόμαις βάλῃ στέφανον ἀπὸ ἐλαίας, ὑπόλευκον τὴν χρόαν, ἀπροσωπόληπτος ἑλλανοδίκης, ἀνὴρ Αἰτωλὸς, ἀντὶ τοῦ Ἠλεῖος, πληρῶν τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἡρακλέους τὰς προτέρας, ἀντὶ τοῦ τὰς ἀρχαίας, τουτέστιν, ἃς τὴν ἀρχὴν ἐκεῖνος ἐνετείλατο· ἥντινα, ἤγουν τὴν ἐλαίαν, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἤνεγκέ ποτε ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Ἴστρου τοῦ ποταμοῦ τῶν σκιερῶν, ἤγουν τῶν ὑπὸ δένδρων σκιαζομένων, ἤγουν τῶν βαθειῶν, μνημόσυνον κάλλιστον ἐσομένην δηλονότι τῶν ἀγώνων τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἤνεγκε δὲ αὐτὴν, πείσας τὸν δῆμον τῶν Ὑπερβορέων, τουτέστι τὸν ἐν τοῖς Ὑπερβορέοις, ἔνθα ἦσαν αἱ ἐλαῖαι, τὸν θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος. R. πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει τὸ ᾧτινι· διὸ καὶ πρὸς πληθυντικὸν ἀποδίδοται. καὶ πάντα, ὅσα ἀορίστως λέγεται, οὐκ ἀνοικείως ἔχει πρὸς πληθυντικὰ ἀποδίδοσθαι. πάντα γὰρ πληθυντικῶν ἔχει δύναμιν. R.

Ibid. Πρῶτον ἀνθρώπους πληθυντικῶς εἰπὼν εἰς ἑνικὸν ἀπέδωκε τὸ, ᾧ τινι· ᾧ τινι ἀνθρώπῳ κραίνων καὶ τελειῶν τὰς προτέρας καὶ παλαιὰς ἐφετμὰς καὶ ἐντολὰς τοῦ Ἡρακλέους ἀνὴρ Αἰτωλὸς, Ἠλεῖος, ἑλλανοδίκης, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων κριτὴς ἀτρεκὴς καὶ ἀληθὴς καὶ ἀπροσωπόληπτος, ἀμφιβάλῃ ἂν καὶ θήσῃ περὶ ταῖς κόμαις ὑψόθεν τῶν βλεφάρων κόσμον γλαυκόχροα ἐλαίας, ἤτοι στέφανον ἐξ ἐλαίας γλαυκῆς, εἰς κόσμον καὶ τιμήν. δέον δὲ εἰπεῖν γλαυκόχροος πρὸς τὸ ἐλαίας, ἤτοι γλαυκὸν εἶδος ἐχούσης, γλαυκόχροα εἶπε πρὸς τὸ, κόσμον. Ibid. R.

Ἐφετμὰς] Gl. Ms. α. προστάξεις. γ. ἃς ἐκεῖνος παρήγγειλεν.

22. Αἰτωλὸς ἀνὴρ] Ἱστορία. Ὄξυλός τις ἀνὴρ, εἷς τῶν Αἰτωλῶν, ἡνίκα ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Ἡρακλεῖδαι ἠπείγοντο, καθηγήσατο αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ, ἀντιδόσεως δὲ τρόπῳ τὴν Ἠλείων ἡγεμονίαν παρ' αὐτῶν λαμβάνει, ἐξ οὗ οἱ Ἠλεῖοι

Αἰτωλοὶ ὠνομάσθησαν. διὰ τοῦτο οὖν Αἰτωλὸς ἀνὴρ εἶπεν ἀντὶ τοῦ, Ἠλεῖος. ἀγνοοῦντες δέ τινες, τὸ ἀνὴρ ἀντὶ τοῦ ὁ Ὀξύλος νοοῦσιν, ὅπερ ἄτοπον. οὗτος γὰρ ἦν ὁ καταρχὰς τιθεμένου τοῦ ἀγῶνος ἑλλανοδίκης καταστὰς ὑφ᾽ Ἡρακλέους, ὕστερον δὲ κατὰ διαδοχὴν, ὃς ἂν ἐδόκει προὔχειν ἀληθείᾳ καὶ γνώμῃ δικαιοτάτῃ, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐχειροτονεῖτο παρὰ τοῦ δήμου. R.

24. *Τάν ποτε Ἴστρου*] ἥντινα ἐλαίαν ποτὲ ἀπὸ Ἴστρου ποταμοῦ τῶν συσκιῶν πηγῶν ἐκόμισεν ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος παῖς, Ἡρακλῆς, μνημεῖον ἐσόμενον τῶν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων. V.

Τὰν, καὶ ἥν τινα, ἐλαίαν ὁ Ἀμφιτρυωνίδης, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ Ἡρακλῆς, πείσας τὸν δῆμον τῶν Ὑπερβορέων τὸν θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤτοι τοὺς ἐκεῖ ὄντας ἄνδρας, τοὺς τὸν Ἀπόλλωνα τιμῶντας, ἔνεικε καὶ ἐκόμισεν ἀπὸ τῶν σκιαρῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἴστρου, κάλλιστον μνῆμα καὶ ἐνθύμησιν καὶ μαρτύριον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. ἐκ γὰρ τοῦ κοτίνου Ὀλυμπιονίκης δηλοῦται. οὗτος ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς πιστὰ φρονέων αὐτοῖς, ἤτοι φίλος ὢν αὐτοῖς καὶ οὐ διὰ μάχης ἰὼν, ᾔτησε ταύτην, δηλονότι τὴν ἐλαίαν, καὶ φύτευμα σκιερὸν, τῷ πανδόκῳ καὶ πάντας δεχομένῳ τοὺς Ἕλληνας ἄλσει τοῦ Διὸς, ἤτοι τῷ Διῒ ἀφιερωμένῳ τεμένει, λέγω δὴ, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τόπῳ, καὶ ξυνὸν καὶ κοινὸν στέφανον ἀρετῆς τοῖς ἀνθρώποις, ἤγουν δι᾽ οὗ πάντες οἱ νικῶντες στεφανοῦνται. R.

25. *Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν*] τὰς πηγὰς τοῦ Ἴστρου ἐν Ὑπερβορέοις ὑποτίθεται. Ἴστρος δὲ ποταμὸς διὰ πολλῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης χωρεῖ, ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ἐν τῇ τῶν Ὑπερβορέων χώρᾳ, ὃς νῦν Δάνουβις λέγεται. σκιερὰς δέ φησι πηγὰς, ἤτοι τὰς βαθείας, ἢ τὰς σκιαζομένας τῇ περὶ αὐτὰς τῶν ἐλαιῶν φυτείᾳ. V.

Οὗτος ὁ ποταμὸς ἐν Ὑπερβορέοις ἔχει τοῦ ῥεύματος τὴν ἀρχήν. σκιαρῶν δὲ πηγῶν, τῶν ὑπὸ ἐλαιῶν καὶ ἄλλων δένδρων σκιαζομένων. R.

Ἔνεικεν] Gl. Ms. γ. ἔφερεν.

26. *Ἀμφιτρυωνιάδας*] τοῦτο κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾶ, διὰ τὸ μέτρον. τὸ γὰρ ἀκόλουθον, Ἀμφιτρυωνίδης, ἐστίν. ἄλσος δὲ οὐ μόνον ὁ κατάφυτος τόπος, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς θεοῖς ἀνακείμενος, καταχρηστικῶς· ἐπειδὴ πάντες οἱ κατάφυτοι χῶροι τοῖς θεοῖς ἀνετίθεντο. ἴσθι ὅτι πᾶν χωρίον τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένον, κἂν ψιλὸν φυτῶν ᾖ, ἄλσος καλεῖται, ὡς Ὅμηρος· (Iliad. β, 506.)

„Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος."

οὐ γὰρ Ὀγχηστὸς δένδρεσι κομᾷ, ἀλλ' ἱερός ἐστιν. R.

27. *Μνᾶμα τῶν Ὀλυμπίᾳ*] σύμβολον στέμμα τῶν ἱερῶν ἀγώνων· οἷον Ὀλυμπίων, κότινος· Πυθίων, δάφνη· Νεμέων, σέλινον χλωρόν· Ἰσθμίων, σέλινον ξηρόν. V.

28. *Δᾶμον Ὑπερβορέων*] πείσας τὸν δῆμον, τὸν τῶν Ὑπερβορέων, δοῦναι τὸν κότινον, ὅστις δῆμος θεράπων ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ θρησκευτὴς αὐτοῦ. Τοὺς Ὑπερβορέους τοῦ Τιτανικοῦ γένους Φερένικός φησιν εἶναι, γράφων οὕτως· (cf. Gesner. Orph. p. 471.)

„Ἀμφί θ' Ὑπερβορέων, οἵ τ' ἔσχατα ναιετάουσι,
Νηῷ ὑπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο·
Τοὺς μὲν ἄρα προτέρων ἐξ αἵματος ὑμνείουσι
Τιτήνων βλαστόντας, ὑπὸ δόμον αἰθρήεντα
Νάσσασθαι Βορέαο, γῆν (f. λαχεῖν τ') Ἀριμασπὸν ἄνακτα." V.

Πείσας] Gl. Ms. γ. καταπείσας.

30. *Πιστὰ*] Gl. Ms. γ. φιλικά.

Πιστὰ φρονέων] φιλικῶς διανοούμενος καὶ πείθων λόγῳ· ἢ πιστά, πιστικά, οἷον πειθοῖ καὶ οὐ βίᾳ. διὸ καὶ ἔπεισεν αὐτούς. V.

Ὅστις, ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς, πιστά, τουτέστι φιλικά, φρονῶν αὐτοῖς, ᾔτησε, χάριν τοῦ ἄλσους τοῦ Διός, ἤγουν τοῦ ἀνατεθειμένου τόπου τῷ Διΐ, τοῦ παντοδαποὺς ἀνθρώπους ὑποδεχομένου, φύτευμά τε σκιᾶς ποιητικόν, κοινὸν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ στέφανον τῆς ἀρετῆς τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι. φύτευμα δὲ λέγει καὶ στέφανον, τὴν ἐλαίαν, ὡς φυτευθησομένην καὶ εἰς στεφάνους συντελέσουσαν, ταυτὸ λέγων, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν· ᾔτησε τὴν ἐλαίαν, χάριν τοῦ ἄλσους τοῦ Διός, ἵνα ποιήσῃ αὐτοῖς ἐν αὐτῷ φυτείαν, σκιᾶς ποιητικήν, κοινὴν τοῖς

ἀνθρώποις, καὶ χρήσεται αὐτῇ καὶ εἰς στεφάνους τῆς ἀρετῆς τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι. R.

Πανδόκῳ] τῷ πάντας ὑποδεχομένῳ, διὰ τὸ εἰς τοὺς ἀγῶνας πολλοὺς ἀπιέναι. V.

31. *Ἄλσει*] οὐκ ἄν τις ἐνταῦθα ἐναντιωθείη τῷ Πινδάρῳ, τῷ τὸ ἔτι ἀφύτευτον χωρίον ἄλσος ὀνομάζοντι. ἔλεγον γὰρ πᾶν χωρίον ἀφιερωμένον θεῷ, κἂν ψιλὸν φυτῶν ᾖ, ἄλσος, ὡς καὶ Ὅμηρος· (l. l.) „Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος." οὐ γὰρ Ὀγχηστὸς δένδρεσι κομᾷ, ἀλλὰ ἱερός ἐστι. V.

32. *Ξυνὸν στέφανον*] κοινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις φύτευμα καὶ στέφανον τῶν ἀρετῶν. Ἄλλως. κοινὸν γενέσθαι φύτευμα τοῦ τε ἄλσους τοῦ Διὸς καὶ τῶν στεφάνων τῶν ἀρετὴν ἐχόντων ἀνδρῶν. V.

Στέφανόν τ' ἀρετᾶς] Gl. Ms. γ. τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι.

34. *Ἤδη γὰρ αὐτῷ*] ἤδη γὰρ αὐτῷ, τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ οἱ βωμοὶ τοῦ Διὸς θυσίας καὶ ἐναγισμάτων ἐπεπλήρωντο, καὶ ἡ σελήνη πλήρης οὖσα καὶ ὁλόκληρος τῷ φωτὶ πρὸς τὴν ἑσπέραν καὶ τὴν νύκτα ἀντιλάμπουσα, τὸν καιρὸν παρεῖχε τῆς κρίσεως τοῦ ἀγῶνος. ἐν γὰρ τῇ ἑκκαιδεκάτῃ τῆς σελήνης ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται. δεῖ δὲ τὸ πρότερον, δεύτερον νοεῖν, καὶ τὸ δεύτερον, πρῶτον. οὐ γὰρ δὴ θυσίαι ἐγένοντο πρότερον, εἶτα οὕτως ἡ διχόμηνις ἔλαμπεν, ἀλλὰ πρότερον ἡ ἡμέρα τῆς πανσελήνου παρεγίνετο, εἶτα οὕτως αἱ θυσίαι καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ἀγῶνος ἐτελοῦντο. ὁ δὲ λόγος· ἤδη γὰρ τῶν βωμῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Διὸς πληρωθέντων θυσιῶν, ἀντὶ τοῦ, σεβασθέντων ταῖς θυσίαις καὶ ἐναγίσματα λαβόντων. V.

Τὸ αὐτῷ μὴ μόνον πρὸς τὸ, ἁγισθέντων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ, πατρὶ, συναπτέον, ἵν' ᾖ· τῷ πατρὶ αὐτῷ καὶ αὐτοῦ. Ἡρακλῆς πρὸ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἐξ Ὑπερβορέων ἐνηνοχέναι, μίαν Ὀλυμπιάδα τετέλεκεν. ἐτελεῖτο δὲ ἡ Ὀλυμπιακὴ πανήγυρις ἐν πανσελήνῳ. τόδε γάρ ἐστι λύσις τοῦ ἀντιπίπτοντος. εἴπε γὰρ ἄν τις αὐτῷ· τίνος χάριν τὴν ἐλαίαν ἐκόμισε; φησὶ γοῦν· ἤδη γὰρ καὶ τότε τῶν βωμῶν τῷ πατρὶ, ἤτοι τῷ Διῒ, ἁγισθέντων, καὶ τελεσθέντων, καὶ ἐναγίσματα λαβόντων, αὐτῷ

καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἡ χρυσάρματος μήνη καὶ σελήνη ἀντέφλεξε καὶ ἀντέλαμψεν ὅλον ὀφθαλμὸν τῆς ἑσπέρας. ποταπὴ διχόμηνις καὶ πανσέληνος· ὅτε δέ ἐστιν ἡ σελήνη πανσέληνος, δίχα κόπτει τὸν μῆνα· ἐν γὰρ τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τοῦ μηνὸς τοῦτο γίνεται. ὥσπερ φαμὲν, ἡ λαμπὰς ἐν νυκτὶ φῶς ἀστράπτει, οὕτω καὶ τό· ἀντέφλεξεν ὅλον τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἑσπέρας, τουτέστι, διαφανῆ ἐποίησε. τὸ δὲ ὀφθαλμὸν λέγει, ἐπειδὴ τὸ τῆς νυκτὸς φῶς τοὺς ἐν νυκτὶ πορευομένους βλέπειν ποιεῖ, καὶ ἀπροσκόπτως τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. μὴ λάβῃς πρὸς τὸ, διχόμηνις, τὸ οὖσα ἔξωθεν. δέον γὰρ διχόμηνος εἰπεῖν, διχόμηνις εἶπε, πρὸς τὸ μήνη. λέγεται δὲ μήνη, διότι τοὺς μῆνας αὐτὴ ἐργάζεται, μειουμένη καὶ πάλιν νεουμένη. ἤδη γὰρ ὑπ' αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ βωμοῦ μὲν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἁγισθέντος, τουτέστι δι' ἐναγισμάτων σεβασθέντος, ἡ πανσέληνος σελήνη ἡ χρυσάρματος, ὁλόκληρον τὸν ἑαυτῆς ὀφθαλμὸν λαμπρῶς ἀντέφλεξεν ἐπὶ τῆς ἑσπέρας, ἀντὶ τοῦ, δεδυκότος τοῦ ἡλίου, αὐτὴ τὸν ἑαυτῆς ὀφθαλμὸν λαμπρῶς ἀντέθηκε. λέγεται δὲ ὁ λόγος ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, ἤδη γὰρ τῆς πανσελήνου σελήνης τῆς χρυσαρμάτου ὁλόκληρον τὸν ἑαυτῆς ὀφθαλμὸν ἀντιφλεξάσης ἐπὶ τῆς ἑσπέρας, ὁ βωμὸς μὲν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τουτέστι τοῦ Ἡρακλέους, δι' ἐναγισμάτων ὑπ' αὐτοῦ ἐτιμήθη. μετὰ γὰρ τὴν πανσέληνον αἱ θυσίαι ἐπὶ τῷ βωμῷ, φασὶν, ἐτελοῦντο. καὶ μεγάλων ἀγώνων ἁγνὴν κρίσιν, ἤγουν ἀδωροδόκητον, ἀπροσωπόληπτον, καὶ πενταετηρίδα ἅμα, κατέστησεν, αὐτὸς δηλονότι ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς κρημνοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ τοῖς ἄγαν θείοις. R.

Ἁγισθέντων] Gl. Ms. γ. καθιερωθέντων.

35. Διχόμηνις] ἡ σελήνη, ἐπεὶ ἐν τῷ πανσελήνῳ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἄγεται, καὶ τῇ ἑκκαιδεκάτῃ γίνεται ἡ κρίσις· καὶ αὐτὴ εἰς δύο κατομερίζεται, εἴς τε τὴν αὔξησιν, καὶ λεῖψιν τοῦ φωτός. Ἄλλως. ὅτι πανσελήνῳ ἄγεται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών. πρὸ δὲ τοῦ εἰς Ὑπερβορέους παραγενέσθαι, Ἡρακλῆς διατέθεικε μίαν Ὀλυμπιάδα· μηδέπω ἀποδεδειγμένου τοῦ στεφάνου. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι ψιλὸς καὶ ἀσκίαστος

ἦν ὁ τόπος, ὥστε ὅλον τὸν ὀφθαλμὸν τῆς σελήνης καταλάμψαι τοὺς βωμούς. γίνεται δὲ ὁ ἀγὼν, ποτὲ μὲν διὰ τεσσαράκοντα ἐννέα μηνῶν, ποτὲ δὲ διὰ πεντήκοντα. ὅθεν καὶ ποτὲ μὲν τῷ Ἀπολλωνίῳ μηνὶ, ποτὲ δὲ τῷ Παρθενίῳ, ἐπιτελεῖται. χρυσάρματον δὲ εἶπε τὴν σελήνην, (διὰ τὸ) πρὸς τὸ μεγαλοπρεπέστερον τὴν εἰκόνα διαθέμενος. V.

Ὅλον ἑσπέρας ὀφθαλμὸν] ὅλον ὀφθαλμὸν τῆς νυκτὸς τὸ σκοτῶδες πληροῦσα ἡ σελήνη κατελάμπρυνε. V.

37. Ἁγνὰν] Gl. Mss. α. γ. καθαράν.

Ἁγνὰν κρίσιν] ἢ διὰ τὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν ἐπιμέλειαν, ἢ διὰ τὴν σύγκρισιν. V.

38. Καὶ πενταετηρίδ' ἅμα] ἔθηκε δὲ ὁμοῦ τοῖς εἰρημένοις, καὶ χρόνον πενταετηρικὸν αὐτὸν εἶναι τάξας. πάντων οὖν, φησὶ, γενομένων τῶν μεγάλων ἄθλων, λοιπὸν τὴν ἁγνὴν καὶ ἀδωροδόκητον κρίσιν ἔθηκεν, ὥστε τὸν ἀγῶνα διὰ τοσούτου τελεῖσθαι καὶ ἐν τόπῳ, τῇ Ἤλιδι. ἐκεῖ γὰρ ὁ Ἀλφεὸς ποταμός. V.

39. Ζαθέοις] Gl. Mss. α. γ. τοῖς θαυμαστοῖς.

40. Ἀλλ' οὐ καλὰ] τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δέ. ἐκ δὲ τοῦ παρεπομένου τὴν δόσιν τοῦ στεφάνου δηλοῖ, ὅτι μήπω ἦν. V.

Ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρα θάλλοντα εἶχεν ὁ χῶρος ὁ ἐν ταῖς βήσσαις, ἤτοι ταῖς κοιλάσι, ταῖς καταδύσεσι τοῦ Κρονίου λόφου τοῦ Πέλοπος. R.

41. Κρονίου Πέλοπος] ἤτοι ὅτι ἀπὸ Κρόνου εἶχε τὸ γένος ὁ Πέλοψ· Πλουτὼ γὰρ ἡ θυγάτηρ Κρόνου, ης Τάνταλος, ὁ πατὴρ Πέλοπος. ἵνα οὖν εἴπῃ· ὅτι οὔπω ἦν τὸ τοῦ κοτίνου φυτὸν ἐν ταῖς βήσσαις καὶ τοῖς τόποις τοῦ Πέλοπος τοῦ Κρονίου· τῆς Πελοποννήσου γὰρ ἦν ἡ Ἦλις· ἢ απλούστερον οὕτως, ὅτι ὁ χῶρος τοῦ Πέλοπος, ὁ ἐν ταῖς βήσσαις τοῦ Κρονίου, οὐδέποτε εἶχε τὸ φυτόν. Κρόνιον δὲ ὄρος, πλησίον. V.

42. Τούτων ἔδοξε] τούτων τῶν φυτῶν γυμνὸς ὢν ὁ κῆπος καὶ ὅλος ὁ τόπος ἔδοξε καὶ ἐδόκει ὑπακούειν ταῖς ὀξείαις αὐγαῖς τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ, εἶναι κατάθερμος καὶ πυρώδης καὶ ἀσκίαστος. V.

Τούτων] ἤγουν τῶν δένδρων, γυμνὸς ὢν ὁ κῆπος, τουτέστιν ὁ μετέωρος τόπος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενος, ἔδοξεν αὐτῷ, τῷ Ἡρακλεῖ δηλονότι, ὑπακούειν ταῖς ὀξείαις αὐγαῖς τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεῖραν ἔρχεσθαι τῶν σφοδρῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. τότε δὴ ἐφρόντιζεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, αὐτὸς, πορεύεσθαι εἰς τὴν γῆν τὴν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν. Ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα, πῶς τὸ κῆπος λέγει μὴ ὄντων δένδρων; καί φαμεν, ὥσπερ ἄνω εἰρήκει τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἄλσος, οὕτω καὶ τοῦτο ἢ τοῦτον κῆπον λέγει Πίνδαρος, ὡς πρὸς τὸν καιρὸν αὐτοῦ. ἢ ἐπειδὴ κᾶπος καὶ ἡ φάτνη λέγεται. ἔτρεχον δὲ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ οἱ ἵπποι, κάπος ἀποτελοῦντες ἐκ τῶν μυκτήρων. R.

43. *Γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος*] κᾶπος κυρίως, ὁ περιπνεόμενος ἀνέμοις τόπος, ὅθεν κάπας τὰς φάτνας καλεῖσθαι, διὰ τὸ περιπνέεσθαι ὑπὸ τῶν ἵππων, τῷ πνεύματι ἀνασπώντων τὴν τροφήν. V.

44. *Ὑπακουέμεν*] Gl. Ms. γ. καρτερεῖν.

45. *Θυμὸς ὥρμαινεν*] διὰ τοῦτο παραγενέσθαι προεθυμήθη εἰς τὴν γῆν τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν Σκυθίαν, ἐν ᾗ Σκυθίᾳ ἡ Ἄρτεμις αὐτὸν ὑπεδέξατο ἐλθόντα, ἡνίκα αὐτὸν τοῖς προστάγμασι καὶ ταῖς ἀγγελίαις τοῦ Εὐρυσθέως ὑπουργεῖν ἡ πατρὸς ἀνάγκη παρεσκεύαζεν, ἐπὶ τῷ τὴν ἔλαφον ἀγαγεῖν, ἥν ποτε ἡ Ταϋγέτη ἀνέθηκε τῇ Ὀρθωσίᾳ Ἀρτέμιδι. V.

46. *Ἰστρίαν νιν*] ἐὰν διὰ τῶν δύο νν, Ἰστρίαν νιν, τὴν Σκυθίαν ἀκουστέον· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ἑνὸς, ἡ Ἰστρία Ἄρτεμις αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ὑπεδέξατο. Ἰστρία δὲ ἡ Ἄρτεμις ἤτοι ἀπὸ τοῦ Ἴστρου, ὅνπερ τιμῶσιν αἱ Ἀμαζόνες, αἳ τιμῶσι μάλιστα τὸν θεὸν, ἢ ἀπὸ Ταύρων, ἔθνους Σκυθικοῦ, περιοικοῦντος τὸν Ἴστρον, παρ' οἷς ὁμοίως τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις. τοὺς δὲ ἀναγινώσκειν, Ἰστριανὴν, ἵν' ᾖ, τὴν Ἰστριανὴν γῆν. V.

Ἔνθα Λατοῦς] ἐνταῦθα ναὸς ἦν αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ Ἰφιγένεια ὑπ' αὐτῆς ἁρπαγεῖσα κεκόμισται.

οἰκείως ἔχει τὸ, μυχῶν, πρὸς τὸ, δειρῶν. ἔνθα γὰρ ὄρη, καὶ φάραγγες καὶ κρημνοί. R.

Ἔνθα ἡ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις ἡ ἱπποσόα, τουτέστιν, ἡ τοὺς ἵππους σοβοῦσα, ἤγουν διεγείρουσα εἰς δρόμον, ἤτοι ἡ ἱππικὴ, ἐδεξιώσατο ἐλθόντα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν μυχῶν ἤγουν τῶν καταδύσεων τῶν πολυστρόφων τῆς Ἀρκαδίας, ὁπηνίκα ἡ ἀνάγκη, ἡ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διὸς, παρεσκεύαζεν αὐτὸν, διὰ τῶν προσταγμάτων τοῦ Εὐρυσθέως τῶν δι' ἀγγέλων αὐτῷ προσταττομένων, (δι' ἀγγέλων γὰρ, φασὶ, προσέταττεν αὐτῷ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἃ προσέταττε·) τὴν ἔλαφον τὴν θήλειαν τὴν χρυσόκερων ἀξοντα, ἣν ἡ Ταϋγέτη ἡ τοῦ Ἄτλαντος θυγάτηρ ἀναθεῖσα Ἀρτέμιδι, τῇ Ὀρθωσίᾳ, ἐπέγραψεν ἱερὰν, αὐτῆς δηλονότι. εἰκότως εἶπε τὸ, ἀγγελίαις, διὰ γὰρ μηνυμάτων ἐπέταττεν αὐτῷ, τοὺς ἄθλους τελεῖν. ἐδεδίει γὰρ αὐτὸν αὐτοπροσώπως θεᾶσθαι. R.

50. Εὖτέ μιν ἀγγελίαις] δι' ἀγγέλου γὰρ καὶ κήρυκος ἐκέλευεν ὁ Εὐρυσθεὺς, τοῦ Κοπρῆος. Ὅμηρος· (Iliad. ό, 639 sq.) ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ. V.

51. Ἔντυ'] Gl. Mss. β. γ. διέγειρεν.

Ἀνάγκα πατρόθεν] παρὰ τὰ ἐν τῷ τ' τῆς Ἰλιάδος. ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν Ἥραν· (Iliad. τ', 103.)

„Σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλείθυια.“

καὶ τὰ ἑξῆς. διὰ τοῦτό φησι πατρόθεν ἀνάγκα. V.

Ἱστορία. Ἀνάγκα, πατρόθεν. f) Ὅτε Ἀλκμήνη τὸν Ἡρακλέα ἐκυοφόρει, τότε φασὶ τὴν Ἥραν φθονοῦσαν Ἀλκμήνῃ διὰ τὰς τοῦ Διὸς σπορὰς, ἐλθοῦσαν πρὸς τὸν Δία αἰτῆσαι αὐτὸν παρασκευάσαι τὸν πρῶτον τεχθήσεσθαι μέλλοντα κύριον ἔσεσθαι τοῦ ὕστερον τεχθησομένου. κατανεύσαντος οὖν τοῦ Διὸς, Ἥραν ἐν τάχει ποιῆσαι τὸν Εὐρυσθέα γεννηθῆναι. λέγει οὖν τὴν τοῦ Διὸς πρὸς Ἥραν κατάνευσιν, ἀνάγκην. ὕστερον δὲ Ἡρακλῆς ὑπὸ Ἥρας μανεὶς, ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλωνα καὶ χρώμενος αὐτῷ περὶ τῆς νόσου,

f) Diserte sic in cod. Gotting. Male vulg. Ἀλκμήνη πρόσθεν.

ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, μὴ ἂν πεπαύσεσθαι τῆς νόσου, εἰ μὴ προσελθόντα τῷ Εὐρυσθεῖ ποιεῖν, ὅσα ἂν ἐκεῖνος κελεύῃ. R.

52. Χρυσόκερων ἔλαφον] ὅτι ἐπιμελῶς οἱ ποιηταὶ τὴν θήλειαν ἔλαφον, κέρατα ἔχουσαν, εἰσάγουσι· καθάπερ καὶ τὴν θηλάζουσαν τὸν Τήλεφον γράφουσι καὶ πλάττουσι. τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι (in Fragm. (Fisch. p. 352.) ap. Athen. IX. p. 396. Aelian. N. A. VII, 39.)· Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅς τ' ἐν ὕλαις κεροέσσης ὑπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Ζηνόδοτος δὲ μετεποίησε, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἐροέσσης εἰπών. οἱ μέντοι ποιηταὶ πάντες κέρατα ἐχούσας ποιοῦσιν. ὅτι δὲ συνέβαινε καὶ εἰκός ἐστιν, ἐνίας ἔχειν, ἐκεῖθεν δῆλον, ὅτι τῶν ἐλεφάντων οἱ μὲν ἐξ Αἰθιοπίας καὶ Λιβύης πάντες σὺν ταῖς θηλείαις ὀδόντας ἔχουσιν, ὥς τινές φασι, καθὰ καὶ Ἀμυντιανὸς ἐν τῷ περὶ ἐλεφάντων φησί· τῶν δὲ Ἰνδικῶν αἱ θήλειαι χωρὶς τῶν ὀδόντων εἰσίν. V.

53. Ἄν ποτε Ταϋγέτη] αὕτη Ἄτλαντος θυγάτηρ. ἀφιέρωσε δὲ τὴν ἔλαφον τῇ Ἀρτέμιδι. λέγεται γὰρ, ὅτι, ἡνίκα Ἡρακλῆς παρέσχεν αὐτὴν Εὐρυσθεῖ, τότε εὑρέθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς γεγραμμένον· Ταϋγέτη ἱερὰν ἀνέθηκεν. V.

Ἱστορία. Ταϋγέτη, ἡ Ἄτλαντος θυγάτηρ, ὑπὸ Διὸς ἐρασθεῖσα, μετεβλήθη εἰς ἔλαφον ὑπ' Ἀρτέμιδος, καὶ οὕτω τὸν γάμον ἐξέφυγεν, ὕστερον δὲ ὑπ' αὐτῆς πάλιν ἐπανῆλθεν εἰς ἄνθρωπον. τούτων οὖν ἀμειβομένη τῇ Ἀρτέμιδι, ἔλαφον ἀνατίθησιν αὐτῇ χρυσῷ κεκοσμημένην τὰ κέρατα, ἐν οἷς ἐπέγραψε· Ταϋγέτη ταύτην ἀφιεροῖ Ἀρτέμιδι· ἣν ἀγαγεῖν ὑπ' Εὐρυσθέως Ἡρακλῆς ἐπετάχθη· ὅθεν διώκων αὐτὴν μέχρις Ὑπερβορέων ἀφῖκτο, ἀφ' οὗ τὴν ἐλαίαν εἰς Ὀλυμπίαν ἤγαγε. τὸ δὲ ἀντιθεῖσα, ἤγουν ἀνατιθεῖσα κατὰ συγκοπὴν, ἤγουν ἀνθ' ἑαυτῆς θεῖσα. R.

54. Ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ] Ὀρθωσία ἡ Ἄρτεμις παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδίας. ἔστι γὰρ ὄρος Ἀρκαδίας Ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθία καὶ Ὀρθωσία καλεῖται. ἤτοι, τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας καὶ εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἀγούσῃ. V.

Ὀρθωσίᾳ, τῇ ἐν Ὀρθωσίᾳ ὄρει Ἀρκαδίας τιμωμένῃ Ἀρτέμιδι, ἤγουν τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας, ἐν τῷ τοκετῷ. ἔφορος γὰρ λοχείας. Ὀρθωσία ἡ Ἄρτεμις παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδικόν. ἔστι δὲ καὶ Ὄρθιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθωσία καλεῖται, ἤγουν ἡ ὀρθοῦσα τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἄγουσα. R.

55. *Τὰν μεθέπων*] ταύτην ἐπιδιώκων τὴν ἔλαφον, ἐθεάσατο καὶ τοὺς Ὑπερβορέους ψυχροτάτους τόπους, καὶ τὴν Σκυθίαν. ἔνθα στὰς, ἐξεπλάγη τὰ δένδρα τῆς ἐλαίας, καὶ αὐτὸν ἐπιθυμία ἔλαβε φυτεῦσαι ἀπ' αὐτῶν περὶ τοὺς τοῦ σταδίου τόπους τοῦ ἱππικοῦ. V.

Ταύτην διώκων, εἶδε καὶ ἐκείνην τὴν γῆν, τὴν τὰς ἐλαίας ἔχουσαν, ὄπισθεν τῶν πνοῶν τοῦ βορέου τοῦ ψυχροῦ, ἤγουν κατὰ τὰ Ὑπερβόρεια μέρη, ὅπου σταθεὶς ἐθαύμαζε τὰ δένδρα, ὧν γλυκὺς ἵμερος καὶ ἔρως ἔλαβεν αὐτὸν, ὥστε φυτεῦσαι ἀπ' αὐτῶν, δηλονότι, περὶ τὸ τέρμα τοῦ δρόμου τῶν ἵππων, τὸ δωδεκάγναμπτον, ἤγουν ὃ δωδεκάκις οἱ ἀγωνιζόμενοι τεθρίπποις περιήρχοντο, ἢ δωδεκάγναμπτον, τὸ ιβʹ γναμπτοὺς ἔχον, ἐπειδὴ καὶ ιβʹ δρόμους ἐποίει τὸ τέλειον ἅρμα τῶν ἵππων, τὸ δὲ πωλικὸν, ή. R.

61. *Καὶ νῦν* (sic Sch. vet. praefixum) *ἐς ταύταν ἑορτὰν*] τὴν τοῦ νικηφόρου πανήγυριν καὶ εὐωχίαν. εἰώθασι γὰρ εὐωχεῖσθαι. τὴν εὐωχίαν γὰρ ἑορτὴν εἶπε. φησὶ γὰρ ἔρχεσθαι εἰς τὴν τοῦ Θήρωνος ἑστίαν τόν τε Ἡρακλῆν καὶ τοὺς Διοσκούρους, ἐπεὶ ἐξένιζεν αὐτοὺς ὁ Θήρων. V.

Καὶ δὴ εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν, ἤγουν εἰς τὰ Θεοξένια, εὐμενὴς ἔρχεται ὁ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς δυσὶ παισὶ τῆς Λήδας τῆς βαθυζώνου, ἤγουν τῆς πολυτελεῖ ζώνῃ ποιὲ χρωμένης, ἤγουν τῆς πλουσίας. καθὰ λέγεται καὶ βαθὺς πλοῦτος ὁ πολὺς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, τουτέστι τῆς δασείας. R.

62. *Ἀντιθέοισι νίσσεται*] καὶ νῦν ἔξει ἐπὶ τῇ παρούσῃ πανηγύρει τοῦ Θήρωνος ὁ Ἡρακλῆς ἅμα τοῖς ἰσοθέοις τῆς Λήδας παισὶ Διοσκούροις· τούτοις γὰρ ἐπέτρεψε διατιθέ-

ναι τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς, αὐτὸς λοιπὸν εἰς θεοὺς ἀναχωρῶν. V.

Τοῖς ἀντιθέοις, ἤγουν τοῖς ἰσοθέοις, τουτέστι τοῖς Διοσκούροις. τούτοις γὰρ ἐπέτραπεν, ἤγουν, ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ τούτων ἔδωκεν, εἰς τὸν οὐρανὸν αὐτὸς ἀπερχόμενος, νέμειν, ἤγουν διοικεῖν, τὸν θαυμαστὸν ἀγῶνα, περί τε τῆς ἀρετῆς, ἤγουν τῆς δυνάμεως, τῆς ἐμπειρίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς διφρηλασίας, ἤγουν τῆς σπουδαίας κινήσεως τῶν δίφρων, τῆς ῥιμφαρμάτου, τουτέστι, δι' ἧς ἡ ταχύτης τῶν ἁρμάτων δείκνυται. R.

64. Ἰών] Gl. Ms. γ. πορευόμενος.

66. Ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς] καὶ τὰ περὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἀρετῆς διοικεῖν αὐτοῖς ἐπέτρεψε, τοῖς Τυνδαρίδαις. τὸ δὲ ῥιμφαρμάτου, τῆς ταχέα καὶ ὀξέα ἅρματα ἐχούσης. V.

67. Ἐμὲ δ' ὦν πα] ἀμφότεροι οἱ σύνδεσμοι παραπληρωματικοί, καὶ ἐν τῷ, Θήρωνί τε ἐλθεῖν, ὅ τε. V.

68. Ἐμμενίδαις] Ἐμμενίδαι, φατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. λέγει δὲ τοῖς Ἀκραγαντίνοις. Τηλεμάχου, καταλύσαντος τὸν τῶν Ἀκραγαντίνων τύραννον Φάλαριν, παῖς γίνεται Ἐμμενίδης, οὗ Αἰνησίδαμος, οὗ Θήρων καὶ Ξενοκράτης· Θήρωνος δὲ, Θρασυδαῖος, Ξενοκράτους δὲ, Θρασύβουλος. V.

Ἐμμενίδαι, φατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. Τηλέμαχος γάρ τις καταλύσας τὴν Φαλάριδος τυραννίδα ἐν Ἀκράγαντι, τὴν βασιλείαν ἐκτήσατο, οὗ παῖς γίνεται Αἰνησίδαμος, ὁ Θήρωνος πατήρ. R. Ἐμὲ δ' οὖν ἡ ψυχὴ διεγείρει εἰπεῖν, δόξαν ἐλθεῖν τοῖς Ἐμμενίδαις, ἤγουν τῇ φατρίᾳ τοῦ Θήρωνος, τουτέστι τοῖς Ἀκραγαντίνοις καὶ τῷ Θήρωνι, τῶν Τυνδαριδῶν, ἤγουν, τῶν Διοσκούρων τῶν εὐίππων, τουτέστι, τῶν ἐπὶ καλῶν ἵππων ὀχουμένων, διδόντων αὐτὴν δηλονότι, διότι αὐτοὺς ἐπέρχονται, ἤγουν δεξιοῦνται, διὰ τραπεζῶν ξενοδοχικῶν πάνυ πλειόνων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, τραπεζῶν, ἃς οἱ ἄλλοι οὐ ποιοῦσιν ἄνθρωποι. ἢ οὕτω· διότι αὐτοὺς δεξιοῦνται διὰ πλείστων τραπεζῶν πρὸς ἀνθρώπους ξενοδοχικῶν· κατὰ εὐσεβῆ προαίρεσιν φυλάσσοντες, ἤγουν τηροῦντες, τιμῶντες τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν. R.

71. "Ὅτι πλείσταισι] πάνυ πλείοσι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· ὅτι ἐπ' αὐτοὺς τοὺς Διοσκούρους οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος, καὶ αὐτὸς ὁ Θήρων, οἴχονται καὶ πορεύονται ἐν πλείσταις ἀνθρώπων ξενίαις τραπέζαις, τουτέστιν, ὡς οὐδένες ἀνθρώπων, θυσίαις καὶ πανηγύρεσιν αὐτοὺς τιμῶσι, φυλάσσοντες καὶ τηροῦντες τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἑορτὰς τῶν Μακάρων ἐν εὐσεβεῖ γνώμῃ, τουτέστιν εὐσεβεῖς ὄντες, καὶ περὶ τὰς τῶν Θεῶν τιμὰς ασχολούμενοι. R.

72. Ξενίαις] Gl. Ms. α. φιλοφροσύναις. Αὐτούς. Gl. Ms. γ. τοὺς ἀγωνιστάς. (male.)

Ξενίαις ἐποίχονται] ἡ γενομένη θυσία τοῖς Διοσκούροις ξενισμὸς λέγεται. ταῖς γινομέναις θυσίαις τοῖς Διοσκούροις ὑπ' αὐτῶν, ὡς εὐσεβῶν οντων. ἀγαθῇ οὖν γνώμῃ καὶ συνειδήσει οἱ Ἐμμενίδαι τὰς θυσίας ἀεὶ πληροῦσιν. V.

75. Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ] εἰ δὲ τὸ ὕδωρ μὲν τῶν λοιπῶν στοιχείων προτετίμηται, καὶ τοῦ πλούτου ο χρυσὸς, καὶ τῶν ἀγώνων ὁ Ὀλυμπιακὸς, δῆλόν ἐστιν, ὅτι πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀρετῆς ὁ Θήρων παρεγένετο νικήσας, καὶ αυταῖς τρόπον τινὰ ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις προσεπλασεν. — Ἄλλως. Καθολικῶς πάντων εἰπεῖν. ὥσπερ ουν, φησὶ, τὸ ὕδωρ ἀριστεύει πάντων, οὕτω καὶ Θήρων ἀριστεύει τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως. εἰ δὲ τὸ ὕδωρ τῶν αλλων στοιχείων διαφέρει, καὶ ὁ χρυσὸς τοῦ πλούτου, νῦν γε ὁ Θήρων πρὸς τὸ ἔσχατον καὶ ακρον τῆς νίκης ἱκάνων, ἅπτεται ταῖς οἴκοθεν ἀρεταῖς τῶν Ἡρακλέος στηλῶν, καὶ τὸ πόρσω ἐστὶ βροτοῖς σοφοῖς ἄβατον καὶ ἀσόφοις. οὐδαμῶς οὖν αὐτὸ τὸ πόρσω διώξω, καὶ μεῖζον ζητήσω τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος. προς ἐσχατιὰν δὲ ἀρεταῖσιν, εἰς ἄκρον ἥκει ἀρετῆς, τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος στέφανον τετυχηκώς. V.

Εἰ δὲ ἄριστον μέν ἐστι τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων δηλονότι στοιχείων, τῶν κτημάτων δὲ ὁ χρυσός ἐστιν αἰδοιέστατον, κτῆμα δηλονότι, ἤγουν τιμιώτατον (τὸ γὰρ πλεῖστα αἰδοῦς ἄξιον, τιμιώτατον πάντων) νῦν γε ὁ Θήρων πρὸς τὴν ἐσχατιὰν, ἤγουν τὸ ἀκρόταιον καταλαμβάνων, ἅπτεται ταῖς

οἴκοθεν ἀρεταῖς, τουτέστι ταῖς γνησίαις, ταῖς οἰκείαις τῷ γένει αὐτοῦ. Ἄλλως. Οἴκοθεν· ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ οὐκ ἀπὸ τύχης πατέρων, ὡς ἕτεροι. R.

79. Οἴκοθεν] διὰ τῶν οἰκείων ἀρετῶν. V.

Ἡρακλέος στηλᾶν] ὁ Ἡρακλῆς ἡνίκα ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς εἰς τὴν Ἐρύθειαν λεγομένην νῆσον πρὸς τῷ Ὠκεανῷ παρεγένετο, πᾶσαν διεξελθὼν τὴν πλεομένην θάλασσαν, ἐβούλετο προσωτέρω χωρεῖν. εἶτα χάος εὑρὼν καὶ ζόφον, ἔστησε στήλας, δι' ὧν ἐμήνυσε τὸ τέλος τῆς θαλάσσης, ὡς μηδὲν εἶναι περαιτέρω πλωτόν. πρὸς τοῦτο οὖν ἡ διάνοια ἀποδίδοται, ὅτι, ὁ νικήσας Ὀλύμπια μὴ ζητείτω πλέον. ἔχει γὰρ τὸ τέλος τῆς εὐδαιμονίας, ὥσπερ τὸ τέλος τῆς θαλάσσης αἱ Ἡρακλέος στῆλαι ἐν τόπῳ Γαδείρων. V.

Τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ ἐνίκησε τὰ Ὀλύμπια, τὸν κράτιστον ἀγῶνα τῶν ἄλλων. τὸ πόρσω δὲ, τουτέστι τὸ πόῤῥω, ἀντὶ τοῦ, περαιτέρω, ἄβατόν ἐστι καὶ ὑπὸ τῶν σοφῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἀσόφων. οὐ μὴν διώξω, ἤγουν, οὐ ζητήσω, τουτέστιν, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, οὐκ ἂν ἐδίωξα. κεινὸς, ἤγουν μάταιος, ἂν εἴην, εἰ ἐζήτησα τοῦτο δηλονότι. Ἄβατον τὸ μὴ πρέπον πατηθῆναι, καὶ ὃ οὐ διῆλθέ τις, καὶ ὃ οὐ δύναταί τις διελθεῖν, ἤγουν τὸ ἀδιεξίτητον· ἐνταῦθα κατὰ τὸ γ' λέγεται σημαινόμενον. R.

Ἡρακλέος στηλᾶν] ἃς ἐν Γαδείροις ἔστησεν, ὅτε πρὸς ζήτησιν τῶν Γηρυόνου βοῶν ἀφῖκτο. ὅτι δὲ οὐκ ἔστιν ἐπέκεινα τούτων ἐλθεῖν, ἡ παροιμία δηλοῖ. Παροιμία· τὰ πέρα Γαδείρων, οὐ περατά. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι, ὥσπερ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν οὐκ ἔστιν ἐπέκεινα τὶ, οὕτω καὶ Θήρων εἰς τὸ ἀκρότατον τοῦ θαύματος ἰὼν, οὐκ ἂν ἔχοι ποῤῥωτέρω ἐλθεῖν. πάντες γὰρ καὶ σοφοὶ καὶ ἄσοφοι μὴ εἶναι ταύτης ἔτι μείζω εὐδαιμονίαν εἴποιεν, ὥστε καὶ αὐτὸς, εἰ πλέον τι ζητρίην πρὸς τὸν αὐτοῦ ἔπαινον, μάταιος ἂν εἴηr. Item R.

Τὸ πρόσω] τὸ ἐπέκεινα τῶν στηλῶν. τὸ γὰρ περαιτέρω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν χωρεῖν οὔτε σοφὸς οὔτε μὴ

σοφὸς ζητήσειεν ἂν, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸς ἐγὼ τὸ τοιοῦτο διώξω. εἴην γὰρ ἂν κενός τις καὶ ἀπαίδευτος. V. Τὸ πόρσω. Gl. Ms. γ. ἀγνωστόν.

80. Σοφοῖς] Gl. Ms. α. φρονίμοις.

81. Διώξω] Gl. Ms. γ. ἐρευνήσω. Κεινὸς] Gl. Ms. γ. Δωλός. (Sic exhibent Ox.)

Κεῖνος] ὁ τῶν δυνατῶν ἐφιέμενος, καὶ μὴ ἀδυνάτων ἐρῶν. ἔνιοι δὲ ἀναγινώσκουσι, κεινὸς εἴην, ἵν' ᾖ· ἐὰν διώξω τὰ ἀδύνατα, κεινὸς εἴην, οἷον ἄφρων, ὡς ἀδυνάτων ἐφιέμενος. V. Ἄλλως. Περὶ τοῦ κεῖνος εἴην. Ἐπιστήσας τὶς λογισμῷ, καὶ εὑρὼν, ὅτι τὰ εὐκτικὰ τῶν ῥημάτων, ὅτε μὲν κυρίως εὐκτικά εἰσι, καὶ εὐχὴν περιέχουσιν, ἄνευ συνδέσμου τινὸς προφέρονται, τοῦ ἂν δηλαδὴ, ἢ τοῦ εἰ, ἢ ἑτέρου ὑποτακτικοῦ μορίου, ὁπηνίκα δὲ ἀντὶ ὑποτακτικῶν λαμβάνονται, τὰ εἰρημένα μόρια συμπροφερόμενα ἔχουσι, τὸ κεινὸς ὥσπερ διορθούμενος, κεῖνος ἔγραψεν, ἵν' οὕτως εὐκτικῶς τὸ εἴην ἀποδοθῇ, καὶ ἀναχθῇ τὸ νόημα πρὸς τὸν Θήρωνα, εὐχομένου δηλαδὴ τοῦ ποιητοῦ τὸ γενέσθαι κατὰ Θήρωνα, καὶ μὴ πλέον τι. καλῶς μὲν οὖν ὁ ἀνὴρ ἐπεστάτησεν, ὡς ἐπίβολος ἄριστος τῆς γραμματικῆς τέχνης. Τοῦτο δὲ μόνον ἠγνόησεν, ὅτι ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κράτος ἔχει, καὶ δι' αὐτὴν συνεστάθη. πρὸς γὰρ τὰς ἄλλας, τὴν Δωρίδα φημὶ, καὶ Αἰολίδα, καὶ Ἀττικὴν, καὶ Ἰάδα, λίαν ἔχει ἀσυντελῶς. διὰ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς κοινῆς κανόνας ἀπαιτούμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων, μόνα ἰδιώματα· οἷον, τόδε ἰδίωμα Δωριέων καὶ τόδε Ἀττικῶν. Ἰστέον οὖν, ὅτι τὸ, κεινὸς εἴην, Δωρικῶς κείμενον παρὰ τῷ Πινδάρῳ ἐστὶν, ὃς τὰ πλείω Δωριστὶ γράφει. οἱ δὲ Δωριεῖς ὀλιγοφραδεῖς καὶ συλληπτικοὶ, ὡς δῆλον ἀπὸ τοῦ χρὴ καὶ χρῆν, ὧν τὸ μὲν χρὴ ἀντὶ τοῦ χρεὼν ἐστι συντεθέν· διὸ καὶ τοῦ ἐστὶ τὸν τόνον ἔχει· τὸ δὲ χρὴν, ἀπὸ τοῦ, χρεὼν ἦν· διὸ καὶ περισπᾶται. εἴπης οὖν καὶ τὸ εἴην ἂν συλληπτικῶς καὶ Δωρικῶς, ὡς τῆς συλλαβῆς τῆς, ἦν, ἐπελθούσης τῇ, ἂν, καὶ ἀρκούσης καθ' ἑαυτῆς, καὶ τοῦ συνδέσμου, παρὰ τῷ Δωριεῖ. V.

CARMEN IV.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τετάρτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ τετάρτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιέ. Τὸ ά προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἀνακλώμενον· υυ-υ-υυ--. Τὸ β' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον υυ-υυ-. Τὸ γ' ἰθυφαλλικὸν, ὅπερ ἐστι τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· -υ-υ-υ. Τὸ δ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τῆς πρώτης μακρᾶς ἀναλυομένης· υυ-υυ--υυ--. Τὸ έ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπίμικτον πρὸς τροχαϊκὴν συζυγίαν· --υυ-υ--. Τὸ ς' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· --υυ--υυ--. Τὸ ζ' λογαοιδικὸν, ἐξ ἀναπαίστων, καὶ ἰάμβου, καὶ συλλαβῆς. τὸ δὲ λογαοιδικὸν εὕρηται καὶ ἐν δακτύλοις, ἤγουν ῥυθμὸς ἐν λογογράφοις οἰκείως καὶ ἀοιδοῖς συγκείμενος· ὁ δάκτυλος ἀοιδοῦ, ὁ τροχαῖος λογογράφου. ὅτε γοῦν εἰσὶ δάκτυλοι καὶ ὁ ὕστερος τροχαῖος, τότε λογαοιδικὸν λέγεται. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα οἱ ἀνάπαιστοι ἀοιδοῦ, ὁ ἴαμβος λογογράφου, εἰ δὲ σπονδεῖοι εἰσὶ, μὴ ξενίσῃ. οἱ γὰρ σπονδεῖοι σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι λέγονται, ὡς καὶ τὰ εἰς σωτῆρα χριστὸν τὸν ὡραιοπυλιώτην, ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἄνω τῶν ἔξωθεν πυλῶν, ὅπου ἐζωγράφηται Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος· *) ------υ--. Τὸ ή Φερεκράτειον, λειπούσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ἤγουν ἐξ ἐπιτρίτων· -υ-υ--. Τὸ ϑ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· υ-υ---. Τὸ ί ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπιωνικὸν δὲ λέγεται καὶ οὐκ Ἰωνικὸν, ὅτι ἰαμβικὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει, ἀνοικείαν τοῖς Ἰωνικοῖς, καὶ πάλιν ὕστερον ἴαμβον· --υ--υ--υ-. Τὸ ιά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, διαλυθέντων τῶν ποδῶν· υυ-υυ--υ--. Τὸ ιβ' Ἰωνικὸν δίμετρον, ὑπερκατάληκτον· υυ---υ-υ-. Τὸ ιγ' Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· --υυ--. Τὸ ιδ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, πρὸς τροχαϊκὴν (συζυγίαν) ἐπίμικτον· υ-υυ-υ-. Τὸ ιέ ἰαμβικὸν πενθημιμερές· υ-υ--.

*) F. id quod est in Bandur. Imp. Orient. P. III. p. 180. N. 519.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιβ΄. Τὸ ά Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον [κειμένης ἔμπροσθεν συλλαβῆς] μεμιγμένον τοῖς τροχαίοις· --υυ-υ-υ. Τὸ β΄ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ἔχει δὲ κατακλεῖδα οἰκείαν ἰαμβικήν· -υυ-υ--. Τὸ γ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· υ-υ-υ-υ-. Τὸ δ΄ προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· ---υ-υυ--. Τὸ έ δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐπὶ χοριάμβῳ, ἀπὸ τροχαίου ἀναλυομένου· υυυ-υ--υ--. Τὸ ς΄ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ-υυυυ-. Τὸ ζ΄ δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· -υυ-υυ-υ. Τὸ ή περιοδικόν· οἷον ἴαμβος διπλοῦς καὶ ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ τέλους ἀρχόμενος· --υ--υ-υ. Τὸ θ΄ περιοδικὸν τροχαϊκὸν, ἀπὸ ἰάμβου, καταληκτικόν· υ--υ-υ-. Τὸ ί ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ-υυυυ-. Τὸ ιά τροχαϊκὸν, ἐπίτριτον, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναλυομένου, ἔτι δὲ καὶ τοῦ δευτέρου· υυ-υυυ-υ--. Τὸ ιβ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ-υ-υ-.

Ψαύμιδι Καμαριναίῳ] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Ψαύμιδι Καμαριναίῳ, νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα τεθρίππῳ, παιδὶ Ἄκρωνος. Καμαρίνα δὲ πόλις Σικελίας. V.

1. *Ἐλατὴρ*] Gl. Ms. γ. Διῶκτα.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς] ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν Ὀλυμπιακὸς, τοῦτον δὲ ὁ Ψαῦμις ἐνίκησεν, εἰκότως ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διὸς ποιεῖται τὸ προοίμιον τοῦ ἐπινικίου. Οἱ νεώτεροι δὲ ἅρματα τὴν βροντὴν τῷ Διῒ εἶναι διδόασι, καὶ λέγουσιν, ὦ ἡνίοχε Ζεῦ. η δὲ ἀκολουθία· ὦ Ζεῦ (καθ᾽ ὑπερβατὸν), ὅστις τὴν Αἴτναν κατέχεις τὴν οὖσαν ἶπον καὶ πίεσμα καὶ βάρος τοῦ Τυφῶνος. Αἴτνη, ὄρος Σικελίας. οἰκειότατα δέ· Σικελιώτης γὰρ ο νικηφόρος, ὅτι καὶ ἡ Καμαρίνα πόλις Σικελίας· καὶ ἡ Κατάνη ὕστερον Αἴτνη ἐκλήθη. V.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ Ψαύμιδος νίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐγένετο, τὰ δὲ Ὀλύμπια τῷ Διῒ ανακειται, εικότως τοῦτο ἐπιβοᾶται. εἰπὼν

δὲ, ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς, καὶ πολλὰ διὰ μέσου τιθεὶς, πάλιν ἐπαναλαμβάνει τὸν αὐτοῦ λόγον, καί φησιν· ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ. ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἐλατὴρ τῆς βροντῆς, διοικητὴν αὐτὸν τῶν ουρανίων πάντων φησίν. Ἄλλως. ὡς ἐπὶ ἵππου χρῆται τῷ λόγῳ· ἴσως δὲ οὐχ ἅρμα τοῦ Διὸς βούλεται τὴν βροντὴν ὑποτιθέναι, ἀλλὰ μεταφορικῶς τίθησι τὰ ὀνόματα, ἵν' ᾖ ὁ λόγος οὕτως· ὦ Ζεῦ ὑψηλότατε, ἐλατὴρ τῆς βροντῆς τῆς ἀκαμαντόποδος, ἀντὶ τοῦ, ὃς κινεῖς τὴν βροντὴν τὴν ἐπιπλεῖστον διϊκνουμένην χωρὶς ἀτονίας. R.

Βροντᾶς] τὴν βροντὴν ὁ Πίνδαρος ὡς ἵππον ὑφίσταται τοῦ Διός. διὸ καὶ ἀκαμαντόποδα αὐτὴν εἶπεν· ἤτοι δὲ, ὑπέρτατε Ζεῦ, εἶπεν, ἢ ὑπέρτατε ἐλατὴρ τῆς βροντῆς· ἀκαμαντόποδος δὲ, τῆς στερεᾶς καὶ μὴ καμούσης τοὺς πόδας. V.

2. Ἀκαμαντόποδος] Gl. Ms. γ. τῆς ἰσχυρόποδος. α. κόπου χωρίς.

3. Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι] τὸ ἑξῆς· Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι ἑλισσόμεναί με ἔπεμψαν υψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς. ἵν' ᾖ· αἱ γὰρ σαὶ ὧραι τῶν ἐνιαυτῶν ἔπεμψαν. Ὅμηρος· (Iliad. β, 551.) περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. μάρτυρα δὲ ἀντὶ τοῦ ὑμνητήν. διὰ γὰρ ποιημάτων καὶ ὕμνων ἐκδηλότεροι οἱ νικῶντες καὶ ἀΐδιος ἡ μαρτυρία. τὸ δὲ, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς, τῇ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ κέχρηται,· ἵν' ᾖ· μετὰ ποικιλοφορμίγγων ᾠδῶν ἔπεμψάν με αἱ τεαὶ ὧραι. ποικιλοφόρμιγγα δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ σὺν μουσικοῖς οργάνοις, αὐλῷ τε καὶ κιθάρᾳ, ᾖδον. τῇ δὲ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ καὶ Ὅμηρος κέχρηται· (Iliad. Σ, 492.) Δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων. ἀντὶ τοῦ μετὰ δαΐδων. Ἄλλως. Διὸς ὥρας τὰς Ὀλυμπιάδας λέγει. περισσὸς δὲ ὁ γὰρ σύνδεσμός ἐστι, ὅτι αἰτία ἐστι τοῦ ποικίλλειν τὴν φόρμιγγα. V.

Τεαὶ γὰρ ὧραι] διὰ μέσου ταῦτα τίθησι κατασκευαστικὰ τῆς ἐπενεχθησομένης ἀξιώσεως· ἃ ἐπεὶ εἶδεν ἐπιπολὺ παραταθέντα, ἐπαναλαμβάνει τὸν πρὸς τὸν Δία λόγον, εἶτα ἀποδιδῶσι τὴν ἀξίωσιν. αἱ σαὶ γὰρ ὧραι, ηγουν αἱ περίοδοι τῶν Ὀλυμπιάδων, αἵ σοι ἀνατεθειμέναι, ἑλισσόμεναι, ηγουν

ἐπανακυκλούμεναι. ἔπεμψάν με μετ' ᾠδῆς ποικίλων μελῶν φόρμιγγος, μάρτυρα, ἤγουν ἀγγελέα, ὑμνητὴν ὑψηλοτάτων ἀγώνων. φίλων γὰρ εὖ πρασσόντων, ἀντὶ τοῦ, εὐτυχησάντων, νικησάντων, ἔσαναν, ἀντὶ τοῦ, ἐτέρφθησαν, πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὴν γλυκεῖαν οἱ ἀγαθοί. R.

4. Οἱ τὸ, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος, ἀντὶ τοῦ, μετὰ ποικιλοφόρμιγγος λέγοντες, καὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ λαμβάνοντες καὶ πρὸς τὸ ἔπεμψαν συνάπτοντες, οὔ μοι δοκοῦσι καλῶς λέγειν. πρὸς γὰρ τὸ μάρτυρά ἐστιν ἡ συνάφεια, οὕτω· μάρτυρα ἀέθλων ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς, ἤγουν ὑπὸ τῆς ἐμῆς ποιήσεως δήλους τοὺς ἄθλους τοῖς ἑξῆς καταστήσοντα. μαρτυροῦσι γὰρ οἱ ὕμνοι τοῖς ἑξῆς ἀνθρώποις τὰ πάλαι γινόμενα. πρὸς οὖν τοῦτο καὶ τὸ, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος, σύναπτε. R.

7. Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων] ξείνων, φίλων. ἔσαναν, ἀντὶ τοῦ, ἐχάρησαν, ἀπὸ τῶν σαινόντων ζώων. ἤτοι δὲ τὸ ἑξῆς· προσέσαναν τὴν ἀγγελίαν· ἡ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἔσαναν καὶ ἐχάρησαν. ἡ δὲ διάνοια· πρὸς τὴν τῶν εὖ πρασσόντων ἀγγελίαν φίλων ἐχάρησαν οἱ ἀγαθοί. ἡ οὕτω· τὴν δὲ τῶν εὖ πρασσόντων φίλων ἀγγελίαν, γλυκεῖαν οὖσαν, ἱλαρῶς οἱ ἀγαθοὶ φίλοι προσδέχονται. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς ἑαυτόν. ὁ χορὸς ἥδεται ἐπὶ τῇ τοῦ νενικηκότος εὐπραγίᾳ, ὡς ἂν γνωρίμου. Ἄλλως. ἔσαναν. ἐχάρησαν. ὁ δὲ νοῦς· τῶν φίλων εὐδαιμονούντων, εὐθέως οἱ γνήσιοι καὶ ἀγαθοὶ ἑταῖροι ἥσθησαν ὑπὸ τῶν γλυκειῶν ἀγγελιῶν μαθόντες. V.

10. Ἀλλ' ὦ] Gl. Mss. β. γ. τὸ σχῆμα ἐπανάληψις.

Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ] ἀλλ' ὦ Ζεῦ, παῖ τοῦ Κρόνου, ὃς οἰκεῖς τὴν Αἴτνην, τὸν πιεσμὸν, τὸν ἐπιπολὺ τοῦ ἀέρος ἐπηρμένον, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενον, τοῦ Τυφῶνος τοῦ ἰσχυροῦ, τοῦ ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχοντος, δέχου τοῦτον τὸν μετὰ χορείας ἔπαινον, τὸν ἐπὶ τῷ Ὀλυμπιονίκῃ τελούμενον, ἕνεκα τῶν χαρίτων τοῦ νενικηκότος δηλονότι, φῶς ὄντα χρονιώτατον, τουτέστιν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον διαμένον, ἀρετῶν μεγάλων τὴν δύναμιν. ἕνεκα γὰρ τῶν ἁρμάτων τοῦ Ψαύμιδος ἥκει, ἐφ' ὧν δηλονότι πολλὴ ἐδείχθη ἰσχύς· ὅστις,

ἤγουν ὁ Ψαῦμις, στεφάνῳ ἀπὸ ἐλαίας Πισάτιδος, ἤγουν Ὀλυμπιακῆς, στεφανωθεὶς, τουτέστι νικήσας τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων, δόξαν σπεύδει ὄρσαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι, τῇ Καμαρίνᾳ, τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι. Ὁ Τυφὼς ἐν Σικελίᾳ ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὑποκείμενος τῷ ὄρει, τῇ Αἴτνῃ, ἔνθεν πῦρ ἔξω ῥεῖ. φασὶ δὲ, ὡς ἐκεῖ καθήμενος Ἥφαιστος μυδροκτυπεῖ. λέγει οὖν τὴν Αἴτνην τοῦ Τυφῶνος ἶπον, τουτέστι τιμωρίαν καὶ κόλασιν. ἴπω γὰρ καὶ ἴπτω, τὸ βλάπτω, ἐξ οὗ καὶ ἴψ, εἶδος σκώληκος. R.

11. *Ἶπον ἠνεμόεσσαν*] ὁ μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην, ὁ δὲ Καλλίμαχος, τῷ Ἐγκελάδῳ. ἔνιοι δὲ ἐν Πιθηκούσαις φασὶ τὸν Τυφῶνα, ἄλλοι ἐν Φρυγίᾳ, οἱ δὲ ἐν Σικελίᾳ, οἱ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Ἡρόδοτος, οἱ δὲ ἐν τῷ ὄρει τῷ κατὰ Βοιωτίαν. V.

12. *Τυφῶνος*] Gl. Ms. γ. ὄρους.

14. *Δέκευ χαρίτων*] ἀντὶ τοῦ, κεχαριτωμένον. ὁ δέ τε σύνδεσμος περισσός. ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς· ἀλλὰ Κρόνου παῖ, δέξαι χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον, ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιακῇ νίκῃ γεγραμμένον, ὅστις ἐπὶ τῆς τῶν νικησάντων ἀρετῆς χρονιώτατον φάος. σβέννυται γὰρ τὰ καλὰ ἔργα, μὴ ἔχοντα ποιητικὴν φωνὴν μάρτυρα. τὸ δ' ἑξῆς· χαρίτων τ' εὐρυσθενέων ἕκατι. V.

15. *Τὸ, κῶμον*, πρὸς τὸ, *Ὀλυμπιονίκαν*, συναπτέον οὕτω· δέχου εὐμενῶς τὸν Ὀλυμπιονίκαν κῶμον, χρονιώτατον καὶ διηνεκὲς φάος καὶ ἀπόδειξιν τῶν εὐρυσθενέων καὶ ἐκ μεγάλης ἰσχύος γινομένων ἀρετῶν τοῦ νικητοῦ, ἕκατι καὶ χάριν τῶν χαρίτων τῶν ἐκ ποιητικῆς, τουτέστι, τὴν εὐφημίαν τοῦ Ψαύμιδος, ἥτις, ἐκ του ποιητικῶς λέγεσθαι καὶ συντίθεσθαι, ἀπόδειξις εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἔσται τῆς τῶν πεποιηκότων ἀρετῆς. R.

16. *Χρονιώτατον*] Gl. Ms. γ. πολυχρόνιον.

18. *Ψαύμιδος γὰρ ἥκει*] ἥκει γὰρ ἐπὶ τῶν ὀχέων τοῦ Ψαύμιδος, τίς; ὁ ὕμνος, ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς, παραγίνεται τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, Καμαρίνᾳ, στέφανον καὶ δόξαν φέρων. V.

Ἥκει] Gl. Ms. α. ἔρχεται. γ. ἔπαινος δηλονότι.

20. *Ὄρσαι*] Gl. Ms. γ. διεγεῖραι.

21. *Εὔφρων*] Gl. Ms. γ. εὐφραντικός.

Θεὸς εὔφρων εἴη] εὐμενής. μετὰ ταύτης οὖν τῆς δόξης εἴη αὐτῷ ταῖς λοιπαῖς ευχαῖς εὐμενὴς ὁ θεὸς, ἐπειδὴ ἄξιος ἐπαίνου μοι δοκεῖ εἶναι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λίαν πρόθυμον ἐπὶ τὸ ἱπποτροφεῖν, καὶ ὅτι φιλόξενός ἐστι, πάντας δεξιούμενος· εἰς τὸν μετὰ ταῦτα οὖν χρόνον θεὸς εὔφρων αὐτῷ γένοιτο. Ἄλλως. εὐχαῖς τοῦ νικηφόρου ὁ Ζεὺς, φησὶν, εἴη εὔφρων ἔτι ταῖς λοιπαῖς, ἐπειδὴ τὰ περὶ τῆς νίκης ἐτέλεσε. V.

Ὁ θεὸς εἴθε εὐμενὴς εἴη ταῖς εὐχαῖς αὐτοῦ ταῖς ἐπὶ τοῖς ἔμπροσθεν. ἐπεὶ ἐπαινῶ αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ οἶδα, μάλα μὲν ἕτοιμον, τουτέστι, πρόθυμον πρὸς τροφὰς ἵππων, χαίροντά τε, ἤγουν προσκείμενον, ξενοδοχίαις πανδόκοις, ἤγουν πάντας ὑποδεχομέναις, οὐδένα ἀποστρεφομέναις, καὶ πρὸς ἡσυχίαν προσφιλῆ τῶν πόλεων ἀποβλέποντα, σὺν ἀδόλῳ γνώμῃ. οὐ διὰ ψεύδους μολυνῶ τὸν λόγον, τουτέστιν, οὐκ ἀποκρύψομαι τὴν ἀλήθειαν. ἡ πεῖρά ἐστιν ἡ φανεροῦσα τοὺς ἀνθρώπους, ὑφ᾽ ἧς καὶ οὗτος δηλονότι δειχθήσεται, ἥτις ἔλυσεν ἐκ τοῦ γέλωτος τῶν γυναικῶν τῶν ἐν τῇ Λήμνῳ τὸν παῖδα τὸν Κλυμένου, τὸν Ἐργῖνον. ἐν ὅπλοις γὰρ χαλκοῖς, ἤγουν σιδηροῖς, νικῶν δρόμον, εἶπε τῇ Ὑψιπύλῃ, ἐπὶ τὸν στέφανον ἐρχόμενος· οὗτος ἐγώ· ἐκεῖνος δηλονότι, ὃν ἀπηξιοῦτε. R.

24. *Ἵππων*] Gl. Ms. γ. ἐν τῇ ἀθλήσει τῇ ἱππικῇ.

26. *Φιλόπολιν*] εἰσὶ γάρ τινες, οἱ ἐν ταῖς στάσεσι διάγοντες, φιλοπόλιδες ὄντες. τὸν οὖν Ψαῦμιν φιλόπολίν φησιν εἶναι, πρὸς τῷ καὶ ἥσυχον ὑπάρχειν. V.

28. *Οὐ ψεύδεϊ τέγξω*] οὐκ εἰς ὑπερβολὴν τραπήσομαι ψευσάμενος, ἤτοι οὐ κρύψω τὸν λόγον τῷ ψεύδει. κρύπτεται γὰρ τἀληθῆ ὑπὸ τῶν ψευδῶν. ἢ οὕτως· οὐ ποιήσω τὸν λόγον ἀσθενέστερον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βρεχομένων. Ταῦτα γὰρ ἀσθενέστερα γίνεται. οὐ μιανῶ οὖν, φησὶν,

οὐδὲ βρέξω τὸν λόγον μου ψεύδει, ἀντὶ τοῦ, οὐ ψεύσομαι περὶ τῶν ἐγκωμίων τῶν τοῦ Ψαύμιδος λέγων. V.

29. *Λόγον*] Gl. Ms. γ. ἔπαινον.

Διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος] πάρεστι διαπειρᾶσαι τὸν Ψαῦμιν καὶ γνῶναι. Ἄλλως. ἡ πεῖρα, τῶν ἀνθρώπων ἔλεγχος ἀκριβής· καὶ ὁ τούτου πειραθεὶς εἴσεται, ὅτι οὕτως ἔχει. παράδειγμα δὲ τοῦ δεῖν τῇ πείρᾳ τἀληθὲς ἐξετάζειν, τὸν Ἐργῖνον παρέλαβε, λέγων· Ἅπερ Κλυμένοιο παῖδα. Ἐργῖνος γὰρ, ὁ Κλυμένου παῖς, ἀγωνιζόμενος ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι Θόαντος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ γέλωτας κινούντων ἐπὶ τῷ παρ' ἡλικίαν ἀθλεῖν αὐτὸν, αὐτῇ τῇ πείρᾳ, τοῦ ἀγῶνος, ἔδειξε νικήσας, ὡς εἶχεν ἰσχύος. ἐνίκησε δὲ τοὺς Βορεάδας. ἐλθόντων γὰρ εἰς τὴν Λῆμνον τῶν Ἀργοναυτῶν, δοκεῖ Ὑψιπύλη, ἡ τοῦ Θόαντος θυγάτηρ, θεῖναι τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα, καὶ ὁ Ἐργῖνος ἠγωνίσατο· ὡς δὲ γελώμενος ὑπὸ τῶν Λημνιάδων, ὅτι, πολιὸς ὢν, νέοις ἐσπούδασε διαγωνίσασθαι, ἐνίκησε, φύσει πολιὸς ὑπάρχων· ὅθεν δῆλον, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ψαῦμις, ἤδη πολιὸς ὢν, ἐνίκησε. V.

Ἔλεγχος] Gl. Ms. γ. εἰ οὗτος ἐστιν ἀληθὴς ἢ οὐχί.

32. *Λαμνιάδων γυναικῶν*] καὶ ὁ Καλλίμαχος (Fragm. 197.)· Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ. ἥτις διάπειρα τὸν Κλυμένου παῖδα ἀπέλυσε τῆς ἀτιμίας τῶν ἐν Λήμνῳ γυναικῶν. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Ὑψιπύλης ἀγῶνα ἐπιτελούσης ἐπιτάφιον Θόαντι τῷ πατρὶ, Λημνίων βασιλεῖ, συμβέβηκεν ἀπιόντας ἐπὶ τὸ χρυσοῦν δέρας τοὺς Ἀργοναύτας ἐκεῖσε γενέσθαι, καὶ προτραπέντας εἰς τὸν ἀγῶνα ἀγωνίσασθαι. εἷς ὢν οὖν αὐτῶν ὁ Ἐργῖνος, νεώτερος μὲν τῷ χρόνῳ, προπόλιος δὲ τὴν κόμην, ὡς μὴ ἱκανὸς ἀγωνίσασθαι διὰ τὴν ὄψιν τῶν πολιῶν, ἐγελᾶτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ ἐπεκερτομεῖτο. ὡς δὲ διὰ τῶν ἔργων ἐδείχθη ὑπερβαλλόμενος τοὺς ἀγωνιστάς· ἦσαν δὲ οἱ τοῦ Βορέου παῖδες, Ζήτης καὶ Κάλαϊς· ἐπαύσατο ἡ γενομένη χλεύη κατ' αὐτοῦ καὶ τοὐναντίον ἐθαυμάσθη. διὰ τοῦτο οὖν λέγει τὴν πεῖραν πεπαυκέναι τῆς ὕβρεως, τῆς κατ' αὐτοῦ, τὰς Λημνιάδας γυναῖκας. V.

38. *Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον*] αἱ χεῖρες δὲ καὶ τὸ ἦτορ, ἀντὶ τοῦ, αἱ πράξεις καὶ ἡ προθυμία, ἐν ἴσῃ ἀκμῇ κατὰ ταχύτητα· φύονται δὲ καὶ ἐν ἀνδράσι νέοις λευκαὶ τρίχες θαμὰ, ἀντὶ τοῦ, πολλάκις, καὶ ἔξω τοῦ χρόνου τῆς ἡλικίας τοῦ πρέποντος, ταῖς πολιαῖς δηλονότι. Ὑψιπύλεια, ἡ Ὑψιπύλη, ὡς Πηνελόπεια παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. α, 223.) ἡ Πηνελόπη. R.

Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον] τὸ τοιοῦτο καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς δύναται εἶναι ἐν χρήσει. οἷον, σὺ καὶ ὁ σὸς πατὴρ ὅμοιος. ἔχει δὲ ὁμοίως τῷ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος, πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ βουκόλος, ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρκοῦν ἦν ἐντελῆ ποιῆσαι τὸν λόγον. ἐνταῦθα δὲ λέγεται μὲν ἀναγκαίως τὸ ἴσον ἀπὸ κοινοῦ, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος· μένει δὲ ἔτι ἀτελὴς ὁ λόγος. τὸ γὰρ ἴσον ἀεὶ, πρὸς ἕτερον λεγόμενον, ἀπαιτεῖ τὴν ἑαυτοῦ σχέσιν, καὶ ἐλλειπῶς ἔχει, ἕως ἂν ᾖ μόνον. ἀποδεδομένης δὲ αὐτῆς, ἐντελὴς ὁ λόγος γράφεται, ἔχων οὕτως· αἱ χεῖρες δὲ ἴσαι τῇ προθυμίᾳ ἴσῃ ταῖς χερσίν. ἐξ ἀνάγκης γὰρ ἡ ἰσότης ἑκατέρων περὶ ἑκάτερα αὐτὰ ταῦτα χωρεῖ, μὴ κειμένου ἑτέρου, ἐφ' ὃν ἂν αὐτῆς ἀπόδοσις γένοιτο. Item R.

CARMEN V.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους, ὅπερ ἐπῳδὸν οὐκ ἔχει.

Τὸ έ εἶδος τῆς στροφῆς ἔχει περιόδους ἁπλᾶς ἑαυταῖς συμφωνούσας· οὐ γάρ ἐστιν ἐπῳδὸς ἡ τρίτη. ἐκ κώλων δέ ἐστι ιθ'. Τὸ ά δακτυλικὸν, τρίμετρον, ἀκατάληκτον, εἰ σπονδεῖον ἐκλαμβάνεις τὸν ὕστερον, εἰ δὲ τροχαῖον, καταληκτικόν· ---υυ--. Τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τῆς ά συζυγίας τρίτον παίωνα ἐπιδεξαμένης, ὅπερ γίνεται ἐπὶ τοῦ Ἰωνικοῦ· υυ-υ--υυ. Τὸ γ' ἰθυφαλλικὸν, παρὰ μίαν συλλαβήν· -υ-υ-. Τὸ δ' δακτυλικὸν πενθημιμερές· -υυ-υυ-. Τὸ έ ἰθυφαλλικόν· -υ-υ--. Τὸ ς' ἀναπαιστικόν. σύγκειται δὲ ἐκ δύο ἀναπαίστων καὶ βακχείου, ὅπερ περιέχει τὰ αναπαιστικὰ, ὡς κατακλείς· υυ-υυ-υ--υ-. Τὸ ζ' ἰθυφαλλικόν· -υ-υ-υ. Τὸ ή Φερεκράτειον καταληκτικόν· ὁ ὕστερος βακχεῖος· ---υυ--. Τὸ ϑ' προσοδιακὸν ἐκ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος καὶ χοριάμβου· υυ-υ--υ-. Τὸ ί δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ---υυ. Τὸ ιά δακτυλικὸν πενθημιμερές· -υυ-υυ-. Τὸ ιβ' ἰθυφαλλικόν· -υ-υ-υ. Τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ ἕκτῳ, ἀναπαιστικόν· υυ-υυ-υ--υ-. Τὸ ιδ' ἰθυφαλλικόν· -υ-υ--. Τὸ ιέ δίμοιρον ἔπους· ---υυ-υυ-υυ. Τὸ ις' ἰθυφαλλικόν· -υ-υ-υ. Τὸ ιζ' δίμοιρον ἔπους· -----υυ-υυ. Τὸ ιή ἐγκωμιολογικὸν, παρὰ τὰς τελευταίας συλλαβάς· τὸ γὰρ πλῆρες δακτυλικὸν πενθημιμερὲς, καὶ ἕτερον πενθημιμερὲς ἰαμβικὸν, οὗ τὸ ἐναντίον ἰαμβέλεγος λέγεται· -υυ--υ--υ-. Τὸ ιθ' ἰθυφαλλικὸν, τροχαϊκὸν, δίμετρον, βραχυκατάληκτον· -υ-υ-υ.

Τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι, τεθρίππῳ, καὶ ἀπήνῃ, καὶ κέλητι νενικηκότι, τὴν ὀγδοη-

κοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου. V.

Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι, νικήσαντι κέλητι, ἀπήνῃ, καὶ τετρώρῳ, τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. Ἐπεὶ δὲ οὗτος ὁ Ψαῦμις ἐκ Σικελίας, ἐνταῦθα δὲ πόλις Καμαρίνα καὶ λίμνη, διὰ τοῦτο πρὸς τὴν ἔφορον τῆς λίμνης νύμφην Καμαρίναν ποιεῖται τὸν λόγον, ἥντινα νύμφην παῖδα Ὠκεανοῦ καλεῖ, διὰ τὸ πάντας ποταμοὺς καὶ πάσας πηγὰς ἐντεῦθεν τὴν ἀρχὴν ἐσχηκέναι. Τὸ δὲ, Ἄωτον, καὶ εἰς τὸ ἀρετᾶν, καὶ εἰς τὸ στεφάνων, καὶ εἰς τὸ ἀπήνης, λέγε. ἔστι δὲ τὸ ἄωτον καὶ τὸ δῶρα ταὐτόν· ἄωτον δὲ, ἤτοι καρπόν. καρπὸς γὰρ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων, ὁ ὕμνος, ὃς τοῖς δεχομένοις αὐτὸν γλυκύς ἐστιν. R.

1. Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν] ὁ νοῦς. λέγει πρὸς τὴν Καμαρίναν, τὴν Ὠκεανοῦ, ἡ ὁμώνυμος ἡ πόλις καὶ ἡ λίμνη. τὸν ὕμνον δὲ ἄωτον στεφάνων καὶ ἀρετῶν εἶπεν, ἐπεὶ οἱ νικῶντες ἐκ τοῦ ὑμνεῖσθαι εὐκλεεῖς γίνονται. Ἀρίσταρχος δὲ ἀκούει Ὠκεανοῦ θυγατέρα Καμαρίναν τὴν λίμνην, ἀφ᾽ ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. Ἀρτέμων δὲ, πρὸς τὴν Ἀρέθουσαν τὸν λόγον εἶναί φησιν. αὕτη δὲ ἐν Συρακούσαις κρήνη. ἔχει δὲ ἡ Ἀρέθουσα καὶ πᾶσα κρήνη τὰς πηγὰς ἀπὸ Ὠκεανοῦ. βέλτιον δὲ ὡς Ἀρίσταρχος. Ἄλλως. Καμαρίνα ἡ πόλις τοῦ Ψαύμιδος καλεῖται καὶ λίμνη πλησίον αὐτῆς κειμένη. οἱ μὲν οὖν φασιν, ὅτι τῇ πόλει τὸ ὄνομα ἐτέθη ἀπό τινος οὔσης νύμφης. οἱ δὲ ἔκ τινος Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, Ἀμφοτέρης, ὡς Ἡσίοδος· (Theogon. 364.)

Τρὶς γὰρ μυρίαι εἰσὶ τανύσφυροι Ὠκεανίδες (l. -νῖναι).

πρὸς θυγατέρα οὖν τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν Καμαρίναν λέγει· ὦ τοῦ Ὠκεανοῦ θύγατερ, Καμαρίνα, δέχου τὸν γλυκὺν ἄωτον· λέγει δὲ τὸν ὕμνον, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῶν ὑψηλοτάτων ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων τῆς τε Αἴτνης καὶ τοῦ Ψαύμιδος· δέχου δὲ τὸ τοιοῦτο δῶρον φαιδρῷ προσώπῳ. V.

2. Στεφάνων ἄωτον] Gl. Ms. γ. ἔπαινον.

4. Ὠκεανοῦ θύγατερ] Ὠκεανοῦ θυγατέρα τὴν Καμαρίναν λέγει, τὴν λίμνην, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις, ἡ Καμαρίνα, ὠνομάσθη, ἡ πατρὶς τοῦ Ψαύμιδος. ὦ θύγατερ τοῦ Ὠκεανοῦ, Καμαρίνα, δέχου σὺν καρδίᾳ γελανεῖ, ἤγουν εἰρηναίᾳ, φαιδρᾷ, τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ τοῦ ἐξ ἡμιόνων ἅρματος, τοῦ μὴ κάμνοντος τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις, τὸν ἄωτον, ἤγουν τὸν ἐξαίρετον κόσμον, τουτέστι, τὸν ὕμνον τὸν γλυκὺν καὶ τὰ δῶρα τοῦ Ψαύμιδος· τουτέστι, καὶ τὸ δῶρον, ὅ σοι δωρεῖται ὁ Ψαῦμις. ἄωτον δὲ λέγει τὸν ὕμνον, ὃν δῶρόν φησι τοῦ Ψαύμιδος πρὸς αὐτὴν, ἐπεὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἐστιν αὐτὴ, καὶ συναπολαύει τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπαίνου. R.

6. Ἀκαμαντόποδος] Gl. Ms. γ. ἰσχυρόποδος. α. ταχυδίφρου.

Ἀπήνης] ἁμάξης. ἀπήνη δέ ἐστιν ἅρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχθέν. εἰθισμένον δὲ ἵπποις ἀγωνίζεσθαι, Ἀσάνδραστος (-δροσος G.) ἐπετήδευσε καὶ ἡμιόνοις ἀγωνίζεσθαι. χρόνος δέ τις οὐ μακρὸς, ἀλλὰ δεκαετὴς τοῦτο διέλυσε. [cf. Larcher ad Herodot. T. III. p. 433 sq. ed. sec. *Ex Schedis.*] διελύθη γὰρ περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐννάτην (πε̄ G. v. Pausan. V, 11.) Ὀλυμπιάδα. ἀκαμαντόποδος δὲ, τῆς κατὰ τὸν δρόμον ἀκοπιάστου ἀπήνης. V.

7. Ψαύμιδός τε δῶρα] ὅστις Ψαῦμις, ὦ νύμφη Καμαρίνα, τὴν σοὶ ὁμώνυμον πόλιν ἐπαίρων καὶ δοξάζων, τὴν εὐδαίμονα καὶ πολυάνθρωπον Καμαρίναν, τοὺς λεγομένους διδύμους βωμοὺς ἐν τῇ Ἤλιδι ἐξ ἐκόσμησε βουθυσίαις ὑπὲρ ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν ταῖς μεγίσταις. οἱ γὰρ νικῶντες ἔθυον ἐν τοῖς ἓξ βωμοῖς. V.

8. Ὃς τὰν σὰν] ὅστις, ὁ Ψαῦμις, ἐν ταῖς μεγίσταις ἑορταῖς τῶν θεῶν, καὶ ἐν ταῖς τῶν ἄθλων ἁμίλλαις, ταῖς πεμπταμέροις, ἤγουν, τοῖς διὰ πέντε ἡμερῶν γενομένοις Ὀλυμπίοις, αὔξων καὶ δοξάζων τὴν σὴν λαοτρόφον Καμαρίναν πόλιν, ὦ νύμφη, ἐν ἵπποις καὶ τετρώρῳ, καὶ ἐν ἡμιόνοις καὶ ἀπήνῃ, καὶ ἐν μοναμπυκίᾳ καὶ μονοχαλίνῳ κέλητι γέραρε, ὑπὸ βουθυσίαις, τοὺς διδύμους καὶ τοὺς διπλοῦς ἓξ βωμοὺς τῶν δώδεκα θεῶν, οἷον Διὸς καὶ Ποσειδῶνος, Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, Χαρίτων καὶ Διονύσου,

Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, Κρόνου καὶ Ῥέας, ὧν δώδεκα μὲν ἀγάλματα Ἡρακλῆς, ὅτε τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐτίθει, ἐποίησεν. Ἓξ δὲ βωμοὺς, ἵνα ἐν ἑνὶ βωμῷ δύο θεοὶ τιμῶνται, εἰς οὓς ὁ νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ θυσίας προσῆγε μετὰ τὴν νίκην, ὥσπερ χάριν ἀποδιδούς. τὸ δὲ μεγίσταις ἑορταῖς θεῶν, ἡ τῇ μεγίστῃ ἑορτῇ τοῦ Διὸς, τῇ Ὀλυμπίᾳ, νοητέον· οὐκ ἔστι γὰρ μείζων ταύτης οὐδεμία ἄλλη· ἢ διὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς τοὺς ἐκεῖ ὄντας, ὡς εἴπομεν, τοῦτο λέγει· ἡ γὰρ τοῦ Διὸς πανήγυρις καὶ ἐκείνοις ἦν, ἐπειδὴ καὶ πᾶσι τούτοις θυσία προσήγετο παρὰ τῶν νικώντων. ἤρχετο δὲ ἡ πανήγυρις κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς, καὶ ἐτελεῖτο μέχρι καὶ τῆς ἑκκαιδεκάτης, ἐν ᾗ τὰ ἆθλα ἐδίδοτο. Ὅς τὰν σὰν] ὅστις, ἤγουν ὁ Ψαῦμις, τὴν ἀπὸ σοῦ ὠνομασμένην πόλιν, τὴν Καμαρίναν, κατὰ μεταπλασμὸν *) ἀντὶ τοῦ, τὴν Καμαρίναν, τὴν ἐπιτηδείαν εἰς τροφὴν λαῶν, αὔξων, ἤγουν ὑψῶν, μεγαλύνων, τοὺς ἓξ βωμοὺς, τοὺς ἐν τῇ Ἤλιδι, οὓς ὁ Ἡρακλῆς κατεσκεύασε τοὺς διδύμους (ἕκαστος γὰρ αὐτῶν δισὶ θεοῖς ἦν ἀφιερωμένος) ἐτίμησε κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν, ἤγουν κατὰ τὸν καιρὸν τῶν ἑορτῶν, διὰ βουθυσιῶν μεγίστων, καὶ δι᾽ ἁμιλλῶν, ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἁμιλληθεισῶν, ἀγώνων (ἐπὶ τοσαύτας γὰρ ἡμέρας ἐτελεῖτο ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν) ἵπποις, ἤγουν δι᾽ ἵππων γενομένων αὐτῷ τῶν ἁμιλλῶν, τουτέστι, δι᾽ ἅρματος ἱππικοῦ, καὶ δι᾽ ἡμιόνων, ἤγουν, καὶ δι᾽ ἅρματος ἡμιόνων, καὶ διὰ μοναμπυκίας, τουτέστι, δι᾽ ἑνὸς χαλινοῦ, ἀντὶ τοῦ, καὶ δι᾽ ἑνὸς ἵππου, τοῦ λεγομένου κέλητος. R.

10. Βωμοὺς ἕξ] Ἡρόδωρός φησι, τὸν Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱδρύσασθαι δώδεκα θεῶν ἀγάλματα, συμβώμους δὲ αὐτοὺς ποιῆσαι ἓξ βωμοὺς κατασκευάσαντα. Ἄλλως. Ὀλυμπιάσι βωμοί εἰσιν ἓξ δίδυμοι τοῖς δώδεκα θεοῖς ἀνιδρυμένοι, ἑνὸς ἑκάστου βωμοῦ δύο θεοῖς καθωσιωμένου. πρῶτος Διὸς καὶ Ποσειδῶνος, δεύτερος Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, τρίτος Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, τέταρτος Χαρίτων καὶ Διονύσου, πέμπτος Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, ἕκτος Κρόνου καὶ Ῥέας, ὥς φησιν Ἡρόδωρος. V.

*) Cod. Gotting. κατὰ πλεονασμὸν —.

14. *Πεμπταμέροις ἁμίλλαις*] ἐπειδὴ ἐπὶ πέντε ἡμέραις ἤγετο αὐτὰ τὰ ἀγωνίσματα, ἀπὸ ἑνδεκάτης μέχρι; ἑκκαιδεκάτης· ἡνίκα οὖν ἐτελεῖτο τὰ ἆθλα τῶν πενθημέρων ἀγώνων, ἐγέραιρον τοὺς βωμούς. ἐκόσμησε δὲ τοὺς βωμοὺς νικήσας ἵπποις, τεθρίππῳ, ἡμιόνοις καὶ κέλητι. V.

Ἐπειδὴ ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἐγένετο τὰ Ὀλύμπια, ἀπὸ ιά μέχρι ις'. ἡνίκα γοῦν ἐτελεῖτο τὰ ἆθλα τῶν πενθημέρων ἀγώνων, ἐγέραιρε τοὺς βωμοὺς, νικήσας. Τὸ δὲ Πεμπταμέροις ποιητικὸν, διὰ τὸ ἀμετάβλητα ἔχειν τὰ ψιλὰ δασέος ἐπαγομένου. ὁ τρόπος δὲ οὗτος τῶν Ἰώνων ἐστὶ, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ πέμπτου συγκεῖσθαι, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῶν κοινῶν τῶν τοιούτων συντιθεμένων. οὗτοι γὰρ πενθήμερον λέγουσιν ἀπὸ τοῦ πεντὰς, καὶ τριήμερον ἀπὸ τοῦ τριὰς, καὶ ἑπταήμερον ἀπὸ τοῦ ἑπτάς. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ τριὰς καὶ πεντὰς καὶ ἑπτὰς ταῦτα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ τρία καὶ ἑπτὰ, δῆλον ἀπὸ τοῦ τετραημέρου, καὶ ἑξαημέρου, καὶ ὀκταημέρου, ἐφ' οἷς ἡ συνθήκη ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ τοῦ τετρὰς καὶ ἑξὰς καὶ ὀκτὰς δείκνυται. Ἄμπυξ κυρίως κόσμος τὶς χρυσῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένος, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσιν, ἀφ' οὗ κατὰ μεταφορὰν καὶ οἱ διάχρυσοι χαλινοὶ ἄμπυκες λέγονται. R.

15. *Μοναμπυκίᾳ*] μονοχαλίνῳ. νοητέον δὲ ἑνὶ ἵππῳ τῷ λεγομένῳ κέλητι. ἄμπυξ μὲν γὰρ κυρίως, ἀνάδημα τῆς κεφαλῆς τι, καὶ λῶρος χρυσῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένος, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσι. μεταφορικῶς δὲ καὶ οἱ διάχρυσοι χαλινοὶ ἄμπυκες λέγονται, ὡς Ὅμηρος (Iliad. ε, 358.) χρυσάμπυκας ἵππους· καὶ ἀλλαχοῦ· (Iliad. χ, 469.) Ἄμπυκα, κεκρύφαλον, ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. V. (τ' ἠδὲ Gott.)

16. *Τὶν δὲ κῦδος*] σοὶ δὲ, ὦ νύμφη Καμαρίνα, τὴν ἐκ τῆς νίκης δόξαν ἀνέθηκεν, ἀντὶ τοῦ, σοὶ χάριν ὁμολογεῖ ἐπὶ τῇ νίκῃ. ἔτι γε μὴν καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα τὸν Ἄκρωνα ἀνεκήρυξεν. ἐν γὰρ τῷ ἀγῶνι οἱ νικῶντες ἀπὸ πατέρων ἀνηγορεύοντο, καὶ ἀπὸ προγόνων, καὶ πόλεων. τὴν νέοικον οὖν ἕδραν ἀνηγόρευσεν, τὴν πόλιν αὐτοῦ τὴν νεωστὶ

ἱδρυνθεῖσαν. κτίζεται μὲν γὰρ ἡ Καμαρίνα τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι. ἐπικρατησάντων δὲ τῶν Συρακουσίων πορθεῖται τῇ ϛζ' Ὀλυμπιάδι. εἶτα ἐν τῇ πέ Ὀλυμπιάδι, τῷ μεταξὺ χρόνῳ, καθ' ὃν ἐνίκησεν ὁ Ψαῦμις, ἀνακτίζεται. εἰκότως οὖν αὐτὴν νέοικον ὀνομάζει. V.

Σοὶ δὲ, τῇ Καμαρίνῃ, δηλονότι τῇ λίμνῃ, δόξαν ἁβρὰν, ἀντὶ τοῦ. λαμπρὰν, νεάζουσαν, ἀνέθηκε νικήσας, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν Ἄκρωνα ἀνεκήρυξεν, ἀντὶ τοῦ, ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησε, καὶ τὴν καθέδραν αὐτοῦ τὴν νεωστὶ οἰκισθεῖσαν, τουτέστι, τὴν Καμαρίναν τὴν πόλιν. ἐπαναστρέψας δὲ μετὰ νίκης ἀπὸ τῶν καλῶν καὶ ἐπεράστων σταθμῶν, ἀντὶ τοῦ οἴκων, τοῦ Οἰνομάου καὶ τοῦ Πέλοπος, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ὦ Παλλὰς, ἡ συνέχουσα τὴν πόλιν, τὴν Καμαρίναν δηλονότι, ἀείδει μὲν, ἤγουν ὑμνεῖ, τὸν σὸν ναὸν, τὸν ἁγνὸν, καὶ τὸν ποταμὸν τὸν Ὤανον, καὶ τὴν λίμνην τὴν ἐγχωρίαν, ἤγουν τὴν Καμαρίναν, καὶ τὰ σεβάσμια ῥεύματα, δι' ὧν ὁ Ἵππαρις ὁ ποταμὸς ἄρδει τὸν στρατὸν, ἀντὶ τοῦ τὸν λαὸν, τῆς Καμαρίνης, κολλᾷ τε ὁ Ἵππαρις, ἤγουν προστίθησί τε ἀεὶ καὶ αὔξει ταχέως, ἀντὶ τοῦ ῥαδίως, ὑψίγυιον ἄλσος θαλάμων σταδίων, ἀντὶ τοῦ, μετέωρον πλῆθυν οἰκημάτων στεῤῥῶν, κατάγων τοῖς ἑαυτοῦ ῥεύμασι τὰ ὑπὸ τῶν Καμαριναίων εἰς κατασκευὴν οἰκημάτων τεμνόμενα ξύλα, καὶ ἄγων τοῦτον τὸν δῆμον τῶν πολιτῶν, τουτέστι τῶν Καμαριναίων, ἀπὸ τῆς ἀμηχανίας, τῆς οὔσης αὐτοῖς ἕνεκα τῆς καταγωγῆς τῶν ξύλων, εἰς φῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς μηχανήν. R.

19. Τὰν νέοικον ἕδραν] Ἱπποκράτης ὑπὸ τοῦ τῶν Γελώων τυράννου ἀνῃρέθη, εἶτα ὑπὸ Γέλωνος συνῳκίσθη ἡ Καμαρίνα κατὰ τὴν μβ' Ὀλυμπιάδα, ὥς φησι Τίμαιος. διὸ καὶ νέοικον ἕδραν εἶπε τὴν πόλιν. ἡ δὲ ἅλωσις αὐτῆς ἐγένετο κατὰ τὴν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου στρατείαν. Φίλιστος δὲ ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι Γέλων Καμαρίναν κατέστρεψεν. Ἱπποκράτης δὲ, πολεμῶν Συρακουσίοις καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους λαβὼν, ὑπὲρ τοῦ ἀποδοῦναι τούτους ἔλαβε τὴν Καμαρίναν καὶ συνῴκισεν αὐτήν. οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος συνῳκισμένην τὴν Καμαρίναν. V.

Νέοικον ἕδραν] λέγει τὴν Καμαρίναν, ἐπειδὴ ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι κτισθεῖσα, ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ ὑπὸ Συρακουσίων, ἐπικρατησάντων τοὺς αὐτὴν ἔχοντας, κατέστραπτο· εἶτα ἐν τῇ ὀγδοηκοστῇ δευτέρᾳ Ὀλυμπιάδι, μεταξὺ τοῦ χρόνου, καθ᾽ ὃν Ψαῦμις ἐνίκησεν, ἀνεκτίσθη. R.

20. *Ἱκὼν δ᾽ Οἰνομάου*] ἀπὸ τῆς Πίσης, περιφραστικῶς, ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἐλθὼν, ὅτι καὶ ὁ Οἰνόμαος ἐν Ὀλυμπίᾳ ᾤκει. ἱκὼν δὲ, ἀντὶ τοῦ, παραγενόμενος. Ἄλλως. *ἱκὼν δ᾽ Οἰνομάου ἕως τόνδε δᾶμον ἀστῶν*· ὁ νοῦς· ἐλθὼν δὲ ἐκ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς Πίσης νικήσας, ὑμνεῖ δὲ τὸ σὸν ἄλσος, ὦ πολιοῦχε Ἀθηνᾶ, ἀντὶ τοῦ, σὲ ὑμνεῖ, ὑμνεῖ δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ὤανον καλούμενον, καὶ τὴν ἐγχωρίαν λίμνην Καμαρίναν, ὑμνεῖ δὲ καὶ τοὺς ὀχετοὺς τοῦ Ἱππάριδος ποταμοῦ, ὅστις τοῖς μὲν ὀχετοῖς αὐτοῦ ἄρδει τὸν ὅλον ὄχλον καὶ τὸν τόπον, προσκολλᾷ δὲ καὶ προστίθησιν ἀδιαλείπτως ἄλσος μέγα καὶ τόπον πολύν τε καὶ ὑψηλὸν, ὡς δύνασθαι καὶ θαλάμους ἐξ αὐτοῦ καὶ μεγάλας ποιεῖν οἰκίας. ἄγει δὲ τὸν δῆμον αὐτῶν εἰς φῶς καὶ χαρὰν, ἐξ ἀμηχανίας καὶ ἀπορίας πάντα παρέχων. λέγεται γὰρ καὶ ναυσίπορος εἶναι καὶ πολύϊχθυς. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος βούλεται οὕτω· θαλάμων κατασκευαστὴν Ἵππαριν τῇ Καμαρίνῃ παρέσχεν. φασὶ γὰρ, ὅτι διὰ μέσης ῥέων τῆς Καμαρίνης τῇ πλημμυρίᾳ ἀναπλάσσει γῆν, ἀφ᾽ ἧς πλινθεύοντες οἱ Καμαριναῖοι οἰκοδομοῦσι τὰς οἰκίας· προσπλάσσει δὲ γῆν, ὡς ὁ Ἀχελῷος ταῖς Ἐχινάσι, καὶ ὁ Νεῖλος τῇ Αἰγύπτῳ. ὁ δὲ Δίδυμος οὐ τοῦτο βούλεται. οὐ γάρ φησι τοσοῦτον πλημμυρεῖν, ὡς δύνασθαι τῇ νεωστὶ κατασκευασθείσῃ πόλει τοσοῦτον παρασχεῖν πηλὸν πρὸς πλινθοποιΐαν, ἀλλὰ τοῦτό φησιν, ὅτι ὁ ποταμὸς διὰ μέσης τῆς ὕλης ῥεῖ. εἶτα κοπτόντων τῶν Καμαριναίων τὰ ξύλα εἰς κατασκευὴν τῶν οἰκημάτων, ἀμηχανούντων δὲ πρὸς τὴν καταγωγὴν, ὑποδέχεσθαι καὶ τῷ πολλῷ ῥεύματι κατάγειν εἰς τὴν πόλιν. οὕτω καὶ τὸ *ταχέως* τῷ λόγῳ προσκεῖσθαί φαμεν. V.

21. *Παρ' εὐηράτων σταθμῶν*] ἐπεράστων οἴκων. νῦν γὰρ καταχρηστικώτερον σταθμῶν τῶν οἴκων. λέγει δὲ ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας. V.

Πέλοπος σταθμῶν] ἐνταῦθα γὰρ οὗτος Οἰνόμαον ἐνίκησε, καὶ ὕστερον τελευτήσας ἐτάφη. εὐηράτων δὲ, ἤγουν ἐπιθυμητῶν. ἐνταῦθα γὰρ ἐπιθυμοῦσι πάντες νικῆσαι. διὸ καὶ πᾶσι καλὴν ἐπιθυμίαν ἐμβάλλουσι. R.

Εὐκρατῶν (sic MS. γ. pro εὐηράτων)· ἐπιθυμητικῶν. Gl. Ms. γ.

22. *Πολιάοχε Παλλὰς*] Καμαριναίων θεὸς ἡ Ἀθηνᾶ καὶ διὰ πλείστης τιμῆς παρ' αὐτοῖς οὖσα ἡ θεὸς, καὶ Ἀθήναιον ἐπίσημον ἐν Καμαρίνῃ. τούτῳ δὲ εἰώθει ὁ κῶμος ἄγεσθαι ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ ὕμνος ᾄδεσθαι. V.

25. *Ποταμόν τε Ὤανον*] ποταμὸς ἐν Καμαρίνῃ Ὤανος. τοὺς δὲ ἱεροὺς ποταμοὺς ἄλση εἰώθασι λέγειν. V.

27. *Ἵππαρις*] ποταμὸς οὗτος ἐν Καμαρίνῃ. ἔστι δὲ αὐτοῦ τοῦ ῥεύματος τὸ μέν τι, γλυκὺ, τὸ δὲ, ἁλμυρόν. διὸ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι σεμνοὺς ὀχετοὺς ἀναστέλλοντα. V.

Ἱστορία. Ἵππαρις, ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, πλησίον Καμαρίνης, τοσοῦτος τῷ ῥεύματι, ὡς καὶ ναυσίπορος εἶναι. ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ἔκ τινος ὄρους ἐν Σικελίᾳ δένδρα πολλὰ ἔχοντος. τέμνοντες οὖν ἐνταῦθα οἱ Καμαριναῖοι ξύλα πρὸς οἰκοδομίαν, ἐμβάλλουσιν ἐν τῷ ποταμῷ· ὁ δὲ, τῷ αὐτοῦ ῥεύματι φέρει αὐτὰ πρὸς τὴν πόλιν, ὅθεν λαμβάνοντες χρῶνται. ἔχει δὲ καὶ πλείστους ἰχθῦς. διὰ γοῦν τὸ ῥεῖν αὐτὸν ἐπὶ συμφέροντι τῆς πόλεως, σεμνοὺς τοὺς αὐτοῦ ὀχετοὺς ἐκάλεσε. καὶ κολλᾷ καὶ ἐπιφέρει ταχέως ἄλσος ὑψίγυιον θαλάμων καὶ οἴκων σταθηρῶν καὶ ἑδραίων· τουτέστι, κατάγει ταχέως πρὸς τὴν πόλιν, ἃ ἐν τῷ ὄρει οἱ Καμαριναῖοι τέμνουσι ξύλα, δι' ὧν ἑδραιοτάτους οἴκους ἐργάζονται. ὑψιγυίων δὲ δέον εἰπεῖν πρὸς τὸ θαλάμων, ἤτοι δυωρόφων καὶ τριωρόφων οἴκων, ὑψίγυιον εἶπε πρὸς τὸ ἄλσος, ἢ ὑψίγυιον ἄλσος λέγε, ἀντὶ τοῦ, ὑψηλὰ καὶ μεγάλα ξύλα. R.

28. *Ἄρδει*] Gl. Ms. γ. ποτίζει.

29. *Κολλᾷ*] Gl. Ms. γ. κατασκευάζει.

Κολλᾷ τε σταδίων] εὖ ἑστώτων, ὅτι προσχώννυσι καὶ προστίθησι τινὰ τῇ πόλει γῆν. κολλᾷ γοῦν, ἀντὶ τοῦ, προσαναπλάσσει. τὸ δὲ σταδίων θαλάμων ἄλσος, ἀντὶ τοῦ, πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτήδειον οἴκων. Ἄλλως. Ἀρίσταρχός φησιν, ἰλὺν καταφέρειν τὸν Ἵππαριν, ὡς καὶ τὸν Νεῖλον, ἐκ δὲ τῆς ἰλύος κατασκευάζεσθαί φησιν ἄλση. κυρίως γὰρ ἀκούεσθαι τὰ ἄλση. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ὑψίγυια ἄλση τοὺς οἴκους φησὶ, παρὰ τὸ ἑστάναι, ὡς τὰ ἄλση. ἄλσος δὲ θαλάμων, τὸ πλῆθος τῶν οἴκων, τουτέστιν, αὐτὴν τὴν πόλιν, ὡσεὶ ἔλεγε, δένδρων ἄλσος. σταδίων δὲ, οἷον ἑδραίων. ὁ οὖν Ἵππαρις κολλᾷ καὶ προστίθησι περὶ τῇ πόλει τοὺς θαλάμους, καθὸ δι' αὐτοῦ εἰσκομίζεται τὰ πρὸς κατασκευὴν ὑπουργήματα, καὶ διὰ τοῦτο αἴτιος τοῦ τὰς οἰκίας κατασκευάζεσθαι. μεσόγειος γάρ ἐστιν ἡ χώρα. Ἄλλως. θάλαμος κυρίως ἐστὶν οἶκος, ἐν ᾧ κατακλείονται αἱ νυμφευόμεναι, ὅτι θάλλουσαι τῇ ἡλικίᾳ συνέρχονται γάμῳ. καταχρηστικῶς δὲ νῦν ὅλας τὰς οἰκίας θαλάμους εἶπεν ὁ Πίνδαρος. V.

32. *Ἀμηχανίας*] Gl. Ms. γ. ἀδυναμίας.

42. *Αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσιν*] ὡμολόγηται, ὅτι ἕνεκα τοῦ κτήσασθαι ἀρετὴν καὶ πόνους τὶς καὶ μεγάλας δαπάνας καταβάλλεται, καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἐπικίνδυνον ἀπομάχεται ἡ δαπάνη καὶ ὁ πόνος. κινδύνῳ δὲ κεκαλυμμένῳ εἶπε νῦν, ἐπειδὴ οὐ μόνον ἄδηλός ἐστι τοῖς τὰ ἑαυτῶν δαπανῶσιν ἡ ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκη, ἀλλ' ὅτι καὶ πλεῖστοι τῶν ἀγωνιζομένων ἀπέθανον ἐν τῷ σταδίῳ. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι πρόδηλον· οὐδὲ γὰρ πᾶσι συμβαίνει· ἀλλὰ κεκάλυπται ὁ τοιοῦτος κίνδυνος τῇ ἀδηλίᾳ, ἐνδείκνυται δὲ, ὅτι οὐ μικρόν ἐστι νικῆσαι Ὀλύμπια. V.

Ἤγουν, ὁ χρηστόν τι κατορθῶσαι θέλων, καὶ κόπῳ καὶ χρημάτων δαπάνῃ χρῆται. τὸ δὲ μάρναται, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεται. τοῦτο δὲ λέγει ὑπὲρ τοῦ Ψαύμιδος, αἰτίαν σχόντος, πρὶν ἐστέφθαι τῇ νίκῃ, ὡς πέρα τοῦ δέοντος ἱπποτρόφου. R.

Ἀμφ᾽ ἀρεταῖς] ἀντὶ τοῦ, ἐπ᾽ ἀριστείαις, τουτέστιν ἕνεκα ἀριστειῶν, κόπος καὶ ἀναλώματα μάρναται, ἀντὶ τοῦ ἁμιλλᾶται, ἤγουν ἐπίσης συμβάλλεται πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν ὑπὸ κινδύνων οὖσαν κεκαλυμμένην, τουτέστιν, ὑποψίαν ἔχουσαν κινδύνου. οἱ εὖ δὲ ἔχοντες, ἤγουν οἱ εὐτυχοῦντες, τουτέστιν, οἱ νικῶντες, καὶ σοφοὶ τοῖς πολίταις ἐνομίσθησαν εἶναι. R.

35. *Μάρναται*] Gl. Ms. γ. διεγείρονται. *Κεκαλυμμένον*] Gl. Ms. γ. περικυκλούμενον.

Ἔργον κινδύνῳ] τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ τὸ τῆς νίκης τέλος οὐ μόνον ἄδηλόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον· πολλοὶ γὰρ τῶν ἐν τοῖς σταδίοις ἀγωνιζομένων, πρὶν νίκης ἐπιτυχεῖς γεγενῆσθαι, ἀπέθανον, ἢ τὸ μέγεθος τῶν ἀγώνων οὐκ ἐνεγκόντες, ἢ ὑπὸ τῶν ἀνθαμίλλων κατενεχθέντες. διὸ καὶ ὁ Ἡσίοδος εἰκότως τὴν πρὸς ἀρετὴν φέρουσαν ὁδὸν τραχεῖαν προσεῖπεν. (Opp. et D. v. 289.) R.

37. *Εὖ δὲ ἔχοντες*] εὖ δὲ πράξαντες οἱ ἀρετῆς ἀντιποιούμενοι, ὅ ἐστιν, ἐπιτυχόντες, οἱ νικήσαντες, καὶ σοφίας δόκησιν ἔχουσιν. Ἄλλως. οἱ ἐνάρετοι καὶ πονοῦσιν ἅμα καὶ ἀναλίσκουσιν, ἕνεκα τοῦ ἀρετὴν κτήσασθαι· ἢ οὕτω· παρὰ σοί, Ψαῦμι, ἕνεκα τῶν ἀρετῶν ὁ πόνος τῇ δαπάνῃ μάχεται· καὶ γὰρ δαπανᾷς καὶ ταλαιπωρεῖς. V.

Σοφοὶ καὶ πολίταις] οἱ γοῦν εὐδαιμονήσαντες καὶ καλῶς δοξάζαντες κατὰ τὸν βίον, ἤδη που καὶ σοφοὶ καὶ λόγιοι ἔδοξαν εἶναι παρὰ τοῖς πολίταις. V.

39. *Σωτὴρ ὑψινεφὲς*] Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑψινεφὴς Ζεῦ, ὅστις σωτὴρ τυγχάνεις, καὶ τῶν ἐν ὕψει νεφελῶν (f. κρατεῖς,) κράτιστόν τε λόφον κατοικεῖς τοῦ Κρόνου. V.

Ὦ Ζεῦ σωτήρ, ὑψινεφές, ἤγουν ὁ τὴν διατριβὴν ἄνω ἐπὶ τῶν νεφελῶν ποιούμενος, καὶ ὁ οἰκῶν τὸν λόφον τὸν Κρόνιον, ἤγουν τὴν Πίσαν, καὶ ὁ ἔνδοξον ποιῶν, τῇ αὐτόθι δηλονότι οἰκήσει, τὸν Ἀλφειὸν τὸν ποταμόν, τὸν πλατέως ῥέοντα, καὶ ὁ τιμῶν, ἀπὸ κοινοῦ, τὸ σπήλαιον τὸ σεβάσμιον τὸ τῆς Ἴδης, τοῦ ὄρους τοῦ ἐν τῇ Κρήτῃ, ἱκέτης ἔρχομαι σὸς ἐν Λυδίοις αὐλοῖς ἀπύων, ἀντὶ τοῦ ὑμνῶν, αἰτή-

σων σε δαιδάλλειν, τουτέστι κοσμεῖν, τήνδε τὴν πόλιν, ἤγουν τὴν Καμαρίναν, εὐανορίαις, ἤτοι εὐδοξίαις ἀνδραγαθημάτων, κλυταῖς, τουτέστι, ἐπὶ πολὺ διηκούσαις τῇ φήμῃ. R.

41. *Τιμῶν τ' Ἀλφεὸν*] τιμῶν, καταξιῶν, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν. ἀπὸ δὲ μέρους τὴν Ἦλιν λέγει διὰ τὸν ἀγῶνα. V.

42. *Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον*] τὸ Κρητικὸν ὄρος, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Κουρήτων φρουρούμενος. ἄντρον δὲ τὸ σπήλαιον λέγει. μέμνηται δὲ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ Διὸς καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. (Hymn. in Iov. 6. 51.) V.

Ἰδαῖον, ἤγουν Κρητικόν. Ἴδη γὰρ ὄρος καὶ ἐν Κρήτῃ, ἔνθα Ζεὺς ἀνετράφη Κουρήτων ηχούντων, ἵνα μὴ γνοίη Κρόνος αὐτὸν κλαίοντα. Λυδίοις αὐλοῖς λέγει, ἢ διότι τοὺς μετὰ Πέλοπος ἐκ Λυδίας ἐλθόντας αὐλητὰς πρώτους Ἕλληνες ἐμιμήσαντο, ἢ ὅτι οἱ Λύδιοι αὐλοὶ γλυκύτεροι καὶ ποικιλώτεροι τῶν ἄλλων εἰσίν. R.

44. *Ἱκέτας*] Gl. Ms. β. παρακλήτωρ σοῦ. γ. παρακαλέσων.

Ἱκέτας σέθεν] ἡ ἀνταπόδοσις τῆς ἐπικλήσεως· ὦ Ζεῦ, ἱκέτης σου ἔρχομαι· ἵν' ᾖ· ἱκετεύω σε, ὦ Ζεῦ. V.

Λυδίοις ἀπύων] ἀντὶ τοῦ, βοῶν, ᾄδων· αἰτήσων σε, φησὶν, ὦ Ὀλυμπιόνικε Ψαῦμι, καὶ σὲ τοῖς ἵπποις ἐπιτερπόμενον, εὔθυμον ἔχειν γῆρας καὶ φέρειν σε ἐπὶ τελευτὴν, υἱῶν παρισταμένων. Ἄλλως. Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς· βοῶν· ἢ ὅτι αἱ λεγόμεναι γλωσσίδες τῶν αὐλῶν ἐν Λυδίᾳ γίνονται, ἢ ὅτι τοὺς μετὰ Πέλοπος ἐλθόντας πρώτους αὐλητὰς οἱ Ἕλληνες ἐμιμήσαντο. γλυκὺ δὲ τὸ Λύδιον μέλος. ἔρχομαι οὖν αἰτήσων σε διὰ Λυδίου μελῳδίας, ὥστε σε ταύτην τὴν πόλιν, τὴν Καμαρίναν, ταῖς εὐφημίαις καὶ ταῖς εὐανδρίαις αὔξειν καὶ ἀγάλλειν. εὐθυμίαις (f. αὐλῳδίαις) δὲ Λυδίαις, Λυδιστὶ ἡρμοσμέναις. V.

46. *Εὐανορίαισι*] Gl. Mss. β. γ. ἀνδραγαθίαις.

48. *Σέ τ', Ὀλυμπιόνικε*] πάλιν ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ψαῦμιν· καί σε ηλθον αἰτήσων, ὦ τὰ Ὀλύμπια νενικηκὼς, ταῖς ἵπποις ἐπιτερπόμενον· Ποσειδανίαισι

δὲ, ἐπεὶ φίλιππος ὁ θεός· μέχρι τῆς τελευτῆς σου τοῦ βίου διάγειν ἐν εὐθυμίᾳ καὶ τὸ γῆρας τοῖς καλοῖς τέρπειν. V.

Πρὸς τὸν Δία τὸν λόγον τείνων, ἀπέστρεψε πρὸς τὸν Ψαῦμιν. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· αἰτῶ σε, ὦ Ζεῦ, κοσμεῖν τὴν πόλιν, καὶ τὸν Ψαῦμιν εὐθύμου γήρως ἐπιτυχῆ ποιῆσαι· ἐπεὶ δὴ πρὸς τοῦτον ἐποίει τὸν ὕμνον, φέρειν σε εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν; γῆρας εὔθυμον. τὸ δὲ Ποσειδωνίοις εἶπεν, ἢ διότι Ποσειδῶν πρῶτον Πέλοπι ἅρμα ἐνεχείρισεν, ὡς πρώην εἴρηκεν, ἢ τὸ Ποσειδωνίοις, ἀντὶ τοῦ, ταχέσι καὶ γαύροις. τοιαύτη γὰρ ἡ τῆς θαλάττης ὁρμή. R.

Σέ τ' Ὀλυμπιόνικε] σέ τε, ὦ Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικε, τὸν ἐπιτερπόμενον ἵπποις Ποσειδωνίοις, ἀντὶ τοῦ, ἀρίστοις, ἔχειν γῆρας ἄλυπον μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου σου, υἱῶν σοι παρισταμένων. εἴ τις δὲ ἄρδει, ἀντὶ τοῦ αὔξει, πλοῦτον ὑγίεντα, τουτέστιν ὑγιεινὸν, ὑγιείας μετέχοντα, ἐξαρκῶν, ἀντὶ τοῦ ἐπαρκούμενος, ἤγουν βοηθούμενος ὑπὸ χρημάτων, καὶ εὐλογίαν, τουτέστιν ἔπαινον, προστιθεὶς, μὴ ζητήσῃ θεὸς γενέσθαι. R.

53. Υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων] παρεστώτων σοι, ὦ Ψαῦμι, καὶ υἱῶν. ἴσως δὲ, ὡς πρὸς τέλειον ἄπαιδα, ἢ ὡς ἐπιθυμοῦντα ἀῤῥένων παίδων, ἢ ὡς λοιπὸν παρεστώτων αὐτῷ καὶ παίδων. V.

54. Ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον] τὴν μεθ' ὑγείας εὐδαιμονίαν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὔξων ἐν ἑαυτῷ, καὶ οὕτως ἐπαρκῶν τῇ περιουσίᾳ, καὶ διοικῶν τὴν ὕπαρξιν, ὥστε καὶ εὐφημίας αὐτῷ προσγενέσθαι, οὗτος μὴ ζητείτω ἔτι καὶ θεὸς γενέσθαι. V.

Τοῦτο λέγει, ὅτι, ἐάν τις μεθ' ὑγείας ἀπολαύει τῶν ὄντων, μηδαμόθεν ἁρπάζων ὥσπερ ἕτεροι, ἀλλὰ νίκαις ἑαυτὸν, ὥσπερ ὁ Ψαῦμις, κοσμῶν, μὴ τούτου μεῖζον ζητήσῃ. οὐκ ἔστι γὰρ κρείττων ταύτης εὐδαιμονία ἑτέρα, οὐδ' ἡ τῶν θεῶν. ἢ τὸ ὑγίεντα, ἀντὶ τοῦ, δίκαιον, ἵν' ᾖ τὸ, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, τούτου μεθερμηνευτικόν. R.

55. Ἐξαρκῶν] Gl. Ms. a. ἀντὶ ἐξαρκούμενος· καί ἐστιν ἀλλοίωσις κατὰ διάθεσιν.

CARMEN VI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἕκτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιά. Τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δὲ χρυσέας, ἀμφίμακρος ἢ ἀνάπαιστος. -υ-υ---υ-. Τὸ β' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. --υυ-υυ-. Τὸ γ' προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, πρώτου χοριαμβικοῦ, δευτέρου Ἰωνικοῦ, τρίτου χοριάμβου. -υυ-υυ---υυ-. Τὸ δ' ἐγκωμιολογικόν. -υυ-υυ---υ--. Τὸ έ Εὐριπίδειον, ἢ ληκύθειον, -υ---υ-. Τὸ ς' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. --υυ-υυ--. Τὸ ζ' ἰαμβέλεγος. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀπὸ δύο πενθημιμερῶν. τὸ δὲ ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς πρῶτον κεῖται, καὶ ὕστερον τὸ δακτυλικὸν, ὃ καὶ ἐλεγεῖον λέγεται, ἀμετάβλητον, ἀκατάληκτον. --υ----υυ-υυ-. Τὸ ή ἴαμβος τρίμετρος. υ-υ---υ---υ-. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ ς', οἱονεὶ προσοδιακόν. --υυ-υυ--. Τὸ ί ἐγκωμιολογικὸν, λειπούσης τῆς ἐσχάτης. -υυ-υυ---υ-. Τὸ ιά ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. --υ---υ--.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιδ'. Τὸ ά ἐγκωμιολογικὸν παρὰ τὴν τελευταίαν. -υυ-υυ---υ-. Τὸ β' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. --υυ-υυ-. Τὸ γ' Στησιχόρειον τῷ Πινδαρικῷ ἰδιώματι. ὁ γὰρ τελευταῖος, ἀντὶ τροχαίου, ἴαμβον ἔχει. -υ---υ---υυ-. Τὸ δ' ἀναπαιστικὸν, ἤγουν δύο ἀνάπαιστοι, μονόμετρον ἀκατάληκτον. υυ-υυ-. Τὸ έ Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. --υυ--υυ-. Τὸ ς' Ἰωνικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἢ ἀναπαιστικὸν δίμετρον, [ἢ μονόμετρον· ὡς θέλεις γὰρ τοὺς ἀναπαίστους λαμβάνεις.] --υυ-. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. --υ---υ-. Τὸ ή Εὐριπίδειον. -υ---υ-.

Τὸ ϑ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. - - υ υ - υ υ -. Τὸ ί δακτυλικὸν πενθημιμερές. - υ υ - υ υ -. Τὸ ιά προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. - - υ υ - υ υ -. Τὸ ιβ' δακτυλικὸν τρίμετρον. - υ υ - υ υ - -. Τὸ ιγ' προσοδιακὸν, ἀπὸ χοριάμβου ἀνακλώμενον. - υ υ - υ υ - - υ -. Τὸ ιδ' Στησιχόρειον. - υ - - - υ - - - υ - -.

Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ, ὡς μὲν ἔνιοι, Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ, ὡς δὲ ἔνιοι, Στυμφηλίῳ, υἱῷ Σωστράτου, ἀπήνῃ· κατελύθη δὲ ἡ ἀπήνη, ὥς τινές φασιν, ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι, κατ' ἐνίους δὲ, ὀγδοηκοστῇ ἕκτῃ.

1. Χρυσέας ὑποστάσαντες] ἀλληγορεῖ ὁ ποιητὴς, ὡς ἐπὶ οἰκίας μεγαλοπρεποῦς τὸν λόγον παρακατασκευάζειν τὸν ἐπινίκιον διατιθέμενος. παραβάλλει δὲ προπυλαίῳ μὲν τὸ προοίμιον, τῷ δὲ μεγάρῳ τὸν ὅλον ὕμνον, ἑαυτὸν δὲ τῷ κατασκευάζοντι. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ὕμνον πήξομεν, ὥσπερ θαητὸν μέγαρον, χρυσέας κίονας ὑποστάσαντες τῷ προθύρῳ τοῦ θαλάμου, ὅπερ ἐστὶ τὸ προοίμιον. καὶ ὥσπερ, θαύματος ἄξιον μέγαρον ἢ οἶκον κατασκευάσαντες, τὸ πρόθυρον ἀξιοπρεπῶς ποιοῦμεν, οὕτω καὶ τοῦ ὕμνου τὸ προοίμιον πήξομεν ἀξιόλογον. Ἄλλως. Χρυσέας· τιμίας νῦν κίονας ὑποθῶσαντες. θηλυκῶς δὲ νῦν προήγαγεν, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. α, 52. s.)

— ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν. V.

Χρυσέας ὑποστάσαντες] τὸν λόγον ποιεῖται ἐκ μεταφορᾶς τῶν οἰκίας μεγαλοπρεπεῖς κατασκευαζόντων. ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι εἰς τὰ πρόθυρα κίονας μεγάλας ὑποβάλλουσιν, οὕτω καὶ οὗτος, ὡσπερεὶ μέγαρον, κατασκευάζων τὸν ὅλον ὕμνον, χρυσέας κίονας ἐν τοῖς προθύροις, ἤτοι τῷ προοιμίῳ, ὑφίστησι. κίονας δὲ χρυσᾶς ἐνταῦθα νόει τὴν τοῦ προοιμίου καλλίστην καὶ μεγαλοπρεπεστάτην ἀρχήν. πήξομεν καὶ κατασκευάσομεν τὸν ὕμνον οὕτως, ὥσπερ οἱ πηγνύομεν θαητὸν καὶ θαυμαστὸν μέγαρον καὶ οἶκον, υποστήσαντες

καὶ ὑποβάλλοντες τῷ εὐτυχεῖ προθύρῳ τοῦ θαλάμου χρυσέας καὶ λαμπρὰς κίονας. ὥσπερ ὅτε θαυμαστὸν μέγαρον πήγνυμεν, εὔκτιστον ποιοῦμεν τὸ πρόθυρον αὐτοῦ, λαμπρὰς κίονας ὑποτιθέντες αὐτῷ· οὕτω θαυμαστὸν ὕμνον μέλλοντες συντιθέναι, λαμπρὰ πρότερον τὰ τούτου προοίμια ποιήσαντες, οὕτω συνθῶμεν αὐτόν. ἀρχομένου γὰρ ἔργου, λαμπροῦ δηλονότι, χρὴ ποιῆσαι πρόσωπον, ἤγουν ἀρχὴν, τηλαυγῆ, τουτέστι λαμπράν. R.

Εὐτειχεῖ] Gl. Ms. α. ἑδραίῳ.

3. *Θαητὸν*] θαυμαστὸν περὶ τὴν θέαν. V. Schol. Mss. β. γ. habent haec: Ἰστέον, ὅτι θάλαμος, μέγαρον, μέλαθρον, διαφέρουσι. θάλαμος μὲν λέγεται ἀπὸ τοῦ θάλλειν τοὺς δύο νεονύμφους, ὅντινα λέγομεν καὶ παστόν· μέγαρον δὲ λέγεται τὸ παλάτιον, καὶ πᾶν οἴκημα ὑψηλὸν, (del. ἀντὶ) ἀπὸ τοῦ μέγα αἴρεσθαι, ἤγουν ὑψοῦσθαι· μέλαθρον δὲ λέγεται ὁ οἶκος, ἐν ᾧ μαγειρεύουσιν, ἤγουν τὸ μαγειρεῖον, ἀπὸ τοῦ μελαίνειν τὸν αἰθέρα, διὰ τοῦ καπνοῦ δηλονότι.

4. *Πάξομεν*] κυρίως μὲν τὸ πῆξαι ἐπὶ τῆς τῶν ξύλων ἁρμογῆς λέγεται. νῦν δὲ καταχρηστικῶς ἐπὶ τοῦ, κατασκευάσομεν. V. *Κτίσομεν*. Gl. Ms. γ.

Ἀρχομένου δ' ἔργου] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· ἡ γὰρ ἀκολουθία· παντὸς γὰρ ἔργου, φησὶν, ἀρχομένου περίβλεπτον καὶ ἐξαίρετον δεῖ ποιεῖν τὸ τῆς προσόψεως, ἤτοι τὴν εἰσβολὴν καὶ τὴν ἀρχὴν λαμπρὰν καὶ ἐπίσημον. V.

5. *Εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας*] λοιπὸν περὶ τοῦ Ἁγησίου φησίν. εἴτις οὖν, ὃν τρόπον οὗτος, Ὀλυμπιονίκης εἴη καὶ προφήτης τοῦ κατὰ Πίσαν καὶ Ὀλυμπίαν μαντείου, καὶ συνῳκηκὼς τὰς Συρακούσας, τίνα διαφύγῃ ἂν ὁ τοιοῦτος ὕμνον; οὐχὶ δὲ παντὸς ἂν τύχῃ, τῶν πολιτῶν γε δὴ τυχὼν ἀφθόνων ἐν τῷ ὑμνεῖσθαι; τοῦτο δὲ προστίθησιν, ἐπειδὴ οἱ πολῖται κατὰ φύσιν ἀλλήλοις φθονοῦσι. V.

Εἰ δ' εἴη μέν τις Ὀλυμπιονίκης, τῷ βωμῷ τε τοῦ Διὸς τῷ μαντικῷ τῷ ἐν τῇ Πίσῃ ταμίας, ἤγουν ἱερεὺς, συνοικιστής τε τῶν ἐνδόξων Συρακουσῶν. ταῦτα δὲ τοῦ Ἁγησίου

εἰσὶ πλεονεκτήματα. οὐκ αὐτὸς δὲ συνῴκισε τὰς Συρακούσας, ἀλλ' οἱ πατέρες αὐτοῦ, ὧν τὸ ἔργον ἐπὶ τῷ παιδὶ αὐτῶν τίθησιν οἰκείως. R.

7. Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ] παρόσον ὁ Ἁγησίας ἱερεὺς ἦν τοῦ ἐν Πίσῃ μαντικοῦ βωμοῦ, τοῦ τῷ Διῒ ἀνιερωμένου. μαντείῳ δὲ ἀντὶ τοῦ μαντικῷ. V.

Τοῦτο λέγει διὰ τὸν Ἁγησίαν· ἦν γὰρ καὶ Ὀλυμπιονίκης, καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμοῦ ἱερεὺς, ἢ διοικητὴς καὶ ἑορταστὴς, καὶ οἱ αὐτοῦ πρόγονοι συνῴκισαν τὴν Συρακουσίων πόλιν. τὸ μαντείῳ δὲ λέγει, διότι ἐνταῦθα οἱ Ἰαμίδαι ἐμαντεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸς προϊὼν ἐρεῖ. R.

8. Συνοικιστής (sic) τε] τοῦτο δὲ οὐκ ἀληθές. οὐ γὰρ οὗτος συνῴκισε τὰς Συρακούσας, ἀλλὰ πρὸς ἐγκώμιον εἴληφεν. ἀπὸ γὰρ ἐκείνων ὁ Ἁγησίας τῶν συνοικισάντων. V.

9. Τίνα κεν φύγοι ὕμνον] ἀντὶ τοῦ, τίνι ἂν ὕμνῳ ἀνοίκειος γένοιτο ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ἐν ᾠδαῖς ἐπιθυμηταῖς ἐπικύρσας, ἤγουν ἐπιτυχὼν πολιτῶν οὐ φθονούντων. R.

12. Σωστράτου υἱὸς] ὁ Ἁγησίας. ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ ἐν τῷδε βεβηκὼς τῷ τρόπῳ ὁ τοῦ Σωστράτου παῖς Ἁγησίας τὰ τρία τὰ προειρημένα ἔχων, Ὀλυμπιονίκης καὶ ταμίας τοῦ Διὸς βωμοῦ καὶ συνοικιστὴς τῶν Συρακουσίων. Πεδίλῳ δὲ καὶ τὰ ἑξῆς εἶπεν, ἵν' εἴπῃ, ὅτι προσήρμοστο αὐτῷ τὰ προειρημένα δαιμονίως καὶ ἐξαιρέτως, ὡσανεὶ πέδιλον τῷ ποδὶ, τουτέστιν ὁ ὕμνος. V.

Γινωσκέτω δὴ ὁ υἱὸς τοῦ Σωστράτου, ὁ Ἁγησίας, τούτῳ τῷ ὑποδήματι, ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ ὕμνῳ, τουτέστι τῷ τῆς νίκης τῶν Ὀλυμπίων, καὶ τῷ τῆς ἱερατείας, καὶ τῷ τῆς συνοικίσεως τῶν Συρακουσῶν, δαιμόνιον πόδ' ἔχων, ἀντὶ τοῦ, δαιμονίως αὐτὸς ἁρμόζων, τουτέστιν ὡς ἀπὸ μοίρας δαίμονος. R.

13. Δαιμόνιον] Gl. Ms. α. προσφυῆ. γ. εὐτυχές. Πόδ'] Gl. Ms. γ. θεμέλιον.

4. Ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ] Ἡσίοδος δὲ λέγει· (Opp. et D. 287.)

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.

ὁ δὲ λέγει, ὅτι αἱ ἀρεταὶ, αἱ χωρὶς πόνων καὶ κινδύνων, οὐκ εἰσὶ τίμιαι, οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, οὔτε παρὰ τοῖς θαλαττεύουσιν ἁπλῶς, εἰ μὴ καὶ ναύμαχός τις εἴη. παραμυθεῖται δὲ αὐτὸν, ἐπειδὴ μετὰ μόχθου πολλοῦ ἐνίκησε. V.

Αἱ ἀρεταὶ δὲ, αἱ χωρὶς κινδύνων, οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις, τουτέστιν, οὔτ' ἐν γῇ, οὔτε ἐν θαλάσσῃ, εἰσὶ τίμιαι, ἤγουν ἐπαινεταί. κυβερνήτης γὰρ ἄριστος ἐν κλύδωνι δείκνυται, καὶ ἀγωνιστὴς κραταιὸς ἰσχυρὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχων. εἴτι δὲ καλὸν σὺν πόνῳ κατορθωθῇ, πολλοὶ τούτου μέμνηνται. Ὁ μετὰ πόνου καὶ κινδύνου τὴν ἀρετὴν κατορθώσας, πλείστου ἄξιος, διὰ τὸ προηγήσασθαι πόνον τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. ὁ δὲ ἁπλῶς οὕτως εὐτυχῶν, οὐκ ἐπαινετός. τύχης γὰρ εὐμενείᾳ κάλλιστος εἶναι δοκεῖ. χρὴ οὖν καὶ τοὺς ἐν ἠπείρῳ καὶ τοὺς θαλαττεύοντας, οὐ μόνον, ὡς κατὰ σκοπὸν αὐτοῖς ῥοίη τὰ πράγματα, σκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀγῶνας κατορθοῦν ἐθέλειν. τοῦτο δὲ λέγει παραμυθούμενος Ἀγησίαν, ὡς μετὰ πόνου νικήσαντα. R.

16. Πολλοὶ δὲ μέμνανται] ταῦτα δὲ ὡς κάλλιστα παρὰ τοῖς πολλοῖς μνημονεύεται, τὰ μετὰ πόνων ἀγαθὰ συμβαίνοντα δικαίως. V.

17. Εἴτι ποναθῇ] ἤγουν, διὰ πόνου τινὶ γένηται· ὁ γὰρ συμβὰς αὐτῷ πόνος, οὐκ ἐᾷ λήθην κατακαυχήσασθαι. (?) R.

18. Τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος] σοὶ δὲ, ὦ Ἀγησία, πρόχειρος καὶ ἁρμόδιος ὁ ἔπαινος καὶ πρέπων, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου ῥηθεὶς τοῦ Ταλαοῦ παιδὸς, εἰς τὸν μάντιν Ἀμφιάραον τὸν Οἰκλέους υἱὸν, ὃν διαστᾶσα ἡ γῆ ἐδέξατο ἅμα τῷ ἅρματι ἐν Ὠρωπῷ τῆς Βοιωτίας κινδυνεύειν μέλλοντα· περὶ οὗ μάντεως Ἀμφιαράου ὁ τοῦ Ταλαοῦ παῖς Ἄδραστος εἶπεν, ὅτε συνηθροίσθησαν οἱ τῶν ἑπταπύλων *) νεκροὶ ἐν Θήβαις, καὶ ἐγένοντο ἑπτὰ πυρκαϊαί· ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, καὶ τὰ ἑξῆς. V.

Ὦ Ἀγησία, πρὸς σὲ δέ ἐστιν ὁ ἔπαινος ἕτοιμος, ἤγουν πρόχειρος, οὐ σὺν πόνῳ εὑρισκόμενος, ἅτε δηλονότι ὑφ'

*) leg. ἑπτὰ πυρῶν —.

ἑτέρου προειρημένος· ὃν δικαίως ἐφθέγξατο ποτὲ ὁ Ἄδραστος διὰ γλώττης εἰς τὸν μάντιν τὸν Ἀμφιάρεων, τὸν υἱὸν τοῦ Ὀϊκλέους, ἡνίκα κατέσχεν ἡ γῆ αὐτόν τέ νιν, ἤγουν καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον, καὶ τὰς ἵππους αὐτοῦ φαιδίμας, τουτέστι, τὰς λαμπρὰς, τὰς περιφανεῖς. τῶν νεκρῶν γὰρ δὴ τῶν ἑπτὰ πυρκαϊῶν τελεσθέντων, ἤγουν συναχθέντων, καὶ αποκατασταθέντων ἐπὶ τῷ δοθήσεσθαι τῇ πυρᾷ (ἑπτὰ γὰρ ταγμάτων ὄντων, ἑκάστου τάγματος οἱ πεσόντες εἰς ἰδίαν πυρκαϊὰν συνελέγοντο) εἶπεν ἐν ταῖς Θήβαις ὁ υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἄδραστος, τοιοῦτόν τι ἔπος· ποθῶ, ἰδεῖν δηλονότι, τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἐμῆς στρατιᾶς, ἀντὶ τοῦ, τὸν περιφανέστατον καὶ ἐξαίρετον, τουτέστι, τὸν Ἀμφιάρεων, ἀμφότερον, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀμφότερα, μάντιν τε ἀγαθὸν ὄντα, ἤγουν ἀγαθὸν τὴν μαντικὴν, καὶ δουρὶ μάρνασθαι, τουτέστι, καὶ ἀγαθὸν κατὰ τὴν ἐν πολέμῳ μάχην. R.

19. Ἐν δίκᾳ] Gl. Ms. γ. μετὰ δικαιοσύνης ἰδίας.

21. Schol. Cod. β. σύναπτε τὴν κατὰ μετὰ τοῦ ἔμαρψεν.

22. Ἔμαρψεν] ἤγουν κατεκάλυψε σχισθεῖσα ἐν τῷ Ὠρωπῷ τῆς Βοιωτίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον αὐτοῦ ἐστιν. δέον ἑπτὰ πυρῶν νεκρῶν τελεσθεισῶν εἰπεῖν, τελεσθέντων εἶπε πρὸς τὸ νεκρῶν οὕτω· τελεσθέντων δὲ νεκρῶν ἑπτὰ πυρῶν, ἀντὶ τοῦ, νεκρῶν γεγονότων ἑπτὰ καύσεων. ἑπτὰ δὲ καύσεις λέγει, ἐπειδὴ καὶ τὰ τάγματα παντὸς τοῦ Ἀργείου (στρατεύματος) ἑπτὰ ἦσαν, ὥστε οἱ ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ ἀποθανόντες πυρᾷ ὑπεβλήθησαν, πεπαυμένου τοῦ πολέμου, καὶ ὑποσπόνδους τῶν Ἀργείων τοὺς αὐτῶν νεκροὺς εἰληφότων· οὕτω γὰρ ἦν ἔθος. ὥστε μὴ νόει τὸ νεκρῶν περὶ τῶν στρατηγῶν. ἀμήχανον γάρ· ἐπεὶ Ἄδραστος μὲν ζῶν ἐξεκεχωρήκει πρὸς Ἄργος, Ἀμφιάρεως δὲ ζῶν ὑπὸ γῆς κατεπόθη, Πολυνείκης δὲ μετὰ Ἐτεοκλέους ἐντὸς Θηβῶν ἤχθη, οἱ δὲ καυθέντες τῶν στρατηγῶν τέσσαρες ἦσαν. τὸ δὲ Θήβαις πρὸς τὸ τελεσθέντων συναπτέον. R.

23. Τελεσθέντων] ἐπισωρευθέντων, ἤτοι καταριθμηθέντων· ἵνα καὶ τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου οὕτως ἔχῃ· καταριθμήσας γὰρ ὁ Ἄδραστος τοὺς νεκροὺς, καὶ λείποντα τὸν Ἀμφιά-

ραον εὑρὼν, εἰκότως δυσφορήσας, τὸν λόγον ἀπεφθέγξατο. Ἄλλως. Ἑπτὰ δ' ἔπειτα. Ζητεῖται, πῶς ἑπτά φησι τὰς πυράς. ἀδύνατον γάρ. ἠφάνιστο γὰρ ὁ Ἀμφιάραος, Ἄδραστος δὲ ζῶν εἰς Ἄργος ἀποφεύγει, Πολυνείκης δὲ ἄταφος ἔῤῥιπτο, ὡς ἐπιστρατεύσας τῇ πατρίδι, ὥστε, τῷ ἀληθεῖ λόγῳ, τέσσαρας εἶναι τὰς πυρκαϊὰς τῶν τεθνηκότων. Ἀλλ' ἐπιλυτέον οὕτως, ὅτι τὰς πυρὰς ὁ Πίνδαρος οὐ καταριθμεῖται πρὸς αὐτοὺς τοὺς στρατηγοὺς, ἀλλὰ τὰ τούτων στρατεύματα. ἑπτὰ γὰρ τάξεις στρατευμάτων περὶ τὰς ἑπτὰ πύλας τῶν Θηβῶν μάχην συνεστήσαντο, καὶ οὕτω τῶν ἐν ἑκάστῃ πύλῃ τεθνηκότων στρατιωτῶν φησι γενέσθαι τὰς ἑπτὰ πυρκαϊάς. Ἄλλως. τὸ σημεῖον χ, ὅτι ἑπτὰ πυράς φησι τῶν ἑπτὰ μὴ ἀποθανόντων. Ἀμφιάραος γὰρ κατεπόθη σὺν ταῖς ἵπποις ἐν Ὠρωπῷ πόλει τῆς Βοιωτίας. V.

24. Ἀπὸ τοῦ Ταλαὸς, Ταλαΐων, ἀπὸ τούτου Ταλαϊονίδης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰαπετὸς, Ἰαπετίων, εἶτα ἀπὸ τούτου Ἰαπετιονίδης. R.

26. Στρατιᾶς ὀφθαλμὸν] ἤτοι τὸν ἐν πολέμῳ περίβλεπτον, ἢ τὸν προορᾷν δυνάμενον τὰ μέλλοντα, ὡς μάντιν. καὶ δι' ἀμφότερά φησιν αὐτὸν ποθεῖν. εἰς δὲ τὸ μάντις, καὶ πολεμιστὴς, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀγαθός. ὅπερ ἔξεστιν εἰπεῖν καὶ τῷ Ἁγησίᾳ, τῷ δεσπότῃ τοῦ ὕμνου· τί δὲ αὐτῷ πάρεστιν, ὃ καὶ τῷ Ἀμφιαράῳ; καὶ μάντις καὶ ἀνδρεῖος τὰ ἐν μάχαις. V.

27. Ὥσπερ ἐν τῷ Ἱέρωνος Ὀλυμπιονίκῃ ἔφαμεν τὸ, ἀμφότερα, ἐν τῷ· (I, 165.) Πέποιθα δὲ, μήτινα ξένον, οὕτω καὶ τοῦτο, Ἀμφότερον, εἰ μὲν οὐδετέρως τοῦτο δέχοιτό τις, παρακινδυνεύει. οὐ γὰρ ἑνικῶς δύναται λέγεσθαι τὰ ἀμφότερα. εἰ δ' ἀρσενικῶς, κατ' αἰτιατικὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτερόδεξιον, ἔξω τῆς γνώμης τοξεύει τῶν χρησαμένων αὐτῷ. ἐπὶ γὰρ τούτου τοῦ σημαινομένου καὶ μετὰ εὐθείας ἔστιν ὅτε λέγουσιν αὐτὸ, ὡς ἐν τούτοις·

Ἀμφότερον, πολιός τε νόον, πολιός τε κάρηνον.

δοκεῖ δὴ ἐπιῤῥηματικῶς μᾶλλον λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀμφότερα. οὕτω γὰρ καὶ τὴν ἔννοιαν σώζει, καὶ τὸ παρακινδύνευμα λύει, καὶ τῇ χρήσει οἰκείως ἔχει. R.

29. *Τὸ καὶ ἀνδρὶ*] τοῦτο τὸ πρὸς Ἀμφιάρεων ῥηθὲν, ἁρμόζει καὶ τῷ Ἀγησίᾳ. καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἀμφότερά ἐστι καὶ ἀνδρεῖος καὶ ἐκ μάντεων καταγόμενος. *Τὸ καὶ ἀνδρὶ*] τοῦτο τὸ ἐπὶ Ἀμφιάρεῳ δηλονότι ῥηθὲν ἔπος πάρεστι νῦν, ἀντὶ τοῦ ἁρμόζει, καὶ τῷ ἀνδρὶ τῷ Συρακουσίῳ, τῷ δεσπότῃ τοῦ μετὰ χορείας ὕμνου, ἤγουν τῷ Ἀγησίᾳ. R.

30. *Κώμου δεσπότᾳ*] τῷ Ἀγησίᾳ. φησὶ γὰρ τὸν Ἀγησίαν μεθ' Ἱέρωνος στρατευσάμενον πολλοὺς ἀγῶνας κατωρθωκέναι μαντείᾳ καὶ ἀρετῇ. V.

32. *Οὔτε* (sic) *φιλόνεικος ἐὼν*] ἐγὼ γὰρ, φησὶν, οὔτε φιλόνεικος, οὔτε δύσερίς τις πάνυ ὢν, καὶ τὸν μέγιστον ὅρκον ὀμόσαιμι, μαρτυρῶν τῷ Ἀγησίᾳ, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀμφιαράου λέγεται. εὔχομαι δὲ ἐπιτρέψαι μοι τὰς Μούσας συνεργῆσαι. εἰκότως δὲ ἐπιτραπῆναι παρὰ τῶν Μουσῶν εὔχεται, ἐπειδὴ οἶδεν ἁρμοστὸν ποιητῇ τὸ ὀμνύειν ἐγκωμιάζοντι. V.

Οὔτε δύσερίς τις ὢν] τουτέστιν ἄγαν σκληρὸς εἰς ἔριν, οὔτε φιλόνεικος, καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσας, τοῦτο τὸ ἔπος, ἤγουν τοῦτον τὸν ἔπαινον ἀληθῶς αὐτῷ, τῷ Ἀγησίᾳ, μαρτυρήσω. αἱ γλυκύφωνοι δὲ ᾠδαὶ ἐπ' ἐμοὶ τοῦτο δώσουσιν, ἤγουν οὐκ ἀντιτάξονται, συνδραμοῦνται τῇ μαρτυρίᾳ. R.

35. *Τοῦτό γε οἱ σαφέως μαρτυρήσω*] τοῦτο αὐτῷ μαρτυρήσω, τὸ προδεδηλωμένον, ὅτι εἰς πάντα ὁ Ἀγησίας παραπλήσιος ἦν τῷ Ἀμφιαράῳ. V.

36. *Ἐπιτρέψοντι*] συμφωνήσουσι. Gl. Mss. *β. γ.*

37. *Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον*] ὁ νοῦς· ἀλλ' ὦ Φίντις, ζεῦξον ἤδη τὰς ἡμιόνους μοι. τροπικῷ δὲ λόγῳ χρῆται. δοκῶν γὰρ προσκαλεῖσθαι τὸν ἡνίοχον, τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν σπουδάσαι πρὸς τὸν ὕμνον προτρέπεται, καί φησιν· ἀντὶ τοῦ, γενοῦ μοι πρόφασις, ἢ ἔστω μοι ἀφορμὴ τοῦ ὕμνου. Φίντις δὲ, ὁ ἡνίοχος, καὶ τὰ ἅρματα τῶν ἡνιόχων. *Ὦ Φίντις*] Δωρικῶς ἐσχημάτισται. εἴη δ' ἂν κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον Φίλτις. οἱ Δωριεῖς γὰρ μετατιθέασι τὸ λ εἰς ν, ὅταν ᾖ εἴτε τ, εἴτε θ. V.

Ἀλλ' ὦ Φίντις, ἤγουν ἡνίοχε (πρὸς τὸν ἑαυτοῦ δὲ λέγει νοῦν), ζεῦξον ἤδη, ἤγουν ἀπὸ τοῦ νῦν, τὸ σθένος τῶν

ἡμιόνων, τουτέστι, τὴν δύναμιν τοῦ λόγου τοῦ περὶ τῶν ἡμιόνων τοῦ Ἀγησίου καθ᾽ ὅσον τάχος, ὅπως ἐν ὁδῷ καθαρᾷ, τουτέστι, δικαίᾳ, ἀναβιβάσωμεν τὸν ὄχον, ἤγουν τὸ ὄχημα, ἀντὶ τοῦ, τὸν ὕμνον τὸν ἐπὶ τῷ ὀχήματι, ἵκωμαί τε, ἀφίκωμαί τε, καὶ πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, ἤγουν πρὸς τὸν Ἴαμον. κεῖναι γὰρ, ἤγουν αἱ ἡμίονοι τοῦ Ἀγησίου, μόναι δηλονότι ἐξ ἁπάντων τῶν ἄλλων ἵππων, ἐπὶ τὴν ὁδὸν ταύτην, ἤγουν τὴν πρὸς τὸ γένος τοῦ Ἀγησίου ἐπίστανται ἡγεμονεῦσαι, ἤγουν ὁδηγῆσαι, προοδοποιῆσαι· ἐπεὶ στεφάνους ἐδέξαντο, ἤγουν ἐστεφανώθησαν, ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Χρὴ τοίνυν ἀναπιτνάμεν, ἤγουν ἀναπεταννύειν, ἀνοίγειν, χάριν αὐτῶν, ἡμιόνων δηλονότι, τὰς πύλας τῶν ὕμνων, ἀντὶ τοῦ, χρὴ ὑμνεῖν αὐτάς. R.

39. Ὄφρα κελεύθῳ τ᾽ ἐν καθαρᾷ] ἵνα ἐπιβιβάσωμεν ἐν καθαρᾷ ὁδῷ τὸ ὄχημα. ἀλληγορεῖ δὲ νῦν περὶ τοῦ ὕμνου λέγων· ἵνα διὰ καθαρᾶς λεωφόρου τὸν ὕμνον ἐπιβιβάσαντες τῷ ὀχήματι χρησώμεθα. Ἄλλως. ὄφρα κελεύθῳ. ἀλληγορεῖ καί φησιν· ἵνα δικαίᾳ καὶ καθαρᾷ ὁδῷ, τῇ τῶν λόγων, ἐπιβήσωμεν τὸ ὄχημα, ἀντὶ τοῦ, ὑμνήσωμεν καὶ προσηκόντως, καὶ ἵνα πρὸς τὸ γένος ἵκωμαι τῶν ἀνδρῶν· λέγει δὲ τῶν προγόνων τοῦ Ἀγησίου· ἵκωμαι δὲ ἐν αὐταῖς διὰ τῶν ἐγκωμίων. ἐκεῖναι γὰρ, αἱ ἡμίονοι τοῦ Ἀγησίου, παρὰ τὰς ἄλλας πάσας ἐπίστανται καὶ δύνανται ἡγεμονεῦσαι ταύτην τὴν ὁδόν· ποίαν ὁδόν; τὴν τῶν ὕμνων· ἐπειδὴ τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ στεφάνους ἐδέξαντο. V.

40. Ὄχον] Gl. Ms. γ. ῥυθμόν.

Ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν καὶ γένος] τὸν καὶ σύνδεσμον ὑπερβιβαστέον· καὶ πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος παραγένωμαι, τουτέστι, μνημονεύσω καὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ. ἀνέφερε δὲ ὁ Ἀγησίας εἰς τοὺς Ἰαμίδας τὸ γένος. ἔνιοι δὲ τὸν καὶ σύνδεσμον περισσὸν δέχονται, ἵν᾽ ᾖ, ἵκωμαί τε πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος. V.

41. Ἐξ ἄλλαν] παρὰ τὰς ἄλλας πάσας, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ πάσας τὰς λοιπάς. αὗται γὰρ παρὰ τὰς ἄλλας πάσας τὰς ἀγωνισαμένας νικήσασαι προκαλοῦνται τὸν ὕμνον. V.

42. Ἡγεμονεῦσαι] Gl. Ms. γ. προτερεῦσαι.

44. Ἐπεὶ δέξαντο] ἀντὶ τοῦ, τοὺς στεφάνους, οὓς ἔλαβον. ἐπειδὴ καὶ αὗται αἱ ἡμίονοι στεφάνοις ἐβάλλοντο καὶ ἄνθεσι. V.

Πύλας ὕμνων] ἐνέμεινε τῇ τροπῇ, καί φησι· προςήκει τὰς πύλας τῶν ὕμνων ἀνοίγειν ταῖς ἡμιόνοις. V.

45. Ἀναπιτνάμεν] ἀπὸ τοῦ πιτνῶ, τὸ πίπτω, καὶ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀναπιτνῶ. ἀφ' οὗ ἀναπιτνάμεν καὶ Δωρικῶς ἀναπιτνάμεναι. καὶ ἀναπιτνάμεν, ἀντὶ τοῦ, ανω κεῖσθαι ποιεῖν, ἤγουν ἀνοίγειν, ἀναπετᾷν. ἀποβάλλει δὲ τὸ προσγεγραμμένον ι, καὶ συστέλλεται κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἔμεναι, δόμεναι, θέμεναι. R.

46. Πρὸς Πιτάναν δὲ] Πιτάναν νῦν τὴν ὁμώνυμον πόλιν λέγει τῇ ἡρωΐδι, ἐπικειμένην ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. προσέθηκε δὲ, παρ' Εὐρώτα πόρον, ἐπεὶ καὶ τῆς Αἰολίδος ἐστὶν ἡ Πιτάνη· αὕτη δὲ ἡ Πιτάνη, ἡ τοῦ Εὐρώτα, πρόγονός ἐστι τῶν Ἰαμιδῶν. ταύτης γὰρ καὶ Ποσειδῶνος Εὐάδνη, Εὐάδνης δὲ καὶ Ἀπόλλωνος Ἴαμος ὁ μάντις. τῆς Πιτάνης δὲ ὁμώνυμος ἡ πόλις. Εὐάδναι δὲ δισσαί· μία μὲν, ἡ Ποσειδῶνος καὶ Πιτάνης, ἑτέρα δὲ, Ἴφιδος, ἣν καὶ Ἰάνειραν λεγομένην φασὶν Εὐάδνην ὠνομάσθαι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἕδνων, ὧν ἔδωκε Καπανεύς. ἡ δὲ Λακωνικὴ Πιτάνη Εὐρώτα τοῦ ποταμοῦ γενεαλογεῖται. πρὸς Πιτάναν καὶ παρ' Εὐρώτα πόρον ὁ Ἀγησίας ἦν, Ἀρκὰς καὶ Ἀργεῖος, ὡς ἀπὸ Ἰάμου, οὕτω· Πιτάνα γὰρ γέγονεν Εὐρώτα, Λακωνικοῦ ποταμοῦ, ᾗ συνελθὼν Ποσειδῶν, ἐγέννησεν Εὐάδνην τινά. αὕτη τὸ γεννηθὲν ἐκπέμπει λαθραίως εἰς Ἀρκαδίαν, τρέφεσθαι παρὰ Αἰπύτῳ τῷ Ἐλάτου παιδί. ταύτην τὴν Εὐάδνην, ἐν ἀκμῇ γενομένην, διεκόρησεν ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἔτεκεν Ἴαμον, ἀφ' οὗ οἱ Ἰαμίδαι μάντεις κατὰ Πίσαν, εἰς οὓς τὸ γένος ἀνάγει ὁ Ἀγησίας· καὶ οὕτως εὑρίσκεται, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς Πιτάνης, Ἀργεῖος, ὡς δὲ ἀπὸ Ἰάμου καὶ Εὐάδνης, τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἀρκάς. V.

Ἱστορία. Εὐρώτου τοῦ Λακωνικοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ γέγονε Πιτάνα. αὕτη ὑπὸ Ποσειδῶνος ἔγκυος γενομένη,

καὶ τῷ δοκεῖν εἶναι παρθένος λανθάνουσα, ὅτε καιρὸς ἦκε τοῦ τοκετοῦ, γεννήσασα τὴν Εὐάδνην, δέδωκε ταῖς ἀμφιπόλοις λάθρα πρὸς Αἴπυτον Ἀρκάδων βασιλέα ἀγαγεῖν τὸ βρέφος. ἄλλοι δέ φασι, καὶ ἀληθῆ λέγοντες, ὡς, ἡνίκα τοῦτο ἐγέννησε, διὰ τῶν θεραπαινίδων εἰς ἐρημίαν ἐξέθηκεν· ὅθεν ἀνελόμενος Αἴπυτος ἔθρεψεν. ὃ καὶ Πίνδαρος εἰδὼς, ἐπειδὴ ἐγκώμιον Ἀγησίου ποιεῖται, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐκθεῖναι αὐτὴν τὸ βρέφος, ἐκπέμψαι πρὸς Αἴπυτον λέγει. ἀτιμίαν γὰρ Ἀγησίου εἶχεν ἄν. Πρὸς τὴν Πιτάνην δὲ, τὴν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς μεταδοῦσαν τῇ πόλει τῇ παρὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ Εὐρώτα τοῦ ποταμοῦ, δεῖ σήμερον ἀπελθεῖν ἐγκαίρως, ἥτις τῷ Ποσειδῶνι μιγεῖσα, τῷ υἱῷ τοῦ Κρόνου, λέγεται τεκεῖν αὐτῷ θυγατέρα μελανοπλόκαμον, τὴν Εὐάδνην. R.

47. Δεῖ σάμερον ἐλθεῖν] δεῖ σήμερον, φησὶν, κατὰ τὸν ὡρισμένον καιρὸν τῶν ἐγκωμίων ἐλθεῖν ταχέως καὶ περὶ τῆς Πιτάνης εἰπεῖν, τῆς τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ θυγατρός. V.

48. Ἅ τοι Ποσειδάονι] ἥτις μιγεῖσα τῷ Ποσειδῶνι, Πιτάνη, λέγεται τὴν ἰοπλόκαμον, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, καλὴν Εὐάδνην τεκεῖν, καὶ διαλαθεῖν ἐγκυμονοῦσαν, καὶ κρύψαι τὴν ὠδῖνα, τὴν ἑαυτῇ δοκοῦσαν παρθενίαν. παρθένιοι δὲ λέγονται παῖδες, οἱ κρύφα τικτόμενοι παρὰ τῶν νομιζομένων παρθένων εἶναι. οὕτω που καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ἀχιλλέως νηῶν φησι· (Iliad. π, 179.)

Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος.

Ἄλλως. Ἅ τοι Ποσειδάονι] πρὸς τὴν ἱστορίαν, ὅτι φησὶ τὸν Ποσειδῶνα Πιτάνῃ μιχθέντα, λάθρα γεννῆσαι Εὐάδνην. ἐκ ταύτης δὲ καὶ Ἀπόλλωνος Ἴαμος, ἀφ' οὗ οἱ Ἰαμίδαι. V.

50. Ἰοβόστρυχον] Gl. Ms. γ. μελανότριχα.

51. Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις] ἤγουν συνέλαβε δὲ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς γαστρὸς ἐγκυμόνησιν, σύλληψιν παρθενικήν. ἀσάφειάν τινα ἔχει ὁ λόγος. ταύτης δὲ αἰτία ἡ διάλυσίς ἐστιν. εἰ γὰρ συνημμένος ὁ λόγος ἐλέ-

γετο, ἣν ἂν σαφὴς ἔχων οὕτως· ἥτις τῷ Ποσειδῶνι μιγεῖσα τῷ υἱῷ τοῦ Κρόνου, λέγεται συλλαβοῦσα ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς γαστρὸς σύλληψιν παρθενικὴν, τεκεῖν αὐτῷ θυγατέρα μελανοπλόκαμον, τὴν Εὐάδνην. κατὰ τὸν μῆνα δὲ τὸν ὡρισμένον τοῦ τόκου, ἤγουν αὐτίκα δὲ καθ' ὃν μῆνα ἔτεκεν αὐτὴν, πέμπουσα ἀμφιπόλους, ἀντὶ τοῦ προσπόλους, ἤγουν δούλους, ἐκέλευσεν αὐτοῖς δηλονότι δοῦναι τὸ βρέφος τῷ ἥρωϊ, τῷ Ειλατίδῃ, ἤγουν τῷ Αἰπύτῳ, τῷ υἱῷ τοῦ Ἐλάτου πορσαίνειν, ἤγουν ἀνατρέφειν, αὔξειν, ἀπὸ τοῦ πόῤῥω, καὶ ἀπὸ τούτου πορσαίνω, τὸ εἰς προκοπὴν ἄγω, καὶ πόῤῥω ποιῶ ἐκείνου, ἐφ' ᾧ ἐστιν. Τοῦτο διπλῶς νόει. ἔκρυψε δὲ ἡ Πιτάνη ἐν τοῖς κόλποις τὴν παρθενίαν καὶ παρθενικὴν ὠδῖνα, ἤγουν, ἣν συνέλαβεν ὠδῖνα, ἔκρυψε, παρθένος εἶναι δοκοῦσα. ἢ οὕτως· ἔκρυψε δ' ἐν τοῖς κόλποις τὴν ὠδῖνα τὴν παρθενίαν, τουτέστι τὴν κρυφίως γενομένην. παρθένιοι γὰρ λέγονται παῖδες οἱ λάθρα τικτόμενοι παρὰ τῶν ἔτι νομιζομένων εἶναι παρθένων. οὕτω που καὶ Ὅμηρός φησι· (l. laud.) Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε Παρθένιος. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ κάλλιον παρθενίᾳ γράφειν, ἵν' εἴη σαφὴς ὁ λόγος οὕτως· ἔκρυψε δὲ τὴν ἐν τοῖς κόλποις ὠδῖνα, ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἐν τῷ δοκεῖν ἔτι παρθένος εἶναι. εἰ δ' ἐπ' εὐθείας τὸ παρθενία θήσεις λέγων, ἔκρυψε δὲ ἡ παρθενία τὴν ἐν τοῖς κόλποις ὠδῖνα, οὐ μόνον σαφέστερος ἂν εἴη ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ κατὰ σύνταξιν ἀρίστως ἔχων. οἱ δὲ γράφοντες τὸ ψαι (κρύψαι) δίφθογγον, ἵνα πρὸς τὸ λέγεται συντάξωσιν, ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα. πάντες μὲν οἱ ὑπομνηματισταὶ τῆς Ἀρκαδίας εἶναι πόλιν τὴν Φαισάναν διεδέξαντο. ὁ δὲ Δίδυμος τῆς Ἤλιδος αὐτὴν εἶναί φησι, καὶ ὑπεραπολογεῖται τοῦ ῥητοῦ οὕτως, ὅτι ποτὲ οἱ Ἀρκάδες καὶ τῆς Ἤλιδος ἐβασίλευον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Αἰπύτου. οἱ δὲ βουλόμενοι τὴν Φαισάναν Ἀρκαδικὴν εἶναι, τὸ περὶ Ἀλφειοῦ οὕτως ἀποδιδόασιν, ὅτι διὰ Φαισάνης ἔχει ὁ ποταμὸς τὰ ῥεύματα· φέρεται γὰρ ἐξ Ἀσίας (leg. Ἀσέας), κώμης Ἀρκαδικῆς· ἢ ὅτι αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐξ Ἀσέως (leg. ἐξ Ἀσέας), τῆς Ἀρκαδικῆς, εἰσὶ, καὶ μεταποιοῦνται

αὐτῇ (leg. αὐτοῦ) οἱ Ἀρκάδες. R. Corrupta quoque in ms. Gott. erant.

52. Κυρίῳ δ᾽ ἐν μηνὶ] ὁ νοῦς· τῷ κυρίῳ δὲ μηνὶ τοῦ τίκτειν ἀποστείλασα θεράποντα, ἐκπέμπει τὸ βρέφος πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ἀρκάδων Αἴπυτον, Ἐλάτου παῖδα. V.

53. Ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνᾳ] τὴν Φαισάναν πάντες μὲν ὑπομνηματισταὶ τῆς Ἀρκαδίας εἶναι πόλιν ἐξεδέξαντο. ὁ δὲ Δίδυμός φησι τῆς Ἤλιδος αὐτὴν εἶναι, καὶ ὑπεραπολογεῖται τοῦ ῥητοῦ οὕτως. ὅτι ποτὲ οἱ Ἀρκάδες καὶ τῆς Ἤλιδος ἐβασίλευον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Αἰπύτου. οἱ δὲ βουλόμενοι τὴν Φαισάναν Ἀρκαδικὴν εἶναι, τὸ περὶ Ἀλφειοῦ οὕτως ἐπιλύονται, ὅτι διὰ Φαισάνης ἔχει ὁ ποταμὸς τὰ ῥεύματα. φέρεται γὰρ ἐξ Ἀσέας κώμης Ἀρκαδικῆς. ὅτι αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐξ Ἀσέας τῆς Ἀρκαδικῆς εἰσι. καὶ μεταποιοῦνται αὐτοῦ οἱ Ἀρκάδες. Ἄλλως. Ἄνασσε Φαισάνᾳ] ὁ νοῦς· ὅστις Αἴπυτος βασιλεύων τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἔχων ὑφ᾽ ἑαυτὸν τὴν Φαισάναν, ἔλαχε κατοικεῖν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ ποταμοῦ. ἄρχεται γὰρ τὰ ῥεῖθρα ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐν Ἤλιδι δὲ ἐκλάμπει (ms. Gott. ἐμβάλλει) πολύς. R.

Ὅστις, ἤγουν ὁ Αἴπυτος, ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἐβασίλευε κατὰ τὴν πόλιν τὴν Φαισάναν, ἔλαχέ τε, ἤγουν ἐκληρώθη, οἰκεῖν τὸν Ἀλφειόν· ἀπὸ τῆς Φαισάνης γὰρ καταῤῥεῖ ὁ Ἀλφειός, καταντᾷ δὲ εἰς τὴν Ἦλιν, τὸ δὲ μέσον αὐτοῦ κατὰ τὴν Ἐπίδαυρον· (ad 95.) ἔνθα δ᾽ ἀνατραφεῖσα αὐτὴ, δηλονότι ἡ Εὐάδνη, ὑπ᾽ Ἀπόλλωνος πρῶτον ἔψαυσεν Ἀφροδίτης γλυκείας, ἀντὶ τοῦ, ἱμερτῆς. κλέπτουσα δὲ, ἤγουν πειρωμένη λαθεῖν ἐγκυμονοῦσα τὸν γόνον, τουτέστι τὸ σπέρμα τοῦ θεοῦ, ἤτοι τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐκ ἔλαθε τὸν Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ, ἤγουν διὰ παντός. R.

58. Πρῶτον ἔψαυσ᾽] δαιμονίως τὸ ἔψαυσεν, ὡς ἐπὶ θείας ἀφροδισίας συνόδου ἔταξε. τὸ δὲ ὅλον· διεφθάρη ὑπ᾽ Ἀπόλλωνος ἢ τῆς γλυκείας πρῶτον τοῦ Ἀπόλλωνος συνουσίας μετέσχε. λάθρα τεκοῦσα ἡ Πιτάνη ἀπέστειλεν εἰς Ἀρκαδίαν Αἰπύτῳ. τὸ δὲ ἐκ συντυχίας συμβὰν, ἐκ προ-

νοίας λέγει γεγενῆσθαι. τὴν γὰρ Εὐάδνην ἐκτεθεῖσαν Αἴπυτος εὑρὼν ἔλαβε. V.

59. Οὐδ' ἔλαθεν] οὐκ ἠδυνήθη δὲ λαθεῖν τὸν αὐτὴν θρέψαντα Αἴπυτον δεξαμένη γόνον θεοῦ. V.

61. Ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδε] ἀλλ' ὁ μὲν γνοὺς, θυμὸν οὐ φατὸν, ἤγουν ἄῤῥητον, μέγαν, ἐν τῇ ψυχῇ κατασχὼν σὺν φροντίδι ὀξείᾳ, τουτέστιν ἐπιτεταμένῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οξέων βελῶν, τῶν βλάπτειν μάλιστα δυναμένων, ἀφανὴς ἐγένετο, ἀπερχόμενος Πυθῶνάδε, ἤγουν εἰς τὴν Πυθῶνα, μαντευσόμενος περὶ ταύτης τῆς ἀφορήτου βλάβης, τουτέστι τῆς κρυφίου διακορήσεως. ἡ δὲ, ἤγουν ἡ Εὐάδνη, καταθεῖσα τὴν ζώνην αὐτῆς τὴν φοινικόκροκον, ἤγουν τὴν κρόκῳ βεβαμμένην, καὶ τὴν κάλπιδα τὴν ἀπὸ ἀργύρου κατεσκευασμένην. ἔστι δὲ ἡ κάλπις ἀγγεῖόν τι ὑδροδόχον. R.

Ἐν θυμῷ πιέσας χόλον] κατὰ ψυχήν· καίτοι δεινὴν οὖσαν τὴν ὀργὴν λογισμῷ κατασχὼν, καὶ πρὸ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως οὐκ ἐκφῆναι τὸ δεινὸν βουληθεὶς, καίτοι πάνυ χαλεπαίνων, εἰς τὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος μαντεῖον ἐπορεύετο, γνωσόμενος περὶ τοῦ ἀτλήτου καὶ ἀτόπου τῆς διαφθορᾶς πάθους. ὀξείᾳ δὲ μελέτῃ, τῆς μεγάλης φροντίδος. μελέτας γὰρ τὰς φροντίδας λέγουσιν. V.

Πιέσας] Gl. Mss. β. γ. κρατήσας.

63. Ἰὼν] Gl. Ms. γ. βαδίζων.

66. Φοινικόκροκον] κοκκινόβαφον. Gl. Ms. γ.

Ἁ δὲ φοινικόκροκον] ἡ Εὐάδνη. Φοινικόκροκον, τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ὑφασμένην. V.

69. Λόχμας ὑπὸ κυανέας] τοῦ ἀνθηροῦ καὶ καταπύκτου τοῖς φυτοῖς τόπου. κυανέας, ἤτοι τὰς βαθείας, ἢ παρὰ τὴν τῶν ἴων χροιάν. V.

Ἤγουν ὑποκάτω δένδρων σκιᾶς βαθείας ποιητικῶν διὰ τὴν πυκνότητα, ἔτεκεν υἱὸν θεόφρονα, ἤγουν ἐνθέου φρονήσεως δεκτικόν. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὴν ὕστερον ἠσκημένην αὐτῷ μαντικήν. R.

Κυανέας] ἢ τὰς σκιώδεις διὰ τὸ δάσος, ἢ ὅτι τὰ ἴα τοιαύτην ἔχει τὴν χροιάν. θεόφρονα δὲ λέγει τὸν Ἴαμον, ὡς γινώσκοντα τὰ πάντα διὰ τῆς μαντικῆς, ὥσπερ οἱ θεοί. παρέστησεν αὐτῇ, φησὶ, καὶ τὰς Μοίρας, μετὰ τῆς Εἰλειθυίας, ἵνα τὰ κάλλιστα τῷ παιδὶ ἐπικλώσωσι. τοῦτο δὲ ἐποίει σεμνύνων τὰς αὐτοῦ γονάς. R.

70. *Τίκτε θεόφρονα κοῦρον*] τὸν Ἴαμον, ὅτι μάντις τὴν τέχνην. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ Εὐάδνη τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ζώνην λύσασα καὶ ἀποθεμένη τὴν κάλπιν, οὕτω λοιπὸν ἔτεκεν ἐν συσκίῳ τόπῳ τὸν ἐσόμενον θεόφρονα παῖδα. λέγει δὲ τὸν Ἴαμον, ἀφ' οὗ τὸ γένος ἔχει ὁ Ἁγησίας. V.

71. *Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας*] τῇ Εὐάδνῃ ἀποκυούσῃ παρέστησεν ὁ χρυσοκόμης Ἀπόλλων τὴν Εἰλείθυιαν, κεχαρισμένα φρονοῦσαν, καὶ τὰς Μοίρας. ἡ δὲ ἔνδειξις οὐ μόνον περὶ εὐτοκίας, ἀλλὰ καὶ καλλίστης γενέσεως τοῦ παιδός. V.

Τῇ μὲν] ταύτῃ μὲν τικτούσῃ ὁ Ἀπόλλων ὁ χρυσῆν ἔχων κόμην παρέστησεν Ἐλευθὼ, ἤγουν Εἰλείθυιαν, ἔφορον δηλονότι θεὰν τῶν τόκων. R.

Πραῢμητίν τ' Ἐλευθώ] πραεῖαν, εὐμενῆ. V.

Πραΰμητιν, ἤγουν πραέα, φίλα, φρονοῦσαν αὐτῇ, καὶ τὰς Μοίρας συμπαρέστησεν, ἵν' εὐδαίμων δηλονότι εἴη ὁ παῖς. ἦλθε δὲ ὁ Ἴαμος εἰς φῶς αὐτίκα ἐκ τῆς ἐπεράστου ἐντὸς τῶν σπλάγχνων ἐγκυμονήσεως. τὸν μὲν κνιζομένα, ἀντὶ τοῦ λυπουμένη, ἀλγοῦσα, κατελίμπανεν ἐν γῇ· δύο δὲ δράκοντες γλαυκῶπες, ἤγουν λαμπροὺς καὶ στίλβοντας ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, κατὰ βούλησιν θεῶν, ἐθρέψαντο αὐτὸν, κηδόμενοι, ἤγουν ἐπιμελούμενοι, δι' ἰοῦ μελισσῶν ἀμεμφοῦς, τουτέστιν, οὐ μέμψεως ἀξίου, ἀλλὰ ἐπαίνου δηλονότι, ἤγουν διὰ μέλιτος. ὁ βασιλεὺς δὲ, ὁ Αἴπυτος δηλονότι, ἐπεὶ ἀφίκετο ἐκ τῆς Πυθῶνος τῆς πετραέσσης, ἤγουν τῆς πετρώδους, τῆς τραχείας, ἐλαύνων, τοὺς ἵππους δηλονότι, ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ ἠρώτα τὸν παῖδα, ὃν ἡ Εὐάδνη ἔτεκε· τοῦ Φοίβου γὰρ πατρὸς ἔφη αὐτὸν γεγονέναι, υἱὸν δηλονότι, μάντιν δὲ ἔσεσθαι τοῖς ἀνθρώποις ἔξο-

χον περισσῶς πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους· οὐδέ ποτε ἐκλείψειν, ἤγουν σβεσθήσεσθαι, ἐκποδὼν γενήσεσθαι, τὴν γενεὰν αὐτοῦ. R.

73. Ἦλθε δ' ὑπὸ σπλάγχνων, ἕως κηδόμενοι] ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἐγεννήθη δὲ ἐξ ἐπεράστου ὠδῖνος ὁ Ἴαμος, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ φῶς. εὐθέως τοῦτον οὖν τίκτουσα καὶ ἐπιλυπουμένη, καταλέλοιπεν ἐπὶ τῇ γῇ ἡ Εὐάδνη· δύο δὲ αὐτὸν φοβερώτατοι δράκοντες θεῶν βουλήσει ἀνέθρεψαν, ἀβλαβῆ ἰὸν προσφερόμενοι, ἵνα λέγῃ τὸ μέλι. V.

Ὑπὸ σπλάγχνων] ἤγουν ἐν τῇ νηδύϊ· ἐν τούτῳ γὰρ τῷ τῆς γαστρὸς μέρει ἐστὶ τὸ ἔμβρυον, ἢ τὸ σπλάγχνων ἀντὶ τοῦ γαστρὸς ἁπλῶς. R.

74. Ὠδῖνος ἐρατῆς] ἤτοι γέννας ἐπιθυμητῆς, ἢ διότι θεοῦ παῖδα ἐγέννα, ἢ ὅτι πᾶσαι ἐπιθυμοῦσι τεκεῖν καὶ τῶν ἐντεῦθεν ἀπηλλάχθαι κακῶν. R.

75. Ἐς φάος αὐτίκα] εὐθέως· ἀκολούθως, ὡς ἀπὸ εὐμενεστάτης Εἰλειθυίας, ῥᾳδίαν καὶ ἄμοχθον τὴν ὠδῖνα ἐποιήσατο. V.

Τὸν μὲν κνιζομένα] δοκεῖ τὸ κνιζομένα ἐναντίον εἶναι πρὸς τὴν τῆς Εἰλειθυίας εὐμένειαν. καὶ ἴσως τὴν μετρίαν αἴσθησιν τῆς ἀλγηδόνος ὑποφαίνει κνισμὸν ὀνομάζων. ἡ κνιζομένη, λυπουμένη· ἤλγει μὲν γὰρ ὡς μήτηρ, στέργουσα τὸ τέκνον· κατελείπετο δὲ αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐρημίας, βουλομένη λαθεῖν. V.

76. Γλαυκῶπες] Gl. Ms. α. εὐόφθαλμοι.

77. Δαιμόνων βουλαῖσιν] ἤτοι καθόλου τῶν θεῶν ἀκουστέον, ἢ εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ποσειδῶνα ἀνακτέον, τὸν μὲν πατέρα, τὸν δὲ προπάτορα. V.

78. Ἀμεμφεῖ] ἐπαινετῷ. Gl. Ms. γ.

Ἀμεμφεῖ ἰῷ] ἀμεμφῆ ἰὸν εἶπε τὸ μέλι. ὁ γὰρ ἰὸς μοχθηρίαν τινὰ ὑποφαίνει. ὡς ἐπὶ δρακόντων δὲ τὸν ἰὸν εἶπεν. ἀποβάλλει γὰρ ὁ δράκων ἰόν. βουλῇ δὲ θεῶν, ὡς μελισσῶν ἄνθος ἡδὺ φαίνεται, καὶ οἷον, ὡς, μέλι. Ἄλλως. ἠστειεύσατο, εἰπὼν ἀντὶ τοῦ ἰοῦ μέλι προϊέναι. Τὸ δὲ ση-

μεῖον X', ὅτι ἰὸν μελισσᾶν εἶπε διὰ τὸ ἀφίεσθαι ὑπ' αὐτῶν. φησὶ δὲ τὸν Ἴαμον ὑπὸ δρακόντων μέλιτι τραφῆναι. V.

Εἰκότως εἶπε τὸ, ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν, ὁ γὰρ τῶν ὄφεων ἰὸς μεμπτὸς διὰ τὸ φθορὰν ἐργάζεσθαι. R.

79. *Καδόμενοι*] Gl. Ms. a. φροντίζοντες.

Βασιλεὺς δ' ἐπεὶ πετραέσσας] τῆς τραχείας. τὸ δὲ ἑξῆς· πετραέσσας Πυθῶνος. ὁ δὲ νοῦς· ἐπειδὴ οὖν ἦλθεν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ βασιλεὺς Αἴπυτος, ἀνήρετο πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ περὶ τοῦ γεννηθέντος παιδὸς ὑπὸ τῆς Εὐάδνης. V.

82. Μὴ λάβῃς εἰς τὸ *παῖδα* ἔξωθεν τὸ, διὰ, ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, στεροῦμαί σε πλοῦτον, καὶ ἀφαιροῦμαί σε οἰκίαν, καὶ ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ, ἔρομαί σε λόγον. Εὐριπίδης (Phoen. 562.)· Ἄγ' ἤν σ' ἔρωμαι δύο λόγω. τὸ δὲ εὔχοντο, ἀντὶ τοῦ, διεβεβαιοῦντο, ἐπεὶ καὶ ὁ καυχώμενος διαβεβαιοῦται τοῦτο ὃ καυχᾶται. ἢ εὔχοντο, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τῆς πρὸς θεοὺς εὐχῆς διεβεβαιοῦντο. τὸ δὲ πεμπταῖον γεγενημένον, ἀντὶ τοῦ, πέντε ἡμέρας ἔχον μετὰ τὸ γεννηθῆναι. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, λέγοντος. πέντε τοῦτον ἡμέρας ἔχοντα μετὰ τὸ γεννηθῆναι, ἐκεῖνοι οὔτε ἰδεῖν διεβεβαιοῦντο. τὸ σχίνῳ ἐνταῦθα (v. 90.) καὶ τὸ βατίᾳ καταχρηστικῶς εἶπε. σχῖνος γὰρ τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς βρύλον καὶ ἡ τούτων συναγωγή· ἐνταῦθα δὲ τῷ σχίνῳ καὶ βατίᾳ, ἀντὶ τοῦ, δασεῖ νόει, ἢ διότι ἐν τοῖς βάτοις τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα εὑρίσκεται καὶ ἐν ταῖς σχίνοις. δέον δὲ ἁβρῶς εἰπεῖν, ἤτοι δαψιλῶς βεβρεγμένος, ἁβρὸν εἶπε πρὸς τὸ σῶμα. R.

84. *Πέρι θνατῶν*] περισσῶς ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους. ἔλεγε γὰρ αὐτὸν ἐκ πατρὸς Ἀπόλλωνος γεγονέναι καὶ περισσῶς ὑπὲρ πάντας γενέσθαι μάντιν ἀνθρώπους, καὶ μηδέποτε αὐτοῦ τὸ γένος διαλείπειν. V.

87. *Ὣς ἄρα μάνυεν*] οὕτως ἄρα ἐδήλου οἱ δὲ, ἤγουν οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οὔτ' οὖν ἀκοῦσαι, οὔτε ἰδεῖν τοῦτον εὔχοντο, ἤγουν ἠρνοῦντο μετὰ καταρῶν, καὶ ταῦτα πεμπταῖον, ἤγουν πέντε ἡμερῶν γεγενημένον, τουτέστιν ὄντα, ἀλλ' ἐγκέκρυπτο. ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καί. ἤγουν. καὶ γὰρ ἐκέκρυπτο

ἐν σχίνῳ καὶ ἐν βατίᾳ, ἤγουν βάτῳ ἀπειράτῳ, τουτέστιν ἀψηλαφήτῳ, ἀψαύστῳ, διὰ τὰς ἀκάνθας. R.

Τοὶ δ' οὔτ' ὦν] οἱ κατ' οἶκον τοῦ Αἰπύτου θεράποντες εἶπον. τῷ γὰρ εὔχοντο ἀντὶ τοῦ εἶπον οἱ Λάκωνες χρῶνται. V.

88. Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, ἕως, τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον] ὁ νοῦς· ἔκειτο δὲ ὁ παῖς βεβρεγμένος καὶ κεκαλυμμένος ταῖς τῶν ἴων ἀκτῖσι, καὶ καταδεδροσισμένος· διόπερ καὶ τὴν κλῆσιν τὴν τοῦ Ἰάμου αὐτῷ ἡ μήτηρ ἔθετο ἀπὸ τῆς τῶν ἴων αἰτίας. ἀθάνατον δὲ εἶπεν ὠνομάσθαι αὐτὸν, ὡς ἀπὸ τῶν χρησμῶν. εἶπε γὰρ ἀνωτέρω, οὐδέποτε ἐκλείψειν τὴν γενεὰν αὐτοῦ. V.

Εὔχοντο] Gl. Ms. a. ὤμνυον.

Πεμπταῖον γεγεναμένον] τοῦτο οὐχ ὡς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν. οὐ διδόαμεν γὰρ αὐτοῖς τὸ εἰδέναι, ἢ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, ἀφ' οὗ γέγονεν, ἐπίστασθαι· ἀλλὰ ῥητέον, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου τὸ τοιοῦτον λέγεσθαι. οἱ οὖν οἰκέται τοῦ Αἰπύτου ἐρωτώμενοι ἔλεγον μήτε ἑωρακέναι, μήτε ἀκηκοέναι. εἶτα ὁ ποιητὴς ἀφ' ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα πεμπταῖον ἤδη ὂν τὸ παιδίον. V.

90. Βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ] βατίαν εἶπε τὴν βάτον, ὅ ἐστιν ἀκάνθης εἶδος, καὶ τὸν Ἴαμον ἐτυμολογεῖ. ἀπειράτῳ δὲ, ἐν δρυμῷ μεγάλῳ.

91. Ἀκτῖσιν ἴων] ἤγουν λαμπρότησι διαυγέσι ξανθαῖς καὶ κατὰ πολὺ πορφυροῖς, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ διαυγῶν ἴων ξανθῶν, καὶ κατὰ πολὺ πορφυρῶν. βεβρεγμένος, τουτέστι δεδροσισμένος, τὸ τρυφερὸν σῶμα. διὸ καὶ τοῦτο, ὃ ἐκαλεῖτο δηλονότι, τὸ Ἴαμος (ἀπὸ γὰρ τῶν ἴων Ἴαμος ἐκλήθη) διέδωκεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καλεῖσθαι αὐτὸν κατὰ πάντα τὸν ἑξῆς χρόνον, ἀθάνατον, ἀντὶ τοῦ ἀθανάτως. R.

Παμπορφύροις ἀκτῖσιν] ἀκτῖνας λέγει τὰς ἀποπιπτούσας ἀπὸ τῶν ἀνθέων δρόσους, ἢ λαμπηδόνας τῶν ἀνθῶν. V.

93. Τὸ κατεφάμιξεν] ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸ τοῖς ἴοις δροσίζεσθαι αὐτὸν, ἀστείως καὶ Ἴαμον καλεῖσθαι. V.

Κατεφάμιξεν] Gl. Ms. γ. ἐκήρυξεν. *Καλεῖσθαι.* Gl. ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν (ὃ δηλονότι τὸ θερίζειν) ἴα (ὅ ἐστιν ἄνθη) λέγεται Ἴαμος.

95. *Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον*] διὰ τὸ τοὺς Ἰαμίδας ἀθανάτους ἀπ' αὐτοῦ καλεῖσθαι. V.

Ἀθάνατον] Gl. Ms. γ. αἰωνίως. α. διηνεκῶς.

Τερπνᾶς δὲ ἥβας] ὅτι ἐν ταύτῃ μάλιστα τὰ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις γίνεται. Ἄλλως. Τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο. ὁ νοῦς· ἐπειδὴ δὲ ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ἐγένετο, καὶ τὸν καρπὸν τοῦ χρόνου ἤνεγκε (λέγει δὲ τὰ γένεια), τότε δὴ παραγενόμενος εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ηὔξατο. ἐν μέσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος. ὧν ἡ μὲν Ἀρκαδία τὴν ἀρχὴν, ἡ δὲ Ἦλις τὰ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς οἰκεῖται τοῦ ποταμοῦ. ἐνταῦθα οὖν εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἐπεκαλέσατο τόν τε ἑαυτοῦ πρόγονον Ποσειδῶνα καὶ τὸν τοξοφόρον καὶ ἔφορον τῆς θείας Δήλου τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. V.

Τερπνᾶς δ' ἐπεί. ἐπεὶ εἰς τοῦτο ἡλικίας ἦλθεν, ὡς γένειον ἀνθῆσαι ξανθόν. τὸ δὲ τερπνᾶς εἶπε, διὰ τὸ τοὺς ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ ὄντας ὡραίους φαίνεσθαι. δέον δὲ εἰπεῖν χρυσοστέφανον πρὸς τὸ καρπὸν, χρυσοστεφάνοιο εἶπε πρὸς τὸ ἥβης. Ἐπεὶ δὲ ἔλαβεν ὁ Ἴαμος καρπὸν ἥβης ἡδείας, πάγκαλον προτεινούσης στέφανον, ἤγουν γένεια, ἃ προέτεινεν ἡλικίας ἀκμὴ τερπνὴ, παγκάλως δι' αὐτῶν στεφανοῦσα, τουτέστιν, ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν ἡλικίας ἔφθασε τερπνῆς, καὶ γενείοις παγκάλως ἐστεφανώσατο, καταβὰς ἐν μέσῳ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν κατὰ τὴν Ἐπίδαυρον, (ἐν μέσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος) ἐκάλεσε τὸν Ποσειδῶνα τὸν ἑαυτοῦ πάππον, τὸν εὐρυβίαν, ἤγουν τὸν καταπολὺ ἰσχυρὸν, καὶ τὸν σκοπὸν, ἤτοι τὸν ἔφορον, τὸν ἡγεμόνα τῆς Δήλου, νήσου τῆς θεοδμήτου, τὸν τοξοφόρον, τουτέστι τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν πατέρα αὐτοῦ, αἰτῶν αὐτοὺς ἐν νυκτὶ ὑπαίθριος, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀσκέπῳ τόπῳ, τιμήν τινα τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἑαυτῷ, λαότροφον, τουτέστιν, ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐξανομένην. R.

96. *Χρυσοστεφάνοιο*] Gl. Ms. γ. τῆς προξενούσης χρυσοῦν στέφανον.

99. *Εὐρυβίαν*] Gl. Mss. α. β. γ. μεγαλοδύναμον.

101. *Θεοδμήτας* λέγει, ἣ ἣν ἔχουσιν οἱ θεοὶ δόμον, Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, ἢ τῆς ὑπὸ θεῶν κατασκευασθείσης. ὕφαλον γὰρ οὖσαν Ζεὺς ἀνῆκεν εἰς φῶς. Θεόδμητον ἴσως λέγει αὐτὴν, διὰ τὸ πλανωμένην στῆναι ὑπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος. R.

Σκοπὸν] Gl. Ms. γ. φύλακα.

102. *Λαότροφον*] τὴν τρεφομένην ὑπὸ τῶν λαῶν ἐπιστήμην ἑαυτῷ αἰτῶν. Ἄλλως. λαοτρόφον τιμάν· βασιλικὴν ἀρχήν. ᾧ καὶ Ὅμηρος ὁμολογῶν βασιλέας ποιμένας λαῶν ὀνομάζει. αἰτεῖ οὖν τινὰ τιμὴν τὴν ἀπὸ πολλῶν, ἐν πολλοῖς ὄχλοις, ὑπάρξαι αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ. V.

Λαοτρόφος, ὁ λαὸν τρέφων· λαότροφος δὲ προπαροξυτόνως, ὁ ὑπὸ λαοῦ τρεφόμενος. R.

104. *Νυκτὸς ὑπαίθριος*] οἰκεῖος δὲ καὶ ὁ καιρὸς πρὸς θείαν ἐπίκλησιν. ηὔχετο οὖν, φησὶν, αἰτῶν καὶ παρακαλῶν νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀρχαιότατος δὲ ὁ τρόπος τῆς εὐχῆς. V.

Δίχα τινὸς ἐν τῇ κεφαλῇ καλύμματος. οὕτω γὰρ ἦν ἔθος εὔχεσθαι. τὸ νυκτὸς δὲ πρὸς τὸ καταβὰς συνάπτεται. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλ' ἐστὶν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ καταβάς. νυκτὸς γὰρ ἦν ἡ τοιαύτη κατάβασις. R.

105. *Ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα*] ἡ ἀληθὴς καὶ ἀψευδής. ἡ δὲ ἀρτιεπὴς καὶ ἀληθὴς φωνὴ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς τὰς εὐχὰς ἀντεφθέγξατο. ὄσσα δὲ, ἡ φωνή. V.

Ἀρτιεπής, ἡ ἄρτια καὶ ἀληθῆ λέγουσα. Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ θεῖον. Τὸ πατρία ὄσσα ἀντὶ εὐθείας ληπτέον, ἵν' ᾖ· ἀντεφθέγξατο ἡ πατρικὴ ὄσσα ἡ ἀρτιεπής. ἤγουν παραυτίκα τῶν ἐκείνου λόγων. τὸ δὲ, μετάλλασέν τε μιν, διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, ἠρεύνα, ὅτου χάριν αὐτὸν ἐπεβοήσατο: τὸ δὲ ἀντεφθέγξατο πρὸς τὸ ὄρσο ἔχει τὴν δύναμιν. πάγκοινον δὲ τὸν χῶρον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὕστερον συμβᾶσαν πανήγυριν τῶν Ὀλυμπίων. Ἀντεφθέγξατο δὲ αὐτῷ χρηματισμὸς πατρικὸς ἀρτιεπὴς, ἤγουν ἀληθῆ χρηματίζων, μετάλλασέ τε αὐτὸν, ἤτοι ἐζήτησε, τουτέστι, καὶ ἐπεστράφη

αὐτοῦ. ἔστι δὲ ὁ λόγος πρωθύστερος. ὤφειλε γὰρ οὕτως· ἐζήτησε δὲ αὐτὸν, ἤγουν ἐπεστράφη αὐτοῦ χρησμὸς τοῦ πατρὸς ἀψευδῆ χρηματίζων, καὶ ἀντεφθέγξατο· ὄρσο, τέκνον, ἤγουν διεγέρθητι, κινήθητι ὄπισθεν τῆς φήμης, ἤγουν τοῦ ἐμοῦ χρηματισμοῦ, τῆς ἐμῆς φωνῆς, ἐλθεῖν ὧδε εἰς τὴν χώραν τὴν πάγκοινον, ἐσομένην δηλονότι. τίνα δὲ ταύτην τὴν χώραν λέγει, ἐν τῷ ἐπαγομένῳ λόγῳ δείκνυσιν. ἐπάγει γάρ· ἵκοντο δὲ, ἀφίκοντο δὲ, ἐπὶ τὴν πέτραν τοῦ Κρονίου λόφου τοῦ ὑψηλοῦ, τὴν ἠλίβατον, ἤγουν, τὴν μετέωρον καὶ ὀρθίαν, τουτέστι, τὴν Ὀλυμπίαν, ὅπου παρέσχεν αὐτῷ, τῷ Ἰάμῳ δηλονότι, ὁ Ἀπόλλων, θησαυρὸν μαντείας διπλοῦν, τότε μὲν φωνὴν ἀκούειν αὐτοῦ, δηλονότι τοῦ Ἀπόλλωνος, ψευδέων ἄγνωστον, ἤγουν, οὐ γινώσκουσαν ψεύδη, ἐνεργητικῶς· εἰ γὰρ ἐπὶ παθητικῆς ἐλέγετο σημασίας, δοτικῇ ἂν συνετάττετο. ὅταν δὲ ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς ὁ θρασυμήχανος, ἤγουν ὁ γενναῖα μηχανώμενος, τὸ βλάστημα τὸ σεβάσμιον τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἑορτήν τε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (τοῦ Διὸς) κτίσῃ, ἤγουν συστήσῃ, πλειστόμβροτον, ἤγουν πλείστων ἀνθρώπων συγκροτουμένην, καὶ νόμον μέγιστον ἀγώνων, θείῃ δηλονότι· οὐ γὰρ δύναται τὸ κτίσῃ ἀπὸ κοινοῦ λέγεσθαι, συνυπακούεται δὲ τὸ οἰκεῖον κατ᾽ ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος, ἐν βωμῷ Διὸς ἀκροτάτῳ, ἀντὶ τοῦ ὑψηλοτάτῳ, τότε δὴ προσέταξε τῷ Ἰάμῳ ποιῆσαι χρηστήριον, ἤγουν μαντεῖον· ἀφ᾽ οὗ χρόνου καταπολὺ δεδοξασμένον ἐστὶ κατὰ τοὺς Ἕλληνας τὸ γένος τῶν Ἰαμιδῶν, ἤγουν τῶν ἀπὸ τοῦ Ἰάμου καταγομένων, ἀφ᾽ οὗ ἀπὸ κοινοῦ ὄλβος, εὐδαιμονία, ἠκολούθησεν, αὐτῷ δηλονότι. R.

106. *Μετάλλασέν τέ μιν*] ἐὰν μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, νοεῖσθαι δεῖ οὕτως· ἐπεζήτησέ τε αὐτὸν καὶ ἐν φροντίδι ἔσχεν, ὅπως τὰ μέλλοντα προλέγειν παράσχῃ αὐτῷ. ἐὰν δὲ ἐπὶ τοῦ Ἰάμου, ὅτι, τῆς φωνῆς ἀκούσας τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπεζήτησεν αὐτὸν, ὥστε καὶ κατ᾽ ὄψιν αὐτὸν εὐτυχῆσαι τῆς θέας τοῦ θεοῦ. τὸ δὲ μετάλλασεν, ἐὰν λάβωμεν ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτησεν, ἀκύρως κεῖται. μεταλλῆσαι γάρ ἐστι τὸ ζητεῖν ὡς ἐπὶ τῶν μετάλλων. Y.

Ἄλλως. Μετάλλασέν τε μιν] ἰδίως κέχρηται τῇ λέξει. μεταλλῆσαι γάρ ἐστι τὸ ζητῆσαι, ἀπὸ τῶν μετάλλων. νῦν δὲ ἐπ᾽ οὐδενὸς τοιούτου τέταχεν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ἐφθέγξατο καὶ προσεῖπε καὶ οἱονεὶ ἐφιλοφρονήσατο. Ἔνιοι δὲ οὕτως· ἐπεὶ ἀφανὴς ἦν ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἰάμῳ, μόνῃ δὲ φωνῇ προσεῖπεν αὐτὸν, ἐφθέγξατο μὲν ὁ Ἀπόλλων, ὁ δὲ Ἴαμος ἐζήτησε τὸν φθεγξάμενον, τίς ἦν. τὸ δὲ ἑξῆς λεγόμενον ἐφθέγξατο· ὄρσο τέκνον, δεῦρο· ταῦτα παρὰ Ἀπόλλωνος πρὸς Ἴαμον· ἄγε δὴ, ἀνίστασο παῖ, ἀπέλθωμεν εἰς τὴν ἐσομένην ὕστερον πολύκοινον καὶ πολυπληθῆ χώραν. λέγει δὲ τὴν Ὀλυμπίαν. ὡς δὲ θεὸς, μάντις ἀκριβής ἐστιν εἰς τὰ μέλλοντα. V.

108. Φάμας ὄπισθεν] τῇ ἐμῇ φωνῇ ἐπικατακολούθει. Ὁμηρικῶς δέ· Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, (Homer. Iliad. υ, 131.). V.

109. Πέτραν ἀλίβατον] τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἢ τὴν, ἐφ᾽ ἧς τὸν βαίνοντά ἐστιν ἀλιτεῖν διὰ τὸ ὕψος, ἢ ἐφ᾽ ἧς ἀνατέλλων πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. ὁ δὲ νοῦς· ὅρμησον, ὦ τέκνον, καὶ ἐλθὲ εἰς τὴν πολύκοινον ἐσομένην χώραν, κατακολουθῶν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ· παρεγένετο δὲ εἰς τὴν ὑψηλὴν πέτραν τοῦ Κρονίου, ἐν ᾧ Κρονίῳ παρέσχεν αὐτῷ διπλοῦν θησαυρὸν μαντείας. Πλειστόβροτον δὲ, παρ᾽ ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται. V.

111. Θησαυρὸν δίδυμον] ἕνα μὲν, τὸ κατὰ τὸ παρὸν εὐθέως φωνὴν ἀκούειν ψευδέων ἀνεπίγνωστον, ὕστερον δὲ καὶ παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς μαντεύεσθαι ἐκ τῆς τοῦ πυρὸς ἀναδόσεως. Ἄλλως. ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον, ἕως τὸ, βωμῷ, ὁ νοῦς· ἐδίδου δὲ ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἰάμῳ δίδυμον θησαυρὸν τῆς μαντείας, τότε μὲν φωνῆς κατακούειν ἀληθοῦς, ὅτε δὲ ὁ ἰσχυρὸς Ἡρακλῆς, τὸ τῶν Ἀλκαϊδῶν βλάστημα, τύχῃ ἐλθὼν εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ κτίσῃ τῷ αὐτοῦ πατρὶ περίβλεπτον καὶ πολυάνθρωπον πανήγυριν, καὶ τὸν νόμον καὶ θεσμὸν τῶν μεγίστων Ὀλυμπιακῶν ἄθλων, ἐπὶ τῷ τοῦ Διὸς ὑψηλοτάτῳ βωμῷ, τότε Ἴαμον ἐκέλευσεν ὁ Ἀπόλλων χρηστήριον θέσθαι, καὶ μαντεῖον τὸ διὰ τῶν θυμάτων. Ἄλλως.

μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἴαμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντείᾳ, ᾗ καὶ μέχρι τοῦ νῦν Ἰαμίδαι χρῶνται. ἀναλαμβάνοντες γὰρ τὰ τῶν ἱερείων δέρματα, ἐπιτιθέασιν εἰς τὸ πῦρ καὶ οὕτω μαντεύονται. ἔνιοι δὲ οὕτω φασί· τεμνομένοις δέρμασι μαντεύεσθαι αὐτούς. λαμβάνοντες γὰρ τὰς βύρσας τῶν ἱερείων ἔσχιζον, καὶ κατὰ τὰ σχίσματα ἐμαντεύοντο, ἀφορῶντες εἰς τὴν τομὴν, πότερον εὐθεῖά ἐστιν, ἢ οὔ. V.

113. Ψευδέων ἄγνωστον] ἀληθῆ. ἄγνωστος δὲ ψευδέων ἡ τῶν θεῶν φωνή. ἄλλοι δέ φασιν, ὀρνέων. V.

115. Σεμνὸν θάλος] τὸ βλάστημα τῶν Ἀλκαϊδῶν. φησὶ δὲ τὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. ἐκεῖνος γὰρ Ἀλκαίου παῖς. ἔνιοι μέντοι αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα Ἀλκαῖον καλεῖσθαι βούλονται, μετωνομάσθαι δὲ Ἡρακλῆ, Ἀπόλλωνος τοῦτο χρησμῳδήσαντος. V.

116. Πατρός θ' ἑορτάν] τό τε οὐκ ἔστιν ἀργὸν, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τοῦτο λέγει διὰ τὸ προϋπάρχειν ἐκεῖ Κρόνου ἱερὸν, ὅθεν καὶ Κρόνιος λόφος καλεῖται, ἢ διότι ἡ τοῦ Διὸς ἑορτὴ καὶ τῶν ἄλλων ἕνδεκα θεῶν ἦν, ὡς ἔφαμεν, τὸ, Ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις, ἐν τῷ Ψαύμιδος Ὀλυμπιονίκῃ. *) τὸ δὲ κτίσῃ, ἀντὶ τοῦ, ποιήσῃ, ὁ γὰρ κτίζων οἰκίαν ποιεῖ ταύτην. R.

Πλειστόμβροτον] παρ' ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται, τῷ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν μαντικῷ βωμῷ τοῦ Διός. V.

119. Χρηστήριον] ὅτι ἐμαντεύοντο ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ οἱ Ἰαμίδαι, ἢ μηρὸν πιμελῇ κεκαλυμμένον εἰς πῦρ ἐμβάλλοντες, ἢ δορὰν προβάτων σχίζοντες, καὶ ἐκ τῆς σχίσεως, εἰ μὲν εὐθεῖα γένηται, καλὰ ἔσεσθαι τὰ μαντευόμενα, εἰ δὲ λοξὴ, ἀποτρόπαια. R.

120. Ἐξ οὗ ὄλβος Ἰαμιδῶν ἕσπετο] ἰδίως τῇ φράσει ἐχρήσατο. ἀφ' οὗ δὴ χρόνου τὸ ἐνδοξότατον γένος τῶν Ἰαμιδῶν εὐδαιμονίᾳ ἠκολούθησεν· ἀντὶ δοτικῆς τὴν ἀκολουθίαν ἐχούσης πρὸς τὸν λόγον· ἀφ' οὗ τῷ τῶν Ἰαμιδῶν γένει ὁ ὄλβος ἠκολούθησε καθ' Ἕλληνας. V.

*) Olymp. V, 11.

Πολύκλειτον] Gl. Mss. β. γ. πολυδόξαστόν ἐστι.

122. *Τιμῶντες δ' ἀρετάς*] ἤτοι καθόλου γνωμικὸς ὁ λόγος, ἢ ἐπὶ τῶν Ἰαμιδῶν. οἱ δὲ Ἰαμίδαι τὰς ἀρετὰς τιμῶντες, ἀεὶ εἰς ἐπίδοξον ὁδὸν βίου ἔρχονται. V.

Τὸ τιμῶντες εἰ μὲν μετὰ τοῦ οἱ ἄρθρου εἴποις, καθολικῶς γνωμικὸς ἔσται ὁ λόγος· εἰ δὲ χωρὶς τοῦ αρθρου, πρὸς τοὺς Ἰαμίδας νοήσεις· καὶ τὸ "τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον," ἢ δι' αὐτοὺς, ἢ διὰ πάντας ἐρεῖς. Οἱ τιμῶντες δὲ, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἀσκοῦντες τὰς ἀρετὰς, ὥσπερ οὗτοι δηλονότι, εἰς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται, ἤγουν εἰς διάληλον, καὶ φανερὰν πολιτείαν. R.

123. *Τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον*] ἕκαστον γὰρ τῶν ἀνθρώπων τεκμαίρει καὶ μηνύει τὸ οἰκεῖον πρᾶγμα, ὡς Ὅμηρον η ποίησις καὶ Δημοσθένην ἡ ῥητορική. λείπει τό· ἐγὼ τοίνυν διὰ τοῦτο ἐπαινω. ὁ δὲ λόγος γνωμικός. V.

Ηγουν, ἕκαστον ἀνθρώπων ἡ πρᾶξις δεικνύει. ψόγος δὲ ἀπ' αλλων φθονούντων κρέμαται, ἀντὶ τοῦ, ἐπιφέρεται τούτοις, ὧν ἐπὶ την ἔνδοξον ὄψιν χάρις, νίκης δηλονότι, αἰδοια, ἤγουν αἰδοῦς ἀξία, στάζει, ἀντὶ τοῦ, παραγίνεται, πρῶτον, τουτέστιν ἐξαιρέτως, περὶ δωδέκατον δρόμον ἐλαυνόντων τοὺς ἵππους. R.

124. *Μῶμος δ' ἐξ ἄλλων*] φθόνος δὲ καὶ ψόγος ἐξ ἄλλων τινῶν, ἐκ τῶν φθονερῶν, ἐπικρέμαται τούτοις, οἷς ἂν ποτε κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν περὶ τὸν δωδεκάκυκλον δρόμον ἀγωνισαμένοις καὶ νικήσασιν, [del. καὶ οἷς ἂν] ἡ ἐκ τῆς νίκης χάρις ἔνδοξον τὴν ὄψιν παράσχῃ. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἐκ τῶν ἄλλων φθονούντων μῶμος ἐπικρέμαται τοῖς τετυχηκόσι τῶν τιμῶν τούτων· ο ον, οἱ μὴ τετυχηκότες τοὺς τυχόντας διαμωμῶνται, ὡς μηδενὸς ἀξιολόγου τετυχηκότας. V.

Τοῦτο λέγει ὑπὲρ τοῦ Ἁγησίου, ἢ ὡς φθονηθέντος παρά τινων διὰ τὴν κατορθωθεῖσαν αὐτῷ νίκην, ἢ ἁπλῶς τοῦτο λέγων, ὅτι οἱ νικῶντες βασκαίνονται. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει, φησὶ Σοφοκλῆς (Ajac. 157.). τὸ δὲ ποτὶ πρὸς τὸ μορφὰν συναπτέον, οὕτως· ο ς πρὸς τὴν μορφὴν τὴν εὐκλέα καὶ ἔνδοξον στάζει χάρις αἰδοία καὶ σεμνὴ, τουτέστιν,

οἷς διὰ τὴν κατορθωθεῖσαν αὐτοῖς νίκην, μεγάλη τις εὐφροσύνη συμβαίνουσα, χαρίεντα αὐτῶν τὰ πρόσωπα τίθησιν. ἡ γὰρ ἐν τῷ προσώπῳ ἐπιφαινομένη ἡδονὴ τεκμήριόν ἐστι τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἡδονῆς. δέον δὲ εἰπεῖν εὐκλεῶς πρὸς τὸ στάζει, εὐκλέα εἶπε πρὸς τὸ μορφάν. τὸ δὲ πρῶτον πρὸς τὸ στάζει συναπτέον, οὕτως· οἷς στάζει πρῶτον χάρις αἰδοία καὶ τὰ ἑξῆς. R.

127. *Αἰδοία ποτιστάζει*] ἐπεὶ οἱ νικῶντες δοκοῦσιν εὐειδεῖς εἶναι· ἐπιχαρίτους ποιεῖ τοὺς νικῶντας. V.

129. *Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος*] Κυλλήνη ὄρος Ἀρκαδίας, ἱερὸν Ἑρμοῦ. φησὶ δὲ, ὅτι, εἰ δὴ ἀληθῶς οἱ τοῦ Ἀγησίου πρόγονοι τὴν Κυλλήνην κατοικοῦντες, τὸ τῆς Ἀρκαδίας ὄρος, ἐτίμησαν διὰ δώρων καὶ θυσιῶν πολλῶν πολλάκις τὸν κήρυκα τῶν θεῶν, τὸν Ἑρμῆν, τὸν τῶν ἀγώνων δεσπόζοντα, καὶ τὰς μερίδας τῶν ἄθλων κεκληρωμένον, τὸν τὴν Ἀρκαδίαν τιμῶντα, τοῦτον ἂν εἴποιμεν καὶ νῦν, ὦ Σωστράτου παῖ, σὺν τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ, τελειοῦντά σου τὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ εὐδαιμονίαν. V.

Εἰ δ' ἀληθῶς, ὦ Ἀγησία, οἱ ἄνδρες, οἱ σοὶ πρόγονοι πρὸς μητρὸς, οἱ οἰκοῦντες ὑποκάτω τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης (Ἀρκὰς γὰρ ἦν πρὸς μητρὸς ὁ Ἀγησίας) θυσίαις λιτανευτικαῖς πολλάκις πολλαῖς ἐδώρησαν, ἀντὶ τοῦ ἐδωρήσαντο, ἐδεξιώσαντο, εὐσεβῶς τὸν κήρυκα τῶν θεῶν τὸν Ἑρμῆν, ὃς τῶν ἀγώνων ἐξουσιάζει καὶ μερίδος τῶν βραβείων, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν τε, τὴν καλῶς ἔχουσαν ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν, τιμᾷ, ἤγουν δοξάζει, οἰκῶν ἐν αὐτῇ. ἐκεῖνος ὁ Ἑρμῆς, ὦ παῖ τοῦ Σωστράτου, σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ Διῒ, τῷ βαρυγδούπῳ, τουτέστι, τῷ τῶν βροντῶν αἰτίῳ, τῶν τὸν βαρὺν κτύπον ἐργαζομένων, κραίνει, ἀντὶ τοῦ διοικεῖ τὴν εὐτυχίαν τὴν σήν. 140. δόξαν ἔχω, ἀντὶ τοῦ, λόγον φέρω τινὰ ἐπὶ γλώσσῃ· ἤγουν πρόχειρον εἰρῆσθαι ἀπὸ νοῦ δηλονότι, ὡς σίδηρον ἀπὸ ἀκονης λιγυρᾶς, τουτέστιν ὀξέως ποιούσης ἠχεῖν τὰ ἀκονώμενα, ὅς με ἕλκει ἐθέλοντα ἐπὶ πνοὰς καλλιρρόους, ἤγουν φωὰς εὐήχους, τὰς ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἀναφερομένας. R.

130. *Ἀγησία*] σημείωσαι, ὅτι κατὰ μητέρα Ἀρκὰς ἦν ὁ Ἀγησίας. V.

Μάτρωες ἄνδρες] οἱ πρὸς μητρὸς συγγενεῖς σου. ἐνταῦθα γὰρ ἡ σὴ προμήτωρ Εὐάδνη, ὡς ἔφαμεν, ἀνετράφη ὑπὸ τῷ Αἰπύτῳ. R.

131. *Δώρησαν* (sic) *θεῶν κάρυκα*] ἀντὶ τοῦ ἐδωρήσαντο τῷ κήρυκι τῶν θεῶν, ἢ χοροῖς ἐτίμησαν αὐτόν. V.

134. *Ὃς ἀγῶνας ἔχει*] ἐναγώνιος γὰρ ὁ θεός· ἢ ὅτι κήρυξ· κήρυξ δὲ καὶ ἐν ἀγῶσιν· ἢ ὅτι τῆς πάλης εὑρετής. V.

Ἔχει] Gl. Ms. γ. κρατεῖ.

136. *Τὸ τιμᾷ* εἰ μὲν γ' πρόσωπον νοήσεις, οὕτως ἐρεῖς· καὶ τιμᾷ τὴν Ἀρκαδίαν, τὴν εὐάνορα, διὰ τον νεὼν αὐτοῦ ἐκεῖ εἶναι· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ τιμῇ, τὸ ἔχει ἀπὸ κοινοῦ λάβῃς, οὕτω· καὶ ἔχει τὴν εὐάνορα Ἀρκαδίαν ἐν τιμῇ, τουτέστιν, ἢ ἐκεῖ κατοικῶν τιμᾶται, ἢ ἐκεῖ κατοικεῖ εἰς ταύτης τιμήν. R.

140. *Δόξαν ἔχω ἕως τοῦ, ἔτικτεν*] ὁ νοῦς· ἔχω τινὰ καὶ ἑτέραν δόκησιν, οὕτω με προτρεπομένην λέγειν περὶ σοῦ, ὡσανεὶ τῆς ἀκόνης, τῆς ὀξύνειν δυναμένης τὸ παραθηγόμενον· ἥτις δόκησις θέλοντί μοι καὶ βου ομένῳ προσέρπει καὶ προσπίπτει ὑπὸ ταῖς τῶν αὐλῶν πνοαῖς καὶ τῶν ηχων. διὰ πνοῆς γὰρ ὁ ἦχος ἐκφέρεται· ἥτις δόκησίς ἐστι, τὸ ὑμνεῖν σε ἐκ τῆς ἐμῆς προγόνου Μετώπης, ἀπὸ Στυμφήλου, πόλεως Ἀρκαδικῆς. μητρομάτορα δὲ τὴν Μετώπην λέγει ὁ Πίνδαρος οὕτω· θυγάτηρ μὲν γὰρ ἦν Μετώπη Λάδωνος, τοῦ τῆς Ἀρκαδίας ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ, τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ· ἐκ ταύτης γέγονε νύμφη τὶς Θήβη· ἀφ' ἧς η πόλις. Θηβαῖος δὲ ὁ Πίνδαρος. διὰ τοῦτο ματρομάτορα ἰδίαν λέγει τὴν Μετώπην. V.

Τὸ, ἔχω τινὰ ἐπὶ γλώττῃ δόκησιν ἀκόνας λιγυρᾶς, τοῦτο λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἐπέρχεταί μοι ἔννοιά τις καὶ λόγος ἡδὺς ὑπὲρ σοῦ, παρακινῶν με λέγειν τοῦτο πρὸς σέ. ὥσπερ γὰρ ὁ ἀκόνη ὀξύνει τὸ παραθηγόμενον, οὕτω καὶ ἡ ἐμὴ μουσικὴ ὥσπερ τις ἀκόνη ἐστὶ πρὸς ἐμέ. ἐπεὶ δὲ διὰ τῆς μουσικῆς ἔψαλλε πάντα τὰ αὐτοῦ ποιήματα, εἰκότως καὶ τὴν νῦν ἐπερχομένην αὐτῷ δόκησιν, ὑπὲρ τοῦ Ἀγησίου εἰπεῖν, τῆς

αὐτοῦ μουσικῆς ταύτην εἶναί φησι. τὸ δὲ πνοαῖς αὐλῶν λέγει, διότι καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ μετὰ αὐλῶν ἦδε τοὺς ὕμνους. R.

141. Ἀκόνας λιγυρᾶς] ἀκόνην ὀξεῖαν φησὶ τὴν μουσικήν. λιγὺς γὰρ νῦν ὁ ὀξύς. Καὶ Ὅμηρος· (Iliad. β, 246.) Θερσίτ᾽ ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, Ἴσχεο. οὐ γὰρ ἔνι χωρητὸν, ἄκριτα λέγοντα ἡδὺν εἶναι. Ἄλλως. ἀκόνης τινὸς δόκησιν ἔχω ἐπὶ γλώσσης, ὅ ἐστι παρακονῶμαι. [ἢ οὕτως· ἡ δόκησις, ἀκόνημα. ὃ δοκῶ παρὰ τῶν ἀνδρῶν, τοῦτό μοι ἀκόνη ἐστὶν ἡ παροξύνουσά με καὶ παρορμῶσα.] ἢ οὕτω· τῆς λιγυρᾶς ἀκόνης ἔχω δόκησιν ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἥτις κραίνει τῆς εὐτυχίας τὴν δόκησιν. ὁ δὲ νοῦς· ὀξὺς ὢν, ὀξύτερος γίνομαι, παρ᾽ ἀκόνης, τῆς δοκήσεως, θηγόμενος. V.

143. Καλλιῤῥόοισι] ταῖς ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἀναφερομέναις τῶν μετ᾽ αὐλοῦ ὕμνων. V.

Ματρομάτωρ] ἡ τῆς μητρὸς τῆς ἐμῆς μήτηρ. πῶς δὲ, ἐπιόντες δείξομεν. λιγυρᾶς δὲ νῦν τῆς ὀξείας. V.

Ματρομάτωρ ἐμά. μητρομήτωρ ἐστὶν ἐμὴ, ἀντὶ τοῦ, τῆς ἐμῆς πατρίδος, τουτέστι τῶν Θηβῶν, μήτηρ ἡ Μετώπη ἡ εὐανθὴς, ἤγουν ἡ φαιδρὰ, ἡ τῆς Στυμφαλίδος θυγάτηρ. θυγατέρα δὲ λέγουσι τὴν Μετώπην τῆς Στυμφαλίδος, διὰ τὸ εἶναι τὴν Στυμφαλίδα περιεκτικὴν αὐτῆς. μητρομήτωρ δὲ εἰπὼν, ἐπάγει ὡς ἑρμηνεύων· ἥτις, ἤγουν ἡ Μετώπη τὴν Θήβαν ἔτεκε τὴν πλήξιππον, ἤγουν τὴν πλήττουσαν τοὺς ἵππους ἐν τοῖς δρόμοις, τουτέστι τὴν ἱππικὴν, τὴν πολεμικήν. ταύτης ἐπέραστον ὕδωρ πίομαι, ἀντὶ τοῦ· εὐπορίαν λόγων ἀπὸ ταύτης πορίσομαι, ποικίλον ὕμνον συντιθεὶς χάριν ἀνδρῶν αἰχμητῶν, τουτέστι πολεμιστῶν. R.

144. Στυμφαλὶς εὐανθὴς Μετώπα] Μετώπη Ἀσωποῦ μὲν ἦν γυνὴ, μήτηρ δὲ Θήβης, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις Θήβη προσηγορεύθη. διὰ τὴν οἰκειότητα οὖν, φησὶν ὁ Πίνδαρος, τὴν πρὸς ἐμὲ τῆς Μετώπης, ἥτις Θήβης μήτηρ τῆς ἐμῆς πατρίδος, ἕλκεταί με ἡ Μετώπη Ἀρκὰς οὖσα. τὴν δὲ Μετώπην φασὶ γήμαντα Ἀσωπὸν τὸν Ὠκεανοῦ, Λάδωνος οὖσαν θυγατέρα, τεκνῶσαι Κέρκυραν, Αἴγιναν, Σαλαμῖνα,

Θήβην, Ἅρπινναν, Νέμεαν. εὐανθὴς δὲ Μετώπα, ἡ ἀκμαία καὶ ἀνθηρὰ, ἵν' ὁ λόγος ἐπὶ τῆς νύμφης ἀκούηται. Ἄλλως. Στύμφηλος ὑπόκειται τῇ Κυλλήνῃ, ἔστι δὲ τῆς Ἀρκαδίας. οἱ δὲ κατὰ τὴν μητέρα πρόγονοι τοῦ Ἀγησίου, Στυμφήλιοί εἰσιν. Φιλοστέφανος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυλλήνης φησὶ Κυλλήνην καὶ Ἑλίκην θρέψαι. ἐναγωνίου δὲ ὄντος τοῦ θεοῦ, φησὶν ὅτι οἱ περὶ τὸν Ἀγησίαν διὰ τὴν συγγένειαν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ, εἰκότως νικῶσιν. Ἄλλως. Στυμφαλὶς εὐανθής. Στύμφηλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος· (Iliad. β, 608.)

Στύμφηλόν τ' εἶχον καὶ Παῤῥασίην ἐνέμοντο.

ματρομάτορα δὲ λέγει τὴν Μετώπην ὁ Πίνδαρος οὕτω. Μετώπη θυγάτηρ μὲν Λάδωνος τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἥτις Μετώπη ἐγέννησε τὴν ἱππικὴν Θήβην κατὰ ἀναφορὰν τῶν ἐνοικούντων ἐν Θήβαις. V.

Στυμφαλὶς] ἤγουν Ἀρκαδική. Στύμφαλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας. τὸ δὲ εὐανθὴς, ἀντὶ τοῦ ὡραία. Ἱστορία. Ἡ Μετώπη θυγάτηρ ἦν Λάδωνος τοῦ ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ, τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἀφ' οὗ θυγατέρα ἔσχε Θήβην, ἧς ἡ πόλις ἐπώνυμος. Θηβαῖος δὲ ὁ Πίνδαρος. διὸ καὶ τὴν Μετώπην μητρομήτορα καλεῖ, οἱονεὶ μητέρα τῆς μητρὸς αὐτοῦ Θήβης. φασὶ δὲ τὴν Μετώπην οἱ μὲν λίμνην, οἱ δὲ ποταμόν. R.

146. Τᾶς] ταύτης οὖν τῆς (Θήβης τῆς) Μετώπης. λέγει δὲ νῦν τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν τῇ ἡρωΐδι. ὅτι δὲ ἡ Μετώπη τῆς Ἀρκαδίας ποταμὸς, Καλλίμαχος ἱστορεῖ ἐν ὕμνοις· (in Jov. 26.) Πολύστειόν τε Μετώπην. V.

147. Πίομαι ἀνδράσιν ἕως τοῦ ὕμνον] ἀνδράσι νῦν, τῷ τε Ἀγησίᾳ καὶ τοῖς τούτου προγόνοις. τὸ δὲ πλέκων ἤτοι πρὸς τὸ ποικίλον καὶ διάφοραν τῆς φθογγῆς (λέγουσι γὰρ καὶ στροφὰς ᾠδε) ἢ ὡς ἐπὶ στεφάνου μουσικῆς. ὁ δὲ λόγος· ὦ τῆς ἐμῆς πατρίδος Ἀρκαδικῆς Μετώπη. λέγει δὲ, τοῦ ποταμοῦ γεύσομαι τῷ ὕμνῳ, καὶ εἰς τὸ ἐγκώμιον ἀναλήψομαι, αὐτῷ τε τῷ Ἀγησίᾳ καὶ τοῖς τούτου ἀν-

δρείοις καὶ πολεμικωτάτοις προγόνοις τὸν ποικίλον καὶ πολύφθογγον ὕμνον διαπλέκων καὶ συντιθείς. V.

148. Ὄτρυνον νῦν ἑταίρους, Αἰνέα] ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Αἰνέαν τὸν χοροδιδάσκαλον. Αἰνέας γὰρ οὗτος χοροδιδάσκαλος, ᾧ ἐχρήσατο διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι, καὶ μὴ δύνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ δι᾽ ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς, ὅπερ οἱ πλείους καὶ μεγαλόφωνοι τῶν ποιητῶν ἀγωνιζόμενοι ἐποίουν, δι᾽ ἑαυτῶν διδάσκοντες τοὺς χορούς. ἀπέστρεψεν οὖν τὸν λόγον ὁ Πίνδαρος πρὸς τὸν Αἰνέαν λέγων· παρόρμησον νῦν, ὦ Αἰνέα, τοὺς ἑταίρους τοὺς ἐν τῷ χορῷ, ὥστε ὑμνῆσαι πρῶτον μὲν τὴν Ἥραν, ἔπειτα δὲ γνωρίσαι τοῖς λόγοις ποίησον αὐτοὺς, εἰ κατὰ τὸν ἀληθῆ λόγον ἐκφεύγομεν τὸ ὄνειδος τῶν Βοιωτῶν, καὶ τὴν παροιμίαν, τὴν λεγομένην, Βοιωτία ὗς. ἡ δὲ παροιμία ἐντεῦθεν. Ὕαντες, ἔθνος βάρβαρον ἀρχαῖον, κατῴκησαν τὴν Βοιωτίαν, οὓς τινες ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ονόματος, ἀντὶ τοῦ Ὕαντας λέγειν, Ὗς ἐκάλουν. ὥστε καὶ τοῖς ὕστερον διαδοθῆναι τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν, καὶ λοιπὸν νομισθῆναι, διὰ πολλὴν ἀλογίαν καὶ ἀγροικίαν οὕτως ἐξ ἀρχαίου αὐτοὺς κεκλῆσθαι, τούς τε βουλομένους εἰς ἀπαιδευσίαν ἐπισκώπτειν τινὰς τοῦτο λέγειν, Βοιωτία ὗς. ὁ δὲ νοῦς· παρόξυνον ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὺς χορευτὰς, ὦ Αἰνέα, πρῶτον μὲν τὴν Ἥραν τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει Παρθενίαν ἀνυμνῆσαι, καὶ γνῶναι ἀληθέσι λόγοις διὰ τοῦ ὕμνου ποίησον τοὺς ἀκούοντας, εἰ ἀποφεύγομεν ἐκεῖνο τὸ ὄνειδος, ὃ ἀμουσίας ἕνεκα ἡμῖν τοῖς Βοιωτοῖς προστρίβεται. ὑπάρχεις γὰρ τῶν Μουσῶν ἄγγελος ὀρθὸς καὶ ὑποφήτης, καὶ τρόπον τινὰ σκυτάλη καὶ σκῆπτρον τούτων τυγχάνεις, καὶ κρατὴρ ἡδὺς τῶν ὕμνων, ἀντὶ τοῦ, μουσικώτατος γὰρ εἶ. V.

Ὦ Αἰνέα, διέγειρον νῦν τοὺς ἑταίρους, ἤγουν τοὺς συγχορευτὰς, πρῶτον μὲν ὑμνῆσαι τὴν Ἥραν τὴν Παρθενίαν, ἤγουν τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας τιμωμένην, ἔπειτά τε γνῶναι, ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιησαι κατ᾽ ἀληθῆ λόγον, εἰ φεύγομεν τὴν Βοιωτίαν υν, λέγω τὸ ἀρχαῖον ονειδος, τουτέστι τὴν παλαιὰν διαβολὴν, τὴν ἐπὶ τῇ

ἁμουσίᾳ. ὑπάρχεις γὰρ ἄγγελος ὀρθὸς, ἤγουν κήρυξ ἀληθὴς, τῶν καλλιτρίχων Μουσῶν σκυτάλη, τουτέστι ῥάβδος, γλυκὺς κρατὴρ, ἤγουν γλυκὺ ἀγγεῖον, γλυκὺς οἶνος τῶν ᾠδῶν τῶν ἀγαφθέγκτων, τουτέστιν, ὧν πολὺ τὸ κλέος. Οὗτος ὁ Αἰνέας χοροδιδάσκαλος ἦν τοῦ παρὰ Πινδάρου χοροῦ, ᾧτινι πρὸς τὸν δῆμον ἐχρῆτο Πίνδαρος, διδάσκοντι τὰ αυτοῦ ποιήματα, καὶ μεθ' ἑταίρων ψάλλοντι διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν ἀξίως. Ἱστορία. Ἅπαντες, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ βάρβαρον, ᾤκησαν ἐν Βοιωτίᾳ, οὓς διὰ πολλὴν προσοῦσαν αὐτοῖς ἀλογίαν, σκώπτοντές τινες καὶ παραφθείροντες τὸ ὄνομα, ἕνα ἕκαστον τούτων ὗν ἔλεγον, καὶ ἐπεκράτησε τοσοῦτον αὕτη ἡ διαφθορὰ, ὡς ὄνειδος τοῖς Θηβαίοις τοὺς ἄλλους προφέρειν ταύτην τὴν παροιμίαν τὸ, Βοιωτία ὗς. λέγει οὖν ὁ Πίνδαρος πρὸς τὸν Αἰνέαν· διέγειρον τὸν τὰ ἔπη ᾄδοντα χορὸν, ἵνα γνῶσιν ἅπαντες, ὡς οὐ τῇ παροιμίᾳ προσήκομεν τῇ λεγούσῃ, Βοιωτία ὗς, ἀλλ' ἐσμὲν Μουσῶν θρέμματα. R.

149. Ἥραν Παρθενίαν] τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας τιμωμένην. ἴν' ᾖ, τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ· οὕτως δὲ καὶ ἐν Ἄργει τιμᾶται Ἥρα. V.

152. Εἰ φεύγομεν Βοιωτίαν ὗν] διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν (G. ἀλογίαν) τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις· (Fragm. p. 49. Schneid.) Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον. καὶ Κρατῖνος· Οὗτοι δ' εἰσὶ συοβοιωτικὸν πεζοφόρον [κρουπεζ. Huschk. Anal. p. 291. *Ex Schedis.*] γένος ἀνδρῶν. V.

154. Ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισῶν] τῶν εὐκόμων Μουσῶν ἀξιόλογε ἄγγελε καὶ κῆρυξ. σκυτάλην γὰρ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· (Brunck. Analect. I. p. 46.) „Ἀχνυμένη σκυτάλη.“ ἡ δὲ σκυτάλη τοιοῦτόν ἐστι. Λάκωνες κήρυκας διαπεμπόμενοι, ξύλον μελαίνοντες περιείλισσον λευκῷ ἱμάντι, καὶ περιέγραφον τῷ τε ἱμάντι καὶ τῷ ξύλῳ, εἶτα ὑπέλυον, ὥστε τὴν ἀκολουθίαν τῆς γραφῆς μὴ σώζεσθαι, εἰ μὴ προστεθείη πάλιν ὁ ἱμάς· καὶ οὕτω διὰ μὲν ἑτέρου τὸν ἱμάντα, διὰ δὲ ἑτέρου τὸ ξύλον ἀπέστελλον. οἱ

δὲ, ὅτι ξύλον τὶ στρογγύλον, ὅπερ εἰς δύο ποιοῦντες *), τὸ μὲν ἥμισυ κατεῖχον αὐτοὶ, τὸ δὲ ἕτερον ἐδίδουν τῷ στρατηγῷ τῷ ἐκπεμπομένῳ εἴς τινα πόλιν· εἶτα, εἰ ἐβούλοντο δηλῶσαι αὐτῷ περὶ ἀποῤῥήτων, ἱμάντι περιειλίσσοντες ὃ εἶχον αὐτοὶ ξύλον, ἐπέγραφον, ὅντινα δεχόμενος ὁ ἁρμοστὴς περιείλει ᾧ εἶχεν ἐκεῖνος ἀποκόμματι, καὶ οὕτως ἀνεγίνωσκεν. ἦσαν δὲ ἁρμοσταὶ Λακεδαιμονίων εἴκοσιν. ἄλλοι δὲ, ὅτι ἐχρῶντο πλατείαις σκυτάλαις οἱ Λάκωνες, ἐγγράφοντες αὐτοῖς τὰς ἐπιστολὰς, καὶ ἐγκλείοντες εἰς σκύτινα ἀγγεῖα, καὶ οὕτω σφραγίζοντες. V.

Ἱστορία. ὅτε πρός τινα πόλιν οἱ Λάκωνες στρατηγὸν ἔπεμπον, βουλόμενοι δηλῶσαί τι αὐτῷ τῶν ἀποῤῥήτων, οὐκ ἐπίστευον χάρτῃ, ἀλλὰ τοιοῦτό τι ἐποίουν· τορεύοντες ξύλον στογγύλον τριῶν ἢ τεσσάρων πήχεων, καὶ τέμνοντες εἰς δύο, τὸ μὲν ἓν τῷ ἐκπεμπομένῳ στρατηγῷ ἐδίδουν· θάτερον δὲ αὐτοὶ κατεῖχον. ὁπότε δὲ πρὸς αὐτὸν μηνῦσαί τι ἐβούλοντο, περιειλίσσοντες στενὸν ἱμάντα τῷ παρ᾽ αὐτοῖς ξύλῳ ἔγραφον· εἶτα ἀπολύσαντες τὸν ἱμάντα τῷ στρατηγῷ αὐτὸν ἔπεμπον. ὁ δὲ ἐνειλίσσων τῷ οἰκείῳ ξύλῳ τοῦτον, ἀνεγίνωσκε τὰ γεγραμμένα πρὸς αὐτόν. λέγει οὖν τὸν Αἰνέαν σκυτάλην Μουσῶν, οἱονεὶ ἄγγελον τῶν αὐτοῦ ἐπῶν πρὸς τοὺς ἄλλους. R.

156. Εἶπον δὲ] εἰπὲ δὲ τοῖς ἑταίροις μεμνῆσθαι τῶν Συρακουσῶν τε καὶ τῆς Ὀρτυγίας, ἥντινα, ἤγουν τὴν Ὀρτυγίαν, καθαρῷ σκήπτρῳ διοικῶν ὁ Ἱέρων, τουτέστιν, ἁγνῇ καὶ καθαρᾷ βασιλείᾳ, ἄρτια, ἤγουν ἔγκαιρα, ἀληθῆ βουλευόμενος, ἀμφέπει, τουτέστι, περιέπει, τιμᾷ τὴν Δήμητραν τὴν φοινικόπεζαν, ἤγουν τὴν ἐρυθροὺς ἔχουσαν πόδας; ἀπὸ μέρους δὲ πᾶσαν ἐρυθρὰν θέλει δηλοῦν· καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τῆς λευκίππου, ἤγουν τῆς Κόρης, τῆς καὶ Περσεφόνης, τὴν ἑορτὴν τιμᾷ δηλονότι, καὶ τὸ κράτος τοῦ Διὸς τοῦ κατὰ τὴν Αἴτνην τιμωμένου, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, καὶ τὸν Δία τὸν κατὰ τὴν Αἴτνην τιμώμενον. λεύκιππον δὲ λέγει τὴν Περσεφόνην, ἐπεί φασι μετὰ τὴν ἁρπαγὴν, ἣν ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Πλούτων, εὑρεθεῖσαν διὰ λευκοπώλου ἅρματος ἀνῆχθαι ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὸν Ὄλυμπον. R.

*) G. al. Schol. διαπρίζοντες.

Συρακουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας] Ὀρτυγία νῆσος ταῖς Συρακούσαις παρακειμένη τὸ πρότερον· νῦν δὲ συνήφθη τῇ πόλει ταῖς Συρακούσαις. Ἄλλως. νῆσος πρὸ τῶν Συρακουσῶν, ἧς αρχει ὁ Ἱέρων. ὅτι ἡ τῶν Συρακουσίων νῆσος Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι Ἀγησίας ἐπολιτεύετο ἐν Συρακούσαις. ἦν δὲ τὸ ἀνέκαθεν Στυμφήλιος ἐξ Ἀρκαδίας. ἥντινα, φησὶ, τὴν τῶν Συρακουσῶν πόλιν Ἱέρων καθαρῷ σκήπτρῳ διοικῶν, ἴσα καὶ δίκαια βουλευόμενος, τιμᾷ καὶ θεραπεύει τὴν Δήμητραν, τὴν ἀνθηρὸν καὶ ἐρυθρὸν ἔχουσαν πόδα, ἀπὸ μέρους, καλήν. πέζα γὰρ ὁ ποῦς. V.

159. *Φοινικόπεζαν*] κοκκινόπουν. Gl. Ms. γ.

160. *Λευκίππου τε θυγατρὸς*] ἀπὸ κοινοῦ ἀμφέπει, καὶ τῆς λευκοὺς ἵππους ἐχούσης θυγατρὸς αὐτῆς· λέγει δὲ τῆς Κόρης. λεύκιππον δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ λέγεται μετὰ τὴν ἁρπαγὴν ἡ Κόρη, ἣν ὑπέστη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, εὑρεθεῖσα λοιπὸν ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, Δημήτρας, λευκοπώλῳ ἅρματι ἀνῆχθαι εἰς τὸν Ὄλυμπον πρὸς τὸν Δία. λέγεται δὲ ὁ Ἱέρων τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης ἱεροφάντης. V.

Τὸ *ἀμφέπει* ἀπὸ κοινοῦ. ἐν γὰρ τῇ Σικελίᾳ τὰ τῆς Περσεφόνης ἀνακαλυπτήρια ἐτελεῖτο. λεύκιππον δὲ λέγει τὴν Περσεφόνην, ἢ διότι ἔθος ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς, τοιούτοις ἐπιθέτοις κοσμεῖν τοὺς θεοὺς, ὡς καὶ ἀνωτέρω φοινικόπεζαν εἶπε τὴν Δήμητρα, ἢ διότι λευκῷ ἅρματι ἐποχουμένη εὑρέθη ὑπὸ τῆς μητρὸς, ὅτε ἁρπασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐζήτει αὐτήν. R.

162. *Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου*] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀμφέπει. περιέπει δὲ καὶ θεραπεύει ὁ Ἱέρων καὶ τὸ κράτος τοῦ Διὸς τοῦ κατὰ τὴν Αἴτνην τιμωμένου. V.

Ἁδύλογοι δέ μιν λύραι] αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων πνοαί. ὁ δὲ λόγος· αἱ δὲ ἡδύλογοι αὐτὸν πνοαὶ τῶν ὀργάνων καὶ ᾠδαὶ γνωρίζουσιν, ἤτοι ὡς πολυύμνητον διὰ τὰ κατορθώματα, ἢ ὡς καὶ αὐτὸν μουσικῆς ἔμπειρον. φησὶ γάρ που ἔμπροσθεν· (I, 22.) Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ. V.

Ἁδύλογοι δὲ, ἤγουν γλυκύφθογγοι. τοῦτο δὲ λέγει, ἢ διότι μουσικῇ καὶ αὐλοῖς ἔχαιρεν, ὡς καὶ πρώην ἔφη· Ἀγλαΐ-

ζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ· ἢ διότι αὐτὸν ἑκάστοτε ἐπαινεῖ, ἵν' ᾖ· αἱ λύραι αἱ ἐμαί. ἐκ δὲ πάντων τούτων, ὧν ἄνω ἔφην, δείκνυσιν αὐτὸν νομίμως ἄρχοντα, ἄριστα βουλευόμενον, πρὸς θεοὺς εὐσεβέστατον, καὶ βίον ἐνήδονον ζῶντα. — Ἀδύλογοι δέ μιν. ἡδύλογοι δὲ λύραι καὶ μολπαὶ γινώσκουσιν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ, λύραι δὲ καὶ μολπαὶ δι' ἡδέων λόγων ὑμνοῦσιν αὐτὸν, ἤγουν τὸν Ἱέρωνα, διὰ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ. R.

163. *Μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον*] ὁ λόγος εὐκτικός. μὴ δὴ οὖν, ὦ θεοὶ, θραύσοι καὶ ἀφανίσοι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν ὁ μακρὸς χρόνος, ἀλλὰ φιλοφροσύναις καὶ εὐθυμίαις ἐπεράστοις εἴη τὸν Ἱέρωνα τὸ τοῦ Ἀγησίου ἐγκώμιον δέξασθαι. V.

Εἴθε μὴ θραύσοι, ἤγουν μὴ κοιμίσοι, μὴ ἀφανίσοι ὁ χρόνος ὁ ἐφέρπων, τουτέστιν ὁ ἐπερχόμενος, τὸν ὄλβον, ἤτοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ, δηλονότι τοῦ Ἱέρωνος. R.

165. *Σὺν φιλοφροσύναις δὲ*] ἤγουν δεξιώσεσιν ἐπεράστοις. εἴθε δέξαιτο τὸν ὕμνον τοῦ Ἀγησίου, ὃν ὑμνεῖται δηλονότι ὁ Ἀγησίας, οἴκοθεν, ἤγου ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ Ἀγησίου, λέγω ἀπὸ τῶν τειχῶν τῶν Στυμφαλίων, τουτέστι, τῶν πόλεων τῶν ἐν Στυμφαλίδι, προσερχόμενον οἴκαδε, ἤγουν εἰς τὴν ἑτέραν αὐτοῦ πατρίδα, ἤτοι τὴν Σικελίαν. Ἀρκὰς γὰρ καὶ Συρακούσιος ὁ Ἀγησίας. λέγω λείποντα τὸν ὕμνον τὴν μητέρα τῆς Ἀρκαδίας τῆς καλῶς ἐχούσης ἕνεκα θρεμμάτων, τουτέστι τὴν Στυμφαλίδα. R.

167. *Οἴκοθεν οἴκαδε*] ὅτι Ἀρκὰς καὶ Συρακούσιος ὁ Ἀγησίας. ὁ δὲ νοῦς· οἰκεῖον ὄντα καὶ ουκ ἀλλότριον, ἢ ἴδιον ἐξ ἰδίων. εἰ γὰρ καὶ ἐν Σικελίᾳ δοκεῖ οἰκεῖν ὁ Ἀγησίας, ὅμως ἐκ μητρὸς Ἀρκάς ἐστιν, ὥσπερ ἐδείχθη ἀνωτέρω. V.

Τὸ Στυμφαλίων] ἀντὶ τοῦ Ἀρκαδικῶν. Στύμφαλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας. ἔστι δὲ καὶ τὸ οἴκοθεν, καὶ τὸ Στυμφαλίων τειχέων, καὶ τὸ ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας, ταυτό. τὸ δὲ οἴκοθεν οἴκαδε, παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἰόντων. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Ἀρκαδίας ἔξωθεν ἀπὸ, ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ματέρα.

ὥσπερ γὰρ φαμὲν, ἀνθρώπῳ Αἰθιοπίας συνέμιξα, ἤγουν Αἰθίοπι, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ δὲ εὐμήλοιο, ἢ πολυθρέμμονος ἢ πολυκάρπου, ἀπὸ μέρους. μῆλον γὰρ καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ πρόβατον. R.

168. *Ποτινισσόμενον*] παραγινόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· δέξαιτο ὁ Ἱέρων ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας ἐρχόμενον τὸν ὕμνον, καὶ καταλιπόντα τὴν Στύμφηλον πόλιν, ἥτις ἐστὶ μητρόπολις τῆς εὐμήλου Ἀρκαδίας, καὶ εἰς Ἀρκαδίαν παραγινόμενον. V.

170. *Ἀγαθαὶ δὲ πέλοντι*] ἀστείως ἀπολογεῖται· τουτέστι τὸν νικηφόρον δύο πατρίδων εἶναι· καί φησιν· ὥσπερ ἐστὶν λυσιτελὲς καὶ συμφέρον ἐν χειμῶνι καὶ νυκτὶ, τὴν νῆα δύο ἀγκύραις ἐπερείδεσθαι, οὕτως ἐπικερδὲς καὶ, δύο πατρίδας ἔχειν τὸν νικηφόρον. ἡ δὲ ἔμφασις, ὅτι ἐκπίπτοντες τῆς ἑτέρας πόλεως, ἐπὶ τὴν ἑτέραν δύνανται σώζεσθαι παραγινόμενοι. V.

Ἀγαθαὶ δέ εἰσι δύο ἄγκυραι ἐκ νηὸς ταχείας *ἀπεσκίμφθαι*, ἤγουν κρέμασθαι, ἐρείδουσαι αὐτήν· τουτέστιν, ἀγαθαὶ δὲ δύο πατρίδες, δεξιοῦσθαι τινὰ, ὥσπερ δύο ἄγκυραι ἀπεσκίμφθαι ἐκ νηὸς ταχείας. ἀπὸ τοῦ σκίμπους, σκίμποδος, σκίμπτομαι, τὸ στηρίζομαι, ἀφ' οὗ τὸ ἀπεσκίμφθαι. ὁ θεὸς εἴθε παρέχοι τὴν μοῖραν τούτων, ἤγουν τῶν Ἀρκάδων, ἐκείνων τε τῶν Συρακουσίων, κλυτὴν, τουτέστιν ἐπὶ πολλὰς ἀκοὰς ἐρχομένην μετὰ δόξης.

Δύ' ἄγκυραι] τοῦτο εἶπε, διὰ τὸ ἔχειν τὸν Ἀγησίαν δύο πατρίδας, Ἀρκαδίαν καὶ Συρακούσας. ὥσπερ γὰρ χειμαζομένης νηὸς ἐν νυκτὶ αἱ δύο ἄγκυραι ὑφάλου πέτρας ἐχόμεναι σώζουσιν αὐτὴν, καὶ μὴ τοῖς ἀνέμοις ὑπείκειν ἐργάζονται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δύο πατρίδας ἔχων ὠφελεῖται· ἀτυχούσης γὰρ τῆς μιᾶς ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν σώζεται. R.

174. *Τῶνδ' ἐκείνων τε*] ὁ νοῦς· θεὸς οὖν τῶν Ἀρκάδων τὴν μοῖραν καὶ τὴν Συρακουσίων παρέχοι τῷ Ἀγησίᾳ καλλίστην. V.

175. *Φιλέων δέσποτα*] σὺ δὲ, ὦ δέσποτα Πόσειδον, ἄνερ τῆς Ἀμφιτρίτης, πάρεχε τῷ Ἀγησίᾳ εὐθὺν πλοῦν, καὶ ἄκμητον, ὃν ἔν τε εὐθυμίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ ὄντα παρέσχες, διανήξασθαι τὸν βίον· καὶ τὸν ἐμὸν δὲ ὕμνον εἰς ἄνθος, καὶ τὸν καρπὸν εἰς δόξαν ἔπαιρε. V.

Σὺ δὲ, ὦ δέσποτα ποντόμεδον, ἤγουν βασιλεῦ τῆς θαλάττης, ἄνερ τῆς Ἀμφιτρίτης, τῆς χρυσηλακάτου, φιλῶν τοῦτον, ἤγουν τὸν Ἀγησίαν, ὡς ἀπόγονον σὸν, εὐθὺν πλοῦν, ἀντὶ τοῦ ἄπονον ζωὴν δίδου, αὐτῷ δηλονότι, καμάτων, ἀντὶ τοῦ δυστυχιῶν, ἐκτὸς οὖσαν· τῶν ἐμῶν δὲ ὕμνων τὸ ἄνθος εὐτερπὲς ἄεξε, ἀντὶ τοῦ αὖξον, τερπνὸν ποίει. ἄεξε, αὔξανε, ἤτοι ἡδεῖς τοὺς ὕμνους τοῖς δεχομένοις καὶ κρείττονας τῶν ἄλλων ποίει. R.

Carmen VII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑβδόμου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ ἑβδόμου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιά. Τὸ ά Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' Εὐριπίδειον. Τὸ έ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ς' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ β'. Τὸ ή ἐγκωμιολογικόν. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ ς', δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ί Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιά δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιγ'. Τὸ ά δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ β' προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ έ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. Τὸ ς' περιοδικόν, διπλοῦς τροχαῖος. Τὸ ζ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ή τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ί ἰαμβέλεγος, τοῦ πρώτου ἰάμβου λελυμένου. Τὸ ιά Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιβ' προσοδιακὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιγ' Στησιχόρειον.

Διαγόρᾳ Ῥοδίῳ πύκτῃ.] Ταύτην τὴν ᾠδὴν ἀνακεῖσθαί φησι Γόργων ἐν τῷ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ χρυσοῖς γράμμασιν. ὁ Διαγόρας οὗτος υἱὸς μὲν ἦν Δαμαγήτου τοῦ Ῥοδίου, ἐνίκησε δὲ καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια. Περὶ δὲ τούτου τοῦ Διαγόρου ἱστόρηται τοιαῦτα. κατὰ γὰρ τὴν Ὀλυμπίαν ἕστηκεν ὁ Διαγόρας μετὰ τὴν Λυσάνδρου εἰκόνα, πηχῶν τεσσάρων, δακτύλων πέντε, τὴν δεξιὰν ἀνατείνων χεῖρα, τὴν δὲ

ἀριστερὰν εἰς ἑαυτὸν ἐπικλίνων. μετὰ δὲ τοῦτον ἵσταται καὶ ὁ Δαμάγητος ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων αὐτοῦ, ὃς ἦν καὶ ὁμώνυμος τῷ πάππῳ, παγκράτιον προβεβλημένος, καὶ αὐτὸς πηχῶν τεσσάρων, ἐλάττων δὲ τοῦ πατρὸς δακτύλων τεσσάρων. ἐχόμενος δὲ τούτου ἕστηκε Δωριεὺς, ἀδελφὸς, πύκτης καὶ αὐτὸς προβεβλημένος. τρίτος δὲ μετ᾽ ἐκεῖνον Ἀκουσίλαος, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἱμάντα ἔχων πυκτικὸν, τὴν δὲ δεξιὰν ὡς πρὸς προσευχὴν ἀνατείνων. καὶ οὗτοι μὲν οἱ τοῦ νικηφόρου παῖδες ἐν στήλαις ἵστανται σὺν τῷ πατρί· μετ᾽ ἐκείνους δὲ καὶ θυγατέρων αὐτοῦ νικηφόροι υἱοὶ δύο· Εὔκλων (Εὐκλῆς) πυγμῇ νικήσας Ἄνδρωνα, καὶ μετ᾽ ἐκεῖνον Πεισιρρόθιος, [καὶ Δελεγέτης] κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν νικήσαντες τοὺς παῖδας κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῷ πατρί. περιλαβόντας οὖν τὸν Διαγόραν περιϊέναι τὸ στάδιον, μακαριζομένους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. χρόνῳ δὲ ὕστερον φασὶ καὶ τὴν τούτου θυγατέρα Ἀριστοπάτειραν ἐλθεῖν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αἰτεῖν παρὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, ἐπιτρέψαι τὴν θέαν αὐτῇ, τοὺς δὲ κωλύειν, φάσκοντας, κατὰ νόμον γυναῖκα μὴ θεωρεῖν τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα· τὴν δὲ φῆσαι πρὸς αὐτοὺς, οὐκ ἴσην εἶναι ταῖς ἄλλαις γυναιξὶν, ἀλλὰ φέρειν πλέον τὶ, ταῖς προγονικαῖς ἀρεταῖς ἐπερειδομένην, καὶ δεῖξαι τάς τε τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν στήλας, καὶ οὕτω νικηθέντας τοὺς Ἑλλανοδίκας ἐπιχειρῆσαι *) καὶ συνήθειαν νόμου διαλῦσαι, καὶ τῇ Ἀριστοπατείρᾳ τὴν θέαν ἐπιτρέψαι. καὶ τὰ μὲν περὶ αὐτῶν τοσαῦτα. Ἱστόρηται δὲ ὁ Διαγόρας Ἑρμοῦ παῖς γεγενῆσθαι. φασὶ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα εἰς ἀγρόν που πορευομένην, εἶτα καύματος σφοδροῦ ἐπισχόντος ἐπικλιθῆναι τινὶ Ἑρμαίῳ τεμένει, καὶ οὕτω τὸν θεὸν αὐτῇ συνελθεῖν, τὸν δὲ Διαγόραν οὕτω τεκεῖν αὐτὴν, ὃς πρῶτος ἀφ᾽ Ἡρακλέος λέγεται τοιοῦτος γενέσθαι. V. (v. Pausan. VI, 7.)

Ταύτην τὴν ᾠδὴν φασὶν ἀνακεῖσθαι χρυσοῖς γράμμασιν ἐν τῷ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ· ἀνέθεσαν δὲ, ἢ Πίνδαρον τιμῶντες, ἢ Διαγόραν. R.

1. Φιάλαν] Gl. Mss. β. γ. τὸ προοίμιον τοῦτο ἄρχεται ἐκ παραδείγματος.

*) f. ἐπιχωρῆσαι.

Φιάλαν ὡς εἴτις] τὸ σαφὲς οὕτως ἔχει· ὥσπερ εἴτις φιάλην πάγχρυσον ἀπὸ πλουσίας χειρὸς λαβὼν πεπληρωμένην οἴνου δωρήσεται ἀκμαίῳ νυμφίῳ, ἅμα τὸν οἶνον προπίνων, καὶ αὐτὴν τὴν φιάλην δωρούμενος, τίμιον καὶ ἄκρον οὖσαν τῶν τοῦ πλούτου κτημάτων, ἀπὸ τῶν οἴκων τοῦ πενθεροῦ εἰς τὰ ἑαυτοῦ φέρειν οἰκήματα ἐχαρίσατο. εἶπε δὲ, συμποσίου, διὰ τοῦ δώρου τὴν ὀφειλομένην χάριν ἀποσώσας καὶ τὴν ἑαυτοῦ συγγένειαν πρὸς τὸν νεανίαν τιμήσας. τῶν δὲ φίλων κατὰ τὸ συμπόσιον παρόντων, ἔθηκεν αὐτὸν ζηλωτὸν καὶ ἐπίδοξον ἕνεκα τῆς ὁμοφροσύνης, ἣν ἔχει ὁ νεανίας πρὸς τὴν τοῦ δωρησαμένου θυγατέρα. V.

Ὥσπερ εἴτις ἄνθρωπος λαβὼν ἀπὸ τῆς ἀφνειᾶς αὐτοῦ χειρὸς φιάλην καὶ ποτήριον πάγχρυσον, κορυφὴν καὶ ἐξαίρετον τῶν ἄλλων κτεάνων, καχλάζουσαν καὶ κινουμένην ἔνδον δρόσῳ ἀμπέλου, ἤτοι οἴνῳ, δωρήσεται ταύτην νεανίᾳ γαμβρῷ ἑαυτοῦ, προπίνων ἀπὸ ταύτης, τιμήσας καὶ τὴν χάριν τοῦ συμποσίου καὶ τὸ ἑὸν καὶ ἴδιον κῆδος καὶ συγγένειαν, τουτέστι τίμιον τὸ συμπόσιον τῇ φιλοδωρίᾳ ποιήσας, ὅτι τὸν αὐτὸν συγγενῆ ἔχει, πλείστου ἄξιός ἐστιν, ἐπειδὴ τοιαῦτα χαρίζεται· ἐν δὲ, ἤγουν σὺν τούτοις ἔθηκέ μιν, καὶ αὐτὸν τὸν γαμβρὸν, παρόντων φίλων ζηλωτὸν καὶ μακαριστὸν ἕνεκα τῆς εὐνῆς καὶ τοῦ λέχους, οὗπερ ἠξίωται, τῆς ὁμόφρονος καὶ συγγενικῆς· οὕτω καὶ ἐγὼ πέμπων τοῖς ἀθλοφόροις ανδράσι νικώντεσσι, καὶ νικῶσιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἐν Πυθοῖ, νέκταρ χυτὸν καὶ ἀρεστὸν, ἤτοι ὕμνον, δόσιν Μουσῶν, τουτέστιν, ἣν αἱ Μοῦσαι διδόασιν, ἤγουν τόκον τῆς ἐμῆς γνώσεως, γλυκὺν καρπὸν τῆς ἐμῆς φρενὸς, ἱλάσκομαι, καὶ ἱλαροὺς αυτοὺς τίθημι. εἰ δὲ τοιαύτη ἐστὶν ἡ τῆς παραβολῆς ταύτης ἀπόδοσις, μὴ θαυμάσῃς. πολλὰ γὰρ ἂν τοιαῦτα ζητων εὑρήσεις. Τὸ φιάλαν εἰ μὲν συνάψεις πρὸς τὸ πάγχρυσον, κορυφὴν αὐτὴν τῶν ἄλλων κτεάνων νόει, οὐχ ὡς ποτήριον, ἀλλ' ὡς χρυσῆν. ἔφη γὰρ πρόσθεν· (III, 75.) „Κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατος.“ εἰ δὲ συνάψεις τὸ πάγχρυσον πρὸς τὸ τιμήσας, εἴποις οὕτω· τιμήσας τὴν πάγχρυσον κορυφὴν των κτεάνων, τουτέστι, τὸν αυτῷ προσόντα

χρυσόν· διότι οὐδέτερον κτῆμα, ἀλλὰ φιάλην ἐκ χρυσοῦ ἐχαρίσατο. τὸ δὲ ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἢ πρὸς τὸ ἑλὼν σύναπτε, ἢ πρὸς τὸ δωρήσεται. κρεῖττον δ' ἐστι τὸ πρῶτον, ὅπερ ἀγνοοῦντές τινες διὰ τὸ ἔχειν τινὰ ἀσάφειαν οὐ δέχονται. τὸ δ' οὕτως ἔχει· ἑλὼν ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς, τουτέστιν αὐτὸς ταύτην κατέχων, ἐπεὶ ἑτέρῳ ἔδωκεν, ὥσπερ ἀπὸ τῆς κατεχούσης αὐτὴν χειρὸς ταύτην ἀφεῖναι τὴν κύλικα. τὸ δὲ κῆδος, ἢ, ὡς ἔφαμεν, λέγε, ἢ κῆδος ἐὸν νόει τὸν ἴδιον γαμβρόν· ἵν' ᾖ τὸ, κῆδος τιμήσας ἐὸν, καὶ τὸ, ἐν δέ μιν ζηλωτὸν ἔθηκε, ταυτό. πρὸς δὲ τὸ εὐνᾶς, εἰ καὶ τὸ ἕνεκα ἔξωθεν ἐλάβομεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. ἔστι γὰρ ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ, ζηλωτός. εἰ γὰρ ἡ εὐνὴ ζηλωτὸν ἐκεῖνον ἐποίησε, πῶς οὐκ εἰκός ἐστι λέγειν, ζηλωτὸν εὐνῆς; ὥσπερ γὰρ ῥεῦμα πηγῆς λέγομεν, οὕτω καὶ τοῦτο. ὅπερ εἰ μὴ δέχεταί τις, οὐδεὶς ἡμῖν λόγος. τὸ δὲ ἱλάσκομαι εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἱκετευομένων, οὓς οἱ ἱκετεύοντες τῷ συνεχεῖ τῆς ἱκεσίας πρὸς οἶκτον καὶ ἔλεον αὐτῶν μαλθάσσουσιν.

Ἄλλως. ὥσπερ εἴτις φιάλην λαβὼν διόλου χρυσῆν, κορυφὴν κτεάνων, ἤγουν ἐξαίρετον κτῆμα τῶν κτημάτων, καχλάζουσαν ἔνδον δρόσῳ ἀμπέλου, τουτέστιν οἴνῳ, ἀντὶ τοῦ, οἶνον ἔχουσαν ἔνδον ἀναπηδῶντα τῇ ἑαυτοῦ φυσικῇ θέρμῃ, διὰ χειρὸς πλουσιοδώρου δωρήσεται, ἤγουν χαρίσεται νεανίᾳ γαμβρῷ ἑαυτοῦ προπίνων, τουτέστιν ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαριζόμενος, οἴκοθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ ἰδίου οἴκου, ὥστε ἐνεγκεῖν τὸν νεανίαν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ συμποσίου τιμήσας, περιφραστικῶς, τουτέστι τὸ συμπόσιον, καὶ τὴν συγγένειαν τὴν ἑαυτοῦ· φίλων δὲ συμπαρόντων ἐποίησεν αὐτὸν, ἤγουν τὸν ἑαυτοῦ γαμβρὸν, ζηλωτὸν, τουτέστι μακαριστὸν, ἕνεκα τῆς συναφείας τῆς γαμικῆς, ᾗ ἐξ ἀνάγκης ἕπεται ἡ ὁμοφροσύνη· οὕτω δηλονότι καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν, λέγω δόσιν Μουσῶν, τουτέστιν ἣν αἱ Μοῦσαι διδόασι, γλυκὺν καρπὸν, ἤγουν τόκον, τῆς ἐμῆς γνώσεως, πέμπων ἀνδράσιν ἀθλοφόροις, ἤτοι νικηταῖς, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Πυθοῖ νικῶσιν, ἀντὶ τοῦ νικήσασιν, ἱλάσκομαι, αὐτοὺς δηλονότι, ἤγουν ἱλαροὺς, χαρωποὺς ποιῶ. R.

5. *Προπίνων*] προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων· (Fragm. n. 22. Fisch. Vrsin. p. 134.) "Ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινοὺς, ὦ φίλε, μηροὺς", ἀντὶ τοῦ χαρίζου. καὶ Δημοσθένης τοὺς προδιδόντας τὰς πατρίδας τοῖς ἐχθροῖς προπίνειν ἔφη (ap. Suid. Thom. Mag. p. 716. s. Harpocr. p. 301.).

6. *Πάγχρυσον*] τὸ μὲν πάγχρυσον ὡς πρὸς τὴν φιάλην, ἵν' ᾖ· ἡ φιάλη ὅλη χρυσῆ· τὸ δὲ κορυφὰν κτεάνων, ὅτι ἀξιοπρεπέστερος τῶν τοῦ πλούτου χρημάτων ὁ χρυσός. κορυφὰν οὖν, τὸ κεφάλαιον καὶ ἄκρον ἀκουστέον. V.

8. *Συμποσίου τε χάριν*] ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐν συμποσίῳ, ὅπως δόξῃ καὶ χαριστικός τις εἶναι παρὰ τοῖς πίνουσι. V. Συντροφίαν Gl. Ms. β.

Κᾶδός τε] τὸ κῆδος, τὴν συγγένειαν. ἔοικε γὰρ ὁ δωρούμενος πατὴρ εἶναι τῆς γαμηθείσης τῷ νεανίᾳ νύμφης. V.

9. *Ἐν δὲ*] Schol. Ms. β. σύναπτε τὴν ἐν μετὰ τοῦ θῆκε, ἵν' ᾖ· ἐνέθηκε.

10. *Ζαλωτὸν*] Gl. Ms. γ. ἐπαινετόν.

12. *Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν*] αὐτόχυτον καὶ ἄκρατον. τὸ δὲ σαφές· ὥσπερ ὁ πενθερὸς δωρεῖται τῷ νεανίᳰ τὴν φιάλην οἴνου πεπληρωμένην, οὕτω καὶ ἐγὼ τὸ αὐτόματον καὶ ἄκρατον, τὸ ἐκ τῶν Μουσῶν ὑπάρχον μοι νέκταρ, ὃ ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ διανοίας ἐκαρπωσάμην, παρέχω τοῖς νικηταῖς ἀνδράσι· νικητὰς δὲ τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγει καὶ ἐν Πυθοῖ· ἱλαροὺς αὐτοὺς καὶ εὐχαρίστους ἀποτελῶ. νέκταρ τὸ ποίημα εἶπε. Μοισᾶν δὲ δόσιν, τὴν μουσικὴν καὶ τοὺς ὕμνους. ἱλάσκομαι δὲ, ἱλαροὺς ποιῶ· καρπὸν δὲ φρενὸς, τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν ποιημάτων. V.

14. *Καρπὸν*] Gl. Ms. γ. εὕρεσιν.

17. *Ὁ δ' ὄλβιος*] οὗτος δέ ἐστιν εὐδαίμων, ὃν ἀγαθὴ δόξα καὶ φήμη κατέχει, ἤτοι γνωμικῶς, ἢ ἰδίως, ὃν ἂν εὐφημήσω. V.

Οὗτος δὲ μακάριος, ὃν κατέχουσι φῆμαι ἀγαθαὶ, τουτέστι διαλαλήσεις χρησταὶ, ἃς οἱ ὕμνοι ποιοῦσι. τὸ γὰρ ἐπαγόμενον τουτο δίδωσι συνυπακούεσθαι. ἐπάγεται γάρ· ἄλλοτε δ'

ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζωθάλμιος, ἀντὶ τοῦ, ἄλλοτε δ' ἄλλον θάλπει, περιέπει, τὸ ἐπαγωγὸν τῶν ὕμνων, τὸ θαλερᾶς ζωῆς πάροχον, ἅμα μὲν καὶ σὺν φόρμιγγι ἡδέα μέλη ἐργαζομένη καὶ ἐν ἔντεσιν, ἤγουν κατασκευάσμασιν, αὐλῶν, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν αὐλοῖς παμφώνοις, τουτέστι ποικίλως φωνοῦσιν. Ὁ δ' ὄλβιος] εἰ μὲν ὀξύνεις τὸ ὅ, οὕτως ἐρεῖς· ὅδε καὶ οὗτος ὑπάρχει ὄλβιος καὶ εὐδαίμων, ὃν κατέχουσι φῆμαι ἀγαθαί· εἰ δὲ καθ' ὁμαλισμὸν γράφεις, οὕτως· ὁ δὲ ὄλβιος οὗτός ἐστιν, ὃν φῆμαι κατέχουσιν ἀγαθαί. R.

19. Ἐποπτεύει χάρις] Ἀρίσταρχος χάριν ἀκούει τὴν εὐδαιμονίαν· βέλτιον δὲ, τὴν τῶν ποιημάτων. ζωθάλμιος δὲ, ἡ θάλλειν αὐτοὺς ποιοῦσα, καὶ οἱονεὶ ζῆν διαπαντὸς μνημονευομένους. Ἄλλως. χάρις, ἡ τῶν ποιημάτων ἡδονή. ὁ νοῦς· ἄλλοτε δ' ἄλλον ἡ ζωθάλμιος ἡ τῆς νίκης χάρις καταλαμβάνει, καὶ ἐποπτεύει, τοὺς νικηφόρους σύν τε κιθάρᾳ καὶ αὐλοῖς ποικίλως φθεγγομένοις. V.

21. Παμφώνοισί τε] πολυφθόγγοις, διὰ τὰς ἐν αὐλῷ ὀπάς. λέγει δὲ, ὅτι κατορθωθεῖσα τινὶ νίκη, εἰ ἐπαίνου τεύξεται, ἀδιαλείπτως αὐτή τε θάλλει, καὶ ὥσπερ ζῇ, οὐχ ὑπὸ λήθης ἀφανιζομένη, καὶ τὸν πονήσαντα ταύτην τοιοῦτον ἑξῆς παρίστησι. τὸ δὲ φόρμιγγι καὶ τὸ αὐλοῖς λέγει, ἐπειδὴ διὰ τοιούτων αὐτὸς ᾖδε τὰ ἔπη. R.

22. Ἔντεσιν αὐλῶν] περιφραστικῶς τῶν αὐλῶν, οὓς ἔντεα εἶπε, παρὰ τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν φωνήν. V.

23. Ὑπ' ἀμφοτέρων] μετὰ αὐλῶν καὶ λύρας. ἡ δὲ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετά. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. Σ, 492.) „Δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων." κατῆλθον οὖν ἀπὸ Θήβης εἰς τὴν Ῥόδον, εἰς τὴν τοῦ νικηφόρου πατρίδα. V.

Καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων] καὶ δὴ μετ' ἀμφοτέρων, ἤγουν τῆς φόρμιγγος καὶ τῶν αὐλῶν ἦλθον σὺν τῷ Διαγόρᾳ τῷ νικηφόρῳ, τουτέστι τοῦ Διαγόρου τὴν ὁδὸν ἡγουμένου (οὗτος γὰρ νικήσας ἐγένετο αἴτιος τῆς ὁδοῦ ταύτης), ὑμνῶν τὴν Ῥόδον τὴν θαλασσίαν, τὴν παῖδα τῆς Ἀφροδίτης, καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα τοῦ Ἡλίου (τὴν ἡρωΐδα

δὲ λέγει· συμπεριλαμβάνει δὲ αὐτῇ καὶ τὴν νῆσον), ὅπως ἄνδρα πελώριον, ἤτοι πάνυ μέγαν, αὐτὸν τὸν Διαγόραν δηλονότι, εὐθυμάχαν, ἤγουν ἄτρεπτον ἐν μάχαις, ὁμόσε χωροῦντα, ἐν τῇ Πίσῃ στεφανωσάμενον, τουτέστι νικήσαντα, καὶ ἐν τῇ Κασταλίᾳ, τῇ ἐν Πυθοῖ, ἐπαινέσω εἰς ἄποινα, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀμοιβὴν τῆς πυγμῆς, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Δαμάγητον, τὸν ἀρεστὸν γεγονότα τῇ δίκῃ, ἤτοι τὸν τιμήσαντα τὴν δίκην, τοὺς ναίοντας, ἀντὶ τοῦ τοὺς κατοικήσαντας, σὺν αἰχμῇ, τουτέστι δυνάμει, στρατιᾷ Ἀργείᾳ τὴν νῆσον τὴν τρίπολιν, ἤγουν τὴν Ῥόδον, ἐφ' ᾗ τρεῖς ἦσαν πόλεις, Λίνδος, Ἰηλυσὸς, καὶ Κάμειρος, πέλας ἤτοι πλησίον τοῦ ἐμβόλου τῆς Ἀσίας τῆς εὐρυχόρου, τουτέστι, τῆς ἐπὶ πολὺ πλάτος κατὰ κύκλον ἀνοιγομένης. R.

24. Τὰν ποντίαν ὑμνέων] σύνηθες τῷ Πινδάρῳ τὰ τῶν Νηρηΐδων ὀνόματα κατὰ τῶν πόλεων τῶν ὁμωνύμως λεγομένων τάττειν, καὶ τοὔμπαλιν. ἔστι δὲ ὅτε καὶ συμπλέκειν, ὥσπερ καὶ νῦν. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ λέγει τὴν ἡρωΐδα. ὅτι δὲ ποντίαν ὀνομάζει, τὴν νῆσον βούλεται δηλοῦν. ἐὰν δὲ γράφῃ, τὴν παῖδα Ἀμφιτρίτης, ὡς Ἀμφιτρίτης καὶ Ποσειδῶνος οὔσης τῆς Ῥόδου θυγατρός. κατὰ δὲ ταύτην τὴν γραφὴν τὸ, ποντία, οὐκέτι ἐπὶ τῆς νήσου θετέον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· καὶ γὰρ αὕτη ἐνάλιος δαίμων. Ἀσκληπιάδης δέ φησι γενεαλογεῖσθαι τὴν Ῥόδον Ἀμφιτρίτης καὶ Ἡλίου. τὸν γὰρ Ἥλιον αὐτῆς ἐρασθῆναι, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ συμμιγῆναι. ἢ ποντίαν τὴν Ῥόδον, διὰ τὸ εἶναι νῆσον, οὐχ ὥς τινες ἠβουλήθησαν, Ἡλίου καὶ Ἀφροδίτης τὴν νύμφην γεγεννῆσθαι· ἐναντίον γὰρ τὸ ἐπαγόμενον, Ἀελίοιό τε νύμφαν· ἀλλ' ἀκουστέον τὴν Ῥόδον Ἀφροδίτης παῖδα, διὰ τὸ ἀνθηρὸν καὶ χαριέστατον, νύμφην δὲ Ἡλίου. λέγεται γὰρ θεασάμενος τὴν νύμφην καὶ ἐρασθεὶς, εἶτα ἁρπάσας ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ συγγενέσθαι, ἵνα τὸ μὲν, ποντίαν παῖδα, ἐπ' αὐτῆς τῆς νήσου λάβωμεν, τὸ δὲ, Ἀελίοιό τε νύμφαν, ἐπ' αὐτῆς τῆς ἡρωΐδος. Ἡρόφιλος δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης εἶπε τὴν Ῥόδον εἶναι. Ἐπιμενίδης δὲ Ὠκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ' ἧς τὴν πόλιν ὀνομάσθαι. τι-

νὲς δέ φασι, κληθῆναι οὕτω, διὰ τὸ σπουδαῖα ἔχειν ῥόδα. οἱ δὲ, διὰ τὸ ῥοώδη εἶναι τὰ περὶ αὐτήν. Ἄλλως. Ἀφροδίτης φασὶ γενέσθαι Ῥόδον θυγατέρα, ἀφ' ἧς κληθῆναι τὴν νῆσον, Ἡλίου δὲ νύμφην. Ἡλίου καὶ Ῥόδου ἐγένοντο παῖδες ζ΄, καὶ θυγάτηρ Ἠλεκτρυώνη. V.

25. *Παῖδ' Ἀφροδίτας*] λέγουσί τινες τὴν Ῥόδον, ἧς ἡ νῆσος ἐπώνυμος, παῖδα μὲν Ἀφροδίτης εἶναι, γυναῖκα δὲ Ἡλίου, βεβαιοῦντες τοῦτο ἀπὸ τοῦ, νύμφην. ἄλλοι δὲ παῖδ' Ἀφροδίτης καὶ Ἡλίου. σὺ δὲ τοῖς προτέροις πείθου. μαρτυρήσει δὲ καὶ Πίνδαρος προϊών. ποντίαν δὲ λέγει, διὰ τὸ τὴν ἐξ αὐτῆς ὀνομασθεῖσαν Ῥόδον ἐν θαλάσσῃ εἶναι καὶ ταύτην ἐν αὐτῇ κατοικεῖν. τὸ δὲ εὐθυμάχαν ἢ πρὸς τὸ Ῥόδον νόει, ὡς καὶ ὄπισθεν (Ol. VI, 145.) ἔφη τὸ, Θήβαν πλήξιππον, ἢ πρὸς τὸ ἄνδρα. εὐθυμάχης δὲ ἀνὴρ ὁ ὁμόσε τῇ μάχῃ χωρῶν καὶ μηδαμῶς εἰς δειλίαν νεύων. διὰ τοῦτο δὲ εἶπε τὸ, ὑμνέων τὴν Ῥόδον, διὰ τὸ τὸν Διαγόραν Ῥόδιον εἶναι. R.

28. *Πελώριον*] ἀνδρειότατον. Gl. Ms. γ. οὐ παρὰ τὸ παρατυγχάνον ἐνεγκωμίασε τὸν ἄνδρα Διαγόραν, ἀλλὰ συμφώνως οἷς ἐξηγησάμεθα περὶ αὐτοῦ, ὅτι δ' πηχῶν καὶ ε΄ δακτύλων ὁ Διαγόρας. V.

Ἤτοι τὸν μεγαλόσωμον Διαγόραν, ἢ οὗ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνδριὰς ἵσταται πηχέων τεσσάρων καὶ δακτύλων ε΄. R.

32. *Ἁδόντα*] Gl. Ms. γ. τὸν φανέντα ἀρεστόν.

Ἁδόντα δίκᾳ] ἀρέσαντα τῇ δικαιοσύνῃ, δίκαιον. ὁ δὲ νοῦς· κἀγὼ τοίνυν ἐπὶ τοῦ παρόντος σὺν ἀμφοτέροις ἦλθον, τῇ τε λύρᾳ καὶ αὐλοῖς, ὥστε ἅμα τῷ νικητῇ Διαγόρᾳ τὴν τοῦ Ἡλίου μὲν νύμφην, Ἀφροδίτης δὲ παῖδα, Ῥόδον ὑμνῆσαι. ὅπως τοῦτον τὸν εὐθύμαχον *) ἄνδρα τὸν Διαγόραν τὸν πελώριον, τὸν παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ στεφθέντα διὰ τὴν πυγμὴν, τοῖς ὕμνοις ὡς ἀποίνοις καὶ δώροις ὑμνήσω, στεφανωθέντα δὲ καὶ παρὰ τῇ Κασταλίᾳ, τῇ ἐν Πυθοῖ, αἰνέσω δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, τοῦ Διαγόρα, τὸν Δαμάγητον, τὸν ἀρέσκοντα τῇ δίκῃ, τὸν ὅσιον καὶ εὐσεβῆ. Παρὰ Κασταλίᾳ δὲ, ὅτι ἐνίκησε καὶ Πύθια. ἡ δὲ Κασταλία κρήνη

*) ms. G. εὐθυμάχαν.

ἐν Πυθῶνι. πρὸς δὲ τοῦτο κοινῶς συναπτέον τὸ στεφανωσάμενον παρά τε Ἀλφειῷ καὶ Κασταλίᾳ. V.

33. *Ἀσίας εὐρυχόρου*] τούτους δὲ ὑμνήσω, τοὺς τὴν τρίπολιν νῆσον οἰκοῦντας Ῥόδον, τὴν οὖσαν πλησίον τοῦ ἐμβόλου τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. ἔμβολος δὲ Ἀσίας ἡ Λυκία, διὰ τὸ οὕτω παρατετάσθαι τὴν γῆν, ὡσεὶ πόλεως ἔμβολον ἢ τριήρους. ἔμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξέα, ἃ δὴ καὶ σιμώματα καλοῦσιν. Ἀσίας εὐρυχόρου. δύναται καὶ ἑτέρως ἑρμηνεύεσθαι τὸ, πέλας ἐμβόλου ναίοντας. καὶ γὰρ Ῥόδος ἀντικρὺ μὲν κεῖται τῆς Λυκίας καὶ πλησίον· ἐν Λυκίᾳ δέ ἐστι πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη, ἧς πλησίον ἱερόν τι χωρίον, ὃ πρότερον μὲν Ἔμβολος ἐκαλεῖτο διὰ τὴν θέσιν τοῦ χωρίου· *ἐκ γὰρ πολλῶν καὶ πλατέων τῶν παρακειμένων πετρῶν εἰς ὀξὺ λήγει μέρος ἡ χώρα· νῦν δὲ προσονομάζεται Τριήρης, ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας, ἐπεὶ πλοίῳ προσέοικεν ἡ θέσις τοῦ τόπου. ἐπεὶ οὖν μάλιστα ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ θρησκευτήριόν ἐστιν Ἡλίου, Ῥόδιοι δὲ ἐξ Ἡλίου, διὰ τοῦτο ὡς οἰκειοτέρου καὶ προσφορωτέρου μέμνηται τοῦ τόπου. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἐκ μέρους περιφράσεως νοεῖσθαι, τῇ τῆς Λυκίας πλησίον ὑπαρχούσῃ. V.

34. *Τρίπολιν νᾶσον*] τὴν Ῥόδον, ὡς Ὅμηρος· (Iliad. β, 665.)

Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, διάτριχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.

ἔκγονοι δὲ Ἡλίου, ἀφ' ὧν αἱ πόλεις ὠνομάσθησαν, Λίνδος, Ἰηλυσὸς, Κάμειρος, παῖδες Κερκάφου, τοῦ Ἡλίου, καὶ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρός. Ἄλλως. Τρίπολιν εἶπε τὴν Ῥόδον, διὰ τὸ ἔχειν τρεῖς πόλεις, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, καὶ Κάμειρον. V.

Τὴν τρεῖς ἔχουσαν πόλεις, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, καὶ Κάμειρον. ἐτέθη δὲ ταῖς πόλεσι τὰ ὀνόματα ἀπὸ τῶν τοῦ Ἡλίου υἱωνῶν, Λίνδου, Ἰηλυσοῦ καὶ Καμείρου. γράφεται δὲ καὶ Ἐμβόλῳ τῆς εὐρυχόρου, καὶ Ἐμβόλῳ· καὶ τὸ μὲν Ἐμβόλῳ, οὕτως ἀποδώσεις· ναίοντας τὴν τρίπολιν νῆσον, πέλας τοῦ Ἐμβόλου τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. ἀντικρὺ γὰρ Ῥόδου

Λυκία, ἥτις ἐστὶ τῆς Ἀσίας. ἐν δὲ τῇ Λυκίᾳ χωρίον τι, Ἔμβολος λεγόμενον, διὰ τὸ εἰς ὀξὺ λήγειν τε καὶ στενὸν, καὶ προήκειν εἰς θάλασσαν. τὸ δὲ Ἐμβόλῳ οὕτω· ναίοντας τὴν τρίπολιν νῆσον ἐν Ἐμβόλῳ, πέλας τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. μέρος γάρ τι τῆς Ῥόδου τὸ πρὸς Ἀσίαν εἰς ὀξὺ καὶ στενὸν παρατέταται, ὡς ἐοικέναι ἐμβόλῳ νηός. ἔμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξέα, ἃ δὴ καὶ πρῶραι καλοῦνται. R.

35. *Ἐμβόλω*] Gl. Ms. γ. ἐμβασίας. *Αἰχμᾷ*] Gl. Ms. β. δυνάμει.

Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ] σὺν πλήθει Ἀργείων ναίοντας. διὰ τοὺς κατελθόντας σὺν Τληπολέμῳ. V.

36. *Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς*] ἐθελήσω, φησὶ, τοῖς Ἡρακλείδαις, τοῖς ἀπὸ Τληπολέμου Ῥοδίοις κοινὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον διορθῶσαι, ὅ ἐστιν, ἀκριβῶσαι καὶ διασημῆναι. τρεῖς ἀμφιβολίας ἔχει· ἤτοι γὰρ καθόλου πάντων ἀνθρώπων λόγον κοινὸν, ἢ αὐτῶν τῶν Ῥοδίων, ἢ ἔξωθεν ληπτέον τὸ ὡς. ἵνα ᾖ· ὥστε ξυνῶσαι, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις εἰς μέσον ἀγαγεῖν. Ἄλλως. Τὸ, ἐθελήσω, βούλομαι οὖν τοῖς ἐξ ἀρχῆς οὖσιν ἀπὸ Τληπολέμου Ῥοδίοις κοινόν τινα καὶ προσήκοντα λόγον εἰπεῖν καὶ διακριβῶσαι, οἵτινές εἰσιν Τληπολεμίδαι οἱ Ῥόδιοι ἐκ τῆς τοῦ Ἡρακλέους γέννας. βούλεται δὲ τῆς Τληπολέμου φυγῆς ὑπεραπολογήσασθαι. ὁ γὰρ Τληπόλεμος Λικύμνιον τὸν Ἠλεκτρυῶνος παῖδα νόθον, ὃς ἐγένετο ἐκ Μιδέας Φρυγίας τινὸς γυναικὸς, ἀφ' ἧς καὶ ἡ πόλις κέκληται, ἐλαΐνῳ σκυτάλῳ πλήξας, ἄκων ἀναιρεῖ· ἐπὶ γὰρ βοῦν βουλόμενος ἀκοντίσαι, τὸ σκυτάλιον ἔῤῥιψε κατὰ τοῦ Λικυμνίου· ἀποφεύγοντι οὖν τὸ μύσος τοῦ φόνου καὶ χρηστηριαζομένῳ τῷ Τληπολέμῳ, ἀνεῖλε τὸ λόγιον, ἀποικίσαι τὸ Ἄργος καὶ εἰς τὴν Ῥόδον ἐλθεῖν. τούτοις καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· (Iliad. β, 661 sq.)

Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα.

λέγεται δὲ κατὰ τὴν βασιλείαν Τληπολέμου μάλιστα εὐδαιμονῆσαι Ῥοδίους, ὡς καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· (Iliad. β, 670.)

Καί σφι θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.

ἔστι δὲ αὐτοῦ ἱερὸν καὶ τάφος ἐν Ῥόδῳ. οἱ γὰρ συστρατευσάμενοι αὐτῷ διήγαγον τὰ ὀστᾶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου εἰς τὴν Ῥόδον, οὐκ εὖ ἔχειν κρίναντες τὸ ἄνευ τοῦ βασιλέως παλιννοστῆσαι εἰς τὴν πατρίδα. τελεῖται δὲ καὶ ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐν τῇ πόλει Τληπολέμῳ, κατὰ δὲ ἑτέρους, ἱερὸς Ἡλίῳ· ἀγωνίζονται δὲ παίδων ἡλικίαι, καὶ στέφονται ἐκ λεύκης. V.

Ἐθελήσω διορθῶσαι καὶ ἀποδοῦναι τοῖσι καὶ τούτοις, Διαγόρᾳ καὶ Δαμαγήτῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις Ῥοδίοις, λόγον ξυνὸν τῇ εὐρυσθενεῖ γέννᾳ τοῦ Ἡρακλέος, ἀγγέλλων ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ Τληπολέμου· τουτέστι, δείξω τοὺς Ῥοδίους ἐξ Ἡρακλέους τὸ γένος κατάγοντας, ἀρξάμενος τῆς κατὰ Τληπολέμου διηγήσεως. τὸ δὲ, ἀπὸ Τληπολέμου, ὥσπερ μεθερμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἐξ ἀρχῆς. Ἐθελήσω ἀγγέλλων, ἤγουν διηγούμενος, διορθῶσαι, τουτέστιν, ὀρθῶς εἰπεῖν, ἰθῦναι, κοινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις λόγον, χάριν τῶν ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ Τληπολέμου καταγομένων, ἤγουν τῶν Ῥοδίων, λέγω τῆς γενεᾶς τοῦ Ἡρακλέους τῆς εὐρυσθενοῦς, τουτέστι τῆς κατὰ πολὺ ἰσχυρᾶς. κατὰ μὲν γὰρ τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ἐκ τοῦ Διὸς εὔχονται εἶναι, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τοῦ σεμνύνεσθαι λέγουσιν οἱ Ῥόδιοι (ἀπὸ τοῦ εὔχομαι, τὸ καυχῶμαι), κατὰ δὲ τὸ ἀπὸ τῆς μητρὸς μέρος, Ἀμυντορίδαι εἶναι, ἀπὸ τῆς Ἀστυδαμείας. ταῖς φρεσὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων, περικρέμανται ἀμπλακίαι, ἤγουν ἁμαρτίαι ἀναρίθμητοι, ἀντὶ τοῦ, πλεῖσται, μυρίαι, τουτέστι, μυρίαι δὲ ἁμαρτίαι περικρέμανται ἑκάστη ψυχῇ ἀνθρώπου, ὧν εἴς τινα δηλονότι ἀνάγκη αὐτὴν ἐμπεσεῖσθαι. τοῦτο δὲ ἀμήχανον, ἤγουν ἀδύνατον εὑρεῖν, λέγω, ὅπερ νῦν συμβέβηκεν ἀνθρώπῳ, τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τυχεῖν, τουτέστι συμβῆναι, εὑρεθῆναι. R.

40. Εὐρυσθενεῖ γέννᾳ] παρ' ὅσον ἐκ μὲν Ἡρακλέος Τληπόλεμος, ἐκ δὲ Τληπολέμου Ῥόδιοί εἰσι. V.

Τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν] Ἱστορία. Τληπόλεμος, ὁ τῶν Ῥοδίων πρόγονος, υἱὸς ἦν Ἡρακλέους καὶ Ἀστυδαμείας. λέγει οὖν τοὺς Ῥοδίους ἐκ μὲν τοῦ πατρὸς τοῦ Τληπολέμου εἰς Δία ἀνάγειν τὸ γένος, εἴπερ Ῥόδιοι μὲν ἐκ Τληπολέμου, ἐξ Ἡρακλέους δὲ Τληπόλεμος, ἐκ Διὸς δὲ Ἡρακλῆς· ἐκ δὲ τῆς

μητρὸς αὐτοῦ Ἀστυδαμείας εἰς Ἀμύντορα· Ἀμύντωρ γὰρ ὁ τῆς Ἀστυδαμείας πατήρ. τὸ μητρόθεν πρὸς τῷ δὲ συναπτέον, τὸ δὲ Ἀμυντορίδαι διὰ μέσου. R.

42. Τὸ δ' Ἀμυντορίδαι ματρόθεν] ἐναντίως τῷ ποιητῇ τὰ περὶ τῆς μητρὸς Τληπολέμου ἱστορεῖ ὁ Πίνδαρος. Ὅμηρος μὲν γὰρ αὐτὴν Ἀστυόχην ἀποκαλῶν, καὶ Ἄκτορος εἶναι θυγατέρα βούλεται, ἐν οἷς φησιν (Iliad. β, 658. cf. 513.) „Ἡ τέκεν Ἀστυόχεια." ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος ἐντετυχηκέναι τῷ Ἀχαιῷ ἱστοριογράφῳ. ἐκεῖνος γὰρ οὕτως γενεαλογεῖ· „Ὑπερόχου Εὐρύπυλος· οὗ Ὄρμενος· οὗ Φέρης· οὗ Ἀμύντωρ· οὗ Ἀστυδάμεια, ἡ Τληπολέμου μήτηρ. καὶ αὐτὸς δὲ Ἀμύντωρ εἰς Δία τὸ γένος ἀνάγει." ἔνιοι δὲ καὶ υἱὸν Ἀμύντορα τοῦ Διὸς εἶναι λέγουσιν. V.

43. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων] ὑπεραπολογεῖται τοῦ φόνου, ον δέδρακεν ο Τληπόλεμος, καί φησι· παρὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων φρένας μυρίαι καὶ ἀναρίθμητοι ἁμαρτίαι ἀπήρτηνται. V.

Σύναψον δὲ τὸ ἀμφὶ μετὰ τοῦ κρέμανται, ἵν' ᾖ· ἀμφικρέμανται. Schol. Ms. β. γ.

46. Τοῦτο δ' ἀμήχανον] καὶ τὸ τοιοῦτο γνῶναι ἀδύνατόν ἐστι· τὸ ποῖον; ὁποῖόν τε νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, βέλτιστόν ἐστι καὶ ἐν ὑστέρῳ. οἷον, εἰ καὶ ἐν τῇ τελευτῇ ἕξει τὶς καλόν. ἡ δὲ ἀπότασις πρὸς τὸν Τληπόλεμον. Ἄλλως. Τοῦτο δ' ἀμήχανον εὑρεῖν. τὴν παροῦσαν καὶ τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν ἀμήχανόν ἐστιν εὑρεῖν. ὁ γὰρ Τληπόλεμος ἐν ἀρχῇ ἀτυχήσας ὕστερον ἐβασίλευσε τῆς Ῥόδου. V.

Ἀδύνατον λέγω, ὅπερ νῦν κράτιστον συμβέβηκεν ἀνθρώπῳ, τούτου καὶ ἐν τῇ τελευτῇ τυχεῖν, τουτέστιν· οὐδεὶς οἶδεν, ως εἴ τῳ πάρεστι νῦν εὐδαιμονία, καὶ ὕστερον ταύτης τεύξεται. Τοῦτο δὲ λέγει ὑπὲρ Τληπολέμου, πρῶτον μὲν εὐτυχοῦντος, ὕστερον δὲ δυστυχήσαντος, φόνον πεποιηκότος, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν εὐδαιμονέστατος γέγονε, Ῥοδίων βασιλεὺς καταστάς. Ἱστορία. Ἡ δὲ ἱστορία ἔχει οὕτω. Λικύμνιον νόθον κασίγνητον Ἀλκμήνης ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰς Τίρυνθα * * Τληπόλεμος στασιάσας πρὸς αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐλαΐνῳ ῥοπάλῳ, βαλὼν πόῤῥωθεν. οἱ δέ φασιν, ὅτι βοῦν

πλῆξαι θέλων, καὶ ῥάβδον πόῤῥωθεν ῥίψας, ἀποτυχὼν ταύτης βάλλει Λικύμνιον καὶ ἀναιρεῖ. ἐλθόντι οὖν εἰς Δελφοὺς καὶ ἀπαλλαγὴν τοῦ μύσους ζητοῦντι ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων Ἀργείους παραλαβόντα μετοικίζειν εἰς Ῥόδον. νόθος δὲ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης ὁ Λικύμνιος οὕτως ἦν· Ἠλεκτρυὼν γὰρ Λυσιδίκην τὴν Πέλοπος ἀδελφὴν κατὰ νόμους ἔχων ποιεῖ Ἀλκμήνην, Μιδέᾳ δὲ πορνικῶς συνελθὼν ποιεῖ Λικύμνιον. R.

48. Φέρτατον] Gl. Ms. γ. εὐτυχέστατον πρᾶγμα.

49. Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας] καὶ γὰρ τὸν Ἀλκμήνης νόθον ἀδελφὸν Λικύμνιον ῥοπάλῳ ἐλαίας τύπτων ἀπέκτεινεν ἐν τῇ Τίρυνθι, παραγενόμενον ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς Μιδέας, ὁ Τληπόλεμος, ὁ παλαιὸς οἰκιστὴς τῆς χώρας. πῶς δὲ νόθος ἀδελφὸς Λικύμνιος Ἀλκμήνης; Ἀλκμήνη μὲν ἐξ Ἠλεκτρυῶνος καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος θυγατρὸς, γνησίας γυναικὸς, Λικύμνιος δὲ ἐξ Ἠλεκτρυῶνος καὶ Μιδέας, γυναικὸς Φρυγίας τὸ γένος. V.

Καὶ γὰρ ὁ οἰκιστὴς ταύτης τῆς γῆς, ἤγουν τῆς Ῥόδου, ὁ Τληπόλεμος δηλονότι, χολωθεὶς, ὀργισθείς ποτε, ἔκτανε τὸν Λικύμνιον, τὸν νόθον ἀδελφὸν τῆς Ἀλκμήνης, ἐν Τίρυνθι (πόλις δὲ τοῦ Ἄργους ἡ Τίρυνς) ἐλθόντα ἐκ τῶν θαλάμων, ἤγουν ἐκ τῶν οἴκων τῆς Μιδέας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, θένων, τύπτων αὐτὸν ῥάβδῳ ἀπὸ σκληρᾶς ἐλαίας. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ, ἤγουν αἱ δὲ προπετεῖς καὶ ἀκρατεῖς ὀργαὶ, παρέπλαξαν καὶ σοφὸν, τουτέστιν ἐξήνεγκαν τοῦ ὀρθοῦ καὶ φρονίμου. R.

51. Σκληρᾶς ἐλαίας] ἀπεσκληκότος ξύλου, καὶ ῥοπάλῳ ἐλαΐνῳ. V.

52. Ἐλθόντ᾽ ἐκ θαλάμων] παραγενόμενον εἰς Ἄργος ἐκ τῶν οἴκων τῆς Μιδέας, ἤτοι τῶν τῆς μητρὸς ἢ καὶ τῆς ὁμωνύμου πόλεως. ἔστι δὲ αὕτη τοῦ Ἄργους ἡ πόλις. V.

54. χθονὸς οἰκιστὴρ] τῇ δόξῃ ὁ Πίνδαρος ἕπεται τῶν ἱστορούντων διὰ τιμάς τινας καὶ ἀρχὰς τὸν Τληπόλεμον εἰργάσθαι τὸν φόνον. διὰ γὰρ τοῦ, χολωθεὶς, τὸ τοιοῦτον ὑποφαίνει. V.

55. *Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ*] γνωμικῶς. αἱ δὲ ἀκριτόμυθοι καὶ προπετεῖς ὀργαὶ ἤδη που καὶ τοὺς σοφοὺς διασφάλλεσθαι ποιοῦσι. Τοῦτο δὲ, μέση παρεμβολή. V.

56. *Παρέπλαξαν*] Gl. Mss. α. β. γ. παρεπλάνησαν. γ. ἐξέβαλον τοῦ ὀρθοῦ σκοποῦ. Schol. Mss. β. γ. ἰστέον, ὅτι ἀπὸ πλάζω, ὃ σημαίνει τὸ πλανῶ, ποιεῖται ὁ μέλλων πλάξω, ὁ ἀόριστος ἔπλαξα, καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔπλαξαν καὶ παρέπλαξαν.

Μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθὼν] ὡς οὖν ἀπέκτεινεν ὁ Τληπόλεμος τὸν Λικύμνιον, φεύγων τὸ μύσος, εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν, ἐμαντεύσατο, ὅποι χρὴ τραπέσθαι. ὁ τοίνυν Ἀπόλλων ἔχρησεν αὐτῷ, ὥστε ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς Λερναίας, τουτέστι τοῦ Ἄργους, ἰθύνειν καὶ ὁρμᾷν διὰ πλοίων ἐπὶ τὴν χώραν τῆς νήσου τῶν Ῥοδίων. V.

Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὸν θεὸν ἐμαντεύσατο, ἤγουν μαντείαν ᾔτησεν. εἰς τὸν θεὸν δὲ εἰπὼν ἀδήλως διὰ τοῦ ἐπαγομένου δῆλον ποιεῖ, ὅτι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα λέγει αὐτὸν ἀπελθεῖν. ἐπάγει γάρ· τῷ μὲν εἶπεν ὁ χρυσοκόμας. δῆλον δὲ πᾶσίν ἐστιν, ὅτι τὸ χρυσοκόμης οὐκ ἄλλου τινός ἐστιν ἐπίθετον, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. τούτῳ μὲν ὁ Ἀπόλλων, ὁ χρυσῆν ἔχων κόμην, εἶπεν ἐκ τοῦ ἀδύτου, ἤγουν τοῦ ναοῦ τοῦ εὐωδίας πεπληρωμένου· στέλλε πλοῦν, ἀντὶ τοῦ, στέλλου ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἤγουν τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Λέρνης, τουτέστιν ἀπὸ τοῦ Ἄργους, εἰς τὸν νομὸν, ἤγουν διατριβὴν καὶ τόπον τὸν ὑπὸ θαλάσσης περιλαμβανόμενον, εἰς τὴν Ῥόδον λέγω, ὅπου ποτὲ ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν ὁ μέγας, ἤγουν ὁ Ζεὺς, ἔβρεξε τὴν πόλιν διὰ ψηγμάτων χρυσοῦ ἀπὸ νεφῶν καταρρηγνυμένων, ὁπηνίκα ταῖς τέχναις τοῦ Ἡφαίστου, ἀντὶ τοῦ, τῷ ὀργάνῳ, τῷ τῇ τέχνῃ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευασθέντι πελέκει, ἡ Ἀθηνᾶ ἀνορμήσασα κατὰ τὸ ἄκρον τῆς κορυφῆς τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦ Διὸς ἠλάλαξε, τουτέστι πολεμικὸν ἐβόησεν. ὑπερβολικῶς· ὁ οὐρανὸς δὲ ἔφριξεν αὐτὴν, τουτέστιν ἐφοβήθη, καὶ ἡ γῆ ἡ μήτηρ πάντων. Τότε καὶ ὁ θεὸς, ὁ φῶς τοῖς ἀνθρώποις φέρων, ὁ Ὑπεριονίδης, τουτέστιν ὁ Ἥλιος, ἐνετείλατο τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς προσφιλέσιν, ἤτοι

τοῖς Ῥοδίοις, χρέος μέλλον, τουτέστι πρᾶγμα ἐξ ἀνάγκης γενησόμενον, παραφυλάξασθαι, ἤγουν τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπως ἂν χάριν αὐτῆς τῆς θεᾶς τῆς γεννηθησομένης πρῶτοι κτίσωσι βωμὸν, ἤγουν ναὸν, ἐναργῆ, τουτέστι μετέωρον, περιφανῆ, καὶ σεμνὴν θυσίαν ἐν αὐτῷ ποιήσαντες τὴν ψυχήν τε εὐφράναιεν τοῦ πατρὸς, ἤγουν τοῦ Διὸς, καὶ αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς γενησομένης θυγατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διός, τῆς ἐγχειβρόμου, ἤγουν τῆς περὶ τὸν ἠχητικὸν πόλεμον εὐφυοῦς, γενησομένης δηλονότι. R.

59. *Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου*] τοῦ τεθυμιαμένου ἀδύτου. λέγει δὲ τοῦ κατὰ τὴν Πυθῶνα. V.

Εὐώδεος] Gl. Mss. β. γ. μεμυρισμένου. *Ἀδύτου*] Schol. Ms. β. ὁ ἄδυτος, ὁ μὴ εἰσβατος πολλοῖς.

60. *Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς*] ἀπὸ τοῦ Ἄργους. ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας κρήνη, κατὰ δέ τινας, λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν ὕδραν καταδεδυκέναι. φασὶ καὶ τὴν ἄβυσσον κρήνην αὐτόθι εἶναι: ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. ὁ δὲ νοῦς· εὐθῦναι τὴν ναῦν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, ἐν ᾗ νήσῳ ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν Ζεὺς χρυσέαις καὶ τὰ ἑξῆς. V.

Ἀκτᾶς] Gl. Ms. γ. τῆς παραθαλασσίας.

61. *Εὐθύν* (sic) *ἐς ἀμφιθάλασσον*] οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθῦναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως. ἀμφιθάλασσον δὲ, τὴν ἑκατέρωθεν θαλάσσῃ περιεχομένην· νομὸν δὲ τὴν κατανομήν. V.

64. *Χρυσέαισι* (sic) *νιφάδεσσι*] τοῦτο ἄντικρυς ἐκ τοῦ ἀθετουμένου Ὁμηρικοῦ στίχου εἴληφεν ὁ Πίνδαρος· (Iliad. β, 670.)

Καί σφι θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. V.

65. *Ἀνίχ' Ἀφαίστου τέχναισι*] τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὁ Ζεὺς ἐν Ῥόδῳ χρυσὸν ὗσε, διὰ τῆς ἱστορίας ἐπισημαίνεται, καί φησιν ὅτι, ἡνίκα ὁ Ζεὺς, διαιρεθείσης αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς ὑπὸ πελέκεως τοῦ Ἡφαίστου, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς κορυφῆς τὴν Ἀθηνᾶν. ἡ δὲ ἀνορούσασα καὶ ἔκδηλος γενομένη μέγιστον ἐβόησε. V.

Ἱστορία. διαιρεθείσης τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ὑπὸ Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἐξελθούσης, (ἐκ τῆς κεφαλῆς γὰρ αὐτὴν ὤδινεν,) ἐλθὼν Ἥλιος εἶπε Ῥοδίοις, πρώτους θῦσαι αὐτῇ, ὡς ἀναγκαῖον ὄν, ἐκεῖ ταύτην οἰκῆσαι, παρ' οἷς ἂν πρώτοις θυσία αὐτῇ γένηται. ἀνελθόντες οὖν εἰς τὴν ἀκρόπολιν Ῥόδιοι θῦσαι αὐτῇ, ἐπελάθοντο καὶ πῦρ συμπαραλαβεῖν τοῖς ἐναγίσμασι, καὶ ἀπύρως ἔθυσαν. διὸ συνέβη Ἀθηναίους πρώτους θύσαντας μετὰ πυρὸς ἐν αὐτοῖς τὴν θεὸν οἰκεῖν ἠξιῶσθαι. Ζεὺς οὖν Ῥοδίων τὴν γνώμην ἀποδεξάμενος, χρυσοῦν ὑετὸν αὐτοῖς κατέχεεν. τὸ ἡνίκα δὲ, ἄνω καὶ πρὸς τὸ ἔνθα ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, καὶ οὐ πρὸς τὸ τότε, παραπλήσιον ὥσπερ ποιεῖ Ὅμηρος ἔν τισι τῶν παραβολῶν ἄνω μὲν ἐχούσαις τὴν ἀπόδοσιν, ὅμως δὲ ἐπάγει ὕστερον καὶ τὸ οὕτως, οὐκ εἰς ἀπόδοσιν τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ἑξῆς ἔννοιαν. R.

66. *Χαλκελάτῳ πελέκει*] οἱ μὲν Παλαμάονα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα· Ἀρίσταρχος δὲ, φησὶν, ὑφίσταται*) τὴν γέννησιν Ἀθηνᾶς ἐν Κρήτῃ· νέφει γάρ φησι κεκρύφθαι τὴν θεὸν, τὸν δὲ Δία πλήξαντα τὸ νέφος, προφᾶναι αὐτήν. V.

68. *Ἀλάλαξεν*] ὀξὺ ἀνεβόησε. διὰ δὲ τοῦτο τὸ φιλοπόλεμον τῆς θεοῦ ἐχαρακτήρισεν. ἡ γὰρ ἀλαλαγὴ κυρίως ἐπὶ τῆς τῶν πολεμίων συμβολῆς γίνεται. εἶτ' οὖν λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκβακχευμάτων. V.

71. *Τότε καὶ φαυσίβροτος*] ὁ νοῦς· τότε οὖν, ἡνίκα ἔμελλεν τίκτεσθαι ἡ θεὸς, ὁ Ἥλιος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖς περὶ Ὄχιμον καὶ Κέρκαφον, ἐπετείλατο τὸ μέλλον πρᾶγμα, τῆς Ἀθηνᾶς τὴν γένναν παραφυλάξασθαι, καὶ θυσίας ποιῆσαι· καὶ ὅπως τῇ θεῷ θυσίας πλήθοντα βωμὸν ἐναργῆ κτίσειαν· τοῦτόν τε πηξάμενοι ἐπιθύσαντες τήν τε ψυχὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Διος τέρψαιεν, καὶ αὐτῆς τῆς γεννηθείσης παρθένου τῆς πολεμικῆς. ἔγχος μὲν γὰρ τὸ δόρυ· βρόμος δὲ ὁ ἦχος. Ἄλλως. ὁ Ἥλιος, φησὶ, παρεκελεύσατο τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ Ῥόδου, μελλούσης γεννᾶσθαι τῆς Ἀθη-

*) ms. G. Ἀριστοκλῆς δὲ ὑφίσταται —.

νᾶς, ὅπως αὐτοὶ πρῶτοι θύσωσιν. ἐκεῖ γὰρ μέλλειν οἰκεῖν τὴν θεὸν, παρ' οἷς ἂν πρῶτον θυσία αὐτῇ ἐπιτελεσθῇ. ἀνερχόμενοι δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν πρῶτοι οὗτοι, ἐπελάθοντο πῦρ κομίσαι. συνέβη οὖν πρώτους Ἀθηναίους θῦσαι. διόπερ καὶ τὴν θεὸν αὐτόθι καθιδρυσθῆναι, τιμῆσαι δὲ καὶ τὴν θεὸν τοὺς Ῥοδίους. διὰ τοῦτο δέ φασι τοὺς Ῥοδίους ἄπυρα θύειν, ὥσπερ οἱ πρῶτοι τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυσαν. τινὲς δὲ, ὅτι καὶ, φυλαξάντων αὐτῶν, ὑπερησθεὶς ὁ Ζεὺς πλοῦτον καὶ εὐδαιμονίαν παρέσχε, δωρησαμένης καὶ αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς τὴν περὶ τὴν τέχνην ἀρετήν. V.

72. *Δαίμων Ὑπεριονίδας*] ὁ Ὑπερίονος παῖς. Ὑπερίων δὲ, εἷς τῶν Τιτάνων κατὰ τὴν τοῦ Ἡσιόδου Θεογονίαν· (v. 371. ss.)

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην, (f. Θείη δ')
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

οἱ δὲ αὐτὸ ἐπιθετικῶς ἀκούουσιν ἐν τύπῳ πατρωνυμικοῦ. ὁ ὑπὲρ γῆν ἱέμενος, ἢ ὑπὲρ ἡμᾶς πορευόμενος. V.

73. *Ἔντειλεν*] Gl. Ms. γ. παρήγγειλε.

74. *Μέλλον χρέος*] Schol. Ms. γ. τουτέστι τὴν οἴκησιν, ἣν ἔμελλεν ἡ Ἀθηνᾶ ποιήσειν ἐν τοῖς Ῥοδίοις· καὶ μὴ γένηταί τι ἐμπόδιον, πρὸς τὸ μὴ οἰκῆσαι ἐν αὐτοῖς.

Τὸ μέλλον χρέος λέγει διὰ τοῦτο, διότι ἀναγκαίως ἔμελλεν ἐκεῖ τὴν θεὸν οἰκήσειν, ἐν οἷς ἂν πρώτοις θυσία αὐτῇ γένηται. R.

76. *Βωμὸν ἐναργέα*] ἤτοι τῇ κατασκευῇ πολυτελῆ τυγχάνοντα, ἢ τὸν ἐναργῶς γενόμενον, παρὰ τὸν τῆς γεννήσεως καιρόν. πρῶτοι γὰρ ἔθυσαν. διὸ ἔμελλεν ἐπίσημος εἶναι παρὰ τὸ πλῆθος τῆς τελουμένης θυσίας. V.

77. *Σεμνὰν θυσίαν*] τοῦτο πρὸς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς τρόπον. σεμνῶς γάρ φασι τὰ θύματα αὐτῇ τελεῖν. V.

78. *Ἐγχειβρόμῳ*] τῇ παρὰ τῷ πολέμῳ βρεμούσῃ. V. Πολεμικῇ. Gl. Mss. β. γ.

79. *Ἐν δ' ἀρετὰν ἔβαλεν*] δύναται ὁ λόγος γνωμικὸς εἶναι. ἔχει δὲ τὸ σαφὲς οὕτως· ἐπέβαλε δὲ ἀρετὴν καὶ ἡδο-

νὴν τοῖς ἀνθρώποις ἡ περὶ τὰ πράγματα πρόγνωσις. ὃ δέ φησι, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ περὶ τῶν μελλόντων πραγμάτων τὸ δέον προσκοπήσαντες καὶ τοῦτο προδιδαχθέντες, οὗτοι εἰς ἀρετὴν καὶ ἡδονὴν ἔρχονται. ἔνιοι δὲ οὕτως ἐνόησαν· ἐκ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας καὶ αἰδὼς ἡ ὑπάρξασα εἰς τὴν θεὸν ἡ ἐκ προμηθείας καὶ τῆς προγνώσεως, χαρὰν αὐτοῖς καὶ εὐθυμίαν καὶ ἀρετὴν παρέσχεν. V.

Ἐμποιεῖ δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἀρετῆς τιμὴν καὶ χαρὰν τοῦ Προμηθέως, τουτέστι τῆς προβουλεύσεως, τὸ αἰδέσιμον, ἤτοι ἡ αἰδὼς ἡ ἑπομένη τῷ Προμηθεῖ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὁ Προμηθεὺς ὁ αἰδέσιμος, ἀλλ' ἐπιβαίνει καὶ νέφος τι λήθης ἀτέκμαρτον, τουτέστιν ἀπροσδόκητον, καὶ παρέλκει, ἤγουν παρατρέπει, ἐκκλίνει, τὴν ὀρθὴν μέθοδον τῶν πραγμάτων ἔξω τῶν λογισμῶν. καὶ οὗτοι γὰρ οἱ τοῦ Ἡλίου δηλονότι παῖδες, ἀνέβησαν οὐκ ἔχοντες, ἤγουν μὴ φέροντες, σπέρμα φλογὸς καυστικῆς, τουτέστι πῦρ, ὃ τὴν καυστικὴν αὔξει φλόγα. ἀνέβησαν δὲ εἰπὼν ἀδήλως, διὰ τῶν ἐπαγομένων δῆλον ποιεῖ, ὅτι εἰς τὴν ἀκρόπολιν λέγει αὐτοὺς ἀναβῆναι. ἐπάγει γάρ· Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς, ἤγουν, κατεσκεύασαν δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ναὸν σὺν θυσίαις ἀπύροις, τουτέστιν ἅμα καὶ θυσίας πυρὸς ἀμετόχους τελέσαντες. R.

80. *Χάρματα*] Gl. Ms. γ. προτερήματα.

81. *Αἰδὼς*] Gl. Ms. γ. σεμνότης.

Προμηθέως αἰδὼς] τουτέστιν, ὁ μετὰ τοῦ προβεβουλεῦσθαι ποιῶν τι, ὁμοῦ τε κατορθοῖ τοῦτο, καὶ ἡδονὴν ἔχει ὡς κατωρθωκώς. τὸ δὲ αἰδὼς Προμηθέως λέγει, διότι πᾶς ὁ χρώμενος προμηθείᾳ οἱονεὶ τὸν Προμηθέα αἰδεῖται καὶ τιμᾷ. R.

82. *Ἐπὶ μὰν βαίνει*] ἐνίοτε δὲ καὶ τοῖς ἀκούουσι τὴν προμήθειαν καὶ προσκοπουμένοις τὸ μέλλον ἐπιβαίνει τὶ καὶ λήθης ἴδιον νέφος. ἐπὶ δὲ τῶν Ῥοδίων ὁ λόγος, ὅτι καίπερ προδιατειλαμένου τοῦ Ἡλίου αὐτοῖς θῦσαι τῇ Ἀθηνᾷ κατὰ τὴν γένεσιν, καὶ αὐτοὶ μεμνημένοι ταύτῃ συντελέσαι, συντελοῦντες, τῶν πρὸς τὴν κατασκευήν τι ἔλιπον, ὅ ἐστι τὸ πῦρ. V.

84. *Καὶ παρέλκει πραγμάτων*] ὁ νοῦς οὕτως ἔχει· καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι προμαθόντες παρὰ τοῦ Ἡλίου τὴν τῆς Ἀθηνᾶς γένεσιν, καὶ κατακούσαντες παρ' αὐτοῦ τὸ θῦσαι τῇ θεᾷ, παρ' αὐτὴν τὴν ἱερουργίαν τοῦ κυριωτάτου πρὸς τὰς θυσίας ἐπελάθοντο. οὐκ ἔχοντες γὰρ πῦρ ἀνῆλθον ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ἔνθα οἱ βωμοὶ, καὶ ἄνευ πυρὸς θύοντες τὸ ἱερὸν ἐποιήσαντο ἐν τῇ ἀκροπόλει. V.

Καὶ μεταφέρει τοὺς ἀνθρώπους, ἤγουν ἔξω τοῦ ὀρθοῦ καὶ προσήκοντος τίθησιν. ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραγωγὴ ἔξω φρενῶν. R.

86. *Καίτοι γὰρ αἰθούσας*] τῆς καυστικῆς, παρὰ τὸ αἴθειν. τὸ δὲ οὐ ἐπίῤῥημα προσαπτέον τῷ ἔχοντες, ἵν' ᾖ, οὐκ ἔχοντες. φλογὸς δὲ σπέρμα, τὸ πῦρ· ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. ε, 490.) Σπέρμα πυρὸς σώζων. V.

Ἔχοντες] Gl. Ms. β. φέροντες.

87. *Σπέρμα φλογὸς*] Gl. Ms. γ. ἀνθρακιάν.

88. *Τεῦξαν*] Gl. Ms. γ. ἐποίησαν.

89. *Ἄλσος*] Gl. Ms. γ. ἱερουργίαν.

Κείνοισι μὲν] ἐκείνοις μὲν, ἤγουν χάριν ἐκείνων τῶν Ῥοδίων, ξανθὴν νεφέλην ἀγαγὼν, ὁ Ζεὺς δηλονότι, χρυσὸν ἔβρεξεν· αὐτὴ δὲ ἡ Γλαυκῶπις, ἤγουν ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ὀξὺ ὁρῶσα καὶ στιλπνὸν, παρεῖχεν αὐτοῖς κρατεῖν, τουτέστι τὸ κράτος ἔχειν τῶν ἐπιχθονίων κατὰ πᾶσαν τέχνην, διὰ χειρῶν ἀριστοπόνων, ἤγουν ἄριστα ἔργα κατασκευαζουσῶν. ἔργα δὲ αἱ κέλευθοι, ἤγουν αἱ ὁδοὶ, τῆς Ῥόδου δηλονότι, ἔφερον, τουτέστιν ἐπικείμενα αὐταῖς εἶχον, ὅμοια ζῶσι καὶ ἕρπουσιν, ἀντὶ τοῦ βαδίζουσιν· ἦν δὲ κλέος βαθὺ, ἀντὶ τοῦ πολὺ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤγουν δασείας. Δαέντι δὲ, ἤγουν τῷ διδαχθέντι [ὑπ' αὐτῶν τῶν Ῥοδίων] καὶ ἡ φρόνησις ἡ ἄδολος, ἤγουν ἡ φυσικὴ, μείζων γίνεται, τουτέστιν, εἰ καὶ φυσική ἐστιν αὐτῷ σοφία, ἥτις ἀεὶ κρατεῖ τῆς ἀπὸ μαθήσεως, ἐπίδοσιν καὶ αὐτὴ λαμβάνει διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους καὶ τῆς ποικιλίας τῆς τέχνης. Τέχναν πᾶσαν πρὸς τὸ ἀριστοπόνοις χερσὶ συναπτέον οὕτως· ὤπασέ σφισιν ἡ Ἀθηνᾶ, (ἐπεὶ ἡ φρόνησις μηχανᾶται τὰς

τέχνας) κρατεῖν τῶν ἐπιχθονίων, ἤτοι τῶν ἀνθρώπων, ἐν ἀριστοπόνοις χερσὶ κατὰ πᾶσαν τέχνην. λέγει δὲ τὸ χερσὶν, ἐπειδὴ αἱ χεῖρες τὰς τέχνας ἐργάζονται. R.

91. *Αὐτὰ δέ σφισιν*] αὐτὴ δὲ ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ πᾶσαν χειρουργικὴν τέχνην τὸ ἄριστον αὐτοῖς ἀπένειμεν. V.

92. *Ὤπασε*] Gl. Ms. γ. ἐχάρισε.

94. *Κρατεῖν*] Gl. Ms. α. νικᾷν. γ. κυριεύειν.

95. *Ἔργα δὲ ζωοῖσιν*] τὰ γὰρ ὑπ' αὐτῶν δημιουργούμενα καὶ ἐργαζόμενα, τοιαῦτα καὶ ὀφθῆναι ἐπὶ τῆς γῆς, οἷα καὶ αὐτὰ τὰ ἔμψυχα κινούμενα. ἄριστοι γὰρ περὶ τὴν τῶν ἀνδριάντων κατασκευὴν οἱ Ῥόδιοι. αὐτοὶ γὰρ πρῶτοι οἱ Ῥόδιοι τὴν τῶν ἀνδριάντων ἐξεῦρον δημιουργίαν, τὸ πρῶτον οὐχ οὕτω τιμωμένων *). Ἀρίσταρχος δὲ τὰ κατὰ Δαίδαλον αὐτόν φησι μεταφέρειν νῦν ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ῥόδον τεχνιτῶν, ὅτι τοιαῦτα κατεσκεύαζον ἔργα. Πολέμων μὲν γάρ φησι, παρὰ Χίοις μὲν τὸν Διόνυσον δεδέσθαι, καὶ παρ' Ἐρυθραίοις δὲ τὸ ἕδος τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὅλως πολὺν κατεσπάρθαι λόγον περὶ τῶν ἀγαλμάτων, ὡς μὴ μενόντων, ἀλλὰ πορευομένων ἄλλοσε πλεονάκις. Ἄλλως. Ἔργα δὲ ζωοῖσι. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Iliad. Σ, 418.)

Χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν ἔργ' εἰκυῖαι.

Κέλευθοι δὲ νῦν, τὰ ἐν τῇ πόλει ἄμφοδα. V.

Οἱ Ῥόδιοι οὕτως ἄριστοι ἀνδριαντοποιοὶ ἦσαν, ὡς ζῶσιν ἐοικότας ἀνδριάντας κατασκευάζειν, καὶ δεσμεῖν αὐτοὺς τοῖς ποσὶν ὥσπερ δεδοικότας, μὴ τοῖν ποδοῖν χρησάμενοι φύγοιεν, ἐδόκουν γὰρ ὥσπερ κινεῖσθαι τοιοῦτοι, οὓς καὶ Δαίδαλος ἐποίει. μὴ εἴποις δὲ τὸ τε ἀργὸν, ἀλλ' οὕτω· φέρουσι δὲ αἱ κέλευθοι ἔργα ὅμοια ζῶσι καὶ ἕρπουσιν. R.

Ἑρπόντεσσι] Gl. Ms. γ. περιπατοῦσι.

97. *Ἦν δὲ κλέος βαθὺ*] ἐκ δὲ τούτου βαθὺ κλέος καὶ πολλὴ δόξα προσῆν αὐτοῖς. V.

98. *Δαέντι δὲ σοφία*] ἀντὶ τοῦ, δαέντος ἡ σοφία καὶ μείζων καὶ ἄδολος τελέθει. ἀδύνατον γὰρ ἔν τισι ποιήσασθαι ἐπίδειξιν μὴ μαθόντα. βέλτιον δὲ οὕτως· οἱ παρατυχόντες καὶ μαθόντες σοφίαν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἔντεχνον αὐτοῖς

*) ἠσκημένων.

λέγουσι καὶ ἄδολον, ὅ ἐστι ἁπλῆν. ἢ οὕτω· τῷ μαθόντι καὶ ἡ ἄδολος σοφία μείζων γίνεται. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως ἔχει· τῷ δὲ μετ' εὐφυΐας μεμαθηκότι τὴν σοφίαν, καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἀδόλως καὶ ἀνεμποδίστως ἐπαίρεται, ὡς τῶν Ῥοδίων εὐφυῶν μὲν ὄντων κατὰ φύσιν, προσδεξαμένων δὲ καὶ τὴν τέχνην, καὶ οὕτως ἐξ ἀμφοτέρων τῆς μαθήσεως αὐτῶν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐλθούσης. V.

Δαέντι δὲ καὶ σοφία] τὸ καὶ ἢ Ἀττικὸν, ὥσπερ φαμὲν τὸ, τί καὶ ποιήσω; ἢ οὕτω· καὶ τῷ δαέντι, ηγουν καὶ τῷ μαθόντι εὐφυεῖ τελέθει καὶ ὑπάρχει καὶ ἡ σοφία μείζων τῆς εξ εὐφυΐας μόνης ἄκρατος καὶ ἄδολος. *) λέγει δὲ διὰ τοὺς Ῥοδίους, ὡς ὄντας καὶ δραστηρίους τῷ νῷ, καὶ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς διδαχθέντας. R.

99. *Μείζων*] Gl. Ms. β. μεγαλώτερος. *Τελέθει*] Gl. Ms. γ. ὑπάρχει.

100. *Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ ῥήσιες*] οὔπω γὰρ τῶν ἱστοριογράφων ὄντων οἱ κατὰ καιροὺς ποιηταὶ παρὰ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι λογίων καὶ γεγηρακότων, οἷς ὁ χρόνος τὸ ἀκριβὲς τῆς γνώσεως ἐμαρτύρει, τὰς ἱστορίας κατακούοντες ἐμάνθανον. λέγει δὲ τοιοῦτόν τι. καθ' ὃν χρόνον οἱ θεοὶ τὸν ὅλον κόσμον πρὸς ἑαυτοὺς διεμερίζοντο, ἀπόντος τοῦ Ἡλίου καὶ τὸν ἑαυτοῦ διανύοντος δρόμον, οὐδὲ εἷς τῶν θεῶν ὑπέμνησεν, ὥστε καὶ αὐτῷ τοῦ κόσμου μερίδα φυλαχθῆναι. οὐδέπω δὲ ἡ Ῥόδος ἦν ἐκ θαλάσσης ἀναδοθεῖσα. διὸ καὶ ἀκλήρωτος μείνας ὁ θεὸς ταύτην εἵλετο τὴν μερίδα, ἱερὰν αὐτῷ τὴν νῆσον ἐπιτρεψάμενος. ἁγνὸν δὲ θεὸν τὸν Ἥλιον, οὐχ, ὅτι καθ' ἑαυτὸν ἁγνός ἐστιν, ἀλλ' ὁ ἁγνίζειν τῇ ἀκτῖνι δυνάμενος. V.

Φαντὶ δ' ἀνθρώπων] φασὶν, ὡς, ἡνίκα Ζεὺς μετὰ τῶν θεῶν μερισμὸν ἐποιεῖτο τοῦ κόσμου, οἱ μὲν ἄλλοι τούτων κλήρους ἔλαβον, Ἥλιος δὲ μὴ παρατυχὼν ἐν τῷ μερισμῷ ἀκλήρωτος ἔμεινε. βουλομένου οὖν τοῦ Διὸς πάλιν ἐκ δευ-

*) f. ἀκράτου καὶ ἀδόλου. Nec tamen sic multum proficias; etiamsi in poeta 99. ἀδόλου refinxeris.

τέρου ποιῆσαι, οὐκ εἴασεν, εἰπὼν τὴν ἐκ θαλάσσης ἀναδοθεῖσαν νῆσον αὐτῷ δεδόσθαι. ἦν δὲ ἡ Ῥόδος. R.

Φαντὶ δὲ] φασὶ δὲ λόγοι ἀνθρώπων ἐκ παλαιοῦ χρόνου ᾀδόμενοι, οὔπω φανερὰν εἶναι τὴν Ῥόδον ἐν τῷ πελάγει τῷ θαλασσίῳ, ὅτε ὁ Ζεύς τε καὶ οἱ θεοὶ οἱ ἄλλοι διεμερίζοντο ἑαυτοῖς τὴν γῆν· κεκρυμμένην δὲ εἶναι τὴν νῆσον, τουτέστιν αὐτὴν τὴν Ῥόδον, ἐν τοῖς βένθεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς βαθέσι μυχοῖς τῆς ἁλμυρᾶς θαλάσσης· ἀπόντος δὲ τοῦ Ἡλίου ἐν τῷ ὑπὸ γῆν δηλονότι ἡμισφαιρίῳ, οὐδεὶς ἔνδειξεν, ἀντὶ τοῦ ὑπέδειξεν, τουτέστιν ὑπέμνησε, τὸν Δία δηλονότι, [διὰ] λάχος, ἤγουν κλῆρον αὐτοῦ, ἤτοι τοῦ Ἡλίου. καὶ δὴ κατέλιπον αὐτὸν τὸν ἁγνὸν θεὸν (ἁγνὸν δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἁγνίζειν δύνασθαι ταῖς ἑαυτοῦ ἀκτῖσι) χώρας ἀκλήρωτον, ἤγουν ἄμοιρον. Item R.

Παλαιαὶ ῥήσιες] δέον παλαιῶν εἰπεῖν πρὸς τὸ, ἀνθρώπων, παλαιαὶ εἶπε πρὸς τὸ ῥήσιες. R.

Παλαιαὶ] Gl. Ms. γ. ἀρχαῖαι.

106. *Ἔνδειξεν*] Gl. Ms. γ. ἀνέμνησεν.

108. *Χώρας*] Gl. Ms. γ. ἐπαρχίας. *Ἀκλάρωτον*] Gl. Ms. γ. ἀκληρονόμητον.

110. *Μνασθέντι δὲ*] ἀντὶ τοῦ ἀναμνησθέντος, ἤγουν εἰς ἀνάμνησιν ἐλθόντος, τοῦ Ἡλίου δηλονότι, ὁ Ζεὺς ἄμπαλον, ἤγουν ἀναμερισμὸν ἔμελλε θεῖναι, ἀντὶ τοῦ τιθέναι, ἤγουν ποιεῖν, ἀλλ' οὐκ εἴασεν αὐτὸν, τὸν Δία δηλονότι, ὁ Ἥλιος· ἐπεὶ εἶπεν ὁρᾶν αὐτὸς ἔνδον τῆς θαλάσσης τῆς λευκῆς τινὰ γῆν πολύβοσκον ἀνθρώποις, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων, τουτέστι, πολυειδῶς τρέφειν ἀνθρώπους δυναμένην, καὶ ἠδεῖαν μήλοις, ἀντὶ τοῦ, πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ζώοις, αὐξομένην, ἀναδιδομένην, πεδόθεν, τουτέστιν, ἀπὸ τοῦ πυθμένος. Ἡ τοιαύτη δοτικὴ, τὸ μνησθέντι, πρὸς τὸ θέμεν ἔχει τὴν δύναμιν. R.

Ἄμπαλον μέλλεν θέμεν] ἀνακλήρωσιν, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (Iliad. ή, 171.)· „Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε.“ ὁ δὲ νοῦς· ὑπομνησαμένῳ δὲ τῷ Ἡλίῳ ἀνακλήρωσιν ἔμελλε ποιῆσαι ὁ Ζεὺς, ἀλλ' οὐκ εἴασεν αὐτὸν τοῦτο ποιῆσαι ὁ Ἥλιος, ἐπειδὴ εἶπεν, ἔνδον τῆς θαλάσσης καὶ ἐν τῷ βυθῷ ὁρᾶν παρ-

αὐξομένην καὶ ἐγειρομένην ἐκ τοῦ πέδου ἐσομένην. ταύτην γὰρ πρός τε ἀνθρώπων *) χρησιμωτάτην καὶ πρὸς πάντα τὰ ζῶα εὔβοτον καὶ εὔφρονα, ἀπὸ μέρους τῶν προβάτων. V.

Μέλλεν] Gl. Mss. β. γ. ἐμελέτα.

115. *Πολύβοσκον*] μεγάλους καὶ πολλοὺς θρέψαι δυναμένην. ἐν ἴσῳ δὲ τῷ Ὁμηρικῷ (Iliad. γ, 265.)· „πουλυβότειραν." V.

116. *Εὔφρονα μάλοις*] Gl. Ms. α. εὐφραντικήν. β. γλυκεῖαν τοῖς προβάτοις.

Μήλοις] καταχρηστικῶς πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ζώοις, τουτέστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. V.

117. *Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα*] ἐκέλευσε δὲ ὁ Ἥλιος παραχρῆμα τὴν μὲν Μοῖραν Λάχεσιν ἐπιχειροτονῆσαι τῷ λόγῳ, τοὺς δὲ θεοὺς ὀμόσαι, μηδένα παρερεῖν, μηδὲ παραπεῖσαι τὸν Δία περὶ τῆς μελλούσης φαίνεσθαι χώρας ὑπ' αὐτοῦ. πιθανῶς δὲ τὴν Λάχεσιν, ἐπεὶ περὶ κλήρου ἐστί. V.

Ἐκέλευσε δὲ ὁ Ἥλιος, ἀντὶ τοῦ εἶπεν, ἐζήτησεν, αὐτίκα, τὴν Μοῖραν μὲν τὴν Λάχεσιν, ἤγουν τὴν τοὺς κλήρους διανέμουσαν, τὴν χρυσῆν περικεφαλαίαν φοροῦσαν, τὰς χεῖρας ἀνατεῖναι, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἑαυτῆς ψῆφον δοῦναι, ὅρκον δὲ τῶν θεῶν μέγαν γενέσθαι, μὴ παρφάμεν, ἤγουν, μὴ ἄλλο τι βουλεύσασθαι αὐτούς, ἀλλὰ σὺν τῷ παιδὶ τοῦ Κρόνου τῷ Διῒ κατανεῦσαι, πεμφθεῖσαν αὐτὴν τὴν νῆσον, ἤγουν ἀναδοθεῖσαν εἰς τὸν αἰθέρα, ἀντὶ τοῦ τὸν ἀέρα τὸν λαμπρὸν, γέρας ἔσεσθαι ἐξοπίσω, τουτέστιν εἰς τὸ ἑπιὸν, τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ Ἡλίῳ δηλονότι. ἐτελεύτησαν δὲ, ἤγουν ἐτελειώθησαν αἱ κορυφαὶ, τουτέστι τὰ τέλη, αἱ ἀποκαταστάσεις τῶν λόγων, ἐν ἀληθείᾳ πεσοῦσαι ἀντὶ τοῦ ἀποβᾶσαι· λέγω, ἐβλάστησε μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀνεδόθη ἐκ τῆς θαλάσσης τῆς ὑγρᾶς ἡ νῆσος, ἔχει τε αὐτὴν ὁ πατὴρ, ὁ γεννήτωρ, τῶν ἀκτίνων τῶν ὀξειῶν, τουτέστι τῶν καυστικῶν, ἢ τῶν ταχειῶν, ἤτοι ὁ Ἥλιος ὁ ἀρχὸς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἡνίοχος, τῶν ἵππων τῶν πνεόντων πῦρ. R.

118. Εἰκότως εἶπε τὸ *Λάχεσις*, ἐπειδὴ περὶ κλήρου ἦν ὁ λόγος. τὸ δὲ χεῖρας ἀνατεῖναι εἶπεν, ἀντὶ τοῦ χει-

*) f. βίον.

ροτονῆσαι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν δικαστηρίων. ἐκεῖ γὰρ, ἡνίκα τὶς νόμον ἢ ψήφισμα περὶ τοῦ κοινοῦ ἐποιεῖτο, εἰ καλὸν καὶ συμφέρον ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσιν εἶναι, τὰς χεῖρας ἀνέτεινον βεβαιοῦντες αὐτό. ἐκ τοῦ εἰπεῖν, θεῶν ὅρκον μὴ παρφάμεν, δείκνυσιν, ὡς οὐ μόνον τὰς χεῖρας ἀνέτεινεν ἡ Λάχεσις, ἀλλὰ καὶ ὤμοσε τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ. ὅρκος γὰρ ἦν τῶν θεῶν τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ. R.

Λάχεσιν] Gl. Ms. Bodl. τὴν κληρωτρίαν.

Χρυσάμπυκα] ἄμπυξ μὲν κυρίως κόσμος ἐπιτιθέμενος ταῖς τῶν γυναικῶν κεφαλαῖς. οὗ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Iliad. χ, 469.)·

Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὴν τιμίαν ἀκουστέον. Λάχεσις δὲ μία τῶν Μοιρῶν καλεῖται. τριῶν δὲ οὐσῶν τῶν πασῶν Ἡσίοδος μνημονεύει (Theogon. 218.)· "Κλωθώ τε Λάχεσίς τε καὶ Ἄτροπος." ἔστι δὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν πεποιημένα. καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ παρὰ τὸ συγκλώθειν τὰ ἀνθρώπινα, ἡ δὲ Λάχεσις παρὰ τὴν κλήρωσιν τὴν ποιὰν, ἣν ἕκαστος γεγονὼς κεκλήρωται, ἡ δὲ τρίτη Ἄτροπος, παρὰ τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς μοιριδίου ἀνάγκης. V.

119. *Χεῖρας ἀντεῖναι*] ἀντὶ τοῦ χειροτονηθῆναι ποιῆσαι, κατὰ μετωνυμίαν. V.

Ἀντεῖναι] Gl. Ms. γ. ὑψῶσαι.

Θεῶν δ' ὅρκον] θεῶν ὅρκον, τὴν Στύγα. ταύτην γὰρ καὶ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος εἶπε, καὶ οἶδε, δι' ὧν φασί (Iliad. ο, 37.)·

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος.

φησὶν οὖν, μὴ ἀπατῆσαι, μὴ παραλογίζεσθαι, τουτέστιν ἐπικυρῶσαι τὸν τῶν θεῶν ὅρκον. τοῦτο δὲ, ὡς ὀμωμοκότων αὐτῶν φυλάξειν τὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ κρυπτομένην νῆσον. V.

120. *Παρφάμεν*] Gl. Ms. β. παρειπεῖν.

122. *Φαεννὸν ἐς αἰθέρα*] ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' εἰς τὸν λαμπρὸν αἰθέρα ἀναφανεῖσαν τὴν Ῥόδον αὐτῷ δοθῆναι τῷ Ἡλίῳ.

"Αλλως. φαεννὸν, κατὰ συγκοπὴν, φαενὸν, λαμπρὸν αἰθέρα. νῦν δὲ καταχρηστικῶς, τὸν ἀέρα. V.

124. *Τελεύτασαν δὲ*] ἐτελειώθησαν. ὁ δὲ νοῦς· ἐτελειώθησαν δὲ τούτων τῶν λόγων τὰ κεφάλαια ἐν τῇ ἀληθείᾳ πεσόντα. V.

125. *Κορυφαὶ*] Gl. Ms. γ. ἀποφάσεις.

Μὴ εἴπῃς τὸ κορυφαὶ μετὰ ἄρθρου, ἀλλ' οὕτως. τελεύτασαν δὲ κορυφαὶ πετοῖσαι, καὶ πεσοῦσαι ἐν ἀληθείᾳ. τουτέστιν, οἱ τοῦ Διὸς πρὸς Ἥλιον λόγοι οὐ παρέβησαν, ἀλλ' ἐπληρώθησαν. ἔστι δὲ τὸ ἐτελεύτησαν κορυφαὶ λόγων, καὶ τὸ ἐν ἀληθείᾳ πετοῖσαι, ταυτόν. οἱ γὰρ πληρούμενοι λόγοι ἀληθεύουσιν, οἱ δὲ μὴ πληρούμενοι οὐκ ἀληθεύουσι. R.

126. *Πετοῖσαι*] Gl. Ms. γ. τελειωθεῖσαι.

127. *Βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς*] ὁ νοῦς· ἀνεβλάστησε μὲν καὶ ἀνεδόθη ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος. ἔχει δὲ αὐτὴν εἰς ἰδίαν μοῖραν ὁ Ἥλιος, ὁ τῆς τῶν ὀξειῶν ἀκτίνων γενέσεως πατὴρ Ἥλιος, καὶ τῶν πῦρ πνεόντων ἡγεμὼν ἵππων. ἐκ δὲ τοῦ ὀξειῶν, τῶν πυρωτικῶν ἀκουστέον. τὴν γὰρ ὀξύτητα καὶ ἐπὶ πυρώσεως λέγομεν. V.

131. *Ἔνθα Ῥόδῳ*] ὁ νοῦς· ἐν ᾗ νήσῳ τῇ νύμφῃ Ῥόδῳ μιχθείς ποτε ὁ Ἥλιος ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας, ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων τοὺς σοφώτατα νοήματα παραδεξαμένους, ἀντὶ τοῦ σοφωτάτους. εἰσὶ δὲ οἱ Ἡλίου ἑπτὰ παῖδες οὗτοι· Κέρκαφος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαέθων, ὁ νεώτατος Ὄχιμος. "Αλλως. Τενάγης, ἤτοι Φαέθων, Ἀκτὶς, Μάκαρ, Χρύσιππος, Κάνδαλος, Τριόπης. V.

Ἔνθα, ἤγουν ἐν τῇ Ῥόδῳ τῇ νήσῳ, μιγείς ποτε αὐτὸς ὁ Ἥλιος τῇ Ῥόδῳ τῇ Ἡρωΐδι, ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας, τους παραδεξαμένους ἐπὶ τοῦ χρόνου τῶν προτέρων ἀνθρώπων σοφώτατα νοήματα, ἤγουν ἐπιτηδεύματα, μαθήματα, ἀφ' ὧν εἷς μὲν ὁ πρῶτος Κέρκαφος τὸν Κάμειρον ἐγέννησε, καὶ τὸν πρεσβύτατον τὸν Ἰάλυσον, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, καὶ Ἰάλυσον πρώτιστα ἐγέννησε, καὶ τὸν Λίνδον. ἀπάτερθε δὲ ἤγουν χωρὶς, ἰδίᾳ, εἶχον μερίδα ἀστέων, ἤτοι πολ.ων, ἑκα-

στος εἰς τρεῖς μερίδας διαμερισάμενοι τὴν πατρῴαν γῆν· καλοῦνται δὲ αἱ ἕδραι, ἤγουν αἱ καθέδραι, τὰ φρούρια, ἔνθα ἕκαστος ἐνεθρόνιστο, αὐτοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀπο τῶν ὀνομάτων αὐτων. R.

132. Τὸ ἑπτὰ πρὸς τὸ παῖδας συναπτέον, οὕτω· τέκεν ζ' παῖδας παραδεξαμένους, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου, ἢ ἀπ' ἄλλων διδασκάλων σοφώτατα νοήματα, ἤγουν σοφωτάτους γενομένους ἐπὶ τῶν προτέρων ἀνδρῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἀνθρώπων. τῶν δὲ παίδων ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα· Κέρκαφος, Ὄχιμος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαέθων. R.

Τέκεν ἑπτὰ, σοφώτατα] τουτέστι, σοφωτάτους γενομένους. ὁ γὰρ λέγων, ὅτι Δημοσθένης ῥήτωρ ἐγένετο τὰ νοήματα τῶν προτέρων ἀνδρῶν παραδεξάμενος, μηνύει, ὅτι ῥήτωρ ἄριστος ἐγένετο. V.

135. Ὧν εἷς μὲν] ὧν, τούτων ἑπτὰ παίδων, εἷς, ὁ Κέρκαφος, ἐκ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρὸς, ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς, ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Πίνδαρος ἐξέθετο, Κάμειρον, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, τῶν δύο πρεσβύτερον, ὡς εἶναι τούτους υἱωνοὺς καὶ οὐ παῖδας Ἡλίου. Ἄλλως. Ἡλίου καὶ Ῥόδου ἑπτὰ παῖδες γινώσκονται, Ὄχιμος, Κέρκαφος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαέθων ὁ νεώτατος· ὃν οἱ ἐν τῇ νήσῳ ὀνομάζουσι Τενάγην· τοῦ δὲ Κερκάφου Λίνδος, Ἰηλυσὸς, Κάμειρος, οἱ ὑπὸ Πινδάρου ὀνομαζόμενοι, ὥστε μὴ εἶναι αὐτοὺς υἱοὺς Ἡλίου, ἀλλ' υἱωνούς. διὸ καί τινες γράφουσιν· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον πρεσβύτατος. ὥστε τὸν λόγον εἶναι τοιοῦτον· ἀφ' ὧν, τῶν Ἡλίου ἑπτὰ παίδων, εἷς Κέρκαφος ἐγέννησε τοὺς προκειμένους, ὥστε τὴν ἀπὸ πρόθεσιν ἔξωθεν λαμβάνειν ἡμᾶς. V.

138. Δασσάμενοι πατρωΐαν] χωρὶς δὲ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος διαδασσάμενοι καὶ διαμερισάμενοι. ὁ δὲ νοῦς· τούτων δὲ ἕκαστος κεχωρισμένος καὶ κατ ἰδίαν ἔχει πόλιν ὁμώνυμον. τὴν γὰρ πατρῴαν αὐτὴν τὴν νησον εἰς τρεῖς νειμάμενοι διεμερίσαντο, καὶ οὕτως ἐπωνόμασαν τὰς ἕδρας καὶ τὰς πόλεις· ὁμώνυμοι γάρ εἰσι. V.

140. *Κέκληνται δέ σφιν ἕδραι*] ἐπωνομάσθησαν δὲ αὐτῶν ἕδραι, τουτέστιν αἱ πόλεις· ἕδρας γὰρ νῦν ταύτας ὀνομάζει τοῖς Ἡλίου υἱωνοῖς.

Μὴ εἴπῃς τὸ σφὶν ἀντὶ τοῦ σφῶν, ὥς τινές φασιν, ἀπαιτώμενοι ἀπὸ τοῦ ἕδραι, ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ κέκληνται, οὕτως· αἱ ἕδραι κεκλήρωνται καὶ ἐκληρώθησάν σφιν, καὶ αὐτοῖς, τῷ Λίνδῳ, τῷ Ἰαλυσῷ, καὶ τῷ Καμείρῳ, τουτέστι πρὸς τὰ τούτων ὀνόματα, καὶ αὗται τὴν προσηγορίαν ἐσχήκασι. R.

141. *Τόθι λύτρον συμφορᾶς*] αὐτόθι, ἔνθα καὶ τῷ Τληπολέμῳ τῷ τῶν Ἀργείων ἡγεμόνι, τῆς οἰκτρᾶς συμφορᾶς λυτήριον γλυκὺ ἵσταται. ἵσταται δὲ αὐτῷ τὸ λυτήριον, ὥσπερ τοῖς θεοῖς. θυσίαι γὰρ αὐτῷ διάφοροι γίνονται καὶ ἀγῶνες τελοῦνται. λυτήριον δὲ τῆς συμφορᾶς τὴν μετοίκησίν φησι καὶ τὴν αὐτόθι τοῦ βίου διατριβήν. V.

Τόθι, ἤγουν ὅπου, ἐν τῇ Ῥόδῳ δηλονότι, ἵσταται τῷ Τληπολέμῳ, τῷ ποτε ἀρχηγέτῃ τῶν Τιρυνθίων, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο, λύτρον, ἀντὶ τοῦ παῦλα, ἐλευθερία, ἡδεῖα τῆς συμφορᾶς τῆς οἰκτρᾶς, ἤγουν τῆς πλάνης ἧς ἐπλανήθη· ἐβασίλευσε γὰρ ἐκεῖ· ὅπου ἵσταται αὐτῷ, ἤγουν γίνεται, ὥσπερ θεῷ, καὶ πομπή, ἤτοι ἑορτή, τιμή, κνίσσης μετέχουσα, ἤγουν πρόβατα σφαγιαζόμενα καὶ καιόμενα ποιεῖ *), τουτέστιν, ὅπου γίγνεται αὐτῷ, ὥσπερ θεῷ, καὶ τιμὴ διὰ θυσιῶν, ὅπου γίνεται αὐτῷ, ἀπὸ κοινοῦ, καὶ κρίσις ἐπ' ἀγῶσιν. ἐτελεῖτο γὰρ αὐτῷ ἀγὼν τὰ Τληπολέμεια, ὁ δὲ νικήσας αὐτὰ λεύκην ἐλάμβανε στέφανον. Ἱστορία. ὅτε οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν, ἦν καὶ Τληπόλεμος οὗτος μετὰ Ῥοδίων. ἀποθανόντος οὖν ἐκεῖ ἤγαγον τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἰς Ῥόδον ὡς οἰκιστοῦ ταύτης, καὶ ναὸν αὐτῷ ποιήσαντες πανήγυριν κατ' ἐνιαυτὸν ἄγουσι, τὰ λεγόμενα Τληπολέμεια. ἔστι δὲ τὸ τῶν ἀγώνων ἆθλον λεύκινος στέφανος, ὃν δὶς ἔσχε Διαγόρας νικήσας. R.

145. *Κνισσάεσσα πομπά*] πομπὴ ἡ θυσία. ἐπεί φησιν, ὅτι ἀγὼν ἐκεῖ ἄγεται, Τληπολέμεια· οἱ δὲ Ἡράκλεια· ὅθεν αὐτῷ θυσίαι ἀξιοπρεπεῖς τελοῦνται αὐτόθι. V.

*) ποιεῖ. l. πυρί.

147. *Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας*] τῶν παρὰ Ῥοδίοις ἄθλων. ἄνθεσι δὲ τοῖς στεφάνοις. τελεῖται γὰρ ἐκεῖ ἀγὼν Τληπολέμιος ἐπικαλούμενος. ἐγκωμιαστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν ἀγῶνα Ἡλίῳ τελούμενον εἰς τὸν Τληπόλεμον μετήγαγε. τελεῖται δὲ μηνὸς Γορπιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ τῶν Νεμέων ἡμέρας ἕξ· ἀγωνίζονται δὲ παῖδες καὶ ἄνδρες· ὁ δὲ στέφανος λεύκη δίδοται. V.

Τῶν ἄνθεσι] μὴ λάβῃς εἰς τὸ, τῶν, ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄνθεσίν ἐστιν ἡ γενική. τῶν γὰρ ἀγώνων ἦσαν τὰ ἄνθη δι᾽ αὐτοὺς διδόμενα. R.

Τῶν ἄνθεσι] ὧν τινων, ἤγουν τῶν Τληπολεμείων, τοῖς στεφάνοις ὁ Διαγόρας ἐστεφανώσατο δὶς, καὶ ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἰσθμῷ ἐστεφανώσατο τετράκις, εὐτυχῶν, ἤγουν ἐπιτυγχάνων, νικῶν καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἄλλην ἐπ᾽ ἄλλῃ, στεφανηφορίαν δηλονότι, τουτέστι, διττὰς στεφανηφορίας ἐστεφανώσατο· καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς κρανααῖς, ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ τῇ πετρώδει καὶ καταξήρῳ, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Παναθήναια, τὰ Ἡράκλεια, τὰ Ἐλευσίνια, τὰ Πανελλήνια, ἐστεφανώσατο, ἕνα τινὰ τούτων τῶν ἀγώνων δηλονότι, ἢ καὶ πάντας νενικηκώς. Item R.

148. *Κλεινᾷ τ᾽ ἐν Ἰσθμῷ*] θηλυκῶς τὴν Ἰσθμὸν φησιν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τὴν Ὀρχομενόν. λέγει δὲ τὸν Διαγόραν τετράκις Ἴσθμια νενικηκέναι. V.

150. *Νεμέᾳ τ᾽ ἄλλαν ἐπ᾽ ἄλλᾳ*] καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ ἄλλην ἐπ᾽ ἄλλῃ νίκην ἔσχεν, οἷον δὶς ἐνίκησεν, οὐκ ἐκ διαλείμματος μέντοι, ἀλλὰ πρώτην Νεμέᾳ νικήσας, καὶ τὴν ἑξῆς ἀγωνισάμενος, ἐστέφθη. V.

151. *Κρανααῖς ἐν Ἀθάναις*] τὴν ὅλην Ἀττικὴν Ἀθήνας εἶπεν· εἴη δ᾽ ἂν ἤτοι τὰ Παναθήναια νενικηκὼς, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. ἴσως δὲ καὶ πάντας τούτους *) ἐνίκησεν ὁ Διαγόρας. ἀδήλως γὰρ ἐξενήνοχεν ὁ Πίνδαρος. V.

Τὸ κρανααῖς ἐν Ἀθήναις λέγει, ἢ διὰ τὴν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν, ἢ τῶν Ἐλευσινίων, ἢ τῶν Ἡρακλείων. διὰ

*) f. ἀγῶνας.

δὲ τὸ εἶναι τὴν Ἀττικὴν κατάξηρον καὶ λεπτόγαιον, τὸ κρανααῖς εἶπεν. R.

152. Ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς] ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν καὶ ὁ ἐν τῷ Ἄργει διδόμενος χαλκὸς ἔπαθλον τῷ νενικηκότι. τελεῖται γὰρ κατὰ τὸ Ἄργος τὰ Ἥραια, ἃ καὶ Ἑκατόμβαια καλεῖται, παρὰ τὸ ἑκατὸν βοῦς θύεσθαι τῇ θεῷ. τὸ δὲ ἔπαθλον ἀσπὶς χαλκῆ, ὁ δὲ στέφανος ἐκ μυρσίνης. Ἄλλως. ἐν Ἄργει, ἐν τῷ Ἑκατομβαίῳ ἀγῶνι, χαλκὸς τὸ ἆθλον δίδοται. ὅτι Ἀρχῖνος Ἀργείων γενόμενος βασιλεὺς, ὃς καὶ ἀγῶνα πρῶτος συνεστήσατο, ταχθεὶς ἐπὶ τῆς τῶν ὅπλων κατασκευῆς, ἀπὸ τούτων καὶ τὴν τῶν ἄθλων δόσιν ἐποιήσατο. Ἑκατόμβαια δὲ ὁ ἀγὼν λέγεται, ὅτι πομπῆς μεγάλης προηγοῦνται ἑκατὸν βόες, οὓς νόμος κρεανομεῖσθαι πᾶσι τοῖς πολίταις. τὸ δὲ σημεῖον, ὅτι Ἑκατόμβαια λέγεται τὰ ἐν Ἄργει νενικηκέναι μάλιστα τὸν Διαγόραν. V.

Ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς] καὶ ὁ χαλκὸς, τουτέστιν ἡ ἀσπὶς ἡ χαλκῆ, ἡ διδομένη ἐν Ἄργει. ἐν τῷ Ἄργει πανήγυρίς ἐστι τῆς Ἥρας, τὰ λεγόμενα Ἥραια καὶ Ἑκατόμβαια. Θύονται γὰρ ἑκατὸν βόες τῇ θεᾷ· τὸ δὲ ἔπαθλον τῶν ἀγώνων χαλκῆ ἀσπὶς, καὶ στέφανος ἐκ μυρσίνης. Ἔγνω αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ, ἐδεξιώσατο αὐτὸν νενικηκότα. R.

153. Τὰ δ' ἐν Ἀρκαδίᾳ] ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔγνω μιν. ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν νικῶντα καὶ τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἆθλα. τελεῖται δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰ Λύκαια, ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διΐ. τὰ δὲ ἔργα τινὲς οὕτως ἀκούουσιν, ἐπειδὴ οἱ αὐτόθι νικῶντες σκεύεσι τιμῶνται. Ἄλλως. Πολέμων ἐν τῷ περὶ Θήβησιν Ἡρακλείων φησὶ, χαλκὸν τὸ ἆθλον εἶναι τοῖς ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίοις, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἔργα καὶ τὸν χαλκὸν ληπτέον, ὅτε φησὶν ὁ Πίνδαρος· ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν, τά τε ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα καὶ Θήβαις. δίδοται γὰρ ἐν ταύταις τρίπους χαλκοῦς. πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. ἐν δὲ Θήβαις τὰ Ἡράκλεια. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Ἰόλαια καλεῖται· ἐν δὲ Βοιωτίᾳ, ἐν μὲν Θεσπιαῖς Ἐρώτια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ καλούμενα Βασίλεια. V. [v. Larcher ad Herodot. T. V. p. 526. ed. sec. *Ex Schedis.*]

Καὶ τὰ ἔργα τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔγνω αὐτόν. ἐτελεῖτο γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀγὼν, τὰ Λύκαια, τῷ Λυκαίῳ Διῒ ἀνακείμενος. οἱ δὲ τιμῶντες σκεύεσι χαλκοῖς ἐτίμων. R.

154. *Καὶ Θήβαις*] καὶ τὰ ἔργα τὰ ἐν Θήβαις ἔγνω αὐτόν. τὰ Ἡράκλεια καὶ Ἰολάεια ἐτελεῖτο ἐν ταῖς Θήβαις, ἐδίδοτο δὲ τῷ νικήσαντι τρίπους χαλκοῦς. R.

Ἀγῶνές τ' ἔννομοι] πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔγνω μιν. τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπειαῖς τὰ Ἐρώτια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια, ἐν δὲ Ὠρωπῷ τὰ Ἀμφιαράϊα. V.

Καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ οἱ ἔννομοι, τουτέστιν οἱ συνήθως κατὰ τοὺς νόμους τελούμενοι, ἔγνωσαν αὐτόν. ἐτελοῦντο δὲ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπιαῖς τὰ Ἐρώτια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια, ἐν δὲ Ὠρωπῷ τὰ Ἀμφιαράϊα. R.

156. *Αἴγινα Πελλάνα τε*] πάλιν τὸ, ἔγνω μιν. ἐγνώρισε δὲ τὸν Διαγόραν ἥ τε Πελλήνη καὶ ἡ Αἴγινα, ἑξάκις νενικηκότα. τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλούμενος Θεοξένια. τινὲς δὲ καὶ τὰ Ἕρμαια· τὸ δὲ ἆθλον ἐστὶ χλαῖνα· ἐν δ' Αἰγίνῃ τὰ Αἰάκεια. ἔστι δὲ καὶ Ἀμφορίτης ἀγὼν, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς Ἰάμβοις (Fragm. n. 80. p. 456. ed. Ern.). V.

Καὶ ἡ Αἴγινα, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Αἰάκεια, ἔγνω αὐτὸν, καὶ ἡ Πελλήνη, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Θεοξένια, καὶ τὰ Ἕρμαια (τὸ δὲ ἆθλον ἦν χλαῖνα) ἔγνω αὐτὸν νικῶντα ἑξάκις. *Κατὰ τὰ Μέγαρα ἔθος ἐστὶ τῶν νικηφόρων τὰ ὀνόματα λίθοις ἐγκολάπτεσθαι.* φησὶν οὖν, ὅτι ἐν τοῖς Μεγάροις οὐχ ἕτερον ὄνομα ἐπιγεγραμμένον, ἢ ἐγκεκολαμμένον φέρει ἡ ψῆφος ἡ λιθίνη, τουτέστιν, ἡ στήλη, ἀλλ' ἢ τὸ τοῦ Διαγόρου. εἶχε δὲ ἡ στήλη καὶ ἄλλων τινῶν ἀγωνιστῶν ὀνόματα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τοῦτό φησι. Ψῆφον δὲ λέγει τὴν στήλην διὰ τὸ περιέχειν τὰ τῶν κριτῶν ψηφίσματα. R.

159. *Ψᾶφος ἔχει λόγον*] κατὰ τὰ Μέγαρα ἔθος ἐστὶ, τῶν νικηφόρων τὰ ὀνόματα λίθοις ἐγκολάπτεσθαι. φησὶν οὖν,

ὅτι καὶ ἐν τοῖς Μεγάροις ἡ λιθίνη ψῆφος οὐχ ἑτέρου τινὸς οὕτως ἐγκεκολαμμένον φέρει τὸ ὄνομα, ως τὸ τοῦ Διαγόρου. τὸ σημεῖον χ', ὅτι ψῆφον λιθίνην λέγει τὴν στήλην, διὰ τὸ περιέχειν τὰ ψηφίσματα. V.

Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν] ὁ νοῦς οὕτως ἔχει· ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους βασιλεύων, ἐν τιμῇ ἔχε τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Ὀλυμπιονίκην καὶ τὸν ἄνδρα τὸν εὑρόντα καὶ τὸν ἡγησάμενον τὴν ἀρετὴν, διὰ τῆς ἐν πυγμῇ νίκης. Ἄλλως. Νώτοισιν Ἀταβυρίου. ἐπάνω γὰρ τοῦ ὄρους ἵδρυται ὁ Ζεύς. νώτοισι δὲ ἀντὶ τοῦ νώτων. εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες, ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γενέσθαι, μυκῶνται. ἔστι δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὥς φησι Τίμαιος. V.

Ἀλλὰ, ὦ Ζεῦ πάτερ, ὁ βασιλεύων τῶν νώτων, ἀντὶ τοῦ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους, τίμα μὲν τὸν νόμον τοῦ ὕμνου, ἤγουν τὴν συνήθειαν, τίμα καὶ τὸν ἄνδρα τὸν Ὀλυμπιονίκην, τὸν εὑρόντα ἀρετὴν, εὐφημίαν ἕνεκα ἀρετῆς, πὺξ, τουτέστι διὰ τῆς ἐν πυγμῇ νίκης. Νώτοισι δὲ εἶπεν Ἀταβυρίου, ὅτι ἐπάνω αὐτοῦ ἵδρυται ὁ Ζεύς. Εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες, ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γενέσθαι, μυκῶνται. ἔστι δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὥς φησι Τίμαιος. R.

162. Τεθμὸν] Gl. Ms. γ. ἀκολουθίαν.

164. Δίδοι τε οἱ αἰδοίαν χάριν] ὁ νοῦς· δίδου τε αὐτῷ αἰδοίαν χάριν καὶ παρὰ τῶν πολιτῶν καὶ παρὰ τῶν ξένων, ἐπειδὴ τὴν ἐχθρὰν τῆς ὕβρεως ὁδὸν βαδίζει, ἀντὶ τοῦ, ἐπεὶ πάντας δι' αἰδοῦς ἔχει καὶ τιμῆς. V.

Δίδου τε αὐτῷ αἰδοίαν χάριν, ἀντὶ τοῦ, τιμὴν αἰδεσίμου χάριτος. καὶ πότ' ἀστῶν, καὶ παρὰ τῶν ἀστῶν, ἤγουν τῶν πολιτῶν, καὶ παρὰ τῶν ξένων, τουτέστι, τῶν ἀπ' ἀλλοτρίου τόπου, ἐπεὶ ὁδὸν εὐθυπορεῖ, ἤγουν κατ' εὐθεῖαν πορεύεται, οὐκ ἐκτρεπόμενος, ἐχθρὰν, τουτέστι ξένην, ἀλλοτρίαν ὕβρεως, ἤτοι ἀδικίας. R.

168. *Σάφα δαεὶς*] ταῦτα λοιπὸν ὡς πρὸς ἑαυτόν φησιν ὁ ποιητής· σαφῶς γνοὺς ἅτινα αὐτῷ αἱ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξέχραον, οἱονεὶ ἐξεχρησμῴδουν, καὶ παρῄνουν. ὡς περὶ εὐσεβῶν δὲ λίαν, ὑπαινίττεται. V.

Πρὸς τὸν Δία καὶ τοῦτο. σαφῶς μαθὼν, ἅτινα αἱ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ πατέρων ὀρθαὶ, ἤγουν ἀληθεῖς, δίκαιαι φρένες, ἐξέχραον, ἀντὶ τοῦ ἔχραον, ἤγουν ἔχρων, τουτέστιν ἐχρησμῴδουν, παρῄνουν αὐτῷ, ἀφ᾽ ὧν πατέρων τοιοῦτος πατὴρ αὐτῶν δηλονότι ἐβλάστησε. R.

169. *Ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον*] Schol. Ms. β. σύναπτε τὸ ἐξ μετὰ τοῦ ἔχραον. Gl. Ms. γ. ἐπροφήτευον.

170. *Μὴ κρύπτε κοινὸν*] μὴ ἀπόκρυπτε τὸ κοινὸν καὶ διάδηλον τοῖς πολλοῖς τοῦ Καλλιάνακτος γένος· πρόγονος γὰρ τοῦ νικηφόρου οὗτος ἔνδοξος· ἀλλὰ ὕμνει. V.

Ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔα κρυβῆναι ἐν ἀδοξίᾳ τὸ σπέρμα, ἤγουν τὸ γένος, τὸ κοινὸν, τουτέστι τὸ φανερὸν καὶ ἔνδοξον πᾶσι καὶ ὠφέλιμον, τὸ ἀπὸ τοῦ Καλλιάνακτος, τοῦ προγόνου τοῦ Διαγόρου. καὶ σὺν ταῖς χάρισιν, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν χαρίτων, τουτέστι, τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν Ἐρατιδῶν, ἤγουν τῆς ἐν Ῥόδῳ φυλῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ Ἐρατίδου, τοῦ προγόνου τοῦ Διαγόρου, ἔχει ἡ πόλις θαλίας, ἤγουν εὐωχίας, εὐφροσύνας. R.

Κοινὸν σπέρμα] κοινὸν λέγει τὸ ἔνδοξον· κοινὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα· ἐξ οὗ πάντως ἔχει τὸ συγγενικόν. V.

171. *Ἀπὸ Καλλιάνακτος*] Gl. Ms. γ. τὸ καταβαῖνον. et β. τῶν ἀγόντων.

Καλλιάνακτος Ἐραστειδᾶν] Ἐραστείδης πρόγονος τοῦ Διαγόρου. ἀφ᾽ οὗ καὶ φυλὴ ὁμώνυμος ἐν Ῥόδῳ. φησὶν οὖν, ὅτι σὺν ταῖς τῶν Ἐραστειδῶν χάρισι καὶ ἡδοναῖς, τῶν προγόνων αὐτοῦ, λέγει. ἐπεὶ καὶ πᾶσα ἡ Ῥόδος πλείστας εὐτυχίας ἐκ τῆς τούτου νίκης ἔχει. V.

173. *Ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου*] ἐν τῷ βραχεῖ δὲ χρόνῳ τὰ πράγματα ἄλλοτε ἄλλως διατίθεται. εἶπε δὲ ἀλληγο-

ρικῶς, ὡς πρὸ ὀλίγου τινὸς λυπηροῦ συμβάντος αὐτῷ, καὶ ὅτι λοιπὸν ὀφείλει ἑτέρας αὔρας (τὸ δὴ λεγόμενον) πνευσάσης τέρπεσθαι καὶ ἐν εὐτυχίᾳ πάσῃ καὶ χαρᾷ διαζῆν. V.

Ἐν δὲ μοίρᾳ χρόνου μιᾷ, τουτέστιν ἐν ὥρᾳ μιᾷ, ἐν καιρῷ, ἑνὶ χρόνῳ. αὖραι, ἀντὶ τοῦ μεταβολαί, διαιθύσσουσιν, ἤγουν ὁρμήσουσιν, ἄλλοτε ἄλλαι, καὶ εἴτι συμβέβηκε δηλονότι καὶ τούτοις λυπηρὸν, ταχέως ἐπὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἄριστον τραπήσεται. R.

Μοίρᾳ] Gl. Ms. γ. ῥοπῇ.

CARMEN VIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὀγδόου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ ὀγδόου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ἐννέα. Τὸ ά τροχαϊκὸν ἐπίτριτον, ἢ ἐπιχοριαμβικόν. Τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τρίτου παιῶνος ἀντὶ Ἰωνικοῦ. Τὸ γ' ἰαμβέλεγος, πλεονάζον συλλαβῇ. Τὸ δ' ἐπιχοριαμβικὸν Πινδαρικὸν, ἢ ἰαμβέλεγος. Τὸ έ προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ς' προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ Ἰωνικοῦ μέσου ὄντος. Τὸ ζ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ή Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' Εὐριπίδειον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ἕνδεκα. Τὸ ά προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ δ' ἐγκωμιολογικὸν, παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ έ δακτυλικὸν τρίμετρον τελικὸν, ἢ προσοδιακόν. Τὸ ς' ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ ή δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ' προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὁ πρῶτος ἐξ ἰάμβου ἀδιάφορος, ὁ β' χορίαμβος. Τὸ ί Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τροχαϊκῆς συζυγίας πρώτου (καὶ τρίτου παιῶνος) κατὰ τὸ σύνηθες τῶν Ἰωνικῶν, (καὶ) τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιά ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἀλκιμέδοντι παιδὶ] Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος προηγουμένως τῷ Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ, νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. μέμνηται δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, Τιμοσθένους, Νέμεα νικήσαντος, καὶ τοῦ

ἀλείπτου αὐτοῦ Μελησίου, ὥς τινες, καὶ παγκρατιαστοῦ. τοῖς γὰρ τρισὶ, φησὶν ὁ Δίδυμος, μίαν ᾠδὴν γέγραφε. Ζητοῦσι δέ τινες, διατί ἐν τῷ ἑνὶ τούτῳ ἐπινικίῳ τοὺς τρεῖς ἐνεγκωμίασεν; καὶ οἱ μὲν φασὶ, διὰ τὸ μὴ καθ᾽ ἕκαστον ἀξιολόγους ἀφορμὰς εὑρηκέναι· οἱ δὲ, ὅτι ἐκ τῆς πόλεως ἦσαν τῆς αὐτῆς οἱ τρεῖς.

1. Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Ὀλυμπία] μητέρα τῶν ἄθλων εἶπε τὴν Ὀλυμπίαν, ὡσανεὶ μητρόπολιν οὖσαν, διὰ τὸ ἐπιφανέστερον εἶναι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. χρυσοστεφάνων δὲ, ἀντὶ τοῦ καλλιστεφάνων. Ὅμηρος (Iliad. ι, 389.)· „Οὐδ᾽ εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι.“ καὶ γὰρ δὴ ὄντως ἡ διδομένη ἐλαία τοῖς νικῶσι καλλιστέφανος προσαγορεύεται. δέσποινα δὲ ἀληθείας διὰ τὸ αὐτόθι τὸ τῶν Ἰαμιδῶν μαντεῖον ὑπάρχειν. Ἄλλως. μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων. ἡ τῆς ἀρχῆς ἐξήγησις οὕτως ἔχει. ὦ Ὀλυμπία, μῆτερ τῶν χρυσοστεφάνων ἄθλων. μῆτερ δὲ, ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν πρωτεύειν τῇ δόξῃ παρὰ τοὺς ἄλλους. ὡς οὖν λέγομεν μητρόπολιν τὴν πρώτην καὶ ἐνδοξοτέραν πόλιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα μητέρα ἄθλων. V.

Ὦ Ὀλυμπία μῆτερ, τουτέστιν αἰτία τῶν βραβείων τῶν χρυσοστεφάνων, ἀντὶ τοῦ καλλιστεφάνων, ἤγουν τὸν κάλλιστον ἐχόντων κόσμον, τουτέστιν, ὦ Ὀλυμπία, ἐν ᾗ δίδονται οἱ κάλλιστοι στέφανοι τῶν βραβείων, δέσποιν᾽ ἀληθείας, ἤγουν ἀληθείας προϊσταμένη· εἶτα θέλων δηλῶσαι, ὅπως προΐσταται τῆς ἀληθείας, ἐπάγει· ὅπου ἄνδρες μάντεις, οἱ Ἰαμίδαι δηλονότι, ἐν ἐντόμοις θύμασι σκοποῦντες παραπειρῶνται, ἀντὶ τοῦ, ἀποπειρῶνται, ἤγουν εἰς γνῶσιν ζητοῦσιν ἐλθεῖν τοῦ Διὸς ἀργικεραύνου, τουτέστι τοῦ αἰτίου τῶν ταχέων κεραυνῶν· λέγω, εἴτινα φροντίδα ἔχει αὐτὸς, δηλονότι ὁ Ζεὺς, περὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ζητούντων κατὰ ψυχὴν μεγάλην ἀρετὴν λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ τιμὴν μεγάλης νίκης· τῶν δὲ μόχθων, ἤγουν τῶν καμάτων, ἀνάπνευσιν, ἄνεσιν. πληροῦνται δὲ αἱ λιταὶ, ἤγουν αἱ δεήσεις τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν, τῶν Ἰαμιδῶν δηλονότι, πρὸς χάριν, τουτέστι χαριέντως, θαυμασίως. R.

3. *Δέσποιν᾽ ἀλαθείας*] ὦ δέσποινα τῆς ἀληθείας. ἐπειδὴ τὸ μαντεῖόν ἐστιν ἐκεῖ τὸ τῶν Ἰαμιδῶν. V.

Ἵνα μάντιες ἄνδρες] ἔνθα, λέγει δὲ, ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἄνδρες οἱ μάντιες διὰ τῶν ἐμπύρων θυσιῶν ἀποπειρῶνται, φησὶ, τοῦ Διὸς περὶ τῶν ἀνθρώπων, εἴ τινα λόγον αὐτῶν ἔχει καὶ φροντίδα. Ἄλλως. ἀποπειρῶνται οἱ μάντεις καὶ ἐπιζητοῦσι μαθεῖν διὰ τῶν ἐμπύρων, τεκμαιρόμενοι καὶ εὑρίσκοντες τὰ σημεῖα. περὶ ποίων δὲ ἀνθρώπων ἀποπειρῶνται; περὶ τῶν ζητούντων καὶ ἐπιθυμούντων μεγάλην ἀρετὴν κτήσασθαι ἐκ τῆς νίκης καὶ σπουδαζόντων ἀναπνοὴν λαβεῖν ἐκ τῶν κατεχόντων μόχθων. V.

4. *Παραπειρῶνται*] Gl. Ms. γ. ἀπεικάζουσι.

9. *Μόχθων*] Gl. Ms. γ. κόπων.

10. *Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν*] ἀνύεται δὲ τὸ τοιοῦτον. τὸ ποῖον; τὸ φανερωθῆναι τὴν τοῦ Διὸς βουλὴν, ἀνύεται εἰς χάριν τῶν εὐσεβῶς καὶ ὁσίως ἐχομένων καὶ λιτανευόντων, ὅπερ ἐστὶ, τῶν μάντεων καὶ ἱερέων. ἐπαινεῖ οὖν ἴσως τοὺς Ἰαμίδας, ὡς εὐσεβεῖς. δύναται οὖν καὶ ἐπ᾽ αὐτῶν τούτων νοεῖσθαι τὸ εὐσεβεῖς. πρόσκειται δὲ τὸ σημεῖον, ὅτι τὸ σημαινόμενόν ἐστι τοιοῦτον· ἐπιτελεῖται δὲ χάριν τῆς εὐσεβείας, ἢ διὰ τὴν εὐσέβειαν. Ἄλλως. Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν. τουτέστιν, οἱ εὐσεβεῖς ἀνύουσί τι ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς λιταῖς, οἱ δὲ ἀσεβεῖς οὔ. γράφει δὲ κατ᾽ ἐνίους Ἀσκληπιάδης ἄνευ τοῦ σ, λιταὶ, καὶ οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· πρὸς δὲ τὸ κεχαρισμένον τῇ εὐσεβείᾳ τῶν ἀνδρῶν ἀνύονται λιταὶ, ὡς ἂν αὐτῇ τῇ τῶν ἀνδρῶν εὐσεβείᾳ κεχαρισμένου τοῦ λιτανεύειν ὄντος. Ἄλλως. τελειοῦται ἡ μαντεία πρὸς τὸ κεχαρισμένον ἕνεκα τῆς εὐσεβείας, ταῖς τῶν ἀνδρῶν λιταῖς. ἢ οὕτω· τελειοῦνται δὲ τὰ μαντεῖα ταῖς τῶν ἀνδρῶν εὐσεβείαις, ὅτι πείθοντες λιταῖς τοὺς θεοὺς, λαμβάνουσι χρησμούς. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ οὐ παντὶ ἀνθρώπῳ μαντεύεται τὸ θεῖον, ἀλλὰ τοῖς εὐσεβέσιν. V.

12. *Ἀλλ᾽ ὦ Πίσας εὔδενδρον*] ἤτοι λείπει τὸ ἔχων, ἢ, φιλῶν τὸ τῆς Πίσης ἄλσος, ἵν᾽ ᾖ πρὸς τὸν Δία λέγων. ἢ πρὸς αὐτὸ τὸ ἄλσος τῆς Ὀλυμπίας λέγει, ὅπερ ἀνάκειται

τῷ Διῒ τῷ τῆς Πίσης, τὸ εὔδενδρον ἄλσος, τὸ ὂν ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ. ὁ δὲ τρόπος περιφραστικός· τοῦτον τὸν κῶμον καὶ τὸν ὕμνον καὶ τὴν ἐκ τῆς στεφανηφορίας πρόσδεξαι νίκην. V.

Πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν ἀποτείνων ἤρξατο, εἶτα, πολλὰ διὰ μέσου θεὶς καὶ μὴ ἐπαγαγὼν τὴν ἀπόδοσιν, ἐπαναλαμβάνει τὸν πρὸς αὐτὴν λόγον, καὶ οὕτως ἐπάγει προσεχῆ καὶ ῥᾳδίαν τὴν ἀπόδοσιν, καί φησιν· ἀλλ' ὦ ἄλσος ευδενδρον τῆς Πίσης, της ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ, ἤγουν, ἀλλ' ὦ Ὀλυμπία, δέξαι τοῦτον τὸν κῶμον, τουτέστι, τὸν μετὰ χορείας ὕμνον, καὶ ταύτην τὴν στεφανηφορίαν, ἤγουν τὴν ἐν στεφάνοις ἀνακήρυξιν· μέγα κλέος αἰεὶ, μεγάλη δόξα αἰεὶ, ἐστὶ, δηλονότι ἐκείνῳ τῷ ἀνθρώπῳ, ᾧ τινι ἂν ἕσπηται, ἤγουν, ἀκολουθήσῃ, τὸ σὸν γέρας, ἤτοι ἡ σὴ τιμὴ η λαμπρά. R.

14. Μέγα τὸ κλέος] μεγίστη γὰρ ἐκείνῳ δόξα, ᾧ ἂν τὸ σὸν κλέος ἡδὺ καὶ τερπνόν. ἀγλαΐα γὰρ η τέρψις. V.

16. Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν] οὐ πάντες τὰ αὐτὰ ἔχουσιν ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἄλλο αλλος. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι ὁ μὲν Ἀλκιμέδων Ὀλύμπια ἐνίκησεν, ὁ δὲ Τιμοσθένης Νέμεα. διὸ οὐ πάντες πάντων κοινωνοῦσι τῶν ἀγαθῶν, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. δ, 320.)·

Ἀλλ' οὔ πως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι. V.

Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν] τουτέστιν, ἄλλα δὲ ἀγαθὰ ἐπ' ἄλλον ἔβησαν, ἀντὶ τοῦ ἔρχονται. R.

18. Σὺν θεοῖς] ἀντὶ τοῦ, τῶν θεῶν βουλομένων, πολλαὶ ὁδοὶ γίνονται εἰς τὸ εὖ πράσσειν. V.

Πολλαὶ ὁδοὶ γίνονται εἰς τὸ εὐ πράσσειν, τῶν θεῶν βουλομένων· ἢ, πολλαὶ δὲ ὁδοί εἰσιν, ὧν ἑκάστη εἰς διάφορον εὐπραγίαν ἄγει, βοηθούντων τῶν θεῶν. ἤγουν· πολλαὶ δὲ καὶ διάφοροι εὐπραγίαι εἰσὶν, ὧν ἄλλον ἄλλης ἐστὶ τυχεῖν, βοηθούντων τῶν θεῶν. R.

18. Εὐπραγίας] Gl. Ms. γ. εὐτυχίας.

19. Υ̓́μμε δὲ κλάρωσεν] ὑμᾶς μέντοι, ὦ Τιμόσθενες, ἐκλήρωσε καὶ προσῳκείωσεν η μοῖρα καὶ τὸ δαιμόνιον τῷ Διῒ

τῷ γενεθλίῳ· γενεθλίῳ δὲ, τῷ τῆς γεννήσεως αἰτίῳ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ νεώτεροι ἐνίκησαν. V.

Ὦ Τιμόσθενες, ὑμᾶς δὲ ἐκλήρωσεν, ἤτοι ἔταξεν ἡ τύχη [ἐν] τῷ Ζηνὶ τῷ γενεθλίῳ, τουτέστιν ἐν τῇ νεότητι, ἐφ᾽ ᾗ τιμᾶται γενέθλιος Ζεὺς, ὡς ἔφορος δηλονότι τῆς γεννήσεως. R.

20. Ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ] σὲ μὲν ἐπιφανῆ καὶ ἔνδοξον ὁ Ζεὺς ἐν τῇ Νεμέᾳ πεποίηκε, τὸν δὲ Ἀλκιμέδοντα Ὀλυμπιονίκην ἐν τῷ Κρονίῳ. V.

Ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ] τουτέστι, σὲ ἐν τῇ Νεμέᾳ πρόφαντον, τουτέστιν, ἔξοχον, λαμπρόν· τὸν Ἀλκιμέδοντα δὲ τὸν σὸν ἀδελφὸν ἐποίησεν ἡ τύχη Ὀλυμπιονίκην παρὰ τῷ λόφῳ τοῦ Κρόνου. ἦν δὲ ὁ Ἀλκιμέδων καλὸς, ἤγουν εὐειδὴς εἰς τὸ ὁρᾷν αὐτὸν τινὰ, καὶ τῷ ἔργῳ, τουτέστι καὶ διὰ τῆς πράξεως, οὐ κατελέγχων, ἤγουν οὐ καταισχύνων τὸ εἶδος, ἤτοι τὴν μορφήν. R.

21. Ἐν Νεμέᾳ πρόφαντον] ἐπιφανῆ καὶ ἐπίσημον ἐποίησεν. ἀμφοτέρους δὲ τοὺς ἀγῶνας τούτους ἀνάπτει τῷ Διΐ, παρόσον καὶ ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέα Διός. καὶ ὁ Καλλίμαχός φησι (Fragm. 193. p. 513.)·

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω. V.

24. Ἦν δ᾽ ἐσορᾷν καλὸς] καλὸς μὲν ἦν ὀφθῆναι ὁ Ἀλκιμέδων, οὐ κατήσχυνε δὲ τὸ εἶδος τοῖς ἔργοις· ἀνεκήρυξε γὰρ τὴν Αἴγιναν τὴν ναυτικὴν κρατήσας καὶ νικήσας πάλῃ. V.

25. Εἶδος] Gl. Ms. γ. ὡραιότητα.

26. Ἐξένεπε] Gl. Ms. γ. ἐδόξασε.

Ἐξένεπε κρατέων] ἐξηγόρευσε, ἀνεκήρυξε, τὴν ναυτικὴν Αἴγιναν. Ἡσίοδος (Fragm. p. 445. Loesn.)·

Οἱ δ᾽ ἤτοι πρῶτον *) τεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας,

Πρῶτοι δ᾽ ἱστία θέσσαν **) νεὼς πτερὰ ποντοπόροιο. V.

Ἐξένεπε κρατέων] ἤγουν, ἀνεκήρυξεν, ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησεν, νικῶν ἐν πάλῃ, τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Αἴγιναν, τὴν δολιχήρετμον, ἤγουν, τὴν μακραῖς κώπαις χρωμένην, τουτέστι τὴν ναυτικήν. R.

*) πρῶτοι. **) Cod. Gott. θέσσαν ἐπὶ πτερὰ π. At θέντο Ruhnk. Ep. crit. p. 110. conf. inf. ad Nem. III, 21.

28. *Ἔνθα σώτειρα Διὸς ξενίου*] ἐν ᾗ. ἐν Αἰγίνῃ, ἡ Θέμις, ἡ τοῦ Διὸς πάρεδρος, ἀσκεῖται καὶ θρησκεύεται. ἐπαινεῖ δὲ αὐτοὺς, ὡς φιλοξένους, διὰ τὸ περὶ τῷ πλῷ κεῖσθαι, καὶ πολλοὺς ὑποδέχεσθαι. διὰ τοῦτο εἶπεν, ἔξοχ' ἀνθρώπων, ἵνα ἐξόχως καὶ ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους εἴπῃ τὴν Θέμιν ἀσκεῖσθαι ἕνεκα φιλοξενίας παρ' Αἰγινήταις· ἐπειδὴ τὸ κεκριμένον καὶ πρὸς ἕκαστον ἀξίας αὐτοῖς προςμαρτυρεῖ. τοῦτο γὰρ μάλιστα ἀξιώματος ἄξιον, τὸ τῶν πλησιαζόντων ἑκάστῳ τὴν πρέπουσαν καὶ πρόσφορον ἀποδοῦναι τιμήν. διὰ τοῦτο οὖν φησι τιμᾶσθαι ἐξόχως τὴν τοῦ Διὸς ξενίου θέμιν. ἐπειδὴ, ἔνθα ἂν ᾖ πολύ τι καλὸν, ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ τὸ τῆς φιλοξενίας, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων χρόνον, ἢ πλῆθος ἀνθρώπων ἔχει τὴν ῥοπὴν, περιγινόμενον τοῦτο διακρίναι *) καὶ προσήκοντι, ἵνα ἑκάστοις τὸ πρέπον παράσχῃ, καὶ κατὰ καιρὸν, δύσκολόν ἐστι καὶ δυσανταγώνιστον. ὅπερ Αἰγινῆται ὑπὲρ πάντας κατώρθωσαν. Ἄλλως. Πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις. Ἀσκληπιάδης ἀντὶ τοῦ, τιμᾶται πρὸς τοῦ ξενίου Διὸς, τουτέστι φιλόξενοί εἰσιν, ἴσως, διὰ τὸ ἐμπορεῖον εἶναι τὴν Αἴγιναν, ὅθεν τὸν ἐπὶ μεταβολῆς φόρτον, Αἰγινητικὸν ἔλεγον, καὶ τοὺς παντοπώλας, Αἰγινοπώλας. V.

Ἔνθα σώτειρα Διὸς] ἔνθα, ἤγουν ἐν τῇ Αἰγίνῃ, ἐπιμελείας ἀξιοῦται Θέμις, ἀντὶ τοῦ Δίκη, ἡ πάρεδρος τοῦ Διὸς τοῦ ἐφόρου τῶν ξένων, μάλιστα πάντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. R.

29. *Πάρεδρος*] Gl. Mss. β. γ. παρακαθήμενος.

30. *Ἔξοχ' ἀνθρώπων*] ἵνα βεβαιώσῃ, καὶ τὸ ἐξόχως ἐπάγει. ἔνθα γάρ τι πολύ ἐστι καὶ ῥοπὴν ἔχει μεγάλην, ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ, τὸ τῆς φιλοξενίας τοῦτο ὀρθῇ διανοίᾳ καὶ ἀσφαλεῖ κεχρημένον εἰπεῖν, μὴ ἔξω τοῦ προσήκοντος, ἀλλ' εὐκαίρως, δύσκολόν ἐστι καὶ δυσπαλές. R.

Ὅ, τι γὰρ πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέποι] γνωμικόν ἐστι τὸ λεγόμενον. συντείνει δὲ εἰς τὸ περὶ φιλοξενίας τῶν Αἰγινητῶν. σημαίνει δὲ τοῦτο. ὅπου γὰρ ἂν ᾖ τι πολὺ, καὶ πολλαχοῦ ῥέπειν δυνάμενον, περὶ τοῦ τοιούτου προνοῆ-

*) G. καὶ δοκιμάσαι ὀρθῷ λογισμῷ.

σαι καὶ κατὰ τρόπον οἰκονομῆσαι καὶ κατορθῶσαι, δυσχερὲς τοῖς πολλοῖς ἀεὶ γίνεται. οὐκ εἶναι οὖν φησιν ἀξένους τοὺς Αἰγινήτας καθάπαξ, οὐδὲ μὴν ἀκρίτως ὑποδέχονται τοὺς παραγενομένους οὗτοι πάντας, ὡς ὁ Τηλέμαχός φησιν ἐπὶ τῆς Πηνελόπης (Odyss. υ, 131. s.)·

Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τιμᾷ. *)

δύναται οὖν τὸ πολὺ ἐπὶ τοῦ ὄχλου τίθεσθαι τοῦ ἐν τῇ πόλει, οἷον, ὅπου ἐστὶν ὄχλος, ἐνταῦθα τὸν κατοικοῦντα ὄχλον τῶν συμφερόντων τι νοῆσαι, χαλεπόν ἐστιν. ἀκριβοῦς γὰρ διανοίας καὶ ἠρεμούσης, καὶ ὀλίγων ἀνδρῶν τὸ ἐπὶ τοιαύτην ἐνεχθῆναι κρίσιν. πλήθειν γὰρ ἀνδρῶν οὕτω φασὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς εἶναι ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας οἰκετῶν. V.

Ὅ, τι γὰρ πολὺ, καὶ πολλὰ ῥέπει] καὶ γὰρ ὅπερ ἂν ᾖ τι πολὺ καὶ πολλαχόσε, ἤγουν εἰς πολλὰς ὁδοὺς τείνει διαφερούσας ἀλλήλων, τοῦτο διοικεῖν ἀσφαλεῖ κρίσει λογισμοῦ καὶ δικαίᾳ οὐκ ἔξω τοῦ ἐγκαίρου ἤγουν τοῦ ἁρμόζοντος, δυσχερές ἐστιν, ὥσπερ ἐν αὐτῇ, τῇ Αἰγίνῃ δηλονότι, πλῆθος συῤῥεῖ ξένων, διαφέρον τὰς γνώμας, εἶτα ὀρθῶς διοικεῖται. Ἄλλως. Ὅ, τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει] γνωμικόν ἐστι — Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τιμᾷ. R. Eadem quae inter Vett. leguntur.

31. Schol. Ms. γ. εἰς πολλὰ διανοήματα κατὰ τὰς γνώμας, ἀλλ' ὅμως κρίνεται ἐν ὀρθῇ γνώσει.

Ῥέπει] Gl. Ms. γ. κλίνει. [ῥέποι ipse Cod. G.]

33. Δυσπαλὲς] Gl. Mss. β. γ. δύσκολον. α. δεινὸν, δυσκλήρωτον. Τεθμὸς] τὸ σημεῖον χ', ὅτι τεθμὸν νῦν τὸ δόγμα καὶ τὴν δόκησιν εἴρηκε. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως ἔχει. θεσμός τις καὶ δικαία κρίσις τῶν θεῶν, καὶ ταύτην τὴν τῇ θαλάττῃ περιτετειχισμένην Αἴγιναν, τοῖς πανταχόθεν ἐπιφοιτῶσι ξένοις βάθρον ὥσπερ καὶ ἔρεισμα θεῖον ἐνομοθέτησεν. V.

Τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων, ἤγουν, συνθήκη δέ τις, βουλὴ τῶν θεῶν, καὶ ταύτην τὴν χώραν τὴν ἁλιερκέα, ἤτοι τὴν

*) G. γέ τι τιμᾷ. Est γε τίει.

θαλάσσῃ περιειλημμένην, παντοδαποῖς, ἤγουν ἀπὸ παντὸς τόπου ἀφικνουμένοις, ὑπέστησε κίονα δαιμονίαν, ἤτοι θείαν, ἢ ὀλβίαν, τουτέστιν, ὑποκειμένην ἐποίησεν εἰς ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν παντοδαπῶν ξένων, ὡσπερεί τινα κίονα ὀλβίαν. R.

34. Ἁλιερκέα] ἀπὸ τῆς ἅλς, ἁλὸς, καὶ τοῦ ἕρκος, ὁ περίβολος, καὶ τὸ τεῖχος. Schol. Ms. γ. Gl. θαλασσοτείχιστον.

36. Κίονα δαιμονίαν] Gl. Ms. γ. καταφύγιον εὐτυχές.

37. Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος μὴ κάμοι] μήποτε οὖν ἐν παντὶ τῷ ἐπιόντι χρόνῳ λίποι τὸ τοιοῦτο, μηδὲ κάμοι αὐτὸς ὁ χρόνος, τοῦτο πράττων. ἔστι δὲ τοῦτο μέσον παρεμβληθὲν, ἐπεὶ ἡ ἀκολουθία· κίονα δαιμονίαν Δωριεῖ λαῷ, καὶ τὰ ἑξῆς, ἵν' ᾖ· τὴν Αἴγιναν, τὴν χώραν, ἥτις ἐστὶ κίων τῶν ξένων, ἡ κρίσις τῶν θεῶν ὑπέστησεν ὑπὸ τοῦ Δωριέως λαοῦ βασιλευομένην μετὰ τὸν Αἰακόν. V.

Ὁ δὲ ἐπερχόμενος χρόνος τοῦτο ἐνεργῶν εἴθε μὴ ἀτονήσειε. διὰ μέσου τοῦτο. τὸ δὲ ἑξῆς· παντοδαποῖς ὑπέστησε ξένοις κίονα δαιμονίαν, Δωριεῖ λαῷ ταμιευομένην ἐξ Αἰακοῦ, τουτέστιν, ὑπὸ τῶν Ἀργείων (οἱ γὰρ Ἀργεῖοι τοῦ Δωρικοῦ γένους) διοικουμένην μετὰ τὸν Αἰακόν. ἐκ Διὸς καὶ Αἰγίνης ἡρωΐδος Αἰακὸς, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ πόλις ἡ Αἴγινα. R.

39. Δωριεῖ λαῷ] ὅτι οἱ μετὰ τὴν Αἰακοῦ βασιλείαν Δωριεῖς τῆς Αἰγίνης ἐκράτησαν. Αἰακοῦ γὰρ καὶ Ψαμάθης, Νηρηΐδος, Φῶκος ἐγένετο. τοῦτον ὡς νόθον ἀδελφὸν, ἀπέκτειναν Πηλεὺς καὶ Τελαμών· καὶ φεύγει ὁ μὲν Πηλεὺς εἰς Θετταλίαν, τὴν καλουμένην Φθίαν· Τελαμὼν δὲ εἰς τὴν Σαλαμῖνα. τελευτήσαντος οὖν τοῦ Αἰακοῦ ἔρημος ἡ νῆσος περιελείπετο βασιλέως. ἐν τούτοις Τριάκων τις Ἀργεῖος, συλλέξας πλῆθος Ἀργείων· οἱ δὲ Ἀργεῖοι, τοῦ Δωρικοῦ γένους, εἰς τὴν Αἴγιναν ἦλθον, καὶ κατῴκησαν, καὶ οὕτως ἔδοξε μετὰ τὸν Αἰακὸν ἀποταμιεύεσθαι τοῖς Δωριεῦσιν ἡ τῆς Αἰγίνης ἀρχή. V.

41. Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς] ὅντινα Αἰακὸν ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν μέλλοντες τὸν στέφανον καὶ τὸ τεῖχος τῆς Ἰλίου κατασκευάζειν, συνεργὸν εἵλοντο καὶ συλλήπτορα. τούτους γὰρ κατεδίκασεν ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν τεκνοποιΐαν ὑπηρε-

τῆσαι τῷ Λαομέδοντι, ἐπειδὴ ἐπεβούλευσαν αὐτῷ εἰς τὴν βασιλείαν. ἠθέλησαν γὰρ αὐτὸν μεταστῆσαι, ὡς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Iliad. α, 399 sq.)·

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.

οὐχ, ὡς ἔνιοι, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. V.

Ὄντινα, ἤγουν τὸν Αἰακὸν, ὁ υἱὸς τῆς Λατοῦς, ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὁ μεγάλην βασιλεύων βασιλείαν, μέλλοντες ἐπιτεύξειν, ἀντὶ τοῦ ἐντεύξειν, ἤγουν κατασκευάσειν στέφανον, καὶ περίβολον, περιτείχισμα, τῷ Ἰλίῳ, ἐκάλεσαν συνεργὸν ἕνεκα τοῦ τείχους, ὅτι ἦν μεμοιραμένον, κινουμένων πολέμων ἐν μάχαις πορθητικαῖς τῶν πόλεων, ἀναπνεῦσαι αὐτὴν, ηγουν τὴν πόλιν, λάβρον καπνὸν, ἀντὶ τοῦ, ἀναπνοὴν ἀναπέμψαι καπνοῦ σφοδροῦ. Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες τρεῖς, ἤγουν στιλπνοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τῇ ἐνοράσει ἐκφοβοῦντες, ἐπεὶ ἐκτίσθη νέον, ἤτοι παραχρῆμα, τὸν πύργον, ἤγουν τὸ τεῖχος ἐσαλλόμενοι, ἀντὶ τοῦ, εἰσπηδῆσαι πειρώμενοι, οἱ δύο μὲν κατέπεσον, αὐτόθι δὲ ἀτυζόμενοι, ἤγουν ταραττόμενοι, ἐν ἄτῃ γενόμενοι, τὰς πνοὰς ἀπέβαλον, ἤτοι ἀπέπνευσαν, ὁ εἷς δὲ εἰσῆλθε βοήσας, ἀντὶ τοῦ συρίξας. R.

Εὐρυμέδων] μεγάλως βασιλεύων. V.

42. Ἐπὶ στέφανον τεῦξαι] μεταφορικῶς τὸ τεῖχος. στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη. καὶ Ἀνακρέων (Fragm. 32.)·

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν. V.

44. Ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον] αὐτὸ τὸ τεῖχος. οὗτοι δὲ συνεργὸν εἵλοντο τὸν Αἰακὸν, ἐπειδὴ ἦν αὐτῷ πεπρωμένον, τῷ τείχει, πολέμου γενομένου, πυρὶ καταφλεχθῆναι πολλῷ. οὐ γὰρ ἦν δυνατὸν ἁλῶναι αὐτὸ, εἰ τὸ πᾶν ἔργον ἦν θεῶν. Ἄλλως. ὅτι πέπρωτο δοριάλωτον γενομένην τὴν πόλιν ταύτην ἐμπυρισθῆναι, διὰ τοῦτό φασι τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα εἰς τὴν τῆς Ἰλίου τείχησιν προσλαβεῖν τὸν Αἰακὸν, διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομηθέντος ἵνα ἁλώσιμος γένηται, καὶ μὴ διὰ τοῦ ὑπὸ τῶν θεῶν. V.

48. Γλαυκοὶ] Gl. Ms. β. φοβερόφθαλμοι.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες] φοβεροί. ὁ δὲ νοῦς· ἐπειδὴ οὖν ποτε ἐκτίσθη τὸ τεῖχος, εὐθέως καὶ παραχρῆμα τρεῖς δράκοντες ἐφάνησαν, ὧν οἱ μὲν δύο βουλόμενοι εἰσελθεῖν διὰ τοῦ πύργου εἰς τὸ ἐντὸς, κατέπεσον καὶ ἀπέθανον, ὁ δὲ εἷς δράκων εἰσῆλθε μετὰ συριγμοῦ καὶ βοῆς. δηλοῖ δὲ τὴν ἅλωσιν τὴν τότε γενομένην. οἱ γὰρ ἐπιόντες πολέμιοι εἰώθασιν ἐφορμᾷν ἅμα βοῇ. ἔδει εἰπεῖν· γλαυκῶν δὲ δρακόντων εἰσαλλομένων τριῶν, οἱ δύο μὲν κατέπεσον, ὁ δὲ εἷς ἐνόρουσε. τὸ σχῆμα Ὁμήρου (Odyss. μ, 73.)·

Οἱ δύο μὲν σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. V.

52. *Ἐσόρουσε*] Gl. Mss. β. γ. ἔσω ὥρμησε.

53. *Ἔννεπε δ' ἀντίον*] ἔννεπε δὲ, ἀντὶ τοῦ εἶπεν, εὐθὺς ὁ Ἀπόλλων, ὁρμαίνων, ἤγουν διαλογιζόμενος, σκοπῶν, τέρας ἐναντίον, τουτέστιν ἐχθρὸν, οὐ δεξιόν· ἡ Πέργαμος, ἤγουν ἡ ἐξοχὴ τοῦ τείχους, ὦ ἥρως Αἰακὲ, ἐπὶ ταῖς σαῖς ἐργασίαις, ἤτοι κατασκευαῖς, τῆς χειρὸς, ἤγουν διὰ τῆς σῆς χειρὸς, ἁλίσκεται, ἤγουν ἁλώσιμος ἔσται. R.

Ἀντίον ὁρμαίνων] φροντίζων καὶ τὴν διάνοιαν ἐφιστάς. ὁ δὲ λόγος· οὐχ ὑπερέθετο στοχάζεσθαι, φησὶν, ἀλλ' ἐξεναντίον ὁρῶν ἔτι εἶπεν. ὡς δὲ συνέβαλε τὸ σημεῖον καὶ οἰκείως ἔνεπεν· οἱ προσβαλοῦντες κατὰ τὰ ἡμέτερα τείχη ἀπολοῦνται, καθάπερ οἱ δύο δράκοντες· ὁ δὲ κατὰ τὸ Αἰακοῦ τείχισμα ἐλθὼν δράκων κρατήσει, τουτέστιν, οἱ προσβαλόντες κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος· ὥστε ἀπὸ τῶν τριῶν, ἐπειδὴ τὸ τρεῖς ἀρχὴ πλήθους ἐστὶ, τὸ πλῆθος τῶν Ἀχαιῶν εἰς σημείωσιν ἦχθαι. τινὲς δὲ εἰς τὸ ἐγγὺς τὸ αἴνιγμα ἔτι θέλουσιν ἄγειν. ἐπειδὴ γὰρ οἱ δράκοντές εἰσι τρεῖς, ὧν οἱ δύο ἀπέθανον, ὁ δὲ εἷς εἰσῆλθεν, ἀνάγει πρὸς τοὺς ἐξ Αἰακοῦ καὶ λέγει· Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, δύο ἀδελφοί· δύο τούτων παῖδες προσβαλοῦσι μὲν, ἀπολοῦνται δὲ, Αἴας δηλονότι καὶ Ἀχιλλεύς· ὁ δὲ εἷς Νεοπτόλεμος, ὃς καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως ἐγένετο, οὗτος κρατήσει τῆς πόλεως, ὥστε τὸ ἀνάλογον σώζεσθαι καὶ δράκοντι τῷ εἰσελθόντι καὶ σωθέντι. Ἄλλως. Ὁρμαίνων· διαλογιζόμενος, διανοούμενος. εἶπε δὲ ὁ Ἀπόλλων, ἐναντίον καὶ ἀδέξιον θεασάμενος τὸ γεγονὸς τέρας. V.

55. *Πέργαμος*] Gl. Ms. *β.* ἡ τετειχισμένη.

Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς] Πέργαμος, ἡ ἀκρόπολις. Ὅμηρος (Iliad. ε, 446.)· „Περγάμῳ ἐν ἱερῇ.“ ἀποστρέφει δὲ τὸν λόγον πρὸς Αἰακόν. ἡ πόλις δὲ, ὦ ἥρως Αἰακὲ, τῶν Τρώων, εὐάλωτος γενήσεται κατὰ τὴν ἐργασίαν τῶν σῶν χερῶν, ὡς ἐμοὶ τὸ σημεῖον τὸ γεγενημένον ἐκ τοῦ Διὸς δηλοῖ. Ἄλλως. κατὰ τὰς σὰς ἐργασίας ἡ Πέργαμος ἁλίσκεται, οἷον, ἁλώσιμος ἔσται. ὅμοιον τῷ (Hom. Odyss. λ, 115.)· „Ἤτοι βίοτον κατέδουσιν,“ ἀντὶ τοῦ, καταβρώσονται· οὐδέπω γὰρ παρῆσαν οἱ μνηστῆρες, ὅτ᾽ ἐσφαγίαζεν ὁ Ὀδυσσεύς· ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ κατεδοῦνται, κατέδουσιν εἶπε. V.

56. *Ἁλίσκεται*] Gl. Ms. *γ.* χαλᾶται.

57. *Ὣς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα*] οὕτως ἐμοὶ λέγει, ἀντὶ τοῦ νοεῖν δίδωσι, τὸ πεμφθὲν φάσμα, ἤγουν ἡ πεμφθεῖσα ὄψις τοῦ Διὸς, τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου, τοῦ τῶν βαρυήχων βροντῶν αἰτίου· οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἤγουν, ουκ ἔξω τῶν ἀπογόνων σοῦ ἁλώσιμος ἔσται, ἀλλ᾽ ἅμα τοῖς πρώτοις σοῖς ἀπογόνοις, ἤγουν τῷ Τελαμῶνι, ἄρξεται, τουτέστιν, ἀρχὴν λήψεται τοῦ ἁλίσκεσθαι, καὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ δηλονότι τετάρτοις, ἤγουν τῷ Νεοπτολέμῳ, ἁλώσεται δηλονότι. R.

90. *Πρώτοισιν* (sic) *ἄρξεται καὶ τετράτοις*] ἰδίως κατὰ τὴν φράσιν οὐ τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ κέχρηται. ὅτε μὲν γὰρ λέγει πρώτοις, οὐ συγκαταριθμεῖται Αἰακός· ὅτε δὲ λέγει τετάρτοις, συμπεριλαμβάνει τὸν Αἰακόν. πρῶτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ περὶ Πηλέα καὶ Τελαμῶνα· δεύτεροι δὲ, Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας· τρίτος δὲ ὁ Νεοπτόλεμος· συγκαταριθμουμένου δὲ τοῦ Αἰακοῦ στρατευομένου γίνεται τέταρτος. εἰ δὲ μεθ᾽ Ἡρακλέος ἐπὶ τοῦ Λαομέδοντος, Πηλεὺς κατὰ τὸν Πίνδαρον, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους, μόνος Τελαμώνιος, δεύτεροι δὲ ποιοῦνται στρατείαν μετ᾽ Ἀγαμέμνονος, Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας, μετὰ δὲ ταῦτα Νεοπτόλεμος στρατεύσας αἱρεῖ τὴν Ἴλιον· τὸ σημαινόμενον οὖν ἐστι, πρώτοις τοῖς περὶ Πηλέα, τετάρτῳ δὲ τῷ Νεοπτολέμῳ, συγκαταριθμουμένου τοῦ Αἰακοῦ. Ἄλλως. Πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις. ἁλωθήσεται δὲ ἡ Τροία οὐ χωρὶς τῶν σῶν ἐκγόνων, ἀλλ᾽ ἀρχὴν μὲν ἕξει τοῦ πορθεῖσθαι

ἀπὸ τῶν σῶν παίδων, τῶν περὶ τὸν Πηλέα λέγει καὶ Τελαμῶνα. οὗτοι γὰρ συνεστράτευσαν Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον διὰ τοὺς Λαομέδοντος ἵππους· ἁλωθήσεται δὲ ὑπὸ τῶν τετάρτων ἀπὸ σοῦ. ἔστι δὲ ὁ Πύῤῥος. ἅμα οὖν πρώτοις ἄρξεται καὶ τετάρτοις. πρῶτοι γάρ, ὡς προείπομεν, ἐπολέμησαν τοῖς Τρωσὶν, συστρατεύσαντες Ἡρακλεῖ, ὡς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει, καὶ τέταρτον Πύῤῥον λέγει, τὸν καὶ Νεοπτόλεμον. τέταρτος γὰρ ἐξ Αἰακοῦ. Αἰακοῦ γὰρ Πηλεὺς, οὗ Ἀχιλλεὺς, οὗ Νεοπτόλεμος. τὸ τοίνυν τῶν δρακόντων σημεῖον πρὸς τοῦτο ἔχει τὴν ἀναφοράν. V.

61. Ὣς ἄρα θεὸς σάφα εἴπας] ταῦτα τὰ περὶ δρακόντων σημεῖα σαφῶς διαλύσας ὁ Ἀπόλλων, εἰς τοὺς ἰδίους ἐστέλλετο κλήρους. V.

Ὁ ἄρα ἀντὶ τοῦ δή. οὕτω δὴ ὁ θεὸς ὁ Ἀπόλλων σαφῶς εἰπὼν εἰς τὸν Ξάνθον τὸν ποταμὸν (ἀπὸ τούτου δὲ τὴν Λυκίαν θέλει δηλοῦν) ἤπειγε, τουτέστιν ἔσπευδεν, ἐλαύνων, τοὺς ἵππους δηλονότι, καὶ ἐκ τούτου εἰς τὰς Ἀμαζόνας, τὰς καλαῖς ἵπποις χρωμένας, ἤτοι τὰς πολεμικὰς, καὶ ἀπὸ ἐκείνων εἰς τὸν Ἴστρον τὸν ποταμὸν, τουτέστιν εἰς τὴν Σκυθίαν· ὁ ὀρσοτριαίνης δὲ, ἤγουν ὁ Ποσειδῶν, ο τὴν τρίαιναν φέρων, ἀποπέμπων τὸν Αἰακὸν δεῦρο, ἤγουν ὧδε, τουτέστιν εἰς τὴν Αἴγιναν, ἐν χρυσοῖς ἵπποις, ἐπέτεινε τὸ ταχὺ ἅρμα, ἤτοι ἐπέσπευδεν ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν τὸν περὶ τὴν Κόρινθον, καὶ ἐπὶ τὴν δειράδα, ἤγουν τὴν ἐξοχὴν, τῆς Κορίνθου, θεασόμενος τὴν δαῖτα, ἀντὶ τοῦ, τὴν θυσίαν τὴν κλυτὴν, ἤτοι τὴν εὐκλεᾶ, τὴν περιαδομένην, τὴν τελουμένην αὐτῷ, ἐκεῖ δηλονότι. R.

62. Ξάνθον ἤπειγεν καὶ Ἀμαζόνας] ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔσπευδεν εἰς Ἀμαζόνας, οὔσας παρὰ τῷ Θερμώδοντι ποταμῷ τῆς Παφλαγονίας, ἵν᾽ ἔχῃ τὸ ἑξῆς οὕτω· κατὰ τὸν τῆς χωρογραφίας λόγον πρῶτον μὲν εἰς Λυκίαν ἔσπευδεν· ἔπειτα εἰς τὰς Ἀμαζόνας· εἶτα ἐκεῖθεν διέβαινεν εἰς Σκυθίαν, καὶ (ἐπὶ) τὸν Ἴστρον ποταμὸν, λέγει δὲ τοὺς Ὑπερβορέους, παρεγένετο. καὶ τὰ μὲν πρῶτα χωρία, τῆς Ἀσίας εἰσὶ, τὰ δὲ δεύτερα, τῆς Εὐρώπης. Ἄλλως. Ξάνθον ἤπειγεν] ἐκ δὲ τούτου εἰς Λυκίαν. ἱερὰ γὰρ τῷ θεῷ. V.

63. *Ἴστρον ἐλαύνων*] εἰς Ὑπερβορέους, ἔνθα Ἴστρος τὰς πηγὰς ἔχει. V.

64. *Ὀρσοτρίαινα*] κλητικὴ ἀντὶ τῆς εὐθείας. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. π, 33.)· „Ἱππότα Πηλεύς." ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ ὀρσοτριαίνης Ποσειδῶν ἐπὶ Ἰσθμοῦ τοῦ παραθαλασσίου, ὅς ἐστι πλησίον τῆς Κορίνθου, ἠπείγετο θεάσασθαι τὴν τὰς θυσίας αὐτῷ καὶ τὴν τὰς τιμὰς ἐνδόξως τελοῦσαν. V.

64. *Ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ*] ἐπίφορός ἐστι πρὸς τὰ θηλυκὰ, ὡς τὸ, Εὐδίνα Ταρταρία· *) ὡς καὶ νῦν τῇ Ἰσθμῷ. τὸ δὲ, Ἅρμα θοὸν τάνυεν, εἰς δρόμον παρώξυνεν· Ὅμηρος (Iliad. π, 375.)· „Τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι." V.

66. *Ἀποπέμπων Αἰακὸν*] δεῦρο εἰς τοῦτον τὸν τόπον· ὑπόκειται γὰρ τὸ ἐγκώμιον ἐν Αἰγίνῃ. ἀπὸ τοῦ χοροῦ δὲ ὁ λόγος. V.

69. *Δαῖτα κλυτὰν*] Gl. Ms. γ. εὐωχίαν ἔνδοξον.

70. *Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσεται οὐδέν*] διάφοροι τῶν παλαιῶν ἐξηγήσεις περὶ τοῦτο γεγόνασι τὸ ῥητόν. οἱ μὲν γὰρ οὕτως· ἐπειδὴ, φασὶ, διεχώρισε τοὺς θεοὺς, καὶ ἕκαστον ἐπὶ τοὺς ἀρεσκομένους ἤγαγε τόπους, οἰκείως ἐπάγει τὸ κῶλον· ὅτι ἴσως οὐδὲν τερπνόν ἐστι τοῖς πᾶσιν, οὔτε μὴν ἀνθρώποις, οὔτε θεοῖς. οἱ δὲ οὕτως· ἐπειδὴ καινοτέρῳ τῷ τρόπῳ τῶν ἐγκωμίων ἐπιβάλλει, τρεῖς ἅμα καθ' ἕνα ἐπινίκιον ἐγκωμιάσας. φασὶ τὸν Πίνδαρον λέγειν, ὑπεραπολογούμενον τοῦ ἐγχειρήματος, ταῦτα· οὐδὲν ἴσως τερπνόν ἐστι τοῖς πᾶσιν. εἰ γὰρ ἀηδὲς τοῦτο τοῖς ἄλλοις δοκεῖ, ἀλλ' οὖν ἐμοὶ προσφιλές. ὡς Ὅμηρος (Od. Ξ, 228.)·

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

Ἄλλως. οὐχ ὁμοίως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τέρπονται ἅπαντες. ἄλλος γὰρ ἄλλο προκρίνει. οὐδὲν δὲ τοῦ νικᾶν τερπνότερον τοῖς ἀνθρώποις. V.

Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις] τουτέστιν ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν οὐδὲν ἔσται, ἀντὶ τοῦ, ἐστὶν ἐν ἴσῃ μοίρᾳ ταττόμενον, πᾶσι δηλονότι, ἤγουν, οὐδέν ἐστιν ἡδὺ ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν, ἐφ' ᾧ πάντες ἐπίσης τερ-

*) l. ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ Pyth. I, 29.

φθήσονται. διὸ οὐδὲ τοῖς θεοῖς δηλονότι οἱ αὐτοὶ τόποι ἀρέσκουσιν. *Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις*] προκατάστασίς ἐστιν οὗ μέλλει εἰπεῖν περὶ τοῦ Μελησίου, ὃς ἦν ἀλείπτης Ἀλκιμέδοντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιμοσθένους. ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Μελησίας νέος ὢν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. βούλεται ουν Πίνδαρος ταύτην τὴν νίκην εἰπεῖν νῦν, καὶ ἐπειδὴ τὸ παιδικῆς νίκης μεμνῆσθαι μέμψιν ἂν αὐτῷ παρὰ τῶν ἀκουόντων ηγαγεν, ὡς ἤδη πρεσβυτέρου ὄντος τοῦ Μελησίου, φησίν· Εἰ δὲ ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων, ἤγουν εἰ δὲ ἐγὼ ἀνέδραμον ἐν τῷ ὕμνῳ κῦδος καὶ δόξαν τῷ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων, ηγουν, εἰ ἐπαινέσαιμι αὐτὸν, ὅτι, ἀγένειος ὢν, ἐν Ὀλυμπίᾳ πάλαι ἐνίκησε, μὴ βαλέτω με ὁ φθόνος τραχεῖ λίθῳ, ἤγουν μηδεὶς διὰ φθόνον κακῶς ἀγορευέτω με. ἐρέω γὰρ καὶ λέξω ἐν τῇ Νεμέᾳ ταύτην τὴν χάριν, ἤγουν ἣν ἐν τῇ πάλῃ νίκην ἔσχεν ὁμῶς, καὶ ὁμοίως, ἤτοι ἀγένειος ὤν. V.

71. *Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησίᾳ*] εἰ οὖν καὶ αὐτὸς τῷ Μελησίᾳ τὸν ὕμνον ἐφαρμόζων ἐπὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ ἀνέδραμον, ἣν ἔσχεν ἀγωνιζόμενος ἐξ ἀγενείων, μηδείς με τοῦ φθόνου τῷ λίθῳ ἀκοντιζέτω, ἀντὶ τοῦ, μηδείς με διὰ βασκανίαν κακῶς ἀγορευέτω. Μελησίας δὲ ἀπὸ ἀθλητοῦ νῦν ἀλείπτης τοῦ Ἀλκιμέδοντος. ἢ οὕτως· εἰ δὲ ἐκ τῶν ὕμνων τοῦ Ἀλκιμέδοντος ἐπὶ τὸ τοῦ Μελησίου κῦδος ἀνέδραμον, ὃ ἔσχεν ἐξ ἀγενείων, μηδείς μοι φθονείτω. ἐρῶ γὰρ καί φημι αὐτὸν ὁμοίως ἐν τῇ Νεμέᾳ τὴν αὐτὴν ἐσχηκέναι χάριν καὶ νίκην. Ταύτην δὲ εἴποιμι ἂν, ἣν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν μάχην ἐκ τοῦ παγκρατίου ἔσχεν. Ἄλλως. ὡς τοῦ Μελησίου προηθληκότος, καὶ τὰ νῦν ἀλείφοντος καὶ διδάσκοντος τὸν Ἀλκιμέδοντα· ὥστε οὐ τῷ Μελησίᾳ γράφεται ὁ ἐπινίκιος, ἀλλὰ τῷ Ἀλκιμέδοντι. ὁ οὖν εἰδὼς, φησὶ, ῥᾳδίως διδάσκει, οὐχ ὁ ἀθλῶν. V.

Ἄλλως. *Εἰ δὲ ἐγὼ Μελησίᾳ*] εἰ δὲ ἐγὼ διὰ τοῦ ὕμνου εἰς τὸ κλέος ἀνατρέχω τοῦ Μελησίου τὸ ἐξ ἀγενείων, ἤτοι τὸ ἐκ παίδων αὐτῷ γεγενημένον, μὴ βαλέτω με φθόνος λίθῳ σκληρῷ, ἀντὶ τοῦ, διασυρμῷ ὀνειδιστικῷ, βαρεῖ. καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ γὰρ ὁμοίως ἐρέω, ἀντὶ τοῦ λέγω, ταύτην τὴν

χάριν, τουτέστι τὴν τιμὴν, τὴν νίκην, ὑπάρξαι δηλονότι αὐτῷ· τὴν δὲ τῶν ἀνδρῶν μάχην, ἀντὶ τοῦ, τὴν δὲ νίκην τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἠγωνίσατο ἐν ἀνδρὸς ἡλικίᾳ, ἔπειτα, ἤγουν μετὰ ταῦτα, λέγω ὑπάρξαι αὐτῷ ἐν παγκρατίῳ. R.

73. *Μὴ βαλέτω με*] μηδείς μοι φθονείτω, εἰ εἰς τὸ γεγενημένον τῷ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον τῷ ὕμνῳ, ἀποσχόμενος τοῦ Ἀλκιμέδοντος. V.

Βαλέτω] Gl. Ms. γ. ὑβρισάτω.

74. *Καὶ Νεμέᾳ γὰρ*, ἕως τοῦ, *ἐκ παγκρατίου*.] Ταύτην δὲ τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην ἐπὶ τῶν ἀγενείων καὶ ἐν ἀνδράσιν ἔσχεν. ὁμοίως ἐν τῇ Νεμέᾳ τὴν αὐτὴν χάριν ἔσχε νίκης ἀγενείων κἀκεῖ παγκρατίου. V.

75. *Ἐρέω ταύτην χάριν*] τὴν γὰρ αὐτὴν χάριν ὁμοίως ἐρῶ καὶ ἐν Νεμέᾳ γεγενημένην αὐτῷ· καὶ γὰρ ἐκεῖ νενίκηκε τὴν τῶν ἀγενείων. V.

76. *Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν*] τὴν νίκην, ἐξ ἧς ἐνίκησεν ἀνδράσι παγκρατίῳ. V.

Καὶ ἄλλην δὲ μάχην ἀνδρῶν ἐκ παγκρατίου, ἐρέω ἀπὸ κοινοῦ. καὶ γὰρ ἀγένειος ὢν Μελησίας ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἐν Νεμέᾳ ἐκ πάλης ἐστεφανώθη, καὶ ἀνὴρ γενόμενος, παγκράτιον ἐνίκησε. τὸ δὲ μάχην ἀνδρῶν λέγει, ἐπειδὴ ἀνὴρ ὢν παγκράτιον εἰς ἄνδρας ἠγωνίσατο. R.

77. *Τὸ διδάξασθαι δέ τοι*] τὸ διδάξασθαι δέ τοι ἐπιστάμενον, βέλτιον, καὶ εὔκολόν ἐστι· τὸ δὲ μὴ προμαθεῖν, ἀπειρίαν ἔχει· τοιγαροῦν τῶν ἀπειράτων ἀνόητοί εἰσι καὶ κοῦφοι καὶ ὡς ἔτυχεν οἱ λογισμοὶ φερόμενοι. ταῦτα δέ φησιν, ἐπειδὴ διδάσκαλος ἐγένετο ἀλείφων τὸν Ἀλκιμέδοντα ὁ Μελησίας, καὶ ἀπὸ τούτου αὐτὸν θαυμάζει ὡς ἀπὸ πείρας καὶ ἐπιστήμης διδάσκοντα. V.

Τὸ διδάξασθαι δέ τοι, ἀντὶ τοῦ τὸ διδάξαι, τῷ εἰδότι, ἤγουν τῷ ἐμπείρῳ, τῷ ἐπισταμένῳ, ἐστὶ ῥᾴτερον, ἤτοι ῥᾷον, ἀντὶ τοῦ ῥᾴδιον, ἤτοι εὔκολον. καὶ ὁ Μελησίας δηλονότι εἰ μὴ αὐτὸς ἦν ἔμπειρος ἀθλητὴς, οὐκ ἂν ἄλλους ἀλείφων ἐποίει νικᾶν. Τὸ δὲ μὴ προμαθεῖν, ἄγνωμον, ἤγουν ἄπειρον καὶ ἀνεπιτήδειον εἰς διδασκαλίαν ἑτέρων. τῷ εἰδότι εἰ-

πῶν εὔκολον εἶναι τὸ διδάξαι ὤφειλεν ἐπαγαγεῖν· τῷ δὲ μὴ εἰδότι, οὐκ εὔκολον· ὁ δὲ ἐπὶ τὸ πρᾶγμα μετατίθησι τὸν λόγον καί φησι· τὸ μὴ προμαθεῖν δὲ, ἄπειρον, ταυτὸ λέγων, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν· ὁ δὲ μὴ προμαθὼν ἄπειρος τούτου δηλονότι, ἤγουν τοῦ διδάξαι. κουφότεραι γὰρ, ἀντὶ τοῦ κοῦφαι, ἤγουν ἐλαφραὶ, ἀμαθεῖς, αἱ φρένες τῶν ἀπειράτων, ἤτοι τῶν μὴ πεπειραμένων, τῶν μὴ προμαθόντων. R.

Τὸ διδάξασθαι δὲ] ἤγουν ὁ προαθλήσας, οὗτος εἰδὼς τὴν μάχην ὡς δεῖ μεταχειρίζεσθαι, κάλλιστος ἂν ἀλείπτης τῶν ἄλλων γένοιτο. τοιοῦτος δὲ ὁ Μελησίας. ὁ γάρ τι πονήσας, οὗτος καὶ, διδάξας αὐτὸ, ἄριστος. Item R.

78. *Εἰδότι*] Gl. Ms. γ. γινώσκοντι.

80. *Ἀπειράτων φρένες*] Gl. Ms. γ. γνώσεις ἀπαιδεύτων.

81. *Κεῖνα δὲ κεῖνος* (sic) *ἂν εἴποι*] εἴποι δ' ἂν ἀκριβῶς ἐκεῖνα τὰ ἔργα καὶ ἐμπειρότερος ἐκεῖνος ὁ μεμαθηκὼς, καὶ τῇ πείρᾳ τῆς διδασκαλίας ἀκριβώσας τὰ τῶν ἀγωνισμάτων ἔργα, καὶ ποῖος τρόπος εἰς εὐδοξίαν ἄνδρα ὁδηγῆσαι δύναται, ἐκ τῶν ἱερῶν ἀγώνων ποθεινὴν βουλόμενον δόξαν ἀποφέρεσθαι. V.

Κεῖνα δὲ ἐκεῖνος ἂν εἴποι ἔργα] ἤτοι ὁ πεπειραμένος, περαίτερον, ἀντὶ τοῦ περαιτέρω, ἤγουν ἐπὶ πλέον τῶν ἄλλων λέγοι, τίς τρόπος, ἢ τίς ὁδὸς, τίς μηχανὴ, προβιβάσει ἄνδρα, τουτέστιν, αὐξήσει, δοξάσει, ἐκ τῶν ἱερῶν ἀγώνων, μέλλοντα φέρειν, ἀντὶ τοῦ, ἀποφέρεσθαι δόξαν ποθεινοτάτην, τουτέστιν, ὑπερποθουμένην. R.

Εἴποι] Gl. Ms. γ. διδάξοι.

82. *Περαίτερον*] Gl. Ms. γ. διδασκαλικώτερον.

83. *Προβάσει*] Gl. Ms. γ. παιδεύσει.

86. *Γέρας*] Gl. Ms. γ. δόξα.

Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας] τῷ Μελησίᾳ. ἐπὶ τοίνυν τοῦ παρόντος δόξα αὐτῷ ἐστιν ὁ Ἀλκιμέδων, τριακοστὸς νικητὴς ἀναδειχθείς. λέγεται γὰρ σὺν τούτῳ ἀλεῖψαι τριάκοντα μαθητάς. Ἄλλως. Νῦν τῷ ἀλείπτῃ Μελησίᾳ γέρας ὁ Ἀλκιμέδων περιεποίησε· τὸ γὰρ περιεποίησεν ἔξωθεν προσλη-

πτέον· οὐ δεκτέον δὲ πάντως, ὅτι ὁ Ἀλκιμέδων τριάκοντα νίκας ἔσχεν, ἀλλ' ὁ Μελησίας γυμνάσας ἀθλητὰς τριάκοντα νίκας αὐτῶν ἐδέξατο. V.

Νῦν μὲν τιμή ἐστιν αὐτῷ, τῷ Μελησίᾳ δηλονότι, τῷ ἀλείπτῃ, ὁ Ἀλκιμέδων νίκην ἑλὼν ὑπὸ ἀλείπτῃ τούτῳ, μετὰ ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἄλλους ὑπὸ τούτου γεγυμνασμένους, ὅστις, ἤγουν ὁ Ἀλκιμέδων, σὺν εὐτυχίᾳ θεοῦ, ἠνορέας δὲ, ἤγουν ἀνδρίας οὐκ ἀμπλακὼν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἄμοιρος γεγοιὼς, οὐκ ἀποτυχὼν, ἐν τέτρασι μέλεσι παίδων, ἀντὶ τοῦ, ἐν μέλεσι τεττάρων παίδων, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐν τέτρασι παισὶν, ἀπεθήκατο, ἀντὶ τοῦ, ἐπέθηκεν (αὐτοῖς νόστον) ἐπαναστροφὴν ἐς τὸν οἶκον αὐτῶν, ἔχθιστον, ἤγουν πάνυ μεμισημένην, καὶ ἀτιμωτέραν γλῶσσαν, ἀντὶ τοῦ ἄτιμον, ἤτοι ἀπαῤῥησίαστον, καὶ οἶμον, ἤτοι ὁδὸν, ἐπέθηκεν αὐτοῖς ἐπίκρυφον, τουτέστι λαθραίαν καὶ ἀποφεύγουσαν τὰς ὄψεις τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν αἰσχύνην τῆς ἥττης· τῷ πατρὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἤγουν τῷ πάππῳ αὐτοῦ, ἐνέβαλε μένος, τουτέστιν ἰσχὺν, τοῦ γήρως ἀντίπαλον, ἀντὶ τοῦ ἐναντίαν, ἤγουν καταπονούμενον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ γήρως ἀνέῤῥωσε. Δέον εἰπεῖν τεττάρων παίδων, τέτρασιν εἶπε πρὸς τὸ γυίοις, καί ἐστιν ὅμοιον τό (v. 55.)· Τεαῖς χειρὸς ἐργασίαις. R.

88. Ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος] ὅστις, Ἀλκιμέδων, τῆς τοῦ δαίμονος εὐτυχίας, καὶ τῆς ἀνδρείας τῆς ἰδίας οὐ διαμαρτὼν, ἐν τέτρασι παίδων μέλεσιν ἐναποθέμενος τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, τοῖς ἡττηθεῖσι τὴν ἐπὶ τὴν πατρίδα ἀνακομιδὴν ἐχθροτάτην εἶναι παρεσκεύασε, καὶ τὴν γλῶτταν αὐτῶν τῆς παῤῥησίας ἀφείλετο, καὶ τὸ βάδισμα κρύφιον καὶ ἀπαῤῥησίαστον πεποίηκε. τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἡττωμένων ἀτυχήματα. Ἄλλως. ὅστις τῆς τοῦ δαίμονος εὐτυχίας οὐχ ἁμαρτήσας, οὐκ ἀποτυχὼν δὲ οὐδὲ τῆς ἰδίας ἀνδρείας, ἐνίκησεν. V.

90. Ἐν τέτρασι παίδων] τουτέστι, τέσσαρας παῖδας ἐνίκησε, καὶ ἐποίησεν οὐχ ἡδέως οἴκαδε ἀπονοστῆσαι, τῆς νίκης στερήσας, οἱονεὶ κακῶς ἀπέπεμψεν, ὡς τέσσαρας αὐτοῦ καταβεβληκότος. ἀπεθήκατο γοῦν εἰς τὰ γυῖα αὐτῶν,

τῶν ἀγωνισαμένων αὐτῷ, τὴν ἰδίαν δύναμιν· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἐνίκησεν αὐτούς· καὶ ἐποίησεν αὐτῶν τὸν νόστον ἔχθιστον. οἱ γὰρ νικηθέντες ὅταν οἴκαδε ἀπίωσιν, ἐν κατηφίᾳ εἰσίν. ἐχθρὰ οὖν αὐτοῖς ἡ ἀνακομιδή· οὐ γὰρ τὸν κατ' εὐχὴν νόστον ἔχουσιν, ἀλλ' ἀπεχθῆ. R.

Γυίοις] Gl. Ms. γ. σώμασι.

91. *Νόστον ἔχθιστον*] ἀντὶ τοῦ, φήμην κακὴν ἐποίησε παρ' αὐτοῖς. ἕκαστος γὰρ τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῆς γλώττης, Οὗτός ἐστιν ὁ νενικηκὼς, ἐπιφέρει. ἀτιμωτέραν γλῶσσαν, ἀπαῤῥησίαστον. V.

92. *Καὶ ἐπίκρυφον οἶμον*] οἱ γὰρ νενικημένοι, οὐ φανερὰς ὁδοὺς ἀπιᾶσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι, διὰ τὸ ἐπονείδιστον τῆς ἥττης. καὶ ἀλλαχοῦ (Fragm. Schneid. p. 73.)· νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν. V.

Ἐπίκρυφον οἶμον] ἤγουν ἐν σκότῳ πορείαν. ὁ γὰρ νικηθεὶς ἀτίμως τε πρὸς τὸν οἶκον χωρεῖ διὰ τὴν ἧτταν, καὶ τοὺς ὁρῶντας αὐτὸν εἰς μυκτηρισμὸν ἄγει. διὰ τοῦτο ἐν νυκτὶ τὴν πορείαν ποιεῖται. R.

93. *Πατρὶ δὲ πατρὸς*] τῷ δὲ πάππῳ αὐτοῦ ἡ τῆς νίκης ἡδονὴ ἐνέβαλε δύναμιν τὴν τοῦ γήρως ἐναντίαν οὖσαν, οἱονεὶ ταῖς εὐφροσύναις καὶ ταῖς ἡδοναῖς ἀνανεάζειν πεποίηκε τὸν γεγηρακότα ἡ χαρά. V.

94. *Ἀντίπαλον*] ἐναντίον. ὑπὸ γὰρ τοῦ γήρως καταβεβλημένος ὥσπερ ὑπὸ τῆς τοῦ παιδὸς νίκης ἰσχὺν ἔλαβε, καὶ τῆς τοῦ γήρως ἐπιλέλησται ἀσθενείας. R.

95. *Ἀΐδα τοι λάθεται*] πᾶς γὰρ ἀνὴρ, ἁρμόδια πράξας τῇ ἑαυτοῦ προαιρέσει, ᾅδου, τουτέστι θανάτου, λήθην λαμβάνει· ἤ που γε τῶν ἁπλῶς κατὰ φύσιν ὀχλούντων οἱονεὶ τὸ φρόνημα. τοιαύτη γὰρ ἡ τῆς φαντασίας εὐπραξία τοῖς εὖ πράττουσιν. V.

Ἀΐδα τοι λάθεται ἄρμενα πράξας ἀνὴρ] εἰς κατασκευὴν τοῦ ἀνωτέρου τοῦτο γνωματεύεται· ἤγουν, ὁ ἄνθρωπος, ὁ παθὼν ἀρεστὰ τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ, ἤτοι εὐτυχήσας, τοῦ θανάτου ἐπιλανθάνεται, ἤγουν ἀνώτερος γίνεται τοῦ θανάτου, ἀνεπιστρόφως ἔχει αὐτοῦ, τῇ εὐπραξίᾳ ἀναῤῥωννύ-

μενος. — *Βούλεται εἰπεῖν περὶ τῶν τοῦ Ἀλκιμέδοντος προγόνων, ὅτι κάλλιστοι ἦσαν. λέγει οὖν· ὁ πράξας ἄρμενα καὶ ἁρμόδια ἑαυτῷ, λήθεται καὶ ἐπι ἀνθάνεται παρὰ τῶν ἄλλων, ἐν τῷ ᾅδῃ· ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ πρέπει φράσαι καὶ εἰπεῖν τὸν νῦν ἐπινίκιον καὶ ὕμνον τοῦ Ἀλκιμέδοντος, τὸν ἄωτον καὶ τὸν καρπὸν τῶν χειρῶν, ἤτοι τὴν νίκην, ἐγείροντα τοῖς Βλεψιάδαις μνημοσύνην καὶ ἐνθύμησιν αὐτῶν, τουτέστιν, εἰ καὶ οἱ Βλεψιάδαι θανόντες οὐκ ἔρχονται εἰς μνήμην ἀνθρώποις, ὁποῖοί τινες ἦσαν τὰς ἀρετὰς, ἀλλ' ἐγὼ νῦν ἐγκωμιάζων Τιμοσθένην καὶ Ἀλκιμέδοντα τοὺς αὐτῶν ἀπογόνους, δείξω πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν αὐτῶν ἀρετὴν, καὶ ὅτι η τούτων εὐδαιμονία καὶ πρὸς τοὺς ἀπογόνους ἀφῖκτο, οὓς οὐκ εἰκὸς γενέσθαι τοιούτους, μὴ προϋπαρχόντων αὐτοῖς καλλίστων ἐκ προγόνων παραδειγμάτων.* R.

96. *Ἄρμενα*] Gl. Ms. γ. ἔργα τιμῆς ἄξια.

97. *Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν*] *ἐμὲ τοίνυν χρὴ τὴν μνήμην ἀνεγείροντα, ὥσπερ κοιμηθεῖσαν καὶ σιωπηθεῖσαν λοιπὸν, (λέγει δὲ τῶν προγόνων αὐτοῦ, οἵτινές εἰσι Βλεψιάδαι, οὕτω καλούμενοι) οὕτω τὸν εἰς αὐτοὺς ὕμνον πληρῶσαι, διηγούμενον τὸν τῶν χειρῶν αὐτῶν καρπὸν, ὅς ἐστιν ἡ νίκη, ἀνεγεῖραι δὲ τὴν μνήμην, ἢ τὴν νίκην τῶν προγόνων, διὰ τῶν τοῦ Ἀλκιμέδοντος νικητηρίων. Βλεψιαδῶν δὲ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, ἀπὸ Βλεψιάδου, προγόνου Ἀλκιμέδοντος.* V.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ ἀνιστῶντα τὴν μνήμην τοῖς Βλεψιάδαις, τῇ φυλῇ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, φράσαι αὐτοῖς ἐπινίκιον ὕμνον, ἄωτον τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἤγουν καρπὸν, ὃν αἱ χεῖρες αὐτῶν ἤνεγκαν· οἷς, ἤγουν τοῖς Βλεψιάδαις, ἕκτος ἤδη στέφανος περίκειται, ἀπ' ἀγώνων φυλλοφόρων, ἤγουν στεφανηφόρων, ἀντὶ τοῦ στεφάνων αἰτίων. ἔστι δὲ καὶ τοῖς ἀποθανοῦσι μέρος τὶ, ὃ πραττόμενον πρὸς αὐτοὺς, κατὰ νόμους αν πράττοιτο· ἤγουν οὐ μόνον πρὸς τοὺς ζῶντάς εἰσί τινα κατὰ νόμους ἀποδιδόμενα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀποθανόντας ἐστὶ μέρος, ὃ πραττόμενον κατὰ νόμους ἂν πράττοιτο, τὸ τῶν ἐγκωμίων λέγει, ὁ ἐν τοῖς ἑξῆς σαφέστερον δηλοῖ. ἐπάγει γάρ· οὐ κατακρύπτει δὲ ἡ κόνις, ἤγουν ἡ γῆ, ὁ τάφος, τὴν ἀγαθὴν

ἀρετὴν τῶν συγγενῶν, ὥστε μὴ ἀναφέρειν δηλονότι αὐτὴν πρὸς αὐτοὺς ἐν τῷ τάφῳ. R.

100. Ἔκτος οἷς ἤδη στέφανος] οἷς τισι Βλεψιάδαις, καὶ ᾧ γένει, ἔκτος ὑπῆρξε στέφανος ἤδη ἐκ τῶν ἱερῶν τούτων ἀγώνων. V.

Τὸ, ἔκτος στέφανος περίκειται, λέγει, ἐπειδὴ Τιμοσθένης καὶ Ἀλκιμέδων ἔκτοι ἀπὸ Βλεψιαδῶν ἦσαν, ὥστε ὁ τούτων στέφανος Βλεψιάδαις (ἔκτος) περιετέθη. τὸ δὲ, ἔστι θανόντεσσι, τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι καὶ τοῖς προγόνοις ἡ τῶν παίδων εὐφημία καθίσταται, ἢ ὅτε οἱ τοὺς παῖδας ἐγκωμιάζοντες καὶ τῶν προγόνων εἰς μνείαν ἔρχονται, ὡς ὁ ἐγκωμιαστικὸς ἀναγκάζει νόμος. R.

101. Φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων] ἤτοι καθὸ οἱ νικῶντες ἐφυλλοβολοῦντο, ἢ φύλλα τοὺς στεφάνους εἶπε, διακρίνων αὐτοὺς πρὸς τοὺς δωρίτας καὶ χρηματιστὰς ἀγῶνας. V.

102. Ἔστι καὶ θανόντεσσιν] ἔστι δὲ καὶ τοῖς τετελευτηκόσιν ἔννομον καὶ δίκαιον μέρος ἀποδιδόμενον, τὸ τῶν ἐπαίνων λέγει. V.

105. Κεδνὰν χάριν] τὴν τῶν συγγενῶν ἀγαθὴν χάριν οὐ κρύπτει κόνις, ἀλλ' ἐν φανερῷ κειμένη καὶ τῶν τεθνεώτων ἐφικνεῖται. πρὸς γὰρ τοῦτο τὸ πᾶν λέγει, τὸν μὲν λόγον ἐν τῷ καθόλου τιθεὶς, τείνων δὲ πρὸς ἐκεῖνον. διὸ τῆς νίκης τούτου ο προθανὼν Ἰφίων μετέχει καὶ συνήδεται. V.

Κεδνὰν] Gl. Ms. γ. ἔνδοξον.

106. Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς] ὁ Ἰφίων πρόγονός ἐστιν Ἀλκιμέδοντος. οὗτος εἰδωλοπεποίηκεν Ἑρμοῦ θυγατέρα, τὴν Ἀγγελίαν. ἄγγελος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος. ἀκούσας οὖν, φησὶν, ὁ Ἰφίων, τῆς τοῦ Ἑρμοῦ θυγατρὸς Ἀγγελίας, ἐννέποι τῷ Καλλιμάχῳ, ὡς καὶ τούτῳ συγγενεῖ ὄντι καὶ προτετελευτηκότι. τί οὖν ἐννέποι; τὴν νίκην· ταύτην γάρ φησι τὸν κόσμον τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἡ γὰρ ἑνὸς νίκη πᾶν τὸ γένος κοσμεῖ. Ἄλλως. Ἰφίων καὶ Καλλίμαχος κατὰ μὲν

τινας ἁπλῶς συγγενεῖς τοῦ Ἀλκιμέδοντος· κατὰ δέ τινας, Ἰφίων μὲν πατὴρ αὐτοῦ, Καλλίμαχος δὲ θεῖος. V.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας] *ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἄγγελος τῶν θεῶν ἐστι, καί ἐστιν ἐν οὐρανῷ καὶ γῇ καὶ πρὸς τὸν Ἅιδην ψυχοπομπὸς, διὰ τοῦτο λέγει τῆς αὐτοῦ φωνῆς ἀκοῦσαι τὸν Ἰφίωνα, ἣν εἰδωλοποιῶν θυγατέρα αὐτοῦ καλεῖ. Ἄλλως. ὁ Ἰφίων δὲ ὁ πατὴρ, ὥς φασί τινες, τοῦ Ἀλκιμέδοντος, ἐννέποι, ἀντὶ τοῦ ἀγγεῖλαι, μηνῦσαι, τῷ Καλλιμάχῳ προσήκοντι κατὰ γένος, καὶ τετελευτηκότι καὶ αὐτῷ, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ κόσμον, τὸν λιπαρὸν, ἤγουν τὸν λαμπρὸν, ὃν ὁ Ζεὺς παρέσχε τῷ γένει αὐτῶν διὰ τοῦ Ἀλκιμέδοντος· ἀκούσας αὐτὸς ὁ Ἰφίων αὐτὸν τὸν κόσμον δηλονότι τῆς Ἀγγελίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἀγγελλούσης αὐτὸν πρὸς αὐτόν.* R.

108. *Καλλιμάχῳ*] Gl. Ms. *γ. τῷ ὄντι ἐν ᾄδου.*

Λιπαρὸν] Gl. Ms. *γ. ἔντιμον.*

110. *Ἐσθλὰ δ' ἐπ' ἐσθλοῖς*] *ἀγαθὰ ἐξ ἀγαθῶν καὶ καλλίστων παρέχειν αὐτοῖς βούλοιτο ὁ Ζεύς. τὸ δὲ θέλοι, εὐκτικῶς.* V.

Ἀγαθὰ δ' ἐπ' ἀγαθοῖς ἔργα, ἤγουν, ἀγαθὰ δὲ ἔργα συνεχῆ καὶ ἐπάλληλα εἴθε θέλοι ὁ Ζεὺς δοῦναί αὐτοῖς· ὀξείας δὲ νόσους τουτέστι σφοδρὰς καὶ ἐπικινδύνους ἀπαλάλκοι, ἤτοι, ἀποσοβοίη, ἀπ' αὐτῶν δηλονότι. R.

111. *Ὀξείας δὲ νόσους*] *ὀξείας εἶπε τὰς νόσους, διὰ τὰς ἀλγηδόνας. Ὅμηρος* (Iliad. λ, 269.)·

Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχοι *) *βέλος ὀξὺ γυναῖκα.*

ἢ διὰ τοὺς πυρετούς. Ἄρατος (Phaen. v. 331. Grot. p. 44. Fell.) „*Ὀξέα σειριάει.*“ *καὶ ἀποκωλύοι αὐτῶν τὰς ἐπιπόνους καὶ ὀξείας νόσους. ὀξεῖαι δέ εἰσιν αἱ ἐπικίνδυνοι.* V.

113. *Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν*] *εὔχομαι μὴ γενέσθαι Νέμεσιν αὐτοῖς, τουτέστι μὴ φθονηθῆναι περὶ τῶν καλῶν. διχόβουλον δὲ τὴν Νέμεσιν, τὴν ἐπιφθονοῦσαν καὶ ἐναντία ποιοῦσαν, οἷς βουλευόμεθα, οἷον τὴν διχάζουσαν ἀφ' ἡμῶν, καὶ διαχωρίζουσαν τὰς βουλάς· ἢ τὴν ἐναντία βουλευομένην*

*) l. *ἔχῃ.*

τοῖς ἤδη προκατωρθωμένοις ὑφ' ἡμῶν. Ἄλλως. εὔχομαι δὲ τῷ αὐτῷ Διῒ, ἐπὶ τῇ τῶν καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν καὶ βασκανίαν μὴ ἐπιβαλεῖν. V.

Εὔχομαι ἐπὶ τῇ μοίρᾳ τῶν καλῶν, τῇ διδούσῃ δηλονότι αὐτοῖς τὰ καλὰ, μὴ θεῖναι αὐτὸν τὸν Δία, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἐᾶσαι συμβῆναι Νέμεσιν διχόβουλον, ἀντὶ τοῦ, φθόνον ἐναντία βουλευόμενον, ἀλλ' ἄγων, τουτέστι κυβερνῶν τὸν βίον, αὐτῶν δηλονότι, ἀβλαβῆ, αὐτούς τε εἴθε αὔξοι καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν. R.

115. Ἀλλ' ἀπήμαντον] ἀλλ' ἵνα ἀβλαβῆ τὸν βίον αὐτῶν διάγων ὁ Ζεὺς καὶ φυλάττων, αὐτοὺς ἐπαίροι εἰς δόξαν, καὶ τὴν πατρίδα αὐτῶν Αἴγιναν. V.

CARMEN IX.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἐννάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ ἐννάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιϛ'. Τὸ ά ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. Τὸ β' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς τροχαϊκὴν συζυγίαν. Τὸ γ' Φαλαίκειον ἀντισπαστικόν. Τὸ δ' Γλυκώνειον, οἷόν ἐστιν ἀντισπαστικόν. Τὸ έ ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ δ'. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ή ὅμοιον τῷ δ' καὶ ϛ'. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ ζ'. Τὸ ί περιοδικὸν, ἢ ἐπίτριτος τροχαῖος. Τὸ ιά ὅμοιον τῷ ζ' καὶ τῷ θ'. Τὸ ιβ' Γλυκώνειον. Τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ ζ', τῷ θ' καὶ τῷ ιά. Τὸ ιδ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιέ ἐπιωνικὸν ἄτακτον, σπονδεῖον ἔχον τὸν δεύτερον. Τὸ ιϛ' ἐπιωνικὸν καθαρὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ί. Τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ γ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον, καταλῆγον μιᾷ συλλαβῇ. Τὸ δ' Ἰωνικὸν καταλῆγον εἰς τροχαϊκὴν συζυγίαν, δίμετρον, ὑπερκατάληκτον. Τὸ έ δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ϛ' προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικόν· ὁ ά Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος· ὁ β' χορίαμβος· ὁ γ' Ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος. Τὸ ζ' τρίμετρον ἐπιωνικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ ή διπλοῦς σπονδεῖος καὶ διπλοῦς ἴαμβος. Τὸ θ' Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀδιάφορον κατὰ τὴν ἄρχουσαν. Τὸ ί ἀντισπαστικὸν ἐννεασύλλαβον Σαπφικὸν, πλεονάζον τοῦ Γλυκωνείου μιᾷ συλλαβῇ.

1. *Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος*] ὁ Ἀρχίλοχος, πρὸ τούτων τῶν Λυρικῶν γενόμενος, θελήσας ὕμνον ἀναβαλέσθαι εἰς Ἡρακλέα ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἑνὸς *) κιθαρῳδοῦ, διά τινος λέξεως μιμήσασθαι τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ἐπεχείρησε. συντάξας οὖν τοῦτο τὸ, Τήνελλα, οὕτω καὶ τὰ ἑξῆς ἀνεβάλλετο. καὶ αὐτὸς μὲν τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ὑποκρινόμενος ἔλεγεν ἐν μέσῳ τὸ, Τήνελλα, καὶ τὰ λοιπὰ, οἷον· Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, καὶ εἴ τι ἕτερον· οἷον· αὐτός τε καὶ ὁ Ἰόλαος, αἰχματὰ δύο, Τήνελλα. τὸ λοιπὸν οἱ ἀποροῦντες κιθαρῳδοῦ, τούτῳ τῷ κόμματι ἐχρῶντο, τρίτον αὐτὸ ἐπιφωνοῦντες. κεκράτηκεν οὖν ἐπὶ πάντων τῶν νικηφόρων παρ᾽ αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης ἐπᾴδεσθαι τὸ κόμμα. καὶ τοίνυν ἐπὶ τοῦ Ἐφαρμόστου νικήσαντος τοῦτο ἐλέχθη. ὁ δὲ λόγος· τὸ μὲν τοῦ Ἀρχιλόχου μέλος, οἷον τὸ, Τήνελλα Καλλίνικε, φωνηθὲν καὶ προλεχθὲν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ὅπερ μέλος, ἔχον τὸ Καλλίνικος, τρίτον ἐλέγετο μετὰ πλήθους καὶ χοροῦ, ἐξήρκεσε παρὰ τὸ Κρόνιον ὄρος ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ καθηγήσασθαι καὶ προῤῥηθῆναι τότε χορεύοντι καὶ κωμάζοντι σὺν τοῖς ἑταίροις τῷ Ἐφαρμόστῳ. Ἄλλως. ὁ μὲν ὑπ᾽ Ἀρχιλόχου, φησὶ, λεχθεὶς ὕμνος ἤρκεσεν, ὁ δ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ νῦν γεγονὼς ῥηθήσεται. ἔθος δὲ ἦν κωμάζειν τὴν νίκην ἑσπέρας τοῖς νικηφόροις μετ᾽ αὐλητοῦ, μὴ παρόντος δὲ αὐλητοῦ, εἷς τῶν ἑταίρων ἀνακρουόμενος ἔλεγε, Τήνελλα Καλλίνικε. Ἄλλως. τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, ὃ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια ἐπῄδετο, ἦν τρίστροφον, κοινῶς δυνάμενον ἁρμόζειν ἐπὶ παντὸς νικηφόρου, διὰ τὸ καὶ τῆς πράξεως αὐτῆς ψιλὸν ἔχειν τὸν λόγον, μήτε δὲ ὄνομα, μήτε ἰδίωμα, ἀγωνίσματος. ἐφυμνίῳ δὲ κατεχρῶντο τούτῳ, Τήνελλα Καλλίνικε. τῷ οὖν Ἐφαρμόστῳ, φησὶν, ἐπήρκεσε παραχρῆμα κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν τοῦτο τὸ μέλος, κωμάζοντι σὺν τοῖς ἑταίροις. τὸ δὲ τριπλόος, ὅτι τρὶς ἐπεκελάδουν τὸ, Καλλίνικε. οὐ καθόλου δὲ τρὶς, ἀλλ᾽ ὅτι τριπλῆν ἔχει τὴν στροφὴν, καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεται. Ἐρατοσθένης δέ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ᾽ ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ, οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖ-

*) l. οὐκ ἐνόντος.

σθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ, Καλλίνικε. Περὶ δὲ τοῦ, Τήνελλα, Ἐρατοσθένης φησὶν, ὅτι, ὅτε ὁ αὐλητὴς ἢ ὁ κιθαριστὴς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω τοῦ μέλους· ὁ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς ἐπέβαλε τὸ, Καλλίνικε. καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ, Τήνελλα Καλλίνικε. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν· Ὦ Καλλίνικε χαῖρ᾽, ἄναξ Ἡράκλεες. V.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος] τὸ μὲν μέλος, ὅπερ ὁ Ἀρχίλοχος συνέθηκεν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ φωνῆεν, ἤγουν τὸ μετεώρῳ φωνῇ ᾀδόμενον, λέγω, ὁ Καλλίνικος, ὁ τριπλοῦς κεχλαδὼς, ἐπιῤῥηματικῶς τὸ τριπλοῦς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τρίτου, ἤτοι ὁ Καλλίνικος ὁ ἐκ τρίτου κεχλαδὼς, τουτέστι τὸ, Χαῖρε, δεχόμενος, ἤγουν τὸ μέλος, τὸ Καλλίνικε χαῖρε, ἐκ τρίτου λεγόμενον, ἱκανὸν ἐγένετο κατὰ τὸν ὄχθον, ἀντὶ τοῦ τὸν λόφον, τὸν Κρόνιον, προηγήσασθαι κωμάζοντι τῷ Ἐφαρμόστῳ, ἐπὶ τῇ νίκῃ τὴν χορείαν τελοῦντι σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, τουτέστι τοῖς συνήθεσι, τοῖς προσφιλέσιν. ἀλλὰ νῦν, ὦ ψυχὴ δηλονότι, διὰ τόξων μουσικῶν πόῤῥω βαλλόντων, ἀντὶ τοῦ, διὰ λόγων ἐγκωμιαστικῶν, οὓς αἱ Μοῦσαι παρέχουσι, πόῤῥω τὴν εὐφημίαν πεμπόντων, τὸν Δία τε τὸν τῆς πυρώδους καὶ λαμπρᾶς ἀστραπῆς αἴτιον ἐπίνειμαι, ἤγουν ἐπέξελθε, τόξευσον, τουτέστιν, ὕμνησον τοιοῖσδε βέλεσιν, ἤτοι, διὰ τοιούτων ποιημάτων, καὶ τὸ σεβάσμιον ἀκρωτήριον τῆς Ἤλιδος, ἤγουν τὴν Ὀλυμπίαν, ὕμνησον δηλονότι, ὅπερ ποτὲ ὁ Πέλοψ ὁ ἥρως ὁ ἀπὸ τῆς Λυδίας, ἐξήρατο, ἀντὶ του, ἤρατο, ἤτοι ἔλαβεν, ἕδνον κάλλιστον, ἀντὶ τοῦ, προῖκα καλλίστην τῆς Ἱπποδαμείας. βέλος δὲ γλυκὺ πτερωτόν. ἀντὶ τοῦ, λόγον ἐγκωμιαστικὸν, ἵει, ἤγουν πέμπε, Πυθῶνάδε, τουτέστι πρὸς τὴν Πυθῶνα. μέμνηται δὲ καὶ τῆς Πυθῶνος, ἐπειδὴ καὶ ἐν αὐτῇ ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος. R.

2. Φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ] οἱ μὲν προσγράφουσι τῷ ᾶ τὸ ῑ, καὶ ἀκούουσι, τὸ τῇ φωνῇ λεχθέν· οἱ δὲ ἀπόστροφον τίθενται ἐν τῷ ᾶ, καὶ τὸ φωνηθὲν καὶ πολυθρύλλητον ἀκούουσι. V.

Φωνᾶεν] Gl. Ms. α. τὸ μετεώρῳ φωνῇ λαληθέν.

3. *Καλλίνικος ὁ τριπλόος*] τρὶς ὑμνοῦντο οἱ νικηφόροι· ἅμα τῇ νίκῃ καὶ ἐν τῷ γυμνασίῳ καὶ ἐν τῇ πατρίδι. ἢ ὁ πολλάκις λεγόμενος τῇ νίκῃ. ἢ ἐπειδὴ τρία ἰάμβειά εἰσιν. Ἄλλως. τριπλόος, ὁ πλήθει λεγόμενος, οἱονεὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους ᾀδόμενος, ἢ ὁ ἀβρυνόμενος καὶ πολλάκις ᾀδόμενος· τοῦτο λέγει κεχλαδώς. Ἄλλως. τριπλόος. ἀκαταλλήλως τῷ μέλος ἐπήγαγεν ὁ τριπλόος, οὐδετέρῳ προσπλέξας τὸ ἀρσενικὸν, ἀλλὰ ῥητέον πρὸς τὴν διάνοιαν αὐτὴν ἀπηντηκέναι. Ἀρχιλόχου μέλος ὁ ὕμνος, εἶτα ὕμνος ὁ τριπλοῦς· τριπλόος δὲ ἤτοι ὁ τρὶς ἐπᾳδόμενος, ἢ τρίστροφος, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· στροφῇ δὲ καὶ ἀντιστρόφῳ τὰ τῶν λυρικῶν σύγκειται ποιήματα. V.

7. *Ἑταίροις*] Gl. Ms. γ. συγγενέσιν.

8. *Ἑκαταβόλων*] Gl. Ms. γ. μακρὰν τοξευόντων.

Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων] τότε μὲν οὖν καὶ περὶ τὸν καιρὸν τῆς νίκης ἐκεῖνα ἐλέχθη ἐν Ὀλυμπίᾳ. νυνὶ δὲ, ἀπὸ τῶν τὰ πόῤῥω βαλλόντων τόξων μουσικῶν. τὸ δὲ ὅλον τροπή· τόξῳ μὲν γὰρ τὴν ποίησιν, βέλεσι δὲ τὰ ἐγκώμια παραβάλλει. Ἄλλως. ἑαυτῷ παρακελεύεται· ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, φησὶν, ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόξων ἐπινεμέθητι τοῖς ὕμνοις τὸν Δία καὶ τὴν Ὀλυμπίαν. ἑκατηβόλων δὲ, τῶν εἰς ἅπαντα τόπον διϊκνεῖσθαι ποιούντων τὰ ποιήματα. V.

11. *Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι*] ὑμνεῖν ἢ ὑμνηθῆναι ποίησον τὴν Πίσαν, τὴν πρωτεύουσαν τῶν πόλεων, ἢ διὰ τὸν ἀγῶνα, οἷον τὴν τὸν ἀκρότατον καὶ κάλλιστον τῶν ἀγώνων ἔχουσαν. τὸ δὲ ἐπίνειμαι ἢ πρὸς ἑαυτὸν, ἢ πρὸς τὸν χορόν. Ἄλλως. *Ἐπίνειμαι*] ἔπελθε. ἡ δὲ παρακέλευσις ἢ ὡς πρὸς ἑαυτὸν, ἢ ὡς πρὸς τὸν χορόν. ἔπελθε οὖν φησι τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἤλιδος, ὅπερ ποτὲ ὁ Πέλοψ ἐξαίρετον εἴληφε παρὰ τῆς Ἱπποδαμείας, νικήσας τὸν Οἰνόμαον, ἕδνον. V.

12. *Ἀκρωτήριον Ἄλιδος*] ὃ προσεκτήσατο Πέλοψ, λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν. φησὶ δὲ, τῶν ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας αὐτῷ περιγενομένων δώρων, ὅτε ἔγημεν αὐτὴν, τοῦτο κάλλιστον ἕδνον εἶναι, τὴν ἐκείνης τῆς χώρας κτῆσιν. —

Ἄλλως. ἄκαιρόν ἐστιν ἐπὶ τῆς Ἱπποδαμείας τὸ ἔδνον. ἔδνα γὰρ διδόασιν οἱ ἄνδρες, φερνὰς δὲ αἱ γυναῖκες, παρὰ τὸ φέρειν μεθ' ἑαυτῶν. V.

13. Τοιοῖσδε μέλεσι] τοιοῖσδε ποιήμασι, τοιούτοις ὕμνοις, τοῖς νῦν, καὶ μὴ οἵοις οἱ πρότερον. V.

17. Πτερόεντα δ' ἵει ὀϊστὸν] τροπικῶς τὸν ὕμνον. πάλιν δὲ ἢ πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς τὸν χορὸν τρέπει τὸν λόγον· καὶ εἰς τὴν Πυθῶνα δὲ ἵει καὶ πρόπεμπε τὸν πτερόεντα ὀϊστόν. πάλιν δὲ τῇ τροπῇ κέχρηται. παρακελεύεται δὲ ἑαυτὸν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας βαλεῖν τοῖς τῶν ἐγκωμίων βέλεσι καὶ τὴν Πυθῶνα κατὰ σκοποῦ. ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφάρμοστος καὶ Ὀλύμπια, ὡς προεῖπε, καὶ Πύθια, ἑβδομηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι. V.

18. Πυθῶνάδ' ὀϊστὸν] ἀντὶ τοῦ, καὶ τὴν Πυθῶνα ὕμνει, καὶ πρὸς τὴν Πυθῶνα, φησὶν, ἀφίει τὸν γλυκὺν ὀϊστὸν, ὅ ἐστι τὸν ὕμνον, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας μεταβάς. Καὶ γὰρ Πύθια ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος τῇ τριακοστῇ Πυθιάδι. V.

19. Οὔ τοι χαμαιπετέων] οὐ γὰρ δὴ εὐτελῶν οὐδὲ μικρῶν λόγων ἀπάρξῃ, περὶ τῶν τοῦ ἀνδρὸς παλαισμάτων λέγων, καὶ τῇ κιθάρᾳ ἐπὶ τούτῳ χρώμενος· οὐ τοιούτων λόγων ἐφάψῃ κατὰ τοῦτον τὸν ὕμνον, οἳ πέσοιεν ἂν χαμαὶ, ἀλλ' ἐνδόξων καὶ δυνατῶν πανταχοῦ διϊκνεῖσθαι. V.

Μὴ δῆτα ἅψῃ λόγων χαμαὶ κειμένων, τουτέστιν, ὑπτίων, εὐτελῶν· ἤγουν μὴ χρήσῃ λόγοις εὐτελέσιν, ἐλελίζων, ἤτοι κινῶν τὴν φόρμιγγα ἐπὶ τοῖς παλαίσμασι τοῦ ἀνδρὸς, ἀντὶ τοῦ, χάριν τῆς νίκης τῆς ἐν τῇ πάλῃ τοῦ ἀνδρὸς, τοῦ ἐκ τῆς ἐνδόξου Ὀποῦντος. αἰνήσαις, ἀντὶ τοῦ ἐπαίνεσον, ὕμνησον αὐτὴν τὴν πόλιν τὴν Ὀποῦντα καὶ τὸν υἱὸν, ἀντὶ τοῦ τὸν πολίτην αὐτῆς, δηλονότι τὸν Ἐφάρμοστον. ἅντινα, ἤγουν τὴν πόλιν, λέλογχε, τουτέστιν εἰς κλῆρον ἔλαβεν, ἡ Θέμις, ἀντὶ τοῦ ἡ Δίκη, καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἡ τὰς πόλεις σώζουσα, ἡ κατὰ πολὺ τιμία Εὐνομία. ἕπεται γὰρ τῇ δίκῃ, τὸ καλῶς τοῖς νόμοις χρῆσθαι. θάλλει δὲ αὐτὴ ἡ Ὀποῦς, ἤγουν λαμπρά ἐστιν ἐπ' ἀρεταῖς, τουτέστιν, ἐπ' ἀριστείαις, ἐπ' ἀνδρα-

γαθίαις ἐπίσης τε ἐν τῇ Κασταλίᾳ, ἤγουν ἐν τῇ Πυθῶνι καὶ πλησίον τοῦ ῥεύματος τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤτοι καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Κασταλίας καὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, στεφάνων ἐξαίρετοι κόσμοι ἐπαίρουσι, τουτέστι μεγαλύνουσιν, ὑμνοῦσι, τὴν Ὀποῦντα τὴν μητρόπολιν τῶν Λοκρῶν, τὴν περιαδομένην, τὴν ἀγλαόδενδρον, ἤγουν τὴν εὐθαλῶν δένδρων αὐξητικὴν, τουτέστι, τὴν εὔγεων. R.

22. *Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος*] ποίου φησὶν ἀνδρός; τοῦ ἐκ τῆς Ὀποῦντος, ἵν᾽ ᾖ, τοῦ Ἐφαρμόστου. ἐκεῖθεν γὰρ τὸ γένος ἔχει. V.

Αἰνήσαις ἓ καὶ υἱόν] ἓ ἀντωνυμία. κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ, αὐτὴν τὴν Ὀποῦντα. υἱὸν δὲ τὸν πολίτην λέγει. Ἄλλως. τὴν πόλιν Ὀποῦντα, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς, τὸν νικηφόρον. υἱὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ πολίτην. δύναται δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἡρωΐδα λέγειν, υἱὸν δὲ Ὀποῦντα.* V.

24. *Ἂν Θέμις*] ἥντινα Ὀποῦντα ἥ τε Θέμις καὶ ἡ θυγάτηρ ταύτης Εὐνομία, ἡ τὰς πόλεις σώζουσα, κεκλήρωται κατέχειν, ἥτις Εὐνομία μεγάλην δόξαν ἔχει. V.

25. *Σώτειρα Εὐνομία*] σώζει γὰρ ἡ Εὐνομία τὰς πόλεις. λέγει δὲ, ὅτι ἡ Ὀποῦς εὐνομίᾳ καὶ δικαιοσύνῃ χαίρει. θυγάτηρ δὲ ἡ Εὐνομία Δικαιοσύνης, ἐπειδὴ οἱ νόμοι δικαίου χάριν ἐτέθησαν. R.

27. *Θάλλει*] Gl. Mss. β. γ. λάμπει.

Θάλλει δ᾽ ἀρεταῖς] βρύει δὲ καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς τῆς νίκης ἡ Ὀποῦς, ἔν τε τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ ἐν Πυθοῖ, καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀφ᾽ ὧν, ἤτοι ποταμῶν, ἢ τόπων, αἱ νῖκαι καὶ τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων τὴν ἔνδοξον τῶν Λοκρῶν μητέρα, τὴν Ὀποῦντα, ἐπέρχονται, καὶ ὑψοῦσι τὴν καλλίδενδρον, ἀφ᾽ οὗ δηλοῖ τὴν εὔγειον. Ἄλλως. θάλλει ταῖς ἀρεταῖς τῆς Κασταλίας, ἀντὶ τοῦ, τῆς Πυθοῦς. κρήνη γάρ ἐστιν ἐν Πυθῶνι· τὰ γὰρ Πύθια ἐνίκησε καὶ τὰ Ὀλύμπια. V.

30. *Ἄωτοι*] Gl. Ms. γ. χαρίσματα.

31. *Ἐπαείροντι*] ὑψοῦσι, μετεωροῦσιν, ὑμνοῦσι. V. Δοξάζουσι. Gl. Ms. γ.

32. *Ματέρ' ἀγλαόδενδρον*] μητέρα, τὴν Ὀποῦντα, τοῦ Ἐφαρμόστου πατρίδα, μητρόπολιν δὲ τὴν Ὀποῦντα τῶν Λοκρῶν λέγει. V.

33. *Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν*] ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἐγὼ δὴ οὖν ταύτην τὴν προσφιλεστάτην Ὀποῦντα ἐκδήλοις καταυγάζων ὕμνοις, πανταχοῦ ἐκπέμπω ταύτην τὴν ἀγγελίαν, καὶ ἵππου παντὸς ταχυτέραν, καὶ ναὸς ταχείας θᾶττον, εἴπερ τινὶ θείᾳ μοίρᾳ καὶ μετά τινος θείας χειρὸς τὸν ἐξαίρετον τῶν Χαρίτων κῆπον, (τὸν ποιητικὸν λέγει) νέμομαι. τοῦτο δὲ νέμομαι εἶπεν, ὅτι οἶδεν αὐτὸν εὐφυῶς καὶ δυνατῶς φράζοντα· εἰ δὲ καὶ χάρις τοῖς ποιήμασιν ἐφάψεται, ὡς ἄνθρωπος, ἀγνοεῖ. V.

Ἐγὼ δὲ τὴν προσφιλῆ ἐμοὶ πόλιν ταύτην τὴν Ὀποῦντα φλέγων, ἀντὶ τοῦ λαμπρύνων, ᾠδαῖς μαλεραῖς, ἤγουν λαμπραῖς, ταχύτερον καὶ ἵππου ἀγάνορος, ἤτοι πάνυ γενναίου (ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνδρῶν· ὁ ἀγήνωρ γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων κυρίως λέγεται, καί ἐστι ταυτὸν τῷ ἀνδρεῖος· ἵπποι δὲ λέγονται κατὰ τοῦτο γενναῖοι καὶ ἀγέρωχοι καὶ εὔψυχοι·) καὶ νηὸς ὑποπτέρου, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτης, θᾶττον πέμψω πανταχόσε ταύτην τὴν αγγελίαν τὴν περὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων, αὐτῆς δηλοιότι καὶ τῆς εὐνομίας. R.

Φίλαν] ἀγαπητήν. Gl. Mss. *β. γ.*

34. *Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς*] λαμπραῖς, κατὰ μετωνυμίαν. Ἄλλως. ταῖς λαμπραῖς καὶ ἐκδήλοις. ἐπιφλέγων δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπαυγάζων. διόλου γὰρ τῇ τροπῇ ὡς ἐπὶ πυρὸς ἐπέμεινε. λαμπρύνων ἐγὼ οὖν, φησὶν, ὑμνῶν τὴν πόλιν ταύτην, τὴν ἀγγελίαν πανταχοῦ πέμψω ταχύτερον ὀξέος ἵππου καὶ νηὸς οὐριοδρομούσης, εἰ σὺν θεοῦ βουλήσει κεχαρισμένα ποιήματα γράφω. V.

Ἐπιφλέγων] Gl. Ms. *γ.* μεγαλύνων.

35. *Ἀγάνορος*] Gl. Ms. *γ.* μεγαλοψύχου.

36. *Ναὸς ὑποπτέρου*] ταχείας, ἢ διὰ τὰς κώπας. Ὅμηρος (Odyss. λ, 124.)· „τὰ πτερὰ νηυσὶ πέλονται." ἀγγελίαν δὲ, τὴν περὶ τῆς νίκης. V.

37. *Ἀγγελίαν*] τὸν ὕμνον, ὃν πρὸς τὸν πολίτην αὐτῆς πλέκων, καὶ αὐτὴν ἀΐδιον θήσω, μέχρις ἂν παρ' ἀνθρώποις ὦσι λόγοι. R.

38. *Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ*] δύναται τὸ εἰ ἐνταῦθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ λαμβάνεσθαι, καὶ διστακτικῶς. ἄμεινον δὲ τὸ δεύτερον. εἰ σὺν παλάμῃ τινὶ, ἀντὶ τοῦ βοηθείᾳ, μοιριδίῳ, τουτέστι μοίρας κρείττονος, κῆπον ἐξαίρετον καρπῶμαι Χαρίτων, ἀντὶ τοῦ, δύναμιν λόγων, ἣν αἱ Χάριτες ἐφορῶσι, τουτέστι Χαρίτων μετέχουσαν. Κεῖναι γὰρ, ἤγουν αἱ Χάριτες παρέσχον τοῖς ἀνθρώποις τὰ τέρψιν ἐμποιοῦντα. R.

Μοιριδίῳ παλάμᾳ] δαιμονίᾳ μηχανῇ καὶ τέχνῃ. V.

39. *Χαρίτων κᾶπον*] τὴν ποιητικήν. ὅτι δὲ παροικοῦσι ταῖς Μούσαις αἱ Χάριτες, καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ (Theog. 64.)·

Πὰρ δ' αὐταῖς Χάριτές τε καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσι. V.

Ἐξαίρετον κᾶπον] φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ (64.), μετὰ Μουσῶν εἶναι τὰς Χάριτας·

Πὰρ δ' αὐταῖς Χάριτές τε καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν. R.

40. *Κεῖναι γὰρ ὤπασαν*] αἱ Χάριτες τὰ ἐν τῷ βίῳ τερπνὰ τοῖς ἀνθρώποις παρέσχον. ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ καὶ ἀνδρεῖοι ἄνθρωποι κατὰ βούλησιν τοῦ δαιμονίου καὶ θεῶν γίνονται. Χαρίτων μὲν γὰρ ἔργον οἶδε τὸ, τὰ πράγματα χαριέντως ἀποτερματίζειν· Μοιρῶν δὲ καὶ εἱμαρμένης τὸ, δυνατούς τινας κατὰ ἀνδρείαν καὶ συνετοὺς κατὰ φρόνησιν γίνεσθαι. λεληθότως δὲ ὁ Πίνδαρος διὰ τὸ ἀνεπαχθὲς τὰ ἴδια ἐπεξεργάζεται ἐγκώμια. V.

41. *Τὰ τερπνὰ*] Gl. Ms. γ. μαθήματα.

Ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ] ἀγαθοὶ δὲ ἐγένοντο ἄνδρες, ἤγουν ἀνδρεῖοι καὶ σοφοὶ, τουτέστι φρόνιμοι, κατὰ δαίμονα, ἀντὶ τοῦ, κατὰ μοῖραν θείαν. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐγένοντο δηλονότι κατὰ μοῖραν θείαν φρόνιμοι καὶ ἀνδρεῖοι, πῶς ἂν ὁ Ἡρακλῆς ἐναντίον τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος ἐτίναξεν, ἤγουν σφοδρᾷ ὁρμῇ ἐκίνησε, διὰ τῶν χειρῶν τὴν σκυτάλην, τουτέστι, τὴν ῥάβδον, τὸ ῥόπαλον, ὁπηνίκα ὁ Ποσειδῶν σιὰς ἤρειδεν, ἀντὶ τοῦ ἐπίεζεν αὐτὸν ἀμφὶ τὴν Πύλον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν

Πύλον· ἐπίεζέ τε αὐτὸν ὁ Φοῖβος δι' ἀργυροῦ τόξου πολεμῶν αὐτῷ δηλονότι. R.

42. Κατὰ δαίμον' ἄνδρες] ἀγαθοὶ, φησὶν, ἄνδρες κατὰ ἀνδρείαν, καὶ σοφοὶ κατὰ σύνεσιν, ἐκ θεοῦ μοίρας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ παραδεικνὺς παραβάλλει τὸν Ἡρακλέα, ὅτι εἰ μὴ κατὰ θεοῦ μοῖραν ἐγεγόνει τοιοῦτος, οὐκ ἄν ποτε ὑπέστη ἀντιστῆναι Ἀπόλλωνι, καὶ Ποσειδῶνι, καὶ Ἄδῃ Ἡρακλῆς. V.

44. Ἐπεὶ ἀντία πῶς ἂν (sic) τριόδοντος ἕως θρασκόντων. Τίνες εἰσὶν αἱ αἰτίαι, δι' ἃς ἐπολέμησε τοῖς τρισὶ θεοῖς ὁ Ἡρακλῆς; πρὸς τὸν Ποσειδῶνα μὲν, προϊστάμενον Πυλίων. ἐπολέμει γὰρ Ἡρακλῆς τοῖς Πυλίοις διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· ἀνελών τινα Τραχίνιον καὶ φεύγων τοῦ φόνου τὸ μύσος ἔρχεται πρὸς Νηλέα ἐπὶ τῷ καθαρθῆναι τοῦ φόνου. ὡς οὖν οὐκ ἐπέτρεψεν, ἐκίνησε πρὸς Νηλέα πόλεμον. ὁ οὖν Ποσειδῶν ὡς ὑπὲρ παιδὸς ἐμαχέσατο τῷ Ἡρακλεῖ. Νηλεὺς γὰρ καὶ Πελίας Ποσειδῶνος υἱοί. πρὸς δὲ Ἀπόλλωνα οὕτω καὶ διὰ τοιαύτην αἰτίαν· εἰς γὰρ τὴν Πυθῶνα παρεγένετο μαντευσόμενος περί τινος. ἔφη οὖν αὐτῷ ἡ Πυθία, μὴ παρεῖναι τὸν θεὸν μηδὲ χρησμῳδεῖν. ὀργισθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὸν μαντικὸν τρίποδα καὶ πρὸς αὐτὸν εἵλετο τὴν μάχην. πρὸς δὲ τὸν Ἅιδην διὰ τοῦτο· ἐπιταχθεὶς γὰρ τὸν Κέρβερον κύνα ἀγαγεῖν ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, εἶτα διακωλυόμενος, ἐτόλμησε καὶ πρὸς τὸν Ἅιδην. αἱ δὲ μάχαι αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐν διαφόρῳ χρόνῳ τῷ Ἡρακλεῖ γεγόνασιν. Ἄλλως. ἰδίως κἀνταῦθα ὁ Πίνδαρος τὸν Ἡρακλέα φησὶ τοῖς τρισὶ πολεμῆσαι θεοῖς. διδόσθω γὰρ αὐτῷ, φησὶν ὁ Δίδυμος, περὶ τὴν ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον συστῆναι τὸν πόλεμον, Ὁμήρου τὴν ἐν ᾅδου πύλην εἰπόντος (Iliad. ε, 397.)· „[Ἐν Πύλῳ,] ἐν νεκύεσσι βαλών." εἴη δ' ἂν νῦν ὁ Πίνδαρος τὰ καὶ τόποις καὶ χρόνοις διεστῶτα εἰς ἕνα καιρὸν ἄγων ἕνεκα τοῦ μείζονος, ἢ ἐσχάταις ἔχειν τὸν Ἡρακλέα ἐπαινεῖν ἀληθείαις. Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν Πυθοῖ μάχεται περὶ τοῦ τρίποδος, οὐκ ἀμύνων τῇ Πύλῳ. Ἄλλως. Ἐπεὶ ἀντίον] *) ἐπεὶ εἰ μὴ ἐκ θεῶν ὑπάρχει τὰ κάλλιστα τοῖς ἀνθρώποις,

*) et G. Leg. ἐγένοντ'· ἐπεὶ ἀντίον πῶς ἂν τρ.

πότε ἂν ἠδυνήθη Ἡρακλῆς τῷ ῥοπάλῳ ἀντιμάχεσθαι πρὸς τὴν τοῦ Ποσειδῶνος τρίαιναν καὶ νικῆσαι, ἡνίκα ὁ Ποσειδῶν σιὰς περὶ τὴν Πύλον διεκώλυε τὸν Ἡρακλέα καὶ ἐπολέμει; V.

Ἱστορία. Τραχίνιόν τινα ἀνελὼν Ἡρακλῆς, προστάξαντος Ἀπόλλωνος ἔρχεται εἰς Νηλέα τὸν Ποσειδῶνος, ἵνα ὑπ' αὐτοῦ καθαρθείη τοῦ φόνου. μὴ βουληθέντος οὖν τοῦ Νηλέως, πόλεμον συνέστησε πρὸς αὐτὸν Ἡρακλῆς καὶ πρὸς τὸν τούτου πατέρα Ποσειδῶνα τῷ παιδὶ συμμαχοῦντα. Ἑτέρα. Ἐλθὼν εἰς Πυθίαν Ἡρακλῆς ὑπὲρ τούτου χρησόμενος τῷ Ἀπόλλωνι, ἤκουσε παρὰ τῆς Πυθίας, μὴ εἶναι τὸν θεὸν ἐνταῦθα, μηδὲ μαντεύεσθαι. ὀργισθεὶς ἐπὶ τούτῳ, τὸν τρίποδα λαβὼν ἔῤῥιψεν, ὥσπερ μάχην ἐντεῦθεν ἀνταίρων πρὸς τὸν θεόν. Ἑτέρα. Ἐπολέμησε πρὸς τὸν Ἅιδην Ἡρακλῆς, ὅτε, ἀπελθὼν τὸν Κέρβερον λαβεῖν, ἐκωλύετο παρ' αὐτοῦ. λέγει οὖν, πῶς ἂν Ἡρακλῆς ταῦτα ἐποίησε, μὴ ὑπὸ Διὸς τοιοῦτος γεγονώς; δέον εἰπεῖν βροτῶν πρὸς τὸ θνηκόντων, βρότεα εἶπε πρὸς τὰ σώματα. R.

45. Σκύταλον] Gl. Ms. γ. ῥοπάλην.

46. Ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον] ὅτι παρακηκόει Ὁμήρου λέγοντος· „Ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι." διὸ καὶ μεμυθολόγηκε τὰ περὶ τὴν Πύλον τοῦ Νέστορος. Ὅμηρος δὲ οὐκ ἐν Πύλῳ λέγει τῇ πόλει, ἀλλ' ἐν πύλῃ τῇ τοῦ ᾅδου φησὶν αὐτὸν μάχεσθαι. V.

50. Ἀΐδας] Schol. Ms. γ. Οὗτος ὁ Ἅιδης βασιλεὺς ἦν τῶν Μολοσσῶν, ὃς εἶχε τὸν κύνα τὸν καλούμενον Κέρβερον.

Οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον] τῇ ῥάβδῳ κέχρηται καθάπερ ὅπλῳ τινὶ, βίαν μὲν οὐδεμίαν παρεχομένη, καθάπερ ἡ τριόδους ἢ ξίφος ἢ δόρυ, ἀλλὰ δυνάμει συνεχρῆτο θελκτικῇ καὶ μαλακτικῇ τῆς ψυχῆς· ταύτῃ γοῦν φησὶ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὸν κατάγειν. ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους οὖν ὁ Ἅιδης ἔργῳ διὰ τῆς ῥάβδου ταύτης οὐδὲν ἠδύνατο δρᾶσαι, διὰ τὸ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμβλυνθῆναι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ, εἰ μὴ κατὰ δαίμονα ἄνδρες ἐγένοντο, οὐκ ἂν οὔτε ὁ Ἅιδης ἀσθενῆ καὶ ἀκίνητον διαμαχόμενος Ἡρακλεῖ εἶχε ῥάβδον, ἐν ᾗ ῥάβδῳ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώ-

ματα ἀσθενῆ ποιῶν, οὕτως εἰς τὸν κοῖλον τόπον τοῦ ᾅδου κατάγει τῶν τελευτώντων. ὅτι δὲ κηλητικὴ ἡ ῥάβδος καὶ κατεργάσασθαι δύναται, Ὅμηρός φησιν ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ (Iliad. ω, 343 sq. Od. ε, 47 sq.)·

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. V.

Οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν] οὐδὲ ὁ Ἅιδης εἶχεν ἀκίνητον, ἤγουν ἀνενέργητον τὴν ἑαυτοῦ ῥάβδον, δι' ἧς κατάγει τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀγυιὰν, ἤτοι τὴν δίοδον, τὴν στενωπὸν, τὴν κοίλην, τῶν ἀποθνησκόντων, τουτέστι τὰς καταδύσεις τῆς γῆς, ἃς οἱ ἀποθνήσκοντες διέρχονται. συνάπτοι μὲν τὴν μάχην τῶν θεῶν τούτων τὴν πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ἀντιτάττει δὲ αὐτὸν τῇ τριαίνῃ μόνῃ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' ἧς συνυπακούειν δίδωσι καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους αὐτῷ ἀντιπαράταξιν καὶ ἰσχύν. ὁ γὰρ λόγος αὐτῷ σαφέστερον οὕτως ἔχει· ἐπεὶ πῶς ἂν ὁ Ἡρακλῆς ἐναντίον τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος τὸ ἑαυτοῦ ῥόπαλον ἐκίνησεν, ὁπηνίκα ὁ Ποσειδῶν ἐπίεζεν αὐτὸν, καὶ ὁ Φοῖβος καὶ ὁ Ἅιδης διὰ τῆς ἑαυτοῦ ῥάβδου; ἀγανακτῶν δὲ πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὡς προσκρούοντα τοῖς θεοῖς, ἀναστέλλει ἑαυτὸν μὴ λέγειν τοιαῦτα καί φησιν· ἀπόῤῥιψον, ἤγουν ὡς βάρος ἀπόθου, ὡς ἐπιβλαβῆ ἔασον τοῦτον τὸν λόγον, ὦ στόμα ἐμόν. ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοὺς, τουτέστι τὸ βλάσφημα περὶ θεῶν εἰπεῖν, ἐχθρὰ σοφία, ἤγουν μεμισημένη, καὶ τὸ καυχᾶσθαι ἔξω τοῦ καιροῦ (τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ Χαρίτων εἶπε κῆπον νέμεσθαι) μανίαις ὑποκρέκει, ἀντὶ τοῦ συνᾴδει, τουτέστι, μανίᾳ ἐστὶν ἴσον. R.

53. Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν] ὥσπερ παρὰ τὸ αἴθω αἴθυια, οὕτω καὶ παρὰ μύω, μυῖα, καὶ παρὰ τὸ ἄγω, ἀγυιά. V.

54. Ἀπό μοι λόγον τοῦτον, στόμα, ῥῖψον] ἀπόῤῥιψόν μοι τοῦτον τὸν λόγον, ὦ στόμα, παῦσαι τοῦ λέγειν τοιαῦτα περὶ θεῶν· τὸ γὰρ βλασφήμως ἐχόμενα λέγειν περὶ θεῶν, ἀλλότριον τοῖς σοφοῖς, ἀνοήτοις δὲ οἰκεῖον. σοφία μὲν γὰρ οἶδε τὸ γινώσκειν τὰ παλαιὰ καὶ ταῦτα ἑρμηνεύειν τεχνικῶς διασκευάζουσα, τὸ δὲ πρὸς λοιδορίαν ἕλκειν τὰ

ποιήματα, οὐχ ὅσιόν ἐστιν, ὡς διορίζεται. διὸ ἐχθρὰν σοφίαν αὐτὸν ὀνομάζει. V.

Τό μοι οὔτ' ἔστι πρὸς τὸ στόμα, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' ἔστι πρὸς τὸ ῥίψον, καί ἐστιν ὅμοιον τῷ, ἀφαιρῶ σοι τὴν νόσον. R.

55. *Ῥίψον*] Schol. Ms. β. ὡς βλαβερόν.

56. *Ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι*] διότι ἄνδρα ὄντα τὸν Ἡρακλέα τριῶν θεῶν ἀπέδειξεν ὄντα βελτίονα. V.

58. *Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν*] τὸ γοῦν ἐπὶ ταῖς οὕτως ἀκαίροις καὶ (οὐκ) ἀναγκαίαις διηγήσεσι καυχᾶσθαι καὶ σεμνύνεσθαι μανίας ὅμοιόν ἐστι. τοῦτο δὲ εἴρηκε, παρόσον ἀσεβεῖν δείξει (f. δόξει), ἐὰν τὸν Ἡρακλέα ἐγκωμιάζῃ ἐπὶ τῷ τοὺς θεοὺς νενικηκέναι. V.

59. *Μανίαις ὑποκρέκει*] συμφωνεῖ, οἷον ἐνδόσιμόν ἐστιν. Ἄλλως. Ὑποκρέκει, ὑπηχεῖ, προσέοικεν. ὑποκρέκειν γὰρ κυρίως ἐστὶ, τὸ ἠρεμαίως ὑπηχεῖν ἐν τῷ ἁρμόζειν τὴν κιθάραν. ὑποτερετίζει οὖν, ἐνδόσιμός ἐστι μανία. ἡ μεταφορὰ οὖν ἀπὸ τῶν τῆς κιθάρας κρουμῶν. πρότερον γὰρ τῆς κιθάρας ἐφαπτόμενοι, ὑποκρέκουσιν. V.

60. *Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτα*] μὴ γοῦν θορύβει καὶ τὰ τοιαῦτα φλυάρει, ἀλλ' ἀπόῤῥιψον καὶ ἔα καὶ μὴ μέμνησο πολέμων καὶ μαχῶν. τὰ γὰρ τοιαῦτα κεχώρισται καὶ πόῤῥω ἐστὶ τῶν θεῶν. V.

Μὴ νῦν, ὦ στόμα δηλονότι, λαλάγει, ἤγουν λήρει τὰ τοιαῦτα· ἔα πάντα πόλεμον, καὶ πᾶσαν μάχην χωρὶς, ἤτοι μακρὰν, τῶν θεῶν· φέροις δὲ, ἀντὶ τοῦ φέρε, κίνει, τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ ἄστυ τῆς Πρωτογενείας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὀποῦντος [τοῦ καὶ Δευκαλίωνος?] ὅπου, ἤγουν ἐν τῇ Ὀποῦντι, ἡ Πύῤῥα καὶ ὁ Δευκαλίων ἀπὸ τοῦ Παρνασοῦ καταβάντες, τῇ αἴσῃ, ἀντὶ τοῦ, τῇ προστάξει, τῇ βουλῇ, τοῦ Διὸς τοῦ αἰολοβρόντου, ἤγουν τοῦ τῶν ταχέως κινουμένων βροντῶν αἰτίου, οἶκον ἐποίησαν τὴν ἀρχήν. χωρὶς δὲ συνδυασμοῦ γενεὰν ἐκτησάσθην, ἤγουν ἐκτήσαντο, ἔσχον, λιθίνην, τουτέστιν ἀπὸ λίθων, ὁμόδημον, ἤτοι ομογενῆ. λαοὶ δὲ ὠνομάσθησαν, ἡ γενεὰ δηλονότι· πρὸς τὸ σημαινόμενον ἡ ἀπόδοσις. R.

61. Ἔα] Gl. Ms. β. κατάλειψον.

62. Φέροις δὲ Πρωτογενείας] φέροις δὲ μᾶλλον, ὦ στόμα, καὶ λέγοις τὰ περὶ τῆς πόλεως τῆς ἀπὸ Πρωτογενείας, λέγει δὲ τῆς Ὀποῦντος, ὑμνοίης δὲ, φησὶ, τὸ τῆς Πρωτογενείας ἄστυ· ταύτης γὰρ καὶ Λοκροῦ κατ' ἐπίκλησιν μὲν, Ὀποῦς, τῷ γόνῳ δὲ, Διός· Πρωτογένεια δὲ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας. ὁ μέντοι Πίνδαρος Πρωτογένειαν Ὀποῦντος ἱστορεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. V.

64. Ἶν' αἰολοβρόντα Διὸς αἴσα] καλῶς τοῦ κατακλυσμοῦ μεμνημένος αἰολοβρόνταν εἶπε τὸν Δία· ἵν' οὖν, ἐν τῇ Ὀποῦντι, λέγει· ἐκεῖ γάρ φησι Δευκαλίωνα καὶ Πύῤῥαν οἰκῆσαι, ὧν θυγάτηρ Πρωτογένεια. Ἀπολλόδωρός (Fragm. p. 1039.) φησιν, οὐκ ἐν Ὀποῦντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Πύῤῥαν οἰκῆσαι. Ἄλλως. ἔνθα, ἐν ᾗ Ὀποῦντι, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς, ὅ τε Δευκαλίων καὶ ἡ Πύῤῥα ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Παρνασοῦ καταβάντες κατῴκισαν ἑαυτοῖς οἰκίαν. ὅτε γὰρ ὁ κατακλυσμὸς, ἀνῆλθον εἰς τὸν Παρνασόν. ὄρος δέ ἐστι πάντων ὑψηλότατον. Πρωτογένεια δὲ κατὰ μέν τινας Προμηθέως, κατὰ δὲ ἐνίους Ὀποῦντος τοῦ ἐν Ἤλιδι ποταμοῦ. ἐκ ταύτης καὶ Διὸς Ὀποῦς, ἡ πόλις τῶν Ὀπουντίων. ἵν' οὖν δείξῃ τὸ εὐγενὲς τῆς μητρὸς, λέγει τὴν πόλιν τῆς Ὀποῦντος, Πρωτογενείας. V.

68. Ἄτερ δ' εὐνᾶς] οἱ προειρημένοι Δευκαλίων τε καὶ Πύῤῥα χωρὶς κοίτης καὶ μίξεως ὅμοιον καὶ ἴσον γένος δήμου ἐποιήσαντο ἐκ λίθων βολῆς. οἱ γὰρ πεμπόμενοι εἰς τὰ ὄπισθεν λίθοι παρ' αὐτῶν ἄνθρωποι ἐγίνοντο. διὰ τοῦτο καὶ λαοὶ οἱ ὄχλοι, ἀπὸ τοῦ λᾶας. Πύῤῥα δὲ γυνὴ Δευκαλίωνος. ἐξάδελφοι δὲ οὕτως· Ἰαπετοῦ γὰρ παῖδες Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς, δύο ἀδελφοὶ, καὶ ἐκ μὲν Προμηθέως καὶ Κλυμένης [Δευκαλίων, ἐξ οὗ Ex Schedis.] Ἕλλην, ἀφ' οὗ καὶ Ἕλληνες, καὶ Δευκαλίων. Πύῤῥα δὲ, η Δευκαλίωνος γυνὴ, θυγάτηρ Ἐπιμηθέως. καὶ ὁ μὲν Ἐπίχαρμος ἀπὸ τῶν λίθων λαοὺς τοὺς ὄχλους φησὶν ὠνομάσθαι. Φιλόχορός δέ φησι Κέκροπα βουλόμενον τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον καὶ τὸ πλῆθος ἐπιγνῶναι, κελεῦσαι αὐτοὺς λίθους εἰσφέρειν καὶ βάλλειν εἰς τὸ

μέσον, ἐξ ὧν ἐπιγνῶναι δισμυρίους αὐτοὺς ὄντας. ἀπὸ Κέκροπος οὖν φησι τοὺς ὄχλους λαοὺς ὀνομασθῆναι. Ἄλλως. κατηκολούθησε τοῖς μυθογράφοις εἰρηκόσι λαοὺς τοὺς ἀνθρώπους παρωνομάσθαι, διὰ τὸ ἐκ λίθων γενέσθαι. „Ἐκ δὲ λίθων ἐγένοντο βροτοὶ, λαοὶ δὲ καλέονται." διό φησιν ὁ Πίνδαρος ἄνευ συνουσίας αὐτοὺς κτήσασθαι λίθινον γόνον. V.

Ἱστορία. Τὸν ἐπὶ τῷ Νῶε κατακλυσμὸν Ἕλληνες ἐξ ἡμῶν κεκλοφότες, οὕτω φασί· Διὸς τὴν γῆν κατακλύσαντος Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα ἔν τινι κιβωτίῳ εἰσελθόντες μετεωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ ὕδατος ὑπεράνω τοῦ Παρνασοῦ, κατά δέ τινας, ὄρους Λυκωρέως καλουμένου· πεπαυμένου δὲ τοῦ ὕδατος ἐξελθόντες τοῦ κιβωτίου προσετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς τὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὀστᾶ ὄπισθεν ῥίπτειν· ουκ ἄλλην δὲ ἢ τὴν γῆν μητέρα ὑποτοπάσαντες, λίθους λαβόντες ὄπισθεν αὐτῶν ἔῤῥιπτον· καὶ οὓς μὲν ἡ Πύῤῥα ἔῤῥιπτε, γυναῖκες, οὓς δὲ ὁ Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο. ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ λαὸς ὄνομα· λᾶς γὰρ ὁ λίθος. R.

72. Ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον] τὸν τῶν ἐπέων λιμένα. *) καθόρμισον εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον τοῖς (f. τοὺς) ἀπὸ Δευκαλίωνος καὶ τοῦ Λοκροῦ, ὡς τοῦ νικηφόρου απογόνου ὄντος Δευκαλίωνος. τὸν δὲ κατὰ Δευκαλίωνα λόγον, ὡς κοινὸν ὄντα, παραιτεῖται λέγειν. φησὶν οὖν· ἔγειρε καὶ ἵστα καὶ παῦε τὴν ὁδὸν ταύτην τὴν ἤδειαν τῆς μυθολογίας· λιγυν δὲ εἶπε τῇ ἀκοῇ μόνῃ. προσήκει γὰρ ἐπαινεῖν ου τὰ παλαιὰ διηγήματα, ἀλλὰ παλαιὸν μὲν οἶνον ἐπαίνει, λόγων δὲ νεαρῶν καὶ προκειμένων τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ ἄνθη· ἄνθη δὲ νῦν τὰς πράξεις. εἶτα πάλιν, ὃ παρῃτήσατο, ἐκ περιουσίας λέγει. Ἄλλως. Ἔγειρ' ἐπέων] ἐπανάληψις τοῦ λόγου. διηγεῖται γὰρ τὴν πρώτην πλημμυρίαν τοῦ ὕδατος Δευκαλίωνος V.

Ἔγειρ' ἐπέων] τοῦτο λέγει, ὅτι ἐατέον τοὺς περὶ τούτου λόγους. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις ὁμοία τῇ ἄνω, τῷ, ἀπό μοι λόγον τοῦτον, στόμα, ῥίψον. οὕτω δὲ παραιτούμενος λέγειν περὶ τούτων, πάλιν ἐπιχειρεῖ λέγειν. δέον δὲ λιγέως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ταχέως ἔγειρε, λιγὺν ειπε πρὸς τὸν ὕμνον.

*) Legerat ὅρμον.

τὸ αἴνει καὶ πρὸς τὸ ἄνθεα λάμβανε. αἴνει ἄνθεα νεωτέρων ὕμνων, ἤτοι νεωτέρους ὕμνους, περιφραστικῶς. λέγει δὲ, ὅτι τὸ τὰ νέα υμνεῖν κρεῖττον. Ἔγειρ' ἐπέων] ἀντὶ τοῦ, κίνησον, ὦ στόμα, χάριν αὐτῶν, τῶν Ὀπουντίων δηλονότι, τῶν ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ὁδὸν ἐπῶν λιγεῖαν, ἤγουν ἐμμελῆ· ἐπαίνει δὲ οἶνον μὲν πολυετῆ, ἄνθη δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀνθηρότητα, λαμπρότητα ὕμνων νεωτέρων, τουτέστι καινοτέραν ὁδὸν ἐχόντων. λέγουσι δὴ κατακλύσαι μὲν, ἤγουν καταποντίσαι, καλύψαι, τὸ σθένος τοῦ ὕδατος, ἀντὶ τοῦ, τὸ ὕδωρ περιφραστικῶς, τὴν γῆν τὴν μέλαιναν, ἀλλὰ διὰ τῶν τεχνῶν τοῦ Διὸς, ἤγουν τῶν μηχανῶν, τῶν δυνάμεων, ἀνάπωσιν λέγουσιν ἐξαίφνης, ἤγουν ἀναῤῥόφησιν, συστολὴν τῆς ἀναχύσεως καὶ εἰς τὴν γῆν αὖθις κατάδυσιν, λαβεῖν τὸ ἄντλον, τουτέστι τὸ πλῆθος τοῦ ὕδατος. R.

Ἱστορία. Ἰαπετοῦ παῖδες Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεύς. Προμηθέως καὶ Κλυμένης ὁ Δευκαλίων ὁ καὶ Ὀποῦς καλούμενος, Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας Πύῤῥα, Πύῤῥας δὲ καὶ Δευκαλίωνος Πρωτογένεια, ἣν ἔγημε Λοκρός. διὰ δὲ τὸ μὴ ποιεῖν ὑπ' αὐτοῦ παῖδας, ἵνα μὴ χωρὶς διαδόχου ἀπέλθῃ Λοκρὸς, ἁρπάζεται Πρωτογένεια ἐκ Διὸς, ἣ συνελθὼν ἐν τῷ Μαινάλῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐγκύμονα ποιήσας, ἐπανάγει πάλιν αὐτὴν πρὸς Λοκρὸν, ὃς τὸ γεννηθὲν ὑπ' αὐτῆς παιδίον Ὀποῦντα ἐκάλεσε, συνώνυμον Ὀποῦντι, τῷ καὶ Δευκαλίωνι, τῷ Πρωτογενείας πατρί. R.

74. Ἄνθεα δ' ὕμνων] τὰς ὑποθέσεις. ταῦτα δὲ πρὸς Σιμωνίδην αἰνίττεται. καὶ Ὅμηρος (Odyss. α. 351 sq.)·

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. V.

Ἄνθεα] Gl. Ms. α. μέλος. β. σύνθεσιν.

77. Σθένος] Gl. Mss. β. γ. δύναμις.

Ἀλλὰ Ζηνὸς τέχναις ἀμπωτιν] ἤτοι ἀνάπωσιν. ἄμπωτις δὲ κυρίως ἡ αἰφνίδιος ὑποχώρησις, ἡ ἐκ πλημμύρας τῶν ἐν θαλάσσῃ ὑδάτων, ὡς ἐν Λιβύῃ, λέγεται. τέχναις δὲ, μηχαναῖς καὶ βουλήσει Διός. Ἄλλως. αμπωτιν λέγει τὸ γενόμενον πεδίον ἐκ τῆς τότε πλημμύρας αναποθέντος τοῦ

ὕδατος. τὸν δὲ κατακλυσμὸν γεγενῆσθαι, οἱ μὲν, διὰ τὸ Πέλοπος ἄγος, ὅτι ἐκρεουργήθη, οἱ δὲ, διὰ τὸν Λυκάονος παῖδα Ἄζανα, τοῦ Διὸς βουλομένου πάντα τῆς γῆς ἀποκαθᾶραι ἀσεβήματα. V.

79. Ἄντλον ἑλεῖν] ἄντλον τὴν χύσιν καὶ τὴν ῥύσιν λέγει τοῦ ὕδατος, ἣν ἡ ἄμπωτις ἀνεξήρανε. παρὰ τὸ ἀντλεῖσθαι (Hom. Od. o, 478.)· „Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσα." V.

Κείνων δ' ἔσαν] λοιπὸν ὡς πρὸς τὸν Ἐφάρμοστόν φησιν· ὑπ' ἐκείνων δὴ ἦσαν οἱ πρόγονοι ὑμῶν, οἱ πολεμικώτατοι ἐξ ἀρχῆς γενόμενοι, ἐκ τῆς γενεᾶς τῆς τοῦ Προμηθέως· Ἰαπετοῦ γὰρ Προμηθεὺς, ἐξ οὗ καὶ Κλυμένης Δευκαλίων, ἐξ οὗ Πρωτογένεια· πάλιν Ἰαπετοῦ Ἐπιμηθεὺς, ἐξ οὗ καὶ Πανδώρας Πύῤῥα, Πύῤῥας δὲ καὶ Δευκαλίωνος Πρωτογένεια, ἧς καὶ Διὸς Ὀποῦς, ἐξ οὗ Ὀποῦντος οἱ ὄντες ἀπόγονοι τῆς κόρης τῆς Πρωτογενείας, καὶ τοῦ ἀρίστου Κρονίδου, τουτέστι τοῦ Διὸς, διὰ παντὸς τῆς αὐτῶν γῆς βασιλεύοντες. τὸ οὖν Ἰαπετιονίδος φύτλας καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἀντὶ τῆς Πρωτογενείας φησὶ καὶ τοῦ Διὸς, ἀφ' οὗ τοὺς Ὀπουντίους λέγει γεγενῆσθαι. τὸ δὲ κοῦροι κορᾶν, πληθυντικῶς εἶπεν. ἐχρῆν γὰρ ἑνικῶς εἰπεῖν. κοῦροι γὰρ κούρης, τῆς Πρωτογενείας, λέγει, (κοῦροι, ὦ Ὀπούντιοι,) καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ φερτάτου Κρονίδου. Διὸς γὰρ Λοκρὸς ὁ πρόγονος αὐτῶν. V.

Κείνων δ' ἔσσαν] τοῦτο πρὸς τὸν Ἐφάρμοστον· Ἐξ ἐκείνων δὲ ἦσαν ἀρχῆθεν οἱ ὑμέτεροι, ἀντὶ τοῦ οἱ σοὶ, πρόγονοι οἱ χαλκάσπιδες, τουτέστιν οἱ πολεμισταὶ, λέγω τῆς γενεᾶς τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰαπετοῦ καταγομένης κοῦροι. ἤγουν παῖδες, ἀπόγονοι τῶν κορᾶν τε τῶν ἀρίστων Κρονιδᾶν, ἀντὶ τοῦ, καὶ τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Πρωτογενείας, τοῦ ἀρίστου υἱοῦ τοῦ Κρόνου, τοῦ Διὸς, ἐγχώριοι βασιλεῖς αἰεὶ, ἤγουν γνήσιοι βασιλεῖς καὶ οὐκ ἐπείσακτοι κατὰ διαδοχήν. R.

80. Χαλκάσπιδες] Gl. Ms. β. οἱ χαλκοῦς ἀσπίδας ἔχοντες.

85. Πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν] πρόσθες σύνδεσμον γαρ, ἵν' ᾖ συναρμοστέος ὁ λόγος τοῖς ἄνωθεν καὶ εἰπέ· πρὶν

γὰρ Ὀλύμπιος ἄγεμών. τὸ γὰρ παλαιὸν ὁ Ζεὺς ἀναρπάσας τὴν Πρωτογένειαν ἥσυχος αὐτῇ ἐμίγη ἐν τῷ Μαινάλῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγκύμονα ποιήσας, ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ, ἵνα μὴ ὁ αἰὼν καὶ ὁ χρόνος αὐτὸν ἐξέλῃ τῆς ζωῆς ἔρημον ὄντα παίδων καὶ γονῆς καὶ γένους. ἐναντίωμα δὲ κατὰ τὴν γενεαλογίαν ἐμπίπτει. τὴν γὰρ Πρωτογένειαν οἱ μὲν Δευκαλίωνός φασιν, οἱ δὲ Ὀποῦντος, καὶ δοκεῖ συμφωνεῖν μήτε ἡ γενεαλογία, μήτε ἡ ἱστορία. ἄλλο γάρ τι ποταμὸς*) Ὀποῦς καὶ ἄλλο ἀνὴρ ἐξ Ἰαπετοῦ. ἵν' οὖν τὸ ἀσύμφωνον ἀπὸ τούτων λυθῇ, φασί τινες τὸν Δευκαλίωνα διώνυμον εἶναι, καὶ τὸν αὐτὸν λέγεσθαι Ὀποῦντα. ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης. λέγεται γὰρ Ἀρνέα πρότερον καλουμένη παρὰ τῶν φύντων εἰς τὴν θάλασσαν ἐκριφῆναι, εἶτα ὑπό τινων ὀρνέων πηνελόπων λεγομένων εἰς τὴν χέρσον ἐξενεχθῆναι, καὶ οὕτως ἀναληφθεῖσαν ὑπὸ τῶν γεννησάντων ὀνομασθῆναι Πηνελόπην ἀπὸ τῆς τῶν ὀρνέων ἐπιμελείας καὶ ὁμωνυμίας, καὶ τραφεῖσαν διώνυμον εἶναι τὸ λοιπόν. V.

Πρὶν Ὀλύμπιος] πρότερον, τὴν ἀρχήν, ὁ βασιλεὺς ὁ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ὁ Ζεύς, τὴν θυγατέρα τοῦ Ὀποῦντος, τοῦ καὶ Δευκαλίωνος, ἀναρπάσας, ἤγουν μετέωρον εἰς τὸν ἀέρα λαβὼν λάθρα (τοῦτο γὰρ τὸ ἔκηλος) ἀπὸ τῆς γῆς τῶν Ἐπειῶν, τουτέστι τῶν Ἠλείων (Ἐπειοὶ γὰρ ὠνομάσθησαν οἱ Ἠλεῖοι ἀπὸ Ἐπειοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος) ἐμίγη αὐτῇ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς ταῖς Μαιναλίαις, ἤγουν ταῖς τοῦ Μαινάλου, καὶ ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἵνα μὴ καθέλοι αὐτόν, τὸν Λοκρὸν δηλονότι, ἤγουν καταστρέψειεν ὁ αἰών, ἀντὶ τοῦ ὁ χρόνος, ἐστερημένον γενεᾶς, πότμον ἐφάψας, ἤγουν συντυχίαν θανάτου ἐπαγαγών. ἔσχε δὲ σπέρμα μέγιστον, ἀντὶ τοῦ, υἱὸν ἀπὸ σπέρματος μεγίστου, ἡ γυνὴ τοῦ Λοκροῦ ἡ Πρωτογένεια· εὐφράνθη τε ὁ ἥρως, ἤγουν ὁ Λοκρός, ἰδὼν υἱὸν τῇ ἀληθείᾳ μὲν ὄντα θετὸν υἱόν, ἀντὶ τοῦ νόθον, ὑπ' αὐτοῦ δὲ γνήσιον νομιζόμενον, ὠνόμασε δὲ αὐτὸν οὕτως, ὥστε εἶναι ἰσώνυμον, ἀντὶ τοῦ ὁμώνυμον, τοῦ μάτρωος αὐ-

*) Etiam Gott. sic. an πάππος?

τοῦ, ἤγουν τοῦ πατρὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἤτοι τοῦ πάππου, τουτέστιν Ὀποῦντα ὠνόμασεν αὐτὸν, (ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἄλλων ἐδέξατο ἐνταῦθα οὗτος τὸ ὄνομα· μήτρων γὰρ οἱ ἄλλοι τὸν πρὸς μητρὸς λέγουσι θεῖον) ἄνδρα ὑπέρφατον, γενόμενον δηλονότι αὐτὸν τὸν Ὀποῦντα, ἤγουν ὑπερβολικῶς θαυμαστὸν, κατά τε τὴν μορφὴν, τουτέστι τὸ εἶδος, καὶ κατὰ τὰ ἔργα, ἤγουν τὰς πράξεις. τὴν πόλιν δὲ, τὴν Ὀποῦντα δηλονότι, καὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, παρέσχεν αὐτῷ ὁ Λοκρὸς δηλονότι διαιτᾶν, ἤγουν διοικεῖν. R.

86. *Ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν*] τῶν Ἠλείων, ἀπὸ Ἐπειοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἢ τοῦ Ἀεθλίου, τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ὀποῦντος ἦν θυγάτηρ, Ἠλείων βασιλέως, ἣν Ἀριστοτέλης Καμβύσην καλεῖ. διὰ τούτων οὖν ὁ Πίνδαρος τὴν Πρωτογένειάν φησιν ἐξ Ἤλιδος ἁρπασθεῖσαν εἰς Μαίναλον τῆς Ἀρκαδίας κομισθῆναι ὑπὸ Διός. Μαίναλον δὲ ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις. ἐνταῦθα μιχθεὶς αὐτῇ ὁ Ζεὺς ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ, ἵν᾽ ὡς ἑαυτοῦ ἀναθρέψη τὸν γεννηθέντα. τὸ δὲ, ἕνεκε Λοκρῷ, ἀντὶ τοῦ, ἔσχεν ὁ Λοκρὸς γένος ἐκ Διός· ἀφ᾽ οὗ ἡ τῶν Λοκρῶν χώρα, ἧς Λοκρίδος μητρόπολις ἡ Ὀποῦς. ἐξήλλαξε δὲ τὴν ἱστορίαν ὁ Πίνδαρος. τὴν γὰρ Πρωτογένειαν οὐκ Ὀποῦντός φασιν οἱ πλείους, ἀλλὰ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας. V.

87. *Ἔκηλος*] Gl. Ms. γ. ἥσυχος.

91. *Ἐφάψας*] Gl. Mss. β. γ. ἐπικρεμάσας.

92. *Ὀρφανὸν γενεᾶς*] ἄτεκνον. V.

94. *Εὐφράνθη τε ἰδὼν Ἥρως θετὸν υἱὸν*] εὐφράνθη δὲ, φησὶν, ὁ Λοκρὸς θεασάμενος τὸν παῖδα, ὃς ἦν μὲν θετὸς αὐτοῦ κατὰ φύσιν, ἐκ δὲ τῆς ἀγνοίας ἴδιος αὐτοῦ ἐνομίζετο. λέγεται γὰρ ὁ Λοκρὸς ἄπαις γεγενῆσθαι, καὶ τὸν ἐκ Διὸς συλληφθέντα ὑπὸ τῆς Πρωτογενείας, ἴδιον νενομικέναι παῖδα. θετὸν δὲ λέγει ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου. προειρήκει γὰρ, ὅτι εἶχε δὲ σπέρμα μέγιστον ἄλοχος ἐκ Διός. ὁ γὰρ Λοκρὸς ἴδιον αὐτοῦ ἐνόμιζεν. V.

96. *Μάτρωος δ᾽ ἐκάλεσσέ μιν*] ἡσθεὶς οὖν ὁ Λοκρὸς ἐκάλεσεν αὐτὸν, φησὶ, τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου τὸ ὄνομα, καὶ νῦν μὲν ὁ Πίνδαρος τὸν ἐκ μητρὸς πάππον μήτρωα ονο-

μάζει. Ὅμηρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφὸν μήτρωα καλοῦσι. φησὶ γοῦν ἐν τῇ Ἰλιάδι (π, 717 sq.)·

Ἀσίω, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος.

Ἄλλως. μάτρωα ἐκάλεσεν ὁ Λοκρὸς τὸν Ὀποῦντα. ἦν δὲ ὁ Λοκρὸς Ἀμφικτύονος, τοῦ Διός· καὶ ἐκάλεσε τοῦ μητροπάτορος τὸ ὄνομα. Ὀποῦς γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἠλείων, ᾧ ὁμώνυμος οὗτος. V.

98. Ὑπέρφατον] ὑπερφυᾶ καὶ μέγαν καὶ τῷ εἴδει καὶ τοῖς πράγμασιν. V. ὑπερθαύμαστον. Gl. Mss. β. γ.

99. Πόλιν δ' ὤπασεν] ὄντι δὲ τῷ παιδὶ ἐξαιρέτῳ καὶ ἀνδρωθέντι ὁ Λοκρὸς τὴν πόλιν ἐνεχείρισε, καὶ τὸν ὄχλον διαιτᾶν καὶ διοικεῖν. V.

101. Ἀφίκοντο] Gl. α. β. γ. ἦλθον. Ξένοι] Gl. Ms. α. φίλοι.

Ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι] διαβοήτου δὲ τῆς τοῦ Ὀποῦντος ἀρετῆς τυγχανούσης πανταχόθεν τὰς ἰδίας αὐτῶν πατρίδας οἱ περίοικοι καταλελοιπότες πρὸς αὐτὸν ἔσπευδον. παρεγένοντο μὲν οὖν μέτοικοι πρὸς αὐτὸν, ἀπό τε τοῦ Ἄργους καὶ Θηβῶν, καὶ οἱ μὲν ἐξ Ἀρκαδίας, οἱ δὲ Πισᾶται. V.

Ἀφίκοντο δὲ πρὸς αὐτὸν, ἤγουν τὸν Ὀποῦντα, ξένοι καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους καὶ ἐκ τῶν Θηβῶν, καὶ Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Πίσης, ἤγουν Ἠλεῖοι. ἀπὸ τῶν ἐποίκων δὲ, τουτέστι τῶν ξένων, τῶν κατοικησάντων ἐν τῷ βασιλευομένῳ ὑπ' αὐτοῦ τόπῳ, τὸν Μενοίτιον ἐτίμησεν ἐξόχως, τὸν υἱὸν τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, οὗ τινος, τουτέστι τοῦ Μενοιτίου, ὁ υἱὸς, ὁ Πάτροκλος δηλονότι, ἅμα τοῖς Ἀτρείδαις ἐπελθὼν εἰς τὴν γῆν τοῦ Τεύθραντος, ἤγουν εἰς τὴν Μυσίαν (ἣν τοῦ Τεύθραντος λέγει διὰ το ἄρξαι αὐτῆς ποτὲ τὸν Τεύθραντα· τότε δὲ ἐπ' αὐτῇ ὁ Τήλεφος ἐβασίλευε) μόνος ἔστη σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ, ὅτε ὁ Τήλεφος τρέψας τοὺς Δαναοὺς τοὺς ἀλκήεντας, ἤγουν τοὺς ἰσχυροὺς, τοὺς γενναίους, ἐνέβαλεν εἰς τὰς πρύμνας τὰς θαλασσίας, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς ναῦς τὰς ἐν τῇ θαλάσσῃ τὴν διατριβὴν ποιουμένας· ὥστε δεῖξαι αὐτὸς ὁ Πάτροκλος τῷ φρονίμῳ μαθεῖν τὸν νοῦν τοῦ Πατρόκλου, ἀντὶ

τοῦ, τὸν ἑαυτοῦ, τὸν βιατὴν, ἤγουν τὸν γενναῖον, τὸν ἀνδρεῖον, ἀπὸ τοῦ βία, ἡ ἰσχύς· ἀφ' οὗ χρόνου παρηγορεῖτο, ἀντὶ τοῦ παρῄνει, ἔλεγεν αὐτῷ, ὁ υἱὸς τῆς Θέτιδος, ὁ Ἀχιλλεὺς, μηδέποτε ταξιοῦσθαι, τουτέστι παρατάττεσθαι αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ τῷ ὀλεθρίῳ, χωρὶς τῆς αἰχμῆς τῆς σφετέρας, ἀντὶ τοῦ, τῆς ἐᾶς, τῆς ἑαυτοῦ, τῆς δαμασιμβρότου, ἤγουν τῆς τοὺς ἄνδρας κτεινούσης. R.

Ἱστορία. Ὅτ' ἐς Τροίαν ἐστράτευον Ἕλληνες, προσώκειλαν ἐν Μυσίᾳ, καὶ νομίζοντες ταύτην εἶναι τὴν Τροίαν, ἐδῄουν. ὁ οὖν ταύτης βασιλεύσας Τήλεφος ἀμυνόμενος ὑπὲρ τῆς χώρας μάχην συνῆψε τοῖς Ἕλλησιν, ἧς καρτερᾶς γινομένης, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνες εἰς τὰς ναῦς ἀνεχώρησαν, μόνος δὲ ὁ Πάτροκλος σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ ἐμάχετο. R.

104. Υἱὸν (sic) δ' Ἄκτορος] τὸν Μενοίτιον λέγει τὸν Πατρόκλου πατέρα. ὑπὲρ πάντας δὲ τοὺς ἐνοικοῦντας ξένους ἐτίμησε τὸν Ἄκτορος παῖδα, τὸν ἐξ Αἰγίνης μητρὸς, Μενοίτιον. Αἴγινα δὲ μήτηρ Αἰακοῦ, θυγάτηρ δὲ Ἀσωποῦ, τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ. ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι συνοικήσαντες αὐτῷ. V.

105. Ἐποίκων] πάντων τῶν προειρημένων. V.

107. Τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρείδαις] τινὲς ἐκ Δαμοκρατείας τῆς Αἰγίνης καὶ Ἄκτορος φασὶ τὸν Μενοίτιον· ὁ δὲ Πάτροκλος Μενοιτίου ἦν καὶ Σθενέλης. Αἴγινα γὰρ μετὰ τὸ τεκεῖν τὸν Αἰακὸν ἦλθεν ἐς Θεσσαλίαν, καὶ ἐγαμήθη Ἄκτορι, ἐξ οὗ ἔσχε Μενοίτιον, ὃς ἐπῴκησε τὴν Ὀποῦντα ἀναστὰς ἀπὸ Θεσσαλίας. ὁ δὲ νοῦς· τούτου οὖν, φησὶ, τοῦ Μενοιτίου παῖς συστρατεύσας τοῖς Ἀτρέως παισὶν εἰς Μυσίαν κατήντησε, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς φυγὴν τραπέντων μόνος αὐτὸς Ἀχιλλεῖ συμπαρέστη, ἡνίκα τοὺς γενναιοτάτους Ἕλληνας τρέψας καὶ νικήσας μέχρι τῶν νεῶν καὶ τοῦ πελάγους συνήλασεν ὁ Τήλεφος. V.

108. Τεύθραντος δὲ πεδίον] τὴν Μυσίαν λέγει. ὁ γὰρ Τεύθρας ἐβασίλευσε τῆς Μυσίας. ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Μυσιαν παρεγένοντο, κἀκεῖ νομίσαντες εἶναι τὴν Ἴλιον ἐπολέμουν τοῖς Μυσοῖς, καὶ ὁ Τήλεφος πάντας εἰς φυγὴν ἐτρέψατο, καὶ μέχρι τῶν νεῶν ἤλασε, πλὴν Ἀχιλ-

λέως καὶ Πατρόκλου. διὰ τοῦτο οὖν μέμνηται τοῦ γένους τοῦδε, ὡς ἀνδρείου. V.

110. Ἀλκᾶντας] Gl. Ms. γ. δυνατούς.

113. Ὡς τ' ἔμφρονι δεῖξαι] ὥστε δυνατὸν εἶναι δεῖξαι παντὶ φρονίμῳ πρὸς τὸ γνῶναι τὴν τοῦ Πατρόκλου ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ διάνοιάν τε καὶ σπουδὴν καὶ θάρσος. V.

Ὡς τ' ἔμφρονι δεῖξαι] ἤγουν· ἐπεὶ Πάτροκλος ἔστη σὺν Ἀχιλλεῖ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τραπέντων, πᾶς ἀνὴρ νουνεχὴς ἔγνω ἂν ἰδὼν, ὅτι Πάτροκλος ἔξοχος ἦν τὰ ἐς μάχην. R.

114. Βιατὰν] ἰσχυρὸν, ἀνδρεῖον. V. βιητήν. Gl. Bodl.

115. Ἐξ οὗ Θέτιος γόνος] θαυμάσας, φησὶν, ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ προσβολῇ τότε τὴν ἀξίαν τοῦ Πατρόκλου, ἀρχὴν ἔλαβε τοῦ θαυμάζειν αὐτὸν, καὶ παρῄνει, μήποτε τάσσεσθαι χωρὶς τῆς πολεμικῆς αὐτοῦ τάξεως. καὶ Ὅμηρος (Iliad. π, 89 sq.):

Μή τύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, ἀτιμότερον δέ με θήσης. V.

117. Παραγορεῖτο] Gl. Ms. γ. ἐδίδασκε, παρήγγειλε.

118. Σφετέρας] ἀντὶ τοῦ τῆς ἑᾶς. V.

Ταξιοῦσθαι] παρατάσσεσθαι. V. πολεμεῖν. Gl. Ms. α. et γ. in quo γ. additur μάχην.

119. Δασιμβρότου (sic legunt)] Gl. Mss. β. γ. τῆς δαμαζούσης.

Αἰχμῆς] Gl. γ. λόγχης.

120. Εἴην εὑρησιεπὴς] ὡς σεμνυνόμενος τοῖς διηγήμασί φησιν· εἴην δὲ λόγων καινοπρεπῶν εὑρετὴς ἐπὶ τὸ διηγεῖσθαι, καὶ πρόσφορος ποιητικῇ Μούσῃ καὶ τρόπῳ Μουσῶν ἁρμοδίῳ. Ἄλλως. γενοίμην, φησὶ, διὰ παντὸς δυνάμενος εὑρίσκειν λόγους, καὶ διηγεῖσθαι πράξεις. Ἄλλως. ἐμοὶ δὲ παρέποιτο ἐν τοῖς λόγοις, ὁμοῦ μὲν εὐτολμία, ὁμοῦ δὲ δαψίλειά τις δυνάμεως. ταῦτα δὲ λέγει, διὰ τὸ πλάσασθαι αὐτὸν τὸ ἐπὶ Πάτροκλον προειρημένον, ἐπαινεῖν βουλόμενος τὸν Ἐφάρμοστον, Ὀπούντιον ὄντα, Πατρόκλου συμπολίτην. τὸ δὲ ἀμφιλαφὲς κατὰ ἀντιστοίχου εἴρηται

κατὰ ἔθος Μακεδόνων, μεταθέσει τοῦ $\bar{\beta}$ εἰς $\bar{\varphi}$. ἔστι γὰρ ἀμφιλαβὲς, ὅ ἐστιν ἀμφοτέραις λαβεῖν ταῖς χερσίν. τοῦτο δὲ ἐπὶ πλήθει συμβαίνει. Εὑρεσιεπὴς] καινολόγος. V.

Εἴην εὑρεσιεπὴς] εἴθε εἴην καινῶν ἐπῶν εὑρετὴς, ὥστε ἀναγεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ διηγεῖσθαι τὰ περὶ τούτων δηλονότι, πρόσφορος, ἤγουν ἐπιτήδειος γενόμενος ἐν δίφρῳ τῶν Μουσῶν, ἀντὶ τοῦ ἐν ὑψηλῇ ποιήσει, ἣν αἱ Μοῦσαι δωροῦνται. τόλμα δὲ, ἀντὶ τοῦ παῤῥησία, εἴθε ἕποιτο, ἤγουν ἀκολουθήσειεν ἐμοὶ, καὶ δύναμις ἀμφιλαφὴς, ἀντὶ τοῦ μεγάλη. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὄγκον ἐχόντων σωμάτων, ὧν ἀμφοτέραις χερσὶν ἔστι λαβέσθαι. ἔστι δὲ ἀμφιλαβὴς καὶ τροπῇ τοῦ $\bar{\beta}$ εἰς $\bar{\varphi}$, κατ᾽ ἔθος Μακεδόνων, ἀμφιλαφής. ἐπὶ προξενίᾳ δὲ, ἀντὶ τοῦ χάριν τῆς προξενίας, τουτέστι τῆς φιλοφρονήσεως τοῦ Λαμπρομάχου πρὸς τοὺς Θηβαίους, καὶ χάριν τῆς ἀρετῆς, ἤτοι ἀνδρείας καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτοῦ, ἦλθον τιμάορος, τουτέστι τιμητὴς, ὑμνητὴς γενησόμενος τῶν μιτρῶν, ἀντὶ τοῦ, τῶν στεφάνων αὐτοῦ, οὓς ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἔλαβεν, ὅτε ἀμφότεροι, ἤγουν αὐτὸς ὁ Λαμπρόμαχος καὶ ὁ Ἐφάρμοστος, ἐκράτησαν ἔργον, τουτέστιν ἐνίκησαν νίκην κατὰ μίαν ἡμέραν. ἀμφότεροι γὰρ, φασὶν, ἐνίκησαν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὁ μὲν Ἐφάρμοστος Ὀλύμπια, ὁ δὲ Λαμπρόμαχος Ἴσθμια. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ δύο Ἴσθμια ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησαν. ἔπειτα δὲ ἄλλαι δύο χάρμαι, ἤγουν χαραὶ νίκης, ἀντὶ τοῦ νῖκαι, ἐγένοντο τῷ Ἐφαρμόστῳ, ἐν ταῖς πύλαις τῆς Κορίνθου, ἤτοι ἐν τῷ Ἰσθμῷ· ταὶ δὲ, ἤγουν αὗται δὲ, ἀντὶ τοῦ τοσαῦται δὲ, κατὰ τὸν κόλπον τῆς Νεμέας ἐγένοντο δηλονότι αὐτῷ νῖκαι. καὶ κατὰ τὸ Ἄργος, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Ἡραια, ἔλαβε κῦδος ἀνδρῶν, ἤγουν γέρας ἀνδράσι προσῆκον, τουτέστιν ἐν ἀνδρὸς ἡλικίᾳ νενικηκώς· παῖς δ᾽ ἐν Ἀθήναις, νικήσας δηλονότι, ἔλαβε κῦδος. Εἴην εὑρεσιεπὴς] εἴθε τοιαύτας ἱστορίας εὑρίσκοιμι, ἵνα ἐποχούμενος τῷ παρὰ τῶν Μουσῶν δοθέντι μοι δίφρῳ, λέγω δὴ τῇ ποιητικῇ, ἁρμοδίως τῇ παρούσῃ ὑποθέσει ποιῶμαι τοὺς λόγους. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ὁ Πάτροκλος Ὀπούντιος ἦν ὥσπερ καὶ Ἐφάρμοστος. τοῦ δὲ „ἐναγεῖσθαι“ τὸ, ἐν,

πρὸς τὸ, δίφρῳ, συναπτέον, οὕτως· ἐν τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν ἡγεῖσθαι καὶ προέρχεσθαι. R.

Ἀναγεῖσθαι] διηγεῖσθαι. V.

121. Πρόσφορος] εὐεπίφορος ἐν ποιήμασιν, ἐπιτήδειος, ἱκανός. V.

123. Προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλυθον] πρόξενος ἦν Θηβαίων Λαμπρόμαχος, δι' ὃν ἔγραψε τὴν ᾠδὴν ταύτην. ἦν δὲ καὶ Ἰσθμιονίκης. δύναται δὲ καὶ τοῦ Πινδάρου πρόξενος εἶναι. ὁμοῦ δὲ νενικήκασιν Ἴσθμια καὶ Νέμεα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτὸς καὶ ὁ Ἐφάρμοστος· μετὰ δὲ ταῦτα αλλα δὶς νενίκηκεν Ἴσθμια ὁ Ἐφάρμοστος. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως ἔχει· διὰ δὲ τὴν προξενίαν, τουτέστι τὴν φιλίαν, καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ Λαμπρομάχου, ἦλθον ἐπαινέτης τῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ μιτρῶν, ὅτι κατὰ μίαν ἡμέραν οἱ δύο ἐνίκησαν, ὁ μὲν Ἐφάρμοστος Ὀλύμπια, ὁ δὲ Λαμπρόμαχος Ἴσθμια. ἔνιοι δὲ ὅτι οἱ δύο Ἴσθμια ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησαν. V.

Προξενίᾳ] Gl. Ms. γ. τιμῇ.

125. Λαμπρομάχου] Λαμπρόμαχος συγγενὴς τοῦ Ἐφαρμόστου, κατὰ μίαν ἡμέραν Ἴσθμια σὺν αὐτῷ νικήσας. V.

Ἐπειδὴ Ἐφάρμοστος καὶ Λαμπρόμαχος, Ὀπούντιοι ὄντες, φίλοι τε ἦσαν καὶ ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἅμα ἐνίκησαν, διὰ τοῦτο ἐν τῷ Ἐφαρμόστου ὕμνῳ καὶ τούτου μέμνηται. Κορίνθου πύλας λέγει τὸν Ἰσθμόν. ἐν τῷ τέλει γὰρ αὐτοῦ ἡ Κόρινθος κεῖται. λάμβανε δὲ εἰς τὸ ἐγένετο, τῷ Ἐφαρμόστῳ, κατὰ συνεκδοχήν. τὸ δὲ Νεμέας κατὰ κόλπον, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Νεμέαν περιφραστικῶς. R.

125. Μίτραις] μίτραις νῦν τοῖς στεφάνοις καὶ ταῖς νίκαις. μίτρας γαρ ἔνδοθεν τῶν στεφάνων καὶ διαδήματα ποικίλα εἰώθασι συνδεῖν. V.

128. Ἄλλαι δὲ δύο] ἐν Ἰσθμῷ, φησὶν, ἄλλαι δύο νῖκαι ἐγένοντο Ἐφαρμόστῳ ἑξῆς. χάρμαι δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ χαραὶ καὶ ἡδοναὶ, καθ' Ὅμηρον δὲ (Iliad. η, 218.) αἱ μάχαι. Ἄλλως. ἤτοι μάχαι, ἢ χαραὶ καὶ νῖκαι ἐγένοντο αὐτῷ ἐν τῷ Ἰσθμῷ. Κορίνθου γὰρ πύλαι ὁ Ἰσθμός. ὁ δὲ νοῦς· καὶ ἄλλαι δὲ χαραὶ ἐγένοντο τῷ Ἐφαρμόστῳ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς

Νεμέας. ἔστι δὲ περίφρασις, ἀντὶ τοῦ, ἐν Νεμέᾳ. κατὰ κοινοῦ δὲ ἀκουστέον τὸ, ἐγένοντο χάρμαι. V.

132. *Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν*] ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν Ἄργει δὲ δόξαν προσείληφεν ἀνδρῶν, νικήσας τὰ Ἡραια, καὶ ὡς παῖς ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, κῦδος ἔσχε, νικήσας τὰ Παναθήναια, ἢ τὰ Ὀλύμπια. V.

134. *Οἷα*] Gl. γ. ὢ θαῦμα.

134. *Οἷον δ' ἐν Μαραθῶνι*] νῦν τὰ Ἡράκλεια λέγει. τοῦ δὲ οἷον διπλῆ ἡ ἐκδοχή. τινὲς γὰρ τὸ οἷον ψιλῶς ἀναγινώσκουσιν, ἵν' ᾖ· μόνον ἐν Μαραθῶνι ἀγενείων ἀγωνισάμενος ἡττήθη, καὶ μετεγγράψας ἑαυτὸν εἰς τοὺς ἄνδρας ἐνίκησεν. ατοπον δὲ τοῦτο. οὐ γὰρ ἂν ἐγκωμιάζων περὶ ἥττης ἔμελλε λέγειν. οἱ δὲ θαυμαστικῶς, ὃ καὶ βέλτιον· ὅπως δὲ καὶ οἵως ὑπέμεινεν ἐν τῇ Μαραθῶνι ἀγωνιζόμενος πρὸς τοὺς προβεβηκότας ἄνδρας, ἀποσυληθεὶς ἀπὸ τῶν ἀγενείων καὶ ὑπεξελθὼν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας χωρήσας, ἡνίκα περὶ ἀργυρῶν φιαλῶν προέκειτο ἀγωνίζεσθαι. τοῖς γὰρ ἐν Μαραθῶνι ἀγωνιζομένοις φιάλαι ἀργυραῖ ἐδίδοντο ἔπαθλον. Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν. V.

Ἐν δὲ Μαραθῶνι φεῦ ὅπως ἑαυτὸν λάθρα ἐξαγαγὼν ἀπὸ τῶν ἀγενείων, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ ἀγωνίσασθαι μετὰ τῶν ἀγενείων, ἀνέμενε τὸν ἀγῶνα τῶν πρεσβυτέρων, ἤγουν τῶν τελεωτέρων τὴν ἡλικίαν, τουτέστι τῶν ἀνδρῶν, ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ταῖς ἀργυρίσιν, ἤγουν ταῖς ἀργυραῖς φιάλαις, αἳ ἐδίδοντο ἐκεῖ γέρας. ἄνδρας δὲ δαμάσας, ἤγουν καταβαλὼν διὰ μηχανῆς ἀφόβου, ὀξυῤῥεποῦς, ἤτοι ταχεῖαν ἐχούσης τὴν ὁρμὴν, διήρχετο τὸν κύκλον, ἤγουν τὸν ἀγῶνα, φεῦ τῆς βοῆς ὅση. ἐπὶ δοτικῆς τὸ ὅση, ἤγουν δι' ὅσης βοῆς διήρχετο· ὡραῖος ὢν, ἤγουν ἐν ἀκμῇ ἡλικίας καὶ καλὸς, τουτέστιν εὔμορφος, καὶ κάλλιστα ἔργα πράξας. R.

136. *Μένεν*] Gl. Ms. β. ἐκαρτέρει.

137. *Ἀργυρίδεσσιν*] Gl. Ms. γ. ἃς ἐβράβευον.

138. *Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ*] ἀντὶ τοῦ ὀξυτάτῃ καὶ ἐπιμελεῖ τέχνῃ. ὁ νοῦς τούτου· τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς

ἀνταγωνιστὰς αὐτοῦ τέχνῃ ὀξυτάτῃ νικήσας, αὐτὸς μὴ πεσὼν μήτε ὑποστὰς πτῶμα, διέβαινε τὸν κύκλον τοῦ σταδίου, μεθ' ὅσης βοῆς, ἤτοι τὸν ἀγῶνα, μεθ' ὅσων ἐπαίνων, νεανίας μὲν ὢν καὶ θαυμαστὸς τῷ ὀφθῆναι, ταῖς δὲ πράξεσιν οὐ καταισχύνων τὸ εἶδος. ὅσσᾳ ἰβοᾷ δὲ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῃ βοῇ. τὸ γὰρ ὅσσα, θαυμαστικῶς. V.

142. *Καλὸς*] Gl. Ms. γ. ἐπιτήδειος.

143. *Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ*] τουτέστιν ἐν τῷ δήμῳ τῆς Ἀρκαδίας. Παῤῥασία γὰρ μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα τελεῖται Λυκαίου Διὸς ἀγών. ὁ νοῦς· τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Λυκαίου Διὸς κατὰ τὴν Παῤῥασίαν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπως αὐτὸν ἔδειξε θαύματος ἄξιον. V.

Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ] κατὰ δὲ τὰ ἔργα τὰ γενόμενα αὐτῷ ἐν τῷ στρατῷ τῷ Παῤῥασίῳ, ἤγουν τῷ Ἀρκαδικῷ (Παῤῥασία γὰρ τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ) θαυμαστὸς ἐφάνη ὤν. λέγω κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ Λυκαίου Διὸς, θαυμαστὸς ἐφάνη ὢν, καὶ ὁπότε ἔφερεν, ἀντὶ τοῦ ἐπηνέγκατο ἐν τῇ Πελλήνῃ, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Ἕρμαια, φάρμακον εὐδιανὸν, ἀντὶ τοῦ ἀποσοβητικὸν τῶν πνοῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ψυχρῶν. Χλαῖνα γὰρ ἐκεῖ ἐδίδοτο τῷ νικῶντι. σύνδικος δὲ, τουτέστι μάρτυς αὐτῷ τῷ Ἐφαρμόστῳ δηλονότι, ἐστὶ κατὰ τὰς ἀγλαΐας, ἤγουν τὰς λαμπρότητας, τουτέστι τὰς νίκας, ὁ τύμβος τοῦ Ἰολάου, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τῷ Ἰολάῳ, τὰ Ἰολάϊα, καὶ ἡ Ἐλευσὶς ἡ εἰναλία, ἤγουν ἡ παραθαλασσία, μάρτυς ἐστὶν αὐτῷ δηλονότι κατὰ τὰς νίκας. ἐτελεῖτο δὲ αὐτόθι ἀγὼν Κόρης καὶ Δήμητρος, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐλευσίνια. ἐλάμβανε δὲ γέρας ὁ νικῶν κριθάς. Ἐν Πελλήνῃ πανήγυρις ἐγίνετο τὰ Ἕρμαια, ἢ τὰ Φιλοξένια πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· ἔνθα νικήσας Ἐφάρμοστος διφθέραν ἔλαβε (τοῦτο γὰρ ἦν ἆθλον), ἥτις ἀλεξίκακός ἐστι τῶν ἀνέμων. Τὸ σύνδικος διὰ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἐν ταῖς Θήβαις ἀγὼν ἐτελεῖτο Ἡράκλεια καὶ Ἰολάϊα. ἦν δὲ ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ὁ τοῦ Ἰόλεω τάφος, ἔνθα Ἐφάρμοστος ἐνίκησεν. ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀγὼν ἐτελεῖτο Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τὰ καλούμενα Ἐλευσίνια, ἔνθα ἐνίκησε. R.

Στρατῷ] Gl. γ. λαῷ.

146. *Καὶ ψυχρᾶν ὁπότε*] ἐφάνη δὲ θαυμάσιος, καὶ ἡνίκα τῶν ψυχρῶν αὐρῶν καὶ τοῦ κρύους τὸ φάρμακον καὶ τὸ βοήθημα ἀπὸ τῆς Πελλήνης λαβὼν ἔφερε, τὴν χλανίδα. Ταύτην γὰρ ἐλάμβανον τὴν χλανίδα οἱ νικῶντες, οἷον τρίβωνας. ὁ δὲ ἀγὼν ἐν Πελλήνῃ Ἕρμαια ἐκαλεῖτο. ἄγεται δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος ἑορτὴ, Θεοξένια καλουμένη. *Εὐδιανὸν δὲ φάρμακον* *) ἀντὶ τοῦ ἀνάπαυσιν, τὴν ἀλεξάνεμον, ὅτι ἐν Πελλήνῃ χλαῖνα ἐδίδοτο τῷ νικῶντι χειμῶνος ὥρᾳ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, θαυμαστὸς ἐφάνη. V.

148. *Σύνδικος*] Schol. γ. κριτὴς κοινός ἐστιν αὐτῷ τῷ Ἐφαρμόστῳ εἰς τὴν πολλὴν νίκην ὁ τάφος τοῦ Ἰολάου. ἐκεῖ γὰρ συνήρχετο πλῆθος πολὺ ἀνδρείως ἀγωνιζομένων.

Σύνδικος δ' αὐτῷ] μαρτυρεῖ δὲ τῇ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ τοῦ Ἰολάου τάφος ἐν Θήβαις. Ἰόλαια γὰρ λέγεται ὁ ἀγὼν, ὃν ἐνίκησεν. Ἄλλως. Ἰολάου τύμβος, ὁ ἐν Θήβαις· τὸν τῶν Ἡρακλείων ἀγῶνα θέλων δηλῶσαι, τύμβον Ἰολάου εἶπε· παρὰ γὰρ τῷ κοινῷ σήματι Ἀμφιτρύωνος ὁ τῶν Ἡρακλείων ἀγὼν ὃν ἐνίκησεν. V.

150. *Εἰναλία τ' Ἐλευσὶς*] καὶ ἡ Ἐλευσὶς δὲ ἡ πρὸς τῇ θαλάσσῃ κειμένη, ταῖς ἀγλαΐαις αὐτοῦ καὶ νίκαις μαρτυρεῖ· ἄγεται δὲ αὐτόθι ἀγὼν κόρης καὶ Δήμητρος, ὃς καλεῖται Ἐλευσίνια, οὗ ἔπαθλον κριθαί. V.

151. *Ἀγλαΐαισιν*] Gl. Ms. γ. ἀνδραγαθίαις.

152. *Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν*] τὸ δὲ ἐκ φύσεως προσὸν ἀγαθὸν καὶ θείας μοίρας, κράτιστον καὶ ἐξαίρετον. λείπει δὲ τὸ ἐστίν. εἰς ἑαυτὸν δὲ αἰνίττεται. ἀεὶ γὰρ ἑαυτὸν λέγει αὐτοδίδακτον. V.

Τὸ φυᾷ φασί τινες λέγειν τὸν Πίνδαρον δι' ἑαυτὸν, οὐ καλῶς. ἔστι γὰρ πρὸς τὸν Ἐφάρμοστον, ἐπειδὴ ἐκ φύσεως ἀνδρεῖος ὢν καὶ οὐκ ἀπὸ μόνης τέχνης τοὺς συναγωνιζομένους ἐνίκα. πρὸς ὃ ἐπιφέρει· πολλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐν διδακταῖς ἀρεταῖς, τουτέστιν οὐ φύσει ὄντες ἀνδρεῖοι, ἀλλ' ὑπὸ διδαχῆς μόνης καὶ μαθήσεως, ὥρου-

*) Hipponax ap. Schol. Lycophr. 855. χλαῖναν δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς.

σαν καὶ ὥρμησαν ἀνελέσθαι καὶ λαβεῖν κλέος, ἤτοι νικῆσαι καὶ δοξασθῆναι. ἕκαστον δὲ χρῆμα, ἤγουν πᾶσα πρᾶξις ἄνευ θεοῦ, ἤγουν μὴ ἀπὸ φύσεως κατορθουμένη (τὸ θεοῦ δὲ λέγει, ἐπειδὴ ἐκ θεοῦ πάρεστι τοῖς ἀνθρώποις φύσει ἀνδρείοις εἶναι, καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν ἔχειν), οὐ σκαιότερον καὶ οὐ φαῦλον ὑπάρχει, σεσιγημένον καὶ σιωπηθὲν, ἀλλὰ μᾶλλόν ἐστιν, εἰ μηδεὶς γινώσκει αὐτό. μόνα γὰρ τὰ ἐκ φύσεως πλείστου ἔστιν ἄξια, ὥστε, εἰ μὴ πρός τι φυσικῶς ἔχει τὶς, οἷον πάλην λέγω καὶ δρόμον, καὶ ἄλλον τινὰ ἀγῶνα, ἀφεὶς τοῦτο, πρὸς ὃ ἡ φύσις αὐτοῦ ῥέπει, τρεπέσθω. ἐντὶ γὰρ καὶ εἰσὶν ἄλλαι ὁδοὶ καὶ μεταχειρήσεις πράξεων περαίτεροι καὶ ἐξοχώτεραι ὁδῶν ἑτέρων, τουτέστι πολλῶν οὐσῶν πράξεων, τὴν προσφυῆ σοι μεταχειριζόμενος, κατορθώσεις αὐτὴν μᾶλλον ἢ τὴν οὐ προσφυῆ. (Ἄλλως.) Τὸ δὲ φυᾷ, ἀντὶ τοῦ, τὸ μὲν φύσει, τουτέστι, τὸ μὲν ἀπὸ φύσεως ἅπαν κράτιστον, ἤγουν ἄριστον, δεξιώτατον. διὰ τὸν Ἐφάρμοστον τοῦτο λέγει. πολλοὶ δὲ δι᾽ ἀρετῶν, ἤγουν ἐπιτηδευμάτων δεδιδαγμένων παρὰ ἀνθρώπων, δόξαν ὥρμησαν ἑλέσθαι, ἤτοι λαβεῖν· χωρὶς δὲ θεοῦ, τουτέστι τῆς φύσεως, ἕκαστον πρᾶγμα οὐ σκαιότερόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπρεπὲς, σεσιγημένον, ἤγουν ἄπρακτον ὑπάρχον, τουτέστιν, ἕκαστον δὲ πρᾶγμα χωρὶς φύσεως, πρεπωδέστερόν ἐστιν, εἰ σεσιγημένον ἐστίν. εἰσὶ γὰρ ὁδοὶ ἄλλαι, πρὸς ἃς ἔχει δηλονότι τις εὐφυῶς, περαίτεραι, ἀντὶ τοῦ δυνάμεναι μᾶλλον ἀνύεσθαι, ὁδῶν ἑτέρων, πρὸς ἃς οὐκ ἔχει δηλονότι τις εὐφυῶς, οὐχ ἅπαντας δὲ ἄμμε, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, μία μελέτη, ἤγουν, ἓν ἐπιτήδευμα, δυνατόν ἐστι θρέψαι, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνατόν δέ ἐστι πάντας ἡμᾶς ἐν ἑνὶ ἐπιτηδεύματι τραφῆναι, ἤγουν τὸν βίον ἀνῦσαι, τουτέστιν ἐν ἑνὶ ζῆσαι ἐπιτηδεύματι. R.

153. *Πολλοὶ δὲ διδακταῖς*] πολλοὶ δὲ, φησὶ, δόξαν ἑαυτοῖς ἠθέλησαν περιποιῆσαι ἀπὸ διδακτῶν ἀρετῶν, καὶ ὥρμησαν καὶ ἔσπευσαν ἐπὶ τοῦτο προελθεῖν. V.

156. *Ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον*] τὸ ἄνευ θεοῦ γινόμενον, οὐ σκαιότερόν φησιν, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἐναντίων βέλτιον, σιωπώμενον, οἷον, μετὰ θεοῦ τις παραγενόμενος εἰς τὸν ἀγῶ-

να, οἷος ὁ Ἐφάρμοστος, ὑμνείσθω· ὁ δὲ παρὰ θεόν τι πράσσων, ὡς αὐτόθεν μηδὲ νικᾷν μέλλων, εὐλόγως ἂν καὶ οὐ σκαιῶς σιωπῷτο. ἢ οὕτως· ἕκαστον δέ φησι πρᾶγμα, τὸ θεοῦ χωρὶς πραττόμενον, οὐ σκαιότερόν ἐστιν σιωπώμενον, οἷον σοφώτερόν ἐστι. τὸ γὰρ μὴ κατὰ θεὸν πρασσόμενον, δεῖ σιγᾷν, ἀντὶ τοῦ, καλόν ἐστί τινα παρὰ βούλησιν θεοῦ νικήσαντα μὴ ὑμνεῖν. Ἄλλως. ἀπὸ κοινοῦ τὸ κλέος λεκτέον, ἵν' ᾖ· τὸ δὲ ἄνευ θεοῦ καὶ χωρὶς φύσεως θείας προσγινόμενον κλέος, τοῦτο σεσιγημένον καὶ μὴ θρυλλούμενον, οὐκ ἔστι σκαιότερον, οὐδὲ μέμψεως ἄξιον, ὡς τοῦ ἐναντίου μέμψιν ἔχοντος, τοῦ ἐπαινεῖν τοὺς φύσει ἀγαθοὺς, ὅπερ ἑαυτὸν λέγει ποιεῖν. δύναται δὲ καὶ οὕτω νοεῖσθαι· ἕκαστον δὲ πρᾶγμα, ὃ μὴ κατὰ φύσιν ἐστὶ, τοῦτο σεσιωπημένον οὐκ ἔστι σκαιόν. ἐὰν γὰρ νόθον ὂν ἐμφανίζηται, τότε τὴν ἀδοξίαν προστρίβεται, τουτέστι, πᾶν πρᾶγμα παρὰ φύσιν γινόμενον, οὐχ οὕτως ἐστὶ σιγηθὲν ἀηδὲς, ὡς φαινόμενον· φανὲν γὰρ πλεῖον ἐρυθριάσει καὶ ὑβρισθήσεται. θεὸν δὲ τὴν φύσιν λέγει. V.

157. *Οὐ σκαιότερον χρῆμα*] διατί δὲ οὐκ ἔστι σκαιότερον τὸ θαυμάζειν τοὺς ἄνευ θεοῦ μοίρας τὶ πράσσοντας, ἑαυτοῖς δὲ ἐπιτρέποντας; ὅτι εἰσὶν αἱρετώτεραι καὶ προτιμώτεραί τινες ἐπιτηδεύσεις ἐπιτηδεύσεων, οἷον, αἱ προσφυεῖς ἑκάστῳ καὶ οὐκ ἐναντιούμεναι κατὰ γένεσιν καὶ φύσιν. V.

158. *Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ ἕως μελέτα.* δεῖ δὲ ἕκαστον τὴν δεδομένην αὐτῷ ἐκ θεῶν ὁδὸν ταύτην ἰέναι καὶ μὴ παραβιάζεσθαι. Ὅμηρος (Iliad. ν, 730. 732.)·

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον.

ἕτεραι δὲ ἀμείνονες, παρασημότεραι, εὐοδώτεραί εἰσιν ὁδοὶ, δι' ὧν τις δύναται περαιῶσαι, ὅ ἐστιν, εἰ μὴ πέφυκας πρὸς τὸ παγκράτιον, πάλην ἄσκει, ἢ ἀλλο τι πρὸς ὃ εὐφυῶς ἔχεις. V.

159. *Ὁδοὶ περαίτεραι*] πρακτικώτεραι, ἀνυστικώτεραι. V.

160. *Μία δ' οὐχ ἅπαντας*] οὐ γὰρ ἡ μία μελέτη, φησὶ, καὶ τὸ ἓν ἐπιτήδευμα πάντας ἡμᾶς δύναται τρέφειν· μελέτη δὲ ἄσκησίς ἐστι καὶ ἐπιτήδευμα. V.

161. *Σοφίαι μὲν* (sic) *αἰπειναὶ*] τουτέστιν, ἐφ' ὕψους καὶ προβάσεως κεῖνται αἱ σοφίαι, ὥστε εἶναι τὴν ἐπ' αὐτὰς ὁδὸν δυσχερῆ. ἢ οὕτως· ὑψηλόν ἐστι καὶ ἐν μετεώρῳ κείμενον τὸ ἀρετὴν ἔχον. ὡς Ἡσίοδος (Ἔργ. 287.)·

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.

ἢ οὕτως· αἱ μὲν σοφίαι ὑψηλαί εἰσι, καὶ πόῤῥω, καὶ δυσχερεῖς. V.

Σοφίαι μὲν αἰπειναὶ] αἱ σοφίαι μὲν, αἱ λογικαὶ τέχναι αἰπειναὶ, ἤτοι ὑψηλαί· τοῦτο δὲ τὸ ἆθλον, ἤγουν τὸ γέρας, τουτέστι τὸν ὕμνον, προσφέρων, ὦ νοῦ, δηλονότι τῷ Ἐφαρμόστῳ, ὤρυσαι, ἀντὶ τοῦ βόησον ὄρθιον, ἤγουν ὀξὺ, ὑψηλὸν, καὶ μετὰ θάῤῥους, τόνδε τὸν ἄνδρα, τουτέστι τὸν Ἐφάρμοστον, ἀπὸ μοίρας δαίμονος γεγονέναι εὔχειρα, γενναῖον τὰς χεῖρας, δεξιόγυιον, ἤτοι ἐπιτήδειον, εὔστροφον κατὰ πᾶν τὸ σῶμα, ὁρῶντα ἀλκὴν, τουτέστι παράστημα γενναῖον ἔχοντα, ὅστις νικῶν ἐπεστεφάνωσεν, ἤγουν, ἐκόσμησε δαιτὶ, δι' ἑορτῆς, τὸν βωμὸν τὸν Αἰάντειον τοῦ Ὀϊλιάδου, ἀντὶ τοῦ, τὸν βωμὸν τοῦ Αἴαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως. πρὸς τὸ σημαινόμενον τοῦ κτητικοῦ ἡ ἀπόδοσις. τὸ τοιοῦτο δὲ σύνηθες καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ. Αἴας ὁ Λοκρὸς, ἐν Τροίᾳ ἀποθανὼν, τιμᾶται ἐν τῇ Λοκρίδι ἴσα θεῷ. κενοτάφιον γὰρ τούτου ἐνταῦθα ἐποίησαν, μέσον τοῦ τόπου, ἔνθα οἱ τῆς ἐπ' αὐτῷ πανηγύρεως ἀγῶνες τελοῦνται. ἐνίκησεν οὖν ἐνταῦθα Ἐφάρμοστος. δέον εἰπεῖν, ἐπεστεφάνωσε τὸν βωμὸν τοῦ Ὀϊλίδα Αἴαντος (Ὀϊλέως γὰρ υἱὸς ὁ Αἴας) Αἰάντειον εἶπε πρὸς τὸν βωμόν. R.

162. *Τοῦτο δὲ προσφέρων*] τὸ τῆς ἐμῆς σοφίας ἐπιτήδευμα. V.

Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον] ἑαυτῷ ὁ Πίνδαρος παρακελεύεται καί φησιν· ὅμως δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς σοφίας ἆθλον προσφέρων καὶ ἐκπληρῶν, τὸν ὕμνον, μέγα καὶ υπερφυὲς ἀναβόησον, τοῦτον δαιμονίᾳ μοίρᾳ γενέσθαι δυνατὸν

ταῖς χερσὶ, καὶ παντὶ τῷ σώματι δεξιὸν, ἵνα κοῦφος ᾖ καὶ εὔστροφος παλαιστὴς, ὃς καὶ τῷ βλέμματι ἀλκὴν καὶ δύναμιν ἐμφαίνει. V.

Τοῦτο δὲ] τὸ τοῦτο πρὸς τὸ γεγάμεν ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτω· προσφέρων, ὦ θυμὲ, ἆθλον, καὶ ὥσπερ βραβεῖον τῆς νίκης, τὸν ὕμνον τῷ Ἐφαρμόστῳ, θαρσέων καὶ θαῤῥῶν, καὶ μὴ ἀμφιβάλλων, ὤρυσαι καὶ μετὰ βοῆς ὕψωσον ὄρθιον τοῦτο, γεγάμεν καὶ ὑπάρξαι τόνδε τὸν ἄνδρα τοιόνδε καὶ τοιόνδε. R.

163. Ὄρθιον ὤρουσαι] ὀξὺ καὶ μέγα. Ὅμηρος (Iliad. λ, 11.)· „Ὄρθι' Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος." λέγει δὲ πρὸς τὸν χορὸν περὶ τοῦ νενικηκότος· βόησον ἀνατεταμένον θαρσῶν, ὅτι θείᾳ μοίρᾳ ἐγένετο πρὸς ἄθλησιν οὗτος ὁ ἀνήρ. ἢ πρὸς ἑαυτὸν λέγει, ὅτι ὥρμησα (an ὅρμησον?) ὀξέως. R.

165. Δεξιόγυιον] Gl. Mss. β. γ. ἐπιτήδειον εἰς τὰ μέλη.

Ὁρῶντ' ἀλκὰν] βλέποντα ἀνδρείαν. V.

166. Αἰάντειόν τε] ὅστις ἀνὴρ καὶ ἐν τῇ τοῦ Αἴαντος τοῦ Οἰλέως παιδὸς πανηγύρει, καὶ ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ ἀγῶνι νικήσας, θυσίαις καὶ στέμμασι τὸν Αἰάντειον βωμὸν κατεκόσμησε. τὰ Αἰάντεια δὲ ἐν Ὀποῦντι ἄγεται. V.

167. Ἰλιάδα] τοῦ Οἰλέως παιδὸς, τοῦ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. ἄνευ δὲ τοῦ ο εἴρηκε, τὸν Ἰλιάδα, ὥς πού φησι καὶ Ἡσίοδος. V. (v. ad Iliad. β, 527.)

CARMEN X.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ δεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ή. Τὸ ά Ἀσκληπιάδειον ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ἀντισπάστου ἀπὸ διβραχέος ἀρξαμένου. Τὸ β́ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀρξάμενον ἀπὸ ἰαμβικῆς (συζυγίας) καὶ λῆγον εἰς ἴαμβον. Τὸ γ́ δίμετρον ἰαμβικὸν ὑπερκατάληκτον, ὁ τρίτος δάκτυλος πανταχοῦ. Τὸ δ́ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, διῃρημένου τοῦ πρώτου (καὶ τρίτου) ποδός. Τὸ έ καταληκτικὸν πενθημιμερὲς, ἢ ἀναπαιστικὸν δίμετρον, βραχυκατάληκτον, ἢ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς́ ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὅ ἐστι Φερεκράτειον παρὰ συλλαβήν. Τὸ ζ́ ἐπιωνικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· ἡ πρώτη συζυγία Ἰωνικὴ, ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ, εἶτα τροχαῖος, οἰκεῖος τῇ Ἰωνικῇ, καὶ συλλαβή. Τὸ ή Γλυκώνειον, ὅπερ ἔλυσεν ἐν τῷ (v. 33.)· Πέφνε Κτέατον ἀμύμονα, ἐννεασύλλαβον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων θ́. Τὸ ά χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, οὗ ἡ πρώτη συζυγία ἰαμβική ἐστι, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναλυομένου, εἶτα χορίαμβος, εἶτα ποὺς ἁπλοῦς. Τὸ β́ προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ πρῶτος τροχαῖος, τοῦ πρώτου ποδὸς λελυμένου, εἶτα Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, εἶτα χορίαμβος. Τὸ γ́ ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον λελυμένον. Τὸ δ́ ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας λελυμένον. Τὸ έ Ἰωνικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, τοῦ τρίτου παίωνος ἀντὶ τοῦ ἀπ᾽ ἐλάσσονος κειμένου, καὶ τροχαίου καὶ συλλαβῆς. Τὸ ς́ ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον [ἐξ Ἰωνικοῦ].

Τὸ ζ′ προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος (χοριάμβου), καὶ ποδὸς ἡμίσεος. Τὸ ή ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ δεύτερος πούς ἀνάπαιστος, ὁ τέταρτος τρίβραχυς. Τὸ θ′ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας.

Ἀγησιδάμῳ Λοκρῷ Ἐπιζεφυρίῳ.] Ἔθνη Λοκρῶν εἰσι τρία· Ἐπιζεφύριοι πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, Ὀζόλαι πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, Ἐπικνημίδιοι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ. ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Ἀγησίδαμος τὴν ἑβδομηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα.

1. *Ἀνάγνωτε*] Gl. Ms. γ. φιλέορτοι.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι] ἔοικεν ὁ Πίνδαρος πρὸ πολλοῦ συνθέμενος γράψαι αὐτῷ τὸν ἐπινίκιον ὀλιγωρῆσαι, αὖθις δὲ ἀποδοῦναι αὐτῷ σὺν τόκοις, ὥσπερ τὶ χρέος παλαιὸν διαλύσασθαι, προσθεὶς ἕτερόν τι ᾠδάριον. τὸ δὲ ἀνάγνωτέ μοι δηλοῖ· ἀναμνημονεύσατε καὶ ἀναγνωρίσατε, ὦ Μοῦσαι, ἐν ᾧ χωρίῳ τῆς φρενός μου ἐστὶν ὁ Ἀγησίδαμος. ὡς δὲ προδιαθέμενος ἤδη τὸν ἐπινίκιον, νῦν ἀναμνήσεως δεῖν αὐτῷ φησί. Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ (Fragm. n. 8.) „Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους." [V. Valcken. Callimach. p. 245. sq. *Ex Schedis.*] ὁ δὲ νοῦς· ἀναγνωρίσατέ μοι καὶ εἰς μνήμην τὴν ἐμὴν ἀγάγετε τὸν Ὀλυμπιονίκην τὸν τοῦ Ἀρχεστράτου υἱὸν καὶ εἴπατε, ἐν ποίῳ μέρει μου τῆς διανοίας κεχάρακται. τρία γὰρ μέρη φασὶν εἶναι τῆς φρενός. λογιστικὸν, μνημονευτικὸν, καὶ φανταστικὸν, καὶ τὸ μὲν λογιστικόν ἐστιν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, τὸ δὲ φανταστικὸν ἐν τῷ μετώπῳ, τὸ δὲ μνημονευτικὸν μέσον τῶν δύο. ἔχουσι δὲ ἀμφότερα τό τε λογιστικὸν καὶ φανταστικὸν ὥς τι ταμεῖον τὸ μνημονευτικὸν, καὶ ἐναποτιθεῖσιν ἐν αὐτῷ, ἅπερ ἐκεῖνο μὲν φαντάζεται, ἐκεῖνο δὲ, ἤγουν τὸ λογιστικὸν, λογίζεται. ἐκ δὲ τούτου τοῦ μνημονευτικοῦ ἔχομεν μνημονεύειν, ἅπερ ἀνέγνωμεν, καὶ ἅπερ ἐθεασάμεθα. διά τοι τοῦτο καὶ ὁ Πίνδαρος εἶπεν, ἀναγνωρίσατέ μοι, ὦ Μοῦσαι, ἐν ποίῳ μέρει τῆς φρενὸς γέγραπται, ἤγουν κεχά-

ρακται, ὁ παῖς τοῦ Ἀρχεστράτου, ἤγουν ὁ Ἀγησίδαμος. χρεωστῶν γὰρ αὐτῷ ὕμνον γλυκὺν, ὦ Μοῦσαι, ἐπελαθόμην. Ἄλλως. Τὸν Ὀλυμπιονίκαν] ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ προοιμίου ὁ Πίνδαρος δῆλός ἐστιν, ὅτι πρὸ πολλοῦ μὲν ἠξίωτο γράψαι, ὑπερθέμενος δὲ, νῦν ὡς ἐξ ὑπομνήσεως ἀποδοῦναι βούλεται τὸν ὕμνον. V.

Ἔοικεν ὁ Πίνδαρος ἐκ πολλοῦ συνθέμενος γράψειν αὐτῷ τὸν ἐπινίκιον ὀλιγωρῆσαι διά τινα περιπέτειαν. νῦν οὖν ὥσπερ τι χρέος ἀποδίδωσιν. αὐτῷ τὸν παρόντα ὕμνον. ἐπεὶ δὲ τὸ χρέος γεγονὸς χρόνιον ἀπαιτεῖ καὶ τόκον, προστίθησι μετὰ ταῦτα καὶ ᾠδάριόν τι, ὥσπερ τινὰ τόκον. Τὸ δὲ ἀνάγνωτε οὐχ, ὥς φασί τινες, ἀντὶ τοῦ ἀναγνωρίσατε, ἀλλ' ἐπειδὴ γέγραπται λέγει, διὰ τοῦτο ἀνάγνωτε εἶπε. τὰ δὲ γεγραμμένα ἀναγινώσκεται. φασὶ δέ τινες, ὅτι πρὸς τὰς Μούσας πάσας ποιεῖται τὸν λόγον. ἐγὼ δέ φημι, πρὸς τὴν Μοῦσαν καὶ τὴν Ἀλήθειαν, εἰ καὶ ὕστερον ταύτας ἐπιβοᾶται. R.

5. Ὦ Μοῖσα, ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ] σὺ τοίνυν, ὦ Μοῦσα, καὶ σὺ, τοῦ Διὸς θυγάτηρ, Ἀλήθεια, ταῖς ἴσαις καὶ δικαίαις χερσὶν, ἀποκωλύσατε καὶ ἀπείρξατε ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἐπίπληξιν καὶ τὴν ἐπιτίμησιν, ἣν ἄν τις εἰς ἐμὲ ποιήσαιτο, ὡς εἰς τὸν ξένον μου καὶ φίλον ἡμαρτηκότα, ὅτι ἐψευσάμην καὶ ἐβράδυνα πληρῶσαι τὸν ὕμνον. Ἀλιτόξενον οὖν ἐνιπήν φησι, τὴν διαμαρτάνουσαν εἰς τοὺς ξένους, ὅτι ξένου αὐτῷ ὄντος τοῦ Ἀρχεστράτου, ψευσάμενος ἤλιτεν εἰς αὐτὸν, ὅ ἐστιν ἥμαρτεν. V.

Ἐπειδὴ ποιήσειν αὐτῷ εἰπὼν οὐκ ἐψεύσθη, ἀλλ' ἐπελάθετο, διὰ τοῦτό φησιν· ὦ Μοῦσα καὶ ὦ Ἀλήθεια, ἀντὶ τοῦ, ὦ λόγοι τῆς ἐμῆς ποιήσεως, ἀληθῶς, ὡς ὑπεσχόμην, ἐπαινέσοντα αὐτὸν μὴ συγχωρήσητε ψευδομένου αἰτίαν λαβεῖν με. Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι, ὦ παρόντες δηλονότι, ἤγουν ἀναγνόντες ὥσπερ ἐν βιβλίῳ γράμματα, εἰς μνήμην ἀγάγετέ μοι τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρχεστράτου, τὸν Ἀγησίδαμον τὸν Ὀλυμπιονίκην, ἐν ποίῳ μέρει τῆς ἐμῆς μνήμης ἐστὶ γεγραμμένος, ἤτοι ἀποκείμενος. γλυκὺ γὰρ μέλος, ἀντὶ τοῦ ἡδὺν ὕμνον χρεωστῶν αὐτῷ ἐπελαθόμην. ἀλλ' ὦ Μοῦσα σὺ καὶ

ἡ Ἀλήθεια τ' θυγάτηρ τοῦ Διὸς ἐρύκετον, ἤγουν ἐρύκετε, κωλύετε, παύετε ὀρθῇ χερὶ, ἤγουν δικαίᾳ, ἀντὶ τοῦ κωλύετε διὰ τῆς χειρὸς δικαίας, δικαίως, τὴν ἐνιπὴν ηγουν τὴν ἐπιτίμησιν τῶν ἀνθρώπων τὴν ἕνεκα τῶν ψευδῶν, τὴν ἀλιτόξενον, τουτέστι τὴν ὀνείδη προσφέρουσαν ἡμῖν ἕνεκα τῆς εἰς τὸν φίλον ἁμαρτίας. Ἕκαθεν γὰρ, ἤγουν πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἐπελθὼν, τουτέστι παραγενόμενος, ἐνστὰς ὁ μέλλων χρόνος, ἤτοι ὁ αποκείμενος, τὸ ἐμὸν χρέος τὸ βαθὺ, τουτέστι τὸ πολὺ, κατήσχυνεν, ἤγουν ἤλεγξεν, ἐπονείδιστον ἔδειξεν. ὅμως δὲ δυνατός ἐστιν ο τόκος, ἤγουν ὁ ὕμνος ὁ ἐπὶ τῷ ὀφειλομένῳ ὕμνῳ προστεθησόμενος, λῦσαι τὴν ἐπιμομφὴν, τουτέστι τὴν πολλὴν μέμψιν τῶν ἀνθρώπων τὴν οξεῖαν, ἤγουν τὴν οξέως κινουμένην, τουτέστι τὴν μετ᾽ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως κινουμένην. R.

Θυγάτηρ] Gl. Ms. γ. ποίησις.

7. Schol. Ms. γ. ἤνπερ (l. εἴπερ) ἐπιλέλησμαι Ἀγησιδάμου καὶ γέγονα ῥάθυμος καὶ ἀχάριστος.

8. *Ἐνιπὰν*] Gl. Ms. γ. τὴν φωνήν.

Ἀλιτόξενον] Gl. Ms. γ. τὴν ὀνειδιστικὴν τῶν ἀνθρώπων, τὴν προφερομένην. Gl. Ms. β. ἁμαρτάνουσαν εἰς τοὺς φίλους.

9. *Ἕκαθεν*] Gl. Ms. γ. ἀπὸ μακρόθεν. *Ἐπελθὼν*] Gl. Ms. γ. ἀποφασισμένος. (?)

Ὁ μέλλων χρόνος] ὁ προσδοκώμενος μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἕπεσθαι, καθότι καὶ ἀποδίδωσι τὸν ἐπινίκιον ὁ μελλητικός. ἢ οὕτως· ὁ γὰρ ἐκ πολλοῦ διαστήματος χρόνος παραγενόμενος, τουτέστιν, ἀφ᾽ οὗπερ υπεσχόμην, πρὸς τοῦτο ἕκαθεν τὸ ἐμὸν χρέος καταισχύνει, οἷον βαθὺ αὐτὸ καὶ πολὺ ποιήσει χρέος καὶ αὐξηθησόμενον τόκοις. η οὕτως· ὁ γὰρ ἐπιγενόμενος χρόνος μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν πολὺς ὢν καταισχύνει τὸ ὄφλημα. διὰ δὲ τούτου σημαίνει, ὅτι πολὺς ὁ διὰ μέσου χρόνος διελήλυθεν, εἴπερ ο μέλλων χρόνος οὐκ ἐγγύθεν ἀλλὰ μακρόθεν ἐλήλυθεν, ἡνίκα μνησθεὶς ἐπετέλει τὴν ἐπαγγελίαν. ο δὲ νοῦς· οὐδὲ γὰρ ὡρισμένως, οὐδὲ καθὼς ὑπεσχόμην, ἀλλὰ πόῤῥω τῆς προθεσμίας ὁ τότε ὡρισμένος

καὶ τότε μέλλων, ὃ προσδοκώμενος, χρόνος αἰσχύνης ἀξίαν μηνύει μου τὴν ὑπόσχεσιν καὶ ὀφειλὴν βραδύνας. V.

Τὸ μέλλων λέγει, ὡς πρὸς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὑπέσχετο ὑμνῆσαι. ὁ γὰρ μετ' αὐτὸν ἐπιὼν χρόνος ὡς πρὸς αὐτὸν μέλλων ἦν. R.

10. *Βαθὺ χρέος*] μέγιστον ὄφλημα. τὸν ὕμνον λέγει. V.

13. *Νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν*] ἀλληγορικῶς ταῦτα λέγει. προσυπακουστέον δὲ ἔξωθεν τοιοῦτό τι· ἴδωμεν, θεωρήσωμεν, μή ποτε κῦμα τὴν ψῆφον δινουμένην, ἐπιῤῥέον, κατακλύσῃ. τινὲς δὲ πρὸς τὸ κατὰ τὸν ὕμνον νοούμενον πνεῦμα. παραβάλλει δὲ ἀλληγορῶν τῷ τῆς θαλάσσης ῥεύματι τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. ὡς γὰρ ψῆφον παρ' αἰγιαλὸν κυλινδουμένην ἐκβρασσόμενον τὸ κῦμα κατακλύζει, τὸν αὐτὸν τρόπον, φησὶ, κἀγὼ τὴν ἐπικυλιομένην μέμψιν ἐκκλύσω, ὡς ψῆφον. ἢ οὕτω· νῦν τὴν τῶν ἀνδρῶν μομφὴν ὥσπερ ψῆφον δινουμένην κατακλύσει τὸ τῶν ὕμνων ῥεῦμα, ὡς κῦμα, ὅταν τὸν κοινὸν λόγον, τουτέστι τὸ ποίημα πρὸς χάριν ἀποτίσωμεν. *Ἄλλως*. νῦν σκοπήσωμεν, ὅπως τὸ ἡμέτερον κῦμα ῥέον, τουτέστιν, ἡ ἡμετέρα ποίησις, κατακλύσῃ τὴν ἑλισσομένην ψῆφον, τουτέστι τὴν καθ' ἡμῶν λοιδορίαν. V.

Νῦν σκοπήσωμεν δηλονότι, ὅπως τὸ κῦμα τὸ ῥέον κατακλύσει, ἤγουν κατακαλύψει, τὴν κυλιομένην παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ψῆφον· συμβολικὸς ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, νῦν σκοπήσωμεν, ὅπως ἡ δύναμις τῶν ἡμετέρων λόγων ἀποκρύψει τὴν φερομένην καθ' ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων μέμψιν, ὅπως τε κοινὸν ὕμνον πάσῃ τῇ πόλει δηλονότι ἀποδώσομεν εἰς χάριν ἀφορῶντα, ἤγουν δύναμιν ἐπαγωγὸν, φίλην, τουτέστι φιλουμένην. ἔχομεν δὲ δηλονότι εὐπορίαν λόγων· νέμει γὰρ, ἤγουν διοικεῖ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων τὴν πατρίδα τοῦ Ἀγησιδάμου ἀτρέκεια, τουτέστιν ἀλήθεια, καὶ διὰ φροντίδος ἐστὶν ἡ Καλλιόπη, τουτέστι, καὶ ποιητικοὶ εἰσι, καὶ ὁ Ἄρης, ἤτοι ὁ πόλεμος, ὁ χαλκῷ, ἤτοι ὅπλοις ὠχυρωμένος, μέλει αὐτοῖς τοῖς Λοκροῖς, τουτέστι, καὶ πολεμικοί εἰσι. R.

Ἑλισσομέναν] κυλιομένην. V. πληθυνομένην. Gl. Ms. γ.

14. Ὄπα κῦμα] οἱ μὲν ὅπου, οἱ δὲ ὅπερ. V.

15. Κοινὸν λόγον] ἕτεροι μὲν τὸν περὶ τῶν πολλῶν λόγον, οἱ δὲ τὸν ὕμνον ἤκουσαν, ἤτοι ὅτι πλείονες αὐτοῦ μεθέξουσι νικηφόροι, ἢ ὅτι διὰ πολλῶν ἔσται στομάτων. ὅπα. ὅπως τὸν ὕμνον ἀποτίσομεν προσφιλῆ τε καὶ κεχαρισμένον τῷ κομιζομένῳ. V.

Τὸ κοινὸν λόγον ἀντὶ τοῦ πάγκοινον τοῖς μετιοῦσι νῦν τε καὶ ἐς ὕστερον. ἔχει δὲ τὸ ὅπα τὴν δύναμιν πρὸς τὸ, τίσομεν ἐς φίλαν χάριν· τὸ δὲ κοινὸν λόγον ὕστερον λέγει. R.

Λόγον] Gl. Ms. γ. τῆς παρούσης ᾠδῆς.

17. Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν] ἀντὶ τοῦ, ἔχει νομὴν καὶ δίδωσιν ἡ πόλις λαβὰς τῶν Λοκρῶν πρὸς ἐγκώμια. διὸ ἐπήνεγκε· μέλει τε σφίσι Καλλιόπα καὶ χάλκεος Ἄρης· καὶ γὰρ ἐν τῇ μουσικῇ διαφέρουσι κἂν τοῖς κατὰ πόλεμον· διὸ καὶ ἀφορμὰς δίδωσι τοῖς βουλομένοις. ἢ οὕτω· νέμεται καί ἐστιν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, τουτέστι, καθ᾽ ἑαυτῆς ἔχει τὴν ἀλήθειαν ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. οὐ δεῖ οὖν, φησὶν, οὐδὲ μέμφεσθαι. τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος. αὐτὸς γάρ φησιν· „Οἵ τ᾽ ἀργείλοφον πὰρ Ζεφυρίου κολώναν“. (Schneid. Fragm. p. 102.) καὶ ὃ βούλεται λέγειν, ἔστι τοιοῦτον· καίπερ τραχεῖα οὖσα, εὐνομεῖται. διατί δέ; φησὶν Ἀριστοτέλης· ἐπειδὴ γὰρ ἐχρῶντο τῷ θεῷ, πῶς ἂν πολλῆς ταραχῆς ἀπαλλαγεῖεν, ἐξέπεσεν αὐτοῖς χρησμὸς, ἑαυτοῖς νόμους τίθεσθαι, ὅτε καί τις ποιμὴν (ὄνομα δ᾽ ἦν Ζάλευκος) πολλοὺς νόμους δυνηθείη τοῖς πολίταις εἰσενεγκεῖν δοκίμους. γνωσθείς τε καὶ ἐρωτηθεὶς, πόθεν εὕροι, ἔφησεν, ἐνύπνιον αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν παρίστασθαι. διὸ αὐτός τε ἠλευθέρωται καὶ νομοθέτης κατέστη. οὐκ ἀπὸ σκοποῦ δὲ μουσικοὺς εἶπε τοὺς Λοκρούς. Λοκρισία (?) γάρ τις ἁρμονία ἐστὶν, ἣν ἀσκῆσαί φασι Ξενόκριτον τὸν Λοκρόν. Ἄλλως. Νέμει γὰρ, ἀντὶ τοῦ νέμεται, καί ἐστιν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, τουτέστι, καὶ μεθ᾽ ἑαυτῆς ἔχει τὴν ἀλήθειαν ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. οὐ δεῖ οὖν, φησὶν, οὐδὲ ψεύδεσθαι. Ἄλλως. Νέμει γὰρ, τουτέστιν, ἀληθεύει ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. διὸ καὶ ἐμοὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀλήθειαν

φυλακτέον. ἐπεὶ γὰρ περὶ χάριτός ἐστιν ὁ λόγος, φησὶν, ὅπα τε κοινὸν λόγον τίσομεν ἐς χάριν· ἀπονέμει γὰρ ἡ τραχεῖα πόλις. τινὲς οὕτως· οἶδεν ἀντιχαρίζεσθαι ἡ Λοκρῶν πόλις. τὰ δὲ φίλαν ἐς χάριν. εἰς χάριν φησὶ τοῦ νενικηκότος, ἵν' ᾖ δῆλον, ὅτι καθαρεῖ καὶ ἀποτρίψει τὸ ὄφλημα. V.

Νέμει] Gl. Ms. γ. κυβερνᾷ.

Πόλιν Λοκρῶν] Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι, Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι, Λοκροὶ Ὀπούντιοι, Λοκροὶ Ὀζόλαι. τέσσαρα γὰρ γένη Λοκρῶν. Τὸ Καλλιόπη λέγει, ἢ ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς ἡ ποιητικὴ χάρις ἐσπουδάζετο, ἢ ὅτι νίκας ποιοῦντες τοὺς ποιητὰς εἰς ὕμνον ἐγείρουσιν. R.

18. Καλλιόπα] Gl. Ms. β. ἡ ποίησις.

19. Τράπε δὲ Κυκνεία μάχα] ἐτράπη δὲ καὶ ὑπεχώρησεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Κύκνον μάχῃ ὁ μέγιστος Ἡρακλῆς παρορμήσαντος Ἄρεος τὸν Κύκνον. ἐμαχέσατο δὲ Ἡρακλῆς, ὅτι κακόξενος ἦν Κύκνος, καὶ ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν, ἀπεκαρατόμει τοὺς παριόντας, ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι (l. Ἄρει) βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν οἰκοδομῆσαι, καὶ αὐτῷ παριόντι ἐπιβουλεῦσαι ἠθέλησε. συστάσης οὖν αὐτοῖς μάχης, ἔφυγε δείσας Ἡρακλῆς, συμβαλλομένου Ἄρεος τῷ παιδὶ Κύκνῳ. ἀλλ' ὕστερον Ἡρακλῆς καὶ τοῦτον ἀπέκτεινε. Στησίχορος ἐν ἐπιγραφομένῳ Κύκνῳ ἱστορεῖ. (Suchfort. Fragm. Stesich. p. 37.) Τοιγάρτοι διὰ τὸ καὶ τὸν Ἀγησίδαμον ἀπολήγοντα *) ἤδη ὑπὸ Ἰολάου ἀλείπτου ἀνεῤῥῶσθαι, εἰκότως ταῦτα ἐπηγάγετο· ἐχέτω οὖν, φησὶ, τῷ Ἰόλᾳ Ἀγησίδαμος χάριν, ὡς Ἀχιλλεῖ Πάτροκλος παρορμήσαντι εἰς τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον. V.

Ἱστορία. Τράπε δὲ Κυκνεία. Κύκνος ὁ Ἄρεως υἱὸς ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν τοὺς παριόντας ἐκαρατόμησε, βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν Ἄρει νεὼν ἀνεγεῖραι. παριὼν οὖν καὶ Ἡρακλῆς καὶ ὑπὸ τούτου ἐπιβουλευθεὶς, μάχην συνῆψεν αὐτῷ. βεβοηθηκότος δὲ Ἄρεως τῷ παιδὶ, τραπεὶς ἀνεχώρησεν. ἀλλ' ὕστερον μόνον Κύκνον εὑρὼν ἀπέκτεινε. λέγει οὖν τὴν Ἡρακλέους τροπὴν εἰς παραμυθίαν Ἀγησιδάμου, ὀκλάσαντος μὲν ἐν τῷ τῆς πυγμῆς ἀγῶνι, καὶ τὸν ἀν-

*) f. ἀπολείποντα, deficientem.

τέπαλον ἂν παρὰ μικρὸν νικῆσαι ποιήσαντος, εἰ μὴ ὁ ἀλείπτης αὐτοῦ Ὕλας ἰδὼν, θάρσος ἐνέβαλε· διὸ καὶ ἐνίκησεν. R.

Τράπε δὲ] ἤγουν εἰς φυγὴν ἐκίνησε καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν ὑπερβολικῶς ἰσχυρὸν ἡ μάχη ἡ Κυκνεία, ἤγουν ἡ τοῦ Κύκνου τοῦ υἱοῦ Ἄρεως, ἣν μετὰ τοῦ Κύκνου συνεκρότησεν ὁ Ἡρακλῆς. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Ἀγησίδαμος ὑπεστάλη ἐν αὐτῷ τῷ ἀγῶνι, εἶτα ὑπὸ τοῦ Ὕλα τοῦ ἀλείπτου ἀναῤῥωσθεὶς ἐνίκησε. διὸ ἐπάγει· τοὺς πύκτας δὲ ἐν τῇ Ὀλυμπιάδι νικῶν ὁ Ἀγησίδαμος τῷ Ὕλᾳ φερέτω χάριν, ἤγουν εὐχαριστίαν, ὥσπερ ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ, ἔφερε δηλονότι, ὅτε ἔτρεπε τοὺς Τρῶας μετὰ τῶν ὅπλων αὐτοῦ. παρορμήσας δ' ἂν ἀνὴρ σὺν παλάμῃ, ἤγουν σὺν βοηθείᾳ θεοῦ, ἄνδρα πρὸς ἀρετὴν, πρὸς πελώριον, τουτέστιν ὑψηλότατον, ὥρμησεν, ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβασεν, ὕψοισε κλέος. ὀλίγοι δέ τινες, ἀντὶ τοῦ, οὐδέ τινες ἔλαβον χαρὰν χωρὶς πόνων, λέγω. φῶς τῷ βιότῳ, τουτέστι, τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἔργων πρὸ πάντων, ἀπὸ πάντων φημὶ τῶν ἔργων. R.

21. Ἴλᾳ φερέτω χάριν] οὕτω, φησὶ, τῷ Ἰόλᾳ χάριν ἐχέτω ὁ Ἀγησίδαμος, ὥσπερ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ. τοῖς γὰρ ὅπλοις ἠρίστευσε τοῖς ἐκείνου. Ἄλλως. ὡς Ἡρακλέα τραπέντα ἀνέζωσεν ἡ Ἀθηνᾶ, οὕτω καὶ τὸν Ἀγησίδαμον ὁ Ἰόλας. φερέτω οὖν χάριν, ἤτοι ἐχέτω χάριν τῷ Ἴλᾳ Ἀγησίδαμος πύκτης, ὡς Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ. τοῖς γὰρ ὅπλοις ἠρίστευσε τοῖς αὐτοῦ. V.

23. Φύντ' ἀρετᾷ] τὰν φύντα πρὸς ἀρετὴν σὺν θεοῦ παλάμᾳ παροξύνας τὶς πρὸς μέγα κλέος ὁρμῆσαι ποιήσειεν. V.

Τὸ ἀρετῇ ἢ πρὸς τὸ θήξας, ἵν' ᾖ, παρακινήσας ἐν ἀρετῇ, ἢ πρὸς τὸ ὁρμῆσαι. ἵν' ᾖ, ὁρμῆσαι ἐν ἀρετῇ πρὸς κλέος μέγα, ἢ τῇ ἑαυτοῦ, ἢ τῇ ἐκείνου. R.

26. Ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες] οὗτος μὲν οὖν, φησὶ, μετὰ πόνου ἔλαβε τὴν νίκην. ὀλίγοι δέ εἰσιν οἱ χωρὶς πόνου νικήσαντες. ἢ οὕτως· οὐδένες χωρὶς πόνου χαράν τινος ἔσχον ἔργου. ἢ, οὐδένες πρὶν ἐνεργῆσαι νικῶσί τι. ἡ δὲ νίκη τῷ βίῳ αὐτῶν ἐστι φάος. V.

28. *Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον*] ἐμὲ δὲ παρώρμησαν αἱ τοῦ Διὸς θέμιδες ὑμνῆσαι τοῦτον τὸν ἀγῶνα. θέμιδες δὲ Διὸς ὁ κατὰ θεσμὸν τῆς πενταετηρίδος πληρωθεὶς χρόνος. ἢ οὕτως· ἐμὲ προτρέπουσιν αἱ Διὸς θέμιδες ᾆσαι τὸν ἀγῶνα τὸν ἐξαίρετον τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἄλλως. τὸ ἑξῆς· ἀγῶνα Διός. θέμιτες ὦρσαν· ἐπεὶ μετὰ δικαιοσύνης ἀγωνίζονται, ἀντὶ τοῦ θέμιδες. Δωρικὴ δὲ ἡ κλίσις. Ὅμηρος (Iliad. o, 87.)· „Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ. V.

Τὸν ἀγῶνα δὲ τὸν ἐξαίρετον, ἀντὶ τοῦ τὸ κατασκεύασμα τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἔνθα ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο, ὑμνῆσαι ὦρσαν, ἤγουν διήγειραν ἐμὲ, δηλονότι αἱ θέμιτες, ἤγουν αἱ νομοθεσίαι τοῦ Διὸς, αἱ κατὰ νόμους συνήθειαι. τοῦ Διὸς δὲ λέγει αὐτὰς, ἐπειδὴ βασιλέα πάντων αὐτὸν ἐνόμιζε· βασιλέως δὲ τὸ νομοθετεῖν. ὃν, ἤγουν τὸν ἀγῶνα, ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἡρακλέους, περιφραστικῶς ὁ Ἡρακλῆς, ἐκτίσατο, ἀντὶ τοῦ, ἔκτισε, κατεσκεύασε, πλησίον τοῦ ἀρχαίου μνήματος τοῦ Πέλοπος· ἐπεὶ, ἤγουν ἀφ' οὗ, τὸν Κτέατον τὸν ἀμύμονα, ἤτοι τὸν ἄψογον, ἐφόνευσε, τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφόνευσε δὲ τὸν Εὔρυτον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἵνα πράσσοιτο, ἤγουν ἀπαιτοίη, τὸν Αὐγείαν ἄκοντα ἑκὼν τὸν μισθὸν, τὸν ὑπέρβιον, τὸν ὑπερβολικῶς πολὺν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑπερβολικῶν τὴν ἰσχὺν, τὸν λάτριον, τουτέστι τὸν ὑπὲρ τῆς δουλείας τῆς ἐξαιρέσεως τῆς κόπρου. συνεμάχουν γὰρ οὗτοι, ἤτοι ὁ Κτέατος καὶ ὁ Εὔρυτος, τῷ Αὐγείᾳ, οὐ προθυμουμένῳ δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ τὸν συμπεφωνημένον μισθόν. ἦσαν δὲ οὗτοι μητρὸς μὲν τῆς Μολιόνης, ἀφ' ἧς καὶ Μολιονίδαι ἐλέγοντο· πατρὸς δὲ, λόγῳ μὲν τοῦ Ἄκτορος, αὐτοὺς ἔλεγον, τῇ δ' ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος ἐνόμιζον. Κτέατος καὶ Εὔρυτος Μολιόνης καὶ Ποσειδῶνος υἱοί. ὅτε δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Τιρυνθίων κατ' Αὐγείου ἐστράτευσε, συμμαχοῦντες οὗτοι Αὐγείᾳ, ἔν τινι τόπῳ τῆς Ἤλιδος λοχήσαντες τοῦ στρατοῦ τὸ πλεῖστον διέφθειραν, ἔπειθ' ὕστερον αὐτοὺς Ἡρακλῆς εἰς τὸν ἀγῶνα μέλλοντας ἀπιέναι λοχήσας καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς λόχμαις τῶν Κλεωνῶν, τούτους ἀπέκτεινε. μονωθέντος οὖν Αὐγείου, πρῶτον μὲν τὴν πόλιν αὐτοῦ πορθεῖ, ἔπειτα καὶ αὐτὸν ἀναιρεῖ. R.

29. *Ὃν ἀρχαίῳ σάματι*] τὸ μνῆμα τοῦ Πέλοπος τὸ αὐτὸ τῷ βωμῷ. οὐ γὰρ ἑτέρωθι μὲν ὁ Πέλοψ, ἑτέρωθι δὲ ὁ βωμὸς, ἀλλ' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χωρίον ἐστὶ σῆμα καὶ βωμός. ἑξάριθμον δὲ, ἐπεὶ τῶν δώδεκα θεῶν ἓξ βωμοὺς κατεσκεύασεν. ὁ δὲ νοῦς· ὅν τινα ἀγῶνα πλησίον τοῦ ἀρχαίου σήματος καὶ τάφου ἓξ βωμῶν ἀριθμὸν ἔχοντα, [ἕκτον βωμὸν,] ἱδρύσατο καὶ κατεσκεύασεν Ἡρακλῆς, ἡνίκα τοὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἀνεῖλε παῖδας, Κτέατον καὶ Εὔρυτον, ἵνα δυνηθῇ τῆς ὑπηρεσίας μισθὸν κομίσασθαι παρὰ τοῦ Αὐγείου πλεῖστον ὄντα, καὶ παρὰ ἄκοντος αὐτὸς ἑκών. ἐλάτρευσε γὰρ αὐτῷ ὁ Ἡρακλῆς ἐκφορήσας τὴν ἐν τῇ αὐλῇ κόπρον. ὑπέρβιον δὲ, τὸν πολύν. ἀνεῖλον οὖν τοὺς Μολιονίδας ὁ Ἡρακλῆς, ἵν' εἰσπράξηται τὸν Αὐγέαν, ὅτι ἐν τῷ πρὸς Αὐγέαν πολέμῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν Μολιονιδῶν ἁλοὺς, ἔφυγε. διὸ μηνίσας αὐτοῖς τὸν περὶ Κλεωνὰς συνεστήσατο λόχον, φησὶ Μνασέας ὁ Παταρεύς. Ἄλλως. Κτέατος καὶ Εὔρυτος, ἀδελφοὶ, τῷ μὲν λόγῳ Ἄκτορος καὶ Μολιόνης, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος καὶ Μολιόνης. οὗτοι συνεστρατεύσαντο Αὐγέᾳ, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν μισθὸν τῆς ἐκχύσεως τῆς ὄνθου ἠδικεῖτο Ἡρακλῆς, ἀποκαθάρας μὲν τὴν κόπρον, ἀποστερούμενος δὲ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ, λοχήσας ἐν Κλεωναῖς τοῦ Ἄργους ὁ Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν, ἵν' εὐαλώτερος αὐτῷ μονωθεὶς ὁ Αὐγείας γένηται. ἦν δὲ ὁ μισθὸς ἡ δεκάτη τῶν βοῶν· ἀνεῖλεν οὖν τοὺς Μολιονίδας ὁ Ἡρακλῆς, ἵν' εἰσπράξηται τὸν Αὐγείαν. λάτριον δὲ μισθὸν, τὸν ἀντὶ τῆς λατρείας καὶ ὑπηρεσίας. V.

30. *Πὰρ*] Schol. Ms. β. σύναψον τὴν παρὰ μετὰ τοῦ, ἀρχαίῳ σάματι. (G. πὰρ Π. βωμῷ ἑξάριθμον Ἡρακλέης ἐκτ.)

31. *Βίη*] Gl. Ms. β. δύναμις.

Ὡς Αὐγέαν] τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ ἕως. V.

34. *Ὡς πράσσοιτο*] τὸ ὡς, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, ἵν' ᾖ τὸ πράσσοιτο ἀντὶ τοῦ ἔπρασσεν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἵν' ᾖ πρὸς τὸν μέλλοντα. τὸ δὲ ὑπέρβιον πρὸς τὸν Αὐγείαν συναπτέον. R.

Λάτριον] Gl. Ms. γ. δεδουλευμένον.

36. *Λόχμαισι δὲ δοκεύσας*] δασέσι τόποις. ἐπιτηρήσας γὰρ αὐτοὺς ἐν τοῖς συνδένδροις τόποις τῶν Κλεωνῶν,

ἀνεῖλεν, ἐνεδρεύσας καὶ λοχήσας, διότι πρώην ποτὲ τὸ στράτευμα αὐτοῦ, τὸ ἐκ τῶν Ἀργείων, ἐν τῇ πόλει τῶν Ἠλείων καθεζόμενον ἐπολέμησαν αὐτοὶ οἱ ὑπερήφανοι παῖδες τῆς Μολιόνης. V.

Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. ἤγουν, ἐν συνδένδροις γὰρ τόποις ὑποκάτω τῶν Κλεωνῶν (πόλις δὲ τοῦ Ἄργους αἱ Κλεωναὶ) ἐφόνευσε καὶ ἐκείνους ὁ Ἡρακλῆς, τουτέστι τὸν Κτέατον καὶ τὸν Εὔρυτον, ἐφ᾽ ὁδῷ, ἤγουν ἐνέδρα, δοκεύσας καὶ ἐπιτηρήσας, διότι πρότερον αὐτοὶ οἱ Μολίονες οἱ ὑπερφίαλοι, ηγουν οἱ ὑπερβολικῶς ὑπερήφανοι, στρατὸν Τιρύνθιον, ητοι Ἀργεῖον, καθήμενον ἐν ταῖς κοιλάσι τῆς Ἤλιδος ἐπόρθησαν, ἀντὶ τοῦ ἔφθειραν. R.

37. Ὑπὸ Κλεωνᾶν] Δωρικῶς, ὑπὸ Κλεωνῶν. ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Ἀργολικῆς. [τινὲς δὲ, δῆμον Λακωνικόν.] ἐδάμασε δὲ Εὔρυτον καὶ Κτέατον ἀποκτείνας αὐτοὺς πορευομένους ἐπὶ τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα, [ἤτοι ἀπέκτεινεν αὐτούς·] ἐφ᾽. ὁδῷ δὲ, ἀντὶ τοῦ λόχῳ. καὶ (Hom. Iliad, α, 151.) „ὁδὸν ἐλθέμεν," ἀντὶ τοῦ ἐνέδραν ἐλθεῖν. ἀπέκτεινε δὲ αὐτοὺς πορευομένους εἰς τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα. τὸ δὲ, ὅτι πρόσθε ποτὲ, τὴν αἰτίαν ἀποδιδοὺς τοῦ γεγενημένου ὁ Πίνδαρός φησι. V.

39. Ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον] τουτέστιν, ὅτι πολλοὺς συστρατεύσαντας αὐτῷ ἀπέκτειναν. οἱ δὲ ἀποθανόντες ἐν τῇ μάχῃ εἰσὶν οὗτοι Τελαμών, Χαλκώδων, καὶ Ἰφικλῆς ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ ἀδελφός. Ἄλλως. Τιρύνθιον, ἀντὶ τοῦ Ἀργεῖον· Τίρυνς γὰρ πόλις Ἄργους. ὅτι δὲ ἐν τῷ πρὸς Αὐγείαν πολέμῳ ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν Μολιονιδῶν ἁλοὺς ἔφυγε· διὸ μηνίσας αὐτοῖς τὸν περὶ Κλεωνὰς συνεστήσατο λόχον, φησὶ Μνασέας ὁ Παταρεύς. V.

42. Ὑπερφίαλοι] Gl. Ms. γ. ἄδικοι.

Καὶ μὰν ξεναπάτας βασιλεὺς] ξεναπάτην αὐτόν φησι διὰ τὴν τοῦ μισθοῦ ἀγνωμοσύνην· ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ περὶ τοὺς φίλους ἀπατηλὸς Αὐγείας, ὁ τῶν Ἠλείων βασιλεύς, ἐθεάσατο οὐ πολὺ ὕστερον τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα εἰς πλῆθος

κακῶν ἐμβαλλομένην, τοῦτο μὲν πυρὶ, τοῦτο δὲ σιδήρῳ, καὶ εἰς ῥεῦμα ἄτης ἐγκαθίσασαν. V.

Καὶ μὴν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν, ἤτοι τῶν Ἠλείων, ἤγουν ὁ Αὐγείας ὁ ξεναπάτας, τουτέστιν ὁ τοὺς φίλους ἀπατῶν (τοῦτο δέ φησι διὰ τὴν τοῦ μισθοῦ ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ), ὄπισθεν, ἤγουν ὕστερον μετὰ ταῦτα, οὐκ ἐπὶ πολὺν χρόνον, εἶδε τὴν πατρίδα, τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, τὴν πολυκτέανον, ἤτοι τὴν πολυκτήμονα, τὴν πολυθρέμμονα, ὑπὸ στερεοῦ πυρὸς, ἰσχυροῦ, δραστηρίου, καὶ ὑπὸ πληγῶν σιδήρου, καθίζουσαν, ἀντὶ τοῦ καταδυομένην, εἰς βαθὺ ῥεῦμα βλάβης. R.

44. Πολυκτέανον] Gl. Ms. γ. πλούσιον.

45. Πλαγαῖς τε σιδήρου] διὰ τὸ κατασκάπτεσθαι ὑπὸ τῶν σκαφέων. V.

46. Βαθὺν ἐς ὀχετὸν ἄτας] κατὰ περίφρασιν, ἄτην, εἰς ῥεῦμα ἄτης ἐμπεσοῦσαν. Ἵζοισαν δὲ, ἐπικαθημένην· τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαί φασι Φύκτεον, ἀπό τινος Φυκιέως, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος (Fragm. pag. 444. Ruhnken. Ep. crit. I. pag. 111.) οὕτω·

Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἱππόστρατος, ὄζος Ἄρηος,
Φυκτέως ἀγλαὸς υἱὸς, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν. V.

Ἵζοισαν] Gl. Ms. γ. καθημένην.

47. Νεῖκος δὲ κρεσσόνων] παραφράζει τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. α, 80.)·

Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ.

ὅ ἐστι· τὸ τῶν κρεισσόνων νεῖκος οὐ ῥᾴδιον ἀποθέσθαι· ἐπὶ γὰρ τοῖς κρείττοσι κεῖται τὸ, ὅτε θέλουσι πολεμεῖν. Ἄλλως. ἀδύνατόν γάρ ἐστι τῷ ἥττονι, τὸ τῶν ὑπερεχόντων κράτος ἐκκλῖναι. V.

Ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ γάρ· ἤγουν τὴν φιλονεικίαν γὰρ τὴν πρὸς τοὺς ἐπικρατεστέρους κινηθεῖσαν ἀποθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, ἐπιτιθεμένην δηλονότι καὶ βλάπτουσαν. ἡ ἀπόθεσις γὰρ ἐπὶ βάρους λέγεται. ἄπορον, ἤγουν ἀμήχανον, ἀδύνατον. καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ὁ Αὐγείας, δι' ἀβουλίαν, τουτέστι μωρίαν, ὕστατος, ἤγουν τελευταῖον περὶ τὸ τέλος τῆς ἁλώσεως, τουτέστι τῆς πορθήσεως, τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, συναντή-

σας ἤγουν συγκρούσας, τῷ Ἡρακλεῖ δηλονότι, θάνατον χαλεπὸν οὐκ ἐξέφυγεν. R.

Κρεσσόνων] Gl. Ms. γ. ἀνδρειοτέρων.

Ἀποθέσθ' ἄπορον] ἀμήχανον. διὸ καὶ Αὐγείαν οὐχ οἷόν τ' ἦν τὴν Ἡρακλέους μάχην ἀποφυγεῖν, καὶ μὴ ὑπὸ τούτου τετιμωρῆσθαι. R.

48. Κἀκεῖνος ἀβουλίαις] ὁ γοῦν Αὐγέας διὰ τὴν οἰκείαν ἄνοιαν περὶ τὰ τελευταῖα τῆς ἁλώσεως περιτυχὼν τῷ Ἡρακλεῖ, οὐκ ἠδυνήθη τὸν μέγιστον καὶ χαλεπώτατον θάνατον ἐκφυγεῖν. V.

51. Ὁδ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσας] ἐν χωρίῳ τινὶ χωριζομένῳ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὴν τῶν Γεωγράφων βουλὴν, σταδίους τριακοσίους. (l. ς' pro τ'.) ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ δὴ τοῦ Διὸς ἰσχυρότατος υἱὸς Ἡρακλῆς, συναγαγὼν καὶ κατασχὼν ἐν τῇ Πίσᾳ, ἤτοι τῇ Ἤλιδι τὸν ὅλον αὐτοῦ στρατὸν καὶ τὴν πᾶσαν λείαν, οὕτω λοιπὸν κατεσκεύαζε τὸ θεῖον τοῦ Διὸς ἄλσος. Ἄλλως. ἐν Πίσᾳ ἔλσας] συγκλείσας, κατασχὼν, καθιδρύσας. V.

Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Διὸς ὁ ἰσχυρὸς, ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Πίσᾳ ἔλσας, τουτέστι συναγαγὼν, κατασχὼν, ὅλον τε τὸν στρατὸν καὶ πᾶσαν τὴν λείαν, ἤγουν τὴν λαφυραγωγίαν, ἐσταθμᾶτο, ἀντὶ τοῦ, κατεμέτρει χάριν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ μεγίστου, ἤγουν τοῦ Διὸς, ναὸν ἄγαν θεῖον, ἀντὶ τοῦ τόπον εἰς κατασκευὴν ναοῦ κατὰ πολὺ θείου. περιπήξας δὲ, ἤγουν περιορίσας, περικυκλώσας, τὴν ἄλτιν μὲν, τουτέστι τὸ ἱερὸν, οὗτος ὁ Ἡρακλῆς, ἐν καθαρῷ, τόπῳ δηλονότι, διέκρινεν, ἤτοι διεχώρισε. τὸ δὲ κύκλῳ τῆς ἄλτεως πέδον, ἤγουν χωρίον ἐποίησε δείπνου κατάλυσιν, ἤγουν καταγωγὴν, ἀνάπαυσιν, τιμήσας τὸν πόρον τοῦ Ἀλφειοῦ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ τὸν Ἀλφειὸν, μετὰ τῶν δώδεκα θεῶν, τῶν βασιλέων, καὶ πάγον, ἤγουν ὄρος Κρόνου, τουτέστι Κρόνιον λόφον, προσεφθέγξατο, ἤτοι προσηγόρευσεν, ὠνόμασε πάντα τὸν τόπον δηλονότι. πρότερον γὰρ νώνυμνος, ἤτοι ἄδοξος, ἔξω ὕμνου, ἤτοι κλέους, προσηγορίας δηλονότι, ἡ χώρα, ἧς ἐβασίλευεν ὁ Οἰνόμαος, ἐβρέχετο πολλῇ νιφάδι, τουτέστιν ἐκαλύπτετο τῇ σιωπῇ, ὥσπερ ὑπὸ πολλῆς καταφερομένης χιόνος. R.

52. *Λεῖαν*] Gl. Ms. γ. αἰχμαλωσίαν.

53. *Σταθμᾶτο*] κατεμετρεῖτο, περιώριζε, περιεσκέπτετο, ἢ κατεσκεύαζεν. ἄλσος δὲ τὸ ἀνιερωμένον τῷ θεῷ γῆς μέρος, εἰ καὶ ψιλὸν εἴη φυτῶν. V.

Σταθμᾶτο] Gl. Ms. κατεμοίραζε.

54. *Περὶ δὲ πάξας*] περιπήξας, φησὶν, ὁ Ἡρακλῆς κύκλῳ τὰ ὅπλα, ἐσταθμᾶτο τῷ πατρὶ τῷ μεγίστῳ τὸ ἱερὸν, ἀντὶ τοῦ κατεβάλλετο. ἄλτιν δὲ τὸ ἄδυτον· κατὰ δέ τινας τὸν νεὼν, κατὰ δὲ ἐνίους ὄνομα χωρίου. γράφεται δὲ καὶ Ἆλιν, ἵν' ᾖ, τὴν μὲν Ἦλιν καθιέρωσε τῷ θεῷ, τὸν δὲ κύκλῳ τόπον αὐτοῦ εἰς συμπόσιον ἐποίησεν. V.

55. *Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ διέκρινε*] τὴν μὲν Ἦλιν ἢ Ἄλτιν καθιέρωσε τῷ θεῷ, τὸ δὲ χωρίον τὸ κύκλῳ τοῦ ναοῦ καταλυτήριον ἔταξεν εἶναι τῶν ἀγωνιζομένων εἰς εὐωχίαν. τὸ δὲ ὅλον· περιπήξας δὲ καὶ περιφράξας τόπον τὸν μὲν ναὸν καὶ τὸ ἄδυτον αὐτὸ διεχώρισεν ἐν τῷ καθαρωτάτῳ μέρει, ἀνὰ τὸ μεσαίτατον· τὸ δὲ εἰς κύκλον τῆς γῆς ἢ τοῦ νεὼ, καταγώγιον ἐποίησε καὶ δειπνητήριον τῶν ξένων. Ἄλλως. Ἀριστόδημος γράφει ἀντὶ Ἆλιν, Ἄλτιν. οὕτω γὰρ τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπίαν τόπον καλεῖσθαι, καὶ τὸν Δία ἐξ ἐπιθέτου Ἄλτιον. μὴ γὰρ λόγον ἔχειν, τὴν ὑπ' αὐτοῦ πεπορθημένην Ἦλιν ἱερὰν καὶ καθαρὰν ποιῆσαι, ἀλλὰ μηδὲ ἱερὸν εἶναι Διὸς ἐν Ἤλιδι, ἀλλ' ἐν Πίσῃ. ἀποκεῖσθαι *) δὲ τὴν Πίσαν τῆς Ὀλυμπίας σταδίους ἕξ. Δίδυμος δὲ κατὰ χώραν ἐῶν τὴν γραφὴν, τὸν Πίνδαρον τὴν Πίσαν Ἦλιν λέγειν φησίν· οἱ γὰρ Ἠλεῖοι ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς Πισαιάτας **) Ἦλιν τὴν Πίσαν μετωνόμασαν. εἰ οὖν ἡ Πίσα μετέβαλε, τί ἂν εἴη ἐμποδὼν γράφειν, Ἆλιν. καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἦλιν ἀντὶ τοῦ τὴν Πίσαν εἶπεν· „Ἦλιν ἀνάσσεσθαι, Διὸς οἰκίον, ἔλλιπε Φιλεῖ.“ (Fragment. 189.) ἱερὰν δὲ τὴν Ἦλιν, ἀντὶ τοῦ Πίσαν. καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος (Fragm. 99.)· Ἀλεῖος ὁ Ζεύς. V.

58. *Τιμάσαις πόρον Ἀλφεοῦ μετὰ δώδεκ' Ἀνάκτων θεῶν*] καὶ γὰρ αὐτὸς ἐγκαταριθμεῖται τοῖς ιβ' θεοῖς.

*) Gott. ἀπῳκίσθαι. **) f. Πισάτας.

ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμὸς οὐ δύναται ἐξ ἄλλου ὕδατος γενέσθαι (ῥαίνεσθαι?) εἰ μὴ ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ. Ἄλλως. Ἀλφειῷ εἰκότως ὡς ἐγχωρίῳ ἔθυσε ποταμῷ. μετὰ δὲ τῶν δώδεκα θεῶν τοὺς βωμοὺς ἐποίησε. βωμοὺς γὰρ ἵδρυσε διδύμους ἕξ, ἐπωνόμασέ τε τοῦτον τὸν τόπον πάγον Κρόνου. Τὸ πρότερον γὰρ, φησὶν, οὐδεμίαν εἶχε προσηγορίαν, ἕως ἐβασίλευσεν ὁ Οἰνόμαος, ἀλλὰ κρημνὸς οὖσα καὶ ἀοίκητος ἐξέκειτο τοῖς πολλοῖς ὑετοῖς καὶ ὄμβροις. Ἄλλως. Τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτο φησί. συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι. καὶ ἀλλαχόσε [Fragm. p. 103. ed. Schneid.]· Μηδὶ (f. μή τι) γὰρ βρεχέσθω. Τινὲς δὲ οὕτως· ἐκρύπτετο νιφάδι, τῇ περὶ τὸν Οἰνόμαον ἀδοξίᾳ. Ἄλλως. Τιμήσας πόρον Ἀλφεοῦ, τουτέστι, πρῶτον τῷ Ἀλφειῷ ἔθυσεν ὡς ἐντοπίῳ θεῷ. V.

59. *Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων*] ἀντὶ τοῦ σὺν δώδεκα θεοῖς. V.

60. *Καὶ πάγον Κρόνου*] Κρόνιον πάγον προσηγόρευσεν. V.

61. *Ἆς Οἰνόμαος*] ἀντὶ τοῦ ἕως· καί ἐστιν ἐπίῤῥημα χρονικόν. V.

Τινές φασιν, ὡς πρὸ τοῦ τὸ δωδεκάθεον τὸν Ἡρακλέα ποιῆσαι, Κρόνιος ἐκαλεῖτο λόφος, διὰ τὸ Κρόνου ἱερὸν ἐνταυθοῖ εἶναι. ἄλλοι δὲ λέγουσι, μεθ' ὧν καὶ Πίνδαρος, ὡς ἔρημος ἦν ὁ χῶρος, Ἡρακλῆς δὲ τὸ δωδεκάθεον κτίσας, Κρόνιον λόφον τὸν τόπον ὠνόμασεν, ἀπὸ τοῦ ὑπερέχοντος. ὁ γὰρ Κρόνος πατὴρ τῶν θεῶν. Δέον εἰπεῖν νωνύμως, νώνυμον εἶπε πρὸς τὸ μέρος, οὕτως· ἧς γὰρ χώρας Οἰνόμαος ἦρχε, τοῦτο τὸ μέρος, ἐν ᾧ νῦν ἡ Ὀλυμπία, ἐβρέχετο πρόσθεν ἐν πολλῇ νιφάδι νώνυμον, ἤτοι ἀνώνυμον, ἀκλεές. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ νιφάδι· λόφος γὰρ ἦν. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη γενικὴ, τὸ ἧς, πρὸς τὸ νώνυμον, ἵν' ᾖ ἀκλεὲς καὶ ἄδοξον αὐτῆς. R.

62. *Ταῦτα δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ*] ἐν δὴ ταύτῃ τῇ πρώτῃ καταβολῇ τῶν Ὀλυμπίων καὶ πρώτῃ τελουμένῃ ἑορτῇ, παρέσταν μὲν, παρεγένοντο μὲν, αἱ Μοῖραι αἱ τίμιαι, καὶ ὁ τὴν ἀλήθειαν πᾶσι φανερῶν χρόνος. τοῦτο

εἶπε δεικνύων, ὅτι εὐμοίρως καὶ πολυχρονίως ἡ πανήγυρις τελεσθήσεται. Ἄλλως. ἐν ταύτῃ πρῶτον ἀγομένῃ τῇ ἑορτῇ παρέστησαν αἱ Μοῖραι καὶ ὁ Χρόνος τοῖς τόποις. παρείληφε δὲ τὰς Μοίρας καὶ τὸν Χρόνον, ὅτι εὔμοιρός τε ὁ ἀγὼν ἔσοιτο καὶ εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα. V.

Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ τῇ πρωτογόνῳ, ἤγουν τῇ πρώτῃ γενομένῃ, τουτέστι, τῇ ἐν πρώτῃ καταβολῇ τῶν Ὀλυμπίων, παρέστησαν μὲν ἤγουν παραγενόμεναι ἔστησαν πλησίον αἱ Μοῖραι, παρέστη καὶ ὁ Χρόνος, ὁ μόνος τὴν ἀλήθειαν ἀποδεικνύων φανερῶς. τὸ δὲ σαφὲς ἔμπροσθεν χωρῶν ἐφανέρωσεν, ἀντὶ τοῦ φανεροῖ, δηλοῖ. ταῦτα δέ φησι διὰ τὴν παρακολουθήσασαν τῷ ἀγῶνι εὐδαιμονίαν καὶ τοῦ κλέους βεβαίωσιν. Τὰς Μοίρας εἶπε καὶ τὸν Χρόνον παραστῆναι τότε τῇ πανηγύρει, ἵνα εὐδαίμων εἴη καὶ μηδέποτε παύσαιτο. R.

67. Τὸ δὲ σαφανὲς] τὸ δὲ πρότερον σαφανὲς ὄν, προϊὼν ὁ χρόνος ἐνεφάνισε, καὶ φανερὸν ἐποίησε, ποῦ τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἀπάργματα ἔθυσεν ὁ Ἡρακλῆς. ἢ οὕτω· προϊὼν δὲ ὁ χρόνος τὸ σαφανὲς ἡμῖν κατέδειξεν, ὅπου τὴν πολέμου δόσιν, τουτέστι, τὰ ἀκρόθινα διαμερίσας τοῖς θεοῖς ἔθυσε. Ἄλλως. (τὸ δ' ἀφανὲς) τὸ ἀφανὲς, ἰὼν εἰς τὸ πρόσω ὁ χρόνος, ἔκδηλον ἐποίησεν. ἕτεροι δὲ οὕτω, σαφανὲς, ἵν' ᾖ τὸ σαφὲς, ὑφὲν ἀναγινώσκουσιν, ὡς τὴν ἄνω διάνοιαν· τὸ δὲ ἀληθὲς ὂν καὶ σαφὲς, ἀεὶ ὁ χρόνος φανεροῖ. τὸ δὲ, ὅπα τὰν πολέμου δόσιν, ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ ἐν ᾧ τόπῳ διανείμας τὰ λάφυρα, λαβών τε τὰς ἀπαρχὰς ἔθυσε, καὶ ὅπως θαυμασίως τὴν τοῦ ἀγῶνος ἑορτὴν κατέστησεν ἐν τῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι καὶ τοῖς ἀγωνίσμασι. πολέμου δὲ δόσιν τὰ λάφυρά φησιν· ὅπου τὴν λῆψιν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου γενομένων διελὼν, φησὶ, τὰ ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς ἔθυσε. V.

Τοῦ σαφανές ἐστι μεθερμηνευτικὸν τὸ ὅπα. τὸ δὲ ἀκρόθινα πρὸς τὸ ἔθυον συναπτέον, ἵν' ᾖ τὸ διελὼν πρὸς τὴν τοῦ πολέμου δόσιν. R.

Ἰὼν] Gl. Ms. γ. πορευόμενος.

68. Ὅπα τὰν πολέμου δὲ δόσιν] ὁπηνίκα δὲ τὴν δωρεὰν τοῦ πολέμου ὁ Ἡρακλῆς δηλονότι, διαχωρίσας τὰ

ἀκρόθινα, ἤγουν τὰ ἐξαίρετα, ἔθυε· καὶ εὐθὺς τὴν πενταετηρίδα ἑορτὴν, ἤγουν τὴν διὰ πέντε ἐτῶν τελουμένην, κατέστησεν, ἤτοι ἔταξε, τελεῖσθαι ἐποίησεν· ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτῃ, τουτέστιν ἐν τῇ πρώτῃ ἑορτῇ καὶ ἐν ταῖς πρώταις δηλονότι νικηφορίαις, ἢ νίκαις, τίς δὴ ἐκληρώσατο στέφανον ποταίνιον, ἤγουν πρόσφατον, ἐναγώνιον, χερσὶν, ἀντὶ τοῦ ἔργοις χειρῶν, τουτέστι διὰ πυγμῆς, ἢ διασκεύσεως ἢ τοιούτου τινὸς, καὶ ποσὶν, ἀντὶ τοῦ ἔργοις ποδῶν, ἤτοι διὰ δρόμου, καὶ ἅρμασιν, ἤγουν δι᾽ ἁρμάτων, ἀντὶ τοῦ, καὶ δι᾽ ἱππηλασίας ἐν δόξῃ θέμενος ἑαυτὸν δηλονότι, καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἑλὼν, ἤτοι λαβὼν καύχημα ἔργῳ, τουτέστι δι᾽ οἰκείας νίκης, δι᾽ οἰκείων ἀνδραγαθημάτων. R.

Δόσιν] Gl. Ms. γ. κερδοσύνην.

69. *Διελὼν*] Gl. Mss. β. γ. διαμοιράσας.

Καὶ πενταετηρίδ᾽ ὅπως] θαυμαστικῶς λέγει· καὶ πενταετηρικὴν ἄρα ἔστησε καὶ ἐνομοθέτησεν εἶναι τὴν τῶν Ὀλυμπίων πανήγυριν. V.

72. *Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάβε* (sic) *στέφανον*] πρὸς τὴν Μοῦσαν λέγει. ποταίνιον δὲ ἀντὶ τοῦ πρόσφατον. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος σημαίνει τὸ πρῶτον. ἐπεὶ ὁ πρῶτος, πρόσφατός ἐστι. τίς οὖν, φησὶ, πρῶτος ἔλαχε τὸν στέφανον, ὅτε ἔθηκεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἀγῶνα. V.

Ποταίνιον] Gl. Ms. γ. ἔνδοξον.

74. *Ἀγώνιον εὖχος καθελὼν*] ἄδοξον θέμενος. τὸ ὑπερβατὸν, ἀγώνιον εὖχος καθελὼν, τὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ καὶ τὴν νίκην, τὴν αὐτοῦ εὐχὴν, ἔργῳ ἀποβαλών. ἢ οὕτω· συλλαβὼν τὴν εὐχὴν, ὅ ἐστι τὸ καύχημα, τὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ, καθελὼν διὰ τοῦ ἔργου. V.

Ἐν δόξᾳ θέμενος] θέμενος ἑαυτὸν δηλονότι ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ, καθελὼν καὶ καταβαλὼν τὸ εὖχος τοῦ ἀνταγωνιστοῦ, ἤτοι τὸν ἀνταγωνιστὴν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐάσας νικῆσαί τε αὐτὸν καὶ καυχήσασθαι. R.

76. *Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον*] εὐθὺ, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν, τὸν ἁπλοῦν δρόμον. τὸν δὲ Οἰωνὸν Πίνδαρος ὡς ἤδη ἠνδρωμένον νικῆσαί φησι στάδιον περὶ τὴν

πρώτην θέσιν τῶν Ὀλυμπίων· ἔνιοι δὲ παῖδα ὄντα αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἱπποκοωντιδῶν διείργεσθαι. ὁ δὲ νοῦς· ὁ μὲν τοῦ Λικυμνίου παῖς Οἰωνὸς τὸ εὐθύτονον καὶ ἀκαμπὲς στάδιον δραμὼν ἠρίστευσεν. οὗτος δὲ ὁ Οἰωνὸς ἦλθεν ἀπὸ πόλεως Μιδέας καλουμένης τοῦ Ἄργους, βασιλεύων καὶ ἡγεμὼν λαοῦ ὤν. ἡ δὲ μεταφορὰ τοῦ ἐλαύνων ἀπὸ τῶν ποιμνίων. Ἄλλως: εὐθύτονον στάδιον εἶπε· τοιοῦτο γὰρ λέγεται εἶναι τὸ στάδιον. παῖς δὲ ὁ Λικυμνίου, ὅσον ἤδη ἀνδρωθεὶς, τὴν πρώτην τῶν Ὀλυμπίων θέσιν καὶ δίαυλον ἐνίκησεν. ἐλαύνων δὲ, τουτέστι προηγούμενος, ἦλθεν (ἔστι δ' ὄνομα κύριον ὁ Οἰωνὸς) ἀπὸ Μιδέας, κώμης Ἀργολικῆς, ἔνιοι δὲ πόλεως. V.

Τὸ στάδιον μὲν, τὸ κατ' εὐθεῖαν εἰς μῆκος τεταμένον, διὰ τῶν ποδῶν τρέχων ὁ Οἰωνὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Λικυμνίου, ἠρίστευσεν, ἤγουν ἠνδραγάθησεν, ἄριστος ἐφάνη· ἦλθε δὲ Μιδέαθεν, ἤτοι ἀπὸ τῆς Μιδέας, (πόλις δὲ αὕτη τοῦ Ἄργους) στρατὸν ἐλαύνων, τουτέστιν ἄγων, ἐπαγόμενον ἔχων. ὁ δὲ Ἔχεμος ἠρίστευσεν ἐν πάλῃ δοξάζων τὴν Τέγεαν, τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. ἔστι δὲ ἡ Τέγεα πόλις Ἀρκαδική. ὁ Δόρυκλος δὲ ἔφερεν, ἀντὶ τοῦ ἤρατο, τὸ τέλος, ἤγουν τὸ κράτος τῆς πυγμῆς, τουτέστι τὴν ἐν τῇ πυγμῇ νίκην, οἰκῶν τὴν πόλιν, τὴν Τίρυνθα. ἐν ἵπποις δὲ τέτρασιν ὁ Σῆμος, ὁ ἀπὸ Μαντινέας, νικήσας δηλονότι, ηείδετο, ἤγουν ἀνεκηρύττετο· ὁ Φράστωρ δὲ δι' ἄκοντος ἔλασεν, ἤγουν ἀφῆκεν, ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, τουτέστιν εὐστόχως ἠκόντισεν. ὁ Ἐνικεὺς δὲ τὴν χεῖρα κυκλώσας, ἤγουν κατὰ κύκλον στρέψας, ἔδικε, τουτέστιν ἔβαλλε διὰ πέτρας, ἤτοι ἐδίσκευσεν εἰς μῆκος ὑπὲρ ἅπαντας τοὺς ἀνταγωνιστὰς δηλονότι, καὶ τῇ συμμαχίᾳ, ἀντὶ τοῦ τῷ πλήθει τῶν συναγωνιστῶν παραίθυξε, τουτέστιν ἐκίνησε, διεῤῥίπισε, θόρυβον μέγαν. R.

79. *Πάλα δὲ κυδαίνων*] *ἠρίστευσε, πάλῃ κυδαίνων, ὅ ἐστι δοξάζων τὴν πόλιν αὐτοῦ Τέγεαν (ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας), δοξάζων διὰ τὸ ἀναγορευθῆναι ἀπὸ Τεγέας, προσυπακουστέον τὸ, ἠρίστευσεν. ὑπὸ δὲ τούτου τοῦ Ἐχέμου τὸν Ὕλλον φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον.* V.

83. *Ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν ἕως Ἀλιῤῥοθίου*] ἐφ' ἵπποις δὲ τέτρασιν, ἤτοι τεθρίππῳ ἀγωνισάμενος, ἐνίκησεν ὁ Ἀλιῤῥόθιος· ὅθεν τινὲς σῆμα Ἀλιῤῥοθίου κατὰ περίφρασιν ἤκουσαν, οἱονεὶ τὸ σημεῖον καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἀλιῤῥοθίου, ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. β, 409.)· „Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο," καὶ, „Βίη Ἡρακληείη." ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινέαν*) φησὶν εἶναι ἱερὰν Ποσειδῶνος, καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην λέγοντα οὕτω (Vrsin. Fr. Lyr. p. 203.)· „Ποσειδάνιον (sic G.) ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες." ἐπίσημον γὰρ εἶναι τῶν ἀσπίδων, τὸν Ποσειδῶνος τριόδοντα, ὅτι παρ' αὐτοῖς μάλιστα τιμᾶται ὁ θεός. ἔστιν οὖν τὸ σαφὲς οὕτω, καθ' αὑτὸ ἔξωθεν παραλαμβανομένου τοῦ ὀνόματος· ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν ἥρως ὁ ἀπὸ Μαντινέας ἐνίκησε. καὶ ἔστιν ἡ Μαντινέα σημεῖον καὶ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀλιῤῥόθιον γὰρ ἐπιθετικῶς τὸν Ποσειδῶνά φησι. καὶ παρατίθεται τὸ Ὁμηρικὸν (Od. ε, 292.)· „Πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας Παντοίων ἀνέμων", παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηΐδα, μαρτυροῦντα τῷ ἥρωϊ τοῦ ἅρματος ἡνιοχευτικὴν ἀρετήν· „Τρέψας **) δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος." (G. ἥρως.) Ἄλλως. ἐὰν μὲν γράφηται, Σᾶμ' Ἀλιῤῥοθίου, ἔσται αὐτὸς ὁ Ἀλιῤῥόθιος ἥκων, ὡς ἂν ἐπίσημος ἐγένετο ὁ Ἀλιῤῥοθίου· ἐὰν δὲ Σᾶμος ὁ Ἀλιῤῥόθιος, φανερὸν, οἷον Σᾶμος Ἀλιῤῥόθιος ἐνίκησεν. Ἀριστόδημος δέ φησι, μὴ δύνασθαι συγχρονεῖν Ἀλιῤῥόθιον τὸν κατὰ Κέκροπα Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ μηδὲ Ἀρκάδα εἶναι, ἀλλ' Ἀθηναῖον· Σῆμον δέ τινα νῦν νενικηκέναι ἅρματι, ὥς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηΐδα ποιήσας ἔν τινι ἰάμβῳ, οὕτω·

Τρέψας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
Ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ.

Ἄλλως. Ἀλιῤῥόθιος Μαντινεὺς, ὁμώνυμος τῷ Ἀθηναίῳ, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Βαθυκλείας. ἔνιοι δὲ γράφουσι, Σῆρος Ἀλιῤῥοθίου, οὗ μέμνηται Ἡσίοδος (Fragm. p. 446. ed. Loesn.)·

Ἤτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον υἱέας ἐσθλούς.

ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιῤῥοθίου τοῦ Περιήρους καὶ Ἀλκυόνης. V.

*) Sic et G. l. Μαντίνειαν. **) G. στρωφάσων π.

84. Ἀείδετο] Gl. Ms. γ. ἐδοξάζετο.

85. Ἄκοντι δὲ Φράστωρ] ἀκοντίῳ ἀγωνισάμενος ἔῤῥιψε κατὰ σκοποῦ. οἱ δὲ τὸ, ἤλασε σκοπὸν, ἀντὶ τοῦ, ἣν νίκην εὐτύχησε, φασίν. Ἐνικεὺς δὲ ὄνομα κύριον. V.

Ἔλασε] Gl. Ms. γ. ἐκέρδησε.

Σκοπὸν] Gl. γ. τὸν ἀγῶνα.

86. Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ] μακρὸν ἐδίσκευε δίσκῳ λιθίνῳ. οὕτως οἱ ἀρχαῖοι. μᾶκος δὲ μακρὸν, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. τ, 131.) χειρὶ περιστρέψας, φησὶ χέρα κυκλώσας. V.

Μὴ λάβῃς εἰς τὸ μῆκος ἔξωθεν εἰς, ἀλλ' οὕτω λέγε. ὁ Ἐνικεὺς δὲ κυκλώσας τὴν χεῖρα ἐν πέτρῳ, ἔδικε καὶ ἔῤῥιψε μῆκος, ἤγουν, ἡ τοῦ πέτρου ῥίψις πολλοῦ μήκους ἐγένετο ὑπὲρ ἅπαντας καὶ ἐπέκεινε πάντων. ὥσπερ δὲ φαμὲν, ὑβρίζω σὲ ὕβριν, οὕτω καὶ, ἔδικε μῆκος, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἔῤῥιψε ῥίψιν. R.

Πέτρῳ] διὰ τῆς στρογγυλοειδοῦς πέτρας. Gl. Ms. γ.

88. Ὑπὲρ ἁπάντων] πάντας φησὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς τῇ βολῇ παρελθὼν, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Odyss. ϑ, 189.)· „Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός." τὸ δὲ, καὶ συμμαχία θόρυβον, ἀντὶ τοῦ, καὶ τοῖς παρεστῶσιν αὐτοῖς συμμάχοις, ἔκπληξιν καὶ ταραχὴν ἐκίνησε. μέγαν, διὰ τὸ ὑπερβεβλημένον τῆς βολῆς θαῦμα. καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Odyss. ϑ, 190 sq.)· „Κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες, δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες." καὶ συμμαχία θόρυβον, ἀντὶ τοῦ, τὸ πλῆθος θαυμάσαν ἀνεβόησεν ἐπὶ τῷ τῆς βολῆς μήκει. ἢ οὕτω· παρεκίνησε καὶ ἀνήγειρε τὸ τῶν συμμάχων πλῆθος. V.

89. Παρέθηξεν] ἐκίνησε, παρώρμησεν. V.

90. Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος] τῆς δὲ εὐώπιδος σελήνης τὸ ἐρατὸν φάος κατέλαμψε τὴν ἑσπέραν. ταῦτα γὰρ ἐγένετο τοῦ ἑσπέρου, καὶ τοῦ σκότου καταυγαζομένου καὶ φαιδρυνομένου ὑπὸ τῆς σεληνιακῆς αὐγῆς. ἐρατὸν δὲ φάος σελήνης, τὸ πανσέληνον. τελεῖται γὰρ κατὰ πληροσέληνον, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις (Ol. III, 35.) εἶπεν.

ἔδει δὲ οὕτως εἰπεῖν· οὔσης δὲ πανσελήνου ἐτέθη ὁ ἀγών. ὁ δὲ τὸν ἀγῶνα διαθέμενος, τότε τοῦτο ἐπήνεγκεν. Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξε] τὸ ἑσπερινὸν φῶς· ἐν πανσελήνῳ γὰρ ἐτέθη ὁ ἀγών. V.

Ἐν τούτοις δὲ, ἤγουν, ἐν ᾧ χρόνῳ ταῦτα ἐγίνετο, ἔφλεξεν, ἤτοι, ἀνέλαμψε, τὸ ἐπέραστον φῶς τῆς σελήνης τῆς εὐοφθάλμου. ἕσπερον, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἑσπέραν. τουτέστιν, οὔσης δὲ πανσελήνου, ταῦτα ἐτελεῖτο. ἀείδετο δὲ, ἀντὶ τοῦ, περιηχεῖτο, τοῖς ὕμνοις πᾶς ὁ ναὸς, κατὰ τὸν τρόπον, ἀντὶ τοῦ τὸν νόμον, τὸν ἐγκωμιαστικὸν, ἐν θαλίαις, ἤγουν εὐωχίαις ἡδείαις, ἃς δηλονότι εὐωχοῦντο οἱ εὐφημοῦντες. R.

Εὐώπιδος] Gl. Ms. γ. ὡραιοφθάλμου.

91. Ἐρατὸν] Gl. Ms. γ. καλόν.

92. Ἀείδετο] Gl. Ms. γ. ἐκροτεῖτο.

Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος] ἐν δὲ ταῖς εὐωχίαις περιήδετο καὶ ἠχεῖτο τὸ πᾶν τέμενος εὐφημιῶν καὶ ὕμνων λεγομένων. οὗτος γάρ ἐστιν ἐγκωμιαστικὸς τρόπος. ἢ οὕτως· ἐνεγκωμιάζετο ἐκ τῶν νικώντων τὸ τέμενος, φησίν. V.

Τερπνῆσι] Gl. Ms. γ. εὐφραντικαῖς.

93. Ἐγκώμιον] Gl. Ms. γ. ἐπαινετικόν.

94. Ἀρχαῖς δὲ προτέραις] ταῖς οὖν ἀρχαῖς καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν φθανόντων. V.

Ἑπόμενοι δὲ, ἀκολουθοῦντες, ταῖς προτέραις ἀρχαῖς, ἤγουν τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ (πρὸ γὰρ τῶν νικηφόρων τότε ὁ Ζεὺς ὑμνεῖτο) κελαδήσομεν καὶ ὑμνήσομεν τὴν βροντὴν τοῦ ὀρσικτύπου Διὸς καὶ τὸ πυρπάλαμον βέλος, τὸν αἴθωνα καὶ τὸν καυστικὸν κεραυνὸν, τὸν ἀρηρότα καὶ ἡρμοσμένον ἐν ἅπαντι κράτει, ἤγουν ᾧ Ζεὺς χρῆται εἰς ἅπασαν χρείαν· κελαδήσομεν χάριν καὶ ὕμνον, ἐπωνυμίαν τῆς ἀγερώχου νίκης. ὁ γὰρ ἐπινίκιος τῆς νίκης ἐπώνυμος. ὥσπερ δέ φαμεν, ὑμνῶ ὕμνον, οὕτω καὶ τὸ, κελαδησόμεθα χάριν. τὸ γὰρ πρὸς τὸν Δία κελάδημα, χάρις καὶ ὕμνος ἐστίν. οἱ δὲ τὸ εἰς πρὸς τὸ χάριν λαμβάνοντες ἔξωθεν, ἀγνοοῦντες λέγουσιν. Ἀρχαῖς δὲ προτέραις] ἀντὶ τοῦ, ταῖς τάξεσι δὲ τῆς

ἀρχῆς τῆς παλαιᾶς ἀκολουθοῦντες καὶ νῦν ἡμεῖς, εἰς χάριν ἐπωνυμίαν, ἀντὶ τοῦ, περιώνυμον, ἤτοι περίφημον, μεγάλην, τῆς νίκης τῆς ἀγερώχου, τουτέστι τῆς μετεώρου, τῆς ἐξόχου, ὑμνήσομεν τὴν βροντὴν τοῦ Διὸς τοῦ κινοῦντος τοὺς κτύπους τῶν βροντῶν, καὶ τὸ βέλος τὸ πυρπάλαμον, ἤγουν τὸ πῦρ προτεῖνον, τουτέστι τὸ πυρῶδες, λέγω τὸν κεραυνὸν τὸν καυστικὸν, τὸν ἀρηρότα, ἤγουν τὸν ἁρμόζοντα, τὸν ἐπαρκοῦντα ἐν ἅπαντι τῷ κράτει αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐν πάσῃ χρείᾳ τοῦ κράτους αὐτοῦ. ἡ μολπὴ δὲ τῶν μελῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ποιημάτων, τῶν ἐγκωμίων, ἤγουν σὺν αὐλῷ ᾀδομένη, χλιδῶσα, ἤγουν τρυφῶσα, ἁβρὰ, ἀντιάσει, τουτέστιν ἀπαιτήσει ταῖς ἀκοαῖς δηλονότι, ἅτινα, τουτέστι τὰ μέλη, τὰ ἐγκώμια, διὰ χρόνου μὲν ἐφάνησαν παρὰ τῇ Δίρκῃ τῇ εὐκλέϊ, ἀντὶ τοῦ τῇ εὐκλεεῖ, κατὰ συγκοπὴν, ὡς ἐν ἄλλοις εὐκλέα λέγει μορφὰν (Olymp. VI, 128.) ἀντὶ τοῦ εὐκλεᾶ, τουτέστι παρὰ ταῖς Θήβαις· τὸν ποταμὸν γὰρ εἰπὼν τὸν παρὰ ταῖς Θήβαις, τὰς Θήβας ἐδήλωσεν. R.

Καὶ νῦν, ἐπωνυμίαν χάριν] καὶ νῦν ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες, τὴν ἐπώνυμον τῆς νίκης χάριν, τουτέστι τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, εἴπωμεν. ἢ ἔξωθεν τὴν εἰς πρόθεσιν ληπτέον, ἵν' ᾖ, ἐς χάριν κελαδήσομεν θαυμάζοντες τήν τε βροντὴν τοῦ Διὸς, καὶ τὸ ἔμπυρον αὐτοῦ βέλος, τὸν κεραυνὸν, τὸν ἐπὶ πάσῃ χρείᾳ τοῦ κράτους αὐτοῦ ἁρμόδιον, καὶ ἐπαρκοῦντα πρὸς τὰς χρείας, ἢ πρὸς πᾶσαν αὐτῷ δύναμιν ἀρηρότα, ἢ κράτει, τῇ νίκῃ, νικῶντα ἀεί. Ἄλλως. Χάριν νίκας, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν νίκην. ἢ οὕτως· ἐπίθετον τῆς νίκης ἐπωνύμους ποιούσης, ἢ τῆς ὄνομα φερούσης καὶ κρατούσης ἐν παντὶ κράτει. V.

95. *Ἀγερώχου*] Gl. Ms. γ. θαυμαστῆς.

97. *Ὀρσικτύπου*] Gl. Ms. γ. μεγαλοκτύπου.

Κράτει] Gl. γ. δυνάμει.

99. *Χλιδῶσα*] Gl. γ. γλυκεῖα.

Χλιδῶσα δὲ μολπὰ] ἀντὶ τοῦ, τρυφῶσα, ἐναβρυνομένη, ἤτοι ἡ μολπὴ ἡ τῶν μελῶν ἁβρῶς καὶ ἡδέως ἐντρυ-

φῶσα τῇ ἡδονῇ, ἀπαντήσει πρὸς αὐτὸν, τουτέστιν, ὁ δὲ ὕμνος τρυφηλῶς καὶ ἡδέως μετὰ αὐλῶν ῥηθήσεται. V.

100. *Ἀντιάξει*] Gl. γ. συμφωνήσει.

101. *Τὰ παρ' εὐκλεεῖ Δίρκᾳ*] ἅτινα μέλη ἐν τῇ ἐνδόξῳ Δίρκῃ, φησὶ, τουτέστιν, ἐν Θήβαις, ἐν πλείονι μὲν χρόνῳ τῆς προσδοκίας ἐφάνη, καὶ ἐγράφη, ἀλλ' οὕτως ἐστὶ γλυκὺς ὁ ἐπινίκιος τῷ λαβόντι, ὥσπερ παῖς γνησίας γυναικὸς καὶ οὐ παλλακίδος πατρὶ γεννηθεὶς ἤδη γεγηρακότι. Ἄλλως. Δίρκη, πηγὴ ἐν Θήβαις. κεχρονικέναι δέ φησι καὶ ἐν ἀρχῇ λέγων ὁ Πίνδαρος, ὅτι διέστηκεν ἀπὸ τῆς ὁμολογίας πρὶν γραφῆναι τὸ ποίημα. καὶ νῦν ἀπὸ τῆς Δίρκης φησὶ μετὰ πολὺν χρόνον πεφηνέναι τὰ μέλη καὶ τὰ ποιήματα, ὡς ἐν Θήβαις γεγραφὼς ταῦτα, ἤτοι τὸν ἐπινίκιον, μετὰ πολὺν τῆς ὁμολογίας τῆς περὶ τοῦ γράφειν χρόνον. ταῦτα γὰρ τὰ μέλη χρόνῳ ἐφάνη ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπεὶ μετὰ χρόνον ἔγραψε τὸ ποίημα. ὁ δὲ νοῦς· οὕτω δέ σοι ποθεινὰ καὶ ἡδέα ἔσται τὰ μέλη, φησὶν, ὥσπερ τις γνήσιος παῖς ἐκ νομίμης γυναικὸς πατρὶ ποθεινὸς ὁρᾶται εἰς τὸ ἀνάπαλιν τῆς νεότητος ἐλθόντι, τουτέστι γηράσαντι. πάνυ γὰρ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς τὸν νοῦν ἐκπυροῖ πρὸς τὸν πόθον κεχαρισμένος φαινόμενος. V.

102. *Ἀλλ' ὥς τε παῖς*] ἀλλ' οὕτως ἐφάνη τέρψιν ἔχοντα, δηλονότι πρὸς τὸν νενικηκότα, καθὰ παῖς ποθεινὸς ἀπὸ γυναικὸς γνησίας τῷ πατρὶ φαίνεται, γεννηθεὶς αὐτῷ ἤδη εἰς τὸ γῆρας ἀφιγμένῳ. κατὰ πολὺ δὲ θερμαίνει, ἤγουν ἐξάπτει, διεγείρει τὸν λογισμὸν αὐτοῦ πρὸς φιλοφροσύνην. ἐπεὶ ὥσπερ πλοῦτος ὁ λαχὼν, ἤγουν ὁ κληρωσάμενος, ὁ εἰς κλῆρον λαβὼν ποιμένα. ἀντὶ τοῦ δεσπότην, ἐπείσακτον, ἀλλότριον, κατὰ πολὺ μεμισημένος ἐστὶ τῷ ἀποθνήσκοντι, ἀντὶ τοῦ, ἐπεὶ ὥσπερ κατὰ πολὺ μεμισημένον ἐστὶ τῷ ἀποθνήσκοντι τὸ εἰς κλῆρον λαβεῖν τὸν πλοῦτον αὐτοῦ δεσπότην ἐπείσακτον, τὸν ἀλλότριον, οὕτως, ὦ Ἀγησίδαμε, καὶ ὅταν ἀνὴρ καλὰ ἔργα πράξας, εἰς τὸν σταθμὸν, ἤγουν εἰς τὸν τόπον τοῦ ᾅδου, τουτέστιν εἰς τὸν Ἅιδην, ἀφίκηται χωρὶς ᾠδῆς, ἤτοι ἐγκωμίων, κενὰ καὶ μάταια κοπιάσας, βραχεῖάν τινα τέρψιν παρέσχε τῷ ἀγῶνι, ἀντὶ τοῦ, οὐδεμίαν. R.

Ἐξ ἀλόχου] ὥσπερ φαίνεται παῖς ἐκ νομίμου γυναικός τινι πατρί. Gl. Ms. γ.

Εἰκότως εἶπε τὸ ἀλόχου, ἵνα δείξῃ οἰκεῖον αὐτοῦ παῖδα. λέγει δὲ ὅτι, εἰ καὶ μή, ἡνίκα ἐνίκησας, τὸν ὕμνον σοι ἔγραψα, ὅμως νῦν ἀποδιδούς, μεγίστην εὐφροσύνην παράσχω σοι, καὶ τοιαύτην οἵαν παῖς παρέχει πατρὶ εἰς γῆρας αὐτῷ γεγονὼς ἐκ τῆς ἰδίας ἀλόχου. ἔστι δὲ ἡ ἀπόδοσις τῆς παραβολῆς εἰς τὸ, καὶ ὅταν, εἰ καὶ δοκεῖ ἀναρμόστως ἀποδοθῆναι. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· ὥσπερ ὀψίγονος παῖς ποθεινὸς τῷ πατρὶ, οὕτω καὶ τὸ ὕστερον δοθέν τινι ἐγκώμιον πρέπον ποιῆσαι. ὁ δὲ ἄλλως ἐξήνεγκεν. εὕροις δ' ἂν καὶ παρὰ λογοποιοῖς πολλὰ τοιαῦτα. R.

103. *Ἥκοντι*] Gl. Ms. γ. φθάσαντι.

105. *Φιλότατι*] Gl. γ. εἰς ἀγάπην.

106. *Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν*] διατί δὲ ὁ παῖς ποθεινός ἐστι γηρῶντι; ἐπειδὴ, φησὶν, ἡ περιουσία καὶ ὁ πλοῦτος ἄρχοντα καὶ δεσπότην ἑαυτοῦ λαχὼν ἀλλότριον τοῦ γένους καὶ ἔξωθέν τινα ἐπαχθέντα, λυπηρώτατός ἐστι τῷ ἀποθνήσκοντι. Ἄλλως. ἐν τῷ καθόλου λέγει, ἐπεὶ ο πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν, τὸν διαδεξάμενον, τῷ καταλιπόντι, ὅ ἐστι τῷ αποθνήσκοντι, στυγερώτατός ἐστι καὶ ἀλλότριος. διὰ δὲ τούτου σημαίνει, ὅτι, ἐάν τις ἔχῃ πλοῦτον ἄτεκνος ἀποθνήσκων, καὶ διαδόχῳ μὴ καταλίπῃ, ἐπώδυνος αὐτῷ γίνεται. Ἄλλως. τὸν μὴ κατὰ γένος διάδοχον ἔχοντα, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. ε, 158.)· „Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο." τὸ δὲ θνάσκοντι κοινῶς πρὸς αμφότερα, ἀλλότριον θνήσκοντι, καὶ στυγερώτατος. πάνυ γὰρ ἀλγοῦσιν οἱ τοῖς μὴ προσήκουσι διαδόχοις χρώμενοι. ὥσπερ οὖν, φησὶ, λυπηρόν ἐστι τῷ τελευτῶντι, ἀλλοτρίῳ τινὶ χρήσασθαι κληρονόμῳ, οὕτως ἀλγεινόν ἐστι, καὶ ὅταν κάλλιστα μὲν εἴη διαπεπραγμένος τὶς, ἄνευ δὲ ἐπαίνου καταλύσῃ τὸν βίον, ὦ Ἁγησίδαμε, κενῶς μοχθήσας, ὡς μηδὲ βραχύ τι τερπνὸν καὶ ηδὺ ἀποκερδᾶναι ἐκ τῶν πόνων. V.

Λαχὼν] Gl. γ. πεσὼν εἰς κληρονομίαν.

108. *Θνάσκοντι*] καταλιμπάνοντι τὸν πλοῦτον. Gl. γ.

109. *Καὶ ὅταν καλὰ μὲν ἔρξαις*] καὶ ὅταν τὶς, φησὶ, καλὰ μὲν ἐπιτελέσας ἔργα, δίχα καὶ χωρὶς ὕμνου ἀποθάνοι ἀκλεὴς, τῷ μόχθῳ βραχύ τι ἔδωκε τερπνὸν, τουτέστι, βραχύ τι ἐτέρφθη τῷ μόχθῳ, ὅσον παραχρῆμα. οὐκέτι γάρ τις αὐτοῦ τελευτήσαντος μέμνηται. V.

111. *Ἵκηται*] Gl. Ms. β. ἔλθῃ, ἀπέλθῃ.

112. *Τερπνὸν*] Gl. Ms. γ. εὐφραντόν.

113. *Τὶν δ' ἁδυεπής τε λύρα*] σοὶ οὖν, φησὶ, πᾶν εἶδος μουσικῆς ἀνεγείρει, ἄνω ποιεῖ, ἢ ἀναποικίλλει τὴν χάριν. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. γ, 126.)· „Πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους.“ καὶ παρέχει τὴν ἡδονὴν ἥ τε λύρα καὶ ὁ αὐλός. τὶν δὲ, ἀντὶ τοῦ σοὶ, Δωρικῶς. V.

Τὶν δ' ἁδυεπής τε λύρα, ἀντὶ τοῦ ἡδύφωνος, ἀναπάσσει, τουτέστιν, ἐπιπάσσει, ἐνστάζει, χάριν, ἀντὶ τοῦ, μέλος χάριεν, ἤγουν τὸ ἐπαγωγὸν ἔχον, καὶ τερπνος αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν· ἔχουσι δέ σοι, ἀντὶ τοῦ φέρουσι, παρέχουσιν, αἱ Πιερίδες, ἤτοι αἱ Μοῦσαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς, κλέος εὐρὺ, ἤγουν ἐπὶ πολὺν τόπον παραπεμπόμενον· ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος, ἤγουν συνεργῶν, συλλαμβανόμενος αὐταῖς ταῖς Μούσαις δηλονότι, σὺν σπουδῇ, ἀμφέπεσον, ἀντὶ τοῦ περιπτύσσομαι, τὸ περιᾳδόμενον καὶ εὐκλεὲς ἔθνος τῶν Λοκρῶν· καταβρέχων δὲ μέλιτι, ἀντὶ τοῦ κοσμῶν, ὕμνῳ ἡδεῖ τὴν πόλιν αὐτῶν τὴν καλῶς ἔχουσαν ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν· τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρχεστράτου, ἤγουν σὲ, ἤνεσα, ἀντὶ τοῦ ἐπαινῶ, ὃν εἶδον, ἀντὶ τοῦ ἔγνων, νικῶντα ἔργῳ τῆς ἰσχύος τῶν χειρῶν, τουτέστι πυγμῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ὅτε ἠγωνίζετο δηλονότι, κατὰ τὴν ἰδέαν τε, ἤγουν τὸ εἶδος, τὴν μορφὴν, καλὸν ὄντα, ἤτοι εὐειδῆ, ὥρᾳ τε ἤγουν ἀκμῇ ἡλικίας κεκραμένον, τουτέστι συνόντα, ἥτις, ἤγουν ἡ ὥρα, ἅμα τῇ Ἀφροδίτῃ ἄλαλκε τῷ Γανυμήδει, ἤγουν ἐβοήθησεν ἀποσοβήσασα τὸν ἀναιδῆ θάνατον, τουτέστι τὸν ἀκαιριον καὶ φθοροποιόν. ἀναιδὴς γὰρ οὗτος κυρίως, ἐπεὶ οὐδενὸς αἰδῶ φυλάττει. R.

114. *Ἀναπάσσει*] ἀναπέμπει, ἀναποικίλλει. V.

115. *Ἔχοντι δ' εὐρὺ κλέος*] αὔξουσι δέ σου τὸ κλέος αἱ Μοῦσαι καὶ οἱ λόγοι. ἀθάνατοι γὰρ οἱ διὰ τῶν λόγων ἔπαινοι. Ἄλλως. ἔχουσι δὲ αἱ Μοῦσαι μέγιστον κλέος τῶν νικησάντων. V.

117. *Ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος σπουδῇ*] καὶ αὐτὸς δὲ ἐγὼ ἐν τῇ σπουδῇ συνεφαπτόμενος τῶν Μουσῶν, συλλαμβανόμενος καὶ συνεργῶν, τρέφω σου τὸ κλέος καὶ αὔξω, εἴς τε τὸ τῶν λόγων ἐμαυτὸν ἐμβάλλων, καὶ ὡσανεὶ μέλιτι πιαίνων τὴν πόλιν καὶ ἡδέως διατίθημι ὑμνῶν. V.

Συνεφαπτόμενος] Gl. Ms. γ. συνακολουθῶν.

Σπουδᾷ] τῇ σπουδῇ τῶν Μουσῶν. V.

118. *Κλυτὸν*] Gl. Ms. γ. ἔνδοξον.

Ἀμφέπεσον] Gl. Ms. γ. κατήντησα.

Ἀμφέπεσον] ὥρμησα, αὐτῷ τῷ ποιήματι, καταβρέχων, τουτέστιν ὑμνῶν. V.

120. *Ἐρατὸν*] Gl. γ. ἐπιθυμητόν.

Τὸν εἶδον] ἀντὶ τοῦ ἔγνων. V.

121. *Κρατέοντα*] νικῶντα. V.

Χειρὸς ἀλκᾷ] ἀντὶ τοῦ πυκτικῇ. V.

122. *Κεῖνον κατὰ χρόνον*] τὴν βραδυτῆτα τοῦ ἐπινικίου καὶ νῦν ἐπιδείκνυται, καὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος, φησίν, ἀναλόγως συγκεκραμένον καὶ φαιδρυνόμενον τῇ τούτου ὥρᾳ, ἥτις ὥρα, φησί, ποτὲ τὸν ἀναιδῆ θάνατον ἀπεκώλυσε τοῦ Γανυμήδους ἅμα τῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ γὰρ δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὸ κάλλος ἀθάνατος ἐγένετο. Ὅμηρος (Iliad. υ, 234 sq.)·

Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη. V.

123. *Κεκραμένον*] Gl. γ. τεθραμμένον.

CARMEN XI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑνδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ ἑνδεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἕξ. Τὸ ά ἰαμβέλεγος, τῆς τελευταίας εἰς τὴν ἀρχὴν μετατεθείσης. Τὸ β' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ γ' τὸ αὐτὸ παρὰ τὸν τελευταῖον πόδα. Τὸ δ' μικτὸν ἐκ διμέτρου τροχαϊκοῦ καὶ ἡμίσεως ἔπους. Τὸ έ τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, (λῆγον) εἰς ἴαμβον, Πινδαρικῷ ἔθει. Τὸ ς' ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἢ ἰαμβέλεγος.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων δέκα. Τὸ ά ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β' δίμοιρον ἔπους. Τὸ γ' ἰαμβέλεγος παρὰ τὴν πρώτην συλλαβήν. Τὸ δ' τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ έ τὸ αὐτό. Τὸ ς' Εὐριπίδειον. Τὸ ζ' ἐγκωμιολογικὸν, ἐπιλαμβάνον. Τὸ ή χορίαμβος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ θ' Εὐριπίδειον. Τὸ ί τροχαϊκὸν δίμετρον.

Τῷ αὐτῷ τόκος.] Τόκος γέγραπται, ἐπειδὴ ἐν προσθήκης μέρει τελευταῖον γέγραφε, διδοὺς ὡς ἂν τόκον, διὰ τὸ μὴ παρὰ τὸν τῆς νίκης καιρὸν γεγραφέναι τὸν ἐπινίκιον, καθάπερ καὶ ἐπὶ δανεισμάτων τὸ προστιθέμενον ἐκτὸς τοῦ ἀρχαίου. Τόκος δὲ κέκληται παρὰ τὸ ἐπιτεέχθαι καὶ ἐπιγεγενῆσθαι τῷ ἀριθμῷ τοῦ δανείσματος.

1. Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα χρῆσις] ἔστι καιρὸς τοῖς ἀνθρώποις, φησὶν, ὅτε πλείστη χρεία γίνεται ἀνέμου, οἷον ἐπὶ τῶν πλεόντων μάλιστα συμβαίνει. ἔστι δὲ ὅτε καὶ οὐρανίων ὄμβρων τοῖς γηπόνοις χρεία, οὕτω δηλονότι καὶ τοῖς ἀθληταῖς ἐγκωμίων. V.

Ἔστι καιρὸς ὅτε ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις χρεία πλείστη ἀνέμων, ἔστι δὲ καιρὸς ὅτε ἐστὶ χρεία αὐτοῖς ὑδάτων οὐρανίων ὀμβρίων, τουτέστι τῶν ἐκ τῶν ὄμβρων, τῶν παίδων τῆς νεφέλης, ἤγουν, οἵτινες ὄμβροι παῖδές εἰσι τῆς νεφέλης. R.

4. *Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τὶς εὖ πράσσοι*] εἰ δέ τις, φησὶ, μὴ κατὰ κενὸν πονήσει, διὰ δὲ τῶν πόνων ἀθλήσας τοῦ ἀθλήματος τῆς νίκης τύχοι, τούτῳ προσδεῖται ὕμνων. οὗτοι γὰρ αὐτῷ ἀρχὴν ποιοῦνται τῶν ὕστερον πρὸς αὐτὸν καὶ περὶ αὐτοῦ ἐσομένων λόγων. ἐπειδὴ δὲ ἡδυτάτοις μέλεσιν ἐχρήσατο, μελιγάρυες ὕμνοι, φησὶ, τῶν ὑστέρων λόγων ἀρχαί εἰσι. δι᾽ αὐτοὺς γὰρ καὶ οἱ ὕστεροι μνημονεύονται τῶν προγενεστέρων, ἢ, ταῖς ἀρεταῖς οἱ ὕμνοι συνηρμοσμένοι εἰσὶ τῶν ὑμνουμένων. Ἄλλως. εἰ δέ τις πονήσας εὖ πράσσοι καὶ νικήσοι, τούτῳ οἱ ἡδεῖς ὕμνοι οὗτοι τῶν ἐς ὕστερον ἐπαίνων ἀρχὴ γίνονται καὶ πρόφασις, ἀντὶ τοῦ, οἱ ὕμνοι οὗτοι αἴτιοι γίνονται τοῦ καὶ αὖθις μνημονεύεσθαι τοῦ νικηφόρου τὰ κατορθώματα, τῶν ὕστερον μετὰ ταῦτα λόγων, ἤτοι ἐπαίνων ∡ μελλόντων λέγεσθαι, τοῦ ὕμνου τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν πρόφασιν διδόντος. V.

Εἰ δέ τις εὖ πράσσοι, ἤγουν εὐτυχοίη, νικῴη μετὰ κόπων. οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι τέλλεται, ἀντὶ τοῦ τέλλονται, ἤγουν γίνονται αὐτῷ ἀρχαὶ, τουτέστι ῥίζαι, αἰτίαι τῶν ὑστέρων λόγων, ἤτοι φημῶν, τουτέστι τοῦ ἐπικρατῆσαι ὕστερον τὴν φήμην τῆς νίκης, καὶ πιστὸν ὅρκιον, ἤγουν, καὶ βεβαία ἀσφάλεια γίνονται οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι τοῖς μεγάλοις κατορθώμασιν αὐτοῦ. οὗτος δὲ ὁ ἔπαινος ὁ δι᾽ ἐμμελῶν ποιημάτων δηλονότι, ἀφθόνητος, ἤγουν ἄπειρος τῶν κακῶν τοῦ φθόνου, τουτέστιν ἀκαταπόνητος ἢ ἀδιάβλητος ἀνάκειται, ἀντὶ τοῦ διαμένει τοῖς Ὀλυμπιονίκαις. Ἐπειδὴ διπλοῦν ἔφη τὸν ὕμνον γίνεσθαι τοῖς νικηταῖς, τὸν μὲν ἐγγράφως ἀπὸ τῶν ποιητῶν, τὸν δὲ ἀπὸ φήμης τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο τούτῳ τῷ προοιμίῳ ἐχρήσατο τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὄμβρων. παρεικάζει δὲ τὴν μὲν τῶν ἄλλων φήμην ἀνέμοις, ὡς ἀστάτοις (τοιαύτη γὰρ ἡ φήμη ἀνυπόστατος), τὸν δὲ ἔγγραφον ὕμνον ὄμβρῳ, οὐ μόνον ὡς τὴν γῆν πιαίνοντι καὶ

θάλλειν ποιοῦντι τὰ σπέρματα, ἀλλὰ καὶ ὡς στασίμῳ, καὶ ἐπὶ πλεῖστον καιρὸν διαμένοντι. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ ὕμνος. θάλλειν γὰρ ποιεῖ τὸν ὑμνούμενον καὶ εἰς μακροὺς διαμένειν χρόνους. R.

Μελιγάρυες] Gl. Ms. γλυκύφωνοι.

5. *Ὑστέρων*] Gl. Ms. γ. μεγίστων.

Τέλλεται] σημείωσαι ἐνταῦθα τὸ τέλλεται. οὐδεὶς γὰρ οὔτε τῶν προγενεστέρων, οὔτε τῶν ἔπειτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι, τῷ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο, ὥσπερ οὗτος. ἡμεῖς δὲ, εἰ καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ταυτηνὶ τὴν παρανομίαν οὗτος ἐποίει, εἴποιμεν ἂν, πρὸς τὸ πιστὸν ὅρκιον ἀποδεδόσθαι τὸ τέλλεται, οὕτως· οἱ μελιγάρυες ὕμνοι, ἀρχαὶ καὶ προφάσεις τῶν ὑστέρων ὑπὲρ αὐτοῦ λόγων, καὶ πιστὸν ὅρκιον τέλλεται ταῖς μεγάλαις αὐτοῦ ἀρεταῖς. R.

6. *Καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς*] ἀντὶ τοῦ, οἱ ὕμνοι. οὐ γὰρ ἀπολείπουσιν αὐτοὺς παρόντες, ἀλλ' ἀεὶ μνείαν αὐτοῖς πορίζουσι. καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι ἀλλότριος τῶν διὰ φθόνον ἐπιβουλευόντων ὁ ὕμνος ἐστίν. εἰκόνας μὲν γὰρ καὶ ἀγάλματα καθέλοι ἄν τις διὰ φθόνον, ὕμνον δὲ ῥηθέντα οὐκ ἄν τις ἀφανίσοι. V.

7. *Ἀφθόνητος*] Gl. Ms. γ. πολυφθόνητος.

8. *Οὗτος ἄγκειται*] ἤγουν ὁ διὰ ὕμνων αἶνος. καὶ γὰρ οἱ τοῖς νικηφόροις παρὰ τῶν ἄλλων ἀνιστάμενοι ἀνδριάντες, ἢ ὑπὸ χρόνου, ἢ ὑπὸ βασκάνων τινῶν καθαιροῦνται· ὁ δὲ διὰ λόγων ὕμνος, ἔς τ' ἂν ἄνθρωποι ωσιν, ἀθάνατος μένει. R.

Τὰ μὲν ἁμετέρα γλῶσσα] ταῦτα οὖν τὰ κατορθώματα καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ νενικηκότων καὶ ἡ ἡμετέρα γλῶσσα καὶ Μοῦσα περιέπειν καὶ ἀνυμνεῖν βούλεται. V.

Τὰ μὲν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μὲν, ἤγουν τὸ τῶν ὕμνων, ἡ ἐμὴ γλῶσσα ἐθέλει ποιμαίνειν, ἀντὶ τοῦ διοικεῖν, οἰκονομεῖν. ἐκ βοηθείας δὲ θεοῦ πᾶς ἀνὴρ ἀνθεῖ ἐσαεὶ, ἀντὶ τοῦ λαμπρός ἐστιν, εὐδοκιμεῖ ἐπὶ σοφαῖς διανοίαις. γίνωσκε νῦν,

ὦ Ἀγησίδαμε, παῖ τοῦ Ἀρχεστράτου, ὅτι ἕνεκα τῆς σῆς πυγμαχίας, τουτέστι τοῦ ἀγῶνος τῆς πυγμῆς, ἣν σὺ ἠγωνίσω, ὑμνήσω κόσμον ἀντὶ τοῦ ὕμνον ἡδυμελῆ, τουτέστιν ἐξ ἡδέων μελῶν συγκείμενον, ἐπὶ τῷ στεφάνῳ τῆς ἐλαίας τῆς χρυσῆς, ἀντὶ τοῦ τῆς τιμίας, τῆς καλλίστης, ἀλέγων, ἤγουν ἐν φροντίδι ποιούμενος, τουτέστιν ὑμνῶν τὴν γενεὰν τῶν Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων. R.

10. Ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ] κατὰ δὲ βούλησιν δαιμονίου ἴσως καὶ αὐτῷ τῷ τρόπῳ σοφὸς διαπαντὸς ἀνθεῖ ταῖς γνώμαις. ἀπὸ γὰρ θείας μοίρας μουσικός τις καὶ ἔξοχος λάμπει, ὁμοίως ὥσπερ καὶ σὺ νενίκηκας. τοῦτο δὲ πρὸς τὰ ἴδια ἐγκώμια κατασκευάζει, λέγων ἑαυτὸν διὰ παντὸς σοφῶς φράζειν. V.

Θεοῦ] Gl. γ. δυνάμεως.

11. Ἴσθι νῦν Ἀρχεστράτου παῖ] ἴσθι δὴ οὖν καὶ γίνωσκε, ὦ Ἀγησίδαμε, ὅτι τῆς σῆς πυγμῆς ἕνεκεν τὸν κόσμον τὸν διὰ τοῦ στεφάνου κελαδήσω. λέγει δὲ τὸν ὕμνον ἀναβοήσω τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας. V.

13. Κόσμον] Gl. γ. ᾠδήν.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ] τὸν ὕμνον λέγει. παρεῖται δέ τι εἰς τὸ τοῦ λόγου πλῆρες. πληρωθείη δ' ἂν οὕτω· χρυσέας ἐλαίας σὲ κόσμον δεχόμενον κελαδήσω, τοὺς Ἐπιζεφυρίους φροντίδος ἀξιῶν Λοκροὺς διὰ σέ. γένη γὰρ Λοκρῶν εἰσὶ τρία, Ἐπιζεφύριοι, Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι· τούτων οἱ μὲν Ἐπιζεφύριοί εἰσι Λοκροὶ ἐν Ἰταλίᾳ, οἱ δὲ Ὀζόλαι πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι πρὸς Εὐβοίᾳ, ὅθεν ὁ Ὀϊλέως Αἴας. V.

15. Ἀλέγων] Gl. Ms. β. φροντίζων. γ. φημίζων.

16. Ἔνθα συγκωμάξατε] ἐν ταύτῃ τῇ Λοκρίδι τῶν Ἐπιζεφυρίων συγκωμάσατε καὶ συγχορεύσατε, ὦ Μοῦσαι· ἐγγυήσομαι δὲ, ἀφίξεσθαι ὑμᾶς πρὸς στρατὸν μὴ ἄξενον ἤτοι κακόξενον, μήτε καλῶν ἄπειρον, ἀλλὰ πάντων καλῶν πεπειραμένον. V.

Ἔνθα, ἤγουν ἐν τοῖς Λοκροῖς, ὦ Μοῦσαι, συγκωμάσατε, τουτέστιν ὁμοῦ χορεύουσαι ὑμνήσατε, ἀπελθοῦσαι δηλονότι

ἐκεῖσε. Ἐγγυήσομαι, ἤτοι βεβαιώσομαι, μὴ εἰς στρατὸν φυγόξενον, ἤγουν διώκοντα τοὺς ξένους, τουτέστιν ἄξενον, αὐτὸν τὸν τῶν Λοκρῶν δηλονότι, ἀφίξεσθαι, ἤγουν παραγενήσεσθαι, ἀπελεύσεσθαι ὑμᾶς, μηδὲ ἀπείρατον, ἤτοι ἀδόκιμον, ἀμέτοχον καλῶν, ἔργων δηλονότι· εἰς ἀκρόσοφον δὲ. τουτέστιν ἄκρως σοφὸν, στρατὸν βεβαιῶ ἀπελθεῖν ὑμᾶς, καὶ αἰχμητὴν, ἤγουν αἰχμὴν εἰδότα μεταχειρίζεσθαι, ἤγουν πολεμιστήν. τὸ γὰρ ἐμφυὲς ἦθος, τὸν ἔμφυτον τρόπον, ἤτοι τὸν φυσικὸν, οὔτε ἡ ἀλώπηξ η αἴθων, ἤγουν ἡ διάπυρος, ἡ τοὺς τρόπους δραστηρία, οὔτε οἱ λέοντες οἱ μεγαλόηχοι, διαλλάξαιντο, ἤγουν διαλλάξουσι, μεταβαλοῦσιν. R.

Ἀποροῦσιν ἐνταῦθα, πῶς πρὸς τὸ φυγόξειον καὶ τὸ ἀπείρατον στερήσεις ἔθηκεν, εἰς δὲ τὸ ἀκρόσοφον καὶ τὸ αἰχμητὰν οὔ. καὶ φαμὲν, ὅτι ὃν τρόπον ἔχει τὸ, οὔτε τόδε καὶ τόδε, οὕτω καὶ ἐνταῦθα· ἐγγυάσομαι καὶ ὑποσχεθῶ ἀφίξεσθαι καὶ ἐλθεῖν ὑμᾶς εἰς στρατὸν μὲν, καὶ αὐτὸν, τὸν τῶν Λοκρῶν, οὐκ εἰς φυγόξειον, οὐδὲ καλῶν ἀπείρατον, εἰς ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχμητήν. R.

17. *Φυγόξενον*] Gl. Ms. β. ἄφιλον. γ. μισόξενον.

Φυγόξενον] φυγαδεύοντα τοὺς ξένους, κακόξενον. V.

19. *Ἀκρόσοφον*] τὸν ἐπ' ἄκρον ἰόντα σοφίας. V.

Τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ] τὸ γὰρ ἦθος τὸ ἐκ τῆς φύσεως οὐκ ἂν μεταβάλοι οὔτε ἡ δολία ἀλώπηξ, οὔτε οἱ φοβεροὶ λέοντες. τοῦτο δὲ ὡς φύσει ὄντας αὐτοὺς πρὸς ἀρετὴν ἐπιτηδείους, καὶ οὐχ οἷόν τε μεταβληθῆναι. διὰ τοῦτο οὖν, φησὶ, καὶ ἐγγυῶμαι αὐτούς. Ἄλλως. τούτοις ὑπακουστέον, ὅτι οὐδὲ οἱ Λοκροὶ τὸ συγγενικὸν μετέβαλον, ἀλλ' ὡς ἀπ' ἀρχῆς αἰχμηταὶ τῶν προδεδηλωμένων ἀρετῶν μετέχοντες ἐκ φύσεως. ὥσπερ οὖν ὁ λέων οὐ μεταβάλλει τὸ γενναῖον, οὔτε ἡ ἀλώπηξ το σοφὸν, οὕτως οὐδὲ οἱ Λοκροὶ τὸ ἔμφυτον ἦθος μεταβάλλονται. V.

20. *Αἴθων*] Gl. Ms. β. καυστική. γ. κοκκίνη.

Αἴθων ἀλώπηξ] διάπυρος, δολία τῇ διανοίᾳ, ἢ αἴθων, παρόσον λαμπουρὶς καλεῖται. V.

21. *Ἐρίβρομοι*] Gl. Ms. γ. μεγαλόφωνοι.

CARMEN XII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δωδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ δωδεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων θ'. Τὸ ά ἰαμβέλεγος, λειπούσης τῆς πρώτης συλλαβῆς, ἢ τοῦ τέλους μετακειμένου ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Τὸ β' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ (Hephaest. p. 19.), Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδασάμην. Τὸ έ Πινδαρικὸν ἐκ Στησιχόρου, τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς' ἰαμβέλεγος, τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μετακειμένου. Τὸ ζ' Εὐριπίδειον. Τὸ ή προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ θ' Εὐριπίδειον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ί. Τὸ ά ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' Εὐριπίδειον. Τὸ δ' ἀναπαιστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ έ προσοδιακὸν δίμετρον καὶ συλλαβή. Τὸ ς' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' ἰαμβέλεγος, τῆς πρώτης ἀφῃρημένης, ἢ τοῦ τέλους μετακειμένου. Τὸ ή Πινδαρικὸν ἀπὸ Στησιχόρου. Τὸ θ' Στησιχόρειον. Τὸ ί τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἐργοτέλει Ἱμεραίῳ.] Ἐργοτέλης Κρὴς μὲν ἦν τῷ γένει, πόλεως Κνωσσοῦ, ὃς ἠγωνίσατο ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα, καὶ τὴν ἑξῆς Πυθιάδα εἰκοστὴν ἐννάτην. στασιαζομένης τῆς πόλεως φυγὰς εἰς Ἱμέραν πόλιν Σικελιωτικὴν ἀπῆλθε, καὶ καταλαβὼν τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα στασιαζόμενα πρὸς Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος, ἐκδεξάμενος εἰρήνην,

ἐνίκησε. διὸ πρὸς τὴν εἰρήνην ἀποτείνεται ἐν τῷ προοιμίῳ, ὡς αἰτίαν γενομένην τῷ νικηφόρῳ τῆς νίκης. Ἱμέραν δὲ νῦν τὴν πόλιν αὐτὴν λέγει. ἔστι δὲ καὶ ποταμός. ἐκ ταύτης δὲ τῆς Ἱμέρας καὶ Στησίχορος ὁ μελοποιός. ἦν δὲ ὁ Ἐργοτέλης υἱὸς Φιλάνορος, καὶ ἐπολιτογραφήθη ἐνταῦθα.

1. *Λίσσομαι*] Gl. Ms. γ. παρακαλῶ.

Λίσσομαι παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου] τὴν Εἰρήνην Ἐλευθερίου Διὸς ὑποτίθεται θυγατέρα διὰ τὴν ἐνοῦσαν τοῖς εἰρηνεύουσιν ἐλευθερίαν. ἔστι δὲ ὡς τὸ (Hom. Iliad. α, 37.) „Χρύσην ἀμφιβέβηκας." ἱκετεύω οὖν σε, ὦ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου παῖ, Τύχα, σώτειρα, σώζουσα, περὶ τῆς μεγαλοσθενοῦς πόλεως, τῆς Ἱμέρας καλουμένης. ἔστι δὲ Ἱμέρα πόλις Σικελίας. Ἀμφιπόλει (sic) δὲ, περιπόλει, σῶζε. εὔχεται δὲ μὴ ὑποταγῆναι τὴν Ἱμέραν μηδενί. V.

Ὦ τύχη σώζουσα τοὺς ἀνθρώπους, ἤγουν φυλάττουσα, περιέπουσα, θύγατερ τοῦ Διὸς ἐλευθερίου, τουτέστι τοῦ ἐφόρου τῆς ἐλευθερίας. Διὸς δὲ ἐλευθερίου θυγατέρα λέγει, ἐπεὶ ἐδόξαζον αὐτὴν ὑψοῦν τε καὶ ἀπαλλάττειν δουλείας καὶ φυλάττειν τῶν ἐλευθέρων τὴν ἐλευθερίαν. Λίσσομαι, ἤγουν ἱκετεύω, ἀμφὶ τῇ Ἱμέρᾳ τῇ πόλει, ἀντὶ τοῦ, περὶ τῆς Ἱμέρας, τῆς πόλεως, τῆς εὐρυσθενοῦς, τουτέστι τῆς πολλὴν ἐχούσης δύναμιν. ἢ οὕτως· ἱκετεύω, ἀμφιπόλει, ἤγουν περιπόλει, περίεπε, ἐπισκοπῆς ἀξιοῦ τὴν Ἱμέραν, τὴν πόλιν τὴν πολλὴν ἔχουσαν δύναμιν. ὑπὸ σοῦ γὰρ κυβερνῶνται ἐν τῇ θαλάσσῃ αἱ ταχεῖαι νῆες καὶ ἐν τῇ χέρσῳ, ἀντὶ τοῦ τῇ γῇ, οἱ πόλεμοι οἱ λαιψηροὶ, ἤγουν οἱ σφοδροὶ τὴν ὁρμὴν καὶ δραστήριοι· ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται καὶ αἱ ἀγοραὶ αἱ βουληφόροι, τουτέστιν οἱ τόποι, ἔνθα αἱ βουλαὶ δίδονται, ἤτοι τὰ βουλευτήρια. R.

4. *Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ*] διὰ σὲ γὰρ, φησὶ, καὶ νῆες ἐν τῇ θαλάσσῃ ἰθύνονται. V.

5. *Λαιψηροί τε πόλεμοι*] τουτέστι κοῦφοι καὶ ἀνόητοι, διὰ τὸ ἀνοήτως ποιεῖν ὁρμᾶν τοὺς μαχομένους ἐν τῷ πολέμῳ, ἤτοι ὅτι ὀξέως ἡ ὀργὴ ἀνθρώπων διατίσταται, ἐξ ἧς ὁ πόλεμος. ψευδῆ δὲ μεταμώνια εἶπεν, ἀντὶ τοῦ με-

τέωρα καὶ αἰρόμενα. Τὸ δὲ τέμνουσαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νηῶν εἴληπται. διὰ τὴν Τύχην οὖν φησι καὶ τὰς ἐν ἀνθρώποις ἐλπίδας ἐκκλείεσθαι. (?) διὰ σὲ οὖν, ὦ Τύχη, πάντα γίνονται. αἱ γοῦν τῶν ἀνθρώπων ἐλπίδες πολλάκις ἀντιστρόφῳ τῇ προσδοκίᾳ χρησάμεναι μάτην διεξῆλθον καὶ περιττῶς ἠλπίσθησαν. V.

Εἰ μὲν ἄρθρον πρὸς τὸ λαιψηροὶ λάβῃς ἔξωθεν, οὕτως ἐρεῖς· ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται ἐν τῇ χέρσῳ οἱ λαιψηροὶ πόλεμοι, ἤγουν οἱ λαιψηρῶς καὶ κούφως καὶ ἀνοήτως τοῖς ἀνθρώποις γινόμενοι, ἢ οἱ λαιψηρῶν καὶ ταχυτάτων καὶ σπουδαίων ἀνθρώπων δεόμενοι. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου, οὕτως· ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται ἐν τῇ χέρσῳ οἱ πόλεμοι· ποταποί; λαιψηροὶ καὶ ταχεῖς· ἤγουν ταχέως παύονται. οὕτω δὲ ἐρεῖς καὶ τὸ βουλαφόροι, καὶ χωρὶς ἄρθρου καὶ μετὰ ἄρθρου. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ εἰρήνης ὑπὸ τύχης γινομένης βουλευτήρια καὶ δικαστήριά ἐστιν. R.

Λεψεροὶ (sic)] Gl. γ. μεγάλοι.

6. *Αἵ γε μὴν ἀνδρῶν*] αἵ γε μὴν ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων κυλίνδονται, ἤγουν ἐν τῇ συστροφῇ τοῦ χρόνου συμφέρονται, τέμνουσαι, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζουσαι, λογιζόμεναι πολλὰ ἄνω ἔσεσθαι, τὰ δὲ δὴ κάτω. ψευδῆ μεταμώνια, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ψευδῶς, ματαίως. σύμβολον δὲ, ἤγουν σημεῖον προγνωστικὸν, ἀσφαλὲς οὔπω τὶς κατενόησεν ἀπὸ τοῦ θεοῦ περὶ τῆς ἐσομένης πράξεως, ἤγουν τύχης. τῶν δὲ μελλόντων, ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ, ἤγουν αἱ γνώσεις τῶν μελλόντων, τετύφλωνται, ἀντὶ τοῦ, ἀφανεῖς, ἄδηλοί εἰσιν. Αἱ δὲ ἐλπίδες κυλίνδονται καὶ δίκην τροχοῦ περιφέρονται, τέμνοισαι καὶ ποιοῦσαι πολλὰ τῶν ἀνδρῶν ἄνω, τὰ δὲ καὶ, ἄλλα δὲ, κάτω, ψευδῆ μεταμώνια καὶ μάταια, τουτέστιν ἕτερά τις ἐλπίζει, καὶ ἑτεράττα ἀποβαίνει. ἔστι δὲ τὸ ψευδῆ καὶ τὸ μεταμώνια ἑρμηνεία τοῦ ἄνω καὶ κάτω. καὶ γὰρ ἡ τοιαύτη ἀνατροπὴ ψευδεῖς τοὺς ἐλπίζοντας τίθησιν· ἢ τὸ ἐλπίδες πρὸς το ἀνδρῶν συναπτέον. R.

10. *Σύμβολον δ' οὔπω τὶς ἐπιχθονίων πιστὸν*] τοιγαροῦν, φησὶν, οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων τεκμήριον ἢ σημεῖον

δυνάμενον πιστώσασθαι περὶ τῶν ἐλπιζομένων πράξεων εὕρατο παρὰ θεοῦ, ὅτι πάντως ἐκβήσεται κατὰ τόνδε τὸν τρόπον, ὡρισμένως. Ἄλλως. οὐδεὶς ἀνθρώπων πράξεως, μελλούσης ἔσεσθαι, πιστὸν εὗρε παρὰ θεῶν σημεῖον. Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας, τουτέστι κληδόνας καὶ πταρμοὺς, ἢ φωνὰς, ἢ φήμας, ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι· ὡς Ἀρχίλοχος· „Μετέρχομαί σε, σύμβολον ποιουμένη." (G. ποιούμενος.) χρήσασθαι δὲ αὐτοῖς πρώτην Δήμητραν. V.

Ἐπιχθονίων] Gl. Mss. β. γ. ἐπιγείων.

14. Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσε] καὶ γὰρ τοῖς ἕτερα τῆς γνώμης προσδοκῶσι τὰ ἐναντία συνέβη. τὸ δὲ ἔπεσεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κύβων. οἱ μὲν γὰρ τὰ ἐναντία, ἢ ὡς προσεδόκησαν καὶ μετεῖχον τέρψεως, εὕραντο, οἱ δὲ, χαλεπαῖς καὶ δειναῖς πραγμάτων ζάλαις περιτυχόντες, μέγιστον ἀγαθὸν αἰφνιδίως μετηλλάξαντο τοῦ προσδοκουμένου κακοῦ. πάντων δὲ τῶν προειρημένων ὁ σκοπὸς τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸν Ἐργοτέλη ἔχει· ἐπειδὴ προσδοκήσας ἐκ τοῦ κατὰ Κρήτην πολέμου καὶ τῆς φυγῆς ἀδέξια τὰ μέλλοντα, δι' εὐτυχίαν πολλὴν ὕστερον δόξαν ἐκτήσατο. V.

Πολλὰ δὲ ἔπεσεν, ἀντὶ τοῦ ἐπέβη, τοῖς ἀνθρώποις παρὰ προσδοκίαν, ἔμπαλιν δὴ τέρψεως, ἤγουν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς παρούσης αὐτοῖς τέρψεως. οἱ δὲ ἀλγειναῖς ταραχαῖς ἀντικύρσαντες, ἤτοι ἐντυχόντες, ἐν μικρῷ χρόνῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν βραχεῖ, εἰς πολὺ ἀγαθὸν ἀπὸ πήματος, ἤτοι ἀπὸ κακοπαθείας, ἀπὸ βλάβης, πεδάμειψαν, ἀντὶ τοῦ μετήμειψαν, ἤτοι μετέπεσον. R.

Ἄλλως. Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος] τουτέστι τὰ ἐναντία τῇ τέρψει, ἤτοι τὰ ἀηδῆ. ἔνιοι δὲ ἐν ζάλῃ καὶ χειμῶσι πραγμάτων γενόμενοι, ἐν μικρῷ χρόνῳ μετήμειψαν καὶ μετήλλαξαν εἰς βαθὺ καὶ μέγα ἀγαθὸν παραγενόμενοι. V.

15. Τέρψιος] Gl. γ. χαρᾶς. β. εὐφροσύνας.

16. Ἀντικύρσαντες] Gl. Ms. β. ἐμπεσόντες.

17. Πήματος ἐν μικρῷ] λείπει δὲ ἡ ἀντὶ, ἵν' ᾖ ἀντὶ πήματος· τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸν Ἐργοτέλην. καὶ γὰρ οὗτος

ἐκ πημάτων τῶν περὶ τὴν ἀπόπτωσιν, ἀγαθὸν ἔσχε, τὴν νίκην. V.

19. Υἱὲ Φιλάνορος] ὦ υἱὲ τοῦ Φιλάνορος Ἐργότελες, ὄντως δὴ καὶ ἡ σὴ τιμὴ τῆς ταχυτῆτος τῶν σῶν ποδῶν ἄδοξος ἂν κατεφυλλοῤῥόησεν, ἤγουν κατεμαράνθη παρὰ τῇ οἰκίᾳ τῇ συγγόνῳ, ἀντὶ τοῦ συγγενικῇ, πατρικῇ, καθὰ ἀλέκτωρ ἔνδον, ἐν τῷ οἴκῳ, τὰς μάχας ποιούμενος, ἀφανής ἐστι δηλονότι, εἰ μὴ ἡ μάχη ἡ ἀντιάνειρα, τουτέστιν ἡ ἐξ ἐναντιώσεως τῶν ἀνδρῶν γινομένη, ἐστέρησέ σε τῆς πατρίδος τῆς σῆς τῆς Κνωσίας, ἀντὶ τοῦ τῆς Κνωσοῦ, τὸ κτητικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ. R.

20. Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ] τὸν ἀλέκτορα παρείληφε διὰ τὸ κατοικιδίους ποιεῖσθαι τὰς μάχας τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ μηδὲν λόγου ἄξιον δρᾷν δημοσίᾳ. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι εἰ μὴ ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος, οὐκ ἂν ἐστεφανώθη. — Ἄλλως. τί οὖν, φησὶν, ὦ τοῦ Φιλάνορος υἱὲ, Ἐργότελες; καὶ ἡ σὴ τιμὴ ἀκλεὴς ἂν ἐγένετο, καὶ ἀπεμαράνθη ἂν, καὶ ἀπώλετο ἡ τῆς ὀξύτητός σου τῶν ποδῶν δόξα, εἴπερ ἐν τῇ τῶν προγόνων σου ἑστίᾳ παρέμεινας, ἐκεῖ μόνον ἀγωνιζόμενος, ὡσεί τις ἀλέκτωρ ἐνοικίδιος τοῖς ἔνδον ὁρῶσι μαχόμενος, καὶ μὴ ἡ γεγενημένη μετάστασις καὶ ὁ πόλεμος ὁ ἐν τῇ πατρίδι σου, τῇ Κνωσσῷ, στερήσας σε ἣν τῶν οἰκείων καὶ ποιήσας ἀναχωρῆσαί σε τῆς πατρίδος, ὥστε δυνηθῆναι τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀγῶνα νικᾷν. V.

21. Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ] ἐν τῇ Κρήτῃ, κατοικίδιον ἂν ἔσχε τὴν ἀρετήν. συγγόνῳ, ἐν τῇ συγγενικῇ, τῇ ἀπὸ προγόνων· Κνώσσιος γὰρ ἦν. λέγει δὲ, ὅτι καὶ τὸ δόξαν κακῶς γεγενῆσθαι, τὸ τῆς φυγῆς δηλονότι, τοῦτο αὐτῷ ἀγαθὸν προέβη. V.

25. Νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος] ἐκ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας φησὶ τῆς κατὰ τὴν φυγὴν στεφθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐν Πυθίᾳ καὶ ἐν Ἰσθμῷ, τὰ θερμὰ ὕδατα τῶν Νυμφῶν ἐν τῇ Ἱμέρᾳ ὑψοῖς καὶ ἐπαίρεις τῇ δόξῃ. Ἄλλως. τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἱμέρας πό-

λεως, λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι εἰς ἀπόλαυσιν Ἡρακλεῖ, ἡνίκα ἐκεῖ ἐφάνη· τινὲς δὲ Νύμφας, καθὼς καὶ Πίνδαρος, ἵνα ἀπολούσηται, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς ἀπελαύνων παρεγένετο. λείπεται δὲ λέγειν ἀπὸ μέρους αὐτὴν τὴν πόλιν. τόπος γὰρ ἐν αὐτῇ τὰ θερμὰ λουτρά. V.

Νῦν δὲ, ὦ Ἐργότελες, τούτου γενομένου, ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος, ἤγουν νικήσας, καὶ δὶς ἐν Πυθῶνι νικήσας, καὶ ἐν τῷ Ἰσθμῷ, τὰ θερμὰ λουτρὰ τῶν Νυμφῶν τὰ ἐν τῇ Ἱμέρᾳ τῇ πόλει, βαστάζεις, ἤγουν ὑψοῖς, μεγαλύνεις, ὁμιλῶν, τουτέστιν οἰκῶν, ἀναστρεφόμενος παρ' αὐτῇ, τῇ Ἱμέρᾳ δηλονότι, ὥσπερ εἰ ἀνεστρέφου παρὰ τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἤγουν, τῇ πατρίδι σου, τῇ Κνωσσῷ. Ὅτε Ἡρακλῆς λαβὼν τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐπανήει, ἐν Σικελίᾳ αὐτῷ θερμὰ ὕδατα ἐκ τῆς γῆς ἀναδεδόσθαι Ἀθηνᾶ παρεσκεύασεν, ἵνα λουτροῖς αὐτοῖς χρήσαιτο πλεῖστα καμὼν περὶ τὴν ὁδόν. λέγει οὖν τὸ θερμὰ λουτρὰ Νυμφᾶν, ἤτοι τὴν Ἱμέραν πόλιν, (συνεκδοχικῶς) ἀπὸ μέρους. R.

28. *Παρ' οἰκείαις ἀρούραις*] ὡς ἐν ἰδίᾳ γῇ παροικῶν, καὶ οὐδενὸς τῶν ἔξωθεν ἐπιδεόμενος. V.

CARMEN XIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρισκαιδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ τρισκαιδεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιά. Τὸ ά ἀντισπαστικὸν, τρίμετρον, καταληκτικὸν ἀπὸ πρώτου ποδὸς ἀδιαφόρου καὶ τροχαίου. ὁ τρίτος ποὺς παρηνομήθη. ὁ γὰρ ἀντίσπαστος ἀπὸ β' τροχαίου, ὅπερ πάσχει κατὰ μέσον. (G. μέρος.) Τὸ β' Φερεκράτειον. Τὸ γ' ἴαμβος τρίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ β' ποὺς ἁπανταχοῦ τρίβραχυς· ὁ δ' ἄτακτος· σπονδεῖος γὰρ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς μελοποιοῖς. Τὸ δ' ἴαμβος τρίμετρος βραχυκατάληκτος. Τὸ έ διπλῆ περίοδος, καὶ διπλοῦς ἴαμβος ἀρχόμενος. Τὸ ς' ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἀπὸ ἰαμβικοῦ, καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας τῆς οἰκείας. Τὸ ζ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ή ἐπιχοριαμβικὸν, ἀπὸ διποδίας τροχαϊκῆς καὶ χοριάμβου, τῆς χοριαμβικῆς (τελευταίας) καὶ βραχείας οὔσης διὰ τὴν κατάληξιν. Τὸ θ' προσοδιακὸν ἢ ἀναπαιστικόν. Τὸ ί Εὐριπίδειον. αἱ δὲ ἀποδόσεις, ἐπεὶ ὁμοιοσύλλαβοί εἰσιν Ἰωνικαὶ ἀπ' ἐλάσσονος. Τὸ ιά ἢ ἐπιχορίαμβος, ἢ τροχαῖος ἐπίτριτος.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς καὶ αὐτὴ κώλων ιά. Τὸ ά προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τῆς μοι βραχείας οὔσης. Τὸ β' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ γ' τὸ αὐτό. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ ή τῆς στροφῆς. Τὸ έ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς' Εὐριπίδειον. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ή δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ' ἐπιωνικὸν ἄτακτον. ὁ γὰρ β' ἴαμβος σπονδεῖός ἐστιν, εἶτα ἥμισυ συζυγίας. γίνεται δὲ ἐπὶ τοῖς ἐπιωνικοῖς ἡ ἀταξία, ὡς ἐν τῷ· Ὦ καλλίστη πόλι πασῶν, ὁπόσας Κλέων ἐφορᾷ (Hephaest. p. 60.). Τὸ ί Εὐριπίδειον. Τὸ ιά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

1. *Τρισολυμπιονίκαν*] παρ' ὅσον τρεῖς νίκας αὐτοῖς συμβέβηκε γενέσθαι, τῷ μὲν παιδὶ δύο κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πεντάθλῳ τε καὶ σταδίῳ ἀγωνισαμένῳ· τῷ δὲ πατρὶ Θεσσαλῷ τοὔνομα πρῶτον ἐν τῇ ξθ' Ὀλυμπιάδι. τὸν τρισολυμπιονίκην οἶκον ἐπαινῶν, τὸν πρᾶον μὲν πρὸς πολίτας, φιλόξενον δὲ πρὸς τοὺς ξένους, εἰς γνῶσιν ἄξω, καὶ ὑμνήσω διὰ τούτων καὶ τὴν εὐδαίμονα Κόρινθον, τὴν τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος οὖσαν προπύλαιον καὶ οἰκητήριον, ἥτις ἀγλαοὺς κούρους καὶ ἄνδρας ἔχει. ἀγλαόκουρον γὰρ τὴν εὔανδρον λέγει. πρόθυρον τοίνυν καὶ θύραν εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον, διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμὸν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις. Βακχυλίδης (Vrsin. Fragm. Lyr. p. 203. 346.)· „Ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι." ἢ οὕτως· ἐπεὶ ἀρχὴ μὲν τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Πελοπόννησον πορευομένοις, ἐσχάτη δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

Τρισολυμπιονίκαν λέγει τὸν τοῦ Ξενοφῶντος οἶκον, ἐπειδὴ αὐτῷ μὲν τῷ Ξενοφῶντι δύο Ὀλυμπιακαὶ νῖκαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγένοντο, πεντάθλου καὶ σταδίου, κατὰ τὴν οθ' Ὀλυμπιάδα νικήσαντι, τῷ πατρὶ δὲ Θεσσαλῷ μία πρόσθεν. Ἡ Κόρινθος ἐν τέλει μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐν ἀρχῇ δὲ τῆς Πελοποννήσου κειμένη, εἰκότως προπύλαιον τοῦ ἐν Ἰσθμῷ τιμωμένου Ποσειδῶνος τῷ Πινδάρῳ καλεῖται. R.

Τρισολυμπιονίκαν, τὸν οἶκον ἐπαινῶν τοῦ Ξενοφῶντος, λέγει, τὸν τρὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ νενικηκότα, τὸν πρᾶον τοῖς πολίταις, τοῖς ξένοις δὲ θεράποντα, ἀντὶ τοῦ θεραπευτὴν, γνώσομαι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν ἀνάξω τὴν Κόρινθον, τὴν πατρίδα τοῦ Ξενοφῶντος, τὴν μακαρίαν, τὸ πρόθυρον τῆς Πελοποννήσου δηλονότι, τὸ λαμπροὺς ἔχον νέους, τὸ τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος, τουτέστιν, ὃ ὁ Ποσειδῶν ὁ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τιμώμενος ἔχει κατοικητήριον δηλονότι. ἐν τῇδε γὰρ, ἤγουν ἐν ταύτῃ τῇ Κορίνθῳ, οἰκεῖ ἡ Εὐνομία, ἤγουν ἡ κατὰ νόμους καλῶς ἐνδιαιτωμένη διοίκησις, καὶ αἱ κασιγνῆται, ἤτοι αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς τῆς Εὐνομίας δηλονότι, ἡ Δίκη ἡ ἀσφαλὴς, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀσφαλείας ποιητικὴ, τὸ βάθρον, ἤγουν ἡ ἀσφάλεια

τῶν πόλεων, καὶ εἰρήνης ὁμότροπος, τουτέστιν ἡ τὴν αὐτὴν αὐτῇ γνώμην ἔχουσα, ταμίαι οὖσαι, ἤγουν πάροχοι πλούτου τοῖς ἀνθρώποις, αἱ χρυσαῖ λέγω, ἀντὶ τοῦ αἱ κάλλισται θυγατέρες τῆς Θέμιδος τῆς εὐβούλου, τουτέστι τῆς δίκαια βουλευομένης. R.

6. Ἐν τᾷδε γάρ] ἐν γὰρ ταύτῃ, τῇ Κορίνθῳ, φησὶν, οἰκεῖ ἡ Εὐνομία, καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ὁμότροφος Εἰρήνη, ὡς Ἡσίοδος (Theogon. 901 sq.)·

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὰν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. V.

7. Δίκα] Gl. Ms. γ. κρίσις.

8. Βάθρον] Gl. Mss. β. γ. θεμέλιον.

Βάθρον δὲ πολίων] ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὧν πᾶσα πόλις ἀσφαλῶς βέβηκεν. V.

10. Χρύσεαι] Gl. γ. θεῖαι.

11. Θέμιτος] Gl. Ms. γ. δικαιοσύνης.

12. Ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν ὕβριν] ἤτοι εὐκτικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, αἱ προειρημέναι θεαὶ ἀπαλεξήσουσιν τῶν πόλεων τὴν ὕβριν· ἤτοι βούλοιντο δ' ἂν ἀπαμύνειν τὴν ὕβριν καὶ ἀποκωλύειν. ἢ περὶ τῶν Κορινθίων φησὶν, ὅτι βούλημα δέ ἐστιν αὐτῶν καὶ σκοπὸς ἐκκλίνειν τὴν ὕβριν, ἀντὶ τοῦ, καθεστῶτές εἰσι καὶ οὐχ ὑβρισταί. ἔνιοι δὲ οὕτως· βουλόμεναι δὲ καὶ σκοπὸν ἔχουσιν αἱ τῆς Θέμιδος θυγατέρες, ἀπαλεξεῖν τὴν ὕβριν τὴν τοῦ κόρου μητέρα τὴν θρασεῖαν. Ἄλλως. Ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν] αἱ προειρημέναι θεαὶ ἀλεξήσουσι τὴν ὕβριν τῶν πόλεων. οὐκ ὀρθῶς δὲ τὴν ὕβριν τοῦ κόρου μητέρα λέγει, ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν εἰπεῖν ἔδει. Ὅμηρος (immo Theognis v. 155. Brunck.)·

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται. V.

Ἐθέλοντι δὲ ἀλέξειν, ἤγουν ἀποσοβεῖν, διώκειν τὴν ὕβριν, τὴν τοῦ κόρου θυγατέρα δηλονότι, τὴν μητέρα τῶν θρασέων, ἤτοι τῶν ἐπηρμένων λόγων. R.

Ὕβριν κόρου] ὕβριν λέγει τὴν ἀδικίαν καὶ πλεονεξίαν, αἳ πλῆθος πολέμων καὶ σφαγῶν καὶ φόνων καὶ παντοίων κακῶν παρασκευάζουσι γίνεσθαι, καὶ πάντων τούτων τοῖς

ἀνθρώποις εἰσὶν αἴτιαι. Ὅμηρος δὲ τὸν κόρον πατέρα λέγει τῆς ὕβρεως, λέγων· „Τίκτει τοι κόρος ὕβριν." Κόρος λέγεται κυρίως ἐπὶ τοῦ στομάχου, ὅταν ἐμπλησθῇ βρωμάτων. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μεγάλης περιουσίας ἀπολαυόντων, ἢ τιμῆς, ἢ ἑτέρου τοιούτου. καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. ὕβρις δὲ ἡ ἀδικία καὶ ἀλαζονεία καὶ ἔπαρσις κατὰ τῶν ὑποδεεστέρων, ἣν ἡ Εὐνομία καὶ ἡ Δίκη καὶ ἡ Εἰρήνη ἀποστρέφεται καὶ διώκει. R.

14. Ἔχω καλά τε φράσαι] ἔχω τοίνυν περὶ τῆς Κορίνθου τὰ κάλλιστα διεξελθεῖν. παρορμᾷ γὰρ τὴν γλῶτταν ἡ τόλμα ἡ εὐθεῖα καὶ πρόσφορος, νῦν διηγεῖσθαι περὶ αὐτῶν. V.

Ἔχω καλά τε εἰπεῖν ἐπὶ τῇ Κορίνθῳ, τόλμα τέ μοι εὐθεῖα, τουτέστι καὶ προθυμία εὐθεῖα, ἀντὶ τοῦ δικαία, τὴν γλῶσσάν μου παρορμᾷ εἰς τὸ λέγειν. ἄμαχον δὲ, ἤγουν ἀμήχανον, ἀδύνατον, κρύψαι, ἤτοι σβέσαι, ἐᾶσαι, τὸ συγγεγενημένον ἐμοὶ φυσικὸν ἦθος. ὑμῖν δὲ, ὦ παῖδες, ἀντὶ τοῦ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλήτου, τουτέστιν ὦ Κορίνθιοι, πολλάκις μὲν παρέσχον αἱ Ὧραι, αἱ πολυειδῆ ἄνθη προτείνουσαι, λαμπρότητα νικηφόρον, ἀντὶ τοῦ νικητικὴν, δι' ἐξόχων ἀνδραγαθιῶν ὑπερελθόντων, ἤγουν νικησάντων ἐν ἱεροῖς, ἤτοι θείοις ἀγῶσιν. R.

15. Εὐθεῖα] Gl. Ms. γ. ὀρθή.

Ὀρνύει] Gl. γ. διεγείρει.

16. Τὸ συγγενὲς ἦθος] τὸ ἔμφυτον, ὥστε καὶ Κορίνθιοι ἀγαθοὶ ἐκ φύσεως ὄντες, οὐκ ἄν ποτε μεταβληθεῖεν. Ἀλήτης ἀνήρ τις ἡγήσατο Ἡρακλείδαις τῆς πρὸς Πελοπόννησον ἐπανόδου. κατοικήσαντος οὖν ἐν Κορίνθῳ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κορίνθιοι καλοῦνται. R.

17. Ὕμμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα] τουτέστιν οἱ Κορίνθιοι. Ἀλήτης γὰρ ἡγήσατο τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι κατήεσαν εἰς Πελοπόννησον καὶ αὐτὸς εἷς ὢν τῶν Ἡρακλειδῶν. ἦν γὰρ Ἱππότου, τοῦ Φύλαντος, τοῦ Ἀντιόχου, τοῦ Ἡρακλέους. οὗτος ἐκράτησε Κορίνθου. διόπερ παῖδας εἶπεν Ἀλήτου τοὺς Κορινθίους, ὡς ἀπογόνους. Δίδυμος δέ φησι τὸν Ἀλήτην μὴ οἰκιστὴν τῆς Κορίνθου γε-

γονέναι, ἀλλὰ βασιλέα ἔτει τριακοστῷ μετὰ τὴν τῶν Δωριέων ἄφιξιν. ὁ δὲ νοῦς· ὑμῖν δὲ, ὦ Κορίνθιοι, τὴν ἀπὸ τῶν νικῶν ἡδονήν τε καὶ τέρψιν παρέσχον αἱ Ὧραι, νικηταῖς γενομένοις ἐν τοῖς μεγίστοις καὶ ἱεροῖς ἀγῶσιν. οὐ μόνον δὲ ἐνδόξους διὰ τὰς νίκας τοὺς Κορινθίους αἱ Ὧραι ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐνέβαλον σοφίαν. φησὶ δὲ ταῦτα, ἐπειδὴ Φείδων τὶς, Κορίνθιος ἀνὴρ, εὗρε μέτρα καὶ σταθμία. καὶ ἄλλα πολλὰ λέγονται εὑρηκέναι οἱ Κορίνθιοι. διὸ καὶ ἐπιφέρει· πᾶν δ' εὑρόντος ἔργον. πολλὰ οὖν εὗρον. V.

20. Ὥπασάν γ' ἄκραις] Αἰτιῶνταί τινες ἀσυνέτως τὸν Πίνδαρον, διότι ὑπερελθόντων εἶπε, δέον ὑπερελθοῦσιν εἰπεῖν πρὸς τὸ ὑμῖν. νόει δ', ὅτι τὸ ὤπασαν δοτικῇ συντάσσεται. τὸ δὲ ὑπερελθόντων οὐ πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦ ὤπασάν ἐστιν, ἀλλ' ἐπειδὴ αἰτία ἐστὶ τὸ, νικηφόρον ἀγλαΐαν. σχηματίζομεν δὲ τὰς αἰτίας καὶ πρὸς τὴν ὄπισθεν σύνταξιν, εἰ δοτικὴ ἢ αἰτιατική ἐστι, καὶ πρὸς γενικὴν, διὰ τοῦτο καὶ νῦν οὐ πρὸς τὸ ὑμῖν, ἀλλ' ὡς αἰτία πρὸς γενικὴν ἀπεδόθη. ὥςπερ ἐστὶ τοῦτο· Πολλῶν πειραθῆναι συνέβη μοι ἁμαρτωλοῦ ὄντος. R.

21. Πολλὰ δ' ἐν καρδίαις] πολλάκις δὲ ἔβαλον ὑμῖν αἱ Ὧραι ἐν καρδίαις ἀνδρῶν, τουτέστι, πολλάκις δὲ ἔβαλλον αἱ Ὧραι ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ὑμετέρων, σοφίσματα ἀρχαῖα, ἤγουν ἐπινοίας τεχνῶν πρῶτον εὑρημένας, οὔπω πρότερον εὑρημένας. ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον, τουτέστιν, ἅπασα δ' ἐργασία τεχνικὴ τοῦ εὑρόντος αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἤτοι τοῦ ἐφευρόντος ἐστίν. αἱ Χάριτες τοῦ Διονύσου, ἤγουν αἱ ἑορταὶ αἱ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχουσαι, αἱ παρὰ τοῖς Κορινθίοις ὑμῖν τελούμεναι δηλονότι, σὺν ὕμνῳ διθυράμβῳ βοηλάτῃ, τουτέστι, χάριν βοὸς ᾀδομένῳ, πόθεν ἄλλοθεν, ἢ παρ' ὑμῶν δηλονότι, ἐξέφαναν, ἤγουν ἐλαμπρύνθησαν; τίς δὲ ἄλλος ἔθηκεν, ἀντὶ τοῦ ἐπενόησε, συμμετρίας ἐν κατασκευάσμασιν ἱππείοις, ἀντὶ τοῦ πολεμικοῖς· ἤγουν τίς δὲ ἄλλος ἐπενόησε τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις συμμετρίαν; ἢ τίς ἄλλος ἐπενόησεν ἐν τοῖς ναοῖς τῶν θεῶν τὸν βασιλέα τῶν ὀρνέων τὸν διπλοῦν, ἤγουν τὸν διπλοῦν ἀετὸν, τουτέστι τὸ λεγόμενον ἀέτωμα; ἐν τούτοις δὲ, τουτέ-

στι τοῖς Κορινθίοις, ἀνθεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀκμάζει, περιφανής ἐστι, δύναμις ποιητικὴ, ἡδύπνους, ἡδυμελὴς, τερπνὰ προτείνουσα μέλη· ἐν τούτοις δὲ ἀνθεῖ Ἄρης, τουτέστι πολεμικὴ ἐμπειρία νέων ἀνδρῶν, ἐν αἰχμαῖς, ἀντὶ τοῦ ἐν μάχαις ὀλεθρίαις. R.

23. Τὸ Ὧραι πολυάνθεμοι καὶ πρὸς τὸ ὤπασαν ἐκληπτέον. παρέχουσι δὲ αἱ Ὧραι τὰς νίκας διὰ τὸ τὰς πανηγύρεις κατὰ περίοδον φέρειν, ἐν αἷς ἀγῶνες καὶ νῖκαι γίνονται. πῶς δὲ ἀρχαῖα σοφίσματα ἐν τοῖς Κορινθίοις ἔβαλον; ἐπειδὴ ἔν τε τῷ ἔαρι καὶ θέρει καὶ τοῖς ἄλλοις καιροῖς ἐμηχανήσαντο τὰ πρόσφορα. δέον δὲ εἰπεῖν· σοφίσματα ἔβαλλον καταρχὰς, ἀρχαῖα εἶπε πρὸς τὸ σοφίσματα. R.

24. Ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον] τοῦ εὑρόντος ἐστὶ δηλονότι. εἰ γάρ καί τινες τοῖς εὑρεθεῖσι παρὰ Κορινθίων ἐπιδεδωκότες ἐξέλαμψαν, οἱ κατ' ἀρχὰς εὑρόντες αὐτὰ Κορίνθιοι κρείττους εἰσὶν αὐτῶν τῷ εὑρεῖν. R.

25. Ταὶ Διονύσου πόθεν ἐξέφαναν] αἱ τοῦ Διονύσου, φησὶ, πανηγύρεις πόθεν ἐξέλαμψαν σὺν τῷ διθυράμβῳ, ἀντὶ τοῦ, τὸν διθύραμβον προσλαβοῦσαι; βοηλάτην δὲ τὸν διθύραμβον προσαγορεύει, ἤτοι διὰ τὸ βοῦν εἶναι τῷ νικήσαντι ἔπαθλον· ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου· ἢ διὰ τὸ ἐλαύνεσθαι αὐτὸν διὰ βοῆς, καὶ λέγεσθαι. ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν, ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων, ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ, ἐν Κορίνθῳ. ἢ οὕτως ἀκουστέον· αἱ τοῦ Διονύσου διθυράμβων ἐν Κορίνθῳ ἐφάνησαν Χάριτες, τουτέστι τὸ σπουδαιότατον τῶν Διονύσου διθυράμβων ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἐφάνη. ἐκεῖ γὰρ ὡράθη ὁ χορὸς ὀρχούμενος. ἔστησε δὲ αὐτὸν πρῶτος Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, εἶτα Λάσσος ὁ Ἑρμιονεύς. Ἄλλως. ὁ λόγος ἐρωτηματικός. ὑπακούεται δὲ δηλονότι ἐκ Κορίνθου. συνίστησι γὰρ, ὅτι πρῶτος ἐν Κορίνθῳ διθύραμβος εἰσήχθη· ὃς ἦν κύκλιος χορὸς, Ἀρίωνος τοῦ Μηθυμναίου συστήσαντος αὐτόν. V.

26. Βοηλάτᾳ] Gl. Ms. γ. βοῇ λαμπρᾷ.

Βοηλάτην καλεῖ τὸν διθύραμβον, ἢ διότι τῷ κατορθώσαντι αὐτὸν βοῦς ἐδίδοτο ἆθλον, ἢ διότι ἐλαύνετό τε

καὶ ἐτελεῖτο. ὁ δὲ διθύραμβος χορὸς ἦν κυκλικὸς πρὸς τὸν Διόνυσον. ἐλέγετο δὲ διθύραμβος ἀπὸ τοῦ Διονύσου, τοῦ ἐκ δύο θυρῶν ἐξελθόντος, ἔκ τε τῆς μητρῴας αὐτοῦ γαστρὸς καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός. εὗρον δὲ οἱ Κορίνθιοι πρῶτον τοῦτον ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ μέτρον τοῦ ἱππικοῦ τροχοῦ, τουτέστι, τοῦ ἅρματος, ὁπόσον δεῖ γίνεσθαι, ὃν ἵππεια ἔντεα καλεῖ, καὶ τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν διπλᾶ ἀετώματα. R.

27. Τίς γὰρ ἱππείοις ἔντεσι μέτρα] τουτέστι τὰ ἵππεια μέτρα τοῦ χαλινοῦ. ἀποδεδώκασι δὲ τῷ δοκεῖν τὸν Πήγασον πρῶτον ὑπὸ Βελλεροφόντου ἐν Κορίνθῳ κατεζεῦχθαι. Δίδυμος δέ φησι μήτε τοὺς ἱππικοὺς δρόμους, μήτε τὰς τῶν ἁρμάτων κατασκευὰς, μήτε τὸν χαλινὸν διὰ τούτων δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμεικὸν τροχὸν, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης· τοῦτο μὲν, ὅτι ἵπποις οἰκεῖος ὁ τροχός· τοῦτο δὲ, ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος (Fragm. 6. p. 361. T. I. Ern.)· „Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.“ Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ εὑρημάτων Ὑπέρβιον τὸν Κορίνθιόν φησιν εὑρηκέναι τὴν τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ μηχανήν· μέτρα δὲ αὐτὰ *) ὁ Πίνδαρος, παρ' ὅσον ἐκ κεραμεικοῦ μετροῦμεν. καὶ ὅσα ἄλλα, χόες, ψυκτῆρες, κώθωνες. ἔνιοι δὲ ἵππεια ἔντεα, ἅρματα καὶ χαλινοὺς, ἀπὸ μέρους τοὺς πολεμικούς· ὅτι δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ χαλινὸς εὕρηται, δείκνυσιν ἐν τοῖς ἑξῆς. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τίς γάρ φησιν ἕτερος εὗρε τὰ μέτρα τὰ ἐν τοῖς ἱππείοις ἔντεσι καὶ ὅπλοις γινόμενα. ἱππείοις δὲ ἔντεσιν εἶπε τοῖς τροχοῖς τοῖς κεραμεικοῖς, ἐπειδὴ ἐπὶ τροχοῦ πλάττεται· ὁ δὲ τροχὸς κοινωνεῖ τῷ ἅρματι τῶν ἵππων. Ἄλλως. ὁ Δίδυμος ἑτέραν ἀποδίδωσιν οὕτως ἔχουσαν· τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τοῦ εἰς κειμένην συναπτέον πρὸς τὰ μέτρα. τίς γὰρ τοῖς εἰς τὰ μέτρα ἱππείοις ἔντεσιν ἐχρήσατο πρώτη, ἢ σὺ, ὦ Κόρινθε. Ἵππεια δὲ ἔντεα τὰ Φειδώνεια ἀγγεῖα ἀκουστέον, διὰ τὴν κοιλότητα. Ὅμηρος (Od. η, 232.)· „Ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.“ τούτων οὖν εἰς τὰ μέτρα ἐντέων εὑρετάς φησιν εἶναι τοὺς Κορινθίους. διατί δὲ ἵππεια αὐτὰ εἶπεν; ὅτι Φείδων ὁ πρῶτος κόψας Κορινθίοις τὸ μέτρον Ἀργεῖος ἦν· τὸ δὲ Ἄργος ἵππειον λέγου-

*) G. αὐτόν. an om. λέγει?

σιν οἱ ποιηταί. Εὐριπίδης (Iphig. Taur. 700.)· „Ὅταν εἰς Ἑλλάδ' ἵππιόν τ' Ἄργος μόλῃς.“ V.

29. Ἡ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον] οἰωνῶν βασιλέα τὸν ἀετόν φησι. λέγει δὲ τὸ κατὰ τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν ἀέτωμα. τίς οὖν, φησὶν, ἐν τοῖς ναοῖς τῶν θεῶν τὸν βασιλέα τῶν ὀρνίθων ἐπέθηκε, τὸ λεγόμενον ἀέτωμα; Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι διπλᾶ τὰ ἀετώματα ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, διὰ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κατασκευάζεσθαι αὐτά. Ἄλλως. οἰωνῶν βασιλέα] ὁ ἀετὸς οἰωνῶν βασιλεύς ἐστιν ὁ ἐπὶ τῶν ἱερῶν τιθέμενος. τινὲς δὲ τὸ ἀέτωμα, ὥς φησι Δίδυμος, παρατιθέμενος Τίμαιον λέγοντα καὶ τοῦτο ἐν ταῖς οἰκοδομίαις αὐτῶν εὕρημα, ταύτην ἀποδοὺς τὴν ἐξήγησιν τὴν προκειμένην. V.

31. Ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνους] ποῦ δὲ ἡ Μουσικὴ ἀνθεῖ καὶ τὰ πολεμικὰ ἀλλαχοῦ; τοῦτο δὲ διὰ τὸν Εὔμολπον ὄντα Κορίνθιον καὶ γράψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων. ἢ τοῦτό φησιν ἀντὶ τοῦ, μουσικοί εἰσι, παρόσον καὶ ποιηταὶ διασημότατοι ἐν Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἴσων, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης. ἐν δὲ τῷ Περσικῷ πολέμῳ καὶ οὗτοι ἐστρατεύσαντο, ἔχοντες ἡγεμόνα Ἀδείμαντον. V.

Μοῖσ' ἀδύπνοος] Τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι μουσικώτατοι ἦσαν Κορίνθιοι, ἤγουν ὅτι ἐν Κορίνθῳ κάλλιστοι ποιηταὶ ἐγένοντο, ὧν εἷς ἦν Αἴσων. ἀνθεῖ δὲ ἐν αὐτοῖς ὁ Ἄρης, διότι πολεμικώτατοί εἰσι, καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ κάλλιστα ἐξέλαμψαν. R.

32. Ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων] ποῦ δέ φησι καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἐμπείρως οὕτω γίνεται; τοῦτο δὲ διὰ τὰ Μηδικά φησιν, ὅτε ἠνδραγάθησαν ἐπὶ Ξέρξου ἡττηθέντος καὶ φυγόντος ὑπὸ Ἀθηναίων, ὅτε καὶ πεντήκοντα ναῦς τοῦ Πέρσου κατέδυσαν. Ἄλλως. τὸν Ἄρην φησὶν ἐν Κορίνθῳ λάμπειν, τείνων εἰς τὰ περὶ Περσίδος, ἐν οἷς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας ἠνδραγάθησαν οἱ Κορίνθιοι. Θεόπομπος δέ φησι καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν εὔξασθαι τῇ Ἀφροδίτῃ, ἔρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν, μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις, εἰσελθούσας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, ὅπερ ἱδρύσασθαι τὴν Μήδειαν λέγουσιν, Ἥρας προστιαξά-

σης. εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγεῖον, εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν ἀριστερᾶς χειρός·

Αἵδ' (G. ᾇδ') ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἀγχεμάχων πολιητᾶν
Ἔστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ.
Οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐβούλετο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν δόμεναι. V.

34. Ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων] ὦ Ζεῦ πάτερ ἔξοχε, εὐρὺ, ἀντὶ τοῦ μεγάλως, κραταιῶς, ἀνάσσων τῆς Ὀλυμπίας, γενοῦ κατὰ πάντα τὸν χρόνον ἀφθόνητος, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐῶν ἐπιτίθεσθαι φθόνον τοῖς ἔπεσι τούτοις τοῖς ἐπ' αὐτοῖς, τουτέστι τοῖς ὕμνοις. ἐπίφθονον, τὸ ἔχον φθόνον, ἤτοι τὸ φθονούμενον· ἄφθονον, τὸ χωρὶς φθόνου γινόμενον, ἢ διδόμενον, οἷον ἄφθονος χάρις, ἡ χωρὶς φθόνου γενομένη, καὶ ἄφθονος πρᾶξις, ἡ χωρὶς φθόνου πραττομένη. ἀφ' οὗ ἄφθονος πλοῦτος, ὁ πολὺς, καὶ ἄφθονον πλῆθος ὁμοίως ἀντὶ τοῦ πολύ. ἀφθόνητος δὲ ὁ μὴ φθονούμενος. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀφθόνητος ἐπὶ ἐνεργείας κεῖται. καὶ τόνδε τὸν λαὸν τοῦ Ξενοφῶντος νέμων, ἤγουν διοικῶν, ἀβλαβῆ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐν εὐτυχίᾳ, εὔθυνε, ἤγουν εὐόδου, τοῦ δαίμονος αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ θεοῦ τοῦ διοικοῦντος αὐτῷ τὸν βίον, τὸν οὖρον, τουτέστι τὸν οὔριον ἄνεμον, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νεῶν, ἀντὶ τοῦ εὐτυχίαν. οὖρος γὰρ ποιητικῶς, ὁ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, ἤτοι τῆς πρύμνης τῆς νεὼς ἐπιτήδειος ἄνεμος, ὃν οὔριον πεζογράφοι φασὶν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, ἐξ οὐρίας πλεῖν. R.

35. Ἀφθόνατος ἔπεσιν] ἐπὶ τοῖς ἔπεσι τῆς Ὀλυμπίας καὶ τοῖς ὕμνοις, οἷς λέγω περὶ αὐτῶν, μὴ νεμεσήσης, ὦ Ζεῦ. V.

37. Νέμων] Gl. Ms. γ. κυβερνῶν.

38. Ξενοφῶντος εὔθυνε] τουτέστι, τοῦ Ξενοφῶντος εὔθυνε τὴν εὐτυχίαν, οὔριον καὶ εὔδιεινὸν διδοὺς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον, ἀντὶ τοῦ, ποίει δὲ αὐτὸν, φησὶν, εὐτυχῆ καὶ εὐδαίμονα. V.

39. Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον] καὶ πρόσδεξαι, φησὶν, ἡδέως τὸν ἐπὶ τῶν στεφάνων αὐτοῦ τεθμὸν, καὶ

νόμιμον ἔπαινον. λέγει δὲ τὸν ὕμνον. τεθμὸν δὲ τὸν νόμον φησί. νόμος γάρ ἐστιν οὗτος, Ὀλυμπιονίκας ὑμνεῖσθαι. V.

Ἀπόδεξαι δὲ τὸν νόμον τὸν ἐγκώμιον, ἀντὶ τοῦ τὸν ἐγκωμιαστικὸν, τῶν στεφάνων αὐτοῦ, ὃν ἐπάγεται ἀπὸ τῶν χωρίων τῆς Πίσης, νικῶν ἀντὶ τοῦ νικήσας δύο, τὸν δρόμον τοῦ σταδίου, ἤγουν τὸ στάδιον, ἅμα τῷ πεντάθλῳ. ἐλέγετο δὲ στάδιον μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἔτρεχον. ἦν δὲ, φασὶ, πήχεων τριακοσίων (G. διακοσίων) διάστημα. πένταθλον δὲ, ὃ εἶχεν ἐν ἑνὶ χρόνῳ τὰ πέντε ταῦτα, πυγμὴν, πάλην, δίαλμα, δίσκον καὶ δρόμον. οὐκ ἐπέτυχεν οὐδαμῶς πρότερόν τις ἀνὴρ θνητὸς τούτων, ἀντὶ τοῦ, τούτου τοῦ πράγματος, τουτέστι, τοῦ νικῆσαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ταύτας τὰς δύο νίκας. R.

Ἐγκώμιον τεθμὸν] τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον, ὅς ἐστιν ὕμνος τῶν νικηφόρων, ὅντινα ὕμνον ἐκτήσατο καὶ ἄγει, φησὶν, ἑαυτῷ, νικῶν καὶ στάδιον ὁμοῦ καὶ πένταθλον, ἐν τῷ σταδίῳ τῆς νίκης. V.

43. Τῶν ἀνὴρ θνατὸς] ὧν εὐτυχημάτων τῶν τῆς διπλῆς νίκης, οὐδέπω πρότερον εὐτύχησεν ἀνήρ. πρῶτον δὲ καὶ μόνον φησὶ τὸν Ξενοφῶντα κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν στάδιον καὶ πένταθλον νικῆσαι Ὀλυμπίοις. λέγει δὲ καὶ ἄλλας νίκας αὐτοῦ. V.

45. Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελίνων] ἐκ σελίνων γὰρ οἱ στέφανοι· πλόκοι δὲ, παρὰ τὸ πλέκεσθαι τοῖς τὰ Ἴσθμια νικῶσι. σημειωτέον δὲ, ὅτι ἤδη ἀπεδέδεικτο Ἰσθμοῖ ὁ ἀπὸ σελίνων στέφανος, ὡς ἐν Νεμέοις. ἀμφότεροι γὰρ ἐπιτάφιοι. ἱερὸν δὲ τὸ σέλινον τῶν καταχθονίων. τὸ δὲ, οὐκ ἀντιξοεῖ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐναντιοῦται. ἐνίκησε γὰρ καὶ τὰ Νέμεα. οἱ δὲ, ὅτι ἀντίκειται· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων τῶν ξεομένων καὶ ἀλλήλοις ἁρμοζομένων. τὰ γὰρ συναρμοζόμενα συγξέεται. ἀλλ' ἀντιξοεῖ καὶ ἀντιβαίνει πρὸς τὴν ξέσιν ἁρμοστὰ ὄντα. V.

Δύο δὲ στέφανοι ἀπὸ σελίνων πεπλεγμένοι ἐστεφάνωσαν αὐτὸν φανέντα, ἤγουν παῤῥησιασάμενον, ἀγωνισάμενον, ἐν Ἰσθμιάδεσσιν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμοῖ. Σημείωσαι, ὅτι οὐ μόνον πίτυς ἐδίδοτο ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ἀλλὰ καὶ

σελίνου στέφανος, ὥσπερ ἐν τῇ Νεμέᾳ· πλὴν ἐν μὲν τῷ Ἰσθμῷ ἀπὸ ξηρῶν σελίνων, φασὶν, ἐπλέκετο ὁ στέφανος, ἐν δὲ τῇ Νεμέᾳ ἀπὸ χλωρῶν. καὶ τὰ Νέμεα οὐκ ἀντιξοεῖ, ἤγουν οὐκ ἀντίκειται τούτῳ τῷ Ξενοφῶντι. νενίκηκε γὰρ ἐν αὐτοῖς. R.

48. *Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ*] καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θεσσαλοῦ ἀνάκειται ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἡ δόξα ἡ ἐκ τοῦ δρόμου, ἀντὶ τοῦ ἐνίκησε. V.

Τοῦ πατρὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Θεσσαλοῦ, φήμη λαμπρὰ τῆς ἀρετῆς τῶν ποδῶν ἀνάκειται, ἀντὶ τοῦ, ἐπικρατεῖ, παραμένει ἐπὶ τοῖς ῥεύμασι τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Θεσσαλὸς ὁ ἀπὸ Θεσσαλίας· ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον ὁ Θεσσαλός. ἐν τῇ Πυθοῖ τε ἔσχεν, ὁ Θεσσαλὸς δηλονότι, κλέος νίκης, σταδίου καὶ διαύλου, ἁλίῳ ἀμφὶ ἑνὶ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ. καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ τῇ τραχείᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡμέρα, ἡ τοῖς δρόμοις διαρκοῦσα, ἤγουν ἡ ἱκανῶς τοῖς δρόμοις ἀνατεθειμένη, τρία ἔργα κάλλιστα, ἀντὶ τοῦ τριῶν ἔργων καλλίστων στεφάνους ἔθηκεν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ. τὰ Ἑλλώτια δὲ (ἑορτὴ δὲ ἦν αὕτη τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Κορίνθῳ) ἑπτάκις ἔθηκεν δηλονότι στέφανον ἐπὶ ταῖς κόμαις αὐτοῦ. R.

50. *Πυθοῖ τ' ἔχει*] κατὰ δὲ τὴν Πυθίαν (?) διαύλου καὶ σταδίου τιμὴν ἔλαβε. λέγει δὲ Θεσσαλὸν, τὸν τοῦ Ξενοφῶντος πατέρα. V.

51. *Ἁλίῳ ἀμφ' ἑνὶ*] ἀντὶ τοῦ, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. V.

Μηνός τέ οἱ τωὐτοῦ] κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν μῆνα τρία ἔργα καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς τραχείαις καὶ τρεῖς ἄθλους περιεποίησεν αὐτῷ ἡ ὀξύτης τῶν ποδῶν καὶ ἡ ὀξύδρομος ἡμέρα, ἔργα καὶ ἀγωνίσματα κάλλιστα, ἀφ' ὧν ἐστέφθη τὰς κόμας καὶ τὴν κεφαλήν. τρία δὲ ἔργα εἶπεν, δίαυλον καὶ ὁπλιτικὸν δρόμον καὶ στάδιον. V.

54. *Ποδαρκὴς ἡμέρα θῆκε*] ἤτοι ἡ πρὸς τὸν δρόμον τότε ἀποκληρωθεῖσα καὶ ἐπαρκοῦσα, ἢ ἡ παρασχοῦσα αὐτῷ τὸ τάχος διαρκὲς, ἢ ἡ αὐτὴ οὖσα ὀξύπορος καὶ ὀξύπους. V.

56. Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις] τὴν προσηγορίαν ταύτην ἐσχηκέναι φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἕλους, ἔνθα ἵδρυται. γίνεται οὖν ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ, ἐν ᾗ καὶ ὁ ἀγὼν τελεῖται ὁ καλούμενος Λαμπαδοδρομικὸς, ἐν ᾧ ἔτρεχον νεανίαι λαμπάδας κρατοῦντες. αὕτη δὲ ἡ πανήγυρις εὑρέθη κατὰ μέν τινας, ἐπειδὴ τὸν ἵππον τοῦ Βελλεροφόντου ὑπέταξεν ἡ θεὸς τὸν Πήγασον, καὶ περιέθηκεν αὐτῷ τὰ χαλινὰ, καὶ οὕτως εἷλεν αὐτόν· ἢ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ Δωριεῖς σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις ἐπιθέμενοι Πελοποννησίοις Κόρινθον χειρωσάμενοι ταύτην τῇ φλογὶ συνέφλεγον. τῶν τοίνυν γυναικῶν ἐν τῇ πορθήσει φευγουσῶν, τινὲς ἐξ αὐτῶν ἅμα Εὐρυτιώνῃ καὶ Ἑλλωτίδι εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰσελθοῦσαι νεὼν, οὕτω διαφεύξασθαι τὸν κίνδυνον προσεδόκησαν. ὡς δὲ ᾔσθοντο Δωριεῖς, κατὰ τούτων πῦρ ἐπεμψαν. αἱ μὲν οὖν ἄλλαι ἔφυγον, ἡ δὲ Εὐρυτιώνη καὶ ἡ Ἑλλωτὶς, ἀδελφαὶ τυγχάνουσαι, μετὰ παιδίου *) συγκατεφλέχθησαν. λοιμοῦ δὲ συμπεσόντος, οὐ πρότερον τὸ νόσημα παύσεσθαι ἔφη ἡ θεὸς, πρὶν ἐξιλεώσασθαι τῶν παρθένων τὰς ψυχὰς, καὶ Ἑλλωτίδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσασθαι, καὶ πανήγυριν Ἑλλώτια καλουμένην· καθ' ἥν φησιν ἑπτάκις νενικηκέναι τὸν Ξενοφῶντα. V.

Ἱστορία. Ἑλλώτια, ἑορτὴ Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ. Δωριεῖς μετὰ Ἡρακλειδῶν ἐπιθέμενοι Κορινθίοις καὶ Κόρινθον χειρωσάμενοι ταύτην φλογὶ ἔκαιον. φυγοῦσαι οὖν αἱ Κορινθίων παρθένοι εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ναὸν, ὅπως σωθεῖεν, αἰσθομένων Δωριέων καὶ πῦρ ἐμβαλλόντων εἰς τὸν ναὸν, αἱ μὲν ἄλλαι τῶν παρθένων ἔφυγον, Ἑλλωτία δὲ μετὰ τῆς ἀδελφῆς Εὐρυτιώνης κατεφλέχθη. λοιμοῦ δὲ ὕστερον γενομένου ἔχρησεν Ἀθηνᾶ, μὴ πρότερον παύσεσθαι τὸν λοιμὸν πρὶν τὰς τῶν κατακαεισῶν παρθένων ψυχὰς ἐξιλάσωνται, καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἱδρύσωνται. ὃ δὴ καὶ γεγένηται. ἕτεροι δέ φασι, διὰ τὸ ἑλεῖν τὸν Πήγασον ἐν χαλινῷ ὑπ' Ἀθηνᾶς δοθέντι τῷ Βελλεροφόντῃ, πανήγυριν καὶ ἱερὸν Ἑλλωτίας Ἀθηνᾶς ὑπ' αὐτοῦ γεγενῆσθαι· ἢ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐσχηκέναι τὴν πανήγυριν καὶ τὸν ναὸν ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἕλους. ἔστι γὰρ ἐκεῖ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Ἑλλωτίας. R.

*) Erat πεδίον. Gott. παιδὸς —.

57. Ἐν δ' ἀμφιάλοισιν] ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι τοῖς κατὰ νόμους τελουμένοις, τοῖς ἀμφιάλοις, ἤγουν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ τῷ ἀμφοτέρωθεν θάλασσαν ἔχοντι, τουτέστι, τοῖς ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ὧν ἔφορος ὁ Ποσειδῶν, μακρότεραι, ἀντὶ τοῦ μείζονες, τέρψεις καὶ κατὰ πολὺ τίμιοι ὕμνοι ἕψονται, ἀντὶ τοῦ ἕπονται, ἤγουν, ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ δηλονότι, σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ Πτοιοδώρῳ. εἶτα ἀποτείνων τὸν λόγον πρὸς αὐτούς φησι· καὶ ἐν τοῖς Δελφοῖς βαβαὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων ὅσα ἠνδραγαθήσατε· καὶ ἐν τοῖς χόρτοις τοῦ λέοντος, ἤγουν καὶ ἐν τῷ περιορίσματι, τῷ τόπῳ, ἔνθα ὁ λέων ἐτράφη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀναιρεθείς, τουτέστι καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ, (ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτράφη οὗτος ὁ λέων.) βαβαὶ δηλονότι τῶν ἀνδραγαθημάτων, ὅσα ἠνδραγαθήσατε. R.

Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν] ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν· οὗτοι γὰρ τῷ Ποσειδῶνι νόμιμοι ἀγῶνες. V.

58. Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ] Τερψίου ἀδελφὸς Πτοιόδωρος, καὶ Τερψίου μὲν παῖδες Ἐρίτιμος καὶ Ναμερτίδας, Πτοιοδώρου δὲ Θετταλός, οὗ Ξενοφῶν. τινὲς δὲ τὸν Ναμερτίδαν Ἐρίτιμόν φασιν, Ἐριτίμου δὲ Αὐτόλυκον. V.

Μακρότεραι τέρψιες] μακρότεραι τέρψιες καὶ πλείους ἀκολουθοῦσιν ἐπιτερπεῖς ὕμνοι καὶ μέγιστοι. καὶ ἥδε μὲν ἡ ἐξήγησις οὕτως· εἶτα *) τῆς γραφῆς, ὡς ἔν τισιν, ἔχει τὸν τρόπον τοῦτον, μακρότεραι τέρψιες ἕψονται, ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί: εἰ δὲ ὀνόματα λαμβάνομεν τὸ Τερψίας καὶ τὸ Ἐρίτιμος, ἔσται τὰ τῆς διανοίας, ὡς εἴπομεν. V.

59. Ἕψονται] ἤγουν ἠκολούθησαν αὐτῷ, τῷ Θεσσαλῷ. ἔστι δὲ τὸ ἕψονται ἀντιχρονισμός, ἢ τὸ μέλλον μαντευόμενος λέγει. τούτου δὲ ὄντος ζῶντα νοήσεις τὸν Πτοιόδωρον. R.

60. Ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσι] θαυμαστικῶς τὸ ὅσσα ἀντὶ τοῦ, πολλάκις Δελφοῖς ἐνίκησαν τὰ Πύθια. V.

62. Ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος] ἀντὶ τοῦ, πόσα δὲ καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἥτις ἐστὶ περιορισμὸς τοῦ λέοντος, ἐν ᾧ ἐτράφη ὁ λέων ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀναιρεθείς. Ἄλλως. Χόρτοις, ἀντὶ τοῦ περιορίσμασι. τὸ γὰρ παλαιὸν χόρτους φυτεύοντες ἀντὶ φραγμῶν, περιώριζον τοὺς τόπους. Ὁμη-

*) leg. οὕτως, εἰ τὰ —.

ρος (Iliad. ω, 640.)· „Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.“ V.

63. *Δηρίομαι πολέσιν*] ἀντὶ τοῦ φιλονεικήσω πλείστοις περὶ τῶν ὑμετέρων καλῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀξιοπρεπέσι τὰ κατορθώματα ὑμῶν ἀντιπαραθεὶς, οὐκ ἐλάττονα ὄντα ταῦτα ἀποδεικνύς. ἢ οὕτω· διαμαχεθήσομαι εἰς ὧν περὶ πλειόνων κατορθωμάτων. ἢ οὕτω· πλεῖστα μὲν οὖν περὶ ὑμῶν πρὸς πάντας καταλέγειν ἔχων σαφῶς μέν τοι καὶ ἀκριβῶς, οὐκ ἂν δυνηθείην πάντα εἰπεῖν, ὥσπερ οὐδὲ θαλασσίας ψηφῖδος τὸν ἀριθμόν. V.

Δηρίομαι, ἤγουν μάχομαι, φορτικὸς γίνομαι πολλοῖς ἀνθρώποις δηλονότι περὶ τοῦ πλήθους τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν ὑμετέρων· καταπολὺ μέντοι ἀκριβῶς οὐκ ἂν εἰδείην, ὥστε λέγειν τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφίδων τῶν παραθαλασσίων, ἤγουν τῆς ψάμμου, ἀντὶ τοῦ καταπολὺ μέντοι ἀκριβῶς οὐκ ἂν εἰδείην τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν λέγειν, ἤγουν τῶν ὑμετέρων ἀνδραγαθημάτων, ὥσπερ οὐδὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφίδων τῶν παραθαλασσίων. ἕπεται δὲ, ἀντὶ τοῦ, προσήκει ἐπάγεσθαι ἑκάστῳ πράγματι μέτρον, ἤγουν συμμετρίαν. τὸ νοῆσαι δὲ αὐτὸ, ἤγουν τὸ μέτρον, καιρός ἐστιν ἄριστος, τουτέστιν, εὐκαιρία, εὐστοχία ἐστὶν ἀρίστη. Τὸ δηρίομαι πολέσι, τοῦτο λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐρίσω πρὸς τοὺς πολλοὺς περὶ τοῦ πλήθους τῶν ὑμετέρων ἀνδραγαθημάτων, καὶ οὐδένα τῶν πάντων τοσαῦτα κατωρθωκότα εὑρήσω. ἐπεὶ δὲ πλήθει ἀορίστως εἶπε, διὰ τοῦτό φησιν· ὡς μὴν σαφὲς, τουτέστι, πόσα ἐστὶ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, οὐ δύναμαι λέγειν τὸν ἀριθμὸν τῆς ἄμμου· ὥστε, ὥσπερ τοῦτο ἀδύνατον, οὕτω καὶ τὸ ταῦτα ἀπαριθμήσασθαι. διὸ τὸ ἄμετρον πλῆθος παραιτούμενος, ὡς ἀδύνατον, τὴν συμμετρίαν αἱρεῖται, καί φησιν· ἕπεται δὲ ἐν ἑκάστῳ μέτρον, τουτέστι, πᾶν πρᾶγμα συμμετρίαν ἔχει, ὃ δὴ καὶ ποιήσω σύμμετρα ἐκλεξάμενος. R.

67. *Ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον*] τὸ μέτρον καιροῦ δεῖ. κἀγὼ οὖν, φησὶ, παύσομαι ὑπὲρ μέτρον ἐπαινῶν ὑμᾶς. Ἄλλως. οὐδὲν ἂν πλεῖον δύναμαι λέγειν, ἵνα μὴ τῷ ἀμέτρῳ λυπήσωμαί τινας. V.

69. *Ἐγὼ δ' ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς*] ὁ νοῦς· ἐγὼ δὴ οὖν, φησίν, οὐχ ὡς ἀλλότριός τις, ἀλλ' ὡς ἴδιος καὶ κοινὸς ἐν ὑμῖν, παρ' οἷς καὶ τὴν σύνεσιν τῶν προγόνων ὑμῶν λέγων, καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν παρ' ὑμῖν ἡρώων τὰ κατὰ πόλεμον καὶ αὐτὰ λέγων, οὐδὲν ἀλλότριον διαψεύσομαι τῆς Κορίνθου. Ἄλλως. ὡς ἴδιος, τουτέστιν, ὡς εἷς ἐξ ὑμῶν ἀποσταλεὶς καὶ προκριθεὶς, τὴν βούλησιν τῶν ὑμετέρων προγόνων καὶ τὸν ἡρωϊκὸν πόλεμον οὐ ψεύσομαι περὶ τῆς Κορίνθου γαρύων, τουτέστι φωνῶν, λέγων. μῆτιν δὲ παλαιγόνων ἔφη τὴν Σισύφου. ἱστορεῖται γὰρ γεγονέναι συνετός. Ὅμηρος (Iliad. ζ, 153.)·

Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. V.
Ἐγὼ δὲ ὡς ἴδιος καὶ οὐκ ἀλλότριος ὢν ἐν τῇ κοινότητι ὑμῶν παραγενόμενος, τὴν φρόνησίν τε ὑμνήσων τῶν πάλαι γεγενημένων ὑμετέρων ἀνδρῶν, καὶ τὸν πόλεμον, τὸν ἐν ταῖς ἀρεταῖς, ταῖς ἀνδραγαθίαις ταῖς ἥρωσι προσηκούσαις, οὐ ψεύσομαι περὶ τῆς Κορίνθου, τὸν Σίσυφον μὲν ὑμνῶν δηλονότι πυκνότατον παλάμαις, ἀντὶ τοῦ βουλαῖς, πράξεσι, τουτέστι συνετώτατον, ὡς θεὸν, καὶ τὴν Μήδειαν ὑμνῶν ὡς συνετωτάτην, τὴν ποιήσασαν ἑαυτῇ τὸν γάμον κατ' ἐναντιότητα τῆς γνώμης τοῦ πατρὸς αὐτῆς, τὴν γενομένην σώτειραν τῆς νηὸς τῆς Ἀργοῦς καὶ τῶν προσπόλων, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐπιμελουμένων αὐτῆς. κυρίως δὲ πρόσπολος ὁ νεωκόρος. R.

70. *Μῆτίν τε*] αὐτή ἐστιν ἡ μῆτις ἡ προκειμένη τῶν προγόνων, ἧς ὑπόδειγμα Σίσυφος. τὸν μὲν Σίσυφον οὕτω, φησὶ, λέγω συνετώτατον ἐν ταῖς ἐπινοίαις γεγενῆσθαι, ὡς ἂν θεόν. V.

73. *Πυκνότατον παλάμαις*] συνετώτατον βουλαῖς ἢ γνώμαις. V.

Πυκνότατον] Gl. Ms. γ. φρονιμώτατον.

74. *Καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν*] καὶ τὴν Μήδειαν ὑμνῶ, τὴν παρὰ γνώμην τοῦ πατρὸς αὐτῆς γαμηθεῖσαν (ἐγαμήθη δὲ τῷ Ἰάσονι σοφὴ οὖσα), τὴν γενομένην Σώτειραν καὶ βοηθὸν τῇ Ἀργοῖ. ἐβούλετο γὰρ ὁ Αἰήτης ἀνελεῖν τοὺς Ἀργοναύτας. Ἄλλως. Πατρὸς ἀντία. ἐπεὶ

ἠναντιώθη κατὰ τὸν γάμον τῷ πατρὶ ἡ Μήδεια. ὃν γὰρ ἐκεῖνος οὐκ ἐβούλετο Ἰάσονα, τούτῳ ἐγαμήθη καὶ συναπῇρεν αὐτῷ. Ζητεῖται δὲ, τί δήποτε τὴν Μήδειαν, Κολχίδα οὖσαν, εἰς τοὺς περὶ Κορινθίων λόγους προσάγεται; φασὶ δὲ τὴν Κόρινθον πρῶτον κτῆμα εἶναι Μηδείας. Αἰήτῃ γὰρ τῷ Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης χρησμὸν δοθῆναι, πόλιν οἰκίζειν ἐν Κόλχοις, ἀπ᾽ αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσαν, τὴν δὲ τῶν Κορινθίων τυραννίδα παρακαταθέσθαι Βούνῳ (G. Βουνόμῳ) τῷ Ἑρμοῦ, ἐντειλάμενον, εἰ μὲν ἐπαναχθείη, ἀποδοῦναι αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, αὐτὸν ἔχειν. τὴν δὲ Μήδειαν ἐρασθῆναι Σισύφου φησὶ Θεόπομπος. Ἄλλως. διὰ τοῦτο Μηδείας ἐμνημόνευσεν, ὅτι ἡ Κόρινθος πατρῷον αὐτῆς κτῆμα γέγονε, τούτῳ τῷ λόγῳ· Ἀλωεύς τε καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατὴρ ἐγένοντο παῖδες Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης. τούτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν, καὶ ἔλαχεν Ἀλωεὺς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Αἰήτης τὴν Κόρινθον. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ ἀρχῇ, Βούνῳ μέν τινι, Ἑρμοῦ υἱῷ, παρέδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάττειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος, ᾤκησε βασιλεύων. διδάσκει δὲ τοῦτο Εὔμηλός τις ποιητὴς ἱστορικὸς εἰπών·

> Ἀλλ᾽ ὅτε δ᾽ Αἰήτης καὶ Ἀλωεὺς ἐξεγένοντο
> Ἠελίου τε καὶ Ἀντιόπης· τότε δ᾽ ἄνδιχα χώρην
> Δάσσατο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός·
> Ἣν μὲν ἔχ᾽ Ἀσωπὸς, ταύτην πόρε δίῳ Ἀλωεῖ·
> Ἣν δ᾽ Ἐφύρην κτεάτισσ᾽, Αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν,
> Αἰήτης δ᾽ ἄρ᾽ ἑκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάσσειν,
> Εἰσόκεν αὐτὸς ἵκοιτ᾽, ἢ ἐξ αὐτοῖό τις ἄλλος,
> Ἢ παῖς, ἠδ᾽ υἱωνός· ὁ δ᾽ ᾤχετο Κολχίδα γαῖαν.

Βοῦνος δὲ Ἑρμοῦ καὶ νύμφης τινὸς παῖς. Ἄλλως. Μηδείας μέμνηται, ὅτι ἐν Κορίνθῳ κατῴκει, καὶ ἔπαυσε Κορινθίους λιμῷ κατεχομένους, θύσασα Δήμητρι καὶ νύμφας Λημνίαις. ἐκεῖ δὲ αὐτῆς ὁ Ζεὺς ἠράσθη. οὐκ ἐπείθετο δὲ ἡ Μήδεια τὸν τῆς Ἥρας ἐκκλίνουσα χόλον. διὸ καὶ Ἥρα ὑπέσχετο αὐτῇ, ἀθανάτους ποιῆσαι τοὺς παῖδας. ἀποθανόντας δὲ τούτους τιμῶσι Κορίνθιοι, καλοῦντες μιξοβαρβάρους. V.

Διατί ἐμνημόνευσε τῆς Μηδείας Κολχίδος οὔσης; καί φαμεν, ὅτι ἡ Κόρινθος πρῶτον αὐτῆς ἦν κτῆμα, οὕτως· (Ἱστορία) Ἀλωεὺς καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατὴρ ἐγένοντο παῖδες Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης. τούτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν, καὶ ἔλαβεν Ἀλωεὺς μὲν τὴν Ἀρκαδίαν, τὴν δὲ Κόρινθον Αἰήτης. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ ἀρχῇ, Βουνόμῳ μέν τινι Ἑρμοῦ υἱῷ, παρέδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάσσειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος, καὶ κατασχὼν ἐκεῖ χώραν τινὰ, ἐβασίλευεν. Ἰάσων οὖν ἐλθὼν εἰς αὐτὸν διὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἠράσθη παρὰ Μηδείας· ἣ παρασκευάσασα αὐτὸν λαβεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, συναπῆρεν αὐτῷ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἄκοντος Αἰήτου. εἰρήκαμεν δὲ τὴν ἱστορίαν πλατύτερον ἐν τῇ τοῦ Λυκόφρονος παραφράσει. R.

Μήδειαν] Schol. Mss. *β. γ. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἦν τοῦ κριοῦ ὃς τὸν Φρίξον εἰς Κολχίδα διεπέρασεν. ἐκεῖ δὲ τοῦτο, ὥς φασι, Φυξίῳ Διῒ ἔθυσαν καὶ ἐπεκρέμασαν ἐν Ἄρεος ἄλσει, καὶ ἐφύλασσε τοῦτο δράκων, ὅσον πεντηκοντόρος ναῦς μήκει τε, πάχει τε, ὥς φησι Πίνδαρος* (Pyth. IV, 436 sq.).

Προπόλοις] *τοῖς ἐμπορεύουσιν. λέγει δὲ τοὺς Ἀργοναύτας.* V. Gl. Mss. *β. γ. ναύταις.* Schol. in his codd. *Ἰστέον, ὅτι τέκτων ὁ κατασκευάσας τὴν τοῦ Ἰάσονος ναῦν ὠνομάζετο Ἄργος, ὅθεν καὶ ἡ ναῦς ἐκαλεῖτο Ἀργὼ, καὶ κλίνεται, τῆς Ἀργόος καὶ Ἀργοῦς, τῇ Ἀργόϊ καὶ Ἀργοῖ. ἀπὸ τούτου καὶ Ἀργοναυτικὰ Ἀπολλωνίου.*

78. *Τὰ δὲ καί ποτ' ἐκ ἀλκᾷ*] *λείπει, τὰ γένη. οἱ Κορίνθιοι, φησὶν, ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ. καὶ γὰρ τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἕλλησι· Τρωσὶ μὲν Γλαῦκος, τὸ γένος εἰς Βελλεροφόντην ἀνάγων τὸν Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς Εὐχήνωρ Πολυΐδου τοῦ μάντεως.* V.

Τὸ ποτὲ πρὸς τὸ ἐδόκησαν συναπτέον, τὸ δὲ τάδε πρὸς τὸ ἀλκὰν, οὕτω· τάδε ἐν ἀλκῇ ἐδόκησάν ποτε. οἱ Κορίνθιοι ἐπ' ἀμφότερα ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ· καὶ γὰρ τοῖς

Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἕλλησι· Τρωσὶ μὲν Γλαῦκος τὸ γένος εἰς Βελλεροφόντην ἀνάγων, τὸν Γλαύκου τοῦ Σισύφου· τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς Εὐχήνωρ ὁ Πολυείδου τοῦ μάντεως. ὅτι δὲ Εὐχήνωρ Κορίνθιος ἦν, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ λέγων (Iliad. N, 663 sq.)·

Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ Πολυείδου μάντιος υἱὸς,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε Κορινθόθι οἰκία ναίων. R.

Τὰ δὲ καί ποτε] τὰ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ δὲ, τουτέστι, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ἤγουν, καὶ κατὰ τὸν πόλεμον δὲ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Ἰλίου ποτὲ, ἤτοι πάλαι, ἔδοξαν οἱ Κορίνθιοι, ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη τῶν πολεμίων, ἐν ἰσχύϊ τέμνειν τέλος, ἀντὶ τοῦ ἔχειν τὸ ἔξοχον. οἱ μὲν, οἱ περὶ τὸν Εὐχήνορα δηλονότι, σὺν τῷ γένει τοῦ Ἀτρέως, τῷ προσφιλεῖ αὐτῷ, δηλονότι τῷ Ἀτρεῖ, τουτέστι, σὺν τοῖς παισὶ τοῦ Ἀτρέως, τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ τῷ Μενελάῳ, τὴν Ἑλένην κομίζοντες, ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες κομίσασθαι· οἱ δὲ, ἤγουν οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον, ἀπείργοντες, τουτέστι κωλύοντες πάμπαν. ἐκ τῆς Λυκίας γὰρ τὸν Γλαῦκον ἐλθόντα σύμμαχον τοῖς Τρωσὶν ἔτρεμον οἱ Ἕλληνες. τούτοις μὲν, ἤγουν τοῖς Λυκίοις, ηὔχετο, τουτέστι διηγεῖτο φιλοτιμούμενος, ἐν τῇ πόλει τῆς Πειρήνης τῆς πηγῆς, ἤτοι, ἐν τῇ Κορίνθῳ, εἶναι τὴν βασιλείαν τοῦ σφετέρου πατρὸς, ἀντὶ τοῦ ἑοῦ, ἤγουν τοῦ ἑαυτοῦ πάππου, τουτέστι τοῦ Βελλεροφόντου καὶ μεγάλην κληρονομίαν καὶ μέγαρον, ἤτοι οἰκίαν, καθέδραν. Ἄστυ Πειρήνης λέγει τὴν Κόρινθον, ἀπό τινος γυναικὸς οὕτω καλουμένης. Ἡ τοῦ Προίτου γυνὴ ἐρασθεῖσα Βελλεροφόντου, ὡς οὐκ ἔσχεν αὐτὸν πειθόμενον, κατεψεύσατο αὐτοῦ πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προῖτον. καὶ ὃς πρὸς τὸν τῆς Λυκίας βασιλέα, κηδεστὴν ὄντα αὐτοῦ, Ἰόβατον, ἀποστέλλει, ὑπ' αὐτοῦ τεθνηξόμενον. Ἰόβατος οὖν ἐκπέμπει αὐτὸν κατὰ τῆς Χιμαίρας, ὑπ' αὐτῆς νομίζων αὐτὸν διαφθαρήσεσθαι. Βελλεροφόντης δὲ, θέλων μετὰ τοῦ Πηγάσου ἵππου τὸν πρὸς τὴν Χίμαιραν ἐργάσασθαι πόλεμον, ἐπεὶ πολλὰ παθὼν οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὸν ὑποτάξαι, καθ' ὕπνους εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν, ἐγχειρίζουσαν αὐτῷ χαλινὸν, καὶ ἀναστὰς ὕπαρ εὗρε τὸ ὄναρ.

ὅθεν χαλινώσας τὸν Πήγασον, καὶ καταπολεμήσας Χίμαιραν, ἔλαβεν ἆθλον τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου, ἀφ' ἧς ἔσχεν Ἱππόλοχον, τὸν τοῦ Γλαύκου πατέρα. R.

81. Τοὶ μὲν γένει φίλοι] οἱ μὲν γὰρ περὶ τὸν Εὐχήνορα (Κορίνθιος δὲ ὁ ἀνὴρ) ἅμα τοῖς Ἀτρείδαις ἐβούλοντο τὴν Ἑλένην ἀνακομίσασθαι, ἁρπασθεῖσαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἰλιώτου. ὅτι δὲ Εὐχήνωρ Κορίνθιος ἦν, καὶ Ὅμηρός φησιν· Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ — (iidem versus qui supra). V.

82. Οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν εἴργοντες] οἱ δὲ ἀπεκώλυον καὶ ἀνθίσταντο παντελῶς, οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον. λέγεται δὲ καὶ οὗτος Κορίνθιος. πῶς δὲ Κορίνθιος; (Οὐ μόνον ἡ τοῦ Εὐχήνορος ἀνδρεία τοῦ συστρατεύσαντος τοῖς Ἀτρείδαις διὰ τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Γλαύκου, ὃς ἀντεστράτευε καὶ ἀνθίστατο αὐτοῖς *).) ὅτι τὸ γένος ἐξ ἀρχῆς Ἑλληνικὸν ἔσχε, καὶ ἐκ τῆς Κορίνθου ὁ Γλαῦκος. πῶς δέ; ὁ γὰρ Γλαῦκος γίνεται τοῦ Ἱππολόχου, τοῦ Βελλεροφόντου, τοῦ Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διός. Βούλεται οὖν δεῖξαι, ὅτι οἱ παρ' Ἕλλησιν ἄριστοι καὶ οἱ παρὰ Τρωσὶν ἔξοχοι κατὰ τὸ ἀληθὲς Κορίνθιοι ἐτύγχανον. πῶς δὲ ὁ Γλαῦκος γέγονε Λύκιος; ὅτι ὁ Βελλεροφόντης πεμφθεὶς εἰς Λυκίαν, Κορίνθιος ὤν, ἀπὸ τοῦ Προίτου, ὡς ὀφείλων ἐπιβουλευθῆναι διὰ τὴν ἐπιψευσαμένην (?) μοιχείαν παρὰ τῆς γυναικός, ἠρίστευσέ τε τὰ μέγιστα, καὶ τὸν προσδοκώμενον αὐτῷ ἔσεσθαι φονέα, τὸν βασιλέα τῶν Λυκίων, τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου, καὶ αὐτὸς πενθερὸν ἔσχε, γαμήσας τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Ἀντίκλειαν· ἐξ οὗ Λυκίαν οἰκοῦντος, ὡς βασιλέως, υἱὸς γέγονεν Ἱππόλοχος, οὗ Γλαῦκος. οὗτος ἄρα Κορίνθιος Γλαῦκος τῷ γένει. ὄνομα δὲ τῷ Λυκίων βασιλεῖ Ἰόβατος. καὶ Ὅμηρος τοῦτο μαρτυρεῖ (Iliad. ζ, 191.)·

Ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα. V.

83. Ἐκ Λυκίας δὲ] ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ γὰρ κεῖται, καί ἐστιν· ἐτρόμεον γὰρ οἱ Ἕλληνες τὸν Λύκιον Γλαῦκον. V.

*) Alieno loco haec inserta; etiam in Gott.

85. *Τοῖσι μὲν ἐξεύχετο*] παρὰ τοῖς Τρωσὶ, φησὶν, ηὔχει καὶ διηγεῖτο, ὅτι ἐν τῷ τῆς Πειρήνης ἄστει, τῇ Κορίνθῳ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔχει τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ γένος καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν περιουσίαν, καὶ εἴτι τοῖς Λυκίοις ηὔχει καὶ διηγεῖτο, ἢ τοῖς Τρωσίν. ἀπὸ Λυκίων δὲ τοὺς Τρῶας δεῖ νοεῖν. V.

86. *Πειράνας*] Πειρήνη κρήνη ἐν Κορίνθῳ. V.

Σφετέρου δὲ πατρὸς] ἀντὶ τοῦ προγόνου. οὐ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἱππόλοχος ἡγεμονίαν εἶχεν εἰς Κόρινθον, ἀλλ' ὁ πρόγονος αὐτοῦ ὁ Σίσυφος. V.

89. *Ὃς τᾶς ὀφιώδεος*] ὅστις τῆς Γοργόνος, τῆς ὀφιώδους λεγομένης εἶναι, τὸν υἱὸν, Πήγασον, ἵππον ὄντα πτερωτὸν, θέλων ὑποζεῦξαι τῷ χαλινῷ, ἀληθῶς πλεῖστα ἔπαθε καὶ ὑπέστη παρὰ τοῖς κρουνοῖς καὶ ῥεύμασι τῆς Πειρήνης, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Πειρήνῃ; λέγει δὲ ἐν τῇ Κορίνθῳ, πρὸ τοῦ κομίσαι αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν χρυσόδετον χαλινὸν παραστᾶσαν καθεύδοντι. ὃ οὖν εἶδεν ὄναρ, τοῦτο, διαναστὰς ἐκ τοῦ ὕπνου, δι' ἔργων εὗρεν. Ἄλλως. ὅστις πρόγονος ἑαυτοῦ, καὶ πρὸς πατρὸς ὢν πάππος· λέγει δὲ τὸν Βελλεροφόντην. ὅτι δὲ τῆς Γοργόνος, ἀποτμηθείσης τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ Περσέως, ἀνεδόθη ὁ Πήγασος ἵππος, καὶ Ἡσίοδος (Theog. 280 sq.) μαρτυρεῖ·

Τῆς ὅτε δὴ κεφαλὴν Περσεὺς ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε (l. ἔκθορε) Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος. V.

Ὃς, ἤγουν ὁ Βελλεροφόντης, πάλαι τὸν Πήγασον ἵππον, τὸν υἱὸν τῆς Γοργόνος τῆς ὀφιώδους, τουτέστι, τῆς ὁμοίωσίν τινα ὄφεως ἐχούσης, ποθῶν ζεῦξαι, ἀντὶ τοῦ ὑπαγαγεῖν, τῷ χαλινῷ ὑποτάξαι, οὕτω πολλὰ ἔπαθεν ἐπὶ τοῖς ῥεύμασι τῆς Πειρήνης, δηλονότι τῆς ἐν Κορίνθῳ πηγῆς, ἕως ἐνεγκοῦσα ἔδωκεν αὐτῷ ἡ παρθένος ἡ Ἀθηνᾶ χαλινὸν χρυσάμπυκα, ἀντὶ τοῦ χρυσᾶ φάλαρα ἔχοντα, ἐν ὕπνῳ δηλονότι. ἐπάγεται γάρ· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ, τουτέστιν, ἦν δὲ ἡ δόσις αὐτίκα ἐκ τοῦ ὀνείρου ἐν τῷ φανερῷ. ἐφώνησε δὲ ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Βελλεροφόντῃ ἐν τῷ ὕπνῳ δηλονότι· καθεύδεις, ἤγουν ὑπνώττεις, ὦ Αἰολίδη βασιλεῦ; τουτέ-

σιν, ἀπόγονε τοῦ Αἰόλου. ἄγε, δέχου τόδε τὸ φίλτρον τὸ τῶν ἵππων, ἤγουν τὸ φάρμακον τὸ πραϋντικὸν τῶν ἵππων, καὶ τῷ πατρὶ τῷ σῷ, τῷ Ποσειδῶνι, τῷ δαμαστικῷ τῶν ἵππων, ἤγουν τῷ ἱππικῷ, δεῖξον αὐτὸ, θύων αὐτῷ ταῦρον περιφανῆ, εὐτραφῆ. R.

91. Ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν] ὃς πολλὰ ἔπαθε χαλινῶσαι καὶ ζεῦξαι τὸν Πήγασον βουλόμενος παρὰ τοῖς κρουνοῖς τῆς Πειρήνης. υἱὸς δὲ τῆς Μεδούσης ὁ Πήγασος. V.

93. Ἤνεγκ'] Gl. γ. ἔφερεν αὐτῷ τῷ κοιμωμένῳ.

94. Ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ, καὶ τὰ ἑξῆς. τοῦτο εἶπεν ὡς καθεύδοντι αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐνηνοχυίας τὸν χαλικὸν, ᾧ ἔμελλε χαλινώσειν τὸν Πήγασον. εἶπε δὲ, φησὶ, παραστᾶσα κατ' ὄναρ αὐτῷ ἡ θεός· κοιμᾷ, ὦ βασιλεῦ, ὃς κατάγεις τὸ γένος ἀπὸ Αἰόλου; μὴ πρότερον δὲ καταζεῦξαι, πρὶν μαντεύσασθαι αὐτῷ Πολύϊδον, τὸ δύνασθαι τόνδε τὸν χαλινὸν αὐτῷ Ποσειδῶνι παρασχεῖν. V.

97. Ἵππειον φίλτρον τὸν χαλινόν φησιν, ὅτι τούτῳ οἱ ἵπποι πείθονται. πικρότερον δὲ τῇ μεταφορᾷ. ὁ δὲ νοῦς· ἄγε δὴ οὖν δέχου τοῦτον τὸν χαλινὸν, ὅς ἐστι πεῖσμα καὶ φίλτρου αἴτιος τοῖς ἵπποις, καὶ τῷ δαμάζοντι Ποσειδῶνι, τῷ πατρί σου, θύων ταῦρον εὐθαλῆ καὶ μέγαν, οὕτως ἐπίδειξον αὐτόν. V.

Φίλτρον ἵππειον λέγει τὸν χαλινὸν τὸν διὰ μακρὸν ἔθος ὡσανεὶ προσφιλῆ τοῖς ἵπποις ὄντα, ἢ τὸν ποθούμενον ὑπό σου καὶ φιλούμενον· ζητεῖς γὰρ εὑρεῖν ἱππικὸν δεσμὸν τὸν κατὰ Πηγάσου. R.

98. Καὶ Δαμαίῳ] τῷ δαμαστικῷ. ἵππειος γὰρ ὁ θεός. ἢ Δαμαῖος λέγεται Ποσειδῶν ἐν Κορίνθῳ ἀπὸ τῆς τῶν ἵππων δαμάσεως. ἀργᾶντα (sic) δὲ νῦν, τὸν ἔκδηλον τῷ μεγέθει. πατρὶ δὲ, τῷ Ποσειδῶνι. τῷ μὲν γὰρ λόγῳ ὁ Βελλεροφόντης Γλαύκου ἐστὶ, τοῦ Σισύφου, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος, ὥσπερ Ἡρακλῆς Ἀμφιτρύωνος. ἐπιλαμβάνονται δέ τινες τοῦ ἐπιθέτου, ἐπειδὴ ταῦρον εἶπε θύειν Ποσειδῶνι ἀργήεντα, ὅπερ δηλοῖ λευκὸν, τοῦ Ὁμήρου (Odyss. γ, 6.)

εἰπόντος, ὅτι χρὴ θύειν ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ· ἀλλὰ βοηθεῖται τὸ ἀργᾶντα. οὐ γὰρ λευκὸν τῇ χροιᾷ βούλεται λέγειν, ἀλλὰ τὸν ἐκλάμποντα τῷ μεγέθει, καὶ ἐπιφανῆ ἐν τῇ ἀγέλῃ. V.

99. *Πατρὶ δεῖξον*] ὅτι τῇ ἀληθείᾳ Βελλεροφόντης Ποσειδῶνος ἦν υἱὸς, δοκῶν εἶναι Γλαύκου. R.

Ἀργὸν] Gl. Ms. γ. λιπαρόν.

100. *Κυναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ*] ἀντὶ τοῦ, μέλαιναν καὶ φοβερὰν αἰγίδα ἔχουσα. αἰγὶς δὲ τὸ ὅπλον. V.

Τοσαῦτα ἔδοξεν εἰπεῖν αὐτῷ ἐν νυκτὶ ὑπνώττοντι ἡ παρθένος, τουτέστιν ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ κυναιγὶς, ἤγουν, ἡ μέλαιναν ἔχουσα αἰγίδα. ἀνεπήδησε δὲ ὁ Βελλεροφόντης, γενόμενος δηλονότι ἐν ὀρθῷ ποδί· παρ' ἑαυτῷ δὲ κείμενον εὑρὼν τέρας, ἤτοι θαῦμα, τουτέστι τὸν χαλινὸν οὕτω θαυμασίως φανέντα, τὸν ἐπιχώριον μάντιν τὸν Πολύειδον τὸν υἱὸν τοῦ Κοιράνου ζητήσας, εὗρεν ἀσμένως, ἤγουν μετὰ περιχαρείας, καὶ ἔδειξεν, ἀντὶ τοῦ ἐδήλωσεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν τελευτὴν, ἤγουν τὴν ἀπόβασιν τοῦ πράγματος, ὅπως τε ἐν τῷ ναῷ τῆς θεᾶς, ἤτοι τῆς Ἀθηνᾶς, ὕπνωσε κατὰ τὴν νύκτα, μετὰ τὴν μαντείαν ἐκείνου· ἐκεῖνος γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἔχρησεν αὐτῷ ἀμηχανοῦντι περὶ τῆς κατασχέσεως τοῦ Πηγάσου ἀπελθεῖν καὶ καθευδῆσαι ἐκεῖ· ὅπως τε παρέσχεν αὐτῷ τὸν χαλινὸν, τὸν δαμάζοντα τὰ φρονήματα τῶν ἵππων, αὐτὴ ἡ παῖς τοῦ Διὸς, τοῦ τῷ κεραυνῷ ὡς ἔγχει χρωμένου, ἤγουν ἡ Ἀθηνᾶ. ἐκέλευσε γὰρ αὐτὸν ὁ μάντις πεισθῆναι τῷ ἐνυπνίῳ ὅτι τάχιστα. R.

102. *Ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδὶ*] λοιπὸν ὁ ποιητὴς ταῦτά φησιν· ἀνήλλατο δὲ ἐκ τῆς κοίτης καὶ ἔστη ἄσμενος. τέρας δὲ τὸν χαλινὸν εἶπεν, ὅτι ὄναρ φανεὶς ὕπαρ ὤφθη. παρακείμενον δὲ εὑρὼν τὸν χαλινὸν καὶ ἀναρπάσας αὐτὸν πρὸς τὸν μάντιν ἦλθεν εὐθέως τὸν ἐπιχώριον. V.

104. *Ἄσμενος*] Gl. Ms. γ. χαίρων.

105. *Σύναπτε τὸ Κοιρανίδᾳ πρὸς τὸ, μάντιν.* ὁ γὰρ Πολύειδος οὗτος μάντις Κοιράνου υἱὸς ἦν, ὃς καὶ προϋπέθετο Βελλεροφόντῃ καταδαρθεῖν παρὰ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς βωμῷ, ὡς ἐκεῖθεν ἐσομένης αὐτῷ τῆς τοῦ ζητουμένου λύσεως. R.

106. *Ὡς τ' ἀνὰ βωμῷ*] ὅπως, εἶπεν, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκαθεύδησεν ἐκ τῆς τοῦ Πολυΐδου προμαντείας καὶ συμβουλῆς, ὡς αὐτοῦ συμβουλεύσαντος αὐτῷ διὰ μαντείας, ἀγωνιῶντι περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ ἵππου. Δαμασίφρονα δὲ εἶπε χρυσοῦν, ἵν' ᾖ τὸν τίμιον, ἢ ὅτι διάχρυσος ἦν τῇ κατασκευῇ ὁ χαλινὸς, δαμάζοντα δὲ τὸ φρόνημα τῶν ἵππων καὶ ἥμερα φρονεῖν ἀναγκάζοντα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ χρυσὸς δαμασίφρων, ἐπεὶ ἱκανὸς ἀπατῆσαι. Κοιρανίδαν τὸν Κοιράνου παῖδα Πολύϊδον. ἐλθὼν οὖν πρὸς τὸν μάντιν, ἔδειξε καὶ διεσαφήνισεν αὐτῷ τὴν ὅλην ἀπόβασιν τοῦ πράγματος καὶ κατάστασιν. V.

107. *Κοιτάξατο*] Gl. Ms. γ. ἐκοιμήθη.

110. *Ἔπορε*] Gl. Ms. γ. ἐχάρισεν.

111. *Δαμασίφρονα* λέγει ὃν πρόσθεν εἶπε χρυσάμπυκα χαλινὸν, ὡς τὰς φρένας τῶν ἵππων δαμάζοντα καὶ εὐπειθεῖς ἐργαζόμενον. R.

Ἐνυπνίῳ δὲ τάχιστα πείθεσθαι] τοῦ Βελλεροφόντου δὲ τὸ ὄναρ διηγησαμένου, εἶπεν ὁ Πολύϊδος, ὡς τάχιστα καὶ ἀνυπερθέτως πείθεσθαι τῷ ἐνυπνίῳ. καὶ ταῦτα αὐτῷ εἰπόντος τοῦ μάντεως, ὡς, ἡνίκα τὸν ταῦρον θύῃ τῷ Ποσειδῶνι, τότε δὴ τῇ ἱππικωτάτῃ Ἀθηνᾷ ἱδρύσασθαι βωμὸν, ἤτοι ἄγαλμα. Κραταίποδα δὲ τὸν ταῦρόν φησιν· οὕτω δὲ Δελφοὶ ἰδίως ἐκάλεσαν. Αὐερύῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ σφάξῃ, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, ὡς Ὅμηρος (Iliad. α, 459.)· „Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα." V.

113. *Ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ*] ὅταν δὲ ἀνρύῃ, ἀντὶ τοῦ ἀνερύῃ, ἤγουν ἀνατρέπῃ, ἀντὶ τοῦ σφάζῃ, θύῃ, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, τὸν κραταιὸν τοὺς πόδας ταῦρον, τῷ Ποσειδῶνι τῷ συνέχοντι τὴν γῆν, τῷ καταπολὺ ἰσχυρῷ, ἐκέλευσεν αὐτίκα ποιῆσαι τῇ Ἀθηνᾷ τῇ ἱππικῇ, πολεμικῇ, ναόν. Πληροῖ δὲ ἡ δύναμις τῶν θεῶν κούφως, τουτέστιν ἰσχυρῶς τὴν κτίσιν, ἀντὶ τοῦ τὴν πρᾶξιν, καὶ τὴν παρ' ὅρκον, ἤγουν τὴν μὴ δεομένην βεβαιώσεως ὅρκων εἰς τὸ μὴ πραχθῆναι, ὡς ἀνέλπιστον δηλονότι οὖσαν καὶ ἀδύνατον, καὶ τὴν παρὰ ἐλπίδα, τουτέστι, καὶ ἣν οὐκ ἄν τις ἐλπίσαι ποτὲ πρᾶξιν. οἱ

θεοὶ καὶ τὰ νομιζόμενα ἀδύνατα ῥᾷστα ποιοῦσι, περὶ ὧν ἄν τις καὶ δι' ὅρκου ἀπαγορεύσειεν, ὡς οὐχ οἷά τε γενέσθαι. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἐλπίδα, καὶ τὸ παρ' ὅρκον, ταυτόν. τὰ γὰρ ἀδύνατα, καὶ ἀνέλπιστα." R.

116. *Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον*] ἐπιτελοῦσι δὲ καὶ παρέχουσιν οἱ θεοὶ καὶ τὰ νομιζόμενα ἀδύνατα, περὶ ὧν ἄν τις καὶ τὴν ἐλπίδα δι' ὅρκων ἀπαγορεύσοι. "Ἄλλως. οὐχὶ τὴν ἐξ ἐπιορκίας, ἀλλὰ καὶ εὐόρκως ἀπελπισθεῖσαν. ἢ οὕτω· δύναται δὲ θεὸς τελέσαι καὶ τὸ μεθ' ὅρκου ἀδύνατον νομιζόμενον εἰς περίκτησιν, οἷον εὐχερές. τοῦτο δὲ γνωμολογεῖ, ὅτι δὴ καὶ Βελλεροφόντης ὁ μέγας, μηδέποτε ζευχθήσεσθαι τὸν Πήγασον, δι' ἐπιορκίας θέμενος, δι' Ἀθηνᾶς ὑπὸ ζυγὸν ἐποίησεν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ δὴ ἐκ τούτων ὁ γενναῖος Βελλεροφόντης μετὰ σπουδῆς ἔλαβε τὸν χαλινὸν, καὶ τὸν πτερωτὸν ἵππον, τὸν Πήγασον, ἐχαλίνωσεν (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, τείνων ἀμφὶ γένυ) πραΰνοντα καὶ ἡμεροῦντα, ὡς ἀντιφάρμακον ἰατρικόν. λέγει δὲ τὸν χαλινόν. V.

118. *Ἦτοι καὶ ὁ καρτερὸς*] τὸ ἤτοι ἀντὶ τοῦ δὴ, ἤγουν, καὶ δὴ καὶ ὁ ἰσχυρὸς Βελλεροφόντης ὁρμαίνων, ἤτοι προθυμούμενος, ἔλαβεν ἵππον ὑπόπτερον, τουτέστι τὸν Πήγασον, φάρμακον πραῢ, ἀντὶ τοῦ πραϋντικὸν, ἤγουν τὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς χαλινὸν, τείνων, ἀντὶ τοῦ ἐφαπλώσας, ἐπενεγκὼν, ἀμφὶ τῇ γένυϊ, τουτέστιν, ἐπὶ τῷ στόματι αὐτοῦ δηλονότι. ἀναβὰς δ' εὐθὺς ἐπ' αὐτὸν ἔπαιζεν ἐνόπλιον παιδιὰν, χαλκωθεὶς, ἤτοι ὁπλισάμενος. (κραταιὸς κοινὸν, κρατερὸς ποιητικὸν, τὸ αὐτὸ δὲ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ̄ καρτερός.) σὺν ἐκείνῳ δὲ, ἤτοι τῷ Πηγάσῳ, ποτὲ ἐφόνευσε καὶ τὸν στρατὸν τὸν γυναικεῖον τῶν Ἀμαζόνων τὸν τοξότην, βάλλων αὐτὸν, τουτέστι, βολαῖς ἐπιτιθέμενος αὐτῷ ἄνωθεν ἀπὸ τῶν κοιλωμάτων τῆς αἰθέρος τῆς ψυχρᾶς, ἀντὶ τοῦ ἀέρος τοῦ ψυχροῦ, τοῦ ἐρήμου, ἤγουν, ἐφ' ᾧ οὐ διατρίβει πτηνὰ διὰ τὴν ψυχρότητα, καὶ τὴν Χίμαιραν τὴν πνέουσαν πῦρ, καὶ τοὺς Σολύμους. ἔθνος δὲ ἦσαν οἱ Σόλυμοι μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, πολεμικώτατον. R.

119. *Ὁρμαίνων*] προθυμούμενος. V.

123. *Χαλκωθεὶς*] ἤτοι χαλκοῦν περιθέμενος θώρακα, ἢ ὅπλα ἐνδὺς χαλκᾶ. V.

Ἔπαιξεν] ἤτοι ἐπειρᾶτο, ἐγυμνάζετο, εὐκόλως, ὥσπερ παιδιᾶς τρόπον· ἢ ἐπετέρπετο· ἢ ἐνόπλιον ὄρχησιν ἐποιεῖτο· ἢ σὺν τοῖς ὅπλοις εὐχερῶς ἐμάχετο. V.

124. *Σὺν δ' ἐκείνῳ*] μετὰ δὲ τοῦ ἵππου ὤν, ἢ σὺν αὐτῷ ποτε καὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀμαζόνων, τὸν ἐκ τοῦ ἀέρος τῆς ἐρήμου, καὶ τῶν ψυχροτάτων τόπων τῶν Ὑπερβορέων ἐνίκησεν, ἤτοι τῶν ἐν Σκυθίᾳ. V.

125. *Αἰθέρος ψυχρᾶς*] τῆς ἐν Σκυθίᾳ. κρυώδης γὰρ καὶ δυσχείμερος. μετέωρος γὰρ ὢν ἀνήρει καὶ ἐνίκα. V.

Αἰθέρος εἶπε θηλυκῶς ὁ ποιητής· ψυχρᾶς δὲ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἀὴρ αἰθὴρ λέγεται. ψυχρότερον δὲ τὸ βόρειον μέρος, ἔνθα οἰκοῦσιν αἱ Ἀμαζόνες. ἐρήμου δὲ, διὰ τὸ τοῦ ἀέρος κενόν. λέγει δὲ, ὡς σὺν τῷ Πηγάσῳ τὰς ἀπὸ τοῦ ὑπερβορέου κλίματος Ἀμαζόνας, καὶ τὴν Χίμαιραν καὶ τοὺς Σολύμους ἔθνος ἀπώλεσε. R.

128. *Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν*] ἐνίκησε δὲ σὺν αὐτῷ καὶ τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν, καὶ τοὺς Σολύμους ἀνεῖλε. Σόλυμοι δὲ, ἔθνος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας πολεμικώτατον. εἶπε δὲ ταῦτα καὶ Ὅμηρος περὶ τοῦ Βελλεροφόντου (Iliad. ζ, 155 sq.). V.

130. *Διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον*] τουτέστι, τὸν θάνατον αὐτοῦ σιγήσομαι. ὑποστέλλεται γὰρ τὸ κατὰ τὴν τελευτὴν ἐκβεβηκὸς αὐτῷ εἰπεῖν, ὅτι πεσὼν ἐκ τοῦ Πηγάσου χωλὸς ἐγένετο. Ἄλλως. Τὸν θάνατον αὐτοῦ σιγήσομαι. ὑποστέλλεται γὰρ τὸ κατὰ τὴν τελευτὴν ἐκβεβηκὸς αὐτῷ κακόν. λέγεται γὰρ, ὅτι ἀναπτῆναι βουληθεὶς, τῷ Πηγάσῳ κούφως παρακινδυνεύσας, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς οἰστρωθέντος τοῦ Πηγάσου, ἐκπίπτει, καὶ χωλοῦται, καὶ πλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλὸς, ὡς Ὅμηρός φησιν (Iliad. ζ, 201 sq.)·

Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο
Ὃν θυμὸν κατέδων.

Ἄλλως. Καταβαλὼν γὰρ τὸν Βελλεροφόντην ὁ Πήγασος ἀπενόστησεν εἰς οὐρανόν. τοῦτον δὲ αἱ οὐράνιαι φάτναι τοῦ

Διὸς ὑπεδέξαντο. κατηστερήθη γάρ. καὶ Ἄρατος μέμνηται, ὅτι εἰσὶ φάτναι ἐν οὐρανῷ καὶ ὄνοι καλούμενοι ἀστέρες (Arat. Diosem. v. 160. 166.). V.

Διασωπάσομαι οἱ μόρον. G. cum Schol. *ἐγὼ σιωπήσω. ὑποστέλλεται τὰ κατὰ τὴν τελευτὴν εἰπεῖν, ὅτι πεσὼν ἐκ τοῦ Πηγάσου χωλὸς ἐγένετο.*

Τὸ διασιγάσομαι εἶπε διὰ τὸ συμβὰν αὐτῷ ἐν τῇ τελευτῇ κακόν. οὐ γὰρ ἄξιον, πολλοὺς καὶ μεγάλους ἐπαίνους ὑπὲρ αὐτοῦ διϊόντα καὶ τῶν συμβάντων αὐτῷ μνησθῆναι κακῶν. φασὶ γάρ, ὡς βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι σὺν τῷ Πηγάσῳ, ἐξοιστρωθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διός, πίπτει καὶ χωλοῦται· κατὰ δέ τινας καὶ τυφλοῦται· καὶ ἐκπλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλός. φησὶ δὲ καὶ Ὅμηρος περὶ αὐτοῦ (l. l.)· *Ἤτοι ὁ καππεδίον* etc. vt supra. R.

Διασιγάσομαι, ἤγουν σιγήσω τὸν θάνατον αὐτοῦ, τοῦ Βελλεροφόντου δηλονότι. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ δυστυχὲς αὐτῷ τὸ τέλος ἐγένετο, πεσόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ χωλωθέντι. τόνδε, ἤγουν τὸν ἵππον, αἱ φάτναι τοῦ Διὸς αἱ ἀρχαῖαι ἐδέξαντο ἐν οὐρανῷ. ἄστρα λέγονται εἶναι ἐν οὐρανῷ ἀρχῆθεν φάτναι καλούμενα καὶ ὄνοι. ἐμὲ δὲ χρὴ ἱέντα, ἤγουν βάλλοντα ῥόμβον, ἀντὶ τοῦ βολὴν ἀκόντων εὐθεῖαν, οὐκ ἔξω τοῦ σκοποῦ ἐρείδειν τὰ πλείω βέλη διὰ τῶν χειρῶν. συμβολικὸς ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ δὲ χρὴ προσήκουσαν ποιούμενον τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων, τουτέστι, διὰ τὸ κατὰ τὸ προσῆκον ποιεῖσθαι τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων, οὐκ ἔξω τῆς προσηκούσης ὑποθέσεως ποιεῖσθαι τοὺς πλείστους λόγους. R.

133. *Ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμβον] ἀλλ' ὁ μέν φησιν οὕτως· ἐμὲ δὲ οὐ χρὴ παρὰ σκοπὸν τὰ βέλη μου τὰ πολλὰ ταῖς χερσὶν ἰσχυρῶς ἔχειν, ἀλλ' ὀξύν τινα τὸν ἀκοντισμὸν αὐτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἑξῆς· ἐμὲ δὲ ἱέντα πολλὰ παρὰ σκοπὸν βέλη οὐ χρὴ ῥόμβον, τουτέστι ῥίψιν καὶ ὁρμήν, ποιεῖσθαι. λέγει δέ, ὅτι οὐ χρὴ περιττολογεῖν περὶ ἄλλων καὶ ἐκτραπῆναι τοῦ προκειμένου. τὸ δὲ ἀκόντων ῥόμβον, τὴν δίνησιν καὶ τὴν βολὴν μετὰ ἀκοντίων λέγει, τροπικῶς δέ, τῶν ἐγκωμιαστικῶν λόγων. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις* (Ol. II, 149.)· *„πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας.“*

ἀλληγορικῶς οὖν φησιν· ὅτι οὐ χρή με περὶ ἄλλων πολυλογεῖν ἐάσαντα τὸν προκείμενον ἔπαινον. ἀφέμενος γὰρ τοῦ νικηφόρου, εἰς τὰ πάτρια ἀναδραμὼν, πλείονι τῇ παρεκβάσει κέχρηται. διὸ καὶ ἐπιστρέφει ἑαυτόν. V.

Τὰ μὲν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τοῦ Πηγάσου οὕτως ἔσχεν. ἐμὲ δὲ ἵεντα εὐθὺν ῥόμβον ἀκόντων, ἤγουν σκοπὸν θέμενον ἐπαινεῖν Ξενοφῶντα, οὐ χρὴ κρατύνειν τὰ πολλὰ βέλη ἐν ταῖν χεροῖν παρὰ σκοπόν· ἤγουν οὐ δεῖ παρεκβάσει πολλῇ χρῆσθαι, καὶ τοὺς πλείστους τῶν ἐπαίνων εἰς ἑτέρους ἀναλίσκειν. R.

Εὐθὺν] Gl. Ms. γ. εὔκολον. *Ἀκόντων*] Gl. γ. κονταρίων. *Ἵεντα*] Gl. γ. τοξεύοντα. *Ῥόμβον*] Gl. γ. πέμψιν.

Ῥόμβος ἡ κοινῶς στροῦμβα, ἥτις καὶ βέμβιξ λέγεται καὶ στρόμβος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ στρομβηδόν. ἐνταῦθα δὲ ῥόμβον λέγει ἀντὶ τοῦ στρόμβησιν. λέγει δὲ οὕτω τὴν βολὴν τῶν ἀκόντων διὰ τὸ μετὰ δινήσεως αὐτὴν γίνεσθαι. R.

135. *Κρατύνειν*] Gl. γ. πέμπειν, ἐρείδειν.

136. *Μοίσαισι* (sic) *γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἔκων* (sic)] οὐ γὰρ ἦλθον, φησὶ, δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ ταῖς Μούσαις ἐπίκουρος καὶ ὑπηρέτης, ἵνα τοὺς Κορινθίους τούτους, τοὺς ἀπὸ τῆς φατρίας τῆς Ὀλιγαιθίδος καλουμένης ὄντας, ἐπαινέσω, καὶ τὰ πραχθέντα ὑπ' αὐτῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ καὶ τῇ Νεμέᾳ. οἱ γὰρ περὶ τὸν Ξενοφῶντα τοῦτον τὸν ἐπαινούμενον Ὀλιγαιθίδαι λέγονται κατὰ φατρίαν, ὡς τὸ ἀνέκαθεν ὄντες ἀπὸ Ὀλιγαιθίδου τινὸς ἀρχαίου. V.

Ταῖς Μούσαις γὰρ ταῖς ἐπὶ λαμπρῶν θρόνων ἱδρυμέναις, ἤγουν ταῖς τιμίαις καὶ ἐνδόξῳ τάξει τεταγμέναις εἴκων, ἤτοι ὑπηρετῶν, ἦλθον ἐπίκουρος τοῖς Ὀλιγαιθίδαις, τουτέστι τῇ φατρίᾳ τοῦ Ξενοφῶντος, ἀντὶ τοῦ τοῖς Κορινθίοις, διὰ τὰ ἐν Ἰσθμῷ αὐτῶν ἔργα καὶ διὰ τὰ ἐν Νεμέᾳ. ἐν βραχεῖ δὲ λόγῳ ποιήσας φανερὰ πολλὰ ὁμοῦ, καὶ ὅρκος ἔσται ἐμοὶ ἐπὶ τούτοις ἀληθής. ἑξηκοντάκις γὰρ ἀμφοτέρωθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ἰσθμοῦ καὶ τῆς Νεμέας, βοὴ κήρυκος ἀγαθοῦ κατὰ τὸ κηρύττειν δηλονότι ἡδύφωνος ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς δηλονότι.

ἡδύγλωσσον δὲ λέγει τὴν βοὴν οὐ διὰ τὸ ἐμμελὲς αὐτῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ τερπνὴν παρέχειν ἀνακήρυξιν τοῖς ἀνακηρυττομένοις. τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τουτέστιν, αἱ νῖκαι δὲ αὐτῶν αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ δοκοῦσιν ἤδη πρότερον εἰρῆσθαι, (ἔφη γὰρ αὐτοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ τρὶς νινικηνέναι ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ) καὶ τὰ ἐσόμενα, ἤγουν καὶ τὰς ἐσομένας αὐτοῖς νίκας τότε ἂν, ὅτε ἔσονται δηλονότι, φαίην σαφῶς· νῦν δ' ἐν ἐλπίσιν ἔχω τὸ τέλος τῆς νίκης αὐτῶν, ὅμως ἐν τῷ θεῷ. R.

Ἔκων] Gl. γ. ὑποτασσόμενος.

137. *Ὀλιγαιθίδαισιν*] Gl. γ. τοῖς παισὶ τοῦ Ὀλιγαίθου.

Ὀλιγαιθίδαι φατρία ἐν Κορίνθῳ ἀπό τινος Ὀλιγαίθου, ἧς ἦν Ξενοφῶν. R.

Ἐπίκουρος] ἤγουν βοηθός· βοήθεια γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἔργων τὰ ἔπη, οὐκ ἐῶντα τοῦ λοιποῦ λήθην αὐτῶν καταχαυχήσασθαι. R.

138. *Παύρῳ δ' ἐπιθήσω* (sic)] ἀντὶ τοῦ ἐν ὀλίγῳ καὶ συντόμῳ λόγῳ διάδηλα καὶ φανερὰ πλεῖστα πράγματα καὶ ἀθρόα ἐπιθήσω καὶ ποιήσω, ἤτοι, ἐν ὀλίγῳ φανερὰ τὰ πολλὰ ποιήσω· ἀληθὴς δὲ περὶ τούτων καὶ ἐξαίρετος ὅρκος ἔσται. ὀμνύειν δὲ βούλεται ὡς ἀληθεύων ἐν τοῖς ἐπαίνοις. Ἄλλως. ἰδίως ἔφη ἔξορκος, ἢ ἀντίορκος. ὀμόσω οὖν αὐτός, φησί, τοὺς ἀπὸ τῆς φατρίας Ὀλιγαιθίδος ἑξηκοντάκις νενικηκέναι ἀμφοτέρωθεν, τουτέστιν, ἔν τε Ἰσθμῷ καὶ Νεμέᾳ κεκηρῦχθαι αὐτούς. V.

140. *Ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος*] ἤγουν, ὅρκῳ χρήσομαι ὡς κατὰ ἀλήθειαν καὶ οὐ πρὸς χάριν ἐπαινῶ αὐτόν. ἀληθεύσω. R.

143. *Βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ*] λείπει τό, ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς ἡ τοῦ κήρυκος βοή, ἑξηκοστὸν νικήσαντας. ἑξηκοντάκις γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς ἀγῶσιν, Ἰσθμίοις καὶ Νεμέοις, ἀνεκηρύχθησαν οἱ Ὀλιγαιθίδαι, τριάκοντα ἐν ἑκάστῳ ἀγῶνι. V.

144. *Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι*] εἶπε γὰρ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὕμνου οὕτω· τρὶς

Ὀλυμπιονίκαν. ὁ δὲ νοῦς· τὰ δὲ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν νικητήρια ἤδη, ὡς ἔοικε, προείρηται ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις. τὰ δὲ μέλλοντα, φησὶ, τουτέστιν, ἐὰν δὲ πάλιν νικήσῃ Ὀλύμπια, αὖθις σαφέστερον ἐπαινέσω αὐτόν. νῦν δὲ ἐγὼ ἐλπίζω καὶ προσδοκῶ νικῆσαι αὐτόν. ἐν δὲ τῷ κρείττονι τὸ τοιοῦτο, τὴν προσδοκίαν δοῦναι. V.

148. *Εἰ δὲ δαίμων ὁ γενέθλιος ἕρποι*] εἰ δὲ τὸ συγκληρωθὲν δαιμόνιον καὶ ἡ τύχη ἐπὶ τὸ πλεῖστον προΐοι, νικητὰς αὐτοὺς μηνύον, ἀναθήσομαι τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα τῷ Διῒ καὶ τῷ Ἄρεϊ. Διατί δέ φησι τῷ Διῒ καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐπιτρέψειν; ὅτι ὁ μὲν Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, καὶ Ὀλύμπια τοῦ Διὸς ἱερά· τὸν δὲ Ξενοφῶντα οὐ μόνον ἀθλητὴν γενέσθαι φασὶν, ἀλλὰ καὶ τὰ πολεμικὰ ἀγαθὸν, ἢ ὅτι τοῦ Οἰνομάου πατήρ ἐστιν ὁ Ἄρης, καὶ μετέχει τῆς Ὀλυμπίας. Ἄλλως. τῷ μὲν Διῒ, ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτῷ ἀνάκειται καὶ τελεῖται, τῷ δὲ Ἄρεϊ, ἐπειδὴ ἐπιχώριος καὶ πατρῷος τῶν Ἠλείων ὁ Ἄρης. μιχθεὶς γὰρ Ἀρπίνῃ, θυγατρὶ Ἀσωποῦ τοῦ Θηβαίου ποταμοῦ, ἐτέκνωσε τὸν Οἰνόμαον ὁ Ἄρης, ὃς ἦν βασιλεὺς τῶν τόπων. ἐς χάριν οὖν τοῦ παιδὸς προΐσταται ἴσως τῆς χώρας τῶν Ἠλείων. V.

Ἕρποι] Gl. γ. ἐξαπλοῖ τὴν χάριν αὐτοῦ.

Εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος] εἰ δὲ ὁ δαίμων ὁ γενέθλιος, ἤγουν ὁ θεὸς ὁ διοικῶν τοῦ Ξενοφῶντος τὸν βίον ἀπὸ γενέσεως, ἕρποι, τουτέστι προκόπτοι, ἐπιδοίη, τῷ Διῒ καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ, ἤγουν τῷ Ἄρει, δώσομεν πράττειν τοῦτο· τῷ μὲν Διῒ, ὅτι ὁ ἀγὼν ἦν αὐτῷ ἀνατεθειμένος, τῷ δὲ Ἄρει, ἐπειδὴ ἐπιχώριος καὶ πατρῷος τῶν Ἠλείων ὁ Ἄρης. τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ὀφρύϊ, ἀντὶ τοῦ τῇ Παρνασοῦ, τουτέστιν ἐν τοῖς Πυθίοις, ἔργα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Ἄργει, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ἥραια, τὰ καὶ Ἑκατόμβαια· ἐδίδοτο δὲ τῷ νικήσαντι ἀσπὶς χαλκῆ· καὶ ἐν ταῖς Θήβαις, ἔνθα ἤγετο τὰ Ἡράκλεια, τὰ καὶ Ἰολάϊα, βαβαὶ τοῦ πλήθους, ὅσα ἐστί. καὶ ἐν τοῖς Ἀρκάσιν ἀνάσσων, ἤγουν νικῶν, φεῦ τοῦ πλήθους, ὅσα ἐστὶν ἔργα αὐτοῦ. *Μαρτυρήσει Λυκαίου.* μαρτυρήσει τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ βωμὸς τοῦ Λυκαίου Διὸς, ὁ ἄναξ, ὁ ἐν Ἀρ-

καδία, καὶ ἡ Πελλήνη· πόλις δὲ ἦν αὕτη τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Θεοξένια καὶ τὰ Ἕρμαια· τὸ δὲ ἆθλον ἦν χλαῖνα· καὶ η Σικυὼν, ἔνθα ἤγετο τὰ Πύθια· τῆς Βοιωτίας δὲ ἦν αὕτη πόλις· καὶ τὰ Μέγαρα, ἐν οἷς ἐτελεῖτο τὰ Διόκλεια, καὶ τὸ ἄλσος, ἀντὶ τοῦ καὶ ἡ καθέδρα, τῶν Αἰακιδῶν, ἡ καλῶς τῇ θαλάττῃ περιειλημμένη, ἤγουν ἡ Αἴγινα, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Αἰάκια. μαρτυρήσει καὶ ἡ Ἐλευσὶς τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἔνθα ἤγετο τὰ Δημήτρια, τὰ καὶ Ἐλευσίνια, καὶ ἡ πλουσία Μαραθὼν, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ἡράκλεια· ἦν δὲ τὸ ἆθλον ἀργυρᾶ φιάλη· καὶ αἱ πόλεις αἱ καλλίπλουτοι, ἤγουν αἱ πλούτῳ κομῶσαι, αἱ ὑποκάτω τῆς Αἴτνης τῆς ὑψηλὴν ἐχούσης κορυφὴν, τουτέστιν αἱ Συρακοῦσαι, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν Ἴσθμια καλούμενος. καὶ ἡ Εὔβοια μαρτυρήσει αὐτοῦ τὰ κατορθώματα, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐρευνῶν εὑρήσεις ἔργα αὐτῶν μείζονα ἢ ὡς ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ νοῆσαι. Ἀλλὰ, ὦ Ζεῦ, τέλει, ἤγουν ποίει ἐκνεῦσαί με, ἤτοι ἐξελθεῖν, ἀνύσαντα ἤδη τὸν ὕμνον ἐλαφροῖς ποσὶ, τουτέστιν ἀνεπαχθῶς, ἐλαφρῶς, ὑπ' οὐδενὸς βαρούμενον, αἰδῶ διδοὺς, ἀντὶ τοῦ δύναμιν αἰδέσιμον, καὶ εὐτυχίαν ἡδέων (πραγμάτων) γλυκεῖαν. R.

150. *Τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασίᾳ, ἐν Ἄργει δ' ὅσσα*] ἀντὶ τοῦ, τὰ δὲ ἐν Δελφοῖς Πύθια. ἐκ τοῦ παρακειμένου ὄρους λέγει· ὅ ἐστι Πύθια. ὅσα τ' ἐν Ἄργει δὲ καὶ ἐν Θήβαις ἄλλα. καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τοῦ στεφάνου, ὁ βωμός ἐστι μάρτυς ὁ τοῦ Λυκαίου Διὸς, καὶ ἡ ἐκεῖ ἀγομένη πανήγυρις. ἐκεῖ γὰρ νικήσας ἐστέφθη. V.

155. *Πελλάνα τε καὶ Σικυὼν*] ἡ Πελλήνη τῆς Ἀχαΐας πόλις, (ὅπου τὰ Φιλοξένια, καὶ αἱ χλαῖναι δίδονται. abs. G.) ἡ δὲ Σικυὼν Βοιωτίας, ἐν ᾗ τὰ Πύθια ἄγεται. καὶ ἐν Αἰγίνῃ τὰ Δελφίνια καὶ Αἰάκεια, ἐν δὲ Μεγάροις, τὰ Διόκλεια καὶ Πύθια, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι τὰ Δημήτρια ἢ Ἐλευσίνια. εὐερκὲς δὲ ἄλσος φησὶν, διὰ τὸ κύκλῳ ὑπὸ θαλάσσης, ὥσπερ ὑπὸ ἕρκους καὶ τείχους περιβεβλῆσθαι· (ἢ διὰ τὴν φιλοξενίαν. abs. G.) V.

156. *Εὐερκὲς ἄλσος*] Gl. γ. χωρίον τὸ ἔχον καλὸν ἕρκος.

158. *Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου*] καὶ αἱ ὑπ' Αἴτναν, τὸ Σικελικὸν ὄρος, πόλεις, λέγει τὰς Συρακούσας, μαρτυροῦσιν αὐτοῦ τῇ ἀνδρείᾳ. Ἴσθμια γὰρ καὶ ἐν αὐταῖς τελεῖται, ἃ καὶ ἐνίκησε Ξενοφῶν. Ἄλλως. Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας. τῆς Σικελίας πόλις. ἐκεῖ γὰρ ἄγεται ἀγὼν Νέμεα καλούμενος. ἢ οὕτως· ἐν Συρακούσαις ἄγεται, φησὶν, Ἴσθμια ὡς καὶ ἐν Κορίνθῳ. ἄποικοι γὰρ Κορινθίων Συρακούσιοι. V.

159. *Α τ' Εὐβοίᾳ*] καὶ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ δὲ πάσῃ, φησὶ, καὶ τῇ Ἑλλάδι ζητῶν εὑρήσεις τὰ μείζονα λόγου παντὸς καὶ πάσης γνώσεως νικητήρια. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν. Ἄλλως. ἐν Εὐβοίᾳ Γεραίστια ὑπὸ πάντων Γεραιστίων ἄγεται τῷ Ποσειδῶνι, διὰ τὸν συμβάντα χειμῶνα περὶ Γεραιστόν. καὶ ἐν Ἀμαρύνθῳ τῆς Εὐβοίας Ἀμαρύνθια νενικήκασιν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐπιπορευόμενος εὑρήσεις μείζονα ἔργα πεποιηκότα αὐτὸν, ἢ ὡς δύνασαι ἰδεῖν. ἢ οὕτω· τὸ πλῆθος τῶν στεφάνων, φησὶν, ἐκπέφευγε τὴν τῆς ὁρίσεως μετάληψιν. V.

163. *Ἀλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν*] εἶπε τοῦτο πρὸς ἑαυτὸν παρακελευόμενος ἐκδραμεῖν ἀπὸ τούτων καὶ καταπαῦσαι τὸν ὕμνον. ἐπαύσατο γὰρ τῶν ἐπαίνων. καὶ περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὅτι χρὴ ἀποστῆναι κούφοισι ποσὶν ἀνεπαχθῆ φανέντα. δίδου μοι οὖν, φησὶν, ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν, ἐξ ἧς ἔστι τέρπεσθαι καὶ ἥδεσθαι· ἤτοι αἰδέσιμόν με ποίει καὶ τιμῆς ἄξιον. ἢ οὕτως· αἰδεστικούς τε καὶ αἰδεσίμους αὐτοὺς ποίει ἐπιμελῶς προαρξάμενος. V.

CARMEN XIV.

Περὶ τῶν κώλων τοῦ τεσσαρεσκαιδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τὸ τεσσαρεσκαιδέκατον εἶδος μονοστροφικόν ἐστι κώλων ιή καὶ ιζ΄. Τὸ ά Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον. Τὸ β΄ Φαλαίκιον. Τὸ γ΄ ἐκ χοριάμβου, διιάμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάσσονος, τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ΄ Φερεκράτειον ἀτελές. Τὸ έ ἐπιωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος, τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ς΄ δακτυλικὴ διποδία, ἑξασύλλαβον. Τὸ ζ΄ ἐκ παιώνων δύο, καὶ ἀντισπαστικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ ή τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές. Τὸ θ΄ ἐκ δακτυλικῆς διποδίας καὶ τροχαϊκῆς βάσεως πενθημιμεροῦς. Τὸ ί ἐξ ἀντισπάστου πεντασήμου καὶ τροχαϊκῆς κατακλεῖδος. Τὸ ιά Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερές. Τὸ ιβ΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιδ΄ ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ τροχαίου πενθημιμεροῦς. Τὸ ιέ Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος ἑφθημιμερές. Τὸ ις΄ ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως ἀπ᾽ ἐλάσσονος καὶ ἰαμβικοῦ ἡμιολίου ἀτάκτου. Τὸ ιζ΄ ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ ιή ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές.

Τὰ δὲ λοιπὰ ἑπτακαίδεκα, οὕτως· Τὸ ά Φαλαίκιον. Τὸ β΄ ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου ἑφθημιμεροῦς. Τὸ γ΄ Ἀλκμαιώνειον δεκασύλλαβον. Τὸ δ΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ έ ἐκ χοριαμβικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως. Τὸ ς΄ χοριαμβικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ζ΄ ἐξ ἀντισπαστικῆς καὶ ἰαμβικῆς κατακλεῖδος. Τὸ ή ἐκ χοριαμβικοῦ εἰς ἀντισπαστικόν. Τὸ θ΄ ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως, καὶ τοῦ πεντασήμου, καὶ χοριαμβικοῦ, καὶ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος. Τὸ ί Ἀσκληπιάδειον. Τὸ ιά δακτυλικὴ τριποδία. Τὸ ιβ΄ δακτυ-

λικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ' ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς. Τὸ ιδ' Γλυκώνειον. Τὸ ιέ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ις' ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς. Τὸ ιζ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

Ἀσωπίχῳ Ὀρχομενίῳ.] Οὗτος ἐνίκησε τὴν ος' Ὀλυμπιάδα σταδίῳ. Κηφισσὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἔνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται. ταύταις γὰρ Ἐτέοκλος ὁ Κηφισσοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πρῶτος ἔθυσεν, ὥς φησιν Ἡσίοδος. διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηφισσὸς ῥεῖ. δύο δὲ Ὀρχομενοί, ὁ μὲν Μινύειος ὁ ἐν Βοιωτίᾳ, ὁ δὲ πολύμηλος ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Τοῦ δὲ Μινυείου νῦν μέμνηται.

1. *Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι*] ἐπειδὴ χαριέντως ἀπέβη τοῦ ἀγῶνος τὸ ἐπιχείρημα, προσφωνεῖ ταῖς Χάρισι τιμωμέναις κατὰ τὸν Βοιωτικὸν Ὀρχομενὸν, αἷς λέγεται πρῶτος Ἐτέοκλος ὁ Κηφισσοῦ παῖς τεθυκέναι. ὁ δὲ Κηφισσὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ ποταμός. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὦ ἀοίδιμοι βασίλειαι Χάριτες, αἳ τὰ τοῦ Κηφισσοῦ ὕδατα ἐκληρώσασθε, καὶ κατοικεῖτε τὴν εὔγειον Ὀρχομενὸν, τυγχάνουσαι καὶ τοῦ τῶν Μινυῶν γένους ἐπίσκοποι, ἐπακούσατέ μου νῦν εὐχομένου. V.

Ὦ Χάριτες ἀοίδιμοι ἤγουν περιβόητοι, βασίλισσαι τῆς πλουσίας Ὀρχομενοῦ, ἔφοροι τῶν Μινυῶν, τῶν ἀρχαίων τὴν γένεσιν, αἵτινες οἰκεῖτε ἕδραν, ἤτοι καθέδραν, τόπον καλλίπωλον, τουτέστιν ἵπποις κομῶντα, ἢ καλλίβωλον, ἤτοι εὔγειον τῶν τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ ὑδάτων τὸν κλῆρον ἐσχηκυῖαι, (τοῦτο γὰρ δύναται τὸ λαχοῦσαι) κλῦτε, ἀντὶ τοῦ ἐπακούσατε, ἐμοῦ δηλονότι, ἐπεὶ εὔχομαι ὑμῖν, ἤγουν, ἐπικαλοῦμαι ὑμᾶς. σὺν ὑμῖν γὰρ, ἀντὶ τοῦ, δι' ὑμῶν γίνεται τοῖς ἀνθρώποις πάντα τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα· λέγω, εἴτις ἀνὴρ ἐστὶ σοφὸς, ἤγουν φρόνιμος, καὶ ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχων, δι' ὑμῶν ἐστιν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τῆς φρονήσεως· εἴτις ἐστὶ καλὸς ἢ εὔμορφος καὶ σωματικῇ ἀρετῇ χρῆται, δι ὑμῶν ἐστιν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τοῦ κάλλους· εἴτις ἐστὶν ἀγλαὸς,

τουτέστι λαμπρὸς, περιφανὴς τὰ ἐκτὸς, καὶ εὐδοξίαν ἔχων, δι' ὑμῶν ἐστιν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τῆς λαμπρότητος. καὶ γὰρ καὶ οἱ θεοὶ χωρὶς τῶν σεβασμίων Χαρίτων οὔτε χοροὺς κοιρανοῦσιν, ἀντὶ τοῦ δεσπόζοντες διατάττουσι (χοροὺς δὲ λέγει οὓς οἱ ἄνθρωποι αὐτοῖς τελοῦσιν) οὔτε δαῖτας, ἤγουν ἑορτὰς, θυσίας, ἀνθρώπων δηλονότι ἐπ' αὐτοὺς, δεσπόζοντες διατάττουσιν. R.

Λαχοῖσαι] Gl. γ. εἰς κληρονομίαν λαβοῦσαι.

2. *Αἵ τε ναίετε*] ἱππικοὶ λέγονται οἱ Ὀρχομένιοι. Ἐργῖνος γὰρ ἵππῳ νικήσας Θηβαίους φόρου ὑποτελεῖς ἔσχεν, ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτοὺς ἠλευθέρωσε. V.

5. *Παλαιγόνων Μινυᾶν*] τὸ τῶν Μινυῶν γένος ἀρχαῖον ἀπὸ Μινύου τοῦ Θετταλοῦ. Μινύας δὲ ἐκ Καλλιρρόης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ποσειδῶνος, καὶ τοῦ γένους τῶν Ἀργοναυτῶν. πλησιόχωροι δὲ καὶ γείτονες οὗτοι οἱ Μινυΐδαι (f. Μινυάδαι) Ὀρχομενίων. ὁ γὰρ Μινύας πρῶτος ἦρξεν Ὀρχομενίων. V.

7. *Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ*] μεθ' ὑμῶν γὰρ, ὦ Χάριτες, τὰ ἐπιτερπῆ τε καὶ ἡδέα γίνεται καὶ συμβαίνει τοῖς ἀνδράσι, καὶ εἴτε σοφὸς, ὡς Ὅμηρος, δι' ὑμᾶς· οἱ γὰρ ἐπιχαρεῖς δι' ὑμᾶς πᾶσι μόνιμοι (?) διὰ παντός· εἴτε ἀγλαὸς ἢ ἀνδρεῖος. αἱ γὰρ τρεῖς ἀρεταὶ δι' ὑμᾶς, ἡ σοφία, τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἀνδρεία. V.

Schol. Ms. γ. δι' ὑμῶν ἐστιν αὐτοῖς τὰ προτερήματα πάντα.

12. *Κοιρανέοντι χοροὺς*] ἤτοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἔχουσι τοὺς χοροὺς, ἢ βασιλεύουσι τῶν χορῶν· ἵνα πτῶσις ἀντὶ πτώσεως, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. τὸ δὲ, οὔτε δαῖτας, ἀντὶ τοῦ, οὔτε τῶν εὐωχιῶν καὶ θυσιῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν οὐρανῷ πάντων προστάττουσι (leg. προστατοῦσι) καὶ κρατοῦσιν αἱ Χάριτες. V.

Κοιρανέοντι] Gl. γ. διακοσμοῦσι.

13. *Ἀλλὰ πάντων ταμίαι ἔργων*] ἀλλὰ πάντων τῶν ἔργων ταμίαι, ἤγουν διεξαγωγεῖς, αἱ Χάριτες οὖσαι δη-

λονότι, τὴν ἀΐδιον τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν τοῦ οὐρανίου, ἤγουν τοῦ Διὸς, σέβουσιν, ἀντὶ τοῦ δοξάζουσιν ἐν οὐρανῷ, θέμεναι, ἤγουν θεῖσαι, τοὺς ἑαυτῶν θρόνους, πλησίον τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ χρυσοτόξου τοῦ ἐν τῷ Πυθῶνι τιμωμένου. ἐκεῖ γὰρ, φασὶν, ἦσαν αὗται ἱδρυμέναι ἐν τοῖς δεξιοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος. Ταῦτά εἰσι τῶν τριῶν Χαρίτων τὰ ὀνόματα, Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη καὶ Θαλία. ποιεῖται δὲ πρῶτον τὸν λόγον πρὸς τὰς δύο, ἔπειτα πρὸς τὴν Θαλίαν. R.

Ταμίαι] Gl. γ. κυβερνῆται. β. βασίλειαι.

16. *Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα*] παρὰ τῷ Ἀπόλλωνί φησι καθέζεσθαι τὰς Χάριτας διὰ τὴν εἰς αὐτὸν οἰκειότητα. ἐν γοῦν Δελφοῖς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς εἰσὶν ἱδρυμέναι τοῦ Ἀπόλλωνος. ὁ δὲ νοῦς· πλησίον γὰρ τοῦ χρυσοτόξου Ἀπόλλωνος ἀποθέμεναι τοὺς ἑαυτῶν θρόνους, καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ ἱδρυμέναι, ἀέναον καὶ ἄφθαρτον οὖσαν τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν τιμὴν Διὸς σέβουσιν. ἀέναον δὲ, κυρίως μὲν τὸ ἀεὶ ἐν τῷ ῥεῖν καὶ νάειν ὄν, νῦν δὲ τὸ αἰώνιον. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀνελλιπῶς καὶ αἰωνίως παρὰ τῷ πατρὶ Διῒ τιμῶνται τῷ ἐν οὐρανῷ ὄντι. V.

19. *Πότνι' Ἀγλαΐα*] ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτῶν λόγου μετῆλθεν ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτάς. ὁ δὲ λόγος· ὦ σεμνὴ καὶ τιμία Ἀγλαΐα καὶ Εὐφροσύνη, ἡ τοῖς ὕμνοις χαίρουσα, τοῦ τῶν θεῶν κρατίστου παῖδες Διός. V.

Ὦ σεβασμία Ἀγλαΐα, καὶ ὦ Εὐφροσύνη, ἡ φίλη τῶν μολπῶν, θυγατέρες τοῦ κρατίστου τῶν θεῶν, ἤγουν τοῦ Διὸς, ἐπήκοοι νῦν γένεσθε δηλονότι· καὶ ὦ Θαλία ἐρασίμολπε, ἤγουν ἡ τῶν μολπῶν ἐρῶσα, ἐπήκοος γενοῦ, ἰδοῦσα τόνδε τὸν κῶμον, ἀντὶ τοῦ, ἐπήκοος γενομένη ἐπίσκεψαι τοῦτον τὸν σὺν ὕμνῳ χορὸν, τὸν μετεώρως στρεφόμενον, ἐπὶ μοίρᾳ εὐμενεῖ, ἤγουν ἀγαθὰ φρονούσῃ· τὸν Ἀσώπιχον γὰρ ἦλθον ἀείδων, ἀντὶ τοῦ ᾄσων, ἤγουν ὑμνήσων, Λυδίῳ ἐν τρόπῳ, τουτέστι ῥυθμῷ Λυδίῳ, καὶ ἐν μελέταις, ἀντὶ τοῦ συνθήκαις ἐπῶν, διότι Ὀλυμπιόνικος ἐγένετο δηλονότι ἡ τῶν Μινυῶν πόλις, τουτέστιν, ἡ πατρὶς τοῦ Ἀσωπίχου. σοῦ χάριν, ὦ Θαλία,

ἁ Μινύεια Ὀλυμπιόνικος, γέγονε δηλονότι. δέον δὲ, καὶ ἡ Μινύειά, εἰπεῖν, ἀσυνδέτως εἶπε. R.

20. Κρατίστου παῖδες] οὐχ ὅτι κρατίστους ἔχουσι παῖδας, ἀλλ' ὅτι αὐταὶ κράτισται παῖδές εἰσι. νέαι γάρ. αἱ κράτισται τῶν παίδων τῶν θεῶν, ἢ τῶν κρατίστων θεῶν. V.

21. Θαλία τε] Θάλεια ἡ Χάρις, παρὰ τὸ τεθηλέναι τὴν μνήμην τῶν εὖ πεπονθότων. τὸ δὲ ἰδοῦσα, κοινὸν ἐπὶ ὅλων. ἰδοῦσα, ὦ Εὐφροσύνη, ἰδοῦσα ὦ Θάλεια, ἰδοῦσα ὦ Ἀγλαΐα, θεασάμεναι τοῦτον τὸν χορὸν σὺν εὐμενεῖ τύχῃ εὐκόλως χορεύοντα, ἀπὸ κοινοῦ, ἐπήκοοι γίνεσθε. ἔνιοι δέ φασι, πρὸς τὴν τρίτην Θάλειαν τοῦτο λέγεσθαι. ὅτι δὲ τρεῖς εἰσὶ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ λέγει. V.

Ἐπήκοοι νῦν] λείπει γίνεσθε, ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ εὐμοιρίᾳ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν τριῶν καταλέγει Ἡσίοδος (Theog. 906. 908.)·

Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ἀγλαΐην τε καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. V.

26. Ἐν μελέταις ἀείδων] ἤτοι ἐπιμελείαις. ἔνθεν καὶ ἡ μέλισσα, τὸ ζῶον ἐπιμελέστατον. ἦλθον οὖν, φησὶν, ὑμνήσων τὸν Ἀσώπιχον εὐμελῶς καὶ ἡδέως. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἰδίως, φησὶ, προτάξας τὰ ὀνόματα τῶν Χαρίτων, ἑνικῶς ἐφώνησε· σεῦ ἕκατι, ὦ Χάρι. προσφωνοῦσι δὲ οἱ ποιηταὶ τοὺς χοροὺς τοὺς ἐκ πλήθους συνεστῶτας ἑνικῶς. βεβιασμένον οὖν, νυνὶ προτάξαντα τὰ ὀνόματα, λέγειν, ἕκατί σου, ἑνικῶς· ἢ ὅτι πρὸς αὐτὸν λέγει τὸν νικηφόρον. ὁ δὲ νοῦς· διότι τούτου δραμόντος ἔδοξε Ὀλυμπιόνικος ἀναγορεύεσθαι ἡ τῶν Μινυῶν πόλις. τὸ δὲ, σοῦ ἕνεκεν, ὡς πρὸς ἑκάστην ἰδίᾳ. καὶ τοῦτο μὲν κοινὸν ὅλων. ἔνιοι δὲ τὸ σεῦ ἕκατι, ἀντὶ τοῦ, σοῦ ἕνεκεν, ὦ νικηφόρε. ἢ πρὸς μίαν τῶν Χαρίτων ἀπὸ τοῦ πλήθους μετέβη. V.

28. Μελαντειχέα νῦν δόμον Φερσεφόνας ἴθι Ἀχοῖ] παραγενοῦ νῦν, φησὶν, εἰς τὸν σκοτεινὸν τῆς Περσεφόνης οἶκον, ὦ Φήμη καὶ Ἀχὼ, διηγησομένη καὶ ἀγγε-

λοῦσα τὴν καλλίστην ἀγγελίαν τῷ πατρὶ Ἀσωπίχου, Κλεοδάμῳ, περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐστεφάνωσε τὴν χαίτην, τουτέστιν, ἵν' εἴπῃς αὐτῷ, τὸν υἱὸν αὐτοῦ νενικηκέναι, καὶ νεώτερον ἐόντα, ἐν τῇ ἐνδοξοτάτῃ Ὀλυμπίᾳ ἐστέφθαι τοῖς τῆς ἀθλήσεως στέμμασι τὰς κόμας τὰς νεωτέρας αὐτοῦ· ἀπὸ μέρους δὲ τὸ τῆς ἡλικίας νέον λέγει. V.

Μελαντειχέα νῦν δόμον ἐλθὲ (Ἀχοῖ) νῦν, ὦ Ἠχοῖ, τουτέστι φήμη, ἄπιθι εἰς τὴν καθέδραν τῆς Περσεφόνης τὴν μέλανα τείχη ἔχουσαν, ἤγουν εἰς τὸν Ἅιδην, φέρουσα ἀγγελίαν περιαδομένην τῷ τοῦ Ἀσωπίχου πατρὶ, τῷ Κλεοδήμῳ, ὅπως ἰδοῦσα τὸν Κλεόδημον εἴπῃς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὅτι ἐστεφάνωσε τὴν χαίτην, ἀντὶ τοῦ τὴν κόμην αὐτοῦ, παρὰ ταῖς κοιλάσι τῆς εὐδόξου Πίσης, ἤγουν ἐν τῇ εὐδόξῳ Ὀλυμπίᾳ, πτεροῖς εὐδόξων ἀγώνων, ἀντὶ τοῦ, στεφάνοις ἐπαίρουσι καὶ οἷον πτεροῦσι τοὺς στεφανουμένους. ἐπὶ τοῦ πράγματος δὲ ὀφείλων θεῖναι τὸ εἴπῃς, ἵν' ᾖ ὁ λόγος οὕτως· ὅπως ἰδοῦσα τὸν Κλεόδημον εἴπῃς, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νέαν κόμην αὐτοῦ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἐστεφάνωσεν· ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος αὐτὸ τίθησιν, εἶτα ἐπάγει τὸ πρᾶγμα, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον ὅμοιον τῷ (Eurip. Hec. 986 sq.)· „εἰπέ μοι τὸν Πολύδωρον, εἰ ζῇ.“ κατ' αἰτιατικὴν δὲ λέγεται ἐν τούτοις τὸ ὄνομα. τὸ γὰρ λέγειν αἰτιατικὴν ἀεὶ λαμβάνει, ὅτε πρὸς τὸ λεγόμενον ἀποτείνει. R.

29. Ἴθι] Gl. β. γ. πορεύου.

31. Τὸ Κλεόδημον πρὸς τὸ ἰδοῦσα, τὸ δὲ υἱὸν πρὸς τὸ εἴπῃς. ἵνα ἰδοῦσα Κλεόδημον εἴπῃς αὐτῷ τὸν υἱὸν, ὅτι ἐστεφάνωσεν οὗτος ὁ Ἀσώπιχος τὴν νέαν αὐτοῦ χαίτην, ἤτοι τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Πίσης, ἤγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἐν τοῖς πτεροῖς τῶν κυδίμων ἀέθλων, τοῖς δίκην πτερῶν αἴρουσι τὸν νικήσαντα. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ παρὰ Ἀριστοφάνει σύνταξις (Nub. v. 95 sq.)· „Οἳ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστι πνιγεὺς, κἄστι περὶ ἡμᾶς.“ καὶ πάλιν (Nub. 145 sq.)· „Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.“ R.

Mss. β. γ. addunt: *Ἄλλοι δέ τινες οὕτω συντάσσουσιν· ὅπως ἰδοῦσα αὐτὸν τὸν Κλεόδημον εἴπῃς διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἀσώπιχον, ὅτι ἐστεφάνωσεν αὐτὸς τὴν αὐτοῦ χαίτην τὴν νέαν, παρὰ τοῖς κόλποις τῆς ἐνδόξου Πίσης, πτεροῖς, ἤτοι στεφάνοις ἐπαίρουσι τοὺς στεφανουμένους, οἷα πτεροῖς κυδίμων ἀέθλων.*
